

શ્રી વિજય કનકસૂરિ પ્રાચીન ગ્રંથમાલા-૧

શ્રી અગાડતરાસમાલા

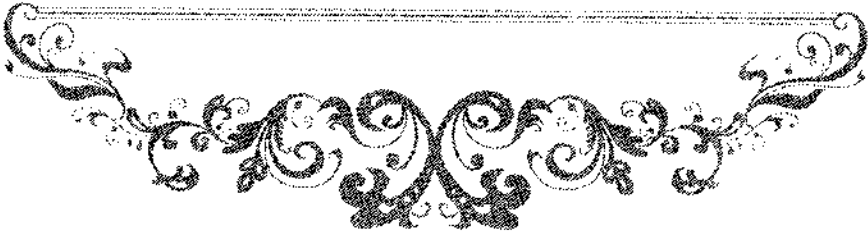
સંપાદક

ગણિ તીર્થભદ્રવિજયજી મ.સા.



શ્રી વિજય કનકસૂરિ પ્રાચીન ગ્રંથમાલા-૧

શ્રી અગાધતરાસમાલા



ૐ દિવ્યાશિષ ૐ

અધ્યાત્મયોગી પ.પૂ. આચાર્ય ભગવંત શ્રીમદ્ વિજય કલાપૂર્ણસૂરીશ્વરજી મ.સા.

ૐ આશીર્વાદ ૐ

ગચ્છનાયક પ. પૂ. આચાર્ય ભગવંત શ્રીમદ્ વિજય કલાપ્રભસૂરીશ્વરજી મ.સા.

પ. પૂ. આચાર્ય દેવ શ્રીમદ્ વિજય કલ્પતરુસૂરીશ્વરજી મ.સા. તથા

પ. પૂ. સા. વૈર્યભદ્રાશ્રીજી મ.સા. (બા મ.સા.)

ૐ સંપાદક ૐ

અધ્યાત્મયોગી પ. પૂ. આચાર્યદેવેશ શ્રીમદ્ વિજય કલાપૂર્ણસૂરીશ્વરજી મ.સા.ના. શિષ્યરત્ન

પ. પૂ. ગણિવર્ય શ્રી તીર્થભદ્રવિજયજી મ.સા.

ૐ પ્રકાશક ૐ

શ્રી શ્રમણ સેવા રીલીજીયસ ટ્રસ્ટ, ધ્રાંગધ્રા

વિ. સં. ૨૦૬૯

પ્રથમ આવૃત્તિ :

સંવત ૨૦૬૯ (ઈ. સ. ૨૦૧૩), શ્રાવણ વદ - ૪, નકલ : ૪૦૦



પ્રકાશક-પ્રાપ્તિસ્થાન :

શ્રી વિજય કનકસૂરિ પ્રાચીન ગ્રંથમાલા

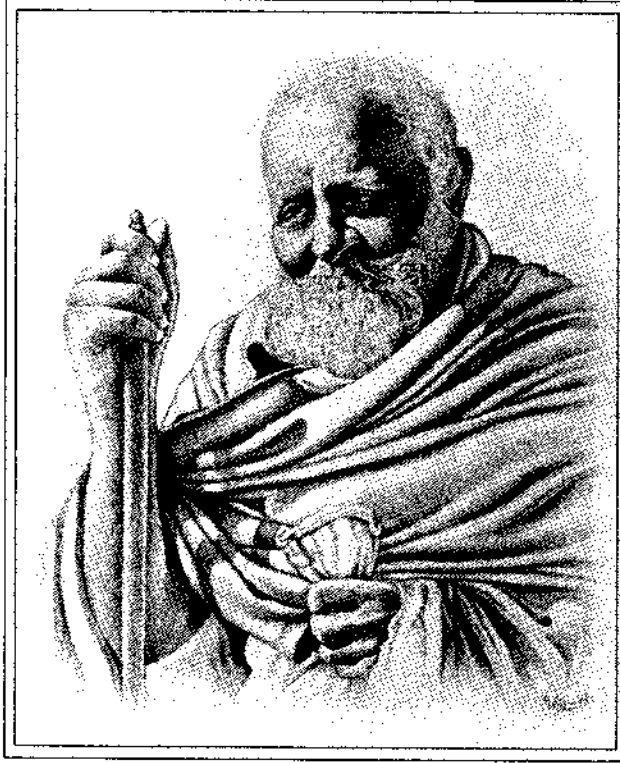
શ્રી શ્રમણ સેવા રીલીજિયસ ટ્રસ્ટ,
નવકાર ઈન્વેસ્ટમેન્ટ, ગ્રીન ચોક,
ધ્રાંગધ્રા - ૩૬૩ ૩૧૦, જિ. સુરેન્દ્રનગર

મુદ્રક :

મલ્ટી ગ્રાફિક્સ

18, Khotachi Wadi, Vardhaman Bldg., 3rd Floor, V. P. Road, Prathana Samaj, Mumbai - 4.
Ph.: 23873222 / 23884222. E-mail : support@multygraphics.com

કિંમત : ₹ 950/-



પરમ પૂજ્ય આચાર્ય દેવેશ
શ્રીમદ્ વિજય કનકસૂરીશ્વરજી મ. સા.

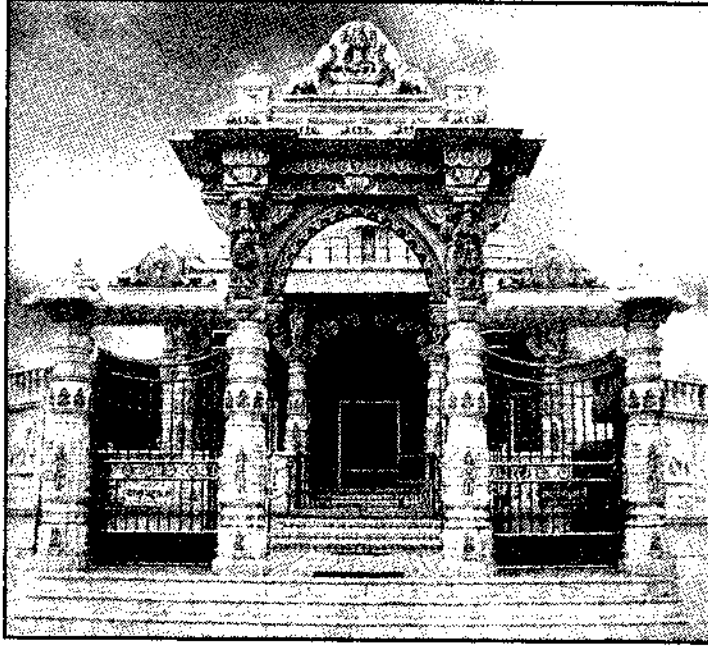
ચારિત્રના ઓજસૂનો આકર્ષક પૂંજ...
પરં બ્રહ્મનું અતૂટ સંધિસ્થળ...
નિર્મલ વાત્સલ્યનું માનસરોવર...
સમ્યગ્તાને સાક્ષાત્ કરતું નેત્રાંજન...
પરમતાનું પ્રેમલ પ્રતિનિધિત્વ...
ઔદાર્ય અને ગાંભીર્યનું મહાતીર્થ...
શાસન સમર્પિતતાનું પ્રકૃષ્ટ પ્રેરક બળ...
અસંગતાનું અસીમ આકાશ...
સાત્વિકતાની અમૂલ્ય રત્નખાણ...
શાસ્ત્રાજ્ઞાનું રહસ્યોદ્ગાન...
ઉપકારોની અવિરત વહેતી ગંગોત્રી...
સમસ્ત કચ્છ-વાગઠનો હૃદયધબકાર...

પરમ પૂજ્ય આચાર્યદેવેશ શ્રીમદ્ વિજય

કનકસૂરીશ્વરજી મ. સા.

‘આપનું સદ્ગુણ સંકીર્તન તો અમે શું કરીએ?,
બાહુબળે મહાસાગર કેમ કરી તરીએ?,
બસ, અહોભાવથી આપના ચરણ-સ્પર્શ કરીએ,
મળી જાય એકાદ ગુણ આપનો એ જ ભાવના ધરીએ’.

આપશ્રીના પુનિત ચરણે અનંતશઃ વંદના સહ,
આ નાનકડી જ્ઞાનાંજલિનું સમર્પણ...



આભાર

શ્રી ભયાઉ વીશા ઓશવાળ શ્વે. મૂ.જૈન સંઘ
શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથ જૈન દેરાસર

શ્રી વિજય કનકસૂરિ પ્રાચીન ગ્રંથમાલાના
સર્વપ્રથમ પુસ્તકના પ્રકાશનનો સંપૂર્ણ લાભ લઈ
પૂજ્યશ્રીના ઉપકારોનું ઋણ અદા કર્યું છે.

તેની અમો અંતઃકરણપૂર્વક અનુમોદના કરીએ છીએ.

- પ્રકાશક



એ.સુ.૧૩
આવકાર.

પ્રાચીન જ્ઞાનકાવ્યોના ભાગ.

અપુગર રાસ સાહિત્યને પુગર કરવાનો ઉપદેશ
આવકારદાયક છે. વિશેષમાં એક જ કથાદટકને
આશ્રયને રચાયેલા અનેકવિધ સામગ્રીઓને એક
સાથે સુસંપાદિત કરી તુલનાત્મક અભ્યાસ સાથે
રજૂ પાડ્ય છે તે અતિ આનંદદાયક ઘટના છે.

વિવિધ જ્ઞાનભંડારોમાંથી જલેખત પૂર્વક
મેળવાયેલા હસ્તલિખિત પત્રોના પરિશ્રમપૂર્વક ઉપયોગ
લઈ એ સુંદર પાઠસંપાદન કરવા માટે

સંપાદક મુનિચંદ્રને લાખ લાખ ધન્યવાદ!

આગળ પાઠ આવા કાર્યોની અપેક્ષા છે.

દ.આ. મુનિચંદ્ર સૂરિ

શ્રી ગુરુજી.....
 વિ. કલ્યાણસુદિ તરુણી.....
 ગણિ શ્રી લીલકાદ મિત્રમય આદિ

જોય અનુવંદના/
 પરમાત્માની કૃપાથી આનંદ-અંતર છે ! અમારે સહુને શાતા સ્વસ્થતા છે.
 વિશેષ જણાવવાનું છે, તમારો સ્વા મંદનો -

સમયે આગડદત્ત રાણ ની અપગ-અપગ
 રચના સોની એરોષ નકલ મળી -

પાલકાણુ લખાણ પુર લાચી
 ગણિ - એમ આ કાર્યની રૂપરેખા
 જાણવા મળી - આનંદ થયો.
 શ્રી દાદાસુદેવ શ્રી કાક
 રૂપરેખા ને આવી પદમી સ્મૃતિ
 રોહિણી સિધિના આલેખને એ
 પ્રાર્થના કરી કૃપાથી ભાવન
 તમારી મળી આનંદ.

આગડદત્ત કથા ગુમરાલી રાણ
 સોષીકારીમાં સુશબ્દો છે. લે રાણની
 અપગ અપગ લીલ સુશબ્દો, તેણું
 જે સંશોધન - અને વિષયોતર કાર્ય થયું છે
 તેની સ્તોત્ર જેણે મનોમન એવ
 આગડદત્તના બે લાખ આબોધે પ્રાપ્ત
 મારી દર્શન અનુસાર લખારા કાક
 સુશબ્દો આવી મળ્યા અને સ્વસ્થ રૂપ
 કાર્ય કરી રહ્યા છે
 આ કાર્યમાં તેમની કુશળતા વિશેષોતર
 ખીલે. મિકલી અને આગડદત્તના મળે
 પ્રેરણાદીથી આવા સહિત્યના અભ્યાસ
 સદ્યસત - વાંચન કરી દેહારા સ્વ-પર
 આત્મ ક્રોધ સદા એક મંગલ ભાવના મળે
 મંગલ આશયોદ

કલ્યાણ સ્વ. અનુવંદના - સ્વાસ્થ્ય સ્વાસ્થ્ય



પ્રકાશકીય

જૈન શાસનમાં કથાનુયોગ અતિસમૃદ્ધ હોવાના કારણે બાલજીવોને પ્રતિબોધ કરવાનું ભગીરથ કાર્ય આજના વિષમકાલમાં પણ સરળતાથી થઈ શકે છે.

અતિ પ્રાચીન અગાડદત્તકથા ઉપર રચાયેલ અનેક રાસ અને ચોપાઈઓ આજ સુધી અપ્રગટ રહ્યા હતા. તેને પ્રગટ કરી જૈન ગુર્જર સાહિત્યની સમૃદ્ધિને જગત સમક્ષ ખુલ્લી મૂકવાનો પ્રયત્ન પ. પૂ. ગણિવર્ય શ્રી તીર્થભદ્ર વિજય મ. સા. તથા તેમના શિષ્યરત્નોએ કર્યો છે અને તેને પ્રકાશિત કરવાનો લાભ અમોને મલ્યો છે તે માટે અમો પૂજ્યશ્રીના સદા ઋણી રહેશું.

કચ્છ-વાગડ દેશોદ્ધારક પૂ. દાદા ગુરુદેવ વિજય કનકસૂરીશ્વરજી મ.સા.ના ૫૦ માં સ્વર્ગારોહણ વર્ષ નિમિત્તે પૂજ્યશ્રીની કાયમી સ્મૃતિ અર્થે “વિજય કનકસૂરિ પ્રાચીન ગ્રંથમાલા” નો પ્રારંભ કરવાનો લાભ પણ અમને મળ્યો તેને અમારું ગૌરવ માનીએ છીએ. ગ્રંથમાલાના પ્રથમ પુસ્તકનો સંપૂર્ણ લાભ લેનાર શ્રી ભયાઉ વીશા ઓશવાળ જૈન સંઘની હાર્દિક અનુમોદના કરીએ છીએ.

આ ગ્રંથનું નયનરમ્ય આર્કષક કાર્ય સતત સંપર્કમાં રહી કાર્યને સરળ બનાવવામાં ઉપયોગી થનાર શ્રી અમરભાઈ દામજી ગડાનો અમે આભાર માનીએ છીએ. અંતમાં, આ ગ્રંથ પ્રકાશનમાં જેમની જેમની પણ નાની-મોટી સહાય મળી છે. તે સર્વના અમે આભારી છીએ.

શ્રી શ્રમણ સેવા રીલીજિયસ ટ્રસ્ટવતી
હસમુખભાઈ પ્રેમચંદ શાહ
(પ્રમુખ)

શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથાય નમઃ

અધ્યાત્મયોગી પ. પૂ. આચાર્યદેવેશ શ્રીમદ્ વિજય કલાપૂર્ણસૂરીશ્વરજી મ. સા. ના શિષ્યરત્ન પ. પૂ. ગણિવર્ય શ્રી તીર્થભદ્ર વિજય મ. સા. આદિ ઠાણા- ૨૪ નું વિ. સં. ૨૦૬૮ નું ચાતુર્માસ અમારા સંઘના આંગણે નિર્ણિત થયું ત્યારથી અમારો હર્ષ અને ઉલ્લાસ સીમાતીત બની રહેલ.

કચ્છવાગડ દેશોદ્ધારક પૂ. દાદાગુરુદેવ શ્રી વિજય કનકસૂરીશ્વરજી મ. સા. ના ૫૦ માં સ્વર્ગારોહણ વર્ષની ઉપલબ્ધિમાં “શ્રી વિજય કનકસૂરિ પ્રાચીન ગ્રંથમાલા” નો શુભારંભ અમારા આંગણેથી થઈ રહ્યો છે. તેનું ગૌરવ અનુભવીએ છીએ.

ગ્રંથમાલાના પ્રથમ પુસ્તકનો લાભ અમને મલ્યો એ અમારો પુણ્યોદય છે. પૂ. દાદાગુરુદેવની અંતિમભૂમિનું સૌભાગ્ય ભયાઉ નગરને મલ્યું છે. પૂજ્યશ્રીના આશીર્વાદ સમગ્ર કચ્છ-વાગડ ઉપર વરસી રહ્યા છે. પરંતુ ભયાઉ નગર ઉપર વિશેષ રીતે વરસી રહ્યા છે. તેનો અહેસાસ અમો કરી રહ્યા છીએ.

પ્રાચીન અપ્રગટ સાહિત્યને પ્રગટ કરવાનું ભગીરથ કાર્ય પ. પૂ. ગણિવર્ય શ્રી તીર્થભદ્રવિજયજી મ. સા. અને તેમના શિષ્યરત્નોએ શરૂ કર્યું છે. તેમની આ શ્રુતયાત્રા અવિરતપણે ચાલ્યા કરે એજ મંગલ કામના.

શ્રી ભયાઉ વીશા ઓશવાલ જૈન સંઘ
પ્રવિણ હરઘોર ગાલા

સંપાદકીય



કલિયુગમાં જિનશાસનની પ્રાપ્તિ મરૂભૂમિમાં કલ્પવૃક્ષની પ્રાપ્તિ સમાન છે. ચાલુ અવસર્પિણી કાલના ૨૪માં તીર્થંકર ભગવાન શ્રી મહાવીર સ્વામી પરમાત્માએ વૈશાખ સુદ-૧૧ ના મંગલ દિવસે શ્રી ગૌતમસ્વામી આદિ ગણધર ભગવંતોને ત્રિપટીનું પ્રદાન કર્યું... તેમાંથી સર્જન થયું દ્વાદશાંગીનું.....

શ્રી સુધર્માસ્વામી ભગવંતની પાટપરંપરામાં થયેલ અનેક ગીતાર્થ આચાર્યાદિ ભગવંતોએ દ્વાદશાંગીના આધારે અનેક ગ્રંથોની રચના કરી. પૂજ્યપાદ શ્રી સિદ્ધસેનદિવાકરસૂરિ મ. સા., પૂ. હરિભદ્રસૂરિ મ. સા., પૂ. હેમચન્દ્રસૂરિ મ. સા., પૂ. ઉમાસ્વાતિ મ. સા., પૂ. મહોપાધ્યાય યશોવિજયજી મ. સા. આદિ અનેક મહાપુરુષોએ દ્વાદશાંગીના ગહન પદાર્થોને આપણા સુધી પહોંચાડવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે.

અવસર્પિણી જેવા પડતા કાલના પ્રભાવે સમયના પરિવર્તન સાથે બુદ્ધિ-મેધાશક્તિનો હ્રાસ થતો રહ્યો. સંસ્કૃત-પ્રાકૃત ભાષાનો અભ્યાસ મર્યાદિત વર્ગમાં રહ્યો. સામાન્ય જનને શાસ્ત્રીય પદાર્થોનો સરળતા અને સુગમતાથી બોધ થાય એ હેતુથી મધ્યકાલીન યુગના (સં. ૧૪૦૦ થી ૧૮૦૦) અનેક વિદ્વાન કવિઓએ મારુગુર્જર ભાષામાં સ્તુતિ-સજઝાય-સ્તવન-રાસ-ચોપાઈ-હીરયાળી-છંદ-ફાગ-ભાસ-સવૈયા-ગહૂલી વગેરેની રચના કરી છે. આ રચનાકારોમાં મુખ્યતા જૈન સાધુ કવિઓની છે. છતાં તેમાં કેટલાક ઋષભદાસજી જેવા શ્રાવક કવિઓનું પણ પ્રદાન છે. આ કવિઓએ સંસ્કૃત-પ્રાકૃત ગ્રંથોને રાસ આદિમાં ઉતારી સામાન્ય જન પર મહાન ઉપકાર કર્યો છે.

ઉદાહરણ તરીકે, પૂ. સિદ્ધર્ષિગણિ રચિત ચંપૂકાવ્યમય વિશ્વપ્રસિદ્ધ ઉપમિતિ ભવપ્રપંચા જેવા માર્મિક અને સર્વરસથી ભરપૂર ગ્રંથ ઉપર પૂ. જિનહર્ષ મુનિએ રાસ રચી ગ્રંથના ગહન પદાર્થોને સરળતાથી ગ્રહણ કરી શકાય તેવી રીતે રજૂ કર્યા છે. આગમિક તેમજ પ્રાચીન ગ્રંથોમાં રહેલ અનેક ચરિત્ર કથાઓ ને રાસ-ચોપાઈ આદિમાં ગૂંથી લઈને સર્વજનભોગ્ય બનાવી ગુજરાતી સાહિત્યને સમૃદ્ધ બનાવ્યું છે. મધ્યકાલીનયુગમાં ગુર્જરભાષામાં વિપુલ પ્રમાણમાં સાહિત્યની રચના થઈ છે. જેમાંનું ઘણું સાહિત્ય આજ સુધી અપ્રગટ રહ્યું છે.

અનેક પ્રાચીન જૈન જ્ઞાનભંડારો તેમજ અન્ય સંસ્થાઓમાં આ સાહિત્યની હસ્તલિખિત પ્રતો સચવાઈ ગઈ છે. ઉપરાંત લંડન, જર્મની, જાપાન જેવા વિદેશોમાં પણ હજારો હસ્તલિખિત પ્રતો રહેલી છે. ત્યાં પણ ખૂબ સારી રીતે તેની સારસાંભાળ લેવાઈ છે. આપણા શ્રુતવારસાની સમૃદ્ધિનું કારણ સુરક્ષિત રહેલ આ હસ્તલિખિત પ્રતો છે. આજ સુધી તેનું સંરક્ષણ કરનાર તે તે સંસ્થાઓ ધન્યવાદને પાત્ર છે.

છેલ્લા થોડા વરસોથી અપ્રગટ સાહિત્યને પ્રગટ કરવાનું તેમજ પ્રગટ ગ્રંથોનું ફરી સંશોધન કરી શુદ્ધ કરી પુનઃપ્રકાશિત કરવાનું ભગીરથ કાર્ય વિદ્વાન સાધુ ભગવંતો કરી રહ્યા છે. જેમાં પૂજ્યપાદ શ્રી પુણ્યવિજય મ. સા., પૂ. સાગરજી મ.સા., પૂ. જંબુવિજય મ. સા. સર્વોપરિ સ્થાને રહ્યા છે. ત્યાર પછી વર્તમાન સમયે પૂ. હેમચન્દ્રસૂરિ મ.સા., પૂ. શીલચન્દ્રસૂરિ મ. સા., પૂ. મુનિચન્દ્રસૂરિ મ.સા., પૂ. ભુવનચન્દ્રજી ઉપા., પૂ. સોમચન્દ્રસૂરિ મ.સા., મુનિ વૈરાગ્યરતિ વિ. મ.સા., મુનિ પ્રશમરતિ વિ. મ.સા., સા. ચંદનબાળાશ્રીજી મ.સા. આદિ શ્રુત-ઉદ્ધારનું મહાન કાર્ય કરી રહ્યાં છે. જેઓની અનુમોદના કરીએ એટલી ઓછી છે.

આ બધા મહાત્માઓમાંથી પ્રેરણા અને માર્ગદર્શન પામી તથા શ્રુતભક્તિના ભાવથી પ્રેરાઈ સચ્ચારિત્ર ચૂડામણી પ. પૂ. આચાર્ય ભગવંત વિજય કનકસૂરીશ્વરજી મ.સા.ના ૫૦ માં સ્વર્ગારોહણ વર્ષના નિમિત્તને પામી અમારા નાના મુનિઓએ આજ સુધી અપ્રગટ એવી ૫૦ પ્રાચીન ભિન્ન-ભિન્ન કૃતિઓને લિપ્યંતર કરી પ્રગટ કરવાનો સંકલ્પ કર્યો. સંકલ્પ અનુસાર અથાગ પ્રયત્નો શરૂ કર્યા.

ભિન્ન-ભિન્ન કાલે રચાયેલી ભિન્ન-ભિન્ન કૃતિઓની એક જ વિષય ઉપરની ઉપલબ્ધ સર્વ કૃતિઓ એકત્રિત કરી તેમાંથી અપ્રગટ કૃતિઓને એક સાથે પ્રગટ કરવાનો પ્રયત્ન પ્રાયઃ પ્રથમવાર થઈ રહ્યો છે. ભિન્ન-ભિન્ન પ્રત્યેક કૃતિઓનો તથા કર્તાનો પરિચય, વિષયદર્શન તેમજ પ્રત્યેક કૃતિઓનું તુલનાત્મક સંપ્રેક્ષણ કરી તેમાં રહેલ વિશેષતાઓને જુદી તારવીને પીઠબંધ અભ્યાસલક્ષી બનાવ્યો છે.

કથાના દ્વિતીય પ્રવાહનો આધાર લઈને ‘અગડદત્ત કથા’ આપવામાં આવી છે. જેમાં કથાને રોચક બનાવવા સંવાદો ઉમેર્યા છે. અગડદત્ત ચરિત્ર વિવિધ દ્રષ્ટિએ ખૂબ જ બોધદાયક છે. ઘણા સાધ્વીજી ભગવંતો ચાતુર્માસ વગેરે અવસરે કોઈ ચરિત્રનું વર્ણન કરવા રાસનો આધાર લેતા હોય છે. તેઓને જૂની ગુજરાતી (મારુ ગર્જર) ભાષાનો પરિચય અલ્પ હોય તો તેમને રાસ વાંચનમાં સુગમતા રહે એ માટે તથા અન્ય કોઈને પણ આ ચરિત્રનો બોધ મળી રહે એ હેતુથી ‘અગડદત્ત કથા’ વિસ્તારથી આપી છે.

પ્રસ્તુત સંપાદન કરતી વેળાએ પૂજ્ય કનકસૂરિદાદના દિવ્ય આશિષની અનુભૂતિ સતત થઈ રહી છે. ભદ્રમૂર્તિ પરમ પૂજ્ય આ.દે. શ્રીમદ્ વિજય દેવેન્દ્રસૂરીશ્વરજી મ.સા. તથા અધ્યાત્મયોગી પરમ પૂજ્ય ગુરુદેવ આચાર્ય ભગવંત શ્રીમદ્ વિજય કલાપૂર્ણસૂરીશ્વરજી મ.સા.ના આશિષ પણ નિરંતર વર્ષો રહ્યા છે.

વર્તમાનગચ્છનાયક પરમ પૂજ્ય આચાર્ય ભગવંત શ્રીમદ્ વિજય કલાપ્રભસૂરીશ્વરજી મ.સા. તથા ગચ્છહિતચિંતક પરમ પૂજ્ય આચાર્ય દેવ શ્રી કલ્પતરુસૂરીશ્વરજી મ.સા. ના આશીર્વાદ તથા અનુજ્ઞાથી પ્રસ્તુત સંપાદન થયું છે.

પૂજ્ય કનકસૂરિદાદાની સ્મરણાંજલિ નિમિત્તે આ વિષયમાં પ્રથમ વાર જ પ્રવેશવાનું થયું. જેમાં વિદ્વદ્વ્ય પરમ પૂજ્ય આ.દે. શ્રીમદ્ વિજય શીલચંદ્રસૂરીશ્વરજી મ.સા. તથા પરમ પૂજ્ય આ.દે. શ્રીમદ્ વિજય મુનિચંદ્ર સૂરીશ્વરજી મ.સા. એ અમૂલ્ય માર્ગદર્શન આપ્યું.

વૈરાગ્યદેશનાદક પરમ પૂજ્ય આ. દે. શ્રીમદ્ વિજય હેમચંદ્રસૂરીશ્વરજી મ.સા. તથા કલ્યાણબોધિસૂરીશ્વરજી મ. સા. જેઓએ અનેક ભંડારોની હસ્તપ્રત-ઝેરોક્ષ મેળવી આપી.

સહવર્તી સર્વ મુનિભગવંતો જેમની સહાય, ખંત અને ઉત્સાહથી સંપાદનની અભિલાષા સાકાર થઈ શકી.

પૂ. સાધ્વીજી શ્રી પ્રિયગુણશ્રીજી મ.સા. જેઓએ કથા તથા ગુણવિનયજી કૃત રાસની પ્રેસકોપી લખી આપી.

વિદ્વદ્વ્ય શ્રી અમૃતભાઈ પટેલ કે જેઓ સંપૂર્ણ પથદર્શક બની વિશેષ સહાયક બન્યા છે.

ૠ શેઠ શ્રી લાલભાઈ દલપતભાઈ સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર-અમદાવાદ, (જિતુભાઈ) જેમણે ખૂબ ઉદારતા પૂર્વક હસ્તપ્રતની ઝેરોક્ષ કોપી મોકલી આપી.

ૠ આચાર્ય શ્રી કૈલાસસાગરસૂરિ જ્ઞાનમંદિર-કોબા (મનોજભાઈ) જેમણે સંપાદનોપયોગી ગ્રંથો તથા હસ્તપ્રત કોપી સહદયી બનીને અવિલંબે પહોંચાડી.

ૠ શેઠ આણંદજી કલ્યાણજી જૈન જ્ઞાનભંડાર-લીંબડી (ધનેશભાઈ).

ૠ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય જ્ઞાનમંદિર-પાટણ.

ૠ ઓરીએન્ટલ રીસર્ચ સેન્ટર-વડોદરા.

ૠ બી.એલ. ઈન્સ્ટીટ્યુટ-દિલ્હી.

❁ ભાંડારકર ઓરીએન્ટલ રીસર્ચ ઈન્સ્ટીટ્યુટ-પૂના.

આ જ્ઞાનભંડારોએ ઉદારતાપૂર્વક હસ્તપ્રત-કોપી આપી.

આ જ્ઞાનભંડારોએ સૈકાઓ જૂનો શ્રુતવારસો સંગ્રહિત અને સુરક્ષિત રાખ્યો, એ શ્રુતવારસો અવિચ્છિન્ન રહે એવી ઉદાત્તભાવનાથી હસ્તપ્રત કોપીઓ આપી. અમારા કાર્યમાં ઉત્સાહ વધાર્યો છે.

શ્રીયુત્ શ્રાવકવર્ય શ્રુતોપાસક બાબુભાઈ સરેમલજી શાહ કે જેમણે જ્યારે જ્યારે સંદર્ભગ્રંથોની જરૂર પડી ત્યારે ત્યારે એ ગ્રંથો મેળવી આપ્યા. જુદા-જુદા જ્ઞાનભંડારોમાંથી હસ્તપ્રત-કોપી મેળવવામાં પણ અમૂલ્ય સહાયક બન્યા.

શ્રી જયશ્રીબેન મહેશભાઈ શાહ (સુરેન્દ્રનગર) જેમણે પોતાની આગવી સુઝ અને ખંતપૂર્વક પૂના, વડોદરા તથા અમદાવાદથી હસ્તપ્રત કોપીઓ મેળવી આપી.

શ્રાવકવર્ય શ્રી મધુકાન્તભાઈ વેલજીભાઈ છેડા જેમણે દીલ્હી તથા પૂનાથી ખૂબ મહેનત કરી હસ્તપ્રત કોપીઓ મેળવી આપી.

પૂ. દાદા ગુરુદેવ વિજય કનકસૂરીશ્વરજી મ.સા. ના ૫૦ માં સ્વર્ગારોહણ વર્ષના પ્રારંભનું ચાતુર્માસ એટલે વિ. સં. ૨૦૬૮ નું ચાતુર્માસ દાદા ગુરુદેવની અંતિમભૂમિ ભયાઉ નગરે નક્કી થયું. પૂ. દાદા ગુરુદેવની કાયમી સ્મૃતિ અર્થે “શ્રી વિજય કનકસૂરિ પ્રાચીન ગ્રંથમાલા”નો શુભારંભ કરવાની ભાવના જાગી. ચાતુર્માસના ઉપલક્ષમાં શ્રી ભયાઉ વીશા ઓશવાળ શ્વે. મૂ.પૂ. જૈન સંઘે ગ્રંથમાળાના પ્રથમ પુસ્તક-‘શ્રી અગડદત્ત રાસમાલા’ના પ્રકાશનનો સંપૂર્ણ લાભ લઈ પૂજ્યશ્રીના ઉપકારોનું ઋણ અદા કરવાનો પ્રશસ્ત પ્રયત્ન કર્યો છે.

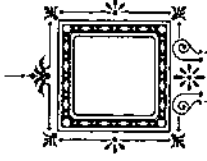
આ સર્વના અમો ઋણી રહેશું. સર્વની સહાયતા વિના આ સંપાદન કાર્ય થઈ શકે તેમ ન હતું.

‘અગડદત્તરાસમાલા’ નું સાંગોપાંગ અવલોકન કરીને વિદ્વદ્જનો એમાં રહેલી ઉણપ અને ક્ષતિઓ માટે ટકોર કરશે તો ફરી વખતનું સંપાદન સમૃદ્ધ, સંપૂર્ણ અને સુંદર બનશે.

દેવ-ગુરૂની આજ્ઞા વિરૂદ્ધ કે ગ્રંથકારોના આશય વિરૂદ્ધ કોઈ પ્રરૂપણ થઈ ગઈ હોય તો તેની ક્ષમાયાચના કરૂ છું.

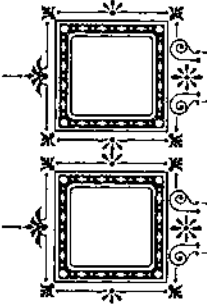
મુનિ તીર્થભદ્ર વિજય ગણિ.
શ્રી તારંગા વિહાર ધામ- ચૂલી
૨૦૬૮ - વૈ.વ.૭

અનુક્રમણિકા



પીઠ બંધ

1. અગડદત્ત કથા-અનુસંધાન 1
2. પ્રકાશિત થઈ રહેલ કૃતિઓનો પરિચય 5
3. તુલનાત્મક સંપ્રેક્ષણ 44
4. હસ્તપ્રત પરિચય 61
5. પાઠ સંપાદન પદ્ધતિ 85



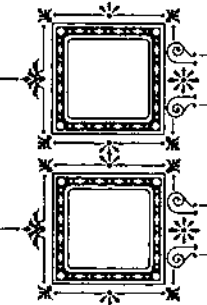
અગડદત્તકથા

..... 87



અગડદત્તરાસ / ચોપાઈઓ

1. સુમતિમુનિ કૃત ચોપાઈબદ્ધ અગડદત્તરાસ 149
2. કુશલલાભજી કૃત અગડદત્તચોપાઈ 165
3. શ્રીસુંદરજી કૃત અગડદત્તરાસ 195
4. ગુણવિનયજી કૃત અગડદત્તરાસ 230
5. લલિતકીર્તિજી કૃત અગડદત્તરાસ 287
6. સ્થાનસાગરજી કૃત અગડદત્તપ્રબંધ / ચોપાઈ 333
7. નંદલાલજી કૃત અગડદત્તરાસ 430
8. પુન્યનિધાનજી કૃત અગડદત્તચોપાઈ 464
9. ભીમ (શ્રાવક) કૃત અગડદત્તપ્રબંધ 510
10. માન / મહિમાસિંહજી કૃત અગડદત્તરાસ 559
11. શાન્તસૌભાગ્યજી કૃત અગડદત્તરાસ 620



પરિશિષ્ટ

રાસાન્તર્ગત સંસ્કૃત-પ્રાકૃત સુભાષિતો-અકારાદિ ક્રમે 728



શબ્દકોશ

..... 730

❀ પીઠબંધ ❀

૧ ❀ અગડદત્ત કથા - અનુસંધાન

જિનશાસનનું સમગ્ર શ્રુત ચાર અનુયોગમાં વહેંચાયેલું છે.

દ્રવ્યાનુયોગ : તેમાં જીવાદિ છ દ્રવ્યનું સ્વરૂપ વર્ણન હોય છે.

ગણિતાનુયોગ : તેમાં પદ્યોપમ-સાગરોપમાદિ સમય પરિમાણ, યોજનાદિ ક્ષેત્ર પરિમાણ તેમ જ ખગોળ-ભૂગોળનું વિસ્તૃત વર્ણન હોય છે.

ચરણ-કરણાનુયોગ : તેમાં સત્ક્રિયા=શ્રાવક અને સાધુના વ્રતો-નિયમો રૂપ આચારધર્મનું સ્વરૂપ તેમ જ તેનો મહિમા વર્ણવેલો હોય છે.

ધર્મકથાનુયોગ : તેમાં આચારપાલન પ્રતિ શ્રદ્ધા અને ઉત્સાહ પ્રગટે એવા આચારપાલનના ફલને દર્શાવનારા દ્રષ્ટાંતો તેમ જ સત્પુરુષોના જીવન ચરિત્રોનું વર્ણન આવે છે.

આ ચારેય અનુયોગમાંથી અંતિમ ઉપાદેય ચરણકરણાનુયોગ છે. ચરણકરણનો ઉપદેશ અને ફળ સરળતાથી સમજાઈ જાય એ માટે ધર્મકથાનુયોગ અત્યંત ઉપકારક છે. કથાનુયોગ એક એવી નદી છે જેને કાંઠે બેસીને ધર્મોપદેશરૂપ શીતલ વારિનું સેવન નિરાંતે કરી શકાય.

અહીં ‘અગડદત્તકથા’ સ્વરૂપે એ કથાનુયોગની નદીનું એક બિંદુ પ્રસ્તુત છે. અગડદત્ત કથા જૈન પરંપરાની પ્રાચીન અને પ્રસિદ્ધ કથા છે. પ્રાપ્ત સંદર્ભો મુજબ આ કથાના મૂળ વસુદેવહિંડીમાં વિક્રમની છઠ્ઠી સદીમાં રોપાયેલા જણાય છે. આ કથાના બે પ્રવાહો મળે છે. (૧) વસુદેવહિંડીનો અને (૨) ઉત્તરાધ્યયનની નેમિચંદ્રસૂરિજી કૃત સુખબોધા વૃત્તિનો.

❀ અગડદત્ત-ચરિત્ર જે ગ્રંથોમાં અવાંતર કથા તરીકે પ્રાપ્ત થાય છે તે રચના સંવત પ્રમાણે નીચે મુજબ છે (૧) વસુદેવહિંડી (કર્તા-સંવદાસગણિજી, રચના વિ. છઠ્ઠી સદી)ના ધમ્મિલહિંડી વિભાગમાં ગદ્યબદ્ધ પ્રાકૃતભાષામાં આ કથા છે. જે અગડદત્તમુનિ ધમ્મિલને પોતાની આત્મકથા સ્વરૂપે કહે છે. કથાના પ્રથમ પ્રવાહમાં પરવર્તી ગ્રંથકારોએ વસુદેવહિંડીને મુખ્ય બનાવીને આ કથા સંસ્કૃત-પ્રાકૃત-મારુગુર્જરમાં રજૂ કરી છે.

(૨) ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રની વાદિવેતાલ શ્રી શાન્તિસૂરિજી (સ્વર્ગવાસ-વિ.સં. ૧૦૮૬) કૃત બૃહદ્ (પાઈય) ટીકા (રચના વિ. ૧૧મીનો ઉત્તરાર્ધ)માં પ્રમાદ-અપ્રમાદ નામક ચતુર્થ અધ્યયનની છઠ્ઠી ગાથાની ટીકામાં ગદ્યસ્વરૂપે મળે છે. તેની ભાષા પ્રાકૃત છે.

(૩) શ્રી જિનચંદ્રસૂરિજી કૃત ‘સંવેગરંગશાલા’ (ર.સં. ૧૧૨૫)ની ૭૦મી કથા રૂપે ગાથા ૭૨૮૯થી ૭૩૪૮માં આ કથાનક ગુંથાયેલું છે. અગડદત્ત વિષયક આ પ્રથમ પદ્યરચના છે.

(૪) ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રની શ્રી નેમિચંદ્રસૂરિજી (મુનિ અવસ્થા દેવેન્દ્ર સાધુ) કૃત ‘સુખબોધાવૃત્તિ’ (ર.સં. ૧૧૨૯)માં ચોથા અધ્યયનની છઠ્ઠી ગાથાની વૃત્તિમાં આ કથા વર્ણવાઈ છે. જે પ્રાકૃત ભાષામાં ૩૨૯ આર્યામાં છે. આ પછીના દરેક ગ્રંથકારો શ્રી નેમિચંદ્રસૂરિજીને અનુસર્યા છે. જે અગડદત્ત કથાનો દ્વિતીય પ્રવાહ છે. બન્ને પ્રવાહમાં જે કથાભેદ છે તે આગળ ‘કથા સર્વેશ્વરમાં’ જણાવાશે.

(૫) રાજગચ્છીય શ્રી વિનયચંદ્રસૂરિજી કૃત ‘મુનિસુવ્રતસ્વામી ચરિત્ર મહાકાવ્ય’ (ર. વિ.ની ૧૩મી સદીનો પૂર્વાર્ધ)ના ‘મોહચ્છેદ’ નામક ૮ મા દ્વારમાં આ કથાનક છે. જે સંસ્કૃતભાષામાં ૨૪૭ શ્લોકબદ્ધ છે.

(૬) મલધારી શ્રી નરચંદ્રસૂરિજી (સ્વર્ગવાસ પ્રાય: ૧૨૮૯) કૃત ‘કથારત્નસાગર’ (ર.વિ.ની ૧૩મી સદી)ના ૧૫મા તરંગ સ્વરૂપે આ કથા મળે છે. જે સંસ્કૃતભાષામાં ૫૦૫ શ્લોક પ્રમાણ છે. જેમાં અંતે એક પુષ્પિતાગ્રા વૃત્ત અને ત્રણ શાર્દૂલવિકીડિત વૃત્ત છે.

(૭) અજ્ઞાત કર્તૃક ‘પ્રવ્રજ્યાવિધાનકુલક’ની શ્રી પ્રદ્યુમ્નસૂરિજીએ વૃત્તિ (ર.સં. ૧૩૩૮) રચી છે, તેની મૂળની ૨૫મી ગાથાની વૃત્તિમાં આ કથાનક છે. જે સંસ્કૃતભાષામાં ૨૪૫ શ્લોક અને ૧ શાર્દૂલવિકીડિત છંદોબદ્ધ છે.

(૮) શ્રી જયકીર્તિસૂરિજી કૃત ‘શીલોપદેશમાલાની’ શ્રી સોમતિલકસૂરિજી (અપરનામ વિદ્યાતિલકસૂરિજી) વિરચિત ‘શીલતરંગિણી વૃત્તિ’ (ર.સં. ૧૩૯૨)માં મૂળની ૮૬મી ગાથાની વૃત્તિમાં આ કથા સંસ્કૃતભાષામાં ૧૮૮ શ્લોક અને ૧ ઈન્દ્રવજ્ર છંદોમાં ગુંથાયેલી છે.

(૯) ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રની શ્રી ભાવવિજયજી કૃત વૃત્તિ (ર.સં. ૧૬૮૯)માં ચતુર્થ અધ્યયનની છઠ્ઠી ગાથાની વૃત્તિમાં સંસ્કૃતભાષામાં ૩૩૩ શ્લોક અને ૧ ‘માલભારિણી (છંદોનુશાસન) છંદોબદ્ધ આ કથા છે.

(૧૦) ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રની શ્રી લક્ષ્મીવલ્લભગણિ કૃત ‘દીપિકા ટીકા’ (ર. ૧૮મી સદી)માં ચતુર્થ અધ્યયનની છઠ્ઠી ગાથાની ટીકામાં સંસ્કૃત ગદ્યમાં આ કથાનક બન્ને પ્રવાહો મુજબ બે વાર આપેલા છે. (૧) ઉત્તરાધ્યયનની બૃહદ્વૃત્તિનો પ્રવાહ અને (૨) કથાગ્રંથનો પ્રવાહ. આ કથાગ્રંથ કયો? જો કે મલધારી નરચંદ્રસૂરિજી કૃત કથારત્નસાગરમાં પણ આ પ્રમાણે જ વર્ણન છે. શક્ય છે કે કથારત્ન-સાગર લક્ષ્મીવલ્લભગણિએ ઉલ્લેખિત કરેલ કથાગ્રંથ હોય.

૧ પૂ. જિનવિજયજીએ ‘પ્રાકૃતકથાસંગ્રહ’નું સંપાદન (સં. ૧૯૭૬, પ્રકા. ગુજરાત પુરાતત્વ મંદિર) કર્યું છે. તેમાની અગડદત્ત કથા ઉત્તરાંની નેમિચંદ્રસૂરિજીની વૃત્તિમાંથી લીધેલી છે.

૨ પૂ. હર્ષ વિજયજીએ ‘અગડદત્તચરિત્રમ્’નું સ્વતંત્ર ગ્રંથ તરીકે સંપાદન કર્યું છે. (સં. ૧૯૮૭, પ્રકા. શ્રી વિનય-ભક્તિ-સુંદર-ચરણ ગ્રંથમાલા) વાસ્તવમાં આ ચરિત્ર ઉત્તરાંની ભાવવિજયજીની વૃત્તિમાંથી લીધેલું છે.

(૧૧) ‘અગડદત્ત પુરાણ’ નામે અજ્ઞાતકર્તૃક દિગંબર કૃતિ હોવાનું જાણવા મળે છે. તેમાં સંભવતઃ આ જ અગડદત્ત કથાનક વર્ણવાયું હોય તેમ માની શકાય.

૩ આ ઉપરાંત ગોપાલગણિમહત્તરના શિષ્ય જિનદાસગણિમહત્તર કૃત ઉત્તરાધ્યયન ચૂર્ણિ (૪/૬ માં ખૂબ ટુંકાણમાં= મુદ્રિત પ્રતમાં માત્ર ૪ પંક્તિમાં) તથા આવશ્યક ચૂર્ણિ (૮/૧૬૦ માં માત્ર ૨નામોલ્લેખ) માં અતિ અલ્પ ઉલ્લેખ હોવાથી તેની અહીં ગણતરી કરી નથી.

૪ અગડદત્ત કથા ગુર્જરભાષાના રાસો-ચોપાઈઓમાં પણ ગુંથાયેલ છે. જે સમગ્ર સાહિત્ય અઘાવધિ અપ્રગટ હતું. તેમાંથી ક્ષેમકલશજી કૃત રાસ સિવાયની સમસ્ત કૃતિઓનું અહીં પ્રથમવાર પ્રકાશન થઈ રહ્યું છે.

૧ ગુર્જર ભાષામાં ગુંફિત રાસો-ચોપાઈઓ

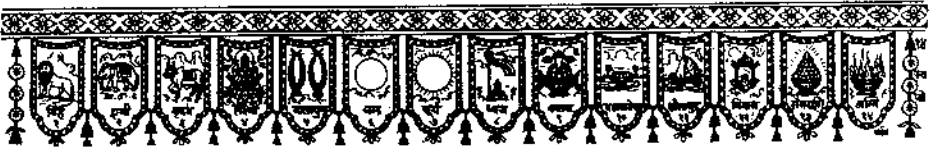
	કર્તા	રચના સંવત	આદિપદ
૧)	ભીમ (શ્રાવક)	૧૫૮૪	પ્રથમ પ્રણમું શારદાં
૨)	સુમતિમુનિ	૧૬૦૧	આદિ જિણેસર પ્રણમી પાયં
૩)	કુશલલાભ વાયક	૧૬૨૫	પાસ જિણેસર પય નમીં
૪)	શ્રીસુંદરજી	૧૬૩૬/૬૬	પરમ પુરુષ પરમેષ્ઠિ જિનં

૧. આની હસ્તપ્રત (૧) બીકાનેર મહારાજાની લાયબ્રેરી અને (૨) ડેલાવાળા ઉપાગ્રય (અમદાવાદ) ભંડારમાં છે. સંસ્કૃત-પ્રાકૃત ભાષાની અગડદત્ત ચરિત્રની આ સિવાયની બધી જ કૃતિઓ પ્રકાશિત છે.

૨. જહા અગલુદત્તો દક્ષત્તણેણ ફેડેતિ ડેવેતિ વા જાવ મુહં વિઢંબિતં તાવ સરાણ પૂરિયં।

૩. જે.ગુ.ક.માં ક્રમાંક- ૬ અને ૧૦ આ બે કૃતિનો ઉલ્લેખ નથી. તથા આ ૧૨ કૃતિ ઉપરાંત તપાગચ્છીય માનવિજયજી (વિજય હીરસૂરિજી > વિજય દાનસૂરિજી > વિજય દેવસૂરિજી > વિજય પ્રભસૂરિજી > વિજય રત્નસૂરિજીના શિષ્ય) કૃત અગડદત્તરાસ (૨. સં. ૧૭૩૧) ની અપૂર્ણ પ્રત (લે. સં. ૧૮૯૨) બી. એલ. ઈન્સ્ટિટ્યુટ દીલ્લીથી પ્રાપ્ત થઈ છે. તેમાંનું અગડદત્ત ચરિત્ર પ્રસ્તુત ચરિત્રો કરતા મહદ્અંશે જુદું પડે છે તથા ૫૪ પત્રની આ પ્રતના શરૂઆતના ૧૮ પત્રો તથા વચ્ચેના અમુક પત્રો પ્રાપ્ત થયા નથી. આથી એ કૃતિનું અહીં પ્રકાશન કર્યું નથી.

૫)	૧ક્ષેમકલશજી	૧૬૭૦	-
૬)	માન/મહિમાસિંહજી	૧૬૭૫	જિનવર ચોવીસે નમી૦
૭)	ગુણવિનયજી	૧૬૭૮	પણમિય પંચમ સુમતિ જિન૦
૮)	લલિતકીર્તિજી	૧૬૭૯	નાભિ-મહીપતિ-સુત જયો૦
૯)	સ્થાનસાગરજી	૧૬૮૫	શ્રી જિન-પદ્મ-પંકજ નમી૦
૧૦)	નંદલાલજી	૧૬૯૮	સિદ્ધ-રિધ-નિધ દાયકા૦
૧૧)	પુન્યનિધાનવાચક	૧૭૦૩	પરમેસર ધુરિ પ્રણમિ કરિ૦
૧૨)	શાન્ત સૌભાગ્યજી	૧૭૮૭	શ્રી મહિમા જગ વિસ્તરઈ૦



૧. જે.ગુ.ક. પ્રથમ આવૃત્તિમાં આ રાસની પ્રત પાલનપુર સંઘ ભંડાર દા. ૪૬ નં. ૨૩ માં હોવાનો ઉલ્લેખ હતો. પરંતુ દ્વિતીય આવૃત્તિના સંપાદક જયંતભાઈને ત્યાં જોવામાં આવી નથી.

૨ પ્રકાશિત થઈ રહેલ કૃતિઓનો પરિચય

૧) 'સુમતિમુનિ કૃત ચોપાઈબદ્ધ અગડદત્ત રાસ :

શ્રી ચંદ્ર ગચ્છના સોમવિમલસૂરિજીના સામ્રાજ્યમાં પંડિત હર્ષદત્તજીના શિષ્ય સુમતિમુનિજીએ આ રાસની રચના કરી છે. ચોપાઈબદ્ધ આ રાસની રચના ૧૩૭ કડીમાં થઈ છે. ૩ દેશી તથા ૧ રાગ સિવાય દૂહા અને ચોપાઈમાં સમગ્ર રચના થઈ છે. વિ.સં.-૧૬૦૧, કારતક સુદ-૧૧, સોમવારે રચાયેલ આ રાસમાં ખૂબ સંક્ષિપ્તમાં અગડદત્ત કથાનક વર્ણવાયુ છે. આથી રસ-ચયન ગૌણ બન્યું છે. ક્યાંક ક્યાંક ઉપમા-ઉત્પ્રેક્ષાદિ અલંકારો વર્ણવાયા છે. દા.ત.

❖ 'અગડદત્ત ધાયઉ ધસી, જિસઉ સીહ સમાન' ૨૮

'દક્ષણ સંખ જિસઉ ગુરુ મિલિઉ' ૧૨૭

અહીં અગડદત્ત અને ગુરુ એ ઉપમેયને સિંહ અને દક્ષિણાવર્ત શંખની ઉપમા અપાઈ છે.

❖ 'જિન મંડિત પોઢા પ્રાસાદ, ઊંચા ગિરિસિઉં માંડઈ વાદ.' ૭

શંખપુરી નગરીના પ્રાસાદ જાણે પર્વતની સામે સ્પર્ધામાં ઉતર્યા છે!..

'ખેચરી ઉત્પત્તીનઈ ગઈ, નિર-માખિઉ મધ થયુ તા સહી.' ૫૫

ચોરની પુત્રી વીરમતી વૈભવ છોડીને ઉડી ગઈ એટલે જાણે મધ છોડીને મધમાખીઓ ઉડી ગઈ!.. આમ, અહીં પર્વતની ઊંચાઈને અને ખેચરીની ઉડી જવાની ક્રિયાને ઉત્પ્રેક્ષા અલંકારથી વિભૂષિત કરી છે.

❖ અગડદત્તના રાજપૂત્રી કનકસુંદરી સાથેના વિવાહ પ્રસંગનું કવિશ્રીએ સુંદર ચિત્રણ કર્યું છે. જેમાં વાજિંત્રો, ભોજન અને વિવાહ ઉત્સવનું વિશેષ વર્ણન છે.

'કીજઈ કુંકમ કેરા રોલ, દીજઈ ઝાઝા બહુ તંબોલ;

વાગાં તબલ નઈ નીસાણ, રાયતણઈ ઘરિ હુઉ અછરાણ.

૫૯

માંડિઉ માહવ મોટઈ રંગિ, સુરનર જોવા આવઈ જંગ;

રાજા કરઈ રૂઉ તે કામ, સુપરિસિઉ જિમાડઈ ગામ.

૬૦

સગા-સાણીજા તેહનઈ સહુ, આદર કીજઈ તેહનઈ બહુ;

આણી પ્રીસઈ ફલ હલિગલી, મૂકી સાકર દૂધઈ ભલી.

૬૧

ટિ. ૧. ભીમ (શ્રાવક) કૃત અગડદત્તપ્રબંધ, માન / મહિમાસિંહજી કૃત અગડદત્તરાસ તથા શાંતસૌભાગ્યજી કૃત અગડદત્તરાસ આ ત્રણ કૃતિઓનો રચના સમય આગળ હોવા છતાં તે પછીથી મળી હોવાના કારણે તથા તુલનાત્મક અધ્યયનમાં તેનો સમાવેશ થયો ન હોવાના કારણે બીજી બધી જ કૃતિઓ પછી અર્થાત્ ૮ મા, ૧૦માં અને ૧૧માં ક્રમે આપી છે.

ખાજા-લાડૂ-ખરમાં-સેવ, પ્રીસઈ સાલિ-દાલિ-ધૃત હેવ; કપૂર વાસિત કરંબા તે ઘણા, આપઈ બીડાં પાનહતણાં.	૬૨
સાજન સવે ભગતિ સવિ કરી, સિણગારુ કનકસુંદરી; પહિરઈ નવનવ પરિ સિણગાર, કંઠિ એકાઉલિ નવસર હાર.	૬૩
વર સિણગારૂ મ લાઉ વાર, આંણઉ તેજી ભલા તોખાર; મસ્તકિ ખૂંપ સોહઈ મણિ જડિઉ, ચાલઈ કુંયર ગયવરિ ચડિઉ.	૬૪
આવિઉ વર તે તોરણિ બારિ, બંદી બોલઈ જય-જયકાર; મંગલ ધવલ ગાઈ વર નારિ, જય-જય શબદ હૂઉ તીણઈ વારિ.	૬૫
શુભવેલા સાધી છઈ જેહ, વર પરણાવિઉ કન્યા તેહ; પહિરામણી રાઈ દીધી તે ઘણી, કવિ કહઈ સંખિ ન લહૂ તેહતણી.'	૬૬

✽ રાસમાં ઘણે સ્થળે દેશ્ય શબ્દોનો પ્રયોગ કરવામાં આવ્યો છે. દા.ત. - હેરાવા = છુપી તપાસ, અછરાણ = નૃત્ય, નિટોલ = નક્કી, ગુડીયા = કવચ પહેરાવેલા, વગેરે.



૨) વાચક કુશલલાભજી કૃત અગસદત ચોપાઈ

ખરતર ગચ્છીય આચાર્ય જિનચંદ્રસૂરિજીના શિષ્ય અભયધર્મ ઉપાધ્યાયના શિષ્ય વાચક કુશલલાભજીએ આ ચોપાઈની રચના સં. ૧૬૨૫માં વીરમપુર નગરમાં કારતક સુદ પૂનમ, ગુરુવારે પૂર્ણ કરી છે. ૬ દૂહા (કડી- ૧, ૨, ૩, ૨૯૭, ૨૯૮, ૨૯૯) અને ૨ વસ્તુછંદ (કડી- ૨, ૧૩૩) સિવાય સમગ્ર રચના ચોપાઈ છંદમાં થઈ છે. કુલ ૩૧૭ કડીમાં આ રચના થઈ છે. તેમાં શરૂઆતમાં જ પાંચમી કડી શીલોપદેશમાલાની ૮૬મી ગાથા છે. પરંતુ રાસ રચનામાં કથાઘટકો પ્રથમ પ્રવાહના લીધેલા છે.

કવિશ્રીની અન્યકૃતિઓ માધવાનલ કથા પ્રબંધ, મારુઢોલાની ચોપાઈ, તેજસાર રાસ (આ ત્રણે કૃતિ આનંદ કાવ્ય મહોદધિમાં પ્રગટ થઈ છે.) વગેરે છે.

કવિએ કાવ્યદેહને ઉપમા-ઉત્પ્રેક્ષાદિ અલંકારોથી મઢ્યો છે.

❖ ‘સૂઠિ પ્રણિં તરુઅર ભાંજતું, આવ્યો જલધર જિમ ગાજતું’ ૧૮૪
અહીં મત્તગજના ગર્જરવને મેઘના ગર્જરવ સાથે સરખાવ્યો છે.

❖ ‘જાણે કરિ પર્વતનો શુંગ’ ૧૮૫
‘મુખી મુકી જાણે દવઝાલ’ ૨૦૭

અનુક્રમે ગજરાજને પર્વત-શિખરની અને દ્રષ્ટિવિષ સર્પના ફુંકડાને જવાળામુખીની ઉત્પ્રેક્ષાથી અલંકૃત કર્યા છે.

❖ ‘કહિ લોક એ બાલ કુમાર, અભંગસેન પરચંડ અપાર,
એક કહિ ગજ મોટો હોઈ, બાલક સિંહ ન પુંચિ તોઈ.’ ૨૩૪

અગડદત્ત અને અભંગસેનના મધ્યયુદ્ધ સમયે લોકો ચિંતિત છે, એક બાજુ અગડદત્ત બાળક જેવો સુકુમાર છે અને સામે અભંગસેન અત્યંત પ્રચંડ છે. આ વાતનો પ્રત્યુત્તર ‘સિંહબાળના સત્વની સામે મોટા ગજરાજની પણ હાર થાય છે.’ આ વાસ્તવિક દ્રષ્ટાંત દ્વારા આપ્યો છે. આમ અહીં દ્રષ્ટાંત અલંકારનું સુંદર નિરુપણ થયું છે.

❖ અહીં વર્ણાનુપ્રાસ જેવા શબ્દાલંકાર પણ પ્રયોજાયા છે.

‘સાહસવંત સૂર એ સહી’ ૧૭૨
‘ઘાઈ ઘસઈ ધીવર ઘવલંગ’ ૧૮૫
‘કાલી જાતિ ફૂર વિકરાલ’ ૨૦૭

❖ આ કૃતિમાં ઘણા શબ્દોમાં ‘જ’ નો ‘ણ’ થયેલો જોવા મળે છે.
દા.ત. વાસળી = વાસણી ૧૭૩, દોરળી = દોરણી ૨૦૧

❖ કવિએ ઘણીવાર શબ્દમાં આદિ કે મધ્ય ‘અ’ નો ‘ઈ’ પણ કર્યો છે.

દા.ત. બહિની = બિહિની ૨૧૧
મારગ = મારિગિ ૧૪૮, કુમરી = કુમિરી ૨૨૨



૩) શ્રીસુંદરજી કૃત અગસદત રાસ

ખરતરગચ્છીય જિનચંદ્રસૂરિજી (સં. ૧૫૮૫-૧૬૭૦) > જિનસિંહસૂરિજી (સં. ૧૬૧૫-૧૬૭૦) > હર્ષવિમલજીના શિષ્ય વાયક શ્રીસુંદરજીએ પ્રસ્તુત રાસ રચ્યો છે.

કવિશ્રીએ રાસનો રચના સમય ‘સ્વામીવદન-ગુણ-રસ-રસા’ આ પ્રમાણે દર્શાવ્યો છે. જૈન ગુર્જર કવિઓમાં પણ ૧૬૩૬-૧૬૬૬ એમ વિકલ્પ રાખ્યો છે. આ રાસની રચના શ્રી સુંદરજીને ઉપાધ્યાયપદ પ્રાપ્તિ પછીની છે. તેમના દાદાગુરુ જિનસિંહસૂરિજીને ઉપાધ્યાય પદ જેસલમેરમાં સં. ૧૬૪૦, મહા સુદ-૫ના દિવસે પ્રાપ્ત થયું છે. આથી, રાસની રચના સંવત્ ૧૬૩૬ કરતા ૧૬૬૬ જ યોગ્ય લાગે છે.

વિ.સં. ૧૬૬૬, કાર્તિકમાસની એકાદશી, શનિવારે ભાણવડમાં રહીને ૧૩ ઢાળ, કુલ ૨૮૫ કડી પ્રમાણ આ રાસ મંત્રી શાહ ચાંપસી પૂજાની વિનંતિથી રચ્યો છે.

કવિશ્રીની આ રાસ ઉપરાંત અન્ય કોઈ રચનાઓ પ્રાપ્ત થતી નથી.

પ્રસ્તુત રાસમાં કથાનિરુપણ જ લક્ષ્ય તરીકે રહ્યું છે. આથી અલંકારો, રસવર્ણન આદિ ગૌણ બન્યું છે. છતાં કથા-કથન ખૂબ રસાળ રીતે થયેલું છે. આથી કથા-અભ્યાસની દ્રષ્ટિએ આ રાસ એક મૂલ્યવંત કૃતિ બની રહે છે.

❖ કવિશ્રીએ માત્ર ૧૧મી ઢાળમાં દેશીનો પ્રયોગ કર્યો છે, એ સિવાય બધે જ શાસ્ત્રીય રાગોનો જ નામોલ્લેખ કર્યો છે. આ પરથી કવિશ્રીનું સંગીત વિષયક જ્ઞાન પણ સમજાય તેમ છે.

❖ રાસમાં ઉપમાઓ ભરપૂર વપરાઈ છે.

‘સુંદર રૂપઈ રંભ સમાણી’. ૧૬

‘વાઘઈ ચંદતણી પરિ બાલ.’ ૧૮

‘સૂરઉ સીહ સરખ’. ૨૬

‘નયરિ વાણારસી આવિયઉ, અલકાઉરિ અનુકાર.’ ૩૦

‘ગુહિર ઘનાઘન ગાજતઉ, પરવત જેમ ઉતંગ.’ ૬૧

‘સોહઈ જિમ સુરરાજ.’ ૬૬

‘તેજિ તપઈ નવ તરણિ જિઉ.’ ૬૮

‘ચકિત કુરંગ જિમ ચિહું દિસઈ જોતઉ’ ૮૦ વગેરે...

❖ આગળની કેટલીક સુંદર ઉપમાઓ જોઈએ-

‘નીચઈ વદનિ નિરખીનઈ, પરખિઉ એહિ જ ચોર રે;

કુમર મનિઈ તવ હરખીયઉ, મેઘાગમ જિમ મોર રે’.

ચોરને પકડવાની સાત દિવસની અવધિ પૂર્ણ થવા આવી હોવા છતાં ચોરની કોઈ ભાળ ન મળતા અગડદત્ત ઉદાસ થઈ આગ્રવૃક્ષ નીચે બેઠો છે ત્યારે દૂરથી સન્યાસી આવતો દેખાય છે. તેના રૌદ્ર રૂપને જોઈને ('આ જ ચોર છે' એવું વિચારીને) ખૂબ આનંદિત થઈ ગયો, જેમ મેઘને જોઈને મોર આનંદિત થાય, આ પ્રસંગે પારિવ્રાજક અને અગડદત્તને મેઘ-મોરની ઉપમા બીજા કોઈ કવિએ પ્રયોજી નથી. આ ઉપમા પ્રયોજીને કવિએ અગડદત્તના આનંદમાં નિર્ભયતા વ્યંજિત કરી છે.

‘હરખ ઘણું હિયઈ નારિનઈ રે, જિમ કોઈલ મધુમાસ’ ૧૬૪

મધુમાસના મિલનનો હર્ષ જે કોયલના હૈયે ઉછળતો હોય તેવો હર્ષ મદનમંજરીના હૈયે અગડદત્તના મિલનનો પ્રગટ્યો. કવિશ્રીએ કોયલની ઉપમા દ્વારા મદનમંજરીનો અગડદત્ત પ્રત્યેનો અનુરાગ આકર્ષક દર્શાવ્યો છે.

‘કિલિ-કિલિ કરતા બહુ પરઈ રે, નાખઈ બાણ કિરાત;

કુમર કટક ચિહુંદિસિ કરઈ રે, જિમ વાયઈ વરસાત’.

૧૭૦

જેમ વાયુથી વરસાદ વિખરાઈ જાય તેમ ભિલ સૈન્યના બાણોથી અગડદત્તનું સૈન્ય વિખરાઈ ગયું, અહીં વાયુની સરખામણીદ્વારા ભીલ સૈન્યનું આક્રમણ તીવ્રવેગી બતાવાયું છે.

✽ કવિશ્રીએ પારિવ્રાજકના વેશમા આવેલા ચોરનું ટૂંકું પણ સુંદર દેહવર્ણન કર્યું છે.

‘તતખિણ ઈક નર આવીયઉ, પરિવ્રાજકનઈ વેષઈ રે;

મુંડિત સિર કુછ દાઢીયઈ, કુર દૃશઈ કરિ દેખઈ રે.

૮૧

શ્રવણે ફટિક મુદ્રા ધરઈ, ચુડ-ચુડ કરતઉ તુંડઈ રે;

ચમર કમંડલ કર-જુગઈ, ખંઘઈ આયસ દંડઈ રે.

૮૨

વાઘ-ચરમ તલિ પહિરાણઈ રે, કમરિ બાંધિઉ કરવાલ રે;

ચરણિ ચઢાઊ મોજડી, દીસઈ અતિ વિકરાલ રે.’

૮૩

અહીં પારિવ્રાજકના કમરે તલવાર, સ્કંધ પર લોહદંડ, ચરણે મોજડી દર્શાવાયા છે. જે બીજે ક્યાંય દર્શાવાયા નથી.

✽ રાસમાં ઘણે સ્થળે સ્વરસંધિ જોવા મળે છે, જે સંધિઓ ગુર્જરભાષામાં નહિવત્ પ્રયોજાય છે.

દા.ત. ‘વિરહાન્લિ’ ૪૩, ‘કામાવસ્થા’ ૫૪, ‘મિલનોપાય’ ૫૭, ‘શ્રીવત્સાકારઈ’ ૧૦૩, ‘તિહાંથવા’ ૧૨૧, ‘પલ્યંકોપરિ’ ૧૩૩, ‘વિષમાટવીયઈ’ ૨૪૧. વગેરે....

૪) ઉપાધ્યાય ગુણવિનયજી કૃત અગસદત રાસ

ખરતર ગચ્છીય જિનરાજસૂરિજી (સં. ૧૬૪૭થી ૧૬૯૯)ના સામ્રાજ્યમાં ક્ષેમશાખાના ક્ષેમરાજ ઉપાધ્યાયના પટ્ટધર પ્રમોદમાણિક્ય ઉપાધ્યાયના શિષ્ય જયસોમ ઉપાધ્યાયજી તેમના શિષ્ય ગુણવિનય ઉપાધ્યાયે આ રાસની રચના કરી છે.

આ કવિશ્રીએ (સં. ૧૬૪૧-૧૬૭૫ પ્રાયઃ) સંસ્કૃતમાં ખંડપ્રશસ્તિકાવ્ય, દમયંતી ચંપૂ, સંબોધસત્તરી, વૈરાગ્યશતક, ઈન્દ્રિયપરાજયશતક, રઘુવંશ મહાકાવ્ય, લઘુ અજિતશાંતિ, જિનવલ્લભીય અજિતશાંતિ વગેરે ગ્રંથો પર વૃત્તિ રચી છે. પ્રસ્તુત રાસ ઉપરાંત તેમની અન્ય ગુર્જર રચનાઓ કર્મચંદ્રમંત્રીવંશાવલી પ્રબંધ ૨૯૯ કયવન્ના ચોપાઈ (ક. ૧૭૬), બારવ્રતની જોડ (ક. ૫૬), ઋષિદત્તા ચોપાઈ (ક. ૨૬૮) જંબુસ્વામિરાસ વગેરે છે. તેમની સરળ અને સરસ ગુર્જર રચનાઓ જોતા એવું લાગે છે કે સંસ્કૃતભાષાના મહાન વિદ્વાન હોવાની સાથે તેઓશ્રી રસિક અને લોકપ્રિય કવિ પણ હતા. તેમણે વિ.સં. ૧૬૭૫, વૈ.સુ. ૧૩, શુક્રવારના દિવસે વિમલાચલ ગિરિરાજ પર ચતુર્દશ વિહારમાં શ્રી જિનરાજ સૂરિજીએ કરેલ શ્રી આદિનાથ આદિ ૫૦૧ પરમાત્માની પ્રતિષ્ઠામાં હાજરી આપી હતી. (પ્રાચીન જૈન લેખ સંગ્રહ ભા. ૨, લે. ૧૮-૧૯, સંપા. જિનવિ.)

૩૮૪ કડી પ્રમાણ પ્રસ્તુત રાસની રચના સુમતિનાથ પ્રભુની કૃપાથી બાહડમેર નગરમાં વિ.સં. ૧૬૭૮, કારતક વદ-૨, બુધવારના દિવસે થઈ છે. ત્યારે રેવતી નક્ષત્ર અને અમૃતસિદ્ધિયોગ હતો.

આ રાસની ધ્યાનાર્હ વિશેષતા એ છે કે કવિશ્રીએ રાસમાં વપરાયેલાં પ્રાયઃ બધા જ સંસ્કૃત-પ્રાકૃત સુભાષિતોનો સુંદર ગુર્જર પદ્યાનુવાદ પણ સાથે જ આપ્યો છે.

અવ્યયે વ્યયમાયાતિ, વ્યયે યાતિ સુવિસ્તરમ્ ।

અપૂર્વઃ કોઽપિ ભણ્ડારસ્તવ ભારતી! દૃશ્યતે ॥

આણ ખરચાઈ પૂરી હુવઈ, ખરચ્યઈ હૂઈ વિસ્તર,

ભારતિનઉ ભંડાર એ, જાતઉ નવ સુંદર.

૫૧

અનભ્યાસે વિષં શાસ્ત્રં, અજીર્ણે ભોજનં વિષં ।

વિષં ગોષ્ઠી દરિદ્રસ્ય, વૃદ્ધસ્ય તરુણી વિષં ॥

વિણુ અભ્યાસઈ શાસ્ત્ર એ, વિષ રૂપઈ થાયઈ,

અજિર્ણઈ ભોજન વિષ સમઉ, જયું સહુઅનઈ ભાયઈ;

વિષ સમ દરિદ્રની ગોઠડી, વૃદ્ધનું તરુણી વિષ, (૫૨મી કડી ના ત્રણ ચરણ.)

તાવચ્ચિય હોઈ સુહં, જાવ ન કીરઈ પિઓ જળો કોવિ ।
 પિયસંગો જેણ કઓ, દુક્ખાણ સમપ્પિઓ અપ્પા ॥
 તાં જીવનઈ સુખ સંપજઈ રે, પ્રિયજન ન કરીયઈ જામ રે;
 પ્રિય સંગ જિણ કીધઉ તિણઈ રે, કીધઉ આતમ દુખ ધામ રે.

૬૯

વિણઓ મૂલં પુરિસત્તણસ્સ, મૂલં સિરીય વવસાઓ ।
 ધમ્મો સુહાણ મૂલં, દપ્પો મૂલં વિણાસસ્સ ॥
 પુરુષાકારકઉ મૂલ, વિનય કહઈ સહ કોઈ.
 મૂલ સિરી વ્યવસાય, ધરમ સુખાનઉ મૂલં;
 દર્પ વિનાશકઉ મૂલ, સહૂ આંકઈ સિરિ મૂલં.

૧૧૨

૧૧૩

કો ચિત્તેઈ મઝુરં, ગઈં ચ કો કુણઈ રાયહંસાણં ।
 કો કુવલયાણ ગંધં, વિણયં ચ કુલપ્પસૂયાણં ॥
 કુણ ચીતરઈ મયૂર, સીખવઈ ગતિ કુણ હંસા;
 કુણ કરઈ કમલા ગંધ, કુણ કરઈ વિનય સુવંસા.

૧૧૪

સાલી ભરેણ, તોણ જલહરા, ફલભરેણ તરુસિહરા ।
 વિણણ ય સપ્પુરિસા, નમંતિ ન હુ કસ્સવિ ભણ ॥
 કણભરિ સાલિ નમેઈ, તોયઈ નમઈ ઘનાધન;
 ફલ ભરિ તરુ સિહરાઈ, નમઈ ન કારણ ઈહાં અન.
 તિમ સતપુરુષ નમંતિ, વિનયઈ નવિ ભય પામી;

૧૧૫

નિય ગુરુપયાવપસંસણેણ, લજ્જંતિ જે મહાસત્તા ।
 ઇયરા પુણ અલિયપસંસણે, વિ અંગે ન માયંતિ ॥
 પુણિ મહારાય! મહંત, લાજિ ન નિજ ગુણ ભાસઈ.
 ઈતર અલીક પ્રસંસ, કહણઈ અંગિ ન માવઈ;

૧૧૯

છિજ્જઈ સીસં, તહ હોહ બંધણં, ચયહ સવ્વહા લચ્છી ।
 પહિવન્નપાલણેસું, સુપુરિસાણ જં હોઈ તં હોહ ॥
 શીર્ષ છેદ બંધણ હુવઉ, દૂખણ તેહ ન ગિણીયઈ રે.
 પહિવનઉ પાલતાં સુપુરિસાં, જે થાઅઈ તે થાઉ રે;
 અચ્છા લચ્છી જે અછઈ, તે જાવઈ તઉ જાવઉ રે.

૧૩૮

૧૩૯

માયા અલિયં લોહો, મૂઢત્તં સાહસં અસોયત્તં ।

નિસ્સંસયા તહચ્ચિય, મહિલાણ સહાવયા દોસા ॥

માયા લોભ અલીકતા, મૂઢતા સાહસ દુષ્કાર રે.

૧૭૮

અશુચિપણઉ નિર્દયપણઉ, મહિલાના સ્વભાવ દોષ રે;

૧ પ્રથમ ૯ દુહાથી શરૂઆત કરીને કુલ ૩૦ દેશીમાં આ રાસની રચના થઈ છે.

૨ આ કૃતિમાં બે અવાંતર દ્રષ્ટાંતો ગુંથવામાં આવ્યા છે. (૧) વિક્રમ - રાજાના ઈશુવાડનું, (કડી ૧૨-૧૯) જે રાજાની કૃપામય દ્રષ્ટિ અને કૂરતાભરી દ્રષ્ટિના વિષયમાં છે. અને (૨) બે વિપ્રનું, (કડી ૩૧૮-૩૧૯) જે અવસરને ઓળખીને બોલવાના વિષયમાં છે.

૩ એ સમયમાં વપરાતી કહેવતોને કવિશ્રીએ આ રાસમાં સારા પ્રમાણમાં વણી લીધી છે. જેમ કે-

(૧) 'લીલ ન હૂઈ પુણ્ય પાખઈ રે'. ૪૩ - પુણ્ય વિના કોઈ લીલા હોતી નથી.

(૨) 'કર કંકણ દેખણ ભણી કુણ આરીસઉ લઈ ધાઈ રે' ૬૧ - હાથના કંકણ જોવા કોઈ આરીસા પાસે ન જાય, હાથ કંકણને આરસીની જરૂર ન હોય.

(૩) 'ડાહા દેખઈ દાવ' ૧૫૦ - ડાહ્યો માણસ એ જ જે અવસર જૂએ.

(૪) 'શુદ્ર પ્રવર્તઈ છીદ્રકું જોઈ' ૩૦૮ - શુદ્ર હોય તે છીદ્ર જોઈને વર્તે.

(૫) 'જવ દેવ વક્ર હોવઈ દીયઈ દુર્મતિ ઘણી' ૨૪૬ જ્યારે ભાગ્ય જ માફ હોય ત્યારે દુર્બુદ્ધિ જ સુઝે.

૬ કડી ૭૫થી ૭૯માં કવિએ ૧૦ કામ અવસ્થાઓ દર્શાવી છે. જેનું વર્ણન રામાયણ અને મહાભારતમાં છે-એવું કવિ પોતે જણાવે છે. જો કે ઉત્તરાધ્યયનની શાન્તિસૂરિજીની ટીકામાં પણ ગાથા ૪૧થી ૪૫માં પણ આ કામ અવસ્થાનો નામ-નિર્દેશ છે.

૭ કડી ૨૧માં 'રાજા' શબ્દની સરસ વ્યુત્પત્તિ આપી છે. - 'પ્રજ રંજવઈ જે રાજ કહાઈ' = પ્રજાને રાજી રાખે તે રાજા.

૮ અલંકારની દ્રષ્ટિએ પણ પ્રસ્તુત રાસ સમૃદ્ધ છે. યમક, અનુપ્રાસ વગેરે શબ્દાલંકારો અને ઉપમા, ઉત્પ્રેક્ષા, રૂપક, અતિશયોકિત, દ્રષ્ટાંત વગેરે અર્થાલંકારો સ-રસ પ્રયોજાયા છે. કેટલાક ઉદાહરણ-

વચ્ચ : 'પર રમણી રમણીય તે માનઈ' ૨૬

'યૌવન વનમાંહી પચઈ' ૨૪

'નયરલોય - લોચણ - સુખકર'. ૯૮

ઉપમા : 'માખી એ ગુલ અથવા મધુ છાતઉ, તિમ ચાકર નરે સાહિબ- જાતઉ'. ૩૬

જેમ માખીઓ ગોળ અથવા મધને ઘેરી વળે, તેમ સેવકો ઉપાધ્યાયને ઘેરી વળ્યા છે.

‘નીદ્રા નયનથી ઉડી ગઈ રે, જિમ પારઉ વન્હિ યોગી રે’. ૬૭

અગ્નિના સંયોગથી જેમ પારો ઉડી જાય, તેમ તારા (કુમારના) દર્શનના સંયોગથી મારી (મદનમંજરીની) નિદ્રા ઉડી ગઈ છે.

‘આઈ પડ્યઉ તસુ બલ દૂરી, કીધી કુમરની સેના ચૂરી;
જિમ નૈરિત પવનઈ ધનવંદ, ચેહું દિસિ ખેરું કરીયઈ અસંદ.’ ૨૨૦

જેમ નૈઋત્ય દિશાના પવનો મેઘઘટાને વિખેરી નાખે છે. તેમ બિલ્લસેનાએ અગડદત્તની સેનાને વિખેરી નાખી.

‘પૌર નરાસ્યું ભૂપતિ, તારાગણિ જિમ ચંદ રે’ ૨૮૭
તારા-ગણથી પરિવરેલા ચંદ્રની જેમ રાજા નગરજનથી પરીવર્યો છે.

રૂપક : ‘હૃદય-સિંહાસણ’ ૨૪, ‘મયાણ-મહાજલાણ’ ૭૪,
‘ચરિત-સિંધુ ૧૨૧ વગેરે.

ઉત્પ્રેક્ષા : ‘સૌમ્યતાઅઈ જાણે હિમધામ, ઉગ્રતાઅઈ કરી સ્યું ઉગ્ર ધામ’. ૨૦

સુંદર રાજા (સ્વજન-પ્રજાજન માટે) એટલા બધા સૌમ્ય છે કે જાણે હિમધામ (= ચંદ્ર) છે.
અને (દ્રોહી-શત્રુઓ માટે) ઉગ્ર પણ તેટલા જ છે કે જાણે ઉગ્રધામ (= સૂર્ય) છે.

‘કુમર તિણ દિન બાલિકા, ઉવાદીકી મધુતઈ મીઠી રે;
કામદેવ રાજતાણી, તેડિવા આવી સ્યું ચીઠી રે.’ ૫૭

અગડદત્ત કુમારે તે દિવસે ગોખે બેઠેલી બાલિકા (મદનમંજરી)ને જોઈ અને એને લાગ્યું કે જાણે કામદેવ રાજાએ મને તેડવા માટે ચીઠી મોકલી છે.

‘નિજ પ્રીયા દેખત હસ્તિબંધથી અવતરિ ચરિયઉ;
રહ ઉપરી નૃપસૂનુ સ્યું ગિરિ હરિ સંચરીયઉ.’ ૨૬૭

અગડદત્ત હસ્તિ-બંધથી ઉતરીને રથ પર ચડ્યો. જાણે પર્વત પર સિંહ ચડ્યો.

આતિરાયોક્તિ : ‘સોમપણઉ દેખી શસી લાજઈ’ ૧૦૦

સૌધ-શિખરે ચડીને રાજા અગડદત્તને જુએ છે ત્યારે કવિ એવી કલ્પના કરે છે કે-‘અગડદત્તની સૌમ્યતા જોઈને ચંદ્ર પણ શરમાઈ ગયો.

દ્રષ્ટાંત : ‘સંપદ આપદ હોઈ ગરુઆં ઈતર ઉવેખી.

૨૫૯

રાહુ ગ્રહણ તું દેખિ, સસધર દિનકર વિચઈ;

તારાગણિ નવિ હોઈ, રાહુ ગ્રહણ અવિલંબઈ’.

૨૬૦

સંપત્તિ અને આપત્તિ બન્ને ઉત્તમ પુરુષોને જ પ્રાપ્ત થાય છે, અધમ પુરુષોને નહીં, આ હકીકત પુરવાર કરવા કવિ દ્રષ્ટાંત આપે છે કે રાહુનું ગ્રહણ સૂર્ય કે ચન્દ્રને જ હોય છે, તારાઓને નહીં.

૧ આ રાસમાં કવિએ સંસ્કૃતભાષામાં વપરાતા સામાસિક પદો મૂક્યા છે.

દા.ત. (૧) વિરહાનલતાપિતતનુદેશ. ૧૯૮ (૨) હરખરોમાંચિત દેહા. ૨૧૬ (૩) કૃતવ્રતિવેષો. ૨૩૯ (૪) અલિકુલકજજલવન્ન, ફણિમણિકિરણવિભાસુર. ૨૭૪ વગેરે.

૨ ઘણી જગ્યાએ ‘કઈ’ (હિંદીમાં-કે) બજીનો અનુગ વાપર્યો છે. વાઘકઈ. ૨૭૧, તરુકઈ. ૩૧૭, તુમ્હકઈ. ૩૨૨ વગેરે...

૩ કડી ૩૧૮માં જાણે પ્રાકૃતમાંથી સંસ્કૃતભાષાના પરિવર્તનના વ્યાકરણિક નિયમો સમજાવવા ક્રમસર ઉદાહરણો મૂક્યા છે.

પ્રાકૃત > સંસ્કૃત	પ્રાકૃત > સંસ્કૃત
ન્ન > ન્ન	સંપન્ના > સંપન્ના
ન્ન > ન્ય	ધન્ના > ધન્યા
ન્ન > ણ	સંપૂન્ના > સંપૂર્ણ
ન્ન > જ્ઞ	પન્ના > પ્રજ્ઞા

આમ, કાવ્યદ્રષ્ટિએ આ રાસ આસ્વાદ્ય કૃતિ બની રહે છે.



પ) લલિતકીર્તિજી કૃત અગસદત રાસ

જેઠ સુદ-૧૫, રવિવાર, સં. ૧૬૭૯ના વર્ષે ભૂજ (કચ્છ)માં આ રાસની રચના થઈ છે. જેના કર્તા ખરતરગચ્છમાં કીર્તિરત્નસૂરિજી > ઉપા. હર્ષવિશાલજી > ઉપા. હર્ષધર્મજી > સાધુમંદિરજી > વિમલરંગજી > લબ્ધિકલ્પોલજીના શિષ્ય છે. આ સિવાય તેમના જીવનની અન્ય કોઈ માહિતી કે આ સિવાય બીજી કોઈ રચના પ્રાપ્ત થઈ નથી.

ઉત્તરાધ્યયનના ચતુર્થ અધ્યયનનો આધાર લઈને પ્રસ્તુત રાસ રચાયો છે, એમ કવિ પોતે જ જણાવે છે. ‘શ્રી ઉત્તરાધ્યયનઈ પરિ ભાખીયોજી, તીય અયજઝયાણ રસાલ. ઢા. ૧૭/૧૧’ પરંતુ ઉત્તરાધ્યયનની કઈ ટીકા પરથી આ રાસ રચ્યો છે? તે જણાવેલ નથી. કથા ઘટકોનું નિરીક્ષણ કરતા રાસરચના શ્રી નેમિચંદ્રસૂરિજીની ટીકાનુસારે થઈ હોવાનું જણાય છે. આ ટીકા અને પ્રસ્તુત રાસમાં શબ્દસામ્ય પણ ઘણું જોવા મળે છે. કેટલાક ઉદાહરણ-

ખગસહાઓ > લીધો ખડગ સહાયો રે

સંદળ-ગય-હયસિક્ખ સાહિંતો > હય-ગય-રહ સિખ્યા વલી રે.

સેઢિધૂયા મયળમંજરી નામ સા ઘરસિરમારૂઢા > સેઠ સૂતા ઊંચી ચઢી રે લાલ, મદનમંજરી નામ.

કલારસિઓ, આસંસાણ ગુરુળં, વિજ્ઞાણ ગહળલોભેળં > કલારસિક ગુરુથી ડરે રહે રે લાલ,

લોભ વિધાનો રસાલ. ઈત્યાદિ...

✽ દૂહાથી શરૂ થતી ૧૭ દેશીઓ અને ૩૭૭ કડી પ્રમાણ રચાયેલ આ રાસમાં દરેક ઢાળને અંતે કવિશ્રીએ સ્વનામોલ્લેખ કર્યો છે. કાવ્યના આભરણમાં વિવિધ અલંકારના રત્નો જડીને કવિએ કુશળ સુવાર્ણકારની ભૂમિકા નિભાવી છે.

✽ ‘જિમ ગિરિ કંદર સિંહ કિશોર, જિમ મોતી સીપોડી કોર;’ ઢા. ૧/૪

ગિરિકંદરામાં જેમ સિંહબાળનો જન્મ થાય, સુકિતમાં જેમ મોતી પાકે, તેમ સુલસારાણીની કુક્ષિએ અગડદત્તનો જન્મ થયો. અહીં અગડદત્તને સિંહબાળ અને મોતીની ઉપમા આપવા જતા સુલસા રાણી ગિરિકંદરા અને સુકિત સાથે સરખાવાયા છે.

✽ ‘જિમ રવિ-પંકજ ચંદ્ર-ચકોરા રે; જલધર જિમ આગમ જીવલિ મોરા રે;

તિમ મેરો મન તિણિસુ રંગા રે; જિમ ઈસરનિ ગોરી-ગંગા રે’. ઢા. ૧૦/૪-૫

મદનમંજરીને અગડદત્ત પર અતિશય સ્નેહ પ્રગટ્યો છે. આ સ્નેહને મદનમંજરી સૂર્ય અને કમલના, ચંદ્ર અને ચકોરના, મેઘ અને મોરના, શંકર અને ગંગાના સ્નેહ સાથે સરખાવે છે.

✽ તપતેજે સૂર્ય સમાન ચારણમુનિને કવિ માલોપમાથી નવાજે છે.

‘ગહગણ તારામાહિ વડા જિમ ચંદ્રમા, જિમ તરુવરમાહિ સોભ લહઈ કલ્પદ્રુમ;

રતનમાંહિ જિમ સાર જિસા કૌસ્તુભ મણી, તિઉ ચારણ મુનિ એહુ, સોહઈ તપ દિનમણી.’

ઢા. ૧૫/૧૧

ગ્રહગણ અને તારાગણમાં જેમ ચંદ્ર શોભે છે, તરુવરોની વચ્ચે જેમ કલ્પવૃક્ષ શોભે છે, રત્નોમાં જેમ કૌસ્તુભ મણિ શોભે છે તેમ મુનિગણમાં સાહસગતિમુનિ શોભી રહ્યા છે.

✽ કવિએ રૂપક અને ઉત્પ્રેક્ષાના સંયોજન દ્વારા રાસની આદિમાં જ નગરીનું ટૂંકું પણ સુંદર વર્ણન કર્યું છે.

‘ભુમિ રમણિ ગિલિ નવસર હાર, ઈન્દ્રપુરી જાણે અવતાર;’ ઢા. ૧/૧

પૃથ્વીરૂપી સ્ત્રીના હૈયાના નવસેરો હાર એટલે સંખપુરી નગરી તેને જોતા જ એવું લાગે કે જાણે ઈન્દ્રપુરીએ અહીં અવતાર લીધો છે.

આ નવસેરા હારની વચ્ચેના મુખ્યમણિની શોભાને પણ કવિએ ગાઈ છે. એ મુખ્યમણિ એટલે સુંદર રાજા!...

‘હાર વિચઈ જિમ નાયક-મણિ, તિહાં સુંદર નામઈ ભુધણી’; ઢા. ૧/૨

✽ મદનમંજરી પોતાની વિરહવ્યથા અગડદત્તને જણાવે છે.

‘નયન-યુગલ પ્રભુ! તાહરા, લોહ-અંકુડાકાર હો સુંદર;
મુઝ ચપલ મન માછલો, ખાંચિ લીયો કરો સાર હો સુંદર. ઢા. ૮/૬.

વિરહ દાવાનલ તેહની, દાઝઈ અંતર દેહ હો સુંદર;
સંગમ સધર જલઈ કરીઉ, તુરિત બોઝાવે તેહ હો સુંદર’. ઢા. ૮/૮

સ્વામી! આપના નયનરૂપી લોહ અંકુડા (=કાંટા) એ મારા મન રૂપી ચપલ મત્સ્યને પકડી લીધું છે, આપના વિરહના દાવાનલે મારો દેહ દાઝી રહ્યો છે. આપના સંગમરૂપી મેઘની વર્ષાથી એ દાવાનલ બુઝાવોને!...અહીં, રૂપકના રૂપાળા રંગછાંટણા કેવા શોભે છે!...

✽ ‘તાત વચન કાનઈ સુણી રે, મનમાહિ આણિ ગુમાનઉ;
જે તેજી કિમ તાજણ ખમઈ રે?, એ જગિ વાત પ્રધાનઉ’. ઢા. ૨/૫’

પિતાના આક્રોશભર્યા વચનો સાંભળીને અગડદત્તનું હૈયું વિંધાઈ ગયું. આ પ્રસંગે કવિ દ્રષ્ટાંત ટાંકે છે. જાતિવંત અશ્વ તાજણ (=ચાબુક) કેમ સહન કરી લે?

✽ ‘કમલસોણાસું એ રહ્યો, રાતિ દિવસ લપટાય હો સુંદર;
કસમસિ દ્રાખ જિકે ભખઈ, નીબોલી કિમ ખાય હો સુંદર’. ઢા. ૮/૧૨

રાજપુત્રી કમલસેના સાથે લગ્નગ્રંથિથી જોડાયા પછી અગડદત્ત દિન-રાત તેનામાં રાચ્યો-માચ્યો રહે છે. ત્યારે અહીં નિદર્શના અપાઈ છે કે જેણે કીસમીસ દ્રાક્ષનો સ્વાદ માણ્યો હોય તેને લીંબોળી ભાવતી નથી.

✽ શબ્દાનુપ્રાસ અને યમક જેવા અલંકારોએ રાસના શબ્દદેહને વિભૂષિત કર્યો છે.

‘બગતર અંગિ તાજા રે, પહિરઈ યુવરાજા રે, કરતા દિવાજા વાજા વાજતા રે ઢા. ૧૧/૫

સીલઈ સુલસા સુલસા નામ. ઢા. ૧/૩

ઉછલઈ નાલિ ગોલા રે, બીહઈ નર ભોલા રે,
ડોલા ડોલાવઈ કાયર ચિહું દિસઈ રે;’ ઢા. ૧૧/૧૦ વગેરે...

રસ-નિરૂપણમાં પણ કવિશ્રી ઝળકી ઉઠ્યા છે...

ઢાળ-૯માં કરૂણરસ સભર માતાના વિલાપનું વર્ણન વાંચતા હૈયું ભરાઈ જાય છે.

‘જિન દિણથી તું વિડ્યો જી, ખબરિ ન લાધી કાંય;
રાત-દિવસ અલજો કરઈ જી, સુલસા રાણી માય. ૧

મોરા નંદન! તુઝ વિણ ઘડી ય ન જાય,
હિવ વચ્છ! વહિલો આવીજ્યે જી, જિમ મુઝ આણંદ થાય. ૨

રોઈ-રોઈ અતિ ઘણો જી, આંખિ ગમાઈ માત;
તુઝ દરસણ તુસઈ કરી જી, નિરમલ થાયસઈ જાત. ૩ મોરા નંદન૦

રયાણ-કરંડતણી પરઈ જી, ઈષ્ટ કંત સુખકાર;
નંદન ચંદન સારિખો જી, તપતિ બુઝાવણ હાર. ૪ મોરા નંદન૦

જીવન-પ્રાણ ગયા પછઈ જી, સુખ ન પામ્યો લગાર;
ઉપજાવઈ સુખ મા ભણી જી, પુત્ર રતન સીર [દાર]’. ૫ મોરા નંદન૦

અહીં ‘મોરા નંદન! તુઝવિણ ઘડી ય ન જાય, હિવ વચ્છ! વહિલો આવીજ્યે જી.’

એ ધ્રુવ પંક્તિમાં ભારોભાર કરૂણરસ છલકાય છે.

❦ ૧૧મી ઢાળમાં યુદ્ધનું વિસ્તારથી કરેલું વર્ણન વીરરસની અનુભૂતિ કરાવે છે. એમાં પણ રસાનુસારે ‘મેવાડી રાજા રે૦’ એ દેશીનો તથા શબ્દ ઝમકનો પ્રયોગ પણ નોંધપાત્ર છે.



ક) સ્થાનસાગરજી કૃત અગડદત્ત પ્રબંધ/ચરિત

શ્રી મુનિસુવ્રતસ્વામી અને શ્રી ગોડીજી પાર્શ્વનાથ પ્રભુના પ્રસાદથી ખંભાતના શ્રેષ્ઠી સાવત્થાના પુત્ર નાગજીની વિનંતિથી સં. ૧૬૮૫ના વર્ષે ત્રંબાવતી (=ખંભાત)માં પ્રસ્તુત પ્રબંધ રચાયો છે. જેના રચયિતા સ્થાનસાગરજી છે. તેઓ આંચલગચ્છીય શ્રી કલ્યાણસાગર સૂરિજી (જન્મ વિ.સં. ૧૬૩૩ - સ્વર્ગવાસ-વિ.સં. ૧૭૧૮)ની પરંપરામાં થયેલા પુન્યચંદ્રવાચક > કનકચંદ્રવાચક > વીરચંદ્રવાચકના શિષ્ય છે. સ્થાનસાગરજીના ગુરુબંધુઓ જ્ઞાનસાગરજી અને ધનસાગરજી હતા. આ સિવાય કર્તાના જીવન વિશે બીજી કોઈ માહિતી પ્રાપ્ત નથી.

આ પ્રબંધ ૧૪૫ દૂદા, ૧૭૩ ચોપાઈની સાથે ૩૮ દેશીઓ/રાગોમાં રચાયેલ છે. જેની કુલ કડી ૭૬૮ છે.

જેન ગુર્જર કવિઓમાં આ કૃતિ રાસ તરીકે નોંધાયેલી છે. પરંતુ કર્તાએ સ્વયં પુષ્પિકામાં ‘અગડદત્ત ઋષિરાય પ્રબંધ સમાપ્ત:’ એવું કહ્યું છે. જો કે સમગ્ર કૃતિમાં ક્યાંય પણ ‘રાસ’ કે ‘પ્રબંધ’નો શાબ્દિક ઉલ્લેખ નથી.

આદિમાં:- ‘ચરિત સુણુ ધરી નેહ.’ ૬, અને અંતમાં:- ‘એહ ચરિત જે સાંભલઈ.’ ૭૬૮ આવો ‘ચરિત’ તરીકેનો ઉલ્લેખ છે.

રચનાની દૃષ્ટિએ રાસ, પ્રબંધ કે ચરિત લગભગ સમાન કાવ્ય પ્રકારો છે. છતાં કવિના ઉલ્લેખ પ્રમાણે અહીં પ્રબંધ/ચરિત તરીકે ઉલ્લેખ કર્યો છે.

પ્રબંધ રચનાની તિથિ જોકે કૃતિમાં આસોસુદ-૫ મંગળવાર આપેલ છે.

‘સંવત શૈશિ-રૈસ જાણીઈ, સિદ્ધિતાણી વલી સંખ;

મહાવ્રત પદ આગલિ ધરઉ, સમકરી ગુણો સવિ અંક.

૭૬૬

અશ્વિનિ માસિ મનોહરુ, પૂર્ણા તિથિ વલી જાણિ;

અસિતપંચમી એ સહી, ભૂ-સૂત વાર વખાણિ’.

૭૬૭

પરંતુ પુષ્પિકામાં કવિશ્રીએ પોતે જ પ્રતલેખન વિષયક ઉલ્લેખ આ પ્રમાણે કર્યો છે:-
‘સંવત્ ૧૬૮૫ વર્ષે જ્યેષ્ઠ-માસે સિત-પક્ષે ત્રયોદશ્યાં રવિવાસરે લિખિતં રાયધનપૂરે મુનિ સ્થાનસાગરેણ પ્રવાચનાય.’

આ અનુસારે જોઈએ તો આસો માસમાં રચાયેલ આ પ્રબંધની પ્રત એ જ વર્ષના જેઠ માસમાં લખાયેલી હોય એ તો કેવી રીતે સંભવે? ‘અશ્વિન’ શબ્દ ૨ ની સંખ્યા દર્શાવવામાં સાંકેતિક શબ્દ તરીકે પણ વપરાય એ અનુસારે જો અશ્વિનિ=બીજા અર્થાત્ ‘માગસર માસમાં’ આવો અર્થ કરીએ તો પૂર્વાપર સંબંધ જળવાય તેમ છે.

બીજુ, આ પ્રબંધ કયા ગ્રંથના આધારે રચ્યો છે તેનો પણ કવિએ આદિ અને અંતમાં એમ બે સ્થળે નિર્દેશ કર્યો છે.

‘મૂલ ગ્રંથમાંહિ કહિઉ, અધ્યયન ચઉથઈ જેહ;
અગડદત્તનૃપ કેરડો, ચરિત સુણુ ધરી નેહ. ૬

મહાવીર દેવઈ ભાખીયાં, અધ્યયનિ જેહ છત્રીસ;
ઉપકાર કારણિ સ્વયં મુખિ, બોલ્યા તે જગદીસ. ૭૪૬

અધ્યયન ચોથો જાણજો, સાતમી ગાથામાંહિ;
સંબંધ એ ઋષિરાયનો, સુણતા અધિક ઉચ્છાહ.’ ૭૪૮

આ પ્રમાણે ઉત્તરાધ્યયનની ચતુર્થ અધ્યયનની સાતમી ગાથામાંથી અગડદત્ત કથાનો આધાર લીધો છે. વાસ્તવમાં ઉત્તરાધ્યયનની પ્રાપ્ત દરેક ટીકાઓમાં જ્યાં-જ્યાં અગડદત્ત કથા આપેલી છે તે દરેકમાં ચતુર્થ અધ્યયનની છઠ્ઠી ગાથાની ટીકામાં આ કથા મળે છે. તો કવિશ્રીએ સાતમી ગાથાનો ઉલ્લેખ શું શરત-ચુકથી કર્યો હશે? અથવા તો ઉત્તરાધ્યયનની પ્રકાશિત ટીકાઓ સિવાયની કોઈ ટીકા તેમની સામે હશે?

ૠ પ્રસ્તુત પ્રબંધની આંખે ઉડીને વળગે એવી વિશેષતા અલંકાર પ્રચૂર દીર્ઘ-વાર્ણનો છે તેનું પ્રથમ જ ઉદાહરણ જોઈએ તો શંખપૂર નગરનું વિસ્તૃત વર્ણન કડી ૧૫ થી ૩૫ સુધી કરેલું છે.

તેમાની કાવ્યાલંકારથી સુશોભિત કેટલીક પંક્તિઓ...

‘ભૂ-રમાણી શિર તિલક જ માનો, શંખપૂર અતિ સુંદર જાણો, ધર્મતણો અહિકાણો ૧૫

તારક-ગણમાંહિ ભલો, સોહઈ વલી જિમ ચંદ;
જિમ મુક્તાફલ-હાર વિચિ, રાજતિ નીલ મણિંદ. ૧૬

અવનિતલ ઉપમ કહું, અલકાપુરી સમાન;
સંખપુર દાહિણ સંખ જિમ, સકલ વસ્તુ નિધાન’. ૧૭

અહીં શંખપુરની શોભાને ઉપમા - રૂપક - ઉત્પ્રેક્ષા વગેરેથી ઉજ્જવલ બનાવી છે.

ૠ નગર-નારીઓનું દેહ વર્ણન :

‘ચંદ્રવદની મૃગલોચિની, સોભિત કબરી વિશાલા રે;
દેખત મૃગ-શશિ-મણિધરા, લિઈ વન-ગગન-ભૂ વાસા રે. ૩૧

કુચ કુંભસ્થલ ઉપમા, જંઘ જુગલ જાનુ કેલી રે;
હંસગમનિ પ્રહસિત મુખી, કોમલ માલતી વેલી રે’.

૩૨

નારીઓના વદન લાવાણ્યને જોઈ ચંદ્ર શરમાઈને આકાશે ચાલ્યો ગયો. અણિયાલા લોચન જોઈ મૃગ શરમાઈ ગયા અને વનમાં નાસી ગયા. પોતાનાથી વધુ શ્યામ કેશપાશ જોઈ સર્પ પૃથ્વીમાં પેસી ગયા. અહીં ચંદ્ર-મૃગ અને સર્પના વસવાટની ક્રિયોત્પ્રેક્ષા મૂલક વ્યતિરેક દ્વારા નગર-નારીઓના વદન, લોચન અને કેશપાશની સુંદરતા અદ્ભૂત રીતે દર્શાવાઈ છે.

૪ સુંદરરાજાના પાત્ર-આલેખનની શરૂઆત જ કવિશ્રીએ માલોપમા દ્વારા સુંદર રીતે આલેખી છે.

‘જિમ સોહઈ સરોવર જલઈ, નિસિ સોહઈ જિમ ચંદ;
કુલ સોહઈ જિમ પુત્રસિઉં, નગરી તેમ નરિંદ’.

૩૬

આવી જ રીતે કવિશ્રીએ ઠેર-ઠેર માલોપમાની હારમાળાઓ ગુંથી છે. સુંદરરાજા અને સુલસારાણીની તથા અગડદત્ત અને મદનમંજરીની પ્રીતિને હારમાળા પહેરાવીને નવાજી છે.

‘જહો જિમ રોહિણિ મનિ ચંદ્રમા, જહો ચાતુક-મનિ જિમ મેહ;
જહો જિમ મધુકર નઈ કમલની, જહો તિમ દંપતિ ઘણ નેહ.

૪૩

મુજ મન તુમ્હ ગુણિ મોહિઉ જિમ ચાતુક જલધાર રે;
જિમ દિનકર નઈ કમલિની, કોઈલ જિમ સહકાર રે’.

૫૧૭

અગડદત્તના આગમનની વધામણી સાંભળીને સુંદરરાજાના મનમાં આનંદના પૂર ઉમટ્યા એ પૂરમાં પણ માલોપમાના મોતીઓ ચમકે છે.

‘પ્રેમ જલ અંગિ ઉલટઈ, જિમ સાયરનૂં પુર;
જિમ કેકી ઘન ગાજતઈ, વાઘઈ આણંદ ભૂરિ’.

૫૫૮

૪ આ પ્રબંધમાં પરંપરાગત ઉપમાઓ કરતા ઘણીવાર કાંઈક જુદી ઉપમાઓ રજૂ થઈ છે જે કવિ-પ્રતિભાનું ઉદ્ગાન કરે છે.

‘નાસા દીપશિખાં જિસી રે લાલ’ ૫૦

‘દીન વદન દીસઈ ઈસ્યું જિમ વાદલમાં ચંદ’ ૭૪

‘કુમરી મનમાંહિ કી, રહી તિમ અટવાઈ;

અગ્નિ તાપઈ કરી, કલ-કલઈ જિમ તેલ કઢાઈ.’ ૧૮૧ વગેરે.

૪ કેટલાક સ્થળોએ થયેલુ ઉપમાઓનું નિરૂપણ ચિત્તને આનંદદાયી બની જાય છે.

‘ચકિત લોચન ચિત્રિત લિખી, નરખઈ અનમિષ નયણી;
જિમ નિજ જૂથ બાહિર ખડી, જેહવી ચકિત હોઈ હરણી.’

૧૭૪

મદનમંજરી ઉદ્યાનમાં અભ્યાસ કરતા અગડદતનું રૂપ જોઈને આશ્ચર્ય ચકિત બની ગઈ. સ્થિરનેત્રે તેને જોઈ જ રહી. ત્યારે તે ચિત્રમાં આલેખાયેલ હોય તેવી કે યુથથી વિખુટી પડી ગયેલી આશ્ચર્યચકિત હરણી જેવી લાગે છે. મદનમંજરીને હરણીની ઉપમા આપીને તેના નેત્રોની સુંદરતા વ્યંજિત કરી છે, તો સાથે હરણીને યુથથી વિખુટી પડેલી દર્શાવીને મદનમંજરીનો આશ્ચર્ય અતિશયી બનાવ્યો છે.

✽ ‘ફલ-ફૂલ કુમર શિર-ઉપરઈ, નાખઈ કર ગ્રહી કુમરી;
વિદ્યાબલિ આવી તિહાં, કરઈ વૃષ્ટિ જિમ અમરી’.

૧૭૯

ગવાક્ષમાં ઉભેલી મદનમંજરી અગડદત ઉપર ફલ-ફૂલ નાખે છે. ત્યારે કોઈ દેવી વિદ્યાબળથી આવીને ફલ-ફૂલની વૃષ્ટિ કરતી હોય તેના જેવી લાગે છે. અગડદત વિષયક બીજી કોઈ પણ કૃતિમાં મદનમંજરીને આવી રીતે દેવીની ઉપમા અપાઈ નથી.

✽ અગડદતના શૌર્યથી રંજિત થઈ ગયેલા રાજાના વિચારોની આરસીમાં અગડદતના વિવિધ ગુણો પ્રતિબિંબિત થયા છે. શૂરવીરતા સિંહ જેવી, સૌમ્યતા શશિ જેવી અને રૂપ કામદેવ જેવું!...

‘લહુવય દુદ્ધર સિંહ સરીસઉ, સોમ ગુણિ સશિ સોહઈ જ;
રૂપઈ રતિ-પતિ જીત્યુ જેણિ, નિરખંતા મન મોહઈ જ’.

૨૪૭

✽ ‘દેખી તેહની ચાતુરી, મોહિઉ પડિઉ નરિંદ;
જિમ પારધી પારિં કરી, પાડઈ મૃગ જિમ ફંદ’.

૫૧૪

કુર્યોધન ચોરની પત્ની જયશ્રીએ અચાનક આવી પડેલા અગડદતને મીઠું બોલીને મોહી લીધો, જેમ પારધી મૃગને ફંદમાં ફસાવે. અહીં જયશ્રીને અપાયેલી પારધીની ઉપમા જયશ્રીના કુટીલ મનોભાવોની વ્યંજના દર્શાવે છે.

✽ ‘મઉર્યા કેસૂ રૂપડા, કિં શુક-વદન સમાન સુંદર;
જાણે મદનનૃપ તિહાં દીયા, તંબૂ લાલ સુવાન સુંદર.’

૫૮૧

વસંતઋતુના આગમને લાલ કેસુડા ખીલી ઉઠ્યા છે. પોપટની ચાંચને કેસુડાની ઉપમા અપાય છે. પરંતુ અહીં કેસુડાને પોપટ-ચાંચની ઉપમા આપી છે. સાથે-સાથે કેસુડાના લાલ વર્ણની ગુણોત્પ્રેક્ષા દ્વારા વસંતઋતુની માદકતા વર્ણવાઈ છે. જાણે કે મદન (કામદેવ) રાજાએ લાલ તંબુ તાણ્યા છે.

✽ ઘણા હાવભાવ આદિ કરવા છતાં અગડદત અભ્યાસની લગનીના કારણે મદનમંજરીની સામુ પાણ નથી જોતો ત્યારે મદનમંજરી વિલાપ કરે છે.

‘કરઈ વિલાપ બહુ પરઈ, મુખઈ મેલહઈ નીસાસ;
આસું વરસઈ નયણલે, જાણઈ પાવસ માસ.’

૧૮૮

આંખોમાંથી એટલા બધા આંસુઓ ઝરે છે કે જાણે એ આંખો વર્ષાઋતુના વાદળ બની ગયા! અહીં ઉત્પ્રેક્ષાના નિરુપણે મદનમંજરીના વિલાપને વધુ તીવ્ર રીતે પ્રદર્શિત કર્યો છે. કાવ્યવૃક્ષ પર વીંટળાયેલી નિદર્શનાની ફૂલવેલીઓએ આખા ય વૃક્ષને સુરભિત કર્યું છે.

જેને રાજાના સૈનિકો પણ પકડી શક્યા ન હતા. એ ગાંડાતૂર બનેલા હાથીને અગડદત્તે શૌર્ય અને ચતુરાર્થ દ્વારા વશ કરી લીધો એ પ્રસંગે રાજાની વિચારધારામાં અગડદત્તની પ્રતિભાને દીપ-પ્રકાશના દષ્ટાંતથી નવાજી છે.

‘નાનહો દીપ હરઈ ઘરમાંહિ, અતિ મોટઉ અંધાર જી;
તેજઈ કરી જો હોઈ સબલો, તેહનો કીજઈ વિચાર જી.’

૨૪૮

ચોરને પકડવાની પ્રતિજ્ઞા કર્યા પછી સાત દિવસની અવધિ પૂર્ણ થવા આવી ત્યારે અગડદત્તના મનમાં વિચારોના ઘોડાપૂર ઉમટ્યા અને વિચારોના અંતે અગડદત્તે નિશ્ચય કરી લીધો કે ઉત્તમકુલમાં ઉત્પન્ન થયેલા ક્યારેય પણ પ્રતિજ્ઞાભંગ કરતા નથી. કોઈપણ ભોગે હું પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કરીશ! આ નિશ્ચયને દ્રઢ બનાવવા કવિશ્રીએ અહીં દ્રષ્ટાંત આપ્યા છે.

શેષનાગે મસ્તકે ધરેલી ધરણી (=પૃથ્વી)ને આજ સુધી અળગી કરી નથી કે વડવાનલ સાગરને શોષવે છે. છતાં સાગર તેના પ્રતિ રોષ લાવતો નથી!...

‘ઉત્તમ કુલિ ઉપન્નો જેહ, ન કરઈ ભંગ પ્રતિજ્ઞા તેહ;
શેષનાગિ જો ધરણી ધરઈ, આજ લગઈ નવિ મેલહઈ પરી.’

૨૭૩

વડવાનલ કરઈ સાયર સોસ, તુહઈ ન આણઈ મનમાં રોસ;
બોલ્યા બોલ સભામાંહિ જઈ, તે પાલેવા નિશ્ચલ થઈ’.

૨૭૪

‘જેના ચિત્તમાં જે વસે છે તેના પ્રત્યે જ તેને પ્રીતિ બંધાય છે’ આ સામાન્ય કથનની પુષ્ટિ અનેક વિશેષ કથન દ્વારા રજૂ કરી છે.

‘જે જેહનઈ ચિત્તિમાં વસઈ, તે તેહસિઉં કરઈ રંગ;
ગિરિ-સુતાસિઉં છલ દાખવી, હર સિરિ ધરઈ નિત ગંગ.’

૩૨૪

મધુકર ચંપક પરિહર્યુ, માલતીસિઉં ઘણ નેહ;
ચાતુકે અવર જલ સવિ તજ્યું, નિસદિનિ ધરઈ મનિ મેહ.

૩૨૫

જાઈ-જૂઈ કેતક પરિહરી, હરિ ચડઈ આક-ધંતૂર;
શશિ અંકિ ધારઈ મૃગ સદા, નવિ રહઈ એક ખિણ દૂરિ'. ૩૨૬

પાર્વતી સાથે છલ કરી શંકર ગંગાને પોતાના મસ્તક ઉપર ધારણ કરે છે મધુકર ચંપકને છોડી માલતી સાથે જ સ્નેહ કરે છે, ચાતક બીજા બધા જ જલનો ત્યાગ કરી માત્ર મેઘ-જલને જ મનમાં ધારે છે. જાઈ-જુહી કે કેતકી સર્વનો પરિહાર કરી હરિ (=સર્પ) આંકડા કે ધતુરા પાસે જ જાય છે અને ચંદ્ર પોતાના ખોળે મૃગલાને જ બેસાડે છે. અહીં ત્યાગ કરાતી વસ્તુઓ ઉત્તમ છે અને સ્વીકારાતી વસ્તુઓ તેના કરતા નિકૃષ્ટ છે. છતાં તેનો જ સ્વીકાર થાય છે. આ દ્રષ્ટાંતો રાજકુમારી કમલસેના જેવી ઉત્તમ સ્ત્રી મળવા છતા અગડદત્તનું મદનમંજરી તરફનું જ આકર્ષણ દર્શાવે છે.

❖ 'વચન સુણી તવ કુંઅરી, હરખ ધરઈ નિજ ચિત્તિ;
ધરી આસ્યા મંદિર રહઈ, પ્રીતમ સમરઈ નિત્તિ. ૩૪૨
આસ્યા બંધી બખ્ખીહો, રહઈ તે આઠઈ માસ;
પ્રીઉ-પ્રીઉ કરતા તેહની, જલધર પુરઈ આસ'. ૩૪૩

અગડદત્તના દૂતી દ્વારા મળેલા સમાચાર સાંભળીને મદનમંજરીનું ચિત્ત આનંદિત થઈ ગયું. અને પ્રીતમના મિલનની આશા દ્રઢ બની. આ પ્રસંગે કવિ નિદર્શના આપે છે કે આઠ-આઠ માસ સુધી ચાતક મેઘના મિલનની આશામાં 'પીઉ-પીઉ' કરતા પસાર કરે છે. અંતે મેઘ એ ચાતકની આશા પૂર્ણ કરે છે. આ દ્રષ્ટાંત અગડદત્ત અને મદનમંજરીનું ભાવિ-મિલન દર્શાવી જાય છે.

❖ 'સબલ દૂંદાલ મૂંછાલ જે જવિહરી, નાસતા વાણહી દૂરી જાઈ;
કાછ છૂટી પડઈ પાગ તે લડયડઈ, ભાજતાં સ્વાસ મુખમા ન માર્ઈ.' ૨૩૫

મત્તહાથી વારાણસીમાં તોફાને ચડ્યો છે ત્યારે એક ઝવેરીની ગભરાહટ ભરી નાસવાની ક્રિયા જાતિ અલંકારથી રજૂ થઈ છે. મૂંછાળા અને ફાંદાળા ઝવેરી પણ ભયભીત થઈ નાસવા લાગ્યા. ત્યારે પગરખા પગમાંથી નીકળી દૂર પડ્યાં, કછોટો છુટી ગયો, અને ભાગતા-ભાગતા શ્વાસ મુખમાં મા'તો નથી. ભાગવાની ક્રિયાનું સ્વાભાવિક વર્ણન જીવંત દ્રશ્ય ઊભુ કરે છે.

❖ પ્રસંગ વર્ણનની દ્રષ્ટિએ જોઈએ તો અગડદત્તનું નિશાળ ગમનનું વર્ણન પણ જાતિ અલંકાર જેવું જ લાગે.

‘સુરુગુરુ-વાર અનઈ અશ્વિની, મહુરત જોઈ ભણવા ભણી;
ગજ-ર [થ] અશ્વ-પાયક સજજ્યા, પંચ શબ્દ વાજિત્ર વાજ્યા. ૫૮

જોવઈ પુર-નારી જાલીઈ, કાચિત ઊભી અટાલીઈ;
કાચિત વેણી ગૂંથાવતી, જોવા આવઈ તવ દૂડતી. ૫૯

કાચિત હાર ધરંતી કરઈ, મંદિર તારક તતિ વિસ્તરઈ;
કાચિત નિજ પ્રીયનઈ પ્રીસતી, નિરખેવા આવઈ હીંસતી’. ૬૦

✽ મદનમંજરીની વિરહ વ્યથાની વ્યાકુળતાનું વર્ણન પણ કવીશ્રીએ વિસ્તારથી કર્યું છે.

‘હરિ-હર-બ્રહ્મહાદિક વડા, ગ્યાનવંત મુનિરાય;
તે પણિ ધ્યાન છોડાવીયા, મદન નમાડિ પાય. ૧૮૪

નીસાસો ભલઈ સરજીઉ, વિરહી નરનઈ સોભ;
પ્રેમ-જલમાંહિ બૂડતાં, દે પડતાનઈ થોભ. ૧૮૯

ખિણ અચેત થઈ સા સુંદરી રે, નાખી સીતલ વાય;
સખી મિલી સવિ એકઠી રે, સમઝાવઈ વલી આય’. ૧૯૧

✽ અગડદત્ત અટવીમાંના વિઘ્નો પાર કરીને જ્યારે શંખપુર તરફ આવે છે ત્યારે માર્ગના કૌતુકો મદનમંજરીને દેખાડે છે. ત્યારનું વર્ણન-

‘હવઈ નૃપસુત નિજનારિનઈ, દેખાડઈ પુર ગામ;
આવઈ તરુ જે પંથના, આખઈ તસ વલી નામ. ૫૪૮

વન-વાડી તિહાં રુયડાં, મધુકર કરઈ ગુંજાર;
આરામિક આવી કરી, આપઈ ચંપકહાર. ૫૪૯

કિહાં વલી પેખઈ રુયડા, ચરતા ગોકુલવૃંદ;
દૂધ-દહી લેઈ ગોકુલી, આપઈ આવી નરિંદ. ૫૫૦

કિહાં વલી મૂગ ટોલઈ મિલ્યા, દેખાડઈ નિજનારિ;
ચકિત થઈ જોવઈ તદા, રથ સનમુખ તિણિ વારિ. ૫૫૧

એ મુઝ કીડાથાનક, વનિતા જુઉ પ્રધાન;
ચપલ તુરંગમ નિત ચડી, ખેલંતા ચડગાન. ૫૫૨

એ સનમુખ નિરખઉ ભલાં, સજલ સરોવર ચંગ;
આવી જલ કીડા ઈહાં, કરતા મનનઈ રંગિ’. ૫૫૩

૧ વસંતઋતુના આગમનનું વર્ણન પણ કવિશ્રીએ સુંદર કર્યું છે.

‘મઉર્યા કેસૂ રુચડા, કિં શૂક-વદન સમાન સુંદર;
જાણે મદન નૃપ તિહાં દીયા, તંબૂ લાલ સુવાન સુંદર. ૫૮૧

જાઈ જુઈ વર કેતકી, ફૂલઈ ચંપક વૃક્ષ સુંદર;
દમનો પાડલ માલતી, મોગરના વલી લક્ષ સુંદર. ૫૮૨

મધુર ધ્વનિ મધુકરતાણી, સુણીઈ બહુ નિલ ઠોર સુંદર;
જાનો રતિપતિ કેરડી, દુંદભિ વાજઈ ઘોર સુંદર. ૫૮૩

કોઈ કરઈ ટહુકડા, બઈઠી તરુ સહકારિ સુંદર;
માનુ મદનનૃપ આવતઈ, મંગલ ગાવઈ નારિ સુંદર. ૫૮૪

કોમલ કિસલય લહલહઈ, સોહઈ વૃક્ષ વિસેસ સુંદર;
માનો અનંગનૃપ સુંદરી, પહરઈ નવ-નવ વેસ સુંદર. ૫૮૫

નિરમલ નીર ખડોકલી, ઝીલઈ ન એકંતિ સુંદર;
છાંટઈ જલ પચરક ભરી, નારી કેતા કંત સુંદર. ૫૮૬

છાંટઈ કેસર છાંટણા, ગાવઈ વીણા સુરાગ સુંદર;
ડફ વાજઈ સોહામાણા, ભોગી ખેલઈ ફાગ સુંદર’. ૫૮૭

૧ અટવીમાં છાવણી નાખીને અગડદત્તનું સૈન્ય રાત્રિએ સૂતું છે ત્યારે ભીલ સૈન્ય તેના પર ત્રાટકે છે. એ સમયે અગડદત્તના સૈન્યની યુદ્ધ તૈયારીનું વર્ણન કવિએ વીરરસથી ભર્યું છે.

‘નૃપ આણ ધરી શિરિ ઊપરિ, સૂર સુભટ સન્નાહ તિહાં ધરઈ;
લોહ ટોપ આટોપ કરઈ ઘણા, દીસતા અતિ બીહામાણા. ૩૮૮

ભરઈ બાણતાણા વલી ભાથડા, કરિ કોઘઈ લોચન રાતડા;
કરિ કાતી રાતી ઝલહલઈ, કાયર નર દેખી ખલભલઈ. ૩૮૯

વલી આગલિ મયગલની ઘટા, જાણે કરી આવી ઘનઘટા;
અતિ દુદ્ધર સિંદૂર મદિ ભર્યા, પુંતાર ચડ્યા વલી આકરા. ૩૯૦

સૂડાં દંડઈ ખડગ ઉલાલતા, ચાલ્યા અરિજન દલ પાલતા;
પડવા પડછંદઈ પાડતા, ચાલ્યા ખુર રેણુ ઉડાડતાં. ૩૯૧

હયવર હેષારવ હીસતા, દેખી નર નાસઈ નીસતા;
ચતુરંગ સેનાસિઉં તિહાં સહી, રણ ભૂમઈ આવઈ કુમર વહી.’ ૩૯૨

૧૬૪ કવિશ્રીનું પાત્રાલેખન પણ અલંકાર ભર્યું છે. જેમ કે મદનમંજરીનું વર્ણન ઉપમા-ઉત્પ્રેક્ષા અને રૂપકના સમન્વયથી કર્યું છે.

‘સેઠસુતા સુંદર સુકુમાલ, રુપઈ રંગ સમાણી;
મદનમંજરી નામઈ ભલી, જાણે મદનની રાણી. ૧૬૪

જાણું બ્રમ્હાઈ ઘડી, શશિ-સુંદર-વદની;
બહુવિધ ભૂષણ સોહતી, માનો પૂનિમ-રજની. ૧૬૬

મૃગનયની મન મોહતી, નાશા દીપ સુચંગા;
દંતિ-પંતિ દાડિમ કલી, અધુર વિદ્ધુમ કે રંગા. ૧૬૭

ગૌર વરણ ચંપક લતા, વેણી દંડ પ્રલંબા;
કલકંઠી કોમલવપુ, જાણુ કરાપર-કંબા. ૧૬૮

કનક-કુંભ સમ ઉપમા, કુચ યુગ આણીયાલા;
કેહરિ-લંકી સોહાવતી, બોલઈ વચણ રસાલા. ૧૬૯

જંઘ જુગલ કદલી કહું, અતિ નિતંબ વિસ્તારા;
ગયગમણી નમણી સહી, ઝંઝર ઝમકારા’. ૧૭૦

૧૭૧ પાત્રાલેખનમાં સ્થાનસાગરજીએ ઝીણાવટ પણ સારી રાખી છે.

‘દૂરિ થકી દ્રષ્ટિ ચઢીઉ, આવંતો અવધૂત રે;
અતિ ઊંચો મોટી તસ કાયા, જાણે એ ચમદૂત. ૨૭૯

રાતાં વચ્ર નઈ રાતા લોચન, દીસઈ અતિ વિકરાલ રે;
રાતું ધ્યાન ઘરઈ મનમાંહિ, એ નગરીનો કાલ. ૨૮૦

સુંડા દંડ સરિખા દિસઈ, જેહના બે ભુજા દંડ રે;
અતિ લાંબા નઈ દીરઘ જંઘા, દીસઈ જાનુ પ્રચંડ. ૨૮૧

જુવો જટા ઘરઈ અતિ મોટી, સંખતાણી ધરિ માલ રે;
શ્રવાણે લલકતિ સ્ફુટિકની મુદ્રા, ચંદને ચર્ચિત ભાલ’. ૨૮૨

સંધ્યાકાળે અગડદત્ત હતાશ થઈને બેઠો છે ત્યારે ત્યાં એક સંન્યાસી આવે છે. તેના દેહનું વર્ણન યમદૂત જેવી ઊંચી કાયા લાલ વસ્ત્ર અને લાલધુમ વિકરાળ આંખો, ગજસુંઢ જેવા મજબૂત બાહુ-યુગલ, લાંબી, દીર્ઘ અને મજબૂત જંઘા, માથે જટા, ગળે શંખની માળા, કાને સ્ફટિકની મુદ્રા, ભાલે ચંદનનો લેપ!...

ૐ આર્થિક અલંકારપ્રચૂર વર્ણનોમાં શાબ્દિક અલંકારો પણ સારા પ્રમાણમાં વર્ણવ્યા છે, જેમ કે-

વર્ણ સંગ્રહ : ‘જલધી જલ ઉછલ્યા સેષ કઈ સલસલ્યા?’

‘વિકટ ભટ નિકટ રિપુ સૈન્ય આવ્યો વહી’

‘સબલ દુંદાલ મૂછાલ જે જવિહરી’

‘મયગલ ચાલઈ મલપતા’

‘એ કપટ-પેટી નિપટ લંપટ’

‘અંબ-જંબ બહુ લીંબ-કદંબ, સરલ તરલ તમાલ પ્રલંબ’ વગેરે.

વચન : ‘જાઈ જૂઈ કેતક પરિહરી, હરિ ચડઈ આંક-ધંતૂર’

‘પંથી પંથી ન કો વહઈ’

‘નૃપનંદન નિજ કરિ કરી શિલા ઉઘાડઈ તેહ’ વગેરે.

ૐ વર્ણનોની વચ્ચે વચ્ચે પ્રસિદ્ધ સુભાષિતોને પણ સારા પ્રમાણમાં આવરી લેવામાં આવ્યા છે. જેમ કે-

‘સ્ત્રીનઈ વલ્લભ એતા બોલ, કલહ-કાજલ નઈ કુંકમ રોલ;

નાદ નીર અનઈ જાગરણ, દૂધ જમાઈ અંગ આભરણ.’

૬૧

‘ભલે ભલો સહુકો અછઈ, બુરે ભલો નહી કોય;

આપદ આવઈ જીવનઈ, સગો ન દીસઈ કોઈ’.

૧૦૨

‘રહઈ જે નિત એકે ઠામ, કૂપ-મીડક તસ કહીઈ નામ.’

૧૧૨

‘ધીરપણઈ જે હોઈ સદા, તેહથી દૂર રહઈ આપદા.’

૧૧૩

‘નીચતણો હોઈ એહ સ્વભાવ, છલ જોવા નિત મંડઈ દાઉ.’

૨૨૪

‘નારિતણા એ દોષ સુણો સાત મૂલગા રે, જનમ થકી કરઈ લોભ ન ગણઈ બંધવ સગા રે;

મતિ હોઈ તસ મૂઢ અલીક ન પરિહરઈ રે, દેહી સર્વ અશુચ્ય સાહસ મનિ અતિ ધરઈ રે. ૩૧૩

હોઈ બલ અતિ અંગિ લજજા નહી સાતમી રે, મ કરો તસ વીસાસ આણી મનિ મતિ સમી રે;

જે કામી નઈ(૨) આપઆપઈ ચિત્તિ નારિસુરે, તે પડઈ દુખ અગાધિ સજન સુનયોઈસિઉરે.’ ૩૧૪

અગડદત્ત કથામાં આવા વર્ણન-સ્થાનોનો સુંદર લાભ સ્થાનસાગરજી સિવાય બીજા કોઈ પણ રચનાકારોએ લીધો નથી. જો કે કેટલાક સ્થળે અપ્રસ્તુત-પ્રશંસા જેવું પણ લાગે છે. છતાં કયા પ્રસંગે કેવું-કેવું વર્ણન લઈ શકાય? તેના અભ્યાસ માટે આ પ્રબંધ એક ઉદાહરણ રૂપ બની શકે તેમ છે, જેના દ્વારા વર્ણનીય વસ્તુ પ્રત્યેની દ્રષ્ટિ ખૂલશે.

પ્રબંધની ભાષા તરફ દ્રષ્ટિ કરીએ તો ખાસ કોઈ વિશેષતા નથી.

❖ ષષ્ઠી માટે ક્યારેક ‘ચી/ચા’ પ્રત્યય વાપર્યો છે. અમ્હચા, તુમ્હચી, કુસુમચી વગેરે, વર્તમાન મરાઠી ભાષામાં પણ ષષ્ઠિના ‘ચી/ચા’ પ્રત્યયો છે.

❖ ષષ્ઠીનાં ‘ના’ બદલે ‘ન’ પણ વપરાયો છે.
દા.ત. મોતિના > મોતિન, પુરુષના > પુરુષન વગેરે.

❖ તૃતીયાદર્શક ‘સિઉ’ પ્રત્યય પણ યોજાએલ છે.
દા.ત. કૌતકસિઉ, ગગનસિઉ, વિવેકસિઉ વગેરે.



૭) કવિ નંદલાલજી કૃત અગડદત્ત રાસ

પૂજ્યશ્રી મનજીઋષિ > મુનિ નાથુરામ > મુનિ રાયચંદ > રામમુનિના શિષ્ય નંદલાલજીએ ૧૬ ઢાલ-કુલ ૨૭૨કડી પ્રમાણ આ રાસની રચના કરી છે. કવિશ્રી સાધુ કવિ છે કે ગૃહસ્થ કવિ? તે જાણી શકાયું નથી. રાસની રચના સંવત (કોબા ભંડારના સૂચિપત્ર મુજબ) ૧૬૮૮ છે. પરંતુ, ‘અઠારાસેઠ’ એ પંક્તિ પ્રમાણે આ સંવત ૧૮૬૦ હોય તેવું જણાય છે.

મોહનલાલ દેસાઈએ ‘જૈન ગુર્જર કવિઓ’માં આ કવિશ્રીનો ઉલ્લેખ કર્યો નથી. અને અન્ય સ્રોતસૂચી પણ વિશેષ માહિતી પ્રાપ્ત થઈ નથી. પરંતુ રાસમાં અંતે ‘અગડદત્ત મુનિએ ૧૬ દિવસનો સંધારો કર્યો’ ઢા. ૧૬/૫ એવો ઉલ્લેખ છે. આ પરથી એમ જણાય છે કે કવિ લોકાગચ્છના છે.

❖ રચનામાં મારવાડી/રાજસ્થાની ભાષાની છાંટ જોવા મળે છે.

‘પ્રભુજી! થારો નામ પ્રકાશો’. ઢા. ૧૩/૫

‘તસ્કરને ધન લુટિયા, હો ગએ લોગ ફકીર’ ઢા. ૫/દૂહો-૨

‘ચોર જુવારી ઓર મતવાલા.’ એ ઢાળ-ઝનું આખુ પદ વગેરે...

આ પરથી એવું અનુમાન બંધાય કે કવિશ્રી રાજસ્થાનના હોય અને પછી ગુજરાતમાં આવી તેમણે મારું ગુર્જરમાં રાસ રચના કરી હોય.

બીજા રચનાકારોની અપેક્ષાએ કવિશ્રીએ કથાઘટકોમાં ઘણો વધારો-ઘટાડો કર્યો છે જે આગળ ‘કથા સર્વેક્ષણ’માં જોઈશું.

પ્રસ્તુત રાસની ભાષામાં ‘ર’ પૂર્વે સ્વરનો લોપ, ‘રૂ’ના સ્વરનો લોપ અથવા ‘રૂ’માં સ્વરનો આગમ પાડી થયેલો જોવામાં આવે છે. જેમ કે પરધન > પ્રધન, ધીરજ > ધીર્જ, કરણ > કાર્ણ, મર્યાદા > મરજાદા, ભાર્યા > ભારજા વગેરે...

‘જ્ઞ’ ને બદલે ‘ગ્ય’ વાપર્યો છે. આજ્ઞા > આગ્યા, જ્ઞાન > ગ્યાન વગેરે...

શબ્દમાં ‘એ’ના સ્થાને ‘ઐ’નો પ્રયોગ વિશેષ જોવા મળે છે. સૈના, સુખૈ, વાંચૈ, બૈઠો વગેરે...



૮) વાયક પુન્યનિધાનજી કૃત અગડદત ચોપાઈ

વૈરાગર નગર મંડણ સુમતિનાથ અને શીતલનાથ પ્રભુના સાન્નિધ્યમાં સંવત ૧૭૧૩માં વિજયાદશમીના દિવસે આ રાસ રચાયો છે. જેના કર્તા શ્રી ભાવહર્ષજી > અનંતહંસજી > ગણિ વિમલઉદયજીના શિષ્ય પુન્યનિધાનજી છે’, તેઓ વાયનાયાર્ય હતા. કવિશ્રીએ પોતે જ રાસાન્તે ૧૬મી ઢાળમાં ‘પુન્યનિધાન વાણરસ’ (વાયનાયાર્ય) એવો ઉલ્લેખ કર્યો છે.

૧૬ ઢાળ અને કુલ ૩૭૬ કડીમાં રચાયેલ આ રાસમાં કવિશ્રીએ દેશીઓ ઉપરાંત દૂહા, કવિત્ત, સવૈયા જેવા માત્રામેળ છંદો વાપર્યા છે. તેમજ સંસ્કૃત સુભાષિતોમાં અનુષ્ટુભ, ઉપજાતિ તથા શાર્દુલવિકીડિત જેવા અક્ષરમેળ છંદો પ્રયોજ્યા છે.

રાસના આંગણે ઉપમા, ઉત્પ્રેક્ષા, અતિશયોકિતિ, દ્રષ્ટાંત વગેરેનાં વિવિધ રંગોથી રચાયેલી કાવ્ય રંગોળી મનને આકર્ષિત કરે છે.

❁ ‘વિણ રાજા વસતી ઈસી જ્યું નાહ વિહુણી નારી’ ઢા. ૨/દુહો-૧

નાથ વિનાની નારીની જેવી દશા હોય છે તેવી જ દશા રાજા વિના પ્રજાની હોય છે. અહીં રાજા નાથની અને પ્રજા નારીની ઉપમાથી ગુંથાયા છે.

❖ ‘સોહઈ નંગ પરિ મુદ્દકા સોહઈ ગયાણ જૂ સૂર;
તિમ નગરી રાજા કરી, પ્રતપઈ તેજ પંડૂર.’ ઢા. ૨, દૂહો-૨

જેમ ‘નંગ મુદ્રિકાને અને સૂર્ય ગગનાંગણને શોભાવે તેમ મહારાજા નગરીને શોભાવી રહ્યા છે.
આવી ઉપમા આપીને કવિએ મહારાજાની શોભામાં અભિવૃદ્ધિ કરી છે.

‘અગડદત્ત ઉયરઈ તસુ આયઉ, જાયઉ સુભ દિન-વાર રી માઈ;
મહામાય જાયઉ જિમ ષટમુખ, સિંચી જયંતકુમાર રી માઈ.’ ઢા. ૨/૬

મહામાતા=પાર્વતીની કુક્ષિથી જેમ કાર્તિકેયનો જન્મ થયો, શચી=ઈંદ્રાણીની કુક્ષિથી જેમ જયંતકુમારનો જન્મ થયો તેમ માતાની કુક્ષિથી અગડદત્તનો જન્મ થયો. ‘કુક્ષિસરોવરમાં હંસ’ કે ‘સુક્રિતમાં મોતી’ જેવી પરંપરાગત ઉપમાઓને બદલે અહીં નવી જ ઉપમા રજૂ થઈ છે.

❖ ‘બેઉ મિલીયા દીસઈ એહવા રે, યું સાગર-ગંગા મેલ.’ ઢા. ૭/૮

અગડદત્ત અને રાજપુત્રીના સંગમનું દ્રશ્ય નિહાળી કવિની નજર સમક્ષ સાગર અને ગંગાનું સંગમ સ્થળ ઉપસ્થિત થઈ ગયું.

❖ ‘મોટા મેહ નમઈ સદા રે લાલ, તરુ પાણ નમઈ તિમીવ;
માનવ તિમ મોટા જિકે રે લાલ, સહજઈ નમઈ સદીવ.’ ઢા. ૪/૧૭

અગડદત્તે મહારાજાને પ્રથમ સમાગમમાં જ વિનયથી રંજિત કરી દીધા ત્યારે રાજા વિચારે છે - મેઘ કે તરુવર મોટા હોય તો નમ્ર રહે છે તેમ મોટા (=ઉત્તમ) માનવ પાણ (વિનયથી) સહજ નમી પડે છે. કવિએ માનવની મોટાઈને મેઘ અને તરુવરની મોટાઈ સાથે માપી છે.

❖ ‘ચોરિમઈ બઈકા વર-વીંછણી રે, યું રોહણ-ચંદા પાસ’ ઢા. ૭/૪

લગ્નની ચોરીમાં બેઠેલા વર (અગડદત્ત) અને વધૂ (કમલસેના) ચંદ્ર અને રોહિણી જેવા શોભે છે.

❖ ‘તપ તેજઈ દિણયર જિસા રે, સોમ દ્રષ્ટિ સોમ મહાન;
સુરતરુ સુરગાવિ સારિખાજી, ધીરમ મેર પ્રમાણ.’ ઢા. ૧૩/૪

અટવીમાં ભૂલા પડેલા અગડદત્તને સાહસગતિ મુનિના દર્શન થયા. તે મુનિનું તપ તેજ સૂર્ય જેવું, તેમની સૌમ્યતા સોમ (=ચંદ્ર) જેવી અને તેમની ધીરતા મેરુ જેવી છે. આથી જ મુનિ કલ્પવૃક્ષ કે કામધેનુ જેવા લાગે છે. અહીં અનેક ઉપમા દ્વારા મુનિગુણનું સુંદર દર્શન થયું છે.

❖ ‘સુપ્રસિદ્ધ નગરી સંખઉરી, અવિચલ જાણિ કિ અલકાપુરી;
સુખીયા લોક વસઈ સિરદાર, અભિનવ રૂપ અમર અવતાર.’ (ઢા. ૧/૧)

સંખપુરી એટલી સુંદર છે કે એને જોતા એવું લાગે કે જાણે અલકાપુરી છે અને ત્યાં વસતા લોકોના રૂપ દેવો જેવા છે.

❖ નગરની સ્ત્રીઓના રૂપને કવિએ અનેક અલંકારોથી વિભૂષિત કર્યું છે -

‘કનકવરણ દીસઈ કામિની ઘુતિ ઝલકઈ જાણે દામિની;
હલકી ચાલઈ યું હાથિણી, માતી ડીલ ઈસી નહુમિણી. ઢા. ૧/૬
ચંદ્રમુખી ચઉકઈ ઉજલઈ, ચિત્ત દેખે સુરનરનું ચલઈ;
અણીઆલી સોહઈ આંખડી, પોયણની જાણે પાંખડી. ઢા. ૧/૭
રૂડી વેણી સિર રાખડી, જાણે મણિધર દાખઉ જડી;
સોહઈ નાક ઈસો સંપુટો, પ્રહસિત જાણે તરુ પોપટો.’ ઢા. ૧/૮

❖ ‘ઊંચા ઈસા અરસનઈ અડઈ, ખસતા મેહ જિહાં આખુડઈ;’ ઢા. ૧/૧૧

નગરમાં હવેલીઓ એટલી ઊંચી છે કે આભને અડી જાય છે અને આગળ વધતા મેઘ પણ ત્યાં અફડાય છે. કવિશ્રીએ કુશળ ચિત્રકાર બનીને શંખપુરની હવેલીઓ પર અતિશયોક્તિના ચિત્રો ઉપસાવ્યા છે.

❖ ‘ચકિત દ્રષ્ટ ચિહું દિસિ જોવઈ, વિલાખઈ વઢન નરિંદો રે;
તાલભ્રષ્ટ નટુઈ પરઈ, વિદ્યાગત ખચરિંદો રે. ઢા. ૫/૮
ફાલ વિછોટઉ વાનરઉ જ્યઉં, માલ ગમાયઈ લોકો રે;
તિણપરિ કુમર ઉચાટીયો, ઈત-ઉત રઘઉ વિલોકો રે.’ ઢા. ૫/૧૦

ચોરને પકડવાનું બીડુ લીધા પછી છ-છ દિવસ વીતી ગયા હોવા છતાં ચોરનો કોઈ આશસાર પણ ન મળ્યો, ત્યારે અગડદત્ત વિલાખો થઈને ચારે બાજુ જોયા કરે છે. તે સમયની અગડદત્તની પરિસ્થિતિને નૃત્યકાર તાલ ચૂકી જાય, વિદ્યાધરની વિદ્યા એકાએક ચાલી જાય, વાનર ફાળ ચૂકી જાય, લોકોનું ધન લુંટાઈ જાય તે વેળાની નૃત્યકાર, વિદ્યાધર, વાનર કે લોકોની પરિસ્થિતિ સાથે સરખાવી છે.

❖ ‘સોલ સિંગાર કીયઈ ખડી, સોલ કલા મુખચંદ’ ઢા. ૩/૧૮

મદનમંજરીનું મુખ જાણે ચંદ્ર છે અને સોળ શણગાર એ ચંદ્રની સોળ કળાઓ છે. અહીં શણગારને પણ કવિએ રૂપક અને ઉત્પ્રેક્ષાના શણગારથી શોભાવ્યા છે.

❖ ‘જેના મનમાં જે વસ્યા હોય તેમાં જ તેને આનંદ આવે’ આ હકીકત સમજાવવા કવિ દ્રષ્ટાંત આપે છે. હંસને માનસરોવરમાં અને કરભ (=ઊંટ) ને સ્થલી (=રેતાળ રણ)માં જ આનંદ આવે.

‘જે જણારઈ સાજન મનિ વસઈ, તે તિણસુ રંગ રાસ;
હુંસઉ માનસરોવર રય કરઈ, કરહઉ થલીયાં વાસ.’ ઢા. ૭/૧૦

✽ ‘સેષ સિર સલયલઈ, સમુદ્ર જલ છલછલઈ, મેરધર ઘસક પાતાલ ધાયઈ;
સૂર ઝાંખઉ ઘણું, ગયાણ રજ ગુગલઉ, રાત-દિન તાણી નવિ ખબર પાયઈ.’ ઢા. ૮/૨

અગડદત્ત સૈન્ય સાથે પોતાની નગરી તરફ પાછો વળે છે. ત્યારે સૈન્યની ગતિને કવિ અતિશયોક્તિથી નવાજે છે. સૈન્યના ભારથી શેષનાગનું મસ્તક સળવળવા લાગ્યું. સમુદ્રનું પાણી ઉછળવા લાગ્યું, મેરું જેવો મેરુ ધ્રુજતો-ધ્રુજતો પાતાલમાં ધુસી ગયો. સૈન્ય ચાલે છે અને એટલી બધી રજ ઉડે છે કે જેના કારણે સૂર્ય પણ ઝાંખો પડી ગયો. અને તેથી અત્યારે દિવસ છે કે રાત્રિ? તેની ખબર પણ પડતી નથી.

✽ ‘ભેટ કરી વિનવીયઉ ભૂપતિ, કહ્યઉ ચરિત તતકાલ રી માઈ;
વાડ કાકડી ખાયુ વિગડઈ, રાખઈ કુણ રખપાલ રી માઈ. ઢા. ૨/૧૩

પાણી હૂંતી ઉઠઈ પાવક, વિધુ વરસઈ વિષધાર રી માઈ;
માતા જો સુતકુ લે મારઈ, કીજઈ કેથ પુકાર રી માઈ.’ ઢા. ૨/૧૪

અગડદત્તથી ત્રાસી ગયેલા નગરજનો રાજાને ફરિયાદ કરે છે કે - ‘રાજકુમાર જ જો પ્રજાને ત્રાસદાયક બને તો પ્રજા ક્યાં જાય? કોને કહે?’ અહીં કવિએ ‘વાડ જ કાકડી ગળી જાય’ એ કહેવતની પાછળ દ્રષ્ટાંતોની હારમાળા મૂકી છે- ‘પાણીમાંથી જ આગ ઉઠે તો ક્યાં જવું?’ ‘ચંદ્ર પોતે જ જો વિષધારા વષવિ તો કોને કહેવું?’ ‘માતા જ જો પૂત્રના પ્રાણ હરી લે તો ક્યાં જવું?’

✽ પ્રસ્તુત રાસમાં કાવ્યાત્મક રીતે સ-રસ પ્રસંગ નિરુપણ થયું છે. જેમ કે - મત્તહાથીના તોફાનનો (ઢા. ૪, ૧થી ૪) અને તેને વશ કરવાનો પ્રસંગ (ઢા. ૪/૬થી ૧૨), પારિવ્રાજક સાથે અગડદત્તનો નગરમાં ચોરી કરવાનો પ્રસંગ (ઢા. ૬), ચોરના ભૂગૂહમાં બનેલો પ્રસંગ (ઢા. ૭, દૂહા ૧થી ૧૩), અગડદત્ત સાથે કમલસેનાનો લગ્નોત્સવ (ઢા. ૭/૧થી ૧૩), અગડદત્તનો નગર પ્રવેશ (ઢા. ૧૦) વગેરે....

ઢાલ-૧૩ માં સાહસગતિ નામના ચારણ શ્રમણના ગુણોનું સવિસ્તાર વર્ણન કર્યું છે, ઢાલ-૧૨માં સ્ત્રી-ચરિત્રનું વર્ણન કરતા અનેક દ્રષ્ટાંતો ટાંક્યા છે રાજા ભર્તૃહરિ અને પિંગલાણી, નૂપુરપંડિતા, રાજા ભોજ અને રાણી ભાનુમતી, બ્રાહ્મણ અને કોઈ સ્ત્રી, રાવણ, લલિતાંગ, કોણિક, કીચક - દ્રૌપદી - ભીમ.

આમ આ કૃતિ કાવ્યદ્રષ્ટિએ એક અભ્યસનીય કૃતિ બની રહે છે.

(ગુણવિનયજી તથા પુન્યનિધાનજીની કૃતિની હસ્તપ્રત પુષ્પિકામાં ‘ચોપાઈ’ તરીકે ઉલ્લેખ હોવા છતાં રચનાની દ્રષ્ટિએ આ બન્ને કૃતિઓ રાસ હોવાથી અહીં તેનો ‘રાસ’ તરીકે જ ઉલ્લેખ કર્યો છે. જો કે મૂળ કૃતિમાં આ વિષયક કોઈ ઉલ્લેખ નથી.)



૯ ભીમ(શ્રાવક)કૃત અગડદત પ્રબંધ

તપાગચ્છીય હેમવિમલસૂરિજી (વિ. સં. ૧૫૨૨-૧૫૮૩) > સૌભાગ્યહર્ષસૂરિજી (વિ.સં. ૧૫૫૫-૧૫૮૭) ના શિષ્ય હર્ષજય પંન્યાસ નડીયાદમાં ચાતુર્માસ રહ્યા હતા ત્યારે ૫ ખંડ અને ૪૬૭ કડી પ્રમાણ આ રાસ સંવત્ ૧૫૮૪ અષાઢ વદ ૧૪ ના દિવસે ભીમ શ્રાવકે રચ્યો છે.

✽ પાંચમાં ખંડને અંતે તે સમયના નડીયાદના શ્રાવકોના નામ અને ગુણ વર્ણવ્યા છે. અતિશય દાન અને તપ કરનાર જિનદાસ, જીવદયાપાલક, ગુરુ-આજ્ઞાકારી તથા જેણે ઘરમાં દાનશાળા ખોલી હતી તે જૂવરાજ, જગત્પ્રસિદ્ધ પુણ્યશાળી જાવડ, રૂપવંત રૂપાશા, પુણ્યકાર્યાનંદી હરચંદ, નાગરવંશીય શામાલ, શાહ સાણાના પૂત્ર નાકર વગેરે...

✽ કવિશ્રીએ કૃતિની શરૂઆતમાં જ ‘રાસ’ તરીકેનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. ‘અગડદત રચિરાયનું રાસ રચિશિ વિસ્તારી’ ૪. પરંતુ પાંચે ખંડને અંતે પ્રસ્તુત કૃતિને ‘પ્રબંધ’ તરીકે વર્ણવી છે.

‘પાંચે ખંડે પોઢે કરી રચિઓ એહ પ્રબંધ;
ભીમ ભાણે ભવીઆણ! સુણો, તો છુટે ભવબંધ.’

આ એકજ દૂહો પાંચે ખંડને અંતે ટાંકેલો છે. આ ઉપરાંત પાંચમાં ખંડની ૭૧ મી કડીમાં પણ પ્રબંધ તરીકેનો ઉલ્લેખ છે.

‘એ કથા કિહાંથી કથી?, કિમ જાણ્યો સંબંધ?;
કહે કવિ તે મે કિહાં સુણી?, કિમ કીધો પ્રબંધ?.

આ ઉલ્લેખ પરથી તથા કૃતિ રચના પરથી પ્રસ્તુત કૃતિનો અહીં ‘પ્રબંધ’ તરીકે ઉલ્લેખ કર્યો છે.

✽ માત્ર એક દેશી સિવાય સમગ્ર રચના ચોપાઈ તથા દૂહામાં છે.

✽ કવિશ્રીએ કૃતિની શરૂઆતમાં જ શ્રી સરસ્વતી દેવીની અલંકાર પ્રચૂર લાંબી (૪ દૂહા+૧૩ ચોપાઈમાં) સ્તુતિ કરી છે. તે સ્તુતિમાંની કેટલીક અલંકાર-પ્રસાદિ -

❖ ‘વિણ દંડ શિરિ લહકઈ ઈસ્યુ, જાણે કૃષ્ણ ભૂઅંગમ જસ્યું’.

❖ ‘પંકજદલ જીપે આંખડી.’

❖ ‘અઘરરંગિ પરવાલી હસઈ.’

❖ ‘વદનકમલિ પુનિમ સશી વસે.’

❖ ‘કાને કુંડલ ઝલકે ઈશા, ચંદ્ર-સૂર ભામંડલ જશા.’

❖ ‘નાશા જેહવી તિલનું ફૂલ.’

❖ ‘ધનુષાકારે ભમુહિ વાકુડી, જાણે મયણતાણી આકુડી.’

❖ ‘દંત દાડિમ ફૂલી હુઈ જશી.’

❖ ‘કમલનાલ બેહુ ભૂજ ચંગ.’

❖ ‘લંકિ હારિ માને કેસરી.’ વગેરે.....

❖ અગડદત્તકથાની શરૂઆત ભીમ કવિએ કાંઈક વિશિષ્ટ રીતે કરી છે. રાજગૃહી નગરીમાં પ્રભુવીર સમવસર્યા છે. શ્રેણિક રાજા ત્યાં વદન કરવા જાય છે. શ્રેણિક મહારાજા નારિ-ચરિત્ર પર કથા સંભળાવવાની વિનંતિ કરે છે. ત્યારે પરમાત્મા આ અગડદત્ત કથા કહે છે. જો કે કોઈ પણ કથાને ભગવાન કે ગણધર વગેરે મુનિ ભગવંતોના મુખેથી જણાવવાની પદ્ધતિ મધ્યકાલીન સાહિત્યમાં પરંપરાગત છે. છતાં અગડદત્ત વિષયક અન્ય સર્વ રચનાઓમાં આ રીતે કથા પ્રારંભ થયો નથી.

❖ કવિશ્રીએ વિવિધ અલંકાર સુંદર રીતે પ્રયોજ્યા છે -

❖ ‘દિન-દિન વૃદ્ધિ કરે કુંઆર, શુક્લ પક્ષિ યમ સસિહર સાર’ ૧/૩૨

અગડદત્તકુમાર શુક્લપક્ષ ચંદ્રની જેમ દિવસે-દિવસે વૃદ્ધિ પામે છે.

❖ ‘ગજ બાંદિઓ નવિ છાંડે ઠામ, જમ ચિત્રકે લખીઉ ચિત્રામ’ ૨/૩૨

અગડદત્તે મત્ત હાથીને વશ કરી એક વૃક્ષ સાથે બાંધી દીધો ત્યારે હાથી એવી રીતે સ્થીર થઈ ગયો, કે જેમ ચિત્રમાં દોરેલો હોય.

❖ ‘રથ ખેડ્યો બેસારી નારિ, ચાલે અશ્વ જમ ગંગા-વારિ’ ૪/૧૧

અગડદત્તે મદનમંજરીને બેસાડીને રથ દોડાવ્યો. આ પ્રસંગે અશ્વની ગતિ ગંગાનદીના પાણી જેવી લાગે છે.

❖ ‘કાને કુંડલ ઘરે વિશાલ, અંધારે તે કરે અજુઆલ.’ ૩/૭૩

અગડદત્તે રાજપૂત્રી સાથે લગ્ન સમયે માથે મુગટ અને કાને કુંડલ પહેર્યાં. એ કુંડલ એટલા ઝગમગાટ કરતા હતા કે અંધારામાં પણ અજવાળા પાથરે... અતિશયોક્તિ અલંકાર દ્વારા કુંડલની શોભાવૃદ્ધિ થવા સાથે એ કુંડલોમાં રત્નો જડેલા હશે એવું અનુમાન પણ થાય છે.

કવિશ્રીએ બે કહેવતો પણ રાસમાં મુકી છે.

‘રાય કહે સવિ જાઈ ટલિઉ, ખીચડ ખાવા ટોલુ મલિઉ’ ૨/૨૨

પલ્લીપતી તવ ચિંતે ઈસ્યું, “આકડે મધ” સુ કિઈ કિસ્યું?” ૪/૨૩

કવિશ્રીએ વર્ણનો નિહાળીએ તો ખ્યાલ આવે કે કવિશ્રીએ વર્ણન સ્થાનોનો સુંદર લાભ લીધો છે. તેમાં પણ નગરીમાં વસતા લોકોનું વર્ણન (કડી-૧/૬૧ થી ૧/૭૦)

કવિશ્રીએ રાજપૂત્રી સાથેના લગ્નનું વર્ણન (કડી - ૩/૬૮ થી ૩/૭૭)

કવિશ્રીએ પુત્રીનું ચરિત્ર જોયા પછીના ચોરના મનોભાવોનું વૈરાગ્યમય વર્ણન (કડી ૪/૨૮ થી ૪/૪૩) વગેરે વર્ણનો તો ખૂબ સુંદર લાગે છે.

કવિશ્રીએ પ્રસ્તુત પ્રબંધની રચના પંચાસ હર્ષદત્તજી એ વ્યાખ્યાનમાં વર્ણવેલ અગડદત કથાને આધારે થઈ છે.



૧૦) માન / મહિમાસિંહજી કૃત અગડદત રાસ

૧૪ ઢાલ, કુલ ૪૭૭ કડી પ્રમાણ આ ‘અગડદતરાસ’ની રચના વિ. સં. ૧૬૭૫, આસો વદ - ૧૩, રવિવારના દિવસે કોટડા નગરમાં સંભવનાથ પ્રભુના સાનિધ્યમાં થઈ છે.

પ્રસ્તુત રાસના કર્તા માન/મહિમાસિંહજી ખરતર ગચ્છીય જિનસિંહસૂરિજી (વિ. સં. ૧૬૧૫ થી ૧૬૭૪) > ૨જિનરાજસૂરિજી (વિ. સં. ૧૬૪૭ થી ૧૬૮૮) > વાચક શિવનિધાનજીના શિષ્ય છે. મહિમાસિંહની અન્ય રચનાઓ-કીર્તિધર સુકોસલ પ્રબંધ (ર. સં. ૧૬૭૦), મેતાર્ય ઋષિ ચોપાઈ (ર. સં. ૧૬૭૦), કુલ્લકકુમાર ચોપાઈ, ઉત્તરાધ્યયનગીતો (ર. સં. ૧૬૭૫), વચ્છરાજ હંસરાજ રાસ (ર. સં. ૧૬૭૫) વગેરે પ્રાપ્ત થાય છે. તેમાં કવિશ્રીના ‘માનચંદ’ અને ‘માનસિંહ’ નામો પણ મળે છે.

૧. ટીં - જેન ગુર્જર કવિઓ ભા. ૩ પૃ. ૧૬૪ પર મહિમાસિંહજીની કૃતિ-સૂચિમાં ‘અર્હદદાસ પ્રબંધ’ નો માત્ર નામોલ્લેખ છે. તથા પ્રસ્તુત રાસનો કોઈ ઉલ્લેખ નથી. તેથી એવું જણાય છે કે તે અર્હદદાસ પ્રબંધ એ જ પ્રસ્તુત રાસ હોય.

૨. ટીં - તેમનું દીક્ષા નામ ‘રાજસમુદ્ર’ હતું. વિ. સં. ૧૬૭૫ કાળે સુદ - ૭ ના દિવસે આચાર્યપદ પ્રાપ્ત થયું. ત્યારે તેમનું નામ ‘જિનરાજસૂરિ’ થયું. પ્રસ્તુત રાસ તે જ વર્ષે આસો માસમાં રચાયેલો હોવાથી કવિશ્રીએ તેમનું ‘જિનરાજસૂરિ’ નામ પ્રયોજ્યું છે.

૧૧ પ્રસ્તુત રાસ ઉત્તરાધ્યયન પરથી રચાયો છે. તેનો ઉલ્લેખ કવિશ્રીએ કર્યો છે.

‘શ્રી ઉત્તરાધ્યયનઈ એ કહ્યો, એ ચોથઈ અધિકાર;
જે અધ્યયન અસંખીયો, નિદ્રાભેદ વિચાર’.

પરંતુ, તેની કઈ ટીકા પરથી રચના થઈ છે? તેનો ઉલ્લેખ કર્યો નથી. રાસમાના કથા-ઘટકો તથા પ્રયોજાયેલા સુભાષિતો વગેરે પરથી એવું નક્કિ થાય કે શ્રી નેમિચંદ્રસૂરિજીની ટીકાને સામે રાખીને રાસ રચના થઈ છે.

૧૨ સંવાદાત્મક ભાષામાં રચાયેલ આ રાસમાં કોઈ નવા કથા ઘટકો ઉમેર્યા વિના ખૂબ સુંદર રીતે કથા ઘટના થઈ છે.

૧૩ કવિશ્રીએ રાસ-દેહને ઉપમા, ઉત્પ્રેક્ષા, રૂપક, નિદર્શના, અન્યોક્તિ, અતિશયોક્તિ વગેરે કાવ્યાલંકારોથી નખશિખ વિભૂષિત કર્યો છે.

૧૪ ‘જિમ મયંગલ મદ ઝુરતો, મદ મોકલ અતાર;
વિણુ અંકુશ ઈચ્છાચારી, તિમ એહ કુમાર’.

૨૫

યૌવનવયમાં વૈભવાદિથી છકી ગયેલા અગડદત્ત રાજકુમારને અહીં મદોન્મત હાથી સાથે સરખાવાયો છે.

૧૫ ‘રાજા કોપઈ ધમધમ્યો, જિમ ઘૂત અગન મઝારી;
સૂતો સાપ જગાવિયો, તિમ સોયઈ ન વિચાર’.

૩૨

અગ્નિમાં ઘી હોમાય કે સુતો સાપ જાગે એ રીતે સુંદરરાજા કોથે ધમધમ્યા.

૧૬ ‘જિમ જલ સિચ્યો લાકડો, નવિ જલ બોલે તાસ લલના;
તિમ મુઝ તિમ સુત તૂં અવગુણી, કિમ મારુ નિજ પાસિ?’ લલના.

૪૪

સુંદરરાજા અગડદત્તને કહે છે - ‘લાકડુ જલથી સિંચાયેલું હોવા છતાં જલ તેને ડુબાડતું નથી - પોતાની અંદર રાખતું નથી, તેમ હું તને અહીં રાખવા ઈચ્છતો નથી’.

૧૭ ‘કુમર ખડગ નિજ કર ગ્રહ્યો, સયલ હથિઆર સંભાલે રે;
ઉઠ્યો કેસરી સીંધ જયૂં, નિજ કારજ મન ચાહે રે’.

૧૫૭

સન્યાસીના વેષમાં રહેલાં ભુજંગમ ચોર સાથે અગડદત્ત રાત્રિએ ચોરી કરવા નીકળે છે. ત્યારે તેને સિંહની ઉપમા આપીને વિકરાળતા દર્શાવી છે. જેના દ્વારા ‘ભુજંગમ ચોરને જ એ ભારે પડશે’ એવું વ્યંજિત કરાયું છે.

❖ ‘ઉઠિઓ કુમર ખડગ ગ્રહી, કેહરી જિમ ગજ દેખિ રે;
સહસ સારિખો એકલો, ઝુંઝે પ્રબલ વિસેષિ રે’.

૩૦૫

અગડદત્ત અને દૂર્યોધન ચોરના યુદ્ધ સમુદે સિંહ અને હાથીની ઉપમા આપવા દ્વારા અગડદત્તનો વિજય નિશ્ચિત કરી આપ્યો છે.

❖ ‘વસિ આણો જાણો ગજ બંધી, કુદિ ચડ્યો તદિ મેંગલ-ખંધિ;
ઐરાવણ જિમ બેસઈ ઈંદ, અગડદત્ત તિમ ધરઈ આણંદ’.

૧૦૧

‘એક ધાવ ઢાહિઉ તવઈ, દુર્જોધન સંન્યાસી રે;
વજ-ધાયે પરબત જિમ, દુ ચોર અવનાસિ રે’.

૩૦૬

અનુક્રમે-મત્તહાથીને વશ કરી તેના પર આરૂઢ થઈ ગયેલા અગડદત્તને ઐરાવણ પર આરૂઢતા ઈંદ્ર સાથે, દૂર્યોધન ચોર પર અગડદત્તે કરેલા પ્રહારને પર્વત પરના વજ્રધાત સાથે સરખાવ્યો છે.

❖ ‘કોલાહલ સંભલે કુમાર, જાણે સમુદ્ર કલોલ અપાર’.

૮૦

નગરજનોનો કોલાહલ એટલે જાણે સમુદ્રના મોજાઓનો ખળખળાટ!...

❖ ‘જાણે પર્વત ધાયો જાય, મઈંગલ કુમર મિલ્યા બેહુ આય’.

૮૭

મદ્હોન્મત્ત હાથી દોડે છે જાણે પર્વત દોડતો હોય!... ઉપરોક્ત બન્ને ઉત્પ્રેક્ષા નગરજનોનો ભય અને હાથીની વિકરાળતા વધુ તીવ્ર દર્શાવે છે.

❖ ‘પુરૂષરત્ન અત ઉત્તમ લોઈ, એક ખોડિ તિણિમાહિ હોઈ;
ચંદ કલંકિ સાગર ખાર, કેતકિ કંટા દિવ વિકાર.

૧૭

પંડિત નિર્ઘન કૃપાણ નરેસ, અતિ સુંદર દોભાગિ વેસ;
હોઈ વિજોગ ઘણી જીહા મિત, કામદેવ વિણુ દેહ કુરીતિ.

૧૮

સજન-ધરિ દારિદ્ર વિચારી, મૃગ લોચન દીધા કિરતાર;
નાગર વેલિ નિફલ સંસાર, ચંદન ફલ વિણ કૂલ સુધાર’.

૧૯

‘ઉત્તમ પુરૂષોમાં પણ ખામી હોય છે’. એ ઉક્તિને સબળ બનાવવા અનેક દ્રષ્ટાન્તો અહીં આપ્યા છે. ચંદ્રમાં પણ કલંક, સાગરમાં પણ ખારાશ, કેતકીમાં પણ કાંટા અને દેવલોકમાં પણ વિકાર હોય છે. પંડિત નિર્ઘન અને રાજા કૃપાણ હોય છે. રૂપવાન પુરૂષને પણ દુર્ભાગ્ય પ્રાપ્ત થાય છે. પ્રીતિ જ્યાં ગાઢ હોય ત્યાં વિયોગ હોય છે. કામદેવ જેવો કામદેવ પણ અનંગ (=દેહ વિનાનો) છે. સજનના ઘરમાં દરિદ્રતા હોય છે. વિદ્યાતાએ પણ (નારીને બદલે) મૃગને (સુંદર) લોચન આપ્યા છે. તો નાગરવેલ અને ચંદનવૃક્ષ બન્ને ફળ વિનાના હોય છે.

❖ વિષધર ચાલેં નિચેં સીસ, વિહુ ઉચે પુઠે રીસ;
ઠાલો નેવર વાજેં ન્યાય, ઉત્તમ નિજ ગુણ કહણ ન જાઈ'. ૧૧૮

‘ઉત્તમપુરુષો પોતાના ગુણ ગાતા ફરતા નથી’, એ સામાન્ય કથન વિશેષથી પુષ્ટ કરાયું છે - વિષધર (=સર્પ) (અઢળક વિષ હોવા છતાં) ઉંચો થઈને ફરે છે. ઝુંઝર પણ ખાલી હોય તો વધુ વાગે છે.

❖ ધૂતા હોઈ સલખણા, અસતિ હોઈ સલજ;
ખારા પાણિ સિઅલા, બહુ ફલા અકજ. ૧૮૮

ચોરની બહેન વીરમતી મીઠું-મીઠું બોલે છે ત્યારે અગડદત્તના વિચારોમાં દ્રષ્ટાંત અલંકારના દર્શન થાય છે. ધૂર્તલોકો લક્ષણયુક્ત, અસતિ લજજાળુ, ખારા પાણી શીતલ અને અકાર્યો બહુ ફળ-વાળા હોય છે.

❖ ‘મિઠા બોલા માણસા, કેમ પતિજણ જાઈ?;
નિલકંઠ મધુરો લવૈ, સરસ ભોયંગમ ખાઈ. ૧૮૯

મીઠાબોલા માણસો પર એકદમ વિશ્વાસ ન મુકાય, મોર મધુર ગાવા છતાં સર્પ જેવા સર્પને પણ ખાઈ જાય છે. અહીં સામાન્યને વિશેષ પુષ્ટ કરવાની સાથે વીરમતીની કુરતા દર્શાવાઈ છે.

❖ ‘માતા-પિતા અતિ જો કુપઈ, તો પણ અમૃત-બીંદ;
ઉંને પાણિ ઘર કિમ જલૈ?, અવિહડ નેહસૂં ફંદ’. ૨૩૭

માતા-પિતા એ તો પાણી છે. પાણી ગમે તેટલું ગરમ થાય છતાં તેનાથી ઘર ઓછું બળે? માવતરનો ક્રોધ પણ અમૃતનું બિંદુ છે... સુંદરરાજા અને સુલસારાણીએ અગડદત્તને બોલાવવા દૂતો મોકલ્યા એ પ્રસંગે માતા-પિતાના પૂર્વનાં ક્રોધને દ્રષ્ટાંત આપવા દ્વારા પ્રસંગની રસિકતા ખૂબ સુંદર આલેખાઈ છે.

❖ ‘સેવા તરૂ સહકારનિ, કુસમ છાંહ ફલ હોઈ રે;
જે અબલ તરુ સેવિયઈ, ત્રિહુંમાહે એક ન હોય રે. ૨૧૧

ઉત્તમ સંગતિ સૂખ લહે, ગુણ સંપતિ અભિરામ રે;
પારસ સંગતિ લોહ, જિમ પાવૈ કંચન નામ રે.’ ૨૧૨

ઉત્તમ પુરુષોની સંગતિથી સુખ-પ્રાપ્તિ અને ગુણ-પ્રાપ્તિ થાય છે. સહકાર (=આશ્રવૃક્ષ) ની સંગતિથી છાંયડો, પુષ્પ અને ફળ મળે છે. જે અબલ (=વરુન નામની વનસ્પતિ) પાસે મળતા નથી. અને પારસમણિના સંગે લોહ પણ સુવર્ણ બની જાય છે. અહીં પણ દ્રષ્ટાંત અલંકારનું સુંદર નિરૂપણ જોવા મળે છે.

❖ સોઈ સોનો કીજઈ કિસો?, જિણિનઈ તૂટઈ કાન લલના;
ખિર-ખાંડ કિણિ કામનો?, કુંટઈ પેટ નિદાન લલના.

૩૬

વલ્લભ સોનાની છૂરી, પેટ ન મારઈ કોય લલના;
પૂત કયૌત ન રાખિપુ, જિણ કુલ-અપજસ હોય લલના’

૩૭

જો પુત્ર કુલનો અપજસ કરનારો કપુત્ર હોય તો તેને રખાય નહીં. સુંદર મહારાજાની આ માન્યતાને સબળ બનાવવા કવિશ્રીએ દ્રષ્ટાંત આપ્યા છે. જેનાથી કાન તૂટે તે સુવર્ણ (ના કુંડલ) શા કામના? જેને કારણે પેટ ફૂટે તે ખીર-ખાંડ શા કામના? પ્રિય લાગતી સોનાની છરી કોઈ પોતાના પેટમાં મારતું નથી જ.

❖ ‘તુમ વિણ પ્રિતમ! મઈ સહિજ, નયાણ ગમાયા રોઈ;
મુઝ હાથે છાલા પડ્યાજી, ચિર નિયોઈ નિયોઈ’,

૨૨૫

મદનમંજરીએ અગડદતના વિરહમાં રોઈ-રોઈને નયનો ખોયા છે. અને અશ્રુજલ લૂછેલા વસ્ત્રો નીચોવી નીચોવીને તેના હાથમાં છાલા પડી ગયા છે. અહીં અતિશયોકિતના પ્રયોજનથી વિરહ તીવ્રતર દર્શાવ્યો છે.

❖ ‘સિંહગુફા સેવ્યા લહે, ભલ મોતિ ગજદંત;
કુકર ઘર સેવા થકી, ચલકે ચમહ લહંત

૨૧૭

❖ સિંહની ગુફાએ જઈએ તો (હાથીના ગંડસ્થલમાંથી ઝરેલા) મોતીઓ અને હાથીદંત મળે. જ્યારે કુતરાના ઘરમાં ચામડુ જ મળે. અહીં અન્યોક્તિ દ્વારા ઉત્તમ અને અધમ પુરૂષોના સંગથી થતા લાભ અને ગેરલાભ વર્ણવાયા છે.

❖ ‘કરણિ દેખ કપાસકી, જેસી તનકિ ધાર;
દુખ સહે સીર આપણે, ઢાકે પરહ સરીરી’.

૩૬૩

અહીં કપાસની કરણિ (=ઠાલા) ના બહાને સજ્જનોની ગુણ-સ્તુતિ થઈ છે. તેઓ પોતે દુઃખ સહન કરીને બીજાને સુખ આપે છે.

❖ ‘બપયૌ ત જલ પીયઈ, જંઘણઉ નવિ દેઈ;
માણ વિહુંણૌ ધરણિ-તલિ, મરઈ ન ચૂંચ ભરેઈ’.

૫૧

બપૈયો મૃત્યુ સ્વીકારી લે છે. પરંતુ મેઘ સિવાય અન્ય કોઈનું પાણી પીતો નથી. અહીં બપૈયા સાથે સ્વાભિમાની પુરૂષો સરખાવાયા છે. તેઓ પાણ મૃત્યુ સ્વીકારી લે છે. પરંતુ પોતાનું સ્વાભિમાન છોડતા નથી. આમ અહીં વિરચિત અન્યોક્તિ મનોહર લાગે છે.

૬ કવિશ્રીએ સ્ત્રીના રૂપવાર્ણન સ્થાનો છોડી દઈને રાસાન્તે વિસ્તારથી સ્ત્રીચરિત્રની કુટિલતાનું વર્ણન કર્યું છે. જેના દ્વારા શૃંગારરસને બદલે વૈરાગ્ય મૂલક શાન્તરસ પુષ્ટ થયો છે. (જૂઓ રાસની કડી ૪૩૩ થી ૪૪૬.)

૬ વસંતઋતુના આગમન સમયે ઉદ્યાનના વર્ણનમાં વૃક્ષોની લાંબી નામમાલા મૂકી છે.

સૈબલ વેતસ ખેર પન્નસ-પલાસ વિરાજે,
જામણિ-ઉંબર-પીલૂં તબ નારંગ સૂછાજે;
રક્તમાલ કણવિર કુંટવૃક્ષ નમાલા,
ચંદન-બદરી-અશોક-નાલેરી તરૂડાલા.

૩૪૫

સોપારી-સાલૂર-દ્રાખ-કરીર વિકાસા,
નાગ-પુનાગ-પ્રિયંગુ-પાડલ સોઠે માસા;
કુંર મૂક તિલક અમોલ નાગરવેલ સૂરંગી,
શ્રીતમાલિ કિંકેલી ચંપક મરૂક અનંગી.

૩૪૬

સમવાર્ણા મયકુંદ કુસુમ કેતકી જૂહી,
રામ ચંપા રાયવેલી જાય માલતિ મૂહિં;
સંવંત્રી દેવ દાડ ચારોલિ મલયાગરી,
સરલ આંબલિ મલી ચંબેલ સૂખ આગર.

૩૪૭

રાયસેણી ગિરકીણા સિંદુવાર મંદાર,
આઉલિ ટીંબર નીલ આકુંલ તરૂ કયનાર;
વંસ બકાયાણ રૂખ મહુંયા નેફર વાસા,
લીસોડા સકલાર રોહિડા સૂપ્રકાસા.

૩૪૮

૬ કવિશ્રીએ કરેલુ વસંતોત્સવન કીડાનું વર્ણન વર્તમાનની ધુળેટીની યાદ અપાવે.

‘ભૂપતિ લેઈ ગુલાલ કુમર સહિત મલિ ખેલે,
કેસરી સૂરભી ગુલાલ ચૂઆ ચંદન ભેલે;
કુંસમ અભિર કપૂર મૃગમદ વાસ કુમકુમા,
છાંટે માહોમાહિ ભરી પિયકા સમસમા’.

૩૫૧

૬ રાસમાં બે કહેવતો પણ પ્રયોજાઈ છે.

માત-તાત વિહૈ નહી, જો કપૂત સૂત હોઈ

૪૮

પુત્ર કપુત્ર થાય પણ માવતર કમાવતર ન થાય.

‘કર કંકણ કેહિ આરસી?’

૧૨૧

હાથ કંકણ ને આરસીની જરૂર ન હોય.

૪ રાસની સામાન્ય ભાષા તો મધ્યકાલીન ગુજરાતી જ છે. પરંતુ રાસમાં કવિશ્રી એ પ્રયોજેલા ‘કવિત’ (કડી નં - ૨૦, ૫૨, ૯૫, ૧૦૭, ૧૫૨, ૧૭૩, ૨૦૬, ૨૭૫, ૩૭૨) તથા કેટલાક દૂહાઓમાં તે સમયની રાજસ્થાની ભાષા છે. જો કે આ સિવાય રાસમાં પણ ઘણાં સ્થળે રાજસ્થાની ભાષાના શબ્દો જોવા મળે છે.

૪ આમ આ કૃતિ સંવાદાત્મક કથાવાર્ણન, કાવ્ય, ભાષા વગેરે દ્રષ્ટિએ આસ્વાદ્ય કૃતિ બની રહે છે.



૧૧) શાંતસૌભાગ્યજી કૃત અગડદત્ત રાસ

અકબર પ્રતિબોધક તપાગચ્છીય શ્રીહીરવિજયસૂરીશ્વરજી (સં. ૧૫૮૩ થી ૧૬૫૨) > વિજયસેનસૂરિજી (સં. ૧૬૦૪ થી ૧૬૭૧) > સાગરગચ્છ સંસ્થાપક રાજસાગરસૂરિજી (સં. ૧૬૩૭ થી ૧૭૨૧) > વૃદ્ધિસાગરસૂરિજી (સં. ૧૬૪૦-૧૭૪૭) > લક્ષ્મીસાગરસૂરિજી (સં. ૧૭૨૮ થી ૧૭૮૮) > કલ્યાણસાગરસૂરિજી (સં. ૧૭૪૩ થી ૧૮૧૧) > ઉપાધ્યાય સત્યસૌભાગ્યજી > ઉપાધ્યાય ઈંદ્રસૌભાગ્યજી > વીરસૌભાગ્યજી > પ્રેમસૌભાગ્યજીના શિષ્ય શાંતસૌભાગ્યજીએ ખંડ-૨, ઢાલ-૪૫, કુલ કડી-૮૪૨ પ્રમાણ આ રાસની રચના સં ૧૭૮૭ નાગપંચમીના દિવસે પાટણમાં રહીને કરી છે.

કવિશ્રીના જીવનની અન્ય માહિતી કે તેમની આ રાસ સિવાયની અન્ય કોઈ રચનાઓ પ્રાપ્ત નથી.

૪ ‘પ્રસ્તુત રાસની રચના ‘નંદીસૂત્ર’ ને આધારે થઈ છે’. એવું કવિશ્રી રાસાન્તે જણાવે છે.

‘પાટણમાહે એ ગુણ ગાયા, જીત નીસાણ વજાયા હે;

નંદિસૂત્રમાં એ તુમો જાણો, તીહાંથી એ મે આણો હે. ૨/૨૬/૧૨

૪ અહીં અગડદત્ત કથા ‘સ્ત્રી ચરિત્રની કુટિલતા’ ના વિષયમાં આલેખાયેલી છે.

૪ પ્રસ્તુત રાસ અને વાચક કુશલલાભજી કૃત રાસ (સં. ૧૬૨૫) માં સંપૂર્ણ કથા-ઘટકો સમાન

હોવાની સાથે બૃહદ્ અંશે શબ્દસામ્ય પણ છે. કેટલાક ઉદાહરણો -

વા. કુશલ૦- સહસ એક ભંજઈ એકલો,
ભારથ સેનાની અતિ ભલો.

શાંત૦- સહસ્ત્ર સુભટ ભંજે એકલો,
ભરથસેણા તસ નામ.

વા. કુશલ૦- અભંગસેન તસ દિધઉ નામ,
લોકમાહિ સબલી વધારી મામ.

શાંત૦ - અભંગસેન તસ દીધુ નામ,
લોકમાંહે સબલી વધારી નામ.

વા. કુશલ૦- સુરસેન ઘરણી ધારણી, લોકા મુખઈ વાત ઈમ સુણી;
કંતતણો મૃત-કાર્ય કીઉ, ધન સઘલુ પરદેસીનઈ દિઉ.

શાંત૦- સુરસેણ ધરણી-ધારણી જેહ, લોક મુખે સુણી વાત જે તેહ,
કંતણું મૃત-કારજ કીદ્ધ, ધન સઘલું પરદેસીને દીદ્ધ.

વા. કુશલ૦- તાહરા પિતા તણો તે મિત્ર,
સોમદત્ત બંભણ તિહાં વસઈ, સુખિ ઘણાં શાસ્ત્ર અભ્યસઈ.

શાંત૦- સોમદત્ત વિપ્ર તુઝ પીતાનો મીત્ર જો,
સુખ ઘણા રે વસા લીસ્ત્ર અભ્યસે રે લો. વગેરે...
આવી રીતે જીજ્ઞાસુએ બન્ને રાસનું તુલનાત્મક અધ્યયન કરવા જેવું છે.

✽ તુલનાની દ્રષ્ટિએ જોઈએ તો શાંતસૌભાગ્યજી, કુશલલાભજીને અનુસર્યા જ છે. પરંતુ, સાથે દરેક પ્રસંગનો થોડો-થોડો વિસ્તાર કર્યો છે. પ્રસંગ વિસ્તારનું સૌ પ્રથમ જ દ્રષ્ટાંત જોઈએ તો - કોઈ પરદેશી વસંતપુરમાં આવે છે. તે સૂરસેન સાથે યુદ્ધ કરવા રાજાને વિનંતિ કરે છે. રાજાની અનુમતિથી યુદ્ધ થાય છે. આ પ્રસંગ કુશલલાભજી એ ૬ કડીમાં રજુ કર્યો છે. જેને શાંતસૌભાગ્યજીએ ૨૧ કડી સુધી વિસ્તાર્યો છે.

✽ આ રીતે પ્રસંગ/વાર્ણન વિસ્તાર ઉપરાંત શાંતસૌભાગ્યજીએ રાસના અંતે સ્ત્રી-ચરિત્રની કુટિલતા દર્શાવતા વિદ્યાધરના મુખમાં ભુવનપાલ રાજા અને ત્રિકમ પ્રધાનની કથા મુકી છે. (જૂઓ ખંડ-૨, ઢા. ૧૭/૧૦ થી ઢા. ૨૧/૧૦)

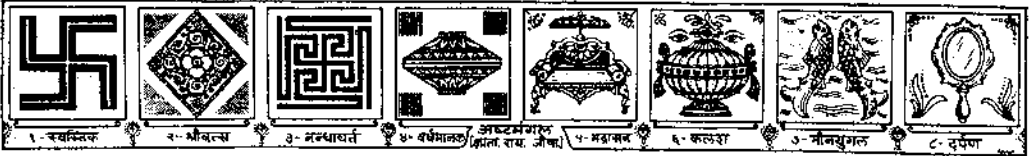
✽ પ્રસ્તુત રાસમાં કથા-વાર્ણનને જ પ્રાધાન્ય અપાયું હોવાથી અલંકારાદિ ગૌણ રહ્યા છે.

૧ અગડદત્ત વિષયક રાસાઓમાં પ્રસ્તુત કૃતિ સૌથી મોટી છે.

૨ કવિશ્રીની ભાષા જોઈએ તો - ઘણા સ્થળે 'ન' નો 'ણ' કર્યો છે. ભવન-ભવણ, ભાવના-ભાવણા, સ્થાનક-સ્થાણક, શબ્દગત નકાર ઉપરાંત પ્રત્યયગત નકારનો તથા નમ્ દર્શક નકારનો પણ નકાર કર્યો છે. રાજાની-રાજાણી, કરવાને-કરવાણે, તેહનો-તેહણો ન થાય-ણ થાય. વગેરે....

૩ 'જ્ઞ' ને સ્થાને 'જ્ઞણ' પ્રયોજ્યો છે. આજ્ઞા-આજ્ઞણા, પ્રતિજ્ઞા-પ્રતિજ્ઞણા વગેરે....

૪ ક્યારેક-ક્યારેક શબ્દગત ઉકારનો અકાર કર્યો છે. હુકમ-હકમ, મુજરો-મજરો વગેરે...



૩ તુલનાત્મક સંપ્રેક્ષણ

અગડદત્તકથા વિષયક સંસ્કૃત-પ્રાકૃત ભાષાની પૂર્વે દશવિલ ૧૦ કૃતિઓ તથા અહીં પ્રકાશિત થઈ રહેલા મધ્યકાલીન ગુર્જર ભાષાના ૮ રાસો, આમ કુલ ૧૮ કૃતિઓનું સંયુક્ત સંપ્રેક્ષણ અર્થાત્ કૃતિઓનો પરસ્પર તુલનાત્મક અભ્યાસ કરવાનો થોડો પ્રયત્ન કર્યો છે. તુલનાત્મક અધ્યયન એ આપણા માટે એક રસપ્રદ વિષય છે, જે અહીં પાંચ વિભાગમાં રજુ થઈ રહ્યો છે. ૧) મંગલાચરણ ૨) વિષયદર્શન ૩) કૃતિઓમાં સંબંધ ૪) કથા સર્વેક્ષણ અને ૫) નામનિરીક્ષણ.

[ભીમ (શ્રાવક, માન/મહિમા સિંહજી તથા શાન્તસૌભાગ્યજી કૃત રાસો અધ્યયન સંપૂર્ણ તૈયાર થઈ ગયા પછી પ્રાપ્ત થયા હોવાથી તે ત્રણ રાસોનો સમાવેશ આ અધ્યયનમાં થઈ શક્યો નથી.

મંગલાચરણ

સંસ્કૃત કે પ્રાકૃત ભાષામાં ‘અગડદત્ત ચરિત્ર કોઈ સ્વતંત્ર ગ્રંથ ન હોવાથી તેમાં મંગલાચરણ ન હોય, પરંતુ ગુર્જર ભાષાના રાસો સ્વતંત્ર કૃતિઓ હોવાથી તેમાં મંગલાચરણ દેવ-ગુરુઆદિના નામસ્મરણ કે નમન-વંદનથી થાય છે.

શ્રી સુમતિમુનિએ અને શ્રી લલિતકીર્તિજીએ શ્રી આદિનાથ પ્રભુને, ગુણવિનયજી, શ્રી સુમતિનાથ પ્રભુને, કુશલલાભજીએ પાર્શ્વનાથ પ્રભુને અને શ્રીસુંદરજીએ ગોડી પાર્શ્વનાથ તથા મહાવીર સ્વામી પરમાત્માને વંદના કરીને ગ્રંથારંભ કર્યો છે.

કુશલલાભજીએ પોતાના ગુરુદેવ ઉપાધ્યાય અભયધર્મજીનું, શ્રીસુંદરજીએ જિનદત્તસૂરિ - જિનકુશલસૂરિ - જિનચંદ્રસૂરિ - જિનસિંહસૂરિ - હર્ષવિમલજીનું અને ગુણવિનયજીએ જિનદત્તસૂરિજી, જિનકુશલસૂરિજી અને ઉપા. જયસોમજીનું સ્મરણ કરીને કૃતજ્ઞતા વ્યક્ત કરી છે. શ્રીસુંદરજીએ પરમ ગુરુ ગૌતમસ્વામીનું સ્મરણ કરીને મંગલ કર્યું છે. પરમ મંગલ સ્વરૂપ શ્રી ગૌતમ સ્વામીનું નામસ્મરણ બીજા કોઈ રચનાકારોએ કર્યું નથી.

‘સરસ્વતી દેવીનું જ્ઞાનદાત્રી તરીકે સ્મરણ કરવું’ એ સર્વસામાન્ય પ્રથા છે. છતાં સુમતિમુનિએ તેમના અલંકૃત દેહનું (છ ચોપાઈમાં) વિસ્તારથી વર્ણન કરવાપૂર્વક સ્તુતિ કરી છે. લલિતકીર્તિજીએ - ‘કાલિદાસનઈ તઈ કીયો, મુરખથી કવિરાય’ અને એવી જ રીતે સ્થાનસાગરજીએ - ‘કાલિદાસ કવિતા હુઉ, તે તુઝ શક્તિ પ્રમાણિ’ આવું કહીને સરસ્વતી દેવીની સમર્થતા દર્શાવી છે.

કુશલલાભજીએ તો એક જ દ્વંદ્વમાં દેવ-ગુરુ અને સરસ્વતીદેવીનું નામસ્મરણ કર્યું છે.

પાસ જિણેસર પયનમી, સમરી સરસતિ દેવ;
અભયધર્મ ઉવઝાય ગુરુ, પયપંકજ પ્રણમેવ.

પુન્યનિધાન વાયકનું મંગલાચરણ સર્વથી જુદુ તરી આવે છે. પ્રથમ દૂહામાં પરમેશ્વર, સદ્ગુરુ અને સરસ્વતી દેવીને પ્રણામ કરીને દ્વિતીય દૂહામાં તેમના પ્રણામનું ફળ દર્શાવ્યું છે.

પરમેશ્વર ઘઈ અચલ પદ, સદ્ગુરુ શ્રુત સુવિચાર;
સરસતિ વચન-વિલાસ ઘઈ, તિણિ તીને તતસાર.

❧ વિષય-દર્શન

કર્તાઓએ આ એક જ ચરિત્રને જુદા-જુદા વિષયો પર દ્રષ્ટાંત તરીકે વર્ણવ્યું છે. એક જ ચરિત્રમાંથી અગલ-અગલ દ્રષ્ટિકોણથી કેવો-કેવો બોધ મળી શકે? તે આના પરથી સમજાય તેવું છે.

સામાન્યતઃ નિદ્રાત્યાગ/અપ્રમત્તતાના વિષયમાં અગડદત્ત-કથાનું નિરૂપણ થયું છે. તેમાં પણ શાન્તિસૂરિજી, ગુણવિનયજી અને પુન્યનિધાન વાયકે દ્રવ્યનિદ્રાત્યાગનો વિષય દર્શાવ્યો છે, જ્યારે શ્રીસુંદરજી, લલિતકીર્તિજી, ભાવવિજયજી અને લક્ષ્મીવલ્લભગણી દ્રવ્ય-ભાવ બન્ને પ્રકારે નિદ્રાત્યાગનો વિષય દર્શાવે છે.

સંઘદાસગણિજી, સોમતિલકસૂરિજી અને કુશલલાભ વાયક સ્ત્રીચરિત્રની કુટિલતાને જાણીને વિરક્ત થવા પર આ ચરિત્ર નિરૂપે છે. સંઘદાસગણિજીની રચના સૌથી પ્રાચીન છે અને સમગ્ર ચરિત્રનું અવલોકન કરતા પણ આ વિષય વધુ યોગ્ય જણાય છે.

જો કે ‘અગડદત્ત પ્રમાદમાં ન પડ્યો અને જાગૃત રહ્યો તો તે આત્મરક્ષણ કરી શક્યો’ એ કથાઘટક નિદ્રાત્યાગનો બોધ આપે જ છે. શાન્તિસૂરિજી અને જિનચન્દ્રસૂરિજીએ નિદ્રાત્યાગના વિષયને અનુરૂપ માત્ર-અગડદત્તને અપ્રમત્તતાથી થયેલા લાભ સુધીનો જ કથાઘટક વર્ણવ્યો છે, અહીં સ્ત્રીચરિત્ર વિષે કોઈ વાત નથી, માટે અહીં વિષય તરીકે ‘નિદ્રાત્યાગ’ જ યોગ્ય છે. પરંતુ, જ્યાં સમગ્ર કથાને આવરી લેવામાં આવી છે ત્યાં તો સ્ત્રીચરિત્રની કુટિલતાનો વિષય વધુ યોગ્ય જણાય છે.

વિષયદર્શનની બાબતમાં નરચંદ્રસૂરિજી સર્વથી અલગ તરી આવે છે. તેમણે આ કથાનક ‘ગુણાર્જન’ના વિષયમાં મુક્યું છે. સુમતિમુનિએ, સ્થાનસાગરજીએ અને નંદલાલજીએ કોઈ પણ વિષય નિરૂપણ કર્યા વિના જ અગડદત્ત રાસની રચના કરી છે.

આમ, જુદા-જુદા કર્તાઓ દ્વારા જુદા-જુદા વિષયો પર દ્રષ્ટાંત તરીકે રજૂ થયેલી એકની એક કથામાંથી મળતા વિવિધ બોધનો પરિચય આવી રીતે તુલનાત્મક અધ્યયન દ્વારા મળે છે.

❧ કૃતિઓમાં સંબંધ

અગાઉદત્ત કથા વિષયક ૧૮ કૃતિઓમાંથી કઈ કૃતિ કોની સાથે સંલગ્ન છે? તે અહીં દર્શાવાયું છે. મુખ્યતાએ કથાઘટકોને આશ્રયીને સંબંધ શોધવા પ્રયત્ન કર્યો છે. છતાં, શબ્દ-સામ્ય પણ ગૌણ રહી શક્યુ નથી.

વસુદેવહિંડીથી શરૂ થતા પ્રથમ પ્રવાહમાં બીજી ત્રણ કૃતિઓનો સમાવેશ થાય છે. ૧) ઉત્તરાધ્યયનની શ્રી શાન્તિસૂરિજીની ટીકા ૨) સંવેગ રંગશાલા અને ૩) વાયક કુશલલાભ કૃત રાસ, વસુદેવહિંડી અને શ્રી શાન્તિસૂરિજીની ટીકામાં કથા સામ્યતાની સાથે અસાધારણ શબ્દ સામ્ય છે^૧. પરંતુ, શ્રી શાન્તિસૂરિજીની ટીકા અને સંવેગરંગશાલામાં કથા ખૂબ ટૂંકાણમાં છે. વિષયાનુરૂપ કથાઘટક લઈને પાછળના કથાઘટક છોડી દીધા છે. સંવેગરંગશાલામાં શ્રી શાન્તિસૂરિજીની કથાનું જ પદ્ય રૂપાંતરણ છે.

વાયક કુશલલાભજીના રાસની શરૂઆતમાં જ ‘કુઢીલં મહીલાલલિઅં’થી શરૂ થતી શીલોપદેશમાલાની ૮૬મી ગાથા મૂકેલી છે. શીલોપદેશમાલાનો સમાવેશ કથાના બીજા પ્રવાહમાં થાય છે, જ્યારે રાસના કથાઘટકો વસુદેવહિંડીમાથી પણ લીધેલા છે. કવિએ માત્ર વિશેષનામો બદલ્યા છે, જે અમે આગળ દર્શાવશું.

કુશલલાભજીના અપવાદને બાદ કરતા શ્રી નેમિચંદ્રસૂરિજી પછી થયેલા બધા જ રચનાકારો નેમિચંદ્રસૂરિજીના પ્રવાહને અનુસર્યા છે. તે રચનાકારોએ પોતાની રૂચિ અનુસાર કથાઘટકમાં ક્યાંક ક્યાંક ફેરફાર કર્યો છે. તે આગળ જણાવાશે.

ગુણવિનયજી તો પ્રાકૃતનું સરળ અને સ-રસ ગુર્જર રૂપાંતરણ કરીને શબ્દશઃ નેમિચંદ્રસૂરિજીને જ અનુસર્યા છે. ઉદાહરણ તરીકે અહીં થોડો કથાંશ આપ્યો છે. જિજ્ઞાસુએ આનું સંપૂર્ણ તુલનાત્મક અધ્યયન કરવું.

અત્થિ જણ સુપસિદ્ધં, સંખરં પુરવરં ગુણસમિદ્ધં।

ત મ્મિ ય રાયા જણજણિયતોસઓ સુંદરો નામ

॥૧॥

અરે પુરવર સંખપુર જગહિ પ્રસિદ્ધ,

નયરગુણે કરી જેહ સમુદ્ધ.

ઢા-૧/૧ (પૂર્વાર્ધ) ॥

અંતેરસ્સ પદમા, સુલસાણામેણ વરખજા

॥૨॥

સુલસા નામઈ રાણી જાણી, સહુઅ અંતેરમાંહિ વખાણી.

ઢા-૧/૨૧ (ઉત્તરાર્ધ)

૧. જુઓ ‘વસુદેવહિંડી ભાષાંતર’ ની પ્રસ્તાવના. સંપા- ભોગીલાલ સાહેસરા.

ધમ્મત્થદયારહિઓ, ગુરુવિણયવિવઙ્ગિઓ અલિયવાઈ.

પરરમણીરમણકામો, નિસ્સંકો માણસોંડીરો

॥૪॥

મઙ્ગં પિણ્ડ જૂયં, રમેઈ પિસિયં મહું ચ ભક્ષેઈ.

નહપેઙ્ગવેસાવિંદપરિગઓ ભમઈ પુરમજ્ઞે

॥૫॥

ધર્મ-અર્થ-કરુણારસ રહિતઉ, ભુંડામાંહી જેહ વદિતઉ,

વિનય ન સાયવઈ ગુરુજન કેરઉ, અલિય વચણ નઉ જે છઈડેઉ

દા. ૧/૨૫

પર-રમાણી રમાણીય તે માનઈ, સંકા સહુઅ કરી જિનિ કાનઈ;

માનઈ કરી નવિ લેખવઈ કોઉ, મઘ પીયઈ રમઈ જૂઅઈ જોઉ.

દા. ૧/૨૬

મધુ-મંસ ભક્ષણઈ નિરતઉ જેહ, નટ-પેટક-વેશ્યાસુ નેહ,

નગરીમાંહીં ય ઉસુંખલ ભમત, ઉનમત જે કરઈ મનમહિં મમત.

દા. ૧/૨૭

લંઘિતા ગિરિ-સરિ-કાળનાઈં પુર-ગોઢ-ગામ-વંદાઈં ।

નિયનયરાઓ દૂરે, પત્તો વાળારસિં નયરિં

॥૧૦॥

તિયચચરમાઈસુ, અસહાઓ ભમઈ નયરિમજ્ઞમ્મિ।

ચિત્તે અમરિસજુત્તો, કરિ વ્વ જૂહાત પરિભટ્ટો

॥૧૧॥

ગિરિ-સરી-કાનન-પુર-ગોઠ-ગામ, લંઘત લંઘત પહુત સુકામ. દા.૧/૩૩ (ઉત્તરાઈ)

જિહાં વાણારસી નગરી અછઈ, તીણી વીચી ફીરવા લાગઉ પછઈ;

ત્રિકિ ચઉક્કઈ ચચ્ચરિ અસહાય, યૂથથી જ્યું છૂટઉ કરિરાય.

દા. ૧/૩૪

✽ ઉત્તરાંની નેમિચંદ્રસૂરિજીની ટીકા અને પ્રવ્રજ્યાવિધાનકુલક આ બન્નેમાં કથાઘટકોની સામ્યતા અને પ્રાકૃત સુભાષિતોનો સુંદર સંસ્કૃત પદ્યાનુવાદ જોતા એવું લાગે છે કે પ્રધુમ્નસૂરિજીએ નેમિચંદ્રસૂરિજીને નજર સમક્ષ રાખીને જ કથા-રચના કરી હશે.

સંસ્કૃતપદ્યાનુવાદના કેટલાક ઉદાહરણ.

તાવચ્ચિય હોઈ સુહં, જાવ ન કીરઈ પિઓ જણો કો વિ।

પિયસંગો જેણ કઓ, દુક્ખાણ સમપ્પિઓ અપ્પા

॥૩૭॥

તાવદેવ સુખં યાવન્ન કોઽપિ ક્રિયતે પ્રિયઃ।

પ્રિયે હિ વિહિતે સદ્યો, દુઃખેષ્વાત્મા નિયોજ્યતે

॥૪૨॥

વિણઓ મૂલં પુરિસત્તણસ્સ, મૂલં સિરીએ વવસાઓ।

ધમ્મો સુહાણ મૂલં, દપ્પો મૂલં વિણાસસ્સ

॥૭૪॥

ધર્મો મૂલં સુખાનાં યો, વ્યવસાયઃ શ્રિયાં પુનઃ।

દર્પો મૂલં વિનાશાનાં, ગુણાનાં વિનયઃ પુનઃ

॥૬૮॥

કો ચિત્તેઙ્ગ મઝ્જરં, ગંઙં ચ કો કુણ્ઙ રાયહંસાણં।

કો કુવલયાણ ગંધં, વિણયં ચ કુલપ્પસૂયાણં

॥૭૫॥

ચિત્રં યથા મયૂરેષુ, યથા હંસેષુ સદ્ગતિઃ।

યથા ગન્ધશ્ચ પદ્મેષુ, કુલેષુ વિનયસ્તથા

॥૬૯॥

નિયગરુય પયાવપસંસણેણ, લઙ્ગંતિ જે મહાસત્તા।

ઇયરા પુણ અલિય પસંસણે વિ અંગે ન માયંતિ

॥૭૧॥

પરં સત્સ્વપિ લઙ્ગન્તે, સ્વગુણેષુ મનીષિણઃ।

ઇતરાસ્તુ ન માન્ત્યક્કેડલીકયાડપિ પ્રશંસયા

॥૭૨॥



કથા સર્વજ્ઞાણ

સામાન્યતઃ વક્તા બદલાય તેમ-તેમ કથા-ઘટકોમાં પણ થોડો-થોડો ફેરફાર આવતો હોય છે કથા-ઘટકો પર તે-તે સમયની જીવનશૈલી સમાજવ્યવસ્થા અને વક્તાની પોતાની શૈલીની પણ અસર આવતી હોય છે. ઘણીવાર કવિઓ કથાને વધુ રસિક બનાવવા સમજણપૂર્વક જ ઘટકોમાં વધારો-ઘટાડો કરતા હોય છે. રાસ વગેરે ગુર્જર રચનાઓ તો શીઘ્ર રચનાઓ છે. આથી એમાં શરતચૂકથી પણ કોઈ ઘટકો છૂટી ગયા હોય એવું બની શકે. આમ સમય, શૈલી, સમજણ અને શરતચૂક વગેરે કારણોસર કથા-ઘટકોમાં ફેરફારો થાય છે. એ ફેરફારો પર દ્રષ્ટિપાત કરતા પહેલા એક વાત વિચારીએ.

❦ અગડદત્ત કથા લોક કથા છે કે ધર્મકથા? આમ તો, બૃહત્કલ્પ વગેરેમાં પણ લોકકથાઓ જોવા મળે છે. મૂળ કથા ધર્મકથા હોય તો પણ વક્તવ્યને લોકમાં પ્રચલિત બનાવવા કથા-ઘટકો ઉમેરાયા હોઈ શકે. આ સંદર્ભમાં પ્રસ્તુત કથાના કેટલાક પ્રસંગો જોઈએ.

❦ અગડદત્તની ઉદ્ધતાઈથી આખું ગામ ત્રાસી ગયેલું તે બધા જ દુર્ગુણોનું સ્થાન બન્યો હતો અને આથી જ પિતાએ તેને દેશવટો દીધો હતો. શંખપુરથી નીકળી તે વારાણસી પહોંચ્યો અને એકાએક અગડદત્તમાં એટલું બધું પરિવર્તન આવી ગયું કે તેના વિનયથી પ્રથમ મિલનમાં જ ઉપાધ્યાય અત્યંત પ્રભાવિત થઈ જાય?...

❦ પ્રથમ ચોર પારિવ્રાજક બનીને આવ્યો. તેનું ઘર જેમ ભૂગર્ભમાં ગુપ્ત સ્થાનમાં છે અને ત્યાં એક નવયૌવના વસે છે. તેવી જ રીતે બીજો ચોર પણ પારિવ્રાજક બનીને આવ્યો, તેનું ઘર પણ ભૂગર્ભમાં ગુપ્ત સ્થાનમાં હતું અને ત્યાં પણ એક નવયૌવના હતી.

❦ પ્રથમ ચોર મજૂરો સુતા હોય છે ત્યારે તે બધાને તલવારથી મારે છે, બધા બાજુ-બાજુમાં સુતા છે, એકને મારે તો તેના અવાજથી બીજા ઉઠી ન જાય? અથવા, બધાને મારે ત્યાં સુધી અગડદત્ત ઝાડ પાછળ છુપાઈને જોયા કરે? બધા મરી ગયા પછી અગડદત્તે પારિવ્રાજક સામે પડકાર ફેંક્યો અને તેને માર્યો, અગડદત્તમાં પરાક્રમ અને બહાદૂરી તો છે જ તો બધાને શા માટે મરતા ન બચાવ્યા?

❦ વારાણસીથી શંખપુર પાછા ફરતા અટવીમાં અગડદત્તને જે ચાર મહાવિઘ્નો આવ્યાનું વર્ણન છે. એનું એ જ વર્ણન ધમ્મિલહિંડીની કથામાં થાડે આગળ જતા ધમ્મિલ જ્યારે કુશાગ્રપુરથી ચંપાપુરી જાય છે ત્યારે આપ્યું છે. માત્ર પાંચમું ગોડાનું વિઘ્ન ઉમેર્યું છે. તથા અગડદત્ત અને ધમ્મિલ બન્નેનો સમય-ગાળો પણ એક જ દર્શાવ્યો છે. આ બધું જોતા આ કથાઘટક વાસ્તવિક હોવા કરતાં રોમાંચક વધુ લાગે છે.

❦ અગડદત્તને મારવા ઝંખતા પાંચ બલવાન ચોરો રાત્રિના અંધકારમાં અગડદત્ત એકલો અગ્નિ લેવા જાય છે ત્યારે તેના પર હુમલો કરવાને બદલે મંદિરમાં છુપાઈ રહે છે. શા માટે?

❦ એક બાજુ અગડદત્તને અત્યંત ચકોર બતાવ્યો છે કે પારિવ્રાજકને જોતા વેંત તેને ખ્યાલ આવી જાય કે ‘આ જ ચોર છે’. અને બીજી બાજુ પોતે જ સામે મંદિરમાં પ્રકાશ જોયો છે છતાં સ્ત્રીની સાવ ખોટી દલીલથી સહેલાઈથી ભોળવાઈ જાય છે! વ્યવહારિક દ્રષ્ટિએ આ થોડું અસંગત લાગે.

આ ચર્યામાં બહુ ઊંડા ન ઉતરીએ પણ સંભવ છે કે આ કથા લોકકથા હોય... અથવા અગડદત્તના જીવનચરિત્રમાં રોમાંચ અને રસિકતા ભરવા લૌકિક કથાઘટકો ઉમેરાયા હોય.

સુવાર્ણ એકનું એક હોવા છતાં સુવાર્ણકાર બદલાય તેમ તેમ આભૂષણના ઘાટ બદલાતા હોય છે. તેવી રીતે હાથ બદલાતા કથાનો ઘાટ પણ થોડો-થોડો બદલાતો હોય છે. પ્રાકૃત-સંસ્કૃત અને ગુર્જરભાષામાં આ કથા અનેક હાથે ઘડાઈ છે. આથી જે ઘાટ-બદલો આવ્યો છે તે અહીં રજૂ થાય છે.

અહીં એ જણાવવાનું કે ગુણવિનયજી સંપૂર્ણપણે નેમિચંદ્રસૂરિજીએ જ અનુસર્યા હોવાથી કથાઘટકોના ફેરફારમાં તેમનો જુદો ઉલ્લેખ કર્યો નથી, તથા લક્ષ્મીવલ્લભગણિજીની ટીકામાં આપેલા બે પ્રવાહો અનુક્રમે શાન્તિચંદ્રસૂરિજી અને નરચંદ્રસૂરિજીને જ અનુસરે છે આથી તેમનો પણ જુદો નામોલ્લેખ કર્યો નથી.

સ્થાનસાગરજીની કથામાં વિસ્તૃત વર્ણનોને પ્રધાનતા અપાઈ હોવાના કારણે વર્ણનગત ઘટકોની અહીં નોંધ લેવામાં આવી નથી. મુખ્ય કથાઘટકોની દ્રષ્ટિએ સ્થાનસાગરજી નેમિચંદ્રસૂરિજીને જ અનુસર્યા છે. તેમ છતાં કોઈક કથા-ઘટકમાં સ્વૈચ્છિક ફેરફાર પણ છે જ્યાં ફરક આવે છે ત્યાં જ તેમનો જુદો નિર્દેશ કર્યો છે.

❖ કથાના પ્રથમ પ્રવાહમાં કથાનાયક અગડદત્ત રથિકપુત્ર છે. તેના બાલ્યકાળમાં જ પિતા સ્વર્ગવાસી બને છે. અગડદત્તનો વિદ્યાભ્યાસ ન થવાથી માતાનું મન દુભાય છે. માતાનું મન સાચવવા, માતાના કહેવાથી વિદ્યાભ્યાસ કરવા અગડદત્ત પિતાના મિત્ર પાસે પરદેશ જાય છે. કુશલલાભજી તો પિતાના મૃત્યુનું કારણ પણ દર્શાવે છે પિતા સહસ્રમલ્લ છે. તેની સામે કોઈ પરદેશી રથિક યુદ્ધ માટે પડકાર ફેંકે છે. તે યુદ્ધમાં પિતા મૃત્યુ પામે છે. પિતાની બધી જ ઋદ્ધિ રાજા પરદેશીને આપે છે.

કથાના દ્વિતીય પ્રવાહમાં અઘડદત્ત રાજપુત્ર છે. બાલ્યકાળથી જ કુમિત્રોની સોબતે ચડે છે. એના કારણે અનેક દુર્ગુણો તેના જીવનમાં પ્રવેશે છે. યુવાન થતાં તો તે અત્યંત ઉદ્ધત બને છે. નગરજનોને ત્રાસદાયક બની જાય છે. આથી પિતા એનો દેશનિકાલ કરે છે અને પરદેશ જાય છે. ત્યાં તેને ઉપાધ્યાય મળી જાય છે.

❖ પિતા અગડદત્તનો દેશનિકાલ કરે છે ત્યારે તેને ચિત્તમાં ખૂબ વિષાદ ઉત્પન્ન થાય છે. તે વિષાદમાં અને ‘હવે શું થશે?’ની ચિંતામાં આખી અટવી પસાર કરે છે. અહીં શ્રીસુંદરજી તો અગડદત્તને વિષાદને બદલે ‘હર્ષ થયો’ એવું પ્રરૂપે છે. ‘પિતાએ દેશનિકાલ કર્યો તો હવે દેશ-દેશાવરની અદ્ભૂતતા જોવા મળશે અને ભાગ્યની પરીક્ષા થશે’ એવા વિચારથી અગડદત્તને હર્ષ થયો. ‘અગડદત્ત અતિશય ઉદ્ધત હતો’ આ કથન પછીનું એક માત્ર શ્રીસુંદરજીનું ‘દેશનિકાલના કારણે હર્ષ’નું કથન તાર્કિક લાગે.

નંદલાલજીતો ‘અગડદત્ત’ એવું નામ શા કારણે પડ્યું? તે માટે કથા ઉમેરે છે. નગરની બહાર દેવઅધિષ્ઠિત બ્રહ્મ નામનો અવટ (=કૂપ) છે. તેની માનતાથી બાળકનો જન્મ થયો હોવાથી

(અવટ=) અગડદત્ત નામ પાડ્યું. અહીં તો ‘અગડદત્ત દેવલોકથી ચ્યવીને માતાની કુખે અવતર્યો’ એવું પણ દર્શાવાયું છે.

✽ અગડદત્તે ઉપાધ્યાયને પોતાનો વૃતાન્ત જણાવ્યો, ઉપાધ્યાયે આશ્વાસન આપ્યું અને પોતાનો વૃતાન્ત કોઈને પણ ન જણાવવા કહ્યું. ભાવવિજયજી વૃતાન્ત ન જણાવવાનું કારણ પણ આપે છે કે ‘તે નગરના રાજા અને અગડદત્તના પિતા વચ્ચે સંબંધો સારા નથી’. જ્યારે નંદલાલજી તો ‘અગડદત્તના પિતા પણ એ જ ઉપાધ્યાય પાસે ભણ્યા હતા’ એવું જણાવે છે. સ્થાનસાગરજી તો વૃતાન્ત ન જણાવવાની વાત જ કરતા નથી.

✽ ઉપાધ્યાયે અગડદત્તને પોતાના ઘરે જ વિદ્યાભ્યાસ માટે રાખ્યો. પરંતુ, કુશલલાભજી એવું ટાંકે છે કે ‘ઉપાધ્યાયે અગડદત્તને કોઈ વેપારીના ઘરે રાખ્યો.’

✽ અગડદત્ત અને શ્રેષ્ઠીપુત્રીનો પ્રથમ મેળાપ ઉપાધ્યાયના ગૃહ-ઉદ્યાનમાં થયો. પરંતુ સોમતિલકસૂરિજી, સુમતિમુનિ અને નંદલાલજી ‘પ્રથમ મેળાપ નગર-ઉદ્યાનમાં’ જણાવે છે. જ્યારે વિનયચંદ્રસૂરિજી ‘પ્રથમ મેળાપ ન દર્શાવતા દૂતી દ્વારા સંદેશાની આપ-લે થઈ.’ એવું કહે છે. જ્યારે સ્થાનસાગરજી ‘અગડદત્ત ગૃહ-ઉદ્યાનમાં છે અને શ્રેષ્ઠીપુત્રી ગવાક્ષમાં ઊભી છે ત્યારે જ બન્ને વચ્ચે વાર્તાલાપ’ દર્શાવે છે.

✽ સંઘદાસગણિજીએ શ્રેષ્ઠીપુત્રીને કુમારી કહી છે, જ્યારે બાકીના રચનાકારો એવું પ્રરૂપણ કરે છે કે ‘તે પરણેલી હોવા છતાં પિતાના ઘરે રહે છે’. તેનું કારણ નરચંદ્રસૂરિજી અને સોમતિલકસૂરિજી ‘પતિથી વિડંબના પામીને પિતાના ઘરે પાછી આવેલી છે’ એવું જણાવે છે તથા સુમતિમુનિ ‘પતિ તેને છોડીને ચાલ્યો ગયો છે’ એવું કહે છે. જ્યારે કુશલલાભજી તો ‘પતિ ૧૨ વર્ષથી વ્યાપારાર્થે વિદેશ ગયો છે, આથી તે પિતાના ઘરે છે’ એવું પ્રરૂપે છે. આ કારણ વધુ સંગત લાગે છે.

✽ કથાના પ્રથમ પ્રવાહમાં અગડદત્તનો કલાભ્યાસ પૂર્ણ થયા પછી એવો ઉલ્લેખ છે કે – તેણે રાજા સમક્ષ પોતાની કલાનું પ્રદર્શન કર્યું, ત્યારે રાજાએ શાબાશી ન આપી અને ‘તને ઈનામ શું આપું?’ એવો પ્રશ્ન કર્યો. જવાબમાં અગડદત્તે કહ્યું. ‘મને શાબાશી નથી આપતા તો મારે બીજા ધનનું શું કામ છે?’ એવું જણાવીને અગડદત્તને અહીં મહત્ત્વાકાંક્ષી બતાવ્યો છે. સંઘદાસગણિજીએ અહીં રાજા શા માટે શાબાશી નથી આપતા? તે જણાવવા રાજાનો પૂર્વભવ મૂક્યો છે. જે અગડદત્ત સંબંધિત બીજી કોઈ કથામાં સમાવ્યો નથી.

દ્વિતીય પ્રવાહમાં આ પ્રસંગ કાંઈક જુદી રીતે જ પ્રરૂપિત થયો છે. અગડદત્ત પોતાની કલાથી રાજાના મત્ત બનેલા હાથીને વશ કરે છે. આ જોઈ રાજા ખુશ થાય છે, અગડદત્તને રાજસભામાં બોલાવે છે અને મત્ત હાથીને વશ કરવા બદલ રાજા તેનો ઉચિત સત્કાર કરે છે.

સોમતિલકસૂરિજી ‘ભૂષણાદિથી સત્કાર કર્યો’ સુમતિમુનિ ‘અશ્વો અને સુવર્ણાદિથી સત્કાર કર્યો’ અને સ્થાનસાગરજી - ‘વસ્ત્ર-આભૂષણથી સત્કાર કર્યો’ એવું વિશેષ જણાવે છે. જ્યારે નંદલાલજી તો ‘રાજા અગડદત્તની કલાથી એટલા ખુશ થયા કે તેને પ્રધાનપદ આપ્યું’ એવું કહે છે. ‘માત્ર હાથી પકડવાની કલાથી ખુશ થઈ પ્રધાનપદ આપી દેવું એ વ્યવહારિક જણાતુ નથી.

૪ પારિવ્રાજક વેષમાં આવેલો ચોર કુશળતાથી ચોરી કરતો હતો, તેની ચોર્યકુશળતાને કારણે નગરના આરક્ષકો તેને પકડી શકતા ન હતા, પરંતુ કેટલાક રચનાકારો તેની ચોરીની કુશળતાને બદલે તેને વિદ્યાસિદ્ધ બતાવે છે. સોમતિલકસૂરિજી ‘ચોર વિદ્યાથી નજર બાંધે છે’ એવું કહે છે. ભાવવિજયજી ‘ચોર અદ્રશ્ય થાય છે’ એવું રજૂ કરે છે, જ્યારે નરચંદ્રસૂરિજી બન્ને વાત કરે છે કે ‘લોકોની નજરબંધી કરી જેથી તે દેખાતો બંધ થયો’. નંદલાલજી તે ચોર પાસે તાલોદ્ઘાટિની અને અદ્રશ્યભવની એ બે વિદ્યા વર્ણવે છે. કુશલલાભજી તે બે ઉપરાંત ત્રીજી અવસ્થાપિની વિદ્યા પણ દર્શાવે છે.

૫ તે ચોર કોઈ શ્રેષ્ઠીના ઘરે શ્રીવત્સ આકારનું ખાતર પાડે છે. તેમાં નરચંદ્રસૂરિજી સોમતિલકસૂરિજી અને સ્થાનસાગરજી ખાતરની આકૃતિ નથી જણાવતા. કુશલલાભજી ‘ચોરે ખાતર મદનમંજરીના પિતા સાગરશેઠને ત્યાં પાડ્યું’ એવું કહે છે. જ્યારે નંદલાલજી ધનપતિ શેઠના ઘરે ખાતર પાડ્યા વિના જ ચોરી કરવાની વાત કરે છે, કારણ કે તે વિદ્યાસિદ્ધ છે.

૬ અગડદત્ત ચોરને પડકાર ફેંકે છે. અને તેની જંઘા છેદી નાખે છે. પરંતુ, સંઘદાસગણિજી - ‘અગડદત્તે ચોરના ખભા પર પ્રહાર કર્યો અને તેનું અડધું શરીર છેદાઈ ગયું’ એવું પ્રદર્શિત કરે છે. કુશલલાભજી અને નંદલાલજી ચોર અને અગડદત્ત વચ્ચે થોડો સંઘર્ષ બતાવે છે. કુશલલાભજી જણાવે છે કે ‘અગડદત્તને મારવા ચોર તેની પાછળ પડ્યો, અંતે યુક્તિથી ચોરને છેતરીને તેની જંઘા છેદી.’ જ્યારે નંદલાલજી કહે છે કે ‘ચોર નાસ્યો અને અગડદત્ત તેની પાછળ પડ્યો.’

૭ ચોરની બહેન વીરમતી છે. સંઘદાસગણિજી તેનું નામ નથી આપતા, સુમતિમુનિ અને નંદલાલજી વીરમતીને ખેચરી બતાવે છે. તથા નંદલાલજી તો તેને પુત્રી તરીકે વર્ણવે છે.

૮ પ્રથમ પ્રવાહમાં અગડદત્તના રાજપુત્રી સાથેના લગ્નની વાત નથી. જ્યારે દ્વિતીય પ્રવાહમાં ચોરને પકડવા બદલ રાજાએ ખૂશ થઈને અગડદત્તને પોતાની પુત્રી તથા હાથી, ઘોડા વગેરે સમૃદ્ધિ આપ્યાની વાત છે. પ્રથમ પ્રવાહની બે કૃતિઓ-શાન્તિચંદ્રસૂરિજી કૃત ઉત્તરાં ની ટીકા તથા સંવેગરંગ-શાલામાં કથા અહીં પૂર્ણ થાય છે. સંવેગરંગશાલામાં ‘અગડદત્ત કાળક્રમે પોતાની નગરીમાં પાછો જાય છે અને રાજા પિતાની ઋદ્ધિ અગડદત્તને પાછી આપે છે.’ આટલો કથાઘટક લંબાવીને કથાનું સમાપન થયું છે.

૪૬ સૈન્યને પોતાના નગર તરફ પ્રયાણ કરાવીને અગડદત્ત એકલો જ પોતાના રથમાં રહ્યો અને રાત્રિએ શ્રેષ્ઠીપુત્રી (મદનમંજરી)ને બોલાવવા પોતાનો માણસ દૂતી પાસે મોકલે છે. અને દૂતી તેને લઈ આવે છે. શ્રેષ્ઠીપુત્રીને રથમાં બેસાડી તે આગળ વધે છે. અને સૈન્યને મળે છે. નરચંદ્રસૂરિજી. તો - ‘અગડદત્તે પોતે દૂતીના ઘરે રથ ઊભો રાખ્યો’ એવું જણાવે છે. સોમતિલકસૂરિજી અને સુમતિ મુનિ કહે છે કે ‘સૈન્ય સાથે અગડદત્તે પણ પ્રયાણ કર્યું. પછી શ્રેષ્ઠીપુત્રીને લેવા એકલો પાછો વળ્યો. દૂતીના ઘરે રથ ઊભો રાખ્યો.’ જ્યારે વિનયચંદ્રસૂરિજી તો કહે છે કે ‘પહેલા શ્રેષ્ઠીપુત્રીને લઈ આવ્યો પછી સૈન્ય સાથે પ્રયાણ કર્યું. નંદલાલજી અને પુન્યનિધાનજી પ્રસંગ નિરુપણ કરવાને બદલે માત્ર ‘રાણીઓ સાથે લઈ ગયો’ એવો સામાન્ય ઉલ્લેખ કરે છે. સંઘદાસગણિજી અને કુશલલાભજીએ થોડી જુદી રીતે જ આ ઘટના વર્ણવી છે. સંઘદાસગણિજી કહે છે કે. ‘શ્રેષ્ઠીપુત્રી (શ્યામદત્તા)એ જ શસ્ત્રોથી ભરેલો રથ અગડદત્તને આપ્યો અને તે રથમાં બેસી બન્ને નગરમાંથી નિકળી ગયા.’ અહીં રાજકુમારી સાથે લગ્નની કથા નથી, માટે સૈન્ય સાથે પ્રયાણ પણ નથી. પોતે અને શ્રેષ્ઠીપુત્રી માત્ર બે જણ પોતાની નગરી તરફ જવા નીકળે છે. જ્યારે કુશલલાભજીએ તો પ્રથમ અને દ્વિતીય બન્ને પ્રવાહોના કથા ઘટકોનું મિશ્રણ કર્યું છે. પ્રથમ પ્રવાહથી શરૂ થયેલી આ કથામાં રાજપુત્રી સાથેના લગ્ન અને સૈન્ય સાથે પ્રયાણનો કથા ઘટક પણ સમાવિષ્ટ કર્યો છે. ‘સૈન્ય સાથે પ્રયાણ કરીને અગડદત્ત ગુરુને મળવાના બહાને નગરમાં પાછો આવે છે. ગુરુને મળે છે. પછી શ્રેષ્ઠીપુત્રીને તેની ધાવમાતા દ્વારા બોલાવીને સાથે લઈ જાય છે. આગળ જતાં સૈન્યના માર્ગથી પોતે જુદા માર્ગે ચડી જાય છે.’

૪૭ માર્ગમાં આવતા કષ્ટોના નિરૂપણમાં પણ બન્ને પ્રવાહ થોડા જુદા પડે છે. દ્વિતીય પ્રવાહમાં અગડદત્ત સાથે સૈન્ય છે. સૌ પ્રથમ ભીક્ષ-સૈન્ય સાથેના યુદ્ધમાં અગડદત્ત સૈન્યથી જુદો પડી જાય છે. સાથે માત્ર શ્રેષ્ઠીપુત્રી જ છે. ત્યાર પછી પારિવ્રાજકના વેશમાં આવેલ ચોર, હાથી, વાઘ/સિંહ અને સર્પ આ ક્રમે વિઘ્નો નડે છે. માત્ર લલિતકીર્તિકૃત રાસમાં હાથી અને સિંહમાં ક્રમવ્યત્યય છે. અને નરચંદ્રસૂરિજી તથા સોમતિલકસૂરિજીની કથામાં સર્પની વાત નથી.

૪૮ જ્યારે પ્રથમ પ્રવાહની સંઘદાસગણિજીની કથામાં-અગડદત્ત સાથે સૈન્ય જ નથી. માત્ર શ્રેષ્ઠીપુત્રીને સાથે લઈને નીકળ્યો છે. માર્ગમાં પારિવ્રાજક વેશમાં આવેલ ચોર, હાથી, સર્પ, વાઘ અને છેલ્લે ભીક્ષ સૈન્ય. આ ક્રમે વિઘ્નો આવે છે. કુશલલાભજી કૃત રાસમાં અગડદત્ત પહેલેથી જ સૈન્યથી વિખૂટો પડી ગયો છે. તથા વિઘ્નોનો ક્રમ પારિવ્રાજક-વેશમાં ચોર, હાથી, સિંહ, સર્પ અને ભીક્ષ-સૈન્ય છે. જ્યારે નંદલાલજી માર્ગમાં વિઘ્નોની વાત જ કરતા નથી.

૪૯ આ વિઘ્નોને જીતવાની પદ્ધતિમાં પણ થોડો-થોડો ફેરફાર જોવા મળે છે. હાથીને વશ કરવાની સામાન્ય પદ્ધતિ એ છે કે - ‘હાથી સામે ઉત્તરીય વસ્ત્ર ફેંકવું- હાથી એને મારવા નીચો નમે કે તરત જ દંતશૂળ દ્વારા ઉપર ચડી કુંભસ્થલ પર પ્રહારો કરી એનો મદ ઉતારવો.’ પરંતુ સોમતિલકસૂરિજી તથા

નરચંદ્રસૂરિજી ‘સરળતાથી વશ કર્યો’ એટલું જ જણાવીને અટકી જાય છે. સુમતિમુનિ ‘વાઘ, સિંહ, સાપ એમ વિઘ્નો છે’ એટલો જ ઉલ્લેખ કરે છે’ વિઘ્નજયની વાત જ નથી. જ્યારે કુશલલાભજી - ‘બે બાણ મારીને હાથીને ભગાડી મૂક્યો’ એમ કહે છે. સંઘદાસગણિજી મુજબ હાથીના કુંભસ્થલ પર ત્રણ બાણ મારે છે.

વાઘ/સિંહને મારવાનો કીમીયો- ‘ડાબા હાથ પર વસ્ત્ર વીંટાળીને હાથ વાઘ/સિંહના મુખમાં નાખી જમણા હાથથી તરત જ તલવારથી પ્રહાર કરવો અને તેને મારી નાખવો’ આ આપ્યો છે. પરંતુ શ્રીસુંદરજી - ‘સિંહે ફાળ ભરી ત્યારે અગડદત્તે તેને તલવારથી હણ્યો’ એવું ટાંકે છે. વિનયચંદ્રસૂરિજી સિંહને સ્વવશ કર્યો એવો સામાન્ય ઉલ્લેખ જ કરે છે. જ્યારે સંઘદાસગણિજી ‘વાઘના મુખમાં લાલફણ વાળા પાંચ બાણ માર્યા એટલે તે ભાગી ગયો’ એવું વર્ણવે છે. અને કુશલલાભજી દર્શાવે છે કે ‘અગડદત્ત શબ્દવેધી વિદ્યા શીખ્યો હતો, જે દિશામાંથી સિંહગર્જના સંભળાતી હતી. તે દિશામાં બાણ ફેંક્યું. અને સિંહનું તાળવું વિંધાઈ ગયું, જેથી સિંહ મૃત્યુ પામ્યો’.

દ્રષ્ટિવિષસર્પને વશ કરવાની સામાન્ય રીત- ‘મંત્રથી સ્થગિત કરી થોડીવાર રમાડીને છોડી દેવો’ એવી બતાવી છે. સંઘદાસગણિજી તથા કુશલલાભજી - અર્ધચંદ્ર બાણ ફેંકીને તેની ફણા છેદવાની વાત કરે છે. જ્યારે પુન્યનિધાનજી - ‘૨૪ મંત્રીને સર્પ ઉપર નાખવાથી તે સિંધરી (=કાથીની દોરી) થઈ ગયો’. એવો ઉલ્લેખ કરે છે.

✽ અગડદત્ત માર્ગમાં આવતાં વિઘ્નોનો જય કરી, અટવી પાર કરી, સ્વનગરમાં પહોંચ્યો ત્યારે જ છૂટ પડી ગયેલું સૈન્ય તેને પાછું મળી ગયું. નરચંદ્રસૂરિજી, સોમતિલકસૂરિજી, શ્રીસુંદરજી અને સ્થાનસાગરજી ‘અટવી પાર કરતાની સાથે નગરમાં પહોંચ્યા પહેલા સૈન્યના મેળાપનો’ ઉલ્લેખ કરે છે. નરચંદ્રસૂરિજી અને સોમતિલકસૂરિજી ‘સૈન્ય ભેગુ થાય છે ત્યારે અગડદત્તને વાત કરે છે કે ભિલ્લોનો હુમલો થયો તે રાત્રિએ કોઈ શહે- “અગડદત્તે પ્રયાણ કરી દીધું છે.” એવી ખોટી વાત ફેલાવી અને અમે સૌ નીકળી ગયા. માર્ગમાં ઘણું ચાલવા છતાં આપ ન મળ્યા. આથી અટવી પાર કરી બે રસ્તા ભેગા થતા હતા તે જગ્યાએ અમે રોકાઈ ગયા.’ આવું છૂટા પડવાનું કારણ પણ ઉમેરે છે. સુમતિમુનિ ‘સૈન્યનો મેળાપ થયો’ એવો સામાન્ય ઉલ્લેખ કરે છે. પણ ‘સૈન્ય ક્યાં મળ્યું?’ તે સ્થળ નથી જણાવતા. જ્યારે કુશલલાભજી તો ‘અગડદત્ત પહેલા સૈન્ય નગરમાં પહોંચી ગયું. તે નગરના રાજાએ અગડદત્તની તપાસ કરવા ઘોડેસવારો દોડાવ્યા થોડા સમયમાં અગડદત્ત નગરના સરોવરે પહોંચ્યો. નગરમાં પ્રવેશ કર્યા પછી સૈન્યનો મેળાપ થયો એવું વર્ણવે છે. નેમિચંદ્રસૂરિજી, વિનયચંદ્રસૂરિજી, લલિતકીર્તિજી અને પુન્યનિધાનજી. સૈન્ય છૂટ પડ્યું એવું વર્ણવે છે છતાં સૈન્ય મેળાપનો ઉલ્લેખ માત્ર પણ કરતા નથી.

નંદલાલજી અગડદત્તના નગર પ્રવેશ પછી નવો કથાંશ ઉમેરે છે. ‘અગડદત્તને રાજ્ય સોંપી, પિતા રાજા દીક્ષા ગ્રહણ કરે છે’. તેમના વૈરાગ્યનાં નિમિત્તનું વિસ્તારથી નિરૂપણ કર્યું છે- રાજા એક દિવસ રાત્રિએ નગરજનના સુખઃદુખ જોવા નીકળ્યો. એક શેઠના ભવનમાંથી યુવાન સ્ત્રી તલવાર હાથમાં લઈને એકલી નીકળી. આ જોઈ રાજા આશ્ચર્ય પામ્યો, સ્ત્રીની પાછળ ગયો, નદી ઉતરીને કિનારે રહેલા સિંહનો સ્ત્રીએ વધ કર્યો. આગળ વધી વનમાં જોગીને મળી. તે દરરોજ રાત્રે જોગીને મળવા આવતી હતી. આજે આવવામાં વિલંબ થવા બદલ જોગી ગુસ્સે ભરાયો હતો. તેણીએ ‘મારો પાપી પતિ જાગતો હતો માટે વિલંબ થયો. બાકી મારું મન તો આપમાં જ છે’. આવો ખુલાસો આપ્યો, ત્યારે જોગીએ - સાચો પ્રેમ હોય તો પતિનું મસ્તક લઈ આવવા કહ્યું. સ્ત્રી પાછી ગઈ અને પતિની હત્યા કરીને મસ્તક લઈ આવી. ત્યારે જોગીએ તેને મારીને કાઢી મૂકી. સ્ત્રીએ ખૂબ પસ્તાવો કર્યો. ‘મારા બન્ને સ્વામી ગયા’. ઘરે પાછી આવી પતિનું મસ્તક ખોળામાં મૂકી આકંઠ કરવા લાગી કે ‘કોઈ ચોરે મારા પતિને મારી નાખ્યા’. બીજે દિવસે તે પોતાનું સતીત્વ દેખાડવા પતિ સાથે બળી મરી આ બધું જોઈ રાજા વિરક્ત થયા.

પ્રથમ પ્રવાહ - સંઘદાસગણિજીની કથા પ્રમાણે અગડદત્ત રાજપુત્ર નથી. આથી સૈન્ય વિના જ પોતાના નગરે આવ્યો છે. નગરે પહોંચ્યા પછી તે રાજા પાસે જાય છે. અને પોતની ઓળખ આપે છે. રાજાને સંતોષ થતાં, અગડદત્તના પિતાનું સ્થાન અગડદત્તને આપે છે. અને શિરપાવ (=પગાર) બમાણો આપે છે. જ્યારે કુશલલાભજીની કથામાં શિરપાવ ત્રણ ગણો બતાવ્યો છે. અહીં તો એવી વાત છે કે, પિતાને મારનાર અભંગસેન સાથે અગડદત્ત યુદ્ધ કરે છે. યુદ્ધમાં તેને મારીને અગડદત્ત પિતાનું વેર વાળે છે. આગળ વધતા રાજા અગડદત્તને પ્રધાન બનાવે છે.

ઉદ્યાનમાં અગડદત્તની પત્ની-શ્રેષ્ઠીપુત્રીને સર્પ દંશ મારે છે, તે સચેતન થઈ જાય છે. ઘણા ઉપાયો કરવા છતાં તે સચેતન થતી નથી. અગડદત્ત તેની સાથે બળી મરવા તૈયાર થાય છે. ત્યાં જ લલિતકીર્તિજી, ભાવવિજયજી અને પુન્યનિધાનજીના કહેવા પ્રમાણે ‘બે વિદ્યાધર આવ્યા’ તથા સંઘદાસગણિજી, નેમિચંદ્રસૂરિજી, વિનયચંદ્રસૂરિજી, પ્રદ્યુમ્નસૂરિજી અને શ્રીસુંદરજીના કહેવા પ્રમાણે ‘વિદ્યાધર યુગલ આવ્યું.’ વિદ્યાધર યુગલ કહેવા પાછળ ‘સ્ત્રી અને પુરુષનું યુગલ’ એવો અર્થ અભિપ્રેત હશે? બાકીના બધા રચનાકારો એક વિદ્યાધર આવ્યાની રજૂઆત કરે છે.

તે વિદ્યાધરોએ/વિદ્યાધરે પાણી મંત્રીને છાંટ્યું અને શ્રેષ્ઠીપુત્રી સચેતન થઈ. સંઘદાસગણિજી ‘વિદ્યાધરના સ્પર્શથી સચેતન થઈ,’ સુમતિમુનિ - ‘પાણી મંત્રીને પીવડાવવાથી સચેતન થઈ,’ અને નંદલાલજી ‘વિદ્યાના પ્રયોગથી નિર્વિષ થઈ’ એવી ભિન્નતા દર્શાવે છે. કુશલલાભજી અહીં કથા ઉમેરે છે કે ‘વિદ્યાધર યુગલ આકાશમાર્ગે જઈ રહ્યું છે. વિદ્યાધરી કુલટા છે. તેને મારવા વિદ્યાધરે પુષ્પગુચ્છ તથા તેની અંદર વિષધર સર્પ વિકુર્વ્યો અને વિદ્યાધરીના હાથમાં આપ્યો. સર્પનો ખ્યાલ

આવતાની સાથે તેણીએ પુષ્પગુચ્છ ફેંકી દીધો. જે અગડદત્ત પાસે આવીને પડ્યો. અગડદત્તે તે ગુચ્છ શ્રેષ્ઠીપુત્રીને આપ્યો. તેમાં રહેલો સર્પ ડસવાથી શ્રેષ્ઠીપુત્રીને વિષ ચડ્યું. અગડદત્તનો વિલાપ સાંભળી તે જ વિદ્યાધરે શ્રેષ્ઠીપુત્રીના કાનમાં મંત્ર બોલીને વિષ ઉતાર્યું.’

✽ સંસ્કૃત/પ્રાકૃતની બધી જ કૃતિઓની અગડદત્તકથા તથા શ્રીસુંદરજી, લલિતકીર્તિજી અને સ્થાનસાગરજીની અગડદત્તકથામાં મંદિરમાં રાત્રિએ બનેલી ઘટનાનું રહસ્ય અગડદત્ત જ્યારે મુનિ પાસે વૃત્તાન્ત સાંભળે છે, ત્યારે ખૂલે છે. જ્યારે ત્રણ સિવાયના બધા જ ગુર્જર રચનાકારોએ ઘટનાને પહેલેથી જ પ્રગટ રાખી છે. પ્રગટ રાખવા કરતા કથાઘટકને રહસ્યમય રાખવામાં જ રસ વધુ જળવાયો છે.’

✽ અગડદત્ત અને મુનિના મેળાપના પ્રસંગમાં પણ બન્ને પ્રવાહ જુદા પડે છે. પ્રથમ પ્રવાહની સંઘદાસગણિજીના કથામાં- ‘રાજા અગડદત્તને દૂત તરીકે દશપુરમાં અમિત્રદમન રાજા પાસે મોકલે છે. ત્યાં તેના મુકામમાં સમાનરૂપવાળા બે-બે મુનિઓ ત્રણ વાર વહોરવા આવ્યા. ત્યાં અગડદત્તને પોતાનો વૃત્તાન્ત જાણીને આશ્ચર્ય થતાં અગડદત્ત તેમને મળવા ઉદ્ધાનમાં ગયો.’ કુશલલાભજીની કથામાં ‘રાજા અગડદત્તપ્રધાનને પોતનપુર નગરમાં ત્યાંના રાજા સાથેનાં રહેલાં ત્રણ પેઢીના વેરની તુષ્ટિ (=સંધિ) કરવા મોકલે છે’. તેના મુકામમાં બે મુનિવર વહોરવા આવે છે. ત્યાં જ મુનિદ્વારા વૃત્તાન્ત જાણવા મળે છે. દ્વિતીય પ્રવાહમાં અગડદત્તનું અશ્વ દ્વારા અપહરણ થાય છે. જંગલમાં જ્યાં અશ્વ ઊભો રહે છે. ત્યાં એક ચૈત્ય હોય છે. તે ચૈત્યની બહાર ચારણમુનિ દ્વારા પોતાનો વૃત્તાન્ત જાણે છે. નરચંદ્રસૂરિજી, સોમતિલસૂરિજી તથા સુમતિમુનિ તે ચૈત્ય શ્રી આદીનાથ પ્રભુનું જણાવે છે. નંદલાલજી-‘અગડદત્ત વનમાં કીડા કરવા ગયો ત્યારે તેણે પાંચ મુનિને જોયા. તેમના દ્વારા પોતાનો વૃત્તાન્ત જાણ્યો’ એવી રજૂઆત કરે છે.

✽ પ્રથમ પ્રવાહમાં સંઘદાસગણિજીએ કથા નિગમન આ રીતે કર્યું છે. અગડદત્તના મુકામે જે છ મુનિઓ વહોરવા આવ્યા હતા તે મુનિઓ ભિક્ષપતિના ભાઈ હતા. શ્રેષ્ઠીપુત્રીનું સ્ત્રીચરિત્ર જોઈને જ વિરક્ત થયા હતા. તે મુનિઓના નામ અનુક્રમે દ્રઢધર્મ, ધર્મરુચિ, ધર્મદાસ, સુવ્રત, દ્રઢવ્રત અને ધર્મપ્રિય હતા. તેમની પાસે અગડદત્તે દીક્ષા ગ્રહણ કરી.’ કુશલલાભજીની કથામાં ‘જે બે મુનિઓ પાસેથી અગડદત્તે પોતાનો વૃત્તાન્ત સાંભળ્યો છે તે બે મુનિઓ પરિવ્રાજક વેષમાં આવેલ પ્રથમ અને દ્વિતીય ચોર તથા ભિક્ષપતિના ભાઈ હતા. આમ, તેઓ કુલ પાંચ ભાઈઓ હતા.’ એવું જણાવ્યું છે. અહીં ‘અગડદત્ત દીક્ષા ગ્રહણ કરે છે. અગિયાર અંગનો અભ્યાસ કરી, જીવનપ્રાંતે આણસણ કરી, ૮માં ગૈવેયકમાં દેવ થાય છે. ઘણા જીવોને પ્રતિબોધ કરી મોક્ષે જશે’ એવું પ્રદર્શિત કર્યું છે.

દ્વિતીય પ્રવાહમાં અગડદત્તે જે ચારણમુનિ પાસેથી પોતાનો વૃત્તાન્ત જાણ્યો. તે મુનિની બાજુમાં બેસેલા દીક્ષા લેવા ઉઘત થયેલા પાંચ પુરુષો ભીલપતિના ભાઈઓ હતા. કે જેઓ શ્રેષ્ઠીપુત્રીનું ચરિત્ર જોઈ વિરક્ત થયા હતા. શ્રીસુંદરજી તથા સ્થાનસાગરજી તે પાંચ ભાઈઓને પહેલાથી દીક્ષિત જ દર્શાવે છે. જ્યારે સુમતિમુનિ - ‘તે પાંચ પુરુષો ભીલનાયકના પાંચ પ્રધાન હતા એવું ટાંકે છે.

✽ અગડદત્તને પોતાના જીવનની હકીકત જાણીને સંસારથી વૈરાગ્ય થયો. પછી તેની દીક્ષા બાબતમાં ઘણી ભિન્નતા જોવા મળે છે. નેમિચંદ્રસૂરિજી, પ્રદ્યુમ્નસૂરિજી, શ્રીસુંદરજી, સ્થાનસાગરજી, ભાવવિજયજી અને પુન્યનિધાનજી એવું નિરૂપિત કરે છે કે ‘અગડદત્તે એકલાએ વનમાં જ દીક્ષા લીધી.’ વિનયચંદ્રસૂરિજી અને લલિતકીર્તિજી એવું જણાવે છે કે ‘અગડદત્તે તે પાંચ પુરુષો સાથે તે જ સમયે દીક્ષા ગ્રહણ કરી.’ જ્યારે સોમતિલકસૂરિજી એવું દર્શાવે છે કે ‘અગડદત્ત ત્યાંથી સૈન્ય સાથે ઘરે ગયો અને ત્યાર બાદ કમલસેનાની સાથે દીક્ષિત થયો.’ સુમતિમુનિ મુજબ ‘અગડદત્ત મુનિ પાસેથી દેશ-વિરતિધર બનીને ઘરે જાય છે પછી માતાની અનુમતિ લઈને એકલો દીક્ષા ગ્રહણ કરે છે.’ નરચંદ્રસૂરિજીનું પ્રરૂપણ થોડું જૂઠું છે. ‘અગડદત્ત ચારણમુનિને વિનંતિ કરે છે કે ‘આપ નગરમાં પધારો. મારા પિતા દીક્ષા મહોત્સવ કરશે’. એ જ સમયે મુનિના સંસારી પુત્ર વિદ્યાધર રાજા રત્નચૂડ ત્યાં આવે છે. અગડદત્તને અને પાંચ પુરુષોને અગડદત્તની નગરીમાં લઈ જાય છે. પછી અગડદત્તના પિતા અને વિદ્યાધર રાજા બન્ને સાથે મળીને દીક્ષા મહોત્સવ કરે છે. અગડદત્ત, કમલસેના અને પાંચ પુરુષો એમ સાતેયની દીક્ષા સાથે થાય છે’.

નંદલાલજી અગડદત્તની દીક્ષાનો આખોય પ્રસંગ સર્વથી જુદી રીતે જ દર્શાવે છે. ‘પોતાનો વૃત્તાન્ત સાંભળીને અગડદત્તને સંયમ ગ્રહણ કરવાની ઈચ્છા પ્રગટી. અગડદત્ત નગરમાં ગયો અને પોતાના મોટા પુત્ર મહાસેનને રાજગાદીએ બેસાડ્યો. ત્યાર પછી સૈનિકો એક સ્ત્રીને પોતાના પતિની હત્યા કરી હોવાથી મહાસેન રાજા સમક્ષ પકડીને લઈ આવ્યા. નૂતન રાજવીએ કડક સજા ફટકારી ત્યારે અગડદત્તે તેને અટકાવ્યો અને તેની માતાનો વૃત્તાન્ત જણાવ્યો. એ સાંભળીને મહાસેનને પણ વૈરાગ્ય પ્રગટ્યો. પિતાની સાથે તેણે પણ દીક્ષા લીધી, પ્રાંતે ૧૬ દિવસનો સંધારો (અણસણ) કરી કેવળજ્ઞાન પામ્યા’.

✽ અગડદત્તની કાળ પછીની ગતિ અંગે પણ સર્વ સ્થળે જુદા જુદા ઉલ્લેખો મળે છે. સોમતિલકસૂરિજી કહે છે કે ‘અગડદત્ત મુનિ એ જ ભવમાં મોક્ષે ગયા.’ નરચંદ્રસૂરિજી - ‘અગડદત્ત, કમલસેના અને પાંચે પુરુષો સાથે એ જ ભવમાં મોક્ષે ગયા.’ આવું પ્રરૂપિત કરે છે. નંદલાલજી ‘અગડદત્ત અને મહાસેન બન્ને સાથે એ જ ભવે મોક્ષે ગયા’ એવું દર્શાવે છે. ભાવવિજયજી- ‘અગડદત્ત મુનિ એ ભવમાં નહીં પણ કમે કરીને મોક્ષે ગયા’ની વાત કરે છે. જ્યારે પ્રદ્યુમ્નસૂરિજી, શ્રીસુંદરજી, લલિતકીર્તિજી તથા સ્થાનસાગરજી ‘ભવાંતરમાં મોક્ષે જશે’ એવું વર્ણવે છે. ‘અગડદત્ત મુનિ અણસણ કરી સ્વર્ગે ગયા’ એવું પુન્યનિધાનજી કહે છે. તો કુશલલાભજી ‘મુનિ ૮માં ત્રૈવેયકમાં ગયા’ એવું ટાંકે

છે. વિનયચંદ્રસૂરિજી મોક્ષ સંબંધી વાત કર્યા વિના માત્ર ‘અગડદત્ત અને પાંચ પુરુષોની સદ્ગતિ થઈ’ એવો નિર્દેશ કરે છે. સુમતિમુનિના રાસમાં મુગતિ અને સુગતિ બન્ને પાકો મળે છે.

સંઘદાસગણિજીની કથામાં અગડદત્તમુનિ પોતાની આત્મકથા કહી રહ્યા છે. માટે તેમના કાળ અંગેનું નિરૂપણ ન હોય તે સ્વાભાવિક છે. અને નેમિચંદ્રસૂરિજી અગડદત્તની દીક્ષા સુધીની વાત કહીને વાર્તાને વિરામ આપે છે.

❦ બારસો વરસના લાંબા સમયપટમાં ૧૬ જેટલા સાહિત્યકારોએ આ એકની એક કથાને પ્રાકૃત-સંસ્કૃત-ગુજરાતી જેવી જુદી-જુદી ભાષાઓમાં વિવિધ દ્રષ્ટિકોણથી રચી. તેમાં આપણે જોયું તેમ કથાઘટકોનું વૈવિધ્ય અને છેવટે અગડદત્તના પરભવ ગમન વિશે પણ એકવાક્યતાનો અભાવ તેની લોકકથા મુલકતા લગભગ નિશ્ચિત કરી દે છે. અલગ-અલગ સમયના સાહિત્યકારો કથામાં રોમાંચ, રોચકતા અને સ-રસતા ભરવા લોકપ્રસિદ્ધ અને લોકપ્રિય ઘટકો ઉમેરતા હોય છે.

આ કથાનકના કેટલાક ઘટકો ભારતીય સાહિત્યમાં ઠેર-ઠેર નજરે ચડે છે. જેમ કે ચોર ચાતુર્ય, રાજપુત્રની ઉદ્ધતાઈના કારણે કે રથિકપુત્રને કલાભ્યાસના સંયોગો ન મળવાને કારણે પરદેશ ગમન, સ્ત્રી ચરિત્રમાં પણ અનિષ્ટ પુરુષને મારવાના પ્રપંચ કે કામાંધ બની પોતાના પતિને મારવાની દુર્ઘટના, નાયકની વીરતા દર્શાવતા સિંહ, વાઘ કે હાથીને વશ કરવાના પ્રસંગ વગેરે....

બની શકે કે ધર્મોપદેશ શ્રવણમાં રસ જળવાય એ માટે આવા કથાનકોનો વિકાસ કરવામાં આવતો હોય.



❧ નામ નિરીક્ષણ

ટૂંકી પણ ધ્યાનાર્હ વિચારણા સ્થળવાચક કે વ્યક્તિવાચક નામોની છે. બન્ને પ્રવાહમાં કથાનાયક ‘અગડદત્ત’ છે. જો કે જિનચંદ્રસૂરિજીએ ‘અગલદત્ત’ નામ આપ્યું છે. જે વાસ્તવિકતાએ (ડ અને લ સમાન હોવાથી) એક જ ગણાય. કથાના બન્ને પ્રવાહમાં આવતા વિશેષ નામોનું કોષ્ટક અહીં આપ્યું છે. પ્રથમ પ્રવાહમાં સંઘદાસગણિજી, શાન્તિસૂરિજી તથા જિનચંદ્રસૂરિજીનો સમાવેશ છે. કુશલલાભજી પ્રથમ પ્રવાહમાં તથા સુમતિમુનિ અને નંદલાલજી દ્વિતીય પ્રવાહમાં સમાવિષ્ટ હોવા છતાં તેઓએ નામોમાં વધુ ફેરફાર કર્યો હોવાથી જુદો ઉલ્લેખ કર્યો છે. એ સિવાયના સર્વ રચનાકારોનો સમાવેશ દ્વિતીય પ્રવાહમાં થાય છે. તેઓમાં પણ જ્યાં થોડો ફેરફાર છે તેનો ઉલ્લેખ કોષ્ટકની નીચે

કયો છે. નીચે જ્યાં 'x' નિશાની છે ત્યાં કથામાં તે-તે પાત્રનો ઉલ્લેખ નથી અને જ્યાં 'o' નિશાની છે ત્યાં કથામાં તે-તે પાત્રો છે પરંતુ તેનો નામોલ્લેખ નથી.

વિશેષ નામો	પ્રથમ પ્રવાહ	કુશલલાભજી	દ્વિતીય પ્રવાહ	સુમતિમુનિ	નંદલાલજી
અગડદત્તની નગરી	અવંતી	શ્રીવસંતપુર	શંખપુર	^૩ શંખપુર	શંખપુર
રાજા	જિતશત્રુ	ભીમસેન	સુંદર	સુરસુંદર	સુરસુંદર
રાણી	x	સોહગસુંદરી	સુલસા	સુરસુંદરી	o
પિતા	અમોઘરથ રથિક	સુરસેન સામંત	x	x	x
માતા	યશોમતી	ધારણી	x	x	x
પિતાને મારનાર	^૧ અમોઘપ્રહારી	અભંગસેન	x	x	x
પિતાના મિત્ર કે ઉપાધ્યાય	દ્રઢપ્રહારી	સોમદત્ત	^૪ પવનચંડ	o	o
તેમની નગરી	કૌશાંબી	ચંપાપુરી	વારાણસી/ વાણારસી	વાણારસી	વાણારસી
તે નગરીના રાજા	o	o	^૫ ભુવનપાલ	o	o
રાજપુત્રી	x	સુરસુંદરી	કમલસેના	કનકસુંદરી	o
શ્રેષ્ઠી	^૨ યક્ષદત્ત	સાગર	^૬ બંધુદત્ત	બંધુદત્ત	બંધુદત્ત
શ્રેષ્ઠીપુત્રી	શ્યામદત્તા	મયાણમંજરી	મદનમંજરી	મદનસુંદરી	મદન- મંજરી
પ્રથમ ચોર	o	ભુજંગમ	^૭ ભુજંગમ	o	હરયલ
તેની બહેન	o	વીરમતી	^૮ વીરમતી	વીરમતી	o (પુત્રી)
ભિક્ષુપતિ	અર્જુન	અર્જન	^૯ ધરણીધર	ભીમસેન	x
દ્વિતીય ચોર	ધનપૂંજક	પ્રચંડ	^{૧૦} દુર્યોધન	દુર્જન	x
તેની પત્ની/દીકરી	o	o	^{૧૧} જયશ્રી	x	x

૧. શાન્તિસૂરિજી, જિનચંદ્રસૂરિજી > o

૨. શાન્તિસૂરિજી તથા જિનચંદ્રસૂરિજીની કથામાં શ્રેષ્ઠી કે શ્રેષ્ઠીપુત્રીનો કથાઘટક નથી. અને કથા પ્રથમ ચોરને મારવા સુધીની જ છે. માટે તે પછીના પાત્રો પણ નથી.

૩. એક માત્ર સુમતિમુનિએ શંખપુરનો ઉરુજંગલ દેશ દર્શાવ્યો છે.
૪. પુન્યનિધાનજી > ચંડ
૫. પુન્યનિધાનજી > જિતશત્રુ
૬. ભાવવિજયજી > ૦, સ્થાનસાગરજી > શ્રીદત્ત
૭. નરચંદ્રસૂરિજી-સોમતિલકસૂરિજી > ૦, વિનયચંદ્રસૂરિજી-લક્ષ્મીવલ્લભગણિજી > ભુજંગ.
૮. પુન્યનિધાનજી > ૦
૯. નરચંદ્રસૂરિજી-સોમતિલકસૂરિજી > ભીમ, લક્ષ્મીવલ્લભગણિજી > ૦
૧૦. પુન્યનિધાનજી > ૦
૧૧. નરચંદ્રસૂરિજી > ૦, સોમતિલકસૂરિજી > સુંદરી.



૪ ❀ હસ્તાપ્રત પરિચય



૧) સુમતિમુનિ કૃત ચોપાઈબદ્ધ અગડદત્ત રાસ

આ કૃતિની બે પ્રતો લીંબડી-શેઠ આણંદજી કલ્યાણજી જૈન જ્ઞાન ભંડારમાંથી પ્રાપ્ત થઈ છે.

ક.) ડા. ૧૧૪, પ્રતક્રમાંક-૩૦૮૦, કુલ પત્ર-૧૦. તેમાં પત્ર ૧થી ૫ અ ની ૮મી અર્ધ પંક્તિ સુધી 'ભવીય કુટુંબ રાસ' છે. ત્યાર પછી ૧૦માં પત્ર સુધી ચોપાઈ બદ્ધ અગડદત્ત રાસ છે. પ્રતનું માપ ૨૮ X ૧૨ સે.મી. છે. દરેક પત્રમાં ૧૫ પંક્તિ છે. દરેક પંક્તિમાં ૩૭ થી ૪૧ અક્ષરો છે.

અક્ષરો નાના-મોટા છે. 'ખ' ને બદલે 'ઘ'નો ઉપયોગ કર્યો છે. આખી પ્રતમાં ક્યાંય દંડનો પ્રયોગ જ નથી. એક સ્થાને બે પંક્તિની વચ્ચે અને એક સ્થાને હાંસિયામાં પાઠ ઉમેર્યો છે. બાકી ક્યાંય પાઠ ખૂટતો નથી.

આ પ્રતનું લેખન કડીપાટકમાં સંવત ૧૬૩૭ વર્ષે આસો સુદ-૧૨ના મંગળવારે થયું છે. શ્રી સત્યલક્ષ્મી ગણિજીને વાંચનાર્યે ઋષિ સોમા દ્વારા આ પ્રત લખાઈ છે.

પ્રતનો આરંભ '॥દ્વિ॥ જિનાય નમઃ' થી કર્યો છે. અને પુષ્પિકા આ મુજબ છે. इति श्री अगडदत्त मनिनु रास संपूर्ण छ, संवत १६३७ वर्षे आसो शुदि १२ भौमे छ, कडीपाटक मध्ये लख्यतं ऋ० सोमा लख्यापितं छ, प्र० श्री सत्यलक्ष्मीगणिनां वाचमान्यं छ, श्रीः शुभं भवतु कल्याणमस्तु ॥ श्री गरभो नमः ॥ सामाइक ॥१॥ दुवध. ॥२॥ असभ. ॥३॥ मनभर ॥४॥ अनमोदना ॥५॥ पंचप्रकारे ॥६॥ इसुंअ सामाइकनरतूक. ॥७॥ दवसिनसानि। अंतु आवसक ॥८॥

'ક' પ્રતનો સામાન્ય રીતે ઉપયોગ કર્યો છે. 'ખ' પ્રતનો જરૂર પડી ત્યાં લાભ લીધો છે.

ખ.) ડા.-૯૭, પ્રત ક્રમાંક-૨૧૯૬. પત્ર-૪, પ્રતનું માપ ૨૮.૫ X ૧૨.૫ સે.મિ. છે.

દરેક પત્રમાં ૧૫ પંક્તિ અને દરેક પંક્તિમાં ૪૭ થી ૫૧ અક્ષરો છે. અક્ષરો એકસરખા અને સુવાચ્ય છે. ક્વચિત્ પડિમાત્રા વપરાઈ છે. 'ખ'ને બદલે 'ઘ' પણ મળે છે. ખૂટતા પાઠો હાંસિયામાં અને નીચેની કોરી જગ્યામાં 'V' 'X' કે 'X ૨' 'X ૪' એવી નિશાની કરીને મૂકવામાં આવ્યા છે. કડી ક્રમાંક, ચઉપઈ અને દૂહાના અક્ષર પર લાલ રંગ કર્યો છે.

પ્રથમ પત્રમાં સ્ત્રેજ શાહી ઉખડી ગઈ છે. પ્રતનો પ્રારંભ ॥દ્વિ॥થી કર્યો છે. અને પુષ્પિકા 'इति अगडदरासः॥' એટલી જ છે.

૨) કુશલલાભજી કૃત અગસદત ચીપાઈ

આ કૃતિની બે પ્રતો પ્રાપ્ત થઈ છે.

ક.) આ પ્રત આચાર્ય શ્રી કેલાસસાગરસૂરી જ્ઞાનમંદિર-કોબાથી પ્રાપ્ત થઈ છે.

પ્રતક્રમાંક-૧૪×૩૧. પત્ર-૧૧. પ્રતનું નામ-૨૬.૫ × ૧૧ સે.મિ. છે.

દરેક પત્રમાં ૧૫ પંક્તિ અને દરેક પંક્તિએ ૪૬થી ૫૧ અક્ષરો છે. આ પ્રતમાં વચ્ચે કુદરડી રાખી તેમાં ચાર અક્ષર ગોઠવ્યા છે. ખૂટતા પાઠોને 'V' આવી નિશાની કરી બન્ને બાજુ ઉમેરવામાં આવ્યા છે. ક્યાંક બે પંક્તિની વચ્ચે કોરી જગ્યામાં પણ ખૂટતા અક્ષર ઉમેરવામાં આવ્યા છે.

અક્ષરો એક સરખા સુવાચ્ય છે. 'ખ'ને બદલે 'ષ'નો પ્રયોગ થયો છે. 'દ્ર' અને 'ઙ'માં સ્થેજ જ ફરક છે. ક્વચિત્ પડિમાત્રાનો પ્રયોગ થયો છે. ઇંડની નિયતતા નથી, કડી ક્રમાંક તથા દેશી કે છંદનામોના અક્ષરો પર લાલ રંગ કર્યો છે.

આ પ્રતનું લેખન કોબા જ્ઞાનમંદિરના સૂચિપત્રમાં જણાવ્યા મુજબ ૧૮મી સદીમાં થયું છે.

પ્રતની સ્થિતિ સારી છે. પ્રતનો આરંભ '||દ્વિ||' થી કર્યો છે. પુષ્પિકા આ પ્રમાણે છે.

‘इति श्री अगडदत्तरास संपूर्णः ॥ श्री ॥ श्रीः’

ત્યાર બાદ પછીથી કોઈએ મિનાશકુન લખ્યા છે.

‘चंचे चूणण पंखि मरण, नयणे लाभ अनंत।

भोजन उदर, गुह्य धन, पूछे हाण करंत

॥१॥

कंठे रा-मेलावडो, पाय गमन करंत।

हरी पुछे सहदेवनइं, चेडी वीचार मिलंत

॥२॥

इति मिना सकुन लिख्या छें ते जोईई ते ठीक॥’

મિનાશકુનની નીચે ડાબી બાજુએ મેના (=સારિકા)નું ચિત્ર આપ્યું છે. તેમાં અલગ-અલગ સ્થાને નાના વર્તુળ કરવામાં આવ્યા છે. જેના દ્વારા મિના=મેના (સારિકા)ના ચાંચ વગેરે અંગો પરથી શુકન જોવામાં આવે છે. તેનું ફળ બે દુહામાં દર્શાવ્યું છે.

ખ.) આ પ્રત ઓરીએન્ટલ ઈન્સ્ટીટ્યુટ વડોદરાથી પ્રાપ્ત થઈ છે. આ પ્રતમાંથી મળતા અમુક પાઠોને મુખ્ય બનાવવામાં આવ્યા છે.

પ્રત ક્રમાંક-૧૪૨૮૮, પત્ર-૧૧ પરંતુ તેમાં ૫મું પત્ર નથી. પ્રતિપત્ર પંક્તિ ૧૧થી ૧૪ છે અને પ્રતિપંક્તિએ ૪૨થી ૪૮ અક્ષરો છે.

પ્રતમા વચ્ચે ફૂદરડી રાખવામાં આવી છે. ખૂટતા પાઠો માત્ર બે જ સ્થાને હાંસિયામાં અને નીચે કોરી જગ્યામાં 'V' 'J' એવી નિશાનીથી ઉમેરવામાં આવ્યા છે. કોઈ સ્થાને બે પંક્તિ વચ્ચે પણ ખૂટતા અક્ષર પૂર્યા છે. અશુદ્ધિઓને પીળા રંગથી ટાંકવામાં આવી છે. અક્ષરો સમાન અને સુવાચ્ય છે. 'ખ' માટે 'ષ' જ વપરાયો છે. ક્વચિત 'વ' નો 'બ' અને 'બ' નો 'વ' જોવા મળે છે. 'હ' અને 'દ' માં કોઈ તફાવત જણાતો નથી.

પ્રતના છેડાના ભાગો ખવાઈ ગયા છે, પ્રત જીર્ણ થયેલ જણાય છે. લગભગ પત્રોમાં થોડી-થોડી શાહી ઉખડી ગઈ છે.

પ્રતનો આરંભ '॥દ્વિ॥ શ્રી ગૌતમાય નમઃ ॥' થી કર્યો છે. અને પુષ્પિકા આ મુજબ છે. 'इति श्री अगडदत्त कुमार रास संपूर्णमिति ॥छ॥'



3) શ્રીરુંદરજી કૃત અગડદત્ત રાસ

આ કૃતિની ત્રણ પ્રતો પ્રાપ્ત થઈ છે. ક. અને ખ. પ્રત બી.એલ ઈન્સ્ટિટ્યુટ દિલ્લીથી પ્રાપ્ત થઈ છે. એમાં 'ક' પ્રતને મુખ્ય બનાવવામાં આવી છે. 'ખ' અને 'ગ' પ્રતનો જરૂર લાગી ત્યાં લાભ લીધો છે.

ક.) પ્રતક્રમાંક ડી.એલ. ૦૦૦૦૦૧૪૮૮. કુલ પત્ર-૧૦, પ્રતનું માપ ૨૮ x ૧૨ સે.મિ. છે. પ્રતિપત્ર પંક્તિ ૧૫ અને પ્રતિપંક્તિ અક્ષર ૪૫ થી ૫૭ છે.

પ્રતમાં વચ્ચે કોરુ ચોખંડુ રાખવામાં આવ્યું છે. ખૂટતા પાઠો, હાંસિયામાં કે ઉપર-નીચે કોરી જગ્યામાં '+૨', '=', 'V', 'N', '+૧', એવી નિશાનીથી અથવા વિના નિશાનીએ પણ ઉમેર્યા છે. બે પંક્તિની વચ્ચેની જગ્યામાં પણ પાઠ ઉમેરાયા છે. અક્ષરો આગળ-પાછળ લખાઈ ગયા હોય ત્યાં અક્ષર ઉપર '૨', '૧' એવી નિશાની આપવામાં આવી છે.

પ્રસ્તુત અગડદત્તની બધી જ પ્રતો કરતાં આ પ્રતમાં મહત્ત્વની વિશિષ્ટતા એ છે કે આખી પ્રતમાં દંડ કે કડી ક્રમાંકમાં સહેજ પણ અવ્યવસ્થા નથી.

અક્ષરો એક સરખા અને સુવાચ્ય છે. 'ખ' માટે 'ષ' અને 'ખ' બન્ને વપરાયા છે. મોટે ભાગે 'બ' નો 'વ' જોવા મળે છે. ક્વચિત્ જ 'વ' ને બદલે 'બ' વપરાયો છે.

‘ક’ પ્રત અને ‘ખ’ પ્રત બન્નેના અક્ષરો એકદમ સરખા જ છે લેખકે પોતાનું નામ પુષ્પિકામાં આપ્યું નથી.

આ પ્રતનો આરંભ ‘।।દ્વિ।।’ થી કર્યો છે અને પુષ્પિકા ‘इति श्री अगडदत्त राजर्षि चतुष्पदी समाप्ता’ છે.

ખ.) પ્રત ક્રમાંક ડી.એલ. ૦૦૦૦૦૧૪૮૭ છે. પત્ર-૧૦, પરંતુ પ્રથમ ત્રણ પત્ર નથી, પ્રતનું માપ ૨૮ x ૧૨ સે.મિ. છે. પ્રતિ પત્ર પંક્તિ ૧૫ અને પ્રતિ પંક્તિએ અક્ષર ૪૦ થી પર છે.

આ પ્રતમાં પણ વચ્ચે કોરું ચોખંડુ રાખવામાં આવ્યું છે. ક્વચિત્ જ બે પંક્તિની વચ્ચે ખૂટતા અક્ષરો ઉમેર્યા છે એ સિવાય આ પ્રતમાં ક્યાંય પાઠ ખૂટતો નથી.

અક્ષરો એક સરખા અને સુવાચ્ય છે. ‘ખ’ માટે ‘ષ’ નો જ ઉપયોગ થયો છે, ‘બ’ નો ‘વ’ અને ‘વ’નો ‘બ’ જોવા મળે છે. કોઈ સ્થાને પરિમાત્રા વપરાઈ છે.

પ્રતના અંતે પુષ્પિકા ‘इति श्री अगडदत्त राजर्षि चतुष्पदी समाप्ता ।।छ।।’ એ મુજબ છે.

ગ.) આ પ્રત લાલભાઈ દલપતભાઈ ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર અમદાવાદથી પ્રાપ્ત થઈ છે.

પ્રત ક્રમાંક - ૧૦૮૫૯, પત્ર-૧૨, પ્રતનુ માપ ૧૨ x ૨૮.૫ સે.મિ. છે. પ્રતિપત્ર પંક્તિ ૧૩ અને પ્રતિપંક્તિએ અક્ષર ૪૧ થી ૪૫ છે.

આખી પ્રતમાં અક્ષરો એકસરખા અને સુવાચ્ય છે. ત્રણ સ્થળે ‘///’ એવ નિશાનીથી ખૂટતો પાઠ ઉમેર્યો છે. અને એક સ્થાને ‘x’ એવી નિશાનીથી ઉમેર્યો છે. ક્યાંક બે પંક્તિની વચ્ચે પાઠ ઉમેરાયો છે.

ક્વચિત્ પરિમાત્રા વપરાઈ છે. ‘ખ’ ને બદલે ‘ષ’ નો જ પ્રયોગ થયો છે. અનુનાસિક પૂર્વે અનુસ્વાર કરવામાં આવ્યા છે. ક્વચિત્ નિરર્થક અનુસ્વારો પણ દેખાય છે.

પત્ર ૧-અ પર બન્ને બાજુ હાંસિયામાં સુંદર ચિત્રણ કરવામાં આવ્યું છે.

પ્રતનો આરંભ ‘।।દ્વિ।।’ થી થયો છે. અને પુષ્પિકા ‘इति श्री अगडदत्त राजर्षि प्रबंधः समाप्तः’ છે.



૪) ગુણવિનયજી કૃત અગડદત્ત રાસ

આ કૃતિની એક જ પ્રત શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્ય જ્ઞાનમંદિર પાટણથી પ્રાપ્ત થઈ છે. તેના સૂચિપત્રમાં રાસના કર્તા જિનકુશલસૂરિજી જણાવ્યા છે જે વસ્તુતઃ ગુણવિનયજી છે.

ડા. ૨૯૯, પ્રત ક્રમાંક-૧૪૩૭૧, પત્ર-૧૩, પ્રતનું માપ ૨૮.૫ x ૧૨ સે.મિ. છે. પ્રતિપત્ર પંક્તિ ૧૬થી ૨૦ અને પ્રતિપંક્તિએ અક્ષરો ૪૩ થી ૬૦ છે.

ક્યાંક બન્ને હાંસિયામાં તથા ઉપર-નીચે કોરી જગ્યામાં અને બે પંક્તિ વચ્ચે જગ્યામાં અસ્પષ્ટ અક્ષરો લખ્યા છે, પાક ખૂટતા નથી અને કોઈ પદની ટીપ્પણી જેવું પણ જણાતું નથી.

૭અ સુધી અક્ષરો એક સરખા અને સુવાચ્ય છે. ‘ખ’ માટે ‘ચ’ અને ‘ષ’ બન્ને વપરાયા છે. ક્વચિત્ ‘વ’ના સ્થાને ‘બ’નો નિર્દેશ છે. વ્યંજન સાથે ‘આ કાર’ અને વ્યંજન સાથે ‘ઈ કારમાં’ બહુ સામાન્ય તફાવત છે.

૭આ થી અક્ષરો બદલાયા છે. આ અક્ષરો સહેજ નાના-મોટા થાય છે. અને પંક્તિ આગળ જતા વળી જાય છે. ક્યાંક અક્ષરો ફૂટ્યા છે. ક્યાંક અક્ષરો એકદમ જોડાઈ ગયા હોવાથી જોડાક્ષરનો ભ્રમ કરે છે. અહીં પણ ‘ખ’ માટે ‘ચ’ અને ‘ષ’ એમ બન્ને વપરાયા છે. ‘મ’નું ડાબુ પાંખિયું ટૂંકું થઈ જવાથી ‘ત’ નો ભ્રમ ઊભો કરે છે. આખી પ્રતમાં દંડની અનિયતતા છે.

પ્રતમાં છેડાના ભાગ ખવાઈ ગયા છે. તથા દરેક પત્ર પર જમણી બાજુએ ઉપરના ભાગમાં ઉધઈ લાગી છે.

પ્રતની લેખન સંવત પુષ્પિકામાં નથી આ પ્રતનું લેખન પં. જીવકીર્તિ ગણિજીએ કર્યું છે. આ જીવકીર્તિ ગણિજી કયા? એ નિશ્ચિત ન થઈ શકવાના કારણે પ્રત-લેખન સંવત પણ નિશ્ચિત થઈ શકતી નથી.

પ્રતનો આરંભ ‘||શ્રી ડહીચા પારસનાથાય નમ||’ થી થયો છે. અને પુષ્પિકા આ પ્રમાણે મળે છે - ‘इति श्री अगडदत्तकुमार चउपई॥ पं० जीवकीर्तिगणि लिखितं’



૫) લલિતકીર્તિજી કૃત અગડદત્ત રાસ

આ કૃતિની ત્રણ પ્રતો પ્રાપ્ત થઈ છે.

ક.) આ પ્રત આચાર્ય શ્રી કેલાસસાગરસૂરિજ્ઞાનમંદિર-કોબાથી પ્રાપ્ત થઈ છે.

પ્રત ક્રમાંક-૧૩૭૧૫, પત્ર-૧૨, પ્રતનું માપ ૨૬ X ૧૧ સે.મિ. છે. પ્રતિપત્ર પંક્તિ ૧૫ થી ૧૭ અને પ્રતિપંક્તિએ અક્ષરો ૪૧ થી ૪૭ છે. આ પ્રતમાં ત્રીજું અને ચોથું પત્ર નથી.

કોઈ સ્થાનોએ ખૂટતા પાઠોને બન્ને હાંસિયામાં અને ઉપર-નીચે કોરી જગ્યામાં 'V' કે 'X' એવી નિશાની કરી ઉમેર્યા છે. બે પંક્તિની વચ્ચેની જગ્યામાં પણ ખૂટતા પાઠ પૂરવામાં આવ્યા છે. કોઈ સ્થાને શાહી ઉખડી ગઈ છે. પત્ર-૫અ પર ૮મી પંક્તિમાં અક્ષર ઉપરાઉપરી લખાયા છે. શું લખાયું છે તે સમજાય તેમ નથી. માત્ર પત્ર-૧આ અને ૨અ માં જ અમુક જ અંકો અને અમુક અક્ષરો લાલ રંગથી લખવામાં આવ્યા છે. ત્યાર પછી આખી પ્રતમાં ક્યાંય લાલ રંગ વપરાયો નથી.

અક્ષરો એક સરખા છે. 'ખ' માટે 'ઘ' તથા 'બ' માટે 'બ' અને 'વ' વપરાયા છે. 'ઙ' માટે બે લિપિચિહ્નો વપરાયા છે. કોઈક સ્થાને 'મ'નું ડાબુ પાંખિયુ ટૂંકું થઈ જવાથી 'ત' અને 'ન'નો ભ્રમ ઊભો કરે છે. વ્યંજન સાથે દીર્ઘ 'ઈ' અને વ્યંજન સાથે 'આ' બન્નેમાં બહુ સામાન્ય ભેદ છે.

પ્રતમાં ખૂણાનો થોડો ભાગ ખવાયો છે. પત્ર-૫નો થોડો ભાગ પત્ર ૬અ પર ચોંટ્યો છે.

આ પ્રતનું લેખન વિ.સં. ૧૭૨૨માં (પુષ્પિકા- સત્તરિંશદ્વાવીસા વ્રષે) થયું જણાય છે. શ્રાવણ સુદ-૧૩, શુક્રવારે પ્રત લખાઈ છે. લેખકનું નામ ડુર્ગસી (કોબા ભંડારના સૂચિપત્રમાં દુર્ગસિંહ) છે.

પ્રતનો આરંભ '।।।।' થી કર્યો છે અને પુષ્પિકા આ મુજબ છે. 'इति श्री अगडदत्त रास ग्रंथाग्रथ संवत् सत्तरिंशदद्वावीसा व्रषे श्रावण सुदि तेरसि शुक्रइ.'

ત્યાર પછી પંક્તિ એકદમ છેકવામાં આવી છે. તેના પછી 'लिरव्यतं सेवक दुर्गसी' લખ્યું છે.

ખ.) આ પ્રત શ્રી જિનશાસન આરાધના ટ્રસ્ટના સહયોગથી મળી છે. જે શ્રી ગોડીજી જૈન જ્ઞાન ભંડાર. પાયધુની -મુંબઈની છે.

પ્રતક્રમાંક-૩ (સ્કેન કર્યા પ્રમાણે), કુલપત્ર-૧૦, પ્રતનું માપ ૨૮.૫ x ૧૨ સે. મિ. છે. પ્રતિપત્ર ૧૭ પંક્તિ અને પ્રતિપંક્તિ ૫૦ થી ૬૦ અક્ષરો છે.

દરેક પત્રમાં વચ્ચે ચોરસ જગ્યા ખાલી રાખી તેમાં ચાર અક્ષર ગોઠવવામાં આવ્યા છે. અક્ષરો એક સરખા, સુંદર અને સુવાચ્ય છે. ત્રણ જ સ્થળે '=' અને '+' ની નિશાનીથી ખૂટતો પાઠ

ઉમેરવામાં આવ્યો છે. એ સિવાય આખી પ્રતમાં ક્યાંય પાઠ ખૂટતો નથી. ‘ખ’ ને બદલે ‘ષ’ અને કવચિત્ ‘ચ’ વપરાયો છે. અશુદ્ધિને સફેદો લગાવીને છેકવામાં આવી છે.

પ્રત જીર્ણ છે. દરેકપત્ર ચારે બાજુથી ખંડિત છે. પત્ર ૨ અને ૪ નો ઘણો ભાગ ખવાઈ ગયો છે.

આ પ્રતનુ લેખન પં. ભક્તિવિશાલજીએ સાધ્વીશ્રી કનકમાલાશ્રીજીના શિષ્ય સા. કીર્તિમાલાશ્રીજી ને વાંચનાર્યે કર્યું છે.

પ્રતનો પ્રારંભ ‘॥ઈ॥ શ્રી પાર્શ્વનાથાય નમઃ॥’ થી થયો છે અને પુષ્પિકા આ મુજબ છે. -
 इति श्री अगडदत्तनी चउपई संपूर्णा॥ सर्वगाथा ३०३९॥ श्लोक संख्या ५०४३॥ मंगलं भूयात्॥
 लिखिता पं० भक्तिविशालेन। साध्वी कनकमाला शि० कीर्तिमाला वाचनार्थम् ॥ श्रीः॥

ગ.) આ પ્રત સર ભાંડારકર ઓરીએન્ટલ રીસર્ચ ઈન્સ્ટિટ્યુટ-પૂનાથી પ્રાપ્ત થઈ છે.

પ્રત ક્રમાંક - ૧૫૬૯, ૧૮૯૧-૯૫, પત્ર - ૧૯, પ્રતનુ માપ ૨૩ × ૧૦.૫ સે. મિ. છે.
 પ્રતિપત્ર ૧૫ પંક્તિ અને પ્રતિપંક્તિએ ૨૭ થી ૩૭ અક્ષરો છે.

માત્ર પત્ર-૧૯ સિવાય દરેક પત્રમાં વચ્ચે ચોરસ ખાલી જગ્યા રાખી તેમાં ચાર અક્ષર ગોઠવવામાં આવ્યા છે. અમુક પત્રોમાં ભેજ લાગવાથી પાછળના અક્ષરોની શાહી ઉઠી આવી છે.

ખૂટતા પાઠ માત્ર બે જ સ્થાને ઉમેરવામાં આવ્યા છે. એક સ્થળે ‘॥’ એવી નિશાની દ્વારા ઉમેર્યો છે. ‘ખ’ માટે ‘ષ’ અને ‘ચ’ બન્ને લિપિચિન્હો વપરાયા છે.

દરેક પત્ર આ ના ડાબી બાજુના હાંસિયા પર ‘અગડંચં’ કે ‘અગડંચં’ અને અંક લખવામાં આવ્યો છે. પત્ર ૧૧ આ પર ‘અગડદત્ત ચઉપઈ ૧૧ એમ લખ્યું છે. એ જ પત્રના જમણા હાંસિયા પર અંકની ચારે બાજુ ચિત્રણ કર્યું છે.

આ પ્રતનુ લેખન સંવત ૧૭૮૦ જેઠ સુદ-૯ ના બુધવારે થયું છે. પાટોધીનગરમાં (જૈન ગૂ. ક. મુજબ પાટણ નગરમાં) વાચક જ્ઞાનનિધાનગણિના શિષ્ય વાચક વિદ્યાવિમલગણિએ તેમના શિષ્ય પં. મહિમાસુખમુનિને અધ્યયનાર્યે આ પ્રત લખી છે.

પ્રતનો પ્રારંભ ‘॥ઈ॥’ થી કર્યો છે. અને પુષ્પિકા આ પ્રમાણે છે. - ‘इति श्री अगडदत्त रासः संपूर्णः॥ ग्रंथाग्रंथ ५०३९॥ श्री संवत १७८० वर्षे ज्येष्ठ सुदि ९ दिने बुधवासरे श्री पाटोधीनगरे वा० श्री श्री ज्ञाननिधानगणि शिष्य वा० विद्याविमलगणि लिखितं तत् शिष्य पं० महिमासुख मुनि पठनार्थं॥ तत् शिष्य पं० रंगखेमुनि भ्रातृ पं० मत लेम मुनिरा परत छइ.’

ક) સ્થાનસાગરજી કૃત અગદત્ત પ્રબંધ

આ કૃતિની એક જ પ્રત ઓરીએન્ટલ ઈન્સ્ટિટ્યુટ વડોદરાથી પ્રાપ્ત થઈ છે.

પ્રત ક્રમાંક-૫૩૨૫, પત્ર-૨૪, પ્રતનું માપ- ૨૮.૫ x ૧૨.૫ સે.મિ. છે. પ્રતિપત્ર પંક્તિ ૧૫ છે. અને પ્રતિપંક્તિએ અક્ષર ૫૦ થી ૫૫ છે.

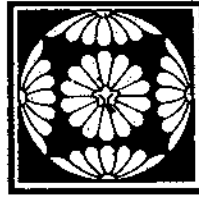
આ પ્રતમાં વચ્ચે કોરી ફૂદરડી રાખવામાં આવી છે. ખૂટતા પાઠો આજુ-બાજુ તથા ઉપર-નીચે હાંસિયામાં '||' કે 'x' એવી નિશાનીથી ઉમેર્યા છે. મોટે ભાગે સુભાષિતો અને દેશીઓ જ ઉમેરવામાં આવી છે. ક્યાંક બે પંક્તિ વચ્ચે પાણ ખૂટતો પાઠ પૂર્યો છે.

અક્ષરો એક સરખા અને સુવાચ્ય છે. અનુનાસિકની પૂર્વના વ્યંજન પર અનુસ્વારનું વલાણ વધુ છે. 'બ' માટે 'વ' 'ઝ' બન્ને વપરાયા છે. પ્રાયઃ 'બ' નો 'વ' અને 'વ' નો 'ઝ' થયેલો જોવા મળે છે. કડી ક્રમાંકોમાં અનિયતતા છે. પડીમાત્રાનો ક્વચિત્ ઉપયોગ થયો છે.

આ પ્રતની મુખ્ય વિશિષ્ટતા એ છે કે પ્રત કવિના સ્વહસ્તે જ લખાઈ છે. પ્રતના છેડાના ભાગો ક્યાંક-ક્યાંક ખવાયા છે. પુષ્પિકા મુજબ આ પ્રતનું લેખન સંવત્ ૧૬૮૫ માં જેઠ સુદ-૧૩ના રવિવારે થયું છે. કર્તાએ પોતે જ વાંચનના હેતુથી રાયધનપૂર (રાધનપૂર)માં લખી છે.

પ્રતનો પ્રારંભ '||દ્વિ|| શ્રી ગુહી પાર્શ્વનાથાય નમઃ|| એૈશ્રી ભગવત્યૈ નમઃ||' થી કર્યો છે. અને પુષ્પિકા આ પ્રમાણે છે.

'इति श्री अगडदत्तऋषिराय प्रबंध समाप्तः॥ संवत् १६८५ वर्षे ज्येष्ठमासे सितपक्षे त्रयोदश्यां रविवासरे लिख्यतं रायधनपुरे । मुनिस्थानसागरेण प्रवाचनाय ॥श्रीः॥ क्षेमं भूयात् ॥छः॥छः॥ श्री श्री ॥ कल्याणमस्तु ॥ श्रीः॥ छः॥ छः॥ श्रीः॥ श्रीः॥ श्रीः'



ઁ) નંદલાલજી કૃત અગદત્ત રાસ

આ કૃતિની એક જ પ્રત આચાર્ય શ્રી કેલાસસાગરસૂરિ જ્ઞાનમંદિર-કોબાથી પ્રાપ્ત થઈ છે. આ કવિની કૃતિનો-પ્રતનો ઉલ્લેખ જૈન ગુર્જર કવિઓમાં નથી.

પ્રત ક્રમાંક-૧૮૮૮૧, પત્ર-૧થી ૬ અ, અહીં ૧૧મી પંક્તિથી 'ચંદન-મલયાગિરિ રાસ' શરૂ થાય છે. કુલ પત્ર-૧૦, પ્રતનું માપ ૨૭ x ૧૨.૫ સે.મિ. છે.

દરેક પત્રમાં ૨૦ થી ૨૪ પંક્તિ અને દરેક પંક્તિએ ૫૦ થી ૫૮ અક્ષરો છે.

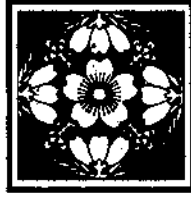
અક્ષરો ક્યાંક નાના ને ક્યાંક મોટા છે. ‘ખ’ માટે ‘ષ’નો જ પ્રયોગ છે, ‘ષ’ અને ‘બ’ સરખા લાગે છે. ‘વ’ પણ ‘વ’ને મળતો આવે છે. ‘વ’ અને ‘બ’ માં કોઈ નિયતતા ન હોવાથી ‘વિચારી’ને બદલે ‘બિચારી’ અને ‘બેઠો’ના સ્થાને ‘વેઠો’ વંચાય છે. ખૂટતો પાઠ માત્ર ત્રણ સ્થાને જ ‘V’ નિશાનીથી હાંસિયામાં અને ઉપરની ખાલી જગ્યામાં ઉમેરવામાં આવ્યો છે. બાકી ક્યાંય પાઠ ખૂટતો નથી. શબ્દ બાંધવા માટે ‘૦’ ચિહ્નનો ક્યાંય પ્રયોગ થયો નથી.

અમુક પત્રના છેડા ખંડિત છે. કોઈ-કોઈ સ્થાને શાહી ઉખડી ગઈ છે. અક્ષર વંચાતા નથી.

આ પ્રતનું લેખન સંવત ૧૮૭૨ વૈશાખ સુદ-૮ મંગળવારે જુદ ગામ માં થયું છે. લેખકે પોતાનું નામ પુષ્પિકામાં આપ્યું નથી.

પ્રતનો પ્રારંભ ‘॥ શ્રી ઐં નમઃ’ થી થયો છે અને પુષ્પિકા આ મુજબ છે.

‘इति संपूर्ण लिखतं जीद मध्ये वैशाख सुदी आठमी ८ बार मंगलवार संमत १९७२ ॥मे०॥’



૮) પુન્યાનિધાનજી કૃત અગડદત રાસ

આ કૃતિની બે પ્રતો પ્રાપ્ત થઈ છે.

ક.) આ પ્રત શ્રી હેમચન્દ્રાચાર્ય જ્ઞાનમંદિર પાટણથી પ્રાપ્ત થઈ છે.

ડા.-૩૨૨, પ્રત ક્રમાંક-૧૫૩૩૮, પત્ર-૬, પ્રતનુ માપ ૨૮×૧૧ સે.મિ. છે.

પ્રતિપત્ર ૧૮ થી ૨૭ પંક્તિ અને પ્રતિપંક્તિએ ૫૨ થી ૮૭ અક્ષરો છે.

આખી પ્રતમાં અક્ષરો નાના જ છે. પરંતુ પત્ર ૪ અ માં ૭ પંક્તિ તો એકદમ ઝીણા અક્ષરમાં છે. જ્યારે ૩ અ માં ૪ પંક્તિ ૩ આ માં ૧૭ પંક્તિ અને ૬ અ માં ૧૨ પંક્તિ મોટા અક્ષરમાં લખાઈ છે. ‘ખ’ ને બદલે ‘ષ’ વપરાયો છે, ક્યાંક ‘સ્વ’ પણ જોવા મળે છે. પત્ર ત્રીજા, ચોથા અને ૬આ માં મોટે ભાગે કોઈ જ સ્થાનોમાં દંડ કરવામાં નથી આવ્યા. હાંસિયામાં તથા ઉપરની કોરી જગ્યામાં ખૂટતા પાઠો ઉમેરવામાં આવ્યા છે, પત્રની પાછળની બાજુએ ડાબી બાજુના હાંસિયામાં ઉપર

‘અગડદત્ત ચૌ’ અને પત્રાંક લખેલ છે. અને જમણી બાજુના હાંસિયામાં નીચે માત્ર પત્ર ક્રમાંક જ લખ્યા છે. છેલ્લા પત્રમાં ડાબી બાજુના હાંસિયામાં ઉપર ‘અગડદ૦ ૬’ એમ લખ્યું છે.

કોઈ પત્રના ખૂણા ખંડીત છે. પ્રતનું લેખન ૧૮મી સદીમાં થયું જણાય છે. પ્રતનો આરંભ ‘||દ્વિ|| એ નમઃ||’ થી કર્યો છે અને પુષ્પિકા ‘इति श्री अगडदत्त चौपई संपूर्णा ||’ આટલી જ છે.

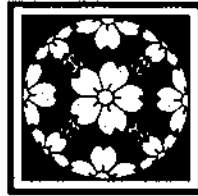
ખ.) આ પ્રત સર ભાંડારકર ઓરીએન્ટલ રીસર્ચ ઇન્સ્ટિટ્યુટ-પૂનાથી પ્રાપ્ત થઈ છે. પ્રતના ઓળખપત્ર પર રાસના કર્તા ઉદયવિમલ જણાવ્યા છે. જે વસ્તુતઃ પુન્યનિધાનજી છે.

પ્રત ક્રમાંક-૧૫૬૮, ૧૮૮૧-૮૫, કુલપત્ર-૨૩, પ્રતનુ માપ-૧૮ x ૧૦.૫ સે. મિ. છે. પ્રતિપત્ર પંક્તિ ૧૧ થી ૧૩ છે અને પ્રતિપંક્તિએ અક્ષરો ૩૨ થી ૪૩ છે. પત્ર ૨,૩ અને ૮ નથી.

ખૂટતા પાઠો હાંસિયામાં તથા ઉપર નીચે કોરી જગ્યામાં ‘X’ ‘V’ અને એક સ્થળે ‘+’ ની નિશાનીથી ઉમેર્યા છે. પત્ર-૮ અ થી અક્ષરો થોડા મોટા થયા છે. અક્ષરો એક સરખા છે. ‘ખ’ માટે મોટાભાગે ‘ષ’ વપરાયો છે. ક્વચિત્ ‘ख’ નો પ્રયોગ થયો છે. અનુસ્વારમાં અનિયતતા છે. બહુધા અનુનાસિક પૂર્વે અનુસ્વારનું વલણ રહ્યું છે.

આ પ્રતનું લેખન સંવત ૧૭૩૨ માં વાચક શ્રી દેવચંદ્રજીના શિષ્ય વાચક શ્રી વીરચંદ્રજીએ કર્યું છે.

પ્રતનો આરંભ ‘||દ્વિ|| એ નમઃ||’ થી કર્યો છે. અને પુષ્પિકા આ મુજબ છે. ‘इति श्री अगडदत्त चौपई संपूर्णः संवत १७३२ वर्षे लिखितं वा श्री देवचंद्रजी ते शिष्य वा श्री वीरचंद्रजी चिरं नंदात्|| श्रीः’



૯ ભીમ (શ્રાવક) કૃત અગડદત્ત રાસ

આ કૃતિની એક જ પ્રત શ્રી જિનશાસન આરાધના ટ્રસ્ટના સહયોગથી પ્રાપ્ત થઈ છે. જે શ્રી ગોડીજી જૈન જ્ઞાન ભંડાર પાયધુની-મુંબઈની છે.

પ્રત ક્રમાંક - ૫ (સ્કેન કર્યા મુજબ), કુલપત્ર-૧૮, પ્રતનુમાપ ૨૩ x ૧૦.૫ સે.મિ. છે. પ્રતિપત્ર પંક્તિ ૧૪ થી ૧૬ છે. પ્રતિપંક્તિએ અક્ષરો ૩૪ થી ૩૮ છે.

આખી પ્રતમાં અક્ષરો એકધારા અને સુવાચ્ય છે. દરેક 'આ' પત્ર પર ડાબી બાજુના હાંસિયા પર 'અગડદત્ત રાસ' અને પત્રાંક લખેલા છે. દૂહા, ચોપાઈ વગેરે તથા ચરણાન્તે આવતા દંડો લાલ રંગથી કરવામાં આવ્યા છે.

આખી પ્રતમાં માત્ર બે જ સ્થળે '૧' એવી નિશાનીથી ખૂટતો પાઠ ઉમેર્યો છે. એ સિવાય આખી પ્રતમાં ક્યાંય પાઠ ખૂટતો નથી. 'ખ' માટે 'ષ' અને 'ખ' બન્ને વપરાયા છે. કવચિત્ 'બ' ને બદલે 'વ' વપરાયો છે.

પ્રતનું લેખન સંવત ૧૮૩૦ ફાગણ સુદ-૮ બુધવારે થયું છે. વકીલ વરજલાલ વેણીદાસે ખેડામાં શ્રી ભીડભંજન અમીઝરા પાર્શ્વનાથ પ્રભુની કૃપાથી પ્રતલેખન કર્યું છે.

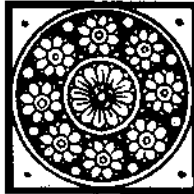
પ્રતનો પ્રારંભ '॥૮૮॥.... નાથાય નમઃ॥' થી કર્યો છે. અને પૂર્ણાસ્તિ આ પ્રમાણે પુષ્પિકા દ્વારા થઈ છે. 'इति श्री अगडदत्त रास समाप्तम् संवत् १९३० फा. शु. ९ बुध ल० वकील वरजलाल वेणीदास खेडा मध्ये श्री भीडभंजन अमीझरा पार्ष्वनाथ प्रसादात्: शूभं भवतू:॥' ત્યારબાદ એક દૂહો લખવામાં આવ્યો છે.

દૂહો:-

जाणंतासुं गोठडी, सूरसुं संग्राम।

जे हारिजइं जीपीइं, तोइं नही वीराम

॥१॥



૧૦ માન/મહિમાસિંહજી કૃત અગડદત્ત રાસ

આ કૃતિની એક જ પ્રત લાલભાઈ દલપતભાઈ ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર - અમદાવાદથી પ્રાપ્ત થઈ છે.

પ્રતક્રમાંક-૨૫૮૨, કુલપત્ર-૧૭, પ્રતનુ માપ ૨૫ x ૧૧.૨ સે.મિ.છે. પ્રતિપત્ર પંક્તિ ૧૫ થી ૧૬ છે. પ્રતિપંક્તિએ ૩૮ થી ૪૮ અક્ષરો છે. પત્ર ૧૭ અ માં અગડદત્ત રાસ પૂરો થઈ જાય છે. પત્ર ૧૭ આ માં ૨૪ તીર્થંકરોનું સ્તવન છે. જે પત્ર ૧૭ આ ના બન્ને હાંસિયામાં ત્યાર પછી ૧૬ અ ના બન્ને હાંસિયામાં લખાઈને પૂર્ણ થયું છે.

પ્રતમાં અક્ષરો એકસરખા સુવાચ્ય છે. બધા જ પત્રાંકોની ચારે બાજુ સુંદર ચિત્રકામ કર્યું છે. પત્ર ૧૬ આ માં વચ્ચે બે સ્થળે ચોરસ ખાલી જગ્યા છોડી તેમાં ચાર અક્ષરો ગોઠવવામાં આવ્યા છે. અને પત્ર ૧૭ આ માં છત્રાકાર જગ્યા છોડી વચ્ચે-વચ્ચે એ જ આકારે અક્ષરો ગોઠવ્યા છે. દરેક આ પત્રમાં ડાબી બાજુના હાંસિયામાં અગડદત્ત ચોં કે અગડદત્ત૦ પ૦ અથવા પત્ર એમ લખીને પત્રાંકો આપ્યા છે.

પત્ર ૩ આ માં બન્ને બાજુ હાંસિયામાં વાર વિષયક કોઈ પંક્તિઓ છે. ખૂટતા પાઠો મોટા ભાગે વગર નિશાનીએ અને ક્યાંક 'x', 'V' અને '+' એવી નિશાનીથી ઉમેર્યા છે. 'ખ' ના બદલામાં માત્ર 'ષ' જ વપરાયો છે. અનુનાસિક પૂર્વે અનુસ્વારનું વલણ છે.

પ્રતનું લેખન સંવત ૧૭૪૮ માગસર વદ ૧૩ શનિવારે આલોટ નગરમાં થયું છે. વિદ્યાસુંદરગણિના શિષ્ય મુનિ સૌભાગ્યસુંદરજી (L. D. ના સૂચિપત્ર મુજબ સૌભાગ્યસાગરજી) એ આ પ્રતનું લેખન કર્યું છે.

પ્રતનો '।।દ્વ।। શ્રી જિનાય નમઃ।।' થી આરંભ કરીને આ મુજબ પુષ્પિકા આપીને પૂર્ણાહુતિ કરી છે - 'ઈતિ શ્રી અગડદત્ત કુમાર ચોપાઈ. સંપૂર્ણમ્।। ગ્રંથાગ્રંથ ૪૮૧। માનં। સકલ પંડિત ગણિ ગજેન્દ્ર ગણિ।। શ્રી શ્રી શ્રી શ્રી શ્રી વિદ્યાસુંદર। તત્ શિષ્ય મુનિ સૌભાગ્યસુંદર લખિકૃતં।। સંવત્ ૧૭ । ૪૮। વર્ષે મગસિર વદિ।। ૧૩।। દીને। કૃષ્ણ પક્ષે સનિવાસરે।। આલોટનગરે।। શ્રીરસ્તું।'



૧૧ શાંતરૌભાગ્યજી ફત અગડદત્ત રાસ

આ કૃતિની એક જ પ્રત ભાંડારકર ઓરીએન્ટલ રીસર્ચ ઈન્સ્ટિટ્યુટ-પૂનાથી પ્રાપ્ત થઈ છે.

પ્રતક્રમાંક ૩૨૮, ૧૮૭૧-૭૨, પત્ર-૨૮, પ્રતનુ માપ ૨૩.૫ x ૧૧ સે. મિ. છે. પ્રતિપત્ર ૧૫ થી ૧૭ પંક્તિ છે. પ્રતિપંક્તિએ ૩૭ થી ૪૬ અક્ષરો છે.

આ પ્રતના અક્ષરો ઉકેલવા સહેજ કઠિન છે. વ્યંજન સાથે 'આ' અને વ્યંજન સાથે 'ઈ' માં કોઈ ફરક નથી. 'મ' અને 'ઢ' તથા 'ય' અને 'સ' માં બહુ સામાન્ય ભેદ છે. 'ખ' ન બદલે 'ષ' નો જ પ્રયોગ થયો છે આખી પ્રતમાં ક્યાંય દંડ કરવામાં આવ્યા નથી.

ખૂટતો પાઠ '૧૧' એવી નિશાનીથી હાંસિયામાં ઉમેર્યો છે. બે પંક્તિની વચ્ચે પણ, રહી ગયેલ શબ્દ ઉમેરી દેવામાં આવ્યા છે. અમુક પત્રોમાં ભેજ લાગવાથી અક્ષરો પાછળ ઉઠી આવ્યા છે.

પ્રતનો આરંભ '॥૮૮॥ શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ સારદાય નમઃ॥' થી કરીને અંતે આ મુજબ પુષ્પિકા આપીને પૂર્ણાહૂતિ કરી છે. 'इति श्री अगडदत्त चरित्र द्वितीय बंड संपूरण श्री पार्श्वप्रसादेण कृतं ७ भादरवो मास तमें जाणो सर्वगाथा ८४६ श्लोक २५६'



૨. સં.-૧૬૦૧, લે. સં.-૧૬૩૭.

[illegible]

પ્રથમ પૃષ્ઠ

[illegible]

અંતિમ પૃષ્ઠ

૨. સં.-૧૬૨૫.

પ્રથમ પૃષ્ઠ

અંતિમ પૃષ્ઠ

૨. સં.-૧૬૬૬.

(पदे)। ६॥॥॥ परमपुत्रवदमेखिकिना। प्रणसुगअत्रनामासुरतकमलिजिमभवा। नाकलकरप्रमत्तनामा।
 उपमारीआमन्त्रतका। शानसमावकवीरात्रिकरलपुत्रइममरना। नाशरुवदभितो। शोतयमासुनामा।
 उमुक्ति। ममकारकात्। अपदअपहरनितरइपणीअगतो। लाइराशसिवादिउमिरमली। जिनकाइअधि
 कप्रलीला। सुवमनभाउमातजी। काउइकवितकलीला। आदिनदतजिउजगतलक। रवतरो। सुकरेसामेव
 कजमभाविधिकर। आवडुरतविमेष। पयाअकवरप्रदिवोमनो। प्रकाउउपपुत्रराजिजमभावित्रिआअधि
 का। सुममरकिनरप्रधुरि। इआभारिजजिनधि हसुधि। भाविमदजमुअधिकारउमनमिगदुम। मम
 मसुवपकाजी। उमुगवस्सोसधिरसेम। अमु पमआदिनजीरादुरपमिममजिउपममभाविदिसुप
 मसावमथीरा। वावकजीसुधिरकहइहा। पमसावमथीरा। वावकजीसुधिरकहइहा। पमसावमथीरा। वावकजीसुधिरकहइहा।
 भाव्याहादाराभावेहा। पापदुखइहाप नमामि। प्रमत्तमजिनमरउधमना। वदिक। परमपुत्रवदमेखिकिना।
 गठकामीमउल्लिचिउदिमिआराओदापो। निरावपुत्रवदइहाउमना। अलवनदइहा। मीउहा
 जिलादुरवजभासीइहा। सुमरकिनरनामनाइहा। रजिकवनीइहा। ममअवतारा। वावकजीसुधिरकहइहा।
 अइहा। ममभाविमथीरा। ममभाविमथीरा। अइहा। रजिकरइमि। सुदयाजी। प्रमत्तमपुत्रवदमेखिकिना।
 नाजी। अइहा। ममभाविमथीरा। ममभाविमथीरा। अइहा। रजिकरइमि। सुदयाजी। प्रमत्तमपुत्रवदमेखिकिना।
 इउमिगभाइहा। उउमकइमिउपउमकाइहा। पपमिगमीनामभाविमथीरा। सुदयाजीसुधिरकहइहा।

પ્રથમ પૃષ્ઠ

[illegible]

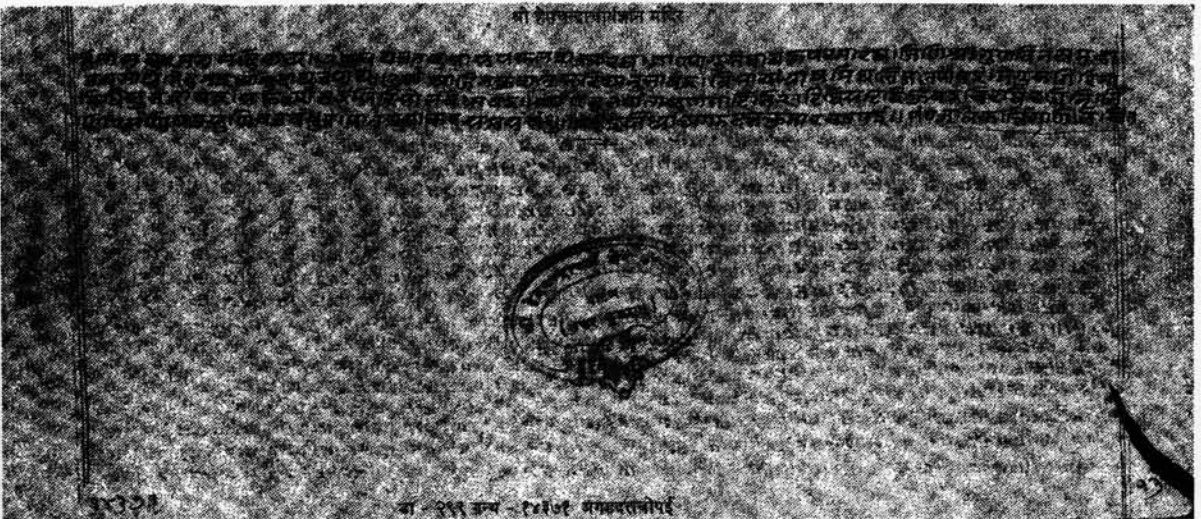
અંતિમ પૃષ્ઠ

४. गुणविनयञ्च कृत अगडहत्तरास.

२. सं.-१६७८.



प्रथम पृष्ठ



अन्तिम पृष्ठ

૨. સં.-૧૬૭૯, લે. સં.-૧૭૨૨.

[illegible]

અંતિમ પૃષ્ઠ

६. स्थानसागरञ्च कृत अगडहतप्रबंध/चरित्र.

२. सं.-१६८५, ले. सं.-१६८५.

एतन्नाम अमुकपात्रेनामयमसः ॥ श्री श्री सागरचरित्रम् ॥ आदिमपदपंकजमयी। समग्रात्ममतिमाय। वीणासुखकभा
 शिवा। पणमप्रसन्नमरपाय ॥ १ ॥ हेमगीभिनिदसवादिना। आपोबुद्धिविषया। जितमैरैसरसतिपरिदया। तेनरकद्विषया लय
 मेवकनदप्रसन्नमयधु। आपोअतिरलेवाणि। कोलिदासकविताङ्गुतिवृक्षशक्तिपमाणि। विङ्कचवनिजमतादरो। मावधसुरसरके
 हि। अकलअलवलउसदा। नावधकोवजदेहि। धा। आचारतीवरेणाममि। लहीनिजसुगुरपमाय। बांनट्टिआपडस
 दा। यणमप्रसन्नमयधु। धा। मूलयधमोदिकद्वि। अथयनचवमज्जि। अगडहतपदकेरु। चरित्रसुगुरमिह। ६. ऊष्मा
 त्रिआडदवम। किमलकवाचि। तमससंधवपाणसिने ॥ जिमहोदजन्मपतिव। ७। दालपहिलमकमाधनी। तिरुयक
 राजेययुगाज्जि। दावजधधिसंरवाचसणीज्जि। जिन वरवचमिलहोज्जि। पा। तासमखिलचुजं वृक्षपे। मुरयो
 यनदेवमासन्नप। धालाकारमरुपेण। फिरतीज्जा। तित्तिअतिगोम। बाव्यारविज्यादिकतामप्रमुक्कोडा
 मयमथासातधवतसमीहिमारा। सावतमप्रसुरपरिमो। दारा। दरसमप्रतिमुयकारांशसरसमादिकदसदसम्मी
 मावेमादिमादापवस। अलीयचगे। स रम। जिहोवज्जधमी। धमीयकारा। नथिवेडकोअलयावारा। आरंभविचार। जि
 हाउयविचमनरकेरी। करियेयमपणयधेरा। धुमातिधेनामेराध। वरमणीशिरविलकज्जमीहो। शोखप्रखविमुदरजापो
 धमीतण्णादिवाणा। १५। इदम। तीरकाणामोदिलो। सोहदवलाजिमवेदा। जिममुकाफलदारविचि। राजतिमोतमपाद२६।
 अवतीनलिधमकज्जि। अलकाउरीसमास। सवमुरध। दिणमगवजिमा। मुकलवमनिमोत२७। मुदरगारादपकेरी। लहिकी
 वास। लोकमदापुधदितवम। करधनिलालविलमा। रम। दालवमपे। सुवज्जमगरमनोहरवापा। जिहोवज्जिधिवहावारा
 मावज्जज्जकदवमस। अगतरातरागालाल। रम। कसरककोलकमेदीकज्जि। सरससदाफलसो। सालडू। जाईज्जवेपेक

प्रथम पृष्ठ

१ २
 धर्ममयि। १५। अतिममयुगममवलाय। धर्मम। मंदसुशिविरसतासी। शिविदिता। वही। माव। मदावम। द्रवपति
 व। धालाकारमरुपेण। फिरतीज्जा। तित्तिअतिगोम। बाव्यारविज्यादिकतामप्रमुक्कोडा
 मयमथासातधवतसमीहिमारा। सावतमप्रसुरपरिमो। दारा। दरसमप्रतिमुयकारांशसरसमादिकदसदसम्मी
 मावेमादिमादापवस। अलीयचगे। स रम। जिहोवज्जधमी। धमीयकारा। नथिवेडकोअलयावारा। आरंभविचार। जि
 हाउयविचमनरकेरी। करियेयमपणयधेरा। धुमातिधेनामेराध। वरमणीशिरविलकज्जमीहो। शोखप्रखविमुदरजापो
 धमीतण्णादिवाणा। १५। इदम। तीरकाणामोदिलो। सोहदवलाजिमवेदा। जिममुकाफलदारविचि। राजतिमोतमपाद२६।
 अवतीनलिधमकज्जि। अलकाउरीसमास। सवमुरध। दिणमगवजिमा। मुकलवमनिमोत२७। मुदरगारादपकेरी। लहिकी
 वास। लोकमदापुधदितवम। करधनिलालविलमा। रम। दालवमपे। सुवज्जमगरमनोहरवापा। जिहोवज्जिधिवहावारा
 मावज्जज्जकदवमस। अगतरातरागालाल। रम। कसरककोलकमेदीकज्जि। सरससदाफलसो। सालडू। जाईज्जवेपेक

अंतिम पृष्ठ

૨. સં.-૧૬૯૮, લે. સં.-૧૯૭૨.

અંતિમ પૃષ્ઠ

૨. સં.-૧૭૦૩.

[illegible]

પ્રથમ પૃષ્ઠ

[illegible]

અંતિમ પૃષ્ઠ

८. भीम(श्रावक)कृत अगडहत्त प्रबंध.

२. सं. १५८४, ले. सं.-१८३०.

प्रथमप्रणमुं सारदा कवीश्वरकेशीमाय अतिचय
पदग्रासेसदा जुलीकरदंयसागु १ पुमानिमातापिता पुंलंघनपुंमिन् पुदपयक
मलदिइंधरी कदिकिथामुपवित्त २ जेकविथणवाणीकवडं तेजुजकरेणम जनु
पुंमातमयाकरे पुसीजदंसविकोम ३ मुजमुखमनकपननं नावनलोअतिमार अ
गमदत्तरषिरायनु रसर चिचिविस्तारि ४ कासमीरमुषिपुंमंणी पुसर
सतिदंसागमिणी दुरुणकरिजुजपुस्तगदोय वामकरिंवरविणसोई ५ विणदंभ
शरिलदकइइस्यु जाणेंकुल्लनूअंगमजस्यु मस्तकेंमनमोदनराषरी मलिमुक्ताफल
दीरेजरी ६ वदनकमविपुनिमसुगीवसे अमधरंरंगिपरवावीदसई देदवानचंपा
कपोषरी पकजदलजीवेणोषरी कानेंकुंमलकलकेंडशा चंद्रसूरजाममलजरा
नाशाजेदवीतिलनंफुल कपडि मौतीनुंनदीमूल ७ धनुषाकारेजमुदिवाकुनी जाणें
मयणतणीआकुनी दंतदामिमकुलीजइजरी वचनकलाकविअणकहेकिशी ८ क
मलनाचबैजुनूजचंग पीनपयोधरअतिनुत्तंग कनकचुम्किरषलकषरी लंकिदाहि
मानेंकेसरी ९ रातानषरातिआंगवा अमृतवांलिमुषिबोलेवली सरसतिकरेरोत
सणगार कंठेसोहेमुगताफलदार १० पाएनेजु रवादंममऊमे सुरवरवरणकम
लेजुनममई ब्रह्माविष्णुमदेसरजेद करेध्यानजुमातातेह ११ अचरदेवकेताकुं

प्रथम पृष्ठ

मुकदिअंवेरिन्ना ११ जोदलवन्ननेअचली सुणिनु सरसतिवरणकमलमलधविन
आणंदआणीकरेहरनेदा तिहोपुमुजकुपमुआणंद १२ एवसरविनुमुसा
या जेणसेवतेककुकोष पंनर १३ धरतचुसरी जेद आआमवदि मोटेनेद १४
निथीलोदसिसादेसपवित्र वारंइनेअरपुण्यतइअ रचिनुगामसधमीएक
ना अगमदसनकदिनंजदिन १०० १५ पदेगलेजोअंरने तरसारीइहासा
जामदसकेरीकयातिनावेगनेवाचि १६ आचविमखोदकरीउ चिनुगदसचइ
विमसोणेत्रवाआणमुएणि लोबुदेजवविक १७ १८ १९ २० २१ २२ २३ २४ २५ २६ २७ २८ २९ ३० ३१ ३२ ३३ ३४ ३५ ३६ ३७ ३८ ३९ ४० ४१ ४२ ४३ ४४ ४५ ४६ ४७ ४८ ४९ ५० ५१ ५२ ५३ ५४ ५५ ५६ ५७ ५८ ५९ ६० ६१ ६२ ६३ ६४ ६५ ६६ ६७ ६८ ६९ ७० ७१ ७२ ७३ ७४ ७५ ७६ ७७ ७८ ७९ ८० ८१ ८२ ८३ ८४ ८५ ८६ ८७ ८८ ८९ ९० ९१ ९२ ९३ ९४ ९५ ९६ ९७ ९८ ९९ १००

अंतिम पृष्ठ

૧૧. શાંતસૌભાગ્યજી કૃત અગડદત્તરાસ.

२. सं.-१७८७

[illegible]

પ્રથમ પૃષ્ઠ

[illegible]

અંતિમ પૃષ્ઠ

૫ પાઠસંપાદન પદ્ધતિ

જે કૃતિની એકથી વધુ પ્રત મળી તેમાં યોગ્ય પ્રતને મુખ્ય બનાવી છે. સામાન્ય રીતે મુખ્ય બનાવેલ પ્રતના પાઠને જ જોડણી સહિત સ્વીકાર્યો છે. પરંતુ કેટલાક ફેરફારો આવશ્યક ગણ્યા છે જેમકે -

૧. 'ષ' નો અર્થને આધારે જરૂર જણાઈ ત્યાં 'ખ' કર્યો છે. 'વ'ને બદલે 'બ' અને 'બ'ને બદલે 'વ' ઘણા લહિયાઓએ વાપર્યો છે. ત્યાં અભિપ્રેત અર્થને આધારે સુધારી લેવામાં આવ્યું છે.
૨. મધ્યકાલીન ગૂર્જર ભાષાની રૂઢિને જાળવી રાખવા લેખનના વૈકલ્પિક પ્રયોગો યથાવત્ રાખ્યા છે. જેમ કે બેઠો, ચાલ્યો, કરતો, સંખપુર, મોનઈ ઈત્યાદિ.
૩. હ્રસ્વ-દીર્ઘ સ્વરોની જોડણી સુધારી નથી, યથાદષ્ટ જ રહેવા દીધી છે જેમ કે સામિણિ, વીનવીઉ, લાડૂ, અજૂઆલૂ, જાણૂ વગેરે...
૪. અનુસ્વારો જ્યાં અર્થભ્રમ થાય એવી સ્થિતિ હોય કે સ્પષ્ટતા લેખનદોષ જણાયો હોય ત્યાંથી કાઢી નાખવામાં આવ્યા છે તથા જરૂરી જણાયા ત્યાં ઉમેરવામાં પણ આવ્યા છે ક્યારેક અનુનાસિક પૂર્વે અનુસ્વાર મૂકવાનું વલણ દેખાય છે. પરંતુ પાઠ એક સરખો રાખવા અનુસ્વાર સુધારી લીધા છે.
૫. કૃતિમાં આવેલ અન્ય ગ્રંથોના સંસ્કૃત-પ્રાકૃત વગેરે ભાષાબદ્ધ સુભાષિતોમાં વ્યાકરણિક ક્ષતિઓ દૂર કરવા શક્ય પ્રયત્ન કર્યો છે. જ્યાં પદ્ય ક્ષતિબહુલ હતું ત્યાં સુધારવું શક્ય ન હોવાથી યથાવત્ રહેવા દીધું છે.
૬. ચરણાન્તે એક દંડ અને કડીને અંતે બે દંડ એવી વિરામચિન્હની વ્યવસ્થા સામાન્ય રીતે જોવા મળે છે. પણ એમાં નિયતતા મળતી નથી. તો ક્યારેક વિરામ ચિન્હનો ઉપયોગ જ ન કર્યો હોય એવું પણ બને છે. અહીં પ્રથમ તથા તૃતીય ચરણાન્તે અલ્પવિરામ, પદ્યાર્થે અર્ધવિરામ અને પદ્ય પૂર્ણ થાય ત્યારે પૂર્ણ વિરામની નિયત વ્યવસ્થા રાખી છે.
૭. કવિએ કોઈના મુખમાં મૂકેલ વાક્ય દર્શાવવા અવતરણ ચિહ્ન ઉમેર્યા છે.
૮. કડીને અંતે આવતા ધ્રુવપંક્તિના સંકેતો બધે એકસરખા હોતા નથી, અહીં બધે જ ધ્રુવપંક્તિનો પ્રથમશબ્દ મૂકવામાં આવ્યો છે.
૯. મૂળ પ્રતોમાં ઢાળ-ક્રમાંક અને ઉપયુક્ત દેશીના ક્રમમાં એકરૂપતા મળતી નથી. અહીં ઢાળ ક્રમાંક પછી દેશીના ક્રમનું નિયત બંધારણ રાખ્યું છે.

૮. એકરૂપતા જાળવવા કડી ક્રમાંક પછી જ ધ્રુવવદસંકેતો રાખ્યા છે.
૯. ઢાળ ક્રમાંક કે કડી ક્રમાંક ક્યાંક આપવાના રહી ગયા હોય અથવા ખોટા અપાઈ ગયા હોય તો સુધારી લીધા છે. મૂળપ્રતમાં ક્યાંક સંપૂર્ણ કૃતિના કડીક્રમાંક સળંગ આપ્યા છે અને ક્યાંક પ્રતિઢાળ નવા ક્રમાંક આપ્યા છે. અહીં તે કૃતિમાં મૂળનું જ અનુસરણ કરાયું છે.
૧૦. પાદાન્તે આવતા 'જી' 'રે' વગેરે પાદપૂરકો ક્યાંક છૂટા ગયા હોય તો ઉમેરી દેવામાં આવ્યા છે.
૧૧. દેશીઓ એકથી વધુ રીતે પ્રચલિત હોય અથવા તેના રાગ મળતા હોય તો તે જૈન ગૂર્જર કવિઓ ભાગ-૮માંથી લઈને [] કૌંસમાં ઉમેર્યા છે.
૧૨. સામાન્ય જોડણી કે અનુસ્વારના પાઠભેદો પાઠાંતરમાં સમાવ્યા નથી પરંતુ જ્યાં વિશેષ અર્થભેદ થતો હોય તે શબ્દભેદો 'પાઠાં' કરીને એ જ પત્રમાં નીચે મૂક્યા છે.
૧૩. સુધારેલ પાઠ () કૌંસમાં અને ખૂટતો પાઠ વિકલ્પ રૂપે [] કૌંસમાં આપેલ છે.

સંદર્ભ ગ્રંથ સૂચિ :

- જૈન સાહિત્યનો સંક્ષિપ્ત ઇતિહાસ.
- જૈન સંસ્કૃત સાહિત્યનો ઇતિહાસ. ભા. ૧, ૨, ૩.
- જૈન ગુર્જર કવિઓ ભા. ૧થી ૧૦.
- જૈન કથા સૂચિ ભા. ૧, ૨, ૩.
- મધ્યકાલીન કથાકોષ.
- પાઈય-સદ્દ-મહાણાવો.
- ભગવદ્ગોમંડલ. ભા. ૧થી ૯
- શબ્દરત્નમહોદધિ ભા. ૧, ૨, ૩.
- મધ્યકાલીન ગુજરાતી શબ્દકોષ.
- આરામશોભા રાસમાલા.



❀ અગડત કથા ❀

જંબુદ્વિપ...

દક્ષિણાર્ધભરત...

રળીયામણું નગર શંખપુર...

જાણે પૃથ્વી રૂપી સુંદરીના હૈયાનો હાર.

આકાશને આંખતી હવેલીઓ, વિશાળ રાજમાર્ગો, અનેક કીડા સ્થાનો, સુંદર સરોવરો, લીલાછમ ઉપવનો આવા તો અનેક વૈભવોથી શોભાયમાન એ નગર એટલે જાણે ઈન્દ્રની અલકાપુરી...

ઋદ્ધિ સમૃદ્ધિ તો એટલી છલકતીકે જાણે આ નગરને લક્ષ્મીએ પોતાનું નિવાસ સ્થાન બનાવ્યું હોય.

આ નગરને જોવું એટલે પરદેશીઓને મન તો

કાયમનું સંભારણું!...

અહીંના વણિકો દેશ-પરદેશ વેપારાર્થે જતા, તો અનેક દેશ-દેશાવરના વેપારીઓ અહીં વેપાર કરવા આવતા, અહીં ન હતો કોઈ દંડનાયકોનો ભય, ને ન હતો લૂટારાઓ કે ધૂતારાઓનો ભય.

સુખ-શાંતિ અને સમૃદ્ધિનો ત્રિવેણી સંગમ અહીં રચાયો હતો. આથી જ તો પ્રજા ધર્મ આરાધના પણ સારી રીતે કરી શકતી.

આ બધાનું એક માત્ર કારણ એટલે સુંદર રાજા. પ્રજાવત્સલતા અને ન્યાયપ્રિયતાને કારણે એણે પ્રજાના મન જીતી લીધા હતા. શૌર્ય અને પરાક્રમ તો એવા કે કોઈ શત્રુ એની સામે આંખ ઊંચી પણ ન કરી શકે.

આ રાજહંસ ન્યાય-અન્યાયના ક્ષીર-નીરનો ભેદ સારી રીતે ઉકેલી શકતો... રાજવી માત્ર નામથી જ નહીં પરંતુ ગુણથી પણ સુંદર હતો. આ રાજા નગર રૂપ નવસેરા હારનો મુખ્યમણિ હતો.

આ રાજવીને શીલગુણથી શોભતી સુલસા નામે પટ્ટરાણી હતી. રૂપવાનની સાથે એ ગુણવાન પણ હતી. રાજાને મન એ જ જીવન હતી. રાજા-રાણી સુખપૂર્વક ગૃહસ્થધર્મનું પાલન કરતાં હતાં. સંસારના સુખ ભોગવતાં રાજાને ત્યાં એક પુત્રનો જન્મ થયો. આખા નગરમાં ઉમંગ અને ઉત્સાહપૂર્વક જન્મોત્સવ ઉજવાયો. નામ રાખ્યું અગડત!

એકનો એક હોવાથી માત-પિતાનો અત્યંત લાડકવાયો બન્યો. એના મનમાં જે ઈચ્છા થાય તે મહારાણીજી અવશ્ય પૂરે. એક બાજુ રાજઋદ્ધિ સુખસમૃદ્ધિ અને બીજી બાજુ માતા-પિતાનો અપાર

સ્નેહ... પુત્ર વાત્સલ્યે મહારાણીજીને ઘેલા બનાવી દીધા હતા. ક્યારેક કુમાર ભૂલ કરી બેસે છતાં માતાની મમતા એની સામે આંખ આડા કાન કરે. પુત્ર-પ્રેમને કારણે કુમારની ભૂલો મહારાણીજીને ભૂલ જ લાગતી નથી, કુમાર મન ફાવે તેમ જ કરે, મન ફાવે ત્યાં જાય, છતાં મહારાણીજી કુમારને એક અક્ષર પણ કહેતા નથી.

આ બધું જોઈને રાજાને મનમાં થોડી ચિંતા થવા લાગી. એક દિવસ એકાંતમાં મહારાણી પાસે ચિંતા વ્યક્ત કરી.

‘મહારાણી! એવું નથી લાગતું વધુ પડતો સ્નેહ રાજકુમારના ભવિષ્યને માટે હાનિકારક બને?’

‘રાજન્! પુત્ર તો માત-પિતાના સ્નેહનો હંમેશા તરસ્યો જ હોય...’

‘પણ, માત-પિતાની ફરજ?’.....

‘ફરજ શું? પુત્ર પર વાત્સલ્ય વરસાવ્યા કરવું એજ ને?’

‘ના મહારાણીજી, માત્ર એટલેથી કર્તવ્ય પૂર્ણ થતું નથી..’

‘તો?’

‘પુત્રમાં સંસ્કારોનું સિંચન પણ આવશ્યક છે...’

‘મારો પુત્ર તો સંસ્કારોનો ભંડાર છે ભંડાર...!’

‘રક્ષણ ન કરીએ તો ભર્યા ભંડારને’ય ખાલી થતા વાર ન લાગે!’

‘મહારાજા! આપ ખોટી ચિંતા કરો છો...’

‘ચિંતા ખોટી નથી. અત્યારથી જ એ કોઈનું ઔચિત્ય સાચવતો નથી અને ગુરૂજનોનો પણ અવિનય કરતા અચકાતો નથી...

હું રાજકાર્યોમાં વ્યસ્ત રહું છું, તમે તો થોડું ધ્યાન રાખો’...

‘રાજન્! અગડદત્ત તો હજુ બહુ નાનો છે. બાળ સહજ ચંચળતાઓતો હોય જ ને! વિદ્યાભ્યાસ થશે, કળાઓમાં પારંગત બનશે... પછી આપ જ કહેશો.

‘આ તો મારા કૂળનો દિપક છે...’

મહારાણીની અતિશય મમતાની આગળ મહારાજાને મૌન ધારણ કરવું પડ્યું.

આ રીતે માતાના અપાર સ્નેહે અગડદત્તમાં સંસ્કારોના સિંચનને અને દોષના નિકાલને ગોણ બનાવી દીધા. સ્વ-ઈચ્છા પ્રમાણે જ વર્તવું, કોઈનો પણ તિરસ્કાર કરી દેવો. મન ફાવે તેમ બોલવું આ બધું એના જીવનમાં સહજ થઈ ગયું.

કાળક્રમે અગડદત્ત યૌવનના ઉંબરે આવી પહોંચ્યો... રૂપ, સમૃદ્ધિ અને સત્તા મળે અને એનો મદ થયે પછી શું બાકી રહે?

રાજા રાજકાજમાં વ્યસ્ત છે. અને મહારાણી પુત્ર-મોહમાં મસ્ત છે. એને કોઈ જ બંધન નથી, કોઈ રોકનાર કે ટોકનાર નથી... આ બધાનું પરિણામ એ આવ્યું કે, આ રાજકુમાર કુમિત્રોની સોબતે ચડી ગયો. મદ્યપાન અને જુગાર વિના એને ચેન પડતું નથી, હિંસા કરતા જરાય ખચકાતો નથી. વાતે વાતે ખોટું બોલવું એ તો એનો સ્વભાવ થઈ ગયો, પરસ્ત્રીમાં લંપટ બની ગયો, ગમે ત્યારે કોઈને પણ હેરાન કરીને તે આનંદ માણે છે, આખા નગરમાં જ્યાં ત્યાં ફરે છે. લોકોને રંજાડે છે ને નગરની સ્ત્રીઓને હેરાન કરે છે.

નગરજનો આ રાજકુમારથી કંટાળી ગયા છે. પણ બિલાડીના ગળે ઘંટ બાંધે કોણ? સત્તા સામે શાણપણ શું કામનું? કોઈ કુમારને કાંઈ પણ કહી શકતું નથી, એક દિવસ નગરનું મહાજન ભેગું થયું.

‘કાંઈક તો આપણે કરવું જ પડશે, કુમાર આ રીતે વર્તે તો આપણી વહુ-દીકરીઓની લાજ કેમ રહેશે?’

‘અરે! લાજ તો ઠીક, બહાર નીકળવુંય મુશ્કેલ થઈ ગયું છે.’

‘મદ્યપાન કરીને નગરમાં ફરે છે. આપણા દીકરાઓ એની સોબતે ચડી ગયા તો?’

‘રાજકુમારની આવી અવળચંડાઈ ચલાવી કેમ લેવાય?’

‘પણ, આ તો રાજકુમાર છે એને સમજાવે કોણ?’

‘કાંઈ કરવું તો પડશે જ.’

‘આપણે મહારાજા પાસે જઈએ. રાજા પ્રજાવત્સલ છે. એ જ આપણને ન્યાય આપશે.’

‘પુત્રમોહમાં અંધ બનીને રાજા આપણી વાત નહીં સાંભળે તો?’

‘તો શું? આપણે કહી દઈશું. પ્રજાની હેરાનગતિ દૂર કરો અથવા બીજા રાજ્યમાં જવાની અનુમતિ આપો.’

બધા એક અવાજે બોલી ઉઠ્યા.

‘હા હા એમ જ કરીએ.’

બીજે દિવસે મહાજન ભેગુ મળી રાજદરબારે ગયું. મહારાજાની સામે ભેટણું ધર્યું.

‘રાજન્! આ ભેટણું સ્વીકારી અમને કૃતાર્થ કરો.’

‘આજે આખું મહાજન રાજસભામાં? શું કોઈ વિશિષ્ટ પ્રયોજન?’

વ્યાપાર વગેરે તો સારી રીતે ચાલી રહ્યા છે ને?’

‘મહારાજા! આપની સુઘડિત વ્યવસ્થા અને ન્યાયપ્રિય શાસનને કારણે નગરના વ્યાપાર અને લોકોની સમૃદ્ધિમાં ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિ જ થઈ રહી છે.’

‘તો પછી?’

‘રાજન્! કેટલાય સમયથી નગરની પ્રજા ત્રસ્ત છે...’

‘ત્રસ્ત? પ્રજાને શેનો ત્રાસ? કોનો ત્રાસ?..

મારા હોવા છતાં જો પ્રજા ત્રસ્ત હોય તો મારું આ રાજવી પદ લાજે. માટે, વિના સંકોચે જે હોય તે જણાવો...’

‘મહારાજ! બીજું બધું તો બરાબર છે પણ રાજકુમાર!...’

‘નગરશેઠ! તમે ગભરાશો નહીં.

જો રાજકુમારની ભૂલ હશે તો તેને પણ સજા થશે...’

‘મહારાજ! આપણો રાજકુમાર ઘણા સમયથી સાતે ય વ્યસનમાં ચકચૂર બન્યો છે. મદ્યપાન કરીને આખા નગરમાં ફર્યા કરે છે. ગામની વડુ-દીકરીઓને પરેશાન કરવામાં એણે કાંઈ બાકી રાખ્યું નથી, હવે તો આ પ્રજા નગરને અને રાજ્યને છોડવા તૈયાર થઈ ગઈ છે.’

મહારાજાની આંખો લાલઘૂમ થઈ ગઈ...

સિંહાસન પર હાથ પછાડી ઊભા થઈ મહારાજાએ ત્રાડ પાડી.

‘મંત્રીશ્વર! રાજકુમારને તુરત હાજર કરો! એને કડકમાં કડક સજા કરવામાં આવશે...’

મહારાજાનું વિકરાળ સ્વરૂપ આ પહેલા ક્યારેય જોયું ન હતું, આથી ‘હવે શું થશે?’ એ વિચારમાં બધા ખોવાઈ ગયા, આખી રાજસભા સ્તબ્ધ બની ગઈ. સૌ કોઈ મહારાજાના લાલઘૂમ ચહેરાને જોઈ રહ્યા...

થોડી જ વારમાં રાજકુમારનો રાજસભામાં પ્રવેશ થયો...

‘અગડદત્ત! મારા જલ જેવા નિર્મલ કુલને તે કલંક ચઢાવ્યું છે. મારી સાત નહીં પણ સત્તોતેર પેઢીનું નામ ડુબાડ્યું છે. રક્ષણહાર હોય એ જ ભક્ષણહાર બને તો કેમ ચાલે? આપણે પ્રજાના ત્રાતા છીએ. આપણે જ ત્રાસદાતા બનીએ એ તો કોઈ પણ સંયોગોમાં નહીં જ ચલાવી લેવાય’...



પિતાના પ્રચંડ આક્રોશભર્યા વચનો સાંભળીને અગડદતનું માથું શરમથી ઝુકી ગયું, કાંઈ પણ બોલી ન શક્યો.

‘કુંડલ પોતે જ જો કાન ખોતરે તો એ ભૂષણ નહીં પણ દૂષણ છે. આવા દૂષણને દૂર કરવામાં જ સર્વનું શ્રેય છે.

ચાલ્યો જા અહીંથી, મારે તારું મુખ પણ જોવું નથી, જા, મારો મહેલ, મારું નગર, મારું રાજ્ય છોડીને ચાલ્યો જા. આજ પછી ક્યારેય તારું કલંકિત મુખ મને દેખાડીશ નહીં...’

મહારાજાના તીક્ષ્ણ વચન-બાણોએ અગડદતના હૃદયને વીંધી નાખ્યું. હાથમાં તલવાર લઈને એ તરત જ ત્યાંથી નીકળી ગયો.

નગર પસાર કરીને તે અટવીમાં પહોંચ્યો.

જીવનમાં પહેલી જ વાર તે એકલતાનો અનુભવ કરી રહ્યો હતો. તેના અભિમાનના ચૂરેચૂરા થઈ ગયા હતા.

આરામ અને મોજમજા, મિત્રોની સંગત અને વિષયોની રંગત બધું જ એક ઝાટકે છોડી દેવું પડ્યું.

એના મનમાં સતત મહારાજાના વચનોના પ્રતિઘોષ સંભળાતા હતા.

‘તે મારા જલ જેવા નિર્મલ કુલને કલંકિત કર્યું છે.’

‘તેં મારી સાત નહીં સત્તોતેર પેઢીનું નામ ડુબાડ્યું છે.’

‘જા, ચાલ્યો જા, મારો મહેલ, મારું નગર, મારું રાજ્ય છોડીને ચાલ્યો જા. આજ પછી ક્યારેય તારું કલંકિત મુખ મને દેખાડીશ નહીં...’

અગાડદત્તના મનમાં વિચારોના ઘોડાપૂર ઉમટ્યાં...

‘મારા આવા ઘોર અપમાનનું કારણ હું પોતે જ છું.

મારી જ ઉદ્ધતાઈએ મારી આ હાલત કરી છે.

પિતાની સંપત્તિ, બળ અને સત્તાથી ઉન્મત્ત થઈને મેં પોતે જ કરેલી ભૂલોનું આ પરિણામ છે...

હવે તો મારે મારી ભૂલો સુધારવી જ જોઈએ.

મારે મારું જીવન ઉચ્ચ મૂલ્યવાન બનાવવું જોઈએ.

મારું આ પતન કદાચ ઉત્થાનનો પાયો બની જાય.

પણ, એકલો હું શું કરું? ક્યાં જાઉં? હવે મને રાખશે પણ કોણ? નથી મારી પાસે સત્તા કે સંપત્તિ? નથી કોઈનોય સાથ-સંગાથ?

ના, પણ મારે આમ નિરાશ થવાની જરૂર નથી. હું ગમે તેમ તોય ક્ષત્રિય-પુત્ર છું... હું મારા બળ અને પરાક્રમને પુરવાર કરી આપીશ, ગયેલું સ્વામાન હું પાછું પ્રાપ્ત કરીશ...’

અગાડદત્તે પશ્ચાતાપની પાવન ગંગામાં સ્નાન કર્યું અને જીવન-ઉત્થાનના દ્રઢ સંકલ્પના ચીવર પહેર્યાં. એના લડથડીયા ખાતા પગમાં હવે મક્કમતાનો નવો સંચાર થયો.

નિર્ભય બની એણે આખી અટવી પાર કરી. અને આવી પહોંચ્યો વારાણસી નગરી... ગંગાકાંઠે વસેલી એ નગરીને પ્રભુ પાર્શ્વના ત્રણ-ત્રણ કલ્યાણકોએ પવિત્ર બનાવી છે. નગરીમાં અગાડદત્ત કોઈને પણ ઓળખતો નથી. આમ તેમ ફર્યા કરે છે. અને નગરીને જોયા કરે છે. ફરતા ફરતા એની નજર એક ઘરની સામે સ્થિર થઈ ગઈ. એ ઘર હતું પવનચંડ ઉપાધ્યાયનું,

ઉપાધ્યાયની આજુબાજુ કેટલાક વિદ્યાર્થીઓ વિદ્યાભ્યાસમાં મસ્ત હતા. ને કેટલાક કલાભ્યાસમાં રત હતા. કોઈ વિદ્યાર્થીઓ ઉપાધ્યાયની સેવા કરતા હતા. તો વળી કોઈ ગજ, અશ્વ ને રથ શિક્ષા ગ્રહણ કરતા હતા.

આ દ્રશ્યએ અગડદત્તના મનમાં એક પ્રકાશનું તેજ કિરણ પાથરી દીધું. ‘હું પણ આ રીતે વિદ્યાભ્યાસ અને કલાભ્યાસ કરું તો?’

હું અત્યાર સુધી ભલે કાંઈ શીખ્યો નહીં. પરંતુ હવે મન દઈને ઉદ્યમ કરું તો અભ્યાસ થઈ શકશે...

પરંતુ આ ઉપાધ્યાયજી મને ઓળખતા નથી.

તો મને અભ્યાસ કેવી રીતે કરાવશે?

વળી ગુરુદક્ષિણા માટે મારી પાસે દ્રવ્ય પણ ક્યાં છે?

છતાં, હું એમની પાસે જાઉં અને વાત તો કરું, મુખાકૃતિથી બહુ સૌમ્ય અને ઉદાર લાગે છે. કદાચ મને વિદ્યાભ્યાસ કરાવવાનું સ્વીકારી લે પણ ખરા!’

અગડદત્ત સીધો જ એ ઘરમાં ઉપાધ્યાય પાસે ગયો. વિનયપૂર્વક તેમના ચરણ સ્પર્શ કર્યા અને હાથ જોડીને બેઠો.

તેની સુકુમાલ દેહયષ્ટિ, લક્ષણવંતુ વિશાલ ભાલ પ્રતિભાવંતી મુખાકૃતિ, આ બધું જોઈને ઉપાધ્યાય સમજી ગયા કે આ નવયુવાન કોઈ ઉચ્ચકુળનો લાગે છે. ને સાથે વર્તમાન પરિસ્થિતિ જોઈને સમજી પણ ગયા. હમણાં કોઈ મુશ્કેલીમાં લાગે છે.

અગડદત્તને પ્રેમથી આવકાર આપ્યો.

‘આવ, કુમાર! શું નામ છે તારું?’

‘મારું નામ અગડદત્ત’

‘તારા પિતા?’

‘શંખપુરના મહારાજા સુંદર!’

‘તું રાજકુમાર છે?’

‘હાજી’

‘તો અત્યારે અહીં?’

અગડદત્તે ઉપાધ્યાય સમક્ષ નિખાલસ પણે હૈયું ખાલી કરી દીધું.

પોતાનો સમગ્ર વૃતાન્ત જણાવી દીધો...

ઉપાધ્યાય એની સરળતા અને સચ્ચાઈ પર ખુશ થયા અને કુમારને આશ્વાસિત કર્યો.

‘રાજકુમાર! જે બની ગયું તેને ભૂલી જા.’

‘કેવી રીતે ભૂલી જાઉં? મારા મગજમાં હજુ પણ પિતાજીના શબ્દો ગુંજે છે.’

‘એ બધું ભૂલ્યા વિના તું વિદ્યાઓ અને કલાઓમાં પારંગત બની શકીશ નહીં. માટે આજથી ભૂતકાળને ભૂલી આ તારું જ ઘર છે એમ માની અહીં ખુશીથી રહે. હું તને સમગ્ર કલાઓમાં નિષ્ણાત બનાવીશ’.

‘પણ, એક વાત હવે તારે ધ્યાનમાં રાખવાની છે’.

‘કઈ?’

‘તારે કોઈને પણ તારી ઓળખ આપવી નહીં.’

‘ભલે, આપની આજ્ઞા મારા માટે શિરસાવંધ જ રહેશે.’

ઉપાધ્યાય અગડદત્તને લઈને પોતાની પત્ની પાસે જાય છે.

‘પધારો... પધારો... સ્વામી! પરંતુ આ યુવાન?’

‘પ્રિયે! આ મારા ભાઈનો પુત્ર છે...’

‘નામ?’

‘અગડદત્ત,

અહીં કલાભ્યાસ અર્થે આવ્યો છે.’

અગડદત્તે ભક્તિથી તેમના ચરણસ્પર્શ કર્યા

‘અગડદત્ત આજથી અહીં જ રહેશે. આપણે પુત્રની જેમ એને રાખવાનો છે.’

પત્નીને આટલું કહીને ઉપાધ્યાયે કુમાર સામે જોયું.

‘અગડદત્ત! આ ઘર તારું જ છે. કોઈ પણ શરમ કે સંકોચ રાખીશ નહીં’.

‘હા જી ગુરુદેવ! પણ હવે મારે શું કરવાનું છે?’

‘સ્નાન-ભોજનાદિ કરી લે. થોડો વિશ્રામ કરી લે. પછી આજથી જ તારો કલાભ્યાસ શરૂ કરી દઈએ...’

‘જેવી આપની આજ્ઞા.’

અગડદત્તને ખરે સમયે માતાના વાત્સલ્ય અને પિતાના પ્રેમના મિશ્રણસમા ગુરુદેવ મળી ગયા,

જૂની ભૂલોને ભૂલી તે ખંતપૂર્વક વિદ્યાભ્યાસ કરવા લાગ્યો... દુન્યવી બીજી બધી બાબતોથી તે એકદમ અલિપ્ત બની ગયો. મનમાં એક જ લગન છે. ‘વિદ્યાભ્યાસ’!....

એક બાજુ સતત અને સખત ઉદ્યમ છે ને સાથે વિનય પણ છે. બીજી બાજુ સુયોગ્ય ઘડતર કરનાર ગુરુ છે. બન્નેનો સુમેળ સધાઈ ગયો.

ટૂંક સમયમાં જ અગડદત્ત ગજકળા, અશ્વકળા, રથકલા, નૃત્યકળા, ગીતકળા, વાદ્યકળા, ચિત્રકળા વગેરે કળાઓમાં અને લક્ષણવિદ્યા, જ્યોતિષવિદ્યા, ઔષધવિદ્યા વગેરે વિદ્યાઓમાં પારંગત બની ગયો. હવે તેણે તેની ક્ષત્રિયને યોગ્ય શસ્ત્રકલા પણ ગ્રહણ કરવાની શરૂ કરી દીધી.

ઉપાધ્યાયના ઘરની બાજુમાં એક ઉદ્યાન હતું. ગ્રહણ કરેલી વિદ્યાઓનું વિસ્મરણ ન થઈ જાય માટે નિત્ય ત્યાં જઈને તે કલાપરિશ્રમ કરતો રહેતો... શસ્ત્રાભ્યાસ પણ કરતો, હાંડલીને દોરીથી ઝાડની ડાળીએ બાંધીને તે સામે દૂર જઈને નિશાન તાકે. તલવાર હાથમાં લે અને જુદી જુદી રીતે પ્રહારો કરતા શીખે.

આ ઉદ્યાનની બાજુમાં એક હવેલી હતી. તેના ગવાક્ષમાં એક સુંદરી બેસી રહેતી અને દરરોજ કુમારને જોયા કરતી.

‘કેવું સુંદર રૂપ? કેવું લસલસતું યૌવન? કેવું કલાકૌશલ્ય? ખરેખર! આ યુવાન સાથે મારો મેળાપ થઈ જાય તો મારા માટે પૃથ્વી પર જ સ્વર્ગ ઉતરી જાય.’

આવા તો અનેક વિચારો ધસમસતા પૂરની જેમ તે સુંદરીના મનમાં આવવા લાગ્યા. દિન-પ્રતિદિન તેનો કુમાર પ્રત્યેનો રાગ વધતો જ જતો હતો.

હવે તો કુમાર સાથે વાતચીત કરવા અને કુમારનું ધ્યાન ખેંચવા તેણે એક ઉપાય પણ ગોતી કાઢ્યો. રોજ-રોજ વિવિધ અલંકારો પહેરી ગવાક્ષમાં આવીને બેસે. અને વિવિધ પ્રકારના પત્ર-પુષ્પ ફળ વગેરે ફેંકી કુમારને પોતાની તરફ આકર્ષિત કરવાના પ્રયત્નો શરૂ કર્યા.

અગડદત્તને વિદ્યાભ્યાસમાં એટલો રસ છે કે એ મનને બીજે ક્યાંય જવા દેવામાં માનતો જ નથી, આટઆટલા હાવભાવ કરી રહેલી સુંદરીની સામે એકવાર પણ જોતો નથી. એક દિવસ પેલી સુંદરી કામના ઉન્માદે ચડી,

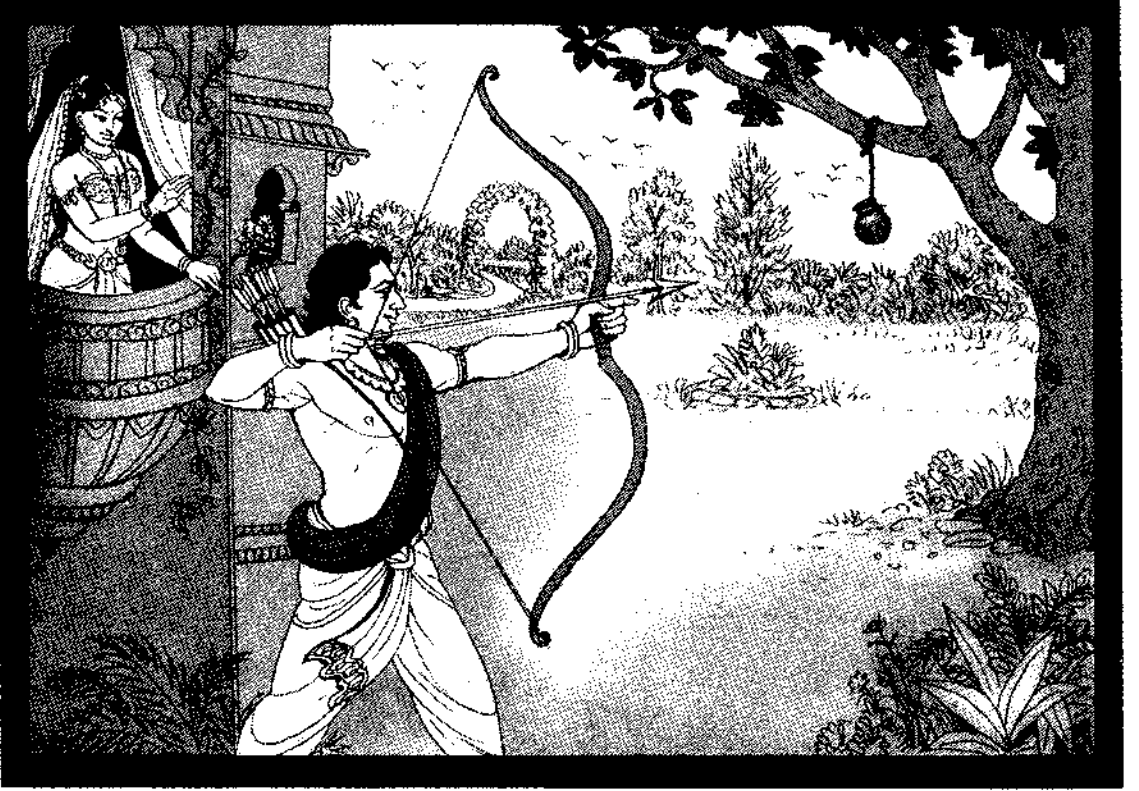
‘કેટલા દિવસથી રાહ જોઉં છું?

કેટલા પ્રયત્નો કર્યા?

મારે ક્યાં સુધી તરસ્યા કરવું? હવે નહીં રહેવાય.’

અતિ વિહ્વળ બનેલી સુંદરીએ સુંદર ફૂલોથી ગુંથેલ એક પુષ્પગુચ્છ અગડદત્ત પર જોરથી

ફેંક્યો. અગડદત્તનું ધ્યાન તેના તરફ ગયું. સામે જુએ છે તો રૂપ રૂપનો અંબાર, સોળે શાણગાર સજી અપ્સરા જેવી એક કન્યા ઊભી હતી. તેને જોતા જ અગડદત્તના મનમાં વિકલ્પમાલા શરૂ થઈ.



‘આ નાગ કન્યા તો નહીં હોય ને?’

શું આ કમલા છે?,

શું રંભા છે?,

શું ઉર્વશી છે?

અથવા તો શું મારા પુન્યથી દેવલોકમાંથી અપ્સરા ઉતરી આવી છે?’

તેના રૂપનો કુમારને એવો તો મોહ લાગ્યો કે તેના નયનો મીંચાવાનું જ ભૂલી ગયા.

બન્ને એકબીજાના રૂપમાં ખોવાઈ ગયા.

થોડા સમય પછી કુમારે મૌન તોડ્યું.

‘તું કોણ છે? રોજ કલાભ્યાસ કરવામાં મને વિક્ષેપ કેમ કરે છે?’

પહેલીવાર જેને પોતાના પ્રિયતમ માની બેઠી છે. એના મુખથી પોતાના માટે બોલાયેલા શબ્દો સાંભળ્યા. સુંદરીનું મન હિલોળે ચઢ્યું. અંગ-અંગ રોમાંચિત થઈ ગયા.

‘હે પ્રિયતમ! જ્યારથી મેં તમને જોયા છે. હું તમારી પાછળ પાગલ બની ગઈ છું. મનથી તો તમને વરી જ ચૂકી છું. હવે મારા પ્રાણ, મારા પ્રિયતમ તમે જ છો. તમારા વિના હવે હું એક ક્ષણ પણ જીવી શકું એમ નથી’.

‘પ્રિયે! પણ એ તો કહે, તું કોની પુત્રી છે? તારું નામ શું છે?’

‘હું શ્રેષ્ઠી બંધુદત્તની પુત્રી મદનમંજરી છું.’

આ જ નગરમાં એક યુવાન સાથે મારા લગ્ન થયા હતા. કારણોસાર હું તેનાથી વિરક્ત થઈ પિતાને ઘરે રહી છું’.

‘પરંતુ હવે અંતરથી વિનંતી કરું છું કે આપ મારો સ્વીકાર કરો. તમારા વિના ક્ષણ પણ હું જીવી શકું એમ નથી.’

‘જો તમે મારો સ્વીકાર નહીં કરો તો!’

‘તો?’

‘તો નારી હત્યાનું પાપ તમારા શિરે ચઢશે!’

કુમાર પણ તેનું રૂપ જોતાં જ તેનામાં આસક્ત બની જ ગયો હતો. અને તેમાં પણ સામેથી મનગમતી જ માંગણી આવી એટલે જાણે ‘ભાવતું તું ને વેદે કીધું’ જેવો ઘાટ ઘડાયો. બે ક્ષણ વિચારી કુમારે કહ્યું...

‘તું મને ઓળખે છે, હું કોણ છું? અજાણ્યા પુરુષ સાથે સંબંધ બાંધતા સો વાર વિચારવું જોઈએ.’

‘તમારું રૂપ અને તમારું કલા કૌશલ્ય જ તમારા ઉત્તમ કુલની યાદી ખાય છે. તમે જે હો તે પણ હવે તો મારા નાથ તમે જ છો એ નિશ્ચિત વાત છે. તમે મારો સ્વીકાર કરો તો હું કૃતકૃત્ય થઈ જાઉં.’

‘હું શંખપુરના મહારાજા સુંદરનો પુત્ર અગડદત્ત છું. વિદ્યાભ્યાસ માટે અહીં રોકાયો છું. મારો વિદ્યાભ્યાસ પૂરો થશે. પછી જ્યારે હું શંખપુર જઈશ ત્યારે ચોક્કસ તને સાથે લઈ જઈશ. પરંતુ હમણાં હું તારી સાથે પાણિગ્રહણ નહીં કરી શકું. હમણાં મારો વિદ્યાભ્યાસ સુંદર રીતે ચાલે છે.’

કુમારના જવાબથી મદનમંજરીને કાંઈક ટાઢક વળી, કેટલાય દિવસોથી જેને ઝંખતી હતી. તેનો મેળાપ થશે. જીવનભરનો સંગાથ રહેશે. એની કલ્પનાએ મદનમંજરીના શરીરમાં હર્ષનું મોજું ફેરવી નાખ્યું. બન્ને એકબીજાના વિચારોમાં ખોવાઈને દિવસો પસાર કરે છે.

એક દિવસ અગડદત્ત રાજમાર્ગ પરથી પસાર થઈ રહ્યો હતો ત્યાં અચાનક જ દૂરથી લોકોનો કોલાહલ સાંભળ્યો.

‘ભાગો-ભાગો’

‘બચાવો-બચાવો’

લોકોની નાસભાગ થવા માંડી. ચારે બાજુથી થયેલા કોલાહલે વાતાવરણને ખૂબ ભયભીત બનાવી દીધું હતું. કુમારના મુખ પર પણ ચિંતાની રેખા ઉપસી આવી.

‘શું કોઈ શત્રુ રાજા ચઢી આવ્યો હશે?’

‘શું કોઈ મોટી ચોરોની ટોળકીએ નગરમાં છાપો માર્યો હશે?’

પણ અગડદત્તને બહુ વિચારવાનો સમય રહ્યો જ નહીં, દૂરથી દુકાનોને તોડતો, જે નજરમાં આવે તેને ભાંગીને ભુક્કો કરી નાખતો અને મહાકાળની જેમ લોકો પર તૂટી પડેલો મત્ત હસ્તિ નજરમાં આવ્યો. દોડતો-દોડતો કુમારની દિશામાં જ આવી રહ્યો હતો. લોકોએ રાડો પાડી.

‘એ યુવાન! માર્ગમાંથી ખસી જા. રાજાનો પટ્ટહસ્તિ ગાંડો બન્યો છે. એ કોઈના વશમાં આવતો નથી. અત્યાર સુધીમાં એણે ઘણી ભાંગફોડ કરી નાંખી છે અને એટલાથી અટકતો નથી કેટલાય લોકોને સૂંઢથી ઉછાળીને ફેંકે છે. જલ્દી દૂર હટી જા, જો આવી જ ગયો છે.’

કુમારને અત્યાર સુધી શીખેલ વિદ્યાનું પારખુ કરી લેવાનું મન થઈ ગયું. ધસમસતા પૂરની જેમ સામેથી હાથી આવી રહ્યો છે. છતાં કુમાર એકદમ નિશ્ચિંતપણે ઊભો છે. લોકોની બુમરાડ વધતી જ જાય છે.

‘એય! દૂર હટી જા, મરી જઈશ, ચકદાઈ જઈશ.’ પણ સાંભળે એ બીજા, હવે તો હાથી કુમારની એકદમ નજીક આવી ગયો.

‘હવે તો આ નમાણું ફૂલ હમણાં જ ચકદાઈ જશે.’

જોનારાના શ્વાસ અધ્ધર થઈ ગયા છે. પળ બે પળમાં સોહામણાં દેખાતા નવયુવાનનું મૃત્યુ નજર સામે દેખાય છે. પણ આ શું?..

કુમારે પોતાનું અદ્ભુત સામર્થ્ય દેખાડવાનું શરૂ કર્યું. હાથી નજીક આવતા જ કુમારે પોતાનું ઉત્તરીય વસ્ત્ર હાથીની સામે ફેંક્યું. સીધું હાથીની આંખ પર પડ્યું. અત્યંત ચપળતાથી કુમાર હાથીની પાછળ ગયો. પૂરી તાકાતથી મુષ્ટિનો પ્રહાર કર્યો. એટલે હાથી કુમારને મારવા ઊંઘો ફર્યો. કુમાર પણ હાથીની સાથે ગોળ ફર્યો. ફરીથી મુક્કો લગાવ્યો એટલે હાથી ફરી ગોળ ફર્યો. આ રીતે હાથીને

મુક્કાઓ મારી મારીને ગોળ-ગોળ ફરાવીને થકવી દીધો. જ્યારે હાથી બરોબર થાકેલો લાગ્યો કે તરત જ એક મોટો કુદકો લગાવી પૂછડી પકડી ઉપર ચડી ગયો અને કુંભ-સ્થંભ પર જોર જોરથી પ્રહારો કર્યા. હાથી બરાબર સંકંજામાં આવી ગયાં પછી અગડદત્ત તેના ઉપર જ સવાર થઈ ગયો. હાથીને પાછો હસ્તિશાળામાં આલાન-સ્થંભ પાસે લઈ ગયો અને બાંધી દીધો.

દૂર-દૂર મહેલના ગવાક્ષમાં બેઠેલા રાજાની નજરથી આ આખીય રોમાંચક અને પરાક્રમભરી ઘટના છાની ન રહી, નગરજનો તો હર્ષના અતિરેકમાં જય-જયકાર કરવા લાગ્યા.

મહારાજાએ અગડદત્તને તુરત જ મહેલમાં બોલાવ્યો. આખુલ ગામ આવા પરાક્રમી અને કલાકુશલ યુવાનના દર્શને ઉમટ્યું. મહારાજા તો અગડદત્તના પરાક્રમ ચતુરાઈ અને કલાકૌશલ્ય પર ઓવારી જ ગયા હતા. અગડદત્ત ઉપાધ્યાયને લઈને રાજમહેલે પહોંચ્યો. અગડદત્ત ચરણે નમવા જાય છે ત્યાં જ મહારાજા તેને ભેટી પડ્યા.

‘વાહ યુવાન! વાહ તારા પરાક્રમ અને કલા કૌશલ્ય અદ્ભુત છે. મારા નગરમાં પણ આવા નવયુવાન છે એ જાણી મારી છાતી ગજ ગજ કૂલે છે. જે હાથીને પકડવા મહાવતો પણ પાછા પડ્યા. તેને કેટલી સહેલાઈથી તે વશ કર્યો?’

‘અદ્ભુત... અદ્ભુત’ લોકોમાંથી અવાજ આવ્યો.

‘યુવાન! તારો પરિચય તો મને આપ.

તું કઈ કઈ વિદ્યાઓ અને કલાઓમાં પારંગત બન્યો છે?, એ અમને જણાવ...’

અગડદત્ત મૌન રહ્યો ત્યાં જ પવનચંડ ઉપાધ્યાયે રાજાને ઉત્તર આપ્યો.... ‘રાજન્! ગુણવાન પુરુષો સ્વમુખે સ્વની પ્રશંસા કરતા નથી.’

‘તો આપ જ જણાવો આ યુવાન કોણ છે?’

ઉપાધ્યાયે અથથી ઈતિ સુધીની બધી જ વાત જણાવી દીધી.

અગડદત્તની કથની સાંભળીને રાજા આશ્ચર્યમાં ગરકાવ થઈ ગયા.

‘એક સમયનો ઉદ્ધત આટલો વિનયી બની શકે છે?... માતા-પિતા અને આખાય નગરને ત્રાસદાયક આ કુમાર આજે મને અને મારા આખાય નગરને આનંદદાયક બન્યો છે.’

‘ખરેખર! માનવ ધારે તે બધું જ કરી શકે છે.’

રાજા આ વિચારમાં ખોવાયેલાં હતાં. તેટલામાં મહાજને રાજસભામાં પ્રવેશ કર્યો. અને છે. રાજા સમક્ષ ભેટણું ધર્યું.

‘મહારાજાનો જય હો!... વિજય હો!..’

‘પધારો મહાજન! આપનું સ્વાગત છે.’ મહારાજાએ મહાજનનો ઉચિત સત્કાર કર્યો. અને ઉચિત આસને બેસાડ્યાં.

‘કેમ, કુશલ-ક્ષેમ છે ને?’

‘રાજન્! આપ જેવા પરાક્રમી અને પ્રજાવત્સલ રાજા હોવા છતાં પ્રજા આજે દુઃખી છે.’

અચાનક આવી વાત સાંભળી રાજાને તો એકદમ આઘાત લાગ્યો.

‘શું મારી પ્રજા દુઃખી? કોણ છે દુઃખી કરનાર?’

‘આપણા નગરની સમૃદ્ધિની દેવો પણ ઈર્ષા કરતા હતા. પરંતુ, રાજન્! હવે આપણી નગરી ગરીબના ઘર જેવી થઈ ગઈ છે.’

‘શું કહો છો? માંડીને વાત કરો તો સમજાય!’

‘કોઈ ચોરે નગરીમાં ઉપદ્રવ ફેલાવ્યો છે. રાત્રિના સમયે શ્રેષ્ઠીના ઘર ખાલી કરી જાય છે આજનો શ્રેષ્ઠી આવતી કાલનો રોડપતિ થઈ જાય છે. કોઈ એને પકડી પણ શકતું નથી.’

મહારાજાનો ચહેરો ક્રોધથી લાલઘુમ બની ગયો.

‘ક્યાં છે નગરરક્ષકો? હમણાને હમણા હાજર કરો?’

નગરરક્ષકોને રાજા સમક્ષ લાવવામાં આવ્યા.

‘આ હું શું સાંભળું છું? તમે હોવા છતાં નગરી લુંટાઈ રહી છે. શું કરો છો તમે?’

‘મહારાજા! માફ કરો. અમે ઘણા પ્રયત્ન કર્યા. પરંતુ, આ ચોર કોઈ પણ હિસાબે પકડાતો નથી. ગમે તેવો ચુસ્ત પહેરો હોવા છતાં એ ક્યાંથી આવે છે અને ક્યાં જતો રહે છે? તે ખબર પડતી નથી.’

રક્ષકોનો ઉત્તર સાંભળી રાજાના મુખ પર ક્રોધ અને વિષાદ બન્ને એક સાથે દેખાવા લાગ્યા.

‘મંત્રીશ્વર! શું આપે આ બાબતમાં કોઈ પગલા લીધા?’

‘મહારાજા! હું પણ મારી બધી યુક્તિ-પ્રયુક્તિઓ લગાડી ચૂક્યો છું. આપણા નિષ્ણાત ગુપ્તચરોને પણ કાર્યમાં જોડ્યા. પણ એ બધું નિષ્ફળ પુરવાર થયું છે!’

અત્યાર સુધી અતિ વિકટ પરિસ્થિતિમાં પણ સ્વસ્થતાપૂર્વક માર્ગ દેખાડનાર મંત્રીશ્વર પણ ક્રિંકર્તવ્ય મૂઢ બની ગયા.

મહારાજા પણ ઊંડી ચિંતામાં ગરકાવ થઈ ગયા.

‘શું મારા રાજ્યતંત્રમાં એક ચોરને પકડવાનું પણ સામર્થ્ય નથી?’

અગડદત્ત મહારાજાની ચિંતા પારખી ગયો. તેણે મહારાજાને વિનંતી કરી. ‘રાજનું! આપ આજ્ઞા આપો તો હું ચોરને પકડી લાવું.’

‘કુમાર! લોકો કહે છે એ પ્રમાણે ચોર બહુ બળવાન અને સાથે બુદ્ધિમાન પણ લાગે છે.’

‘આપ ચિંતા ન કરો!... હું સાત દિવસમાં એને આપની સમક્ષ હાજર કરીશ.’ અગડદત્ત વધુ મક્કમ સ્વરે બોલ્યો. ‘સાત દિવસમાં જો એને પકડી નહીં શકું તો હું અગ્નિમાં પ્રવેશ કરીશ એ પ્રતિજ્ઞા કરું છું...’

કુમારની પ્રતિજ્ઞા સાંભળી સૌ સ્તબ્ધ થઈ ગયા.

નગરના ચોરને ચોટે એક જ ચર્ચા ચાલી રહી છે.

‘જે ચોરને પકડવા આપણા કોટવાલો, સિપાઈઓ અરે ખુદ મંત્રીશ્વર પણ નિષ્ફળ ગયા છે. એ ચોરને આ કુમળો કુમાર શું પકડી શકવાનો?’

‘ઘણીવાર ન ધાર્યું પણ થઈ જતું હોય છે.’

‘પ્રતીજ્ઞા સાંભળી હતી ને? એના અવાજમાં શૌર્યનો રણકાર હતો!’

‘કેવી પ્રતિજ્ઞા કરી? સાત દિવસમાં નહીં પકડું તો અગ્નિમાં પ્રવેશ?’

‘પ્રભુ એને શક્તિ આપે.’

‘હા, હા ચોર પકડાઈ જાય તો નગરમાં શાંતિ થાય.’

આ બાજુ અગડદત્તે વિચાર્યું. ‘રોજ રોજ અવનવી મોટી મોટી ચોરીઓ થાય છે. એટલે ચોર નગરમાં જ દિવસભર કોઈ છૂપા વેશે ફરતો હશે, ને ચોરી કરવાની યોજના ગોઠવતો હશે.’

‘ઘૂતશાળા, મઘની દુકાન, મઠ, ધર્મશાળા, વેશ્યાના કોઠાઓ, શૂન્યગૃહ, દાસીગૃહ, નિર્જન મંદિરો, શમશાન, કંદોઈની હાટડીઓ વગેરે એવા સ્થળો છે કે જ્યાં ચોર પોતાની જાતને છૂપાવી શકે.’

અગડદત્ત છ દિવસ સુધી જુદા જુદા વેશ પલટા કરીને એ બધા સ્થાનોમાં ફરી વળ્યો. પરંતુ ચોરને પકડવાની કોઈ કડી હાથમાં આવી નહીં.

છ-છ દિવસ પસાર થઈ ગયા. ઘણાં ઘણાં પ્રયત્નો કર્યા. બધી જ યુક્તિ-પ્રયુક્તિઓ યોજાઈ ગઈ. કલા-કૌશલ્ય, ચતુરાઈ બધુ જ કામે લગાડી દીધું. પરંતુ ચોરનો ક્યાંય પત્તો લાગતો નથી...

વિચારમાં ને વિચારમાં નગરમાં ફરતા ફરતા સાતમો દિવસ પણ પસાર થવા આવ્યો.. તેનો ચહેરો ફાળ ચૂકી ગયેલા સિંહની યાદ અપાવતો હતો. તેની હાલત વિદ્યાર્થી ભ્રષ્ટ થઈ ગયેલા વિદ્યાધર જેવી થઈ ગઈ. સંધ્યા સમયે નગરની બહાર થોડે દૂર જઈને એક આંબાના વૃક્ષ નીચે માથે હાથ દઈને બેઠો.

ઢળતી સંધ્યાના આછા પ્રકાશમાં પણ અગડદત્તના મનમાં અંધકાર છવાઈ ગયો. એ ઊંડા વિચારમાં ગરકાવ થઈ ગયો.

‘મારે આવી ઘોર પ્રતિજ્ઞા કરવાની જરૂર જ ક્યાં હતી?’

‘ઉતાવળમાં વગર વિચાર્યે ખોટો નિર્ણય કરી લીધો.’

‘સાત દિવસ પૂરા થઈ ગયા.

ક્યા મોઢે લોકોની સામે જાઉં?’

‘લોકો શું કહેશે?’

મોટા ઉપાડે પ્રતિજ્ઞા લીધી હતી. હવે ક્યાં ગઈ તારી મદ્દનગી?’

‘અને આમેય અગ્નિમાં પ્રવેશ કરીને આમને આમ જીવતર ખોઈ દેવું તો યોગ્ય જણાતું નથી.’

‘તો શું પરદેશ ચાલ્યો જાઉં?’

‘કે પિતા પાસે પાછો ચાલ્યો જાઉં?’

‘કે પછી મદનમજરીને લઈને ક્યાંક ભાગી જાઉં?’

‘ના, ના કુલવાન પુરુષોને તો આ ન શોભે.’

‘એકવાર વચન સ્વીકાર્યું તે સ્વીકાર્યું.’

‘તેનું પાલન કોઈ પણ ભોગે થવું જ જોઈએ.’

‘વચન પાલન ન થાય તો જીવતર પણ શા કામનું?’

અગડદત્તના મનમાં વિકલ્પમાલા ચાલી રહી હતી ત્યાં જ કોઈનો પગરવ સંભળાયો... એ તરફ નજર નાંખી અને જોયું તો... એક જોગી પોતાની તરફ જ આવી રહ્યો છે.

તાડ જેવી ઊંચાઈ, મજબૂત બાંધો, ભગવા વસ્ત્ર, હાથમાં કમંડલું ને ત્રિદંડ, શ્યામવર્ણ, કસાયેલી ભૂજા, માથે જટા, ત્રિપુંડ તાણેલું કપાળ, લાલધૂમ આંખો, લાંબી દાઢી-મૂછો, વિશાળ છાતી, દીર્ઘ જંઘા, પગની પીંડીઓ પણ કસાયેલી.



જોગીનું આવું રૌદ્ર રૂપ જોઈને અગડદતના મનમાં શંકા થઈ. ‘આવો બાંધો તો કોઈ યોદ્ધાનો અથવા તો અતિશય મહેનત કરનાર કોઈ મજૂરનો હોય,

શું આ બનાવટી જોગી તે નથી ને?

વેશ પલટો કરીને એ આ રીતે જ રહેતો હોવો જોઈએ,

શું નગરને લુંટનાર ચોર આ જ તો નથી ને? નગરમાં એવી કોઈ કડી હાથમાં તો નથી આવી.’

અગડદત આવું વિચારતો હતો ત્યાં જ પેલો જોગી ઘડ-ઘડ પગ પછાડતો નજીક આવી પહોંચ્યો... તેની નજર સૂર્યાસ્ત તરફ મંડાયેલી હતી. આવીને ઝાડની ડાળી તોડી તેના પત્ર ઉપર બેઠો. તેની આવી ચેષ્ટાઓ જોઈને અગડદતની શંકા વધુ મજબૂત બની...

મનોમન નિર્ણય કરી લીધો કે ‘આને કાંઈ જ સાચું કહેવું નથી. જો આ બનાવટી જોગી જ હોય તો આને માયાથી જ ફસાવવો પડશે.’ અગડદતને ચિંતિત જોઈને પારિવ્રાજકે પૂછ્યું.

‘બેટા! કૌન હો તુમ?’

અગડદત ચહેરા પર ભલાભોલા માણસની નિર્દોષતા ધારણ કરી જોગી સામે હાથ જોડીને બોલ્યો.

‘જે નારણ બાપુ!’

‘નમો નારાયણ બેટા! ક્યા હૈ? ક્યોં એસા ગુમસુમ બેકા હૈ?’

‘બાપુ! ગરીબ છું.’ જોગીએ એની આંખમાં ભૂખ પારખી કહ્યું.

‘ક્યા માંગતા?’

‘માંગતા તો સબ કુછ બાપુ!... ખાવાનાય સાસા છે. આપના જેવા મા’ત્માની અમી નજર થાય તો બેડો પાર થઈ જાય એમ સાંભળ્યું છે. આપ તો સિદ્ધ મા’ત્મા લાગો છો.

કહો તે સેવા કરું આપની, બાપુજી! મને બે પાંદડે કરો તો!’

‘અચ્છા-અચ્છા બેકો! કરતા હૈ ક્યા?’

‘બાપુ! મા’ત્મા પાસે શું ખોટું બોલું? નાની મોટી ચોરી કરું છું’.

‘ચોરી કરતા હૈ?’

‘પાપી પેટ માટે કરવું પડે છે.’

‘રહેતા હૈ કહાં?’

‘કોઈ ઠેકાણું નથી બાપજી! રાત્રે નગરમાં ભટકું છું ને દિવસે આ જંગલમાં.’

‘પણ બાપજી, કાંઈ કરો તો સુખના દા’ડા દેખું!..’

અગડદત્ત આટલું બોલી બાવાજીના પગમાં પડ્યો.

જોગીએ અગડદત્તના શરીર પર નજર ફેરવી લીધી. માણસકામમાં આવે એવો છે. એવું લાગતા કહ્યું.

‘હમ રાતકો એસી સિદ્ધિ દુંગા કિ તુમ બહુત ધન પા સકોગે!’ અગડદત્ત તો રાજી-રાજી થતો બાવાજીના પગ દબાવવા લાગ્યો.

‘હિંમત હૈ?’

‘આપ જે કહો તે કરવા તૈયાર છું બાપુ!...’

‘ઘર તોડના પડેગા.’

‘તૈયાર છું.’

આ વાતો ચાલતી હતી તેટલામાં સૂર્ય પોતાની પ્રકાશલીલા સમેટી ગાઢ નિદ્રામાં પોઢી ગયો. ઘનઘોર અંધકારે જગતને ઘેરી લીધું.

જોગી ઊભો થયો. તેણે પોતાનો વેશ સમેટી લીધો.

ત્રિદંડ જૂદું કર્યું અને અંદરથી તલવાર કાઢી, નગર તરફ પગ માંડ્યા. અને અગડદત્તને પણ પોતાની પાછળ ચૂપચાપ ચાલ્યા આવવા ઈશારો કર્યો.

બન્ને પહોંચ્યા નગરમાં, કોઈ શ્રેષ્ઠીના મકાન પાસે આવીને મકાનના પાછલા ભાગમાં શ્રીવત્સ આકારનું ખાતર પાડ્યું. ચોરની નીડરતા અને કથુળતા જોઈ અગડદત્ત આશ્ચર્યમાં ડૂબી ગયો. ચોરે હાંકલ મારી ‘ચલ અંદર.’

બન્ને અંદર ગયા. જોગીને શ્રેષ્ઠીના ઘરની રજેરજની જાણ હતી. ઘનભંડારમાં જઈને હળવેથી વજનદાર પેટીઓ ઉપાડી. ચોર આજ ખુશ હતો. એને એના જેવો જ હટ્ટો-કટ્ટો મજબૂત માણસ મળી ગયો હતો. બન્ને ઊંચકી શકે એના કરતા પણ વધુ પેટીઓ ઉઠાવી ઉઠાવીને બહાર લાવ્યા...

અગડદત્તે પોતાનો વિચાર રજૂ કર્યો.

‘આ આપણે બે જણા લઈ કેવી રીતે જઈશું?’

‘તું યહાં ધ્યાન રખ કર બૈઠ, મૈ આતા હું...’

‘ક્યાં જાઓ છો?’

‘દેવકુલમેં, વહાં સે દૂસરે આદમી કો લેકર આતા હું!’ ચોર દેવકુલમાં ગયો. ત્યાં સૂતેલા નિર્ધન માણસોને લાલચ આપીને લઈ આવ્યો...

‘ચલો યે સબકુછ ઉઠાલો.’

‘જવાનું છે ક્યાં?’

‘મેં જહાં જાઉં, મેરે પીછે પીછે ચલે આઓ...’

અગડદત્ત અને પેલા ભાડૂતી માણસો તેની પાછળ પાછળ ચાલ્યા.

‘આને તો તલવાર કાઢી હમણાં જ મારી દઉં?’ અગડદત્તના મનમાં વિકલ્પ ઊભો થયો.

‘ના, ના ઉતાવળ કરવા કરતા એ જોઈ તો ખરો. આટલું બધું લઈને આ જાય છે ક્યાં? ને કોના માટે લઈને જાય છે? આનુંય રહેવાનું કોઈ ઠેકાણું તો હશે જ. એના બીજા સાથીઓ પણ હોવા જોઈએ. કદાચ કોઈ ન હોય તો પરિવારમાં કોઈક તો હશે જ ને?’

‘મારે એના ઘર સુધી પહોંચવું જ જોઈએ. તેના વંશનો ઉચ્છેદ કરી નાખવામાં આવે તો જ નગર ચોરીના ત્રાસથી મુક્ત થાય.’

મનથી આવા સંકલ્પ-વિકલ્પ કરતો કરતો અગડદત્ત ચોર અને પેલા નિર્ધન ભાડૂતી માણસોની

સાથે ચાલતો-ચાલતો નગરની બહાર નીકળી ગયો. ચોર બધાને એક નિર્જન સ્થાનમાં લઈ આવ્યો.

‘રાત બહોત હો ગઈ હૈ, ભાર ઉઠા ઉઠા કે થક ભી ગયે હૈ,
થોડી દેર યહાં આરામ કરલેં, ફીર ઉઠ કે બટવારા કરલેંગે...’

પેલા નિર્ધન માણસો તો આખો દિવસ કામ કરીને થાક્યા પાક્યા જ હતા. એટલે આ પ્રસ્તાવ તો તેમને શિરાની જેમ ગળે ઉતરી ગયો. બધાએ સંમતિ દર્શાવી. આમેય ખરીદીને જ લાવેલા હતા. કહ્યા પ્રમાણે જ કાર્ય કરવાનું હતું. વિચારવાનું તો અગડદત્તને જ હતું.

‘આ ચોરોનો તો ક્યારેય ભરોસો ન કરાય, કોને ખબર છે આની પાછળ એણે કેવા પેંતરા રચ્યા હોય?’

પરંતુ હમાણા તો મૂળ સ્વરૂપ પ્રગટ કરવાનો અવસર દેખાતો ન હતો એટલે અગડદત્તે પણ બધાની ‘હા’ માં ‘હા’ ભેળવી દીધી.

જંગલના નિર્જન સ્થળમાં ને રાત્રિની નિરવ શાંતિમાં બધાય પોઢી ગયા, જાગનાર હતા માત્ર અગડદત્ત અને ચોર.

ચોરે સૂઈ જવાનો ડોળ કર્યો, અગડદત્ત પણ થોડે દૂર વૃક્ષ નીચે કપટ નિદ્રાથી આડો પડ્યો હતો...

થોડો સમય વીત્યો ત્યાં અગડદત્તને વિચાર આવ્યો, ‘મારે જાગતા જાગતા પણ અહીં સૂઈ રહેવું યોગ્ય નથી.’ તરત જ ઊભા થઈ અગડદત્તે પોતાના શરીર જેટલા પ્રમાણનો માટીનો ઢગલો કર્યો. ઉપર પોતાનું ઉત્તરીય પાથરી દીધું. જોનારને તો એમ જ લાગે કે કોઈ માણસ સૂતો હશે. જરા પણ અવાજ થાય નહીં એ રીતે ઝડપથી વૃક્ષ પાછળ છુપાઈ ગયો. હવે તેનું ધ્યાન સતત ચોર પર જ હતું.

થોડીવાર પછી ચોર ઉઠ્યો અને તલવાર હાથમાં લીધી, કુમાર એકદમ સાવચેત બની ગયો.

એકદમ નિર્દયતાથી અને નિઃશંકપણે એક માણસના ગળા પર તલવાર વીંઝી, પેલો માણસ ઊંઘમાં ને ઊંઘમાં જ સદા માટે સૂઈ ગયો. એક ને માર્યો ને સંતોષ ન થયો હોય તેમ તેણે તો બીજાને, ત્રીજાને વારાફરતી બધાને યમસદન પહોંચાડતો ગયો. અગડદત્ત તો સ્તબ્ધ બની ગયો. બધાને માર્યા પછી છેલ્લો વારો કુમારનો હતો. વૃક્ષ પાસે આવી વચ્ચે પર જોરથી તલવાર વીંઝી પણ આ શું? ચોર સમજી ગયો. ‘નક્કી આ રહસ્યભેદી નરબંકો હશે!...’ ત્યાં જ કુમારે પોતાનું સ્વરૂપ પ્રગટ કર્યું.

‘રે દુષ્ટ! અધમ! કાયર! સુતેલાને મારવામાં શું તારી શુરવીરતા?’

‘અરે પાપી! નિર્દોષના પ્રાણ લેતા પણ અચકાતો નથી?’

નવી માનું દૂધ પીવાની ઈચ્છા હોય તો આવી જા મારી સામે.’

ચોર તો એક વખતના ગરીબડાને બિચારા દેખાતા નવયુવાનનો મદનગીભર્યો પડકાર સાંભળી છક્ક થઈ ગયો.

ચોર યુદ્ધ માટે સજજ થવા ગયો. ત્યાં તો અગડદત્તે પોતાની પાસે રહેલી અજોડ શસ્ત્રકલા અને સામર્થ્ય કામે લગાડ્યા. તેણે વિજળીની ત્વરાથી પોતે શીખેલો તરુપતન નામનો પ્રહાર કરી ચોરની જંઘા છેદી નાખી. ચોર ઘબાક દઈને નીચે પડ્યો. લોહીથી ખાબોચિયું ભરાવા લાગ્યું.

તેને કાંઈ વિચારવાનો સમય જ ન મળ્યો. પોતાની અંતિમ ઘડી નજર સામે જોઈને ચોરે અગડદત્તને કહ્યું.

‘નરોત્તમ! નવયુવાન! હું તારા સામર્થ્ય અને પરાક્રમથી ખુશ થયો છું. તું સાહસ અને ધૈર્ય પરથી જ ઉત્તમ કુળનો છે. એ જાણઈ આવે છે... હવે મારે જીવવાની કોઈ આશા રહી નથી. મારે મારી બેન અને ધનસંપત્તિને અનાથ નથી છોડવા, માટે મારી એક વિનંતી છે, જો તું સ્વીકારે તો’...

‘જરૂર જણાવો.’

‘હું ભુજંગમ નામનો ચોર છું. અહીંથી થોડે આગળ જતા રમશાનના પશ્ચિમ ભાગમાં એક વિશાળકાય વટવૃક્ષ છે. તેની નીચે મારું ભૂમિગૃહ છે. તું વટવૃક્ષ પાસે જઈ મોટેથી વીરમતીના નામથી સાદ આપીશ એટલે મારી બહેન ભૂમિગૃહનું દ્વાર ખોલશે. તેને તું આ મારી તલવાર આપજે, એ બધું જ સમજી જશે. તું મારી અખૂટ સંપત્તિ અને કુંવારી બહેનનો સ્વામી બનજે... મારી બહેનને ખૂબ સાચવજે’...

ભુજંગમથી હવે વધુ બોલી શકાય એમ ન હતું. છેલ્લે તુટતા અક્ષરે ‘મને... અ... ઝિ... દા... હ... આપ... જે’... એટલું બોલ્યો. અને તેનું પ્રાણ પંખેરું ઉડી ગયું.

ચોરનું રહેવાનું સ્થાન જાણી અગડદત્ત આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયો. ભુજંગમને અગ્નિદાહ આપી પશ્ચિમ દિશાના વટવૃક્ષ પાસે પહોંચ્યો અને સાદ કર્યો.

‘વીરમતી!’...

વીરમતી પણ ભાઈના આગમનની રાહ જોતી હતી. ભાઈ આવી ગયો, એમ સમજી ભોંયરાનું દ્વાર ખોલ્યું. અજાણ્યા પુરુષને જોઈ તેને આશ્ચર્ય થયું. પરંતુ, તેનાથી વધુ આશ્ચર્યમુગ્ધ તો અગડદત્ત બન્યો...

‘અરે! આ મનુષ્યલોકની સ્ત્રી છે કે દેવલોકની અપ્સરા!’

‘આ પાતાલકન્યા તો નથી ને?’

‘મને તો આ સાક્ષાત્ કામદેવની પત્ની રતિ જ જણાય છે’.

અગડદત્તની વિચારધારા લાંબી ન ટકી.

વીરમતી એ પોતાની ચિંતા વ્યક્ત કરી.

‘તમે?’

અગડદત્તે પેલી તલવાર તેના હાથમાં આપી. વીરમતી બધું જ સમજી ગઈ, પોતાના ભાઈના મૃત્યુનું દુઃખ હૈયામાં જ દબાવી તે બોલી.

‘ઓહ! તો તમે જ હવે મારા ભાઈની સંપત્તિના માલિક છો. તમારાથી મારે કશું જ છુપાવવાનું નથી’.

એટલું બોલી તે અગડદત્તને અંદર લઈ ગઈ. પથ્થરની મોટી શિલાથી ભૂમિગૃહનું દ્વાર પાછું બંધ કરી દીધું.

બન્ને અંદર પ્રવેશ્યા... સળગતી મશાલના અજવાળામાં અગડદત્તે ચારે બાજુ ધનના ઢગલા જોયા ને પૂછ્યું.

‘આ બધું ધન હવે મારું?’

‘ને હું પણ’ પેલી સ્ત્રી હસી.

અગડદત્ત તો તેના રૂપમાં પહેલેથી જ પાગલ બની ચૂક્યો હતો. એટલે કાંઈ પણ કહેવાનો અવકાશ જ ન હતો.

વીરમતીએ અગડદત્તનો હાથ પકડ્યો અને તેના ઉપર ખૂબ પ્રેમ હોય તેમ વર્તવા લાગી... વિશાલ ભોંયરામાં અગડદત્તને બધું જ દેખાડ્યા પછી એક ખંડ પાસે લઈ આવી.

‘તમે હવે ખૂબ થાક્યા હશો. આ શયનાગાર છે. એમાં તમે આરામ કરો. પછી આપણે નિરાંતે વાતો કરીશું.’

અગડદત્ત શયનાગારમાં પ્રવેશ્યો. અંદર સુંદર મજાનો પલંગ સજાવેલો હતો. અગડદત્તનું અંગે અંગ થાકથી કળતું હતું. આંખ ઊંઘથી ભારે થઈ ગઈ હતી. દિપકના સુગંધી તેલથી વાતાવરણ મધમધતું હતું. વીરમતી અગડદત્તને સુવાડી મધુરસ્મિત રેલાવતી બહાર નીકળી, બારણું આડું કરતા બોલી.

‘સુખેથી આરામ કરજો, અહીં કોઈ જ ભય નથી. આપના માટે ચાદર લઈને હું થોડી જ વારમાં આવું છું.’ તેના ગયા પછી અગડદત્તના મનમાં વિચાર ઝબક્યો.

‘શું ખરેખર આને મારા પર પ્રેમ હશે?’

‘ભાઈના હત્યારા પર એકાએક આટલો પ્રેમ? અને કોઈ પણ જાતની પાક્કી તપાસ વિના જ મને સ્વામી તરીકે સ્વીકારવા તૈયાર થઈ જાય?’

‘આમ પણ સ્ત્રી પર એકદમ વિશ્વાસ તો ન જ મૂકી દેવાય અને એમાં આ તો ચોરની બહેન!’

‘મારે એની સાથે એના ભાઈની જેમ જ વર્તવું પડશે. આમ વિચારી અગડદત્ત પલંગમાંથી ઊભો થઈને ખૂણામાં જઈ ઊભો રહ્યો.’

પળ બે પળ થઈ ત્યાં તો પલંગની બરોબર ઉપર પડેલેથી જ યંત્રશીલા ગોઠવેલી હતી, વીરમતીએ ઉપર જઈને યંત્રની સાંકળ ખેંચી અને તરત એ મોટી શિલા પલંગ પર પાડી, પલંગના ચૂરેચૂરા ઉડી ગયા. અગડદત્ત તો આ જોઈને સ્તબ્ધ થઈ ગયો. પત્ની બનવા તૈયાર થઈ ગયેલી રૂપવાન સ્ત્રી પર પણ અવિશ્વાસ કર્યાનો આનંદ થયો.

વીરમતી પણ રાજીની રેડ થતી થોડીવારમાં ત્યાં આવી અને તાલી પાડી બોલી.

‘હા, હા, હા! મારા ભાઈનો હત્યારો મરી ગયો.’

‘બિચારો ભાઈની હત્યા કરીને મને પરણવા આવેલો’

‘હાશ! મે તો મારા ભાઈના હત્યારાને માર્યો તેનો મને આનંદ છે.



વીરમતી વધુ કાંઈ બોલે તે પહેલા તો ખૂણમાં છૂપાયેલો અગડદત્ત રૌદ્ર રૂપ ધારણ કરી પ્રગટ થયો. વીરમતીનો ચોટલો પકડીને ગજયો.

‘મને મારવા આવી હતી?’

‘કાન ખોલીને સાંભળી લે.’ તારો ભાઈ પણ મને ન મારી શક્યો. તું તો શું મને મારવાની હતી?’

કુમારનું વિકરાળ સ્વરૂપ અને સત્તાવાહી કરડાકીથી પેલી તો થર-થર કંપવા લાગી. તેને લાગ્યું કે ‘ખરેખર! સકંજામાં આવી ચૂકી છું.’

‘એક વાત યાદ રાખજે, હું ક્ષત્રિયનો બચ્ચો છું. ખાનદાની મારી નસેનસમાં લોહીની જેમ વહે છે. સ્ત્રી સમજીને તને મારતો નથી. બાકી તો મારી આ તલવાર!’..

આટલું કહીને જ્યાં કુમારે તલવાર ઉગામી ત્યાં વીરમતી પગમાં પડી અને રડતી રડતી કરગરી.

‘હું તમારા શરણે છું, મને અભય આપો.’

‘ભાઈ કોને વહાલો ન હોય? હું તો ભાઈના સ્નેહને વશ જ તમને મારવા પ્રેરાઈ, મને માફ કરો.’

અગડદત્ત તેની કડ્ડણ સ્વરે થતી એક પણ આજીજી સાંભળવા તૈયાર નથી. ચોટલો પકડી ભૂમિગૃહમાંથી બહાર કાઢી અને નગરમાં લઈ જઈ સીધી રાજા સમક્ષ હાજર કરી દીધી.

‘અરે! અગડદત્ત આ શું? ચોરને બદલે આ અબલાને અહીં લઈ આવ્યો?’

‘રાજન્! આને અબલા ન કહેશો આ તો આખા નગરને લુંટનાર ભુજંગમ ચોરની બહેન વીરમતી છે.’

અને, અગડદત્તે રાત્રે બનેલ અથથી ઈતિ સુધીની સમગ્ર ઘટના કહી સંભળાવી.

અગડદત્તના શૌર્ય, સાહસ અને ચતુરાઈ પર મહારાજા અને સમગ્ર સભાજનો ઓવારી ગયા.

કેટલાકના તો મગજમાં આખોય પ્રસંગ બનાવટી લાગવા માંડ્યો. પણ અગડદત્તે તો રાજા સહિત બધાને જ્યાં રાત્રે ચોરી કરી હતી. તે શ્રેષ્ઠીનું મકાન અને પેલા નિર્ધન માણસોના મૃતદેહ બતાવ્યા. ત્યાર પછી સહુને ઉતાવળ તો ભૂમિગૃહ જોવાની હતી, થોડીવારમાં, અગડદત્ત રાજા વગેરે સર્વને ભૂમિગૃહ પાસે લઈ આવ્યો. અંદર રહેલી અદ્ભુત સંપત્તિ જોઈ બધા ખૂબ જ વિસ્મિત થયા.

રાજાએ પણ આજ્ઞા ફરમાવી ‘અત્યાર સુધીમાં જેની જેની પણ માલમત્તા ચોરાઈ છે. તે બધા જ પોતપોતાની કિંમતિ ચીજ-વસ્તુઓ લઈ જાય.’

બધા એ પોતાની વસ્તુઓ લઈ લીધા પછી જે ધન બચ્યું તે રાજાએ અગડદત્તને આપ્યું,

આખાય નગરમાં ચૌરે ને ચૌટે અગડદત્તની જ વાતો થવા લાગી ‘શું અગડદત્તની શૌચતા? કેવું સાહસ? ચતુરાઈની તો વાત જ ન થાય!’...

રાજા અગડદત્તના ગુણોથી રંગાયો જ હતો. એમાં પણ સમગ્ર નગર માટે માથાનો દુઃખાવો બની ગયેલા ચોરને ચતુરાઈથી અગડદત્તે પરાસ્ત કર્યો ત્યારે તો અગડદત્ત રાજાના હૈયામાં વસી જ ગયો.

રાજા અગડદત્ત પર એટલો ઓવારી ગયો કે બીજા જ દિવસે રાજસભામાં જાહેરાત કરાવી.

‘આપણા નગરને તસ્કરના ત્રાસથી મુક્ત કરનાર ભડવીર કુમાર અગડદત્તના હાથમાં મહારાજા પુત્રી કમલસેનાનો હાથ આપવાના છે.’

‘યોગ્ય મુહુર્તે લગ્ન લેવામાં આવશે.’

સમગ્ર સભાજનોએ ઊભા થઈ મહારાજાના નિર્ણયને તાળીઓના ગળગળાટથી વધાવી લીધો.

રાજાએ જ્યોતિષિઓ તેડાવી જોશ જોવડાવ્યા.

‘નજીકમાં નજીકનું મુહુર્ત કાઢજો.’

‘જી મહારાજ!’

ગ્રહમેળ, રાશિમેળ કરી મુહુર્ત નક્કી કરવામાં આવ્યું ને શુભ દિવસ પણ જાહેર કરાયો. એ શુભ દિવસ આવી પહોંચ્યો ને આખાય નગરમાં રાજાએ સુગંધી જળનો છંટકાવ કરાવ્યો. ઘેર ઘેર તોરણ બંધાવ્યા. રંગોળીઓ પૂરાઈ. ઠેરઠેર માંચડા બંધાયા. નટો, વિદૂષકો, ગવૈયાઓ વગેરેને પોતાની કળા બતાવવાનો અવસર મળ્યો. ઢોલ, નિશાનને શરણાઈના મધુર નાદથી વાતાવરણ ગુંજી રહ્યું. નગરમાં અકાળે કૌમુદી ઉત્સવ આવ્યો.

શુભ દિવસે, શુભ મુહુર્તે લગ્ન મંડાયા. રંગે ચંગે લગ્ન વિધિ થઈ. મહારાજાએ દિકરી-જમાઈને દિલ ભરીને આશિષ આપ્યા. જમાઈને બાથમાં ભીડ્યો. બન્નેને શીખ આપી અને ભેટ તરીકે હજાર ગામ, હજાર શ્રેષ્ઠ ગજેન્દ્ર, દશ હજાર જાતિવંત અશ્વો, એક લાખ સૈનિકો અને વિપુલ ધન-સમૃદ્ધિ આપી. મહારાજાએ અગડદત્તને રહેવા અલગ મહેલ આપ્યો.

કમલસેના અને અગડદત્ત બન્ને રૂપવાન, અને બન્ને ગુણવાન, જોનારને કામદેવ અને રતિની જોડી યાદ આવી ગઈ. કોઈકને વિષ્ણુ અને લક્ષ્મી આવ્યાનો સંશય થયો ને કોઈને તો સાક્ષાત્ ઈન્દ્ર-ઈન્દ્રાણી બેઠા હોય એવું લાગ્યું.

અગડદત્ત કમલસેનાને લઈ ક્યારેક ઉદ્યાનમાં વિહરે છે. તો ક્યારેક વાવડીઓમાં જલક્રીડા કરવા પહોંચી જાય છે. છતાં ય....

લખભૂટ સંપત્તિની છોળો ઉછળે છે. અને રાજપુત્રી કમલસેના જેવી રૂપવતી અને ગુણીયલ

સ્રી મળી છે. છતાંય અગડદત્તના મનમાં મદનમંજરી જ રમ્યા કરે છે. તેના વિના બત્રીશ પકવાનના ભોજન પણ સ્વાદહીન લાગે છે. કમલસેના સાથેની જલકીડા પણ નિરસ લાગે છે. રાજાએ આપેલો આલીશાન મહેલ પણ બંધન લાગે છે. મનમાં સતત મદનમંજરી જ રમ્યા કરે છે.

એક દિવસની વાત છે.

‘જય હો, વિજય હો.’

ભોજન કરી મુખમાં તંબોલ નાંખી અગડદત્ત મહેલના વાતાયન પાસે બેઠો હતો. ત્યાં જ આ શબ્દો કાને અથડાયા...

‘તું કોણ છે?’

‘આપના વિરહાગ્નિથી બળતી મદનમંજરીની સેવિકા.’ મદનમંજરીનું નામ સાંભળતા જ અગડદત્તના હૃદયની લાગણીઓ વદન પર ઉભરાવા લાગી. નયનમાં તેજ ચમકવા લાગ્યું...

‘બોલ, શું સમાચાર મોકલ્યા છે?’

‘સ્વામિન! સંતત ધરા જેવી મારી સખી આપના મિલનની મેઘવૃષ્ટિ ઝંખે છે. તેની ચાતક પ્યાસ છીપાવવાની શક્તિ માત્ર આપનામાં જ છે. આપના વિરહમાં એ ઝૂરી રહી છે’...

‘અને એમાંય, ‘જ્યારથી મત્તહાથીને વશ કરવાની, ભયંકર ચોરને ચતુરાઈથી પકડવાની, રાજા દ્વારા અખૂટ સમૃદ્ધિ પ્રાપ્ત કરવાની’ આપની વાતો એણે લોકમુખે સાંભળી છે. ત્યારથી તો આપના મિલનની ઉત્કંઠા ચરમ સીમાએ પહોંચી છે’.

‘આપ તો સુખ સાહેબીમાં સુખેથી રહેતાં હશો, પરંતુ આપના વિના સ્વાદિષ્ટ ભોજન, કોમલ શય્યા, સુંદર વસ્ત્રો અને નવ-નવા આભૂષણો બધું જ તેને નીરસ અને દુઃખદાયી લાગી રહ્યું છે... આપે આપેલું વચન યાદ કરો અને વિરહ જવરે બળી રહેલી તેને સંગમ-જલથી શીતલ કરો!’

મદનમંજરીનો સંદેશો સાંભળીને અગડદત્તની આતુરતા વધી ગઈ. ગળામાંથી હીરાનો હાર કાઢી સેવિકાના હાથમાં આપ્યો.

‘સુંદરી! લે આ મારા પ્રેમનો ઉપહાર મદનમંજરીને આપજે, મારું હૃદય એના મિલનની આશામાં જ ધબકે છે. તેની સ્થિતિ સંતત ધરા જેવી છે. તો મારી પણ પાણી વિનાની માછલી જેવી છે. હું રાજમહેલમાં માત્ર શરીરથી જ રહું છું, મારું મન તો મદનમંજરી પાસે જ છે. તેને કહેજે મિલનના દિવસો હવે દૂર નથી’.

સેવિકાએ આ સંદેશો મદનમંજરીને કહી સંભળાવ્યો. અગડદત્તના મનમાં પણ પોતે જ વસી છે. એ જાણીને મદનમંજરીને કાંઈક શાંતિ થઈ.

એક વખત સાંજે અગડદત્ત અને કમલસેના ઝરૂખામાં બેઠા બેઠા પ્રકૃતિનું સૌંદર્ય નિરખતા હતા.

‘નાથ! આ સંધ્યાના રંગોથી પ્રકૃતિ કેવી રંગાઈ ગઈ છે ને?’

‘હા! ખરેખર મનને મોહી લે છે.’

‘સ્વામી! ઢળતા સૂર્યની લાલાશે ચારે બાજુ ફેલાઈને વાતાવરણને કેવું નિખાર્યું છે! આવા રંગોને પૂરવા સમર્થ તો આખી દુનિયામાં કોઈ ચિત્રકાર નહીં હોય, આવું સૌંદર્ય તો વિધાતા જ રચી શકે.’

‘તારી વાત એકદમ સાચી છે. પણ હકીકતમાં વિધાતાએ તને બનાવીને તો કમાલ જ કરી છે. તારા રૂપનું સૌંદર્ય પણ કોઈ ચિત્રકારની કળામાં ઉતરે તેમ નથી જ’.

કમલસેના શરમાઈ ગઈ.

બન્નેની આ રીતે પ્રેમ ગોષ્ઠી ચાલી રહી હતી. ત્યાં જ દ્વારપાળે ખંડમાં પ્રવેશ કર્યો.

‘રાજાનો જય હો.’

‘કેમ આવવું થયું?’

‘રાજા! શંખપુર નગરથી બે દૂત આવ્યા છે. આપને મળવા માંગે છે.’

‘ઓહ!... શંખપુરથી આવ્યા છે?’

‘હા! રાજા!’

‘તો તો જલ્દી અંદર મોકલો.’

અગડદત્તના માનસપટ પર શંખપુર નગરનું ચિત્ર ખડું થઈ ગયું. માતા-પિતાના લાડ-કોડ, મિત્ર સાથે કરેલી કીડાઓ, એ સુંદર મજાના સરોવરો અને ઉદ્યાનો, પોતાના રૂપ અને ઐશ્વર્યથી યુવતીઓને કરેલી હેરાનગતિ, છેલ્લે પોતાનું થયેલું ઘોર અપમાન, ગૃહ ત્યાગ... વગેરે અત્યાર સુધીની જીવનયાત્રા મનપથ પર ચાલી આવી.

‘રાજા! જય હો વિજય હો!’

અતીતની યાદોમાં પોઢેલો અગડદત્ત ઝબકીને જાગ્યો.

‘કોણ?’

‘અરે! આ તો સુવેગ અને વાયુવેગ!... મારા પિતાના અંગત દૂત!’.... ઊભો થઈને અગડદત્ત બન્નેને ભેટી જ પડ્યો. આંખમાંથી અશ્રુ વહી ગયા...

‘માતા-પિતાને ક્ષેમ-કુશલ તો છે ને?’ અગડદત્તે આંસુ લુંછતા પૂછ્યું.

બન્નેએ માંડીને વાત કરી. ‘બધાને શેમ-કુશલ છે પરંતુ, કુમાર! આપના ગયા પછી મહારાણીજીની તો હાલત કફોડી થઈ ગઈ. રોજ-રોજ મહારાજાને ઓળંભા દે છે. કરૂણ કલ્પાંત કરે છે. રાત-દિવસ રડી-રડીને પોતાની આંખોના તેજ પણ ગુમાવી દીધા છે. મહારાજાજીને પણ પાછળથી ખૂબ જ પસ્તાવો થયો. ચારે બાજુ તપાસ કરાવી. દૂતો મોકલ્યા પણ ક્યાંય તમારી ભાળ ન મળી. થોડા દિવસ પહેલા કોઈના મુખે તમારું યશોગાન સાંભળ્યું. અને તરત જ તમને લેવા અમને બન્નેને આ તરફ રવાના કર્યા.’

‘કુમાર! હવે ઢીલ ન કરશો, શીઘ્રતાએ જ પાછા ચાલો હવે જો વધુ કાલ વ્યતીત થયો. તો તેઓનું જીવન જોખમમાં છે.’

‘મારું મન પણ માતા-પિતાને ઝંખતું હતું. તેમાં પણ પિતાજીએ જ સામેથી તેડું મોકલ્યું છે. તો હવે, ઢીલ કરવાનો કોઈ અવસર જ નથી.’

અગડદત્તે સુવેગ-વાયુવેગનો ઉચિત સત્કાર કર્યો અને કહ્યું. ‘‘પિતાશ્રીએ તો મને ઉન્માર્ગથી બચાવ્યો. અને માતાજીએ આપેલા આશિષથી જ તો હું આટલે સુધી પહોંચ્યો. તમે બન્ને જલ્દીથી શંખપુર પહોંચી માતા-પિતાને સમાચાર જણાવો કે હું બને તેટલું જલ્દી પહોંચી જઈશ.’

‘જી રાજન્!’

અગડદત્તે બન્નેને માનભરે વિદાય આપી. અને સીધો પહોંચ્યો મહારાજા પાસે.

‘રાજન્! એક જરૂરી કાર્ય આવ્યું છે.’

‘નિઃસંકોચ કહો કુમાર.’

‘શંખપુરથી બે દૂત આવ્યા હતા.’

‘તમને લેવા આવ્યા હશે?’ રાજાએ પૂર્વ વૃત્તાન્તને લક્ષમાં રાખી કટાક્ષ કર્યો.

પરંતુ, અગડદત્તે તો હા પાડી.

‘હા રાજન્! માતા-પિતા મારા વિરહથી દુઃખી છે. મારી ત્યાં ઉપસ્થિતિ અનિવાર્ય બની છે. અને આમ પણ કહેવાય છે ‘પુરુષ સાસરે વધુ ન શોભે.’

‘પરંતુ કુમાર! તમારી ખોટ તો અમને ય દુઃખી કરશે... મારી એક વાત માનશો?’

‘એમાં પૂછવાનું જ ન હોય રાજન્!’

‘વારાણસી નગરીને છોડી આજે ભલે જવા તૈયાર થયા છો. પણ પાછા આ ભૂમિ પર પગલા પાડી અમને પ્રસન્ન કરજો.’

આ રીતે રાજા પાસે અનુજ્ઞા મળતા અગડદત્તને જાણે પાંખો મળી.

અગડદત્ત ત્યાંથી નીકળી પોતાના મહેલે આવ્યો. પ્રયાણની તાત્કાલિક તૈયારીઓ શરૂ કરાવી. મદનમંજરીને પણ સાથે કઈ રીતે લેવી? તે મનોમન વિચારી લીધું.

શુભ દિવસે સારા શુકન જોઈને મહારાજા અગડદત્તને વિશાળ સૈન્ય સાથે વિદાય આપવા આવ્યા.

પોતાની વહાલસોથી દિકરીના વિરહમાં મહારાણી અને મહારાજાની આંખો છલકાઈ. માત-પિતાની વિદાયની વેદના કમલસેનાના નયનોથી વહી રહી.

‘સાસરે જતી દિકરીને યોગ્ય શિખામાણ આપવી એ આપણી ફરજ છે.’ એમ સમજી મહારાણીજીએ કમલસેનાના માથે હાથ મૂક્યો.

‘કમલા! મા-બાપની જેમ સાસુ-સસરાની પૂજા કરજે.’

‘ઘરના વડીલોનો વિનય કરવામાં કયાશ ન રાખતી.’ ‘પતિ જ પરમેશ્વર છે’ એમ માની પતિના પગલે પગલા માંડજે.’

‘બેટા! બન્ને કુળની કીર્તિ વધે એવું ઉજવણ જીવન જીવજે...’ કમલસેનામાં એક પણ અક્ષર બોલવાની હિમ્મત રહી નહોતી. માત્ર સજળ નયને જન્મદાત્રી સન્મુખ જોયા કર્યું. અંતે માત-પિતાના ચરણ-સ્પર્શ કરી આશીર્વાદ લીધા.

મહારાજા વિશાળ સૈન્ય સાથે દીકરી-જમાઈને વળાવવા નગરની બહાર થોડે દૂર સુધી આવ્યા. અંતે અગડદત્તને અવસરોચિત શીખ દઈને પાછા વળ્યા.

રાત્રિના પ્રથમ પ્રહરે અગડદત્ત એક રથમાં બેસી નગર તરફ પાછો ફર્યો. મદનમંજરીની સેવિકાના ઘરે રથ ઊભો રાખ્યો અને સેવિકા દ્વારા સમાચાર મોકલ્યા.

સેવિકા પણ સ્વામિનીને ખુશ કરવા તરત જ દોડી. અગડદત્તે પહેલાથી જ મદનમંજરીને સમાચાર મોકલી દીધેલા. માટે તે પણ તૈયાર જ હતી. એતો સેવિકાની રાહ જ જોતી હતી.

સેવિકા આવી અને અગડદત્તના આગમનની વધામણી આપી. મદનમંજરીના શરીરમાં આનંદની વિજળી ફરી વળી. જેની કેટલાય મહિનાઓથી ઝંખના હતી, જેના માટે કેટકેટલાય રંગીન સ્વપ્ન સેવ્યા હતા. એ પિયુમિલનની ઘડી આવી પહોંચી, ઘરમાં કોઈનેય ખબર ન પડે એવી ચૂપકીથી દરવાજો ખોલી બન્ને બહાર નીકળી, અગડદત્તના રથ પાસે આવી. મદનમંજરીએ પોતાના ગળાનો હાર સેવિકાને ભેટ આપી વિદાય કરી અને પોતે રથ ઉપર ચઢી ગઈ.

મદનમંજરીને જોતા જ અગડદત્તનું હૃદય મદનશરથી ઘવાયું. મદનમંજરી પણ દીર્ઘકાલની ઝંખના પછી થયેલા મિલનથી ગાંડી ઘેલી બની ચૂકી હતી. પરંતુ, વાર્તાલાપનો અત્યારે સમય ન હતો.

અગડદત્તે તરત જ શંખપુરના માર્ગે રથ દોડાવ્યો. સૈન્યને સાથે થઈ આગળ પ્રયાણ કર્યું.

અનેક નાના-મોટા, ગામ-નગરો વટાવી ભુવનપાલ રાજાના દેશની સીમા પાર કરી આગળ વધતા એક ભયંકર ગીચ અટવીમાં પ્રવેશ થયો. અહીં તો સિંહની ગર્જનાઓ અને વાઘ-ચિત્તાની ત્રાડો હૃદયના ઘબકારા ચૂકવી દે છે તો ક્યારેક શિયાળોની લારી ભયાનકતામાં વધારો કરી દે છે. આટલું ઓછું હતું તેમ આજે આકાશમાં કાળા ભમ્મર વાદળાઓ પણ ઘેરાઈ ગયા.

થોડી જ વારમાં મેઘ મુશળધારે ત્રાટક્યો... ગર્જના અને વીજળીના કડાકા કરતા મેઘે અટવીને ઘનઘોર અંધકારથી ભરી દીધી... ચોધાર વરસાદને કારણે માર્ગ દુર્ગમ બન્યો. છતાં માત-પિતાના મિલનની ઉત્કંઠાને કારણે અવિરત પ્રયાણ ચાલુ જ રહ્યા.

એકવાર મધ્યરાત્રિએ છાવણી નાખી સૌ સુતા હતા. રાત્રિનો બીજો પ્રહર વ્યતીત થવા આવ્યો હતો. માર્ગના શ્રમને કારણે સૌ શાંતિથી સૂઈ ગયા હતા. ત્યાં જ અચાનક ચારે બાજુથી વિચિત્ર રાડો અને જાતજાતની કીકીયારીઓ સંભળાઈ. કોઈ કોઈ આ અવાજથી જાગી ગયા. કાંઈ વિચારે તે પહેલા તો ભિલના મોટા ટોળાએ એ છાવણી પર છાપો માર્યો. અગડદત્તના સૈન્યમાં ખળભળાટ મચી ગયો. સેનાપતિએ વીરહાંક કરી.

‘અરે! જુઓ છો શું? ઉપાડો હથિયાર.’

‘આ બાયલાઓને આજે એવો સ્વાદ ચખાડજો કે ચોરી કરવાનો ખો ભૂલી જાય.’ જુસ્સેદાર હાકોટો થતાં સૈનિકો વીજળી વેગે હથિયાર ઉપાડી ભિલો સામે તૂટી પડ્યા. એક બાજુ હતું અગડદત્તનું બળવાન અને શિક્ષિત સૈન્ય તો બીજી બાજુ ભિલોની ટોળી પણ જબ્બર બળવાન!

વીજ ચમકારાના આછા પ્રકાશમાં તેઓનું બિહામાણું શરીર દેખાઈ આવતું, રંગે કાળા, શરીરે ખડતલ, માત્ર પોતળી જેટલું ચર્મ કે વલ્કલનું પહરેણ, હાથમાં ચિત્ર-વિચિત્ર હથિયારો, આંગળીઓમાં બહાર નીકળેલા રાક્ષસી નખ, આખુંય શરીર પિશાચોનો પરીચય આપતું હતું.

છતાં કોઈ પણ ભય વિના વીર સૈનિકો તૂટી પડ્યા. બન્ને વચ્ચે શરૂ થયું ભીષણ યુદ્ધ! સામ-સામે સમશેરીઓ વિંઝાય છે. ને બાણ વર્ષાઓ થાય છે. સામસામે શત્રો અથડાવાથી તણખાઓ ઝરે છે.

કેટલાયના હાથ-પગ કપાયા તો કેટલાયના મસ્તક ઘડથી જુદા થઈ ઘરતી પર પટકાયા. ભિલસૈન્ય અને રાજસૈન્ય બન્ને જુસ્સાથી લડે છે. કોની જીત થશે? એ નક્કી થઈ શકતું નથી.

થોડીવારે ભિલોને ‘શત્રુપક્ષ પણ બહુ મજબૂત છે.’ એવી પાક્કી ખાતરી થતા નવો વ્યૂહ

ગોઠવવાનું શરૂ કર્યું. એક ભિલ્લે અજાણ્યા શબ્દોમાં બધાને નવી વ્યૂહરચના સમજાવી દીધી અત્યંત સ્ફૂર્તિપૂર્વક ભિલ્લોએ નવો વ્યૂહ ગોઠવી પણ દીધો અને ફરીથી પૂરા જોશથી આક્રમણ કર્યું. આ વખતે સૈનિકો પણ બુરી રીતે ઘવાયા હોવા છતાં અત્યંત આક્રમક બન્યા. છતાં પણ તે લોકો એવા તો ચબરાક અને જોરાવર નીકળ્યા કે જે સૈનિકો તેમની સામે પડે તે જીવતા બચે તેવી કોઈ શક્યતા રહેતી નહીં ધીમે ધીમે ભિલ્લ સૈન્યનું જોર વધતું ગયું. અને અગડદત્તના સૈન્યમાં પણ નાસભાગ મચી ગઈ. ચારે દિશામાં સૈન્ય વિખરાઈ ગયું.

આ બાજુ અગડદત્તે વિવિધ શસ્ત્રોથી રથ ભર્યો. મદનમંજરીને રથમાં બેસાડી સમરાંગણમાં પ્રવેશ્યો. તીરોના વરસાદથી રણમેદાનમાં તેનું સ્વાગત થયું. મદનમંજરી ગભરાઈ.

‘સ્વામી! જલ્દી રથને બીજી દિશામાં દોડાવો.’

‘કેમ?’

‘અરે! કેમ શું? જોતા નથી આટલા બધા જમ જેવા ભિલ્લો!’

‘સુંદરી! તું જોયા કર, હું જમ જેવા ટોળાને જમના ઘર ભેગા કરી, આખા ટોળાથી યમસદન ભરી દઈશ.’

ને અગડદત્તે મુશળધાર બાણવર્ષા શરૂ કરી, અગડદત્તની એકી સાથે થયેલી બાણવર્ષાએ ભિલ્લ સૈન્યને પણ બે પળમાં છિન્ન-ભિન્ન કરી નાખ્યું. કેટલાયને જમરાજાના મહેમાન બનાવ્યા. ‘વિજયની અણી ઉપર આવેલી બાજી કાણવારમાં કારમા પરાજયમાં પલટાઈ ગઈ’, એવો અહેસાસ ભિલ્લ સૈન્યને થઈ ગયો. હવે પ્રાણ બચાવવા હોય તો ભાગી છૂટવા સિવાય કોઈ રસ્તો નથી. એમ સમજી ભિલ્લોએ પણ પીછેહઠ કરી, જોત-જોતામાં એ ભિલ્લો ક્યાંય દૂર નાસી છૂટ્યા. પોતાના ભિલ્લોની આવી અવદશા ભીલપતિથી સહન ન થઈ. યુદ્ધ મેદાનમાં આવી તેણે અગડદત્તને પડકાર્યો.

‘મર્દનો બચ્યો હોય તો આવી જા મારી સામે.’

‘અરે ઓ કાયરોના સરદાર! જો તો ખરો તારો એક બચ્યોય અહીં મારી સામે ટક્યો નહીં. બધા ઉંદરની જેમ ઊભી પૂંછડીએ ભાગી ગયા. હવે જલ્દી તું’ય ભાગ નહીં તો મારા લોહી તરસ્યા આ બાણ તારા પ્રાણ ચૂસી લેશે.’

અગડદત્તનો સણસણતો જવાબ સાંભળી ભીલપતિનો ક્રોધ સાતમે આસમાને પહોંચ્યો.

ભીલપતિએ ઘડાઘડ બાણોનો મારો ચલાવ્યો, અગડદત્ત પણ ગાંજ્યો જાય એવો ક્યાં હતો? એણે પણ આક્રમક રીતે બાણવર્ષા કરી, બન્ને એકબીજાના પ્રહારો ચૂકવી દે છે. બન્ને બળીયા છે. બન્ને પાસે શ્રેષ્ઠ ધનુર્વિદ્યા છે. એટલામાં તો સૂર્યએ આ ભીષણ યુદ્ધ જોવા વાદળો હટાવી ડોકીયું કર્યું.

યુદ્ધમાં કોઈ વાર ભીલપતિ ફાવી જાય છે, તો કોઈ વાર અગડદત્ત. અગડદત્તે ઘણા પ્રયત્નો કર્યા પણ ભીલપતિ જરા પણ મચક આપતો નથી. હવે અગડદત્તને રાજનીતિને અનુસરવું વધુ યોગ્ય લાગ્યું. તેને નીતિશાસ્ત્રનો પાઠ યાદ આવ્યો. “સમર્થ શત્રુને માયા અને શસ્ત્રથી મારવો જોઈએ.” મનમાં એક અદ્ભુત યોજના સ્ફુરી મદનમંજરીને ઈશારો કર્યો. મદનમંજરી તરત જ સમજી ગઈ. અને સોળે શણગાર સજી રથની આગળ આવીને બેસી ગઈ.

મોટા-મોટા યોગીઓ પણ સુંદરીઓના રૂપમાં ભાન ભૂલે તો આ બિલ્લોના સરદારની તો શું હેસિયત? મદનમંજરીનું રૂપ જોતાં જ ભીલપતિ ક્ષણવાર મુગ્ધ બની ગયો. તકનો લાભ લઈ અગડદત્તે તીક્ષ્ણ બાણથી ભીલપતિના મર્મ સ્થાનને વીંધી નાખ્યું. ભીલપતિ ભૂમિ પર પડ્યો. પણ મરતાં-મરતાં પણ તેની મદ્દનગી ગઈ.

મને જીત્યાનો ઘમંડ નહીં કરતો. તારા બાણના પ્રહાર પહેલા જ કામ-બાણથી હું મરી જ ચૂક્યો હતો, તે તો મરેલાને માર્યો છે.’

આટલું બોલતાની સાથે જ તેના હોઠ હંમેશા માટે બંધ થઈ ગયા.



અગડદત્તે પોતાનો વિજયવાવટો ફરકાવી ચારે બાજુ નજર નાખી, ક્યાંય પોતાના એકાદ પણ સૈનિકની ભાળ ન મળી. આથી એકલો જ મદનમંજરીની સાથે રથ લઈને એ જ માર્ગે આગળ ચાલ્યો...

આગળ વધતા રસ્તામાં એક રમણીય ગોકુલ જોયું. ઘણી અટવી પાર કર્યા પછી ગોકુલને જોતાં મદનમંજરીને આશા બંધાઈ.

‘સ્વામીનાથ! અહીં થોડી વસતિ લાગે છે. આપણને શંખપુરની સાચી દિશા અહીં જાણવા મળી જશે.’

‘પ્રિયે! તું ચિંતા ઘણી કરે છે.’ અગડદત્ત સહેજ હસીને બોલ્યો.

વાર્તાલાપ આગળ વધે એ પહેલા જ ગોકુલમાંથી બે માણસો બહાર આવ્યા. અગડદત્તને જોઈ તેના રથ નજીક આવ્યા. અગડદત્તે રથ ઊભો રાખ્યો, તે બન્નેએ પ્રણામ કરી અગડદત્તને કહ્યું.

‘હે નરોત્તમ! આપ કોણ છો? કઈ બાજુ જાવ છો?’

‘મારું નામ અગડદત્ત છે, હું શંખપુર જવા નીકળ્યો છું.’

‘ઓહ! તો તો અમારી ચિંતા ટળી.’

‘શાથી?’ આશ્ચર્યપૂર્વક અગડદત્તે પૂછ્યું.

‘અમને પણ શંખપુર જવાની ઈચ્છા છે. સારા સંગાથની જ શોધમાં હતા.’

‘વાત તમારી સાચી, પણ તમને સ્તાનો ખ્યાલ છે ખરો?’

‘હા! રસ્તા તો બે છે.’

‘બે?’

‘હા’

‘આગળ જમણો અને ડાબો એમ બે માર્ગ પડે છે. ડાબો માર્ગ ટૂંકો છે. પણ ખૂબ ઉપદ્રવોથી ભરેલો છે. જમણો માર્ગ લાંબો છે. પરંતુ કોઈ પણ જાતનો ભય નથી માટે શ્રેષ્ઠ તો એ જ છે.’

‘અરે! ઉપદ્રવોથી ડરવાનું વળી કેવું?’ અગડદત્તે નીડરતાથી કહ્યું.

‘આગળ ભયંકર અટવી આવે છે. તેમાં વાઘ-સિંહ જેવા જંગલી પશુઓનો તો ભય ખરો જ પણ બીજા પણ મોટા ચાર વિઘ્નો છે.’

‘કયા ચાર વિઘ્નો?’

‘જંગલની પહાડીઓમાં એક ચોર વસે છે. આ માર્ગે જે નીકળે તેની સાથે ભળી જાય,

જાતજાતના વેશ ધારણ કરીને બધાને છેતરે. આજ સુધીમાં આ રીતે કેટલાયને લુંટી લીધા છે.’

‘ચિંતા ન કરો, એને તો હું પહોંચી વળીશ.’

‘પણ એ બહુ ચકોર છે. આજ સુધીમાં કેટલાય ખેરખાંઓને શીશામાં ઉતાર્યા છે.’

‘મારામાં ફાવી નહીં શકે, તમે બીજા વિઘ્નોની વાત કરો.’

‘આગળ વધતાં એક મત્ત હાથી છે. માણસોને જોતા જ સામે ધસી આવે છે. અને બધાને સૂંઢમાં પકડીને ફેંકે છે. એક વિકરાળ વાઘ છે એ વાઘ મનુષ્યભક્ષી છે અને એક દ્રષ્ટિવિષ સર્પ પણ છે. એની દ્રષ્ટિ જેના પર પડે એ જીવ ખોઈ બેસે.’

‘આમાં ક્યાંય ગભરાવા જેવું છે જ નહીં’ અગડદત્તે નિર્ભયતા બતાવી. ઉપદ્રવપૂર્ણ અટવીની ભયાનકતા બતાવવા છતાંય અગડદત્તની નિર્ભયતા જોઈ તે બન્ને મુગ્ધ બની ગયા. અગડદત્તે તો પોતાનો મક્કમનિર્ણય કહી દીધો.

‘જંગલમાં જંગલી પશુઓ ન હોય તો બીજું શું હોય? હું આફતોથી હારનારો નથી, આફતોને મારનારો છું.’

અગડદત્તનો મદનિગી ભયો જવાબ સાંભળી બન્ને ને વિશ્વાસ બેસી ગયો ‘ખરેખર! આ નવયુવાન સાથે જવામાં જ સલામતી છે’.

અમુક બીજા પણ યાત્રિકોએ આ સાર્થમાં જોડાવું પસંદ કર્યું. થોડે આગળ જતાં રસ્તામાં દૂરથી એક ભગવા વસ્રધારી સાધુ એક હાથમાં કમંડલ ને બીજા હાથમાં માળા લઈને આવતો દેખાયો. એના લાંબા લાંબા હાથ, કોડી જેવી મોટી આંખો, કાળીને ભરચક દાઢી, મોટી જટા વગેરે જોઈને લોકોને તો ‘જંગલમાં મંગલ થયા’નો આનંદ થયો. જ્યારે અગડદત્તને તો આ સાધુ અવિશ્વાસનું ધામ લાગ્યો.

સાધુએ લોકોને પૂછ્યું.

‘મહાનુભાવો! ક્યાં જવા નીકળ્યા છો?’

‘શંખપુર બાપુ!’ સાર્થમાંથી એકે જવાબ આપ્યો.

‘શું વાત કરો છો? મારે પણ તીર્થના દર્શનાર્થે શંખપુર જવાની ઈચ્છા છે’

‘ખુશીથી સાથે પધારો પ્રભુ!’ બધાએ એક સાથે જવાબ આપ્યો.

એક માણસને થોડે દૂર લઈ જઈ સાધુએ કાંઈક ગપસપ કરી આથી અગડદત્તની શંકા મજબૂત બની. પેલા માણસને અગડદત્તે પોતાની પાસે બોલાવ્યો.

‘સાધુ શું કહે છે?’

‘અરે! વાતમાં કાંઈ માલ નથી, એ સાધુને ડર લાગે છે.’

‘સાધુને શેનો ડર?’

‘આપણે રાત્રિએ આવી અટવીમાં પડાવ નાખવાના છીએ માટે ડર છે.’

‘એમાં ડરવાનું શું?’

‘સાધુ પાસે જોખમ છે.’ વેપારી હસ્યો.

‘જોખમ?’

‘હા, એમની પાસે થોડા સોનેયા છે. કોઈ ભગતે ધૂપ-દીપ કરવા આપ્યા છે.’

‘ઠીક છે, તમે સાધુને શું કહ્યું?’

‘મેં કહ્યું, બાપુ! આટલા જોખમથી શું કરો છો? અમારી પાસે તો પાંચસો-પાંચસો સોનેયા છે. અમને કશો ડર નથી ને તમે ડરો છો? આટલું કહ્યું એટલે બાવાજીને કાંઈક શાંતિ થઈ હોય એમ લાગ્યું.’

સાધુની વાતમાં અગડદત્તને સરચાઈના અંશ માત્ર પણ દર્શન થયા નહીં પણ ઢોંગ તો સ્પષ્ટ રીતે ઉકેલાયો.

માર્ગમાં સાધુ લોકોને કથા કરે છે. ભજનો સંભળાવે છે. ને લોકોને પ્રવાસનો થાક ભૂલાવી દે છે.

અટવી ગહન હતી. ક્યાંય વચ્ચે રોકાઈ શકાય એવી વ્યવસ્થા જ ન હતી, માત્ર ચાલ્યા કરવાનું હતું. આખો દિવસ ચાલી ચાલીને બધા થાકી ગયા હતા. ત્યાં જ લાગ જોઈ સાધુ એ પ્રસ્તાવ મૂક્યો.

‘મહાનુભાવો! આ અટવીમાં થોડે દૂર એક મજાનું ગોકુળ છે મેં આ વખતે ત્યાં ચાર મહિના ધૂણી ધખાવી હતી. ત્યાં બધા ગોવાળીયા મારા ભગત છે. મારી ઈચ્છા છે કે તમે થોડો સમય અહીં રોકાવ તો એમની પાસેથી દૂધ-દહીં લઈ આવું ને તમારો આતિથ્ય સત્કાર કરું.’

આમેય આખો દા’ડો ચાલીને પગ લથડીયા ખાતા હતા. હવે ના કહેવાનો અવકાશ જ નહોતો.

બધાની સંમતિ મળતા સાધુ તો હરખાતો હરખાતો ઝડપભરે આગળ નીકળી ગયો. બધા થોડે આગળ ચાલ્યાં ત્યાં સાધુ દૂરથી દૂધ-દહીંના માટલા ભરીને આવતો દેખાયો. લોકોના મોંમા પાણી છૂટ્યું. અગડદત્તને પણ પ્રપંચ બરોબર ગોઠવાયાની ખાતરી થઈ ગઈ તેણે સાથે આવેલા માણસોને કહ્યું.

‘આ આતિથ્ય સત્કાર લેવા જેવો નથી.’

‘હું?... શું?’..

‘સાધુને અટવીમાં પ્રવેશ કરતાંય ભય લાગતો હતો. અને અટવીમાં વચ્ચે એના ગોપ ભક્તો ક્યાંથી? મને આમાં પ્રપંચ થતો લાગે છે.’

‘અરે, હોય કાંઈ? તમે તો શંકાશીલ માનસવાળા છો.’ ‘સાધુપુરષ વળી પ્રપંચ શા માટે કરે?’ એકે સાધુ પરનો આંધળો વિશ્વાસ રજૂ કર્યો.

એટલીવારમાં તો સાધુ નજીક આવી પહોંચ્યો. સાધુએ બધાને આમંત્ર્યા. બધાએ સાધુનું ભાવભર્યું આતિથ્ય માણ્યું. સાધુએ તો બધાને આગ્રહ કરી કરીને પીરસ્યું, અગડદત્તે છેલ્લો પ્રયત્ન કરવા આંખના ઈશારાઓ પણ કર્યા. પરંતુ દુર્વિનીત શિષ્ય ગુરુની આજ્ઞા ન માને તેમ અગડદત્તની આજ્ઞાનું બધાએ ઉલ્લંઘન કર્યું. અગડદત્ત જમવા ન આવવાથી સાધુને ચિંતા થઈ. અગડદત્ત પાસે આવી દીનવદને બોલ્યો.

‘દિકરા! તારે ખાવું નથી.’

‘ના બાપુ! મને ઈચ્છા નથી.’

‘થોડું ભોજન કરી લે દિકરા! પંથ લાંબો છે.’

‘માફ કરજો, મને જતિનો આહાર નહીં લેવાનો નિયમ છે.’

‘થોડો પ્રસાદ તો લઈ લે.’

‘મેં કહ્યું ને? મને ઈચ્છા નથી.’ અગડદત્તે થોડો રોફભેર જવાબ વાળ્યો.

સાધુ પણ ક્યા છોડે એવો હતો?

‘તને ખબર નહીં હોય, પ્રસાદનો અનાદર કરનારની શી દશા થાય છે?’

‘પ્રસાદનો સ્વીકાર કરનારની શી દશા થાય છે? એની જ પ્રતીક્ષામાં છું’ અગડદત્તે મરકતા કહ્યું. સાધુની આંખ ફરી ગઈ.

બન્ને એકબીજાને પામી ગયા.

જતા જતા સાધુ બોલ્યો ‘તારું ભલું ઈચ્છતો હોય તો આગળ પ્રયાણ કરી દેજે.’

આ બાજુ યાત્રિકોની આંખો ઘેરાવા લાગી. એક વૃક્ષ નીચે આરામ કરવા બધાય સૂતા, સૂતા એ સૂતા હવે ઉઠવાના જ નહોતા, સાધુએ બધાનો માલ લૂંટવાની શરૂઆત કરી.

તુરંત જ અગડદત્તે ધનુષ્યટંકાર કરી વીરહાંક કરી.

‘અરે ઓ કાયર! નરાધમ! દુષ્ટ! કપટ કરીને બધાને તે છેતર્યા. પણ હવે ભગવાનને યાદ કરી લે’... ‘તારા પાપોનો આજે હિસાબ ચૂકતે કરવાનો છે.’

આ સાંભળતા જ સાધુએ અદ્વૈતાસ્ય કર્યું.

‘વાહ ભડવીર...! તું ઓળખે છે હું કોણ છું?’

‘હું આ અટવીનો મહાચોર દુર્યોધન! મારા નામમાત્રથી ભલભલા ભડવીરો માયકાંગલા બની ધરધરી ઉઠે છે. તું ભલે મારી માયાજાળમાં ન ફસાયો પણ, મારી આ લોહીતરસી તલવારથી આજે તને તારા ભગવાન પણ બચાવી નહીં શકે.’

તલવાર કાઢી અગડદત્તને મારવા જેવી ઉગામી કે તરત અગડદત્તે સીફતાઈથી તેનો ઘા ચૂકવી દીધો અને વિજળીવેગે પોતાની તલવારથી ચોરના મર્મ સ્થાન પર તીક્ષ્ણ પ્રહાર કરી દીધો. ચોર તો એ જ સમયે જમીન પર ઢળી પડ્યો.

મરતા મરતા અગડદત્તને કહ્યું.

‘હે નરવીર! ખરેખર તું ક્ષત્રિય શિરદાર છે. મને મારી જિંદગીમાં તારા સિવાય કોઈ છેતરી શક્યું નથી. તે મને પરાસ્ત કર્યો છે. છતાંય હું તારી વીરતા પર ખુશ છું. આ પર્વતના પશ્ચિમ પ્રદેશમાં બે નદીઓના મધ્યભાગમાં એક શિલા છે. તેની નીચે ભોયરું છે. ત્યાં મારી અદ્વળક સંપત્તિ છે મારી પત્ની જયશ્રી પણ ત્યાં જ રહે છે. મારી એ તમામ સંપત્તિ અને પત્ની તને આપું છું, તું ભોગવજે, મારી આ તલવાર મારી પત્નીને આપીશ તો એ તારો સ્વીકાર કરશે તું તેની સાથે સુખેથી રહેજે અને મને અગ્નિદાહ આપજે.’

આટલું કહી ચોર મૃત્યુ પામ્યો. અગડદત્તે તેના મૃતદેહનો અગ્નિ સંસ્કાર કર્યો. અને ચોરે કહેલા સ્થાને પહોંચ્યો. મદનમંજરી પણ સાથે આવી. શિલા ઉઘાડી બન્નેએ ભોંયરામાં પ્રવેશ કર્યો. સામે જ દુર્યોધનની પત્ની જયશ્રી ઊભી હતી. જયશ્રી એટલી રૂપવાન હતી કે જાણે સ્વર્ગલોકની અપ્સરા જ જોઈ લ્યો. અગડદત્ત તેના રૂપમાં મોહાઈ ગયો.

અગડદત્તને પોતે સ્વર્ગમાં આવી ગયાનો ભ્રમ થયો. જયશ્રી સામે જોયા જ કર્યું.

મદનમંજરીને અગડદત્તના મનને કળતા વાર ન લાગી, તેને ખેદ થયો. મદનમંજરીએ સકોપ અગડદત્તને હાથથી હડસેલો માર્યો.

‘તમને કાંઈ શરમ-બરમ છે કે નહીં?’ મદનમંજરી ગરમ થઈ.

‘ચોરની બહેનમાંથી કાંઈ બોધપાઠ નથી મળ્યો? તે આજે ચોરની પત્નીમાં મોહાયા છો.’

‘મેં તમારા પ્રેમમાં પાગલ બની મારા માતા-પિતા-સ્વજનો-ઘર બધું જ છોડ્યું, અરે! ગામ પણ છોડીને તમારી સાથે જંગલમાં ભટકું છું. અને તમે મારા નિઃસ્વાર્થ પ્રેમને ભૂલી બીજી સ્ત્રીમાં લોભાણા છો?’

મદનમંજરીના ઠપકાથી અગડદત્તની કામનિદ્રા ઉડી ગઈ અને શાન ઠેકાણે આવી, શરમથી મોં નીચું કરી ચૂપચાપ ભોંયરામાંથી બહાર નીકળી ગયો. બન્ને રથમાં બેઠા.

રથ આગળ ચાલ્યો, વનની વનરાઈ નીરખતા નીરખતા અને કાંઈક અવનવી વાતો કરતા કરતા થોડે આગળ પહોંચ્યા. કેટલાક યોજનનો પંથ કાપ્યા પછી એક સરોવર પાસે અગડદત્તે રથના ઘોડા છોડ્યા. ઘોડાઓને સ્નાન કરાવી અગડદત્ત અને મદનમંજરીએ પણ સ્નાન કર્યું. પ્રવાસનો થાક હોવા છતાં અગડદત્ત મદનમંજરીના રૂપ દર્શનના આનંદથી થાક ઉતારતો હતો.

એટલામાં દૂર દૂર ક્યાંક ‘મડ મડ’ અવાજ થતો સંભળાયો. અગડદત્ત પામી ગયો કે ‘નક્કી ઝાડની ડાળીઓ ભાંગતો હાથી આવી રહ્યો છે’.

ત્યાં જ હાથીની તીણી ચીસ સંભળાઈ. મદનમંજરી ગભરાઈને અગડદત્તને વળગી પડી. અગડદત્તે તુરત આશ્વાસિત કરી.

‘સુંદરી! હું છું ત્યાં સુધી તારો વાળ પણ વાંકો કરનાર જનમશે નહીં.’

હાથીને દૂરથી મોટા-મોટા વૃક્ષો ઉખાડીને ફેંકતો ને દોડતો પોતાની તરફ જ આવતો જોયો.

હાથી અને અગડદત્ત વચ્ચે હવે ઝાઝું અંતર નહોતુ, હાથી એવો ધસમસતો આવતો હતો જાણે સાક્ષાત્ કાળ સામો ધસતો હોય, મનુષ્યને જોઈ જંગલી હાથીએ ભૂમિ પર જધનો ગોઠવી ત્રાટકવાની પૂરી તૈયારી કરી લીધી. અગડદત્તે પણ ધનુષ્ય પર બાણ ચડાવી તેના કુંભસ્થળનું નિશાન લઈને છોડ્યું. અત્યંત શીઘ્રતાથી એક પછી એક ત્રણ બાણ હાથીના કુંભ સ્થળમાં ખૂંપી ગયા. હાથી ચીસો પાડતો માર્ગ મૂકી ભાગી ગયો.

જમ જેવા જંગલી હાથીને દૂરથી દોડતો આવતો જોયો ત્યારથી મદનમંજરીએ તો આંખ બંધ જ કરી દીધેલી, હાથીના ગયા પછી અગડદત્તે તેને ઢમઢોળી, ત્યારે તેણે પૂછ્યું.

‘હાથી?’

‘એ તો ક્યાંય ભાગી ગયો, હવે પાછો નહીં આવે!’

ફરી રથ આગળ ચાલ્યો, થોડે આગળ જતાં જ ઝાડીમા વાઘની ઘરઘરાટી સંભળાઈ. મદનમંજરી શિયાળાની ટાઢ ચડી હોય તેમ થર-થર કંપવા લાગી.

કુમારે વાઘને મારવા તુરત એક યોજના બનાવી.

રથ પરથી નીચે ઉતરી માત્ર તલવાર હાથમાં લઈ વાઘની સામે ગયો. વાઘે પોતાનું ભક્ષ્ય જોઈ પોતાનું વિકરાળ મુખ ખોલી ત્રાડ પાડી, છલાંગ મારી અગડદત્ત પર હુમલો કરવા ગયો કે તુરત જ અગડદત્તે ઉત્તરીય વચ્ચે ડાબા હાથ પર વીટાળી વાઘના મુખમાં હાથ નાખ્યો અને અત્યંત સ્ફૂર્તિથી જમણા હાથથી તલવારનો તેની ગરદન પર એવો ઘા કર્યો કે એ જ પળે તેના રામ રમી ગયા.



મદનમંજરી પતિના અજોડ પરાક્રમને આંખ ફાડીને જોતી જ રહી. અગડદત્ત પાછો રથમાં આવ્યો ત્યારે મદનમંજરીએ તેના ઓવારણા લીધા.

‘ખરેખર! તમારા જેવો પરાક્રમી તો આ દુનિયામાં જનમ્યો પણ નહીં હોય.’

આટલું ગદ્ગદ્ સ્વરે બોલી મદનમંજરી અગડદત્તને ભેટી પડી, અગડદત્તે માત્ર સ્હેજ સ્મિત આપ્યું અને રથને આગળ હંકાર્યો.

થોડું આગળ વધ્યા ત્યાં જાણે લુહારની ધમાણ ચાલતી હોય એવો અવાજ સંભળાયો. આસપાસના વૃક્ષો તરફ દ્રષ્ટિપાત કર્યો. બધા જ વૃક્ષો કાળામસ થઈ ગયા હતા. અગડદત્ત સમજી ગયો કે નક્કી દ્રષ્ટિવિષ સર્પ નજીકમાં જ છે.’

દૂરથી કાળો ડિબાંગ, લાંબો અને મોટી ફેણવાળો સર્પ દેખાયો.

‘સર્પ દ્રષ્ટિવિષ છે, જેને જીવે તેને ખાખ કરી નાખે.’ એ બધું મદનમંજરીએ સાંભળ્યું જ હતું. એણે તો અગડદત્તને રથને વાળવા અને બીજો કોઈ રસ્તો લેવા સમજાવવા માંડ્યું. પણ આ તો અગડદત્ત સાહસ અને શૌર્ય એનું બીજું નામ!

મદનમંજરીના અનેક ઉપાલંભો અવગણી અગડદત્તે કલાચાર્ય પાસે શીખેલ વિદ્યાનું સ્મરણ કરી સાપની ગતિનું સ્થંભન કર્યું અને તુરંત બીજી વિદ્યાનો પ્રયોગ કરી દ્રષ્ટિનું સ્થંભન કરી સાપને ખૂબ રમાડ્યો અને અંતે છોડી દીધો.

અત્યાર સુધી પતિને શૌર્યવંત જ જાણ્યા હતા ‘એ વિદ્યાવંત પણ છે’ એ જાણી મદનમંજરી અગડદત્ત પર ઓવારી જ ગઈ.

અટવીનો ભયંકર માર્ગ હવે પૂરો થવામાં હતો, આમ પણ જે વિદ્વનોની વાત જાણવામાં આવી હતી એ વિદ્વનો પણ પસાર થઈ ચૂક્યા હતા એટલે અગડદત્તે રથને એવો તો દોડાવ્યો જાણે રથ હવામાં ઉડવા લાગ્યો હોય.

થોડા જ સમયમાં જંગલ પાર કરી અગડદત્ત મુખ્યમાર્ગે ચડ્યો, છૂટું પડેલું સૈન્ય છાવણી નાખીને ત્યાં જ રહ્યું હતું, અગડદત્તને ઘણા સમય પછી હેમખેમ આવેલો જોઈ સૌના આનંદનો પાર ન રહ્યો, બધા અગડદત્તના રથને ઘેરી વળ્યા.

‘સ્વામિન્! આપ કુશલ તો છો ને?’ એકે પૂછ્યું.

‘મને તો ક્ષેમ-કુશલ છે, તમે અહીં કઈ રીતે પહોંચ્યા?’

‘કુમાર! જે રાત્રે ભીલોનો હુમલો થયો, ત્યારે પરિસ્થિતિ ગંભીર જણાતા અમે થોડા સૈનિકો રાજકુમારી કમલસેનાને લઈ દૂર નાસી ગયા હતા. બીજા બધા નાસતા-ભાગતા ભેગા થઈ ગયા. આપની ખૂબ પ્રતીક્ષા કરી પણ આપની ભાળ ન મળતા અમે ‘આપ નીકળી ગયા હશો!’ એમ માની આગળ નીકળ્યા પરંતુ ક્યાંય આપનો ભેટો ન થયો. અહીં બે માર્ગો મળતા હતા. કોઈની પાસેથી જાણવા મળ્યું કે ‘આ બન્ને રસ્તા વારાણસીના જ છે. અને અહીંથી શંખપુર બહુ દૂર નથી.’ તેથી અમને આશા બંધાઈ કે આપનું મિલન અહીં થવું શક્ય છે. અને આમ પણ આપના વિના નગરમાં પ્રવેશવું ઉચિત તો ન જ કહેવાય, માટે અમે અહીં જ પડાવ નાખી આપની રાહ જોતા રહ્યા છીએ.

બધાએ એ દિવસે પ્રીતિપૂર્વક ભોજનાદિ કર્યું અને એક દૂત મોકલી શંખપુરના મહારાજાને પુત્ર આવ્યાની જાણ કરી.

અગડદત્તનું આગમન સાંભળી સમગ્ર રાજપરિવાર હર્ષથી નાચી ઉઠ્યો. મહારાજા તરત મહારાણી સુલસા પાસે દોડી ગયા.

‘મહારાણી...’

‘શું છે આજે? આટલો બધો આનંદ છે શાને!’

‘અરે! શું કહું, તું સાંભળીશ ને નાચી ઉઠીશ.’

‘પ્રાણનાથ! પુત્રનો જે દિનથી વિયોગ થયો ત્યારથી મારા માટે દુનિયાની એક ચીજ એવી નથી રહી જે મને આનંદદાયક બને.’

‘પ્રિયે! હવે બધું જ તને આનંદ આપનારું બનશે, વર્ષોથી કરેલ તારી પ્રતીક્ષાયાત્રા આજે વિરામ પામી રહી છે.’

‘એટલે? શું મારો પુત્ર!’...

‘હા, મહારાણી હા..’

‘જલ્દી કહો, ક્યાં છે મારો લાલ? હું હમણાં જ તેને મળવા નીકળું.’

‘મહારાણી! આમ અધીરા ન બનો, તમારો લાડકવાયો પ્રાણ આધાર તમારી પાસે જ આવે છે. આવતી કાલે એનો નગરપ્રવેશ આપણે ધામધૂમથી ઉજવશું.’

આ સાંભળીને મહારાણીના હૈયામાં ઉમટેલો આનંદનો સાગર આંખોથી છલકાયો.

મહારાણીને આનંદની વધામણી આપી રાજા અગડદત્તના નગરપ્રવેશની તૈયારીમાં લાગી ગયા.

આખાય નગરની નાનામાં નાની ગલીઓ સાફ કરાવી સુગંધી જલ છંટકાવ્યા. ઘરે ઘરે તોરણો બંધાવ્યા, દિવડાઓ પ્રગટાવ્યા, રંગોળીઓ પુરાવાઈ, ફૂલોનો શણગાર તો અત્યંત મનમોહક બની ગયો, રાજાએ ગામના કુશળ ગવૈયાઓ, નૃત્યકારો, કથાકારો, હાસ્યકારો, વિદૂષકો બધાને પોતાની આગવી કળાનું પ્રદર્શન કરવા પ્રોત્સાહિત કર્યા, જગ્યાએ જગ્યાએ દુંદુભિઓ, શરણાઈ, ઢોલ, ભેરી, ભુંગલ, વીણા, સિતાર વગેરે અનેક જાતના વાંજિત્રોનો મધુર ધ્વનિ રેલાયો.

નગરમાં ઠેકઠેકાણે અગડદત્તના આગમનની જ ચર્ચા ચાલે છે. ‘આટલો સમય અગડદત્ત ક્યાં હતો?’ એ જાણવાની જ સૌને ઉત્કંઠા હતી.

બીજા દિવસે સવારે રાજા સહિત સમગ્ર નગર અગડદત્તને આવકારવા પ્રવેશ દ્વાર પર આવી ઊભું. પ્રત્યેક વ્યક્તિના મુખ પર અગડદત્તનું મુખ જોવાની ઉત્કંઠા ઉભરાઈ આવતી હતી.

દૂરથી અગડદત્તને આવતો જોયો ને નગરજનોએ જયનાદથી આકાશ ગજવી દીધું. જેમ-જેમ અગડદત્તનો રથ અને સૈન્ય નજીક આવતું ગયું. તેમ-તેમ લોકોના જયકારનો નાદ વધતો ગયો. અગડદત્તને સૈન્યસહિત રથમાં આવતો જોઈ સૌના આશ્ચર્યનો પાર ન રહ્યો. જોત-જોતામાં રથ એકદમ નજીક આવી પહોંચ્યો. પિતાને જોતા જ અગડદત્ત રથમાંથી ઉતર્યો, સીધો જ ચરણોમાં નમ્યો, મહારાજા તુરત જ હાથ પકડી પુત્રને ઊભો કરીને ભેટી જ પડ્યા. હૈયે હૈયું ભીડીને બન્ને ક્ષણવાર આંસુની દુનિયામાં ખોવાઈ ગયા.

ત્યારબાદ પિતાએ અગડદત્તને સુવર્ણ આભૂષણોથી શણગારેલા ગજરાજ પર બેસાડ્યો. છત્ર ધરાયું ને ચામરો વીંઝાયા. બન્ને પત્નીઓ આજુ-બાજુ બેઠી અને પ્રવેશયાત્રા શરૂ થઈ. અનેક વાર્જિત્રો વાગવા લાગ્યા. મસ્તક પર કળશ ધારણ કરી નગરની સૌભાગ્યવંતી સ્ત્રીઓ સામી આવી. નગરનારીઓ અગડદત્તને ડગલે-ડગલે થાળ ભરી ભરી અક્ષતથી વધાવે છે. તો કેટલીક ગોરીઓ ગોખે બેસી અગડદત્તના રૂપને જોયા કરે છે. અને મદનમંજરી તથા કમલસેનાના રૂપ અને ભાગ્યની ઈર્ષ્યા કરે છે.

અનેક પ્રકારના ઠાઠપૂર્વક આ સામૈયું રાજદ્વારે આવી પહોંચ્યું. સૌભાગ્યવંતી સ્ત્રીઓએ મોતી અને અક્ષતથી અગડદત્તને વધાવ્યો.

અગડદત્તની આંખ વિરહાનલમાં બળતી માતાની શોધમાં હતી, ત્યાં જ માતાના દર્શન થયા. પિતા, મંત્રી, નગરશેઠ વગેરે બધાથી વીંટળાયેલા અગડદત્તે તરત દોટ મૂકી. માતાના ચરણોમાં પડ્યો. અને ચરણોનું આંસુઓથી પ્રક્ષાલન કર્યું. તો માતાએ પણ આનંદઅશ્રુના મોતીથી પુત્રને વધાવ્યો. બન્ને વહુઓએ સાસુ-સસરાના આશીર્વાદ લીધા.

ઘણા વર્ષો પછી આજે સમગ્ર રાજમહેલ ઉત્સવ ભર્યો બન્યો. રસોઈયાએ પણ અનેરા ઉમગથી વિવિધ જાતના ભોજન, મિષ્ટાન્ન પકવાન બનાવ્યા.

સમય થતાં રાજા સહિત સમગ્ર પરિવાર ભોજન માટે બેઠો એક એકથી ચડીયાતી વાનગીઓ પીરસાઈ. અગડદત્તને માતાએ આગ્રહ કરી-કરીને પ્રેમથી જમાડ્યો. માતાનો પ્રેમ જોઈ અગડદત્તના નયનો ફરીવાર ભીના થઈ ગયા.

ભોજન બાદ રાજાએ અગડદત્તને પૂછ્યું.

‘વત્સ! આટલો સમય તું ક્યાં હતો?’

‘અરે! મારો લાલ હજુ તો આવ્યો જ છે. તેને આરામ તો કરવા દ્યો.’ માતાની મમતાએ મહારાજાને ઉત્તર વાળ્યો.

અગડદત્તે બન્નેની ભાવનાને સમાવી લેવા કહ્યું.

‘આવતી કાલે રાજસભામાં જ એ વાત કરીશું.’

સુલસારાણીને ચીડવવા મહારાજાએ મજાક કરી.

‘ના, ના મારે તો હમણાં જ સાંભળવું છે.’

મહારાજા આટલું બોલ્યા ત્યાં તો બધા હસી પડ્યા. આમ આનંદ-પ્રમોદમાં આખો દિવસ વ્યતીત થયો. કેટલાય લોકો અગડદત્તને ભેટાણું ધરવા આવ્યા તો જૂના મિત્રો-પરિચિતો મળવા આવ્યા.

બીજા દિવસે સવારે રાજસભા ભરાઈ. અગડદત્તના આટલા સમયનો વૃત્તાંત જાણવા નગરજનોમાં પણ ભારે ઉત્કાંઠા હતી. આજે વિશાળ સભાગૃહને હજારોની ઉપસ્થિતિએ નાનો બનાવી દીધો હતો.

મહારાજના સિંહાસનની બાજુમાં જ અગડદત્તનું સિંહાસન ગોઠવાયું. મંત્રીએ વિનંતી કરી.

‘મહારાજ! આજે સમગ્ર રાજપરીવાર, રાજદરબાર અગડદત્તનો ગુપ્ત વૃતાન્ત જાણવા આતુર છે. લોકોની જિજ્ઞાસા તૃપ્ત કરવા કૃપા કરો’.

‘જરૂર મંત્રીશ્વર,’ કહી મહારાજાએ અગડદત્તની સામે નજર કરી.

અગડદત્તે નગર છોડીને વારાણસી પહોંચ્યા પછી જે જે રોમાંચક પ્રસંગો બન્યા. તે તે કહેવાના શરૂ કર્યા.

હાથીની વાત સાંભળતા સૌના જીવ અદ્ધર થઈ ગયા. તો ચોરોની વાત આવતા લોકોને એવો રસ પડ્યો કે જાણે બધા પોતે જ વારાણસીના વનમાં પહોંચી ગયા હોય ને અગડદત્તના સાહસને જોઈ રહ્યા હોય, વીરમતીનો પ્રસંગ સાંભળી અગડદત્તની ચતુરાઈ પર સૌ ઓવારી ગયા. અટવીમાં ભિલોના અચાનક થયેલા ભયંકર હુમલામાં તો લોકોએ ‘અગડદત્ત ભાગી છૂટ્યો હશે.’ એવી કલ્પના પણ કરી લીધી પણ આખો પ્રસંગ સાંભળી અગડદત્તની રાજનીતિ પર સૌ મુગ્ધ બની ગયા. ત્યાર પછી બાવો બનીને આવેલા ચોર પર શરૂઆતમાં તો પેલા સાર્થના લોકોની જેમ જ બધાને વિશ્વાસ બેસી ગયો. પણ તેની સાચી હકીકત જાણી ત્યારે સૌએ તેને ફીટકાર્યો અને અગડદત્તની વીરતાને સત્કારી. હાથી, વાઘ અને સર્પની ભયંકરતામાં સૌ મદનમંજરીની જેમ જ ભયભીત બની ગયા હતા. પરંતુ, અગડદત્તનું તે સમયનું પણ પરાક્રમ સાંભળી નગરજનો આશ્ચર્યચકિત બની ગયા.

સઘળો વૃત્તાંત એવો તો રોમાંચક અને દિલચ્છપ હતો કે બે પ્રહર ક્યાં વીતી ગયા? તેનું ભાન પણ કોઈને ન રહ્યું.

મહારાજ, મહામંત્રી, નગરશેઠ, પુરોહિત વગેરે અને સમગ્ર સભાજનો વિસ્ફારિત નેત્રે ને એક કાને અગડદત્તની આખીય કથની સાંભળી રહ્યા, બધાના મુખમાંથી એક જ શબ્દ સરી પડ્યો.

‘અદ્ભુત... અદ્ભુત...’

આખા નગરમાં લોકોના મુખમાં એક જ નામ સંભળાય છે. ‘અગડદત્ત...’

ચારે બાજુ અગડદત્તની કીર્તિ ફેલાઈ.

મહારાજાને પોતાનો વારસદાર મળી ગયાનો આનંદ હતો તો મહારાણીને પણ લાડકવાયો મળવાથી હરખનો પાર ન હતો.

બન્ને વહુઓ સાસુ-સસરા આદિ બધા વડીલોનો ખૂબ વિનય કરતી, ગુણીયલ વહુઓ જોઈને સુલસા માતા ગર્વ કરતી.

‘જોઈ, આ મારી વહુઓ? દુનિયામાં જોટો નહીં જોડે.

અગડદત્ત સુખેથી દિવસો પસાર કરે છે. ક્યારેક વનમાં તો ક્યારેક વાવડીઓમાં પત્નીઓ સાથે યથેચ્છ કીડા કરવા જાય છે.

એક દિવસ,

નરનારીઓને અનંગરાજનું આજ્ઞાપાલન કરવા વિવશ બનાવતી, સમગ્ર પ્રકૃતિને નવયુવાન બનાવતી, ભ્રમરોને મત્ત બનાવી ઝંકારના મીઠા ગુંજન કરાવતી, કોયલના કંઠમાંથી મીઠો કલરવ ઉત્પન્ન કરતી, નારીઓના ઘેર્યને લુંટી જનારી, મલય પર્વતના મીઠા અને શીતલ પવનને પૃથ્વી પર પ્રસરાવતી, વસંતઋતુએ નગરના ઉદ્યાનમાં આવીને છાવણી નાખી, ત્યારે વનપાલકે આવીને મહારાજાને વધામણી આપી.

‘રાજન! વધામણી છે.’

‘શેની?’

‘આગમનની.’

‘કોનું આગમન?’

‘જન-મનને આનંદદાયી વસંતઋતુનું! ઉદ્યાનમાં સર્વ વૃક્ષો નવપલ્લવિત થયા છે ને નવનીત પુષ્પોની સુરભિ દશે દિશામાં રેલાઈ રહી છે.’

મહારાજાએ વનપાલકનો ઉચિત સત્કાર કર્યો અને નગરમાં ઘોષણા કરાવી. ‘આવતી કાલે નગરની બહાર ઉદ્યાનમાં વસંત ઉત્સવ મંડાવાનો છે. સમગ્ર નગરજનોએ મહારાજાની સાથે ઉત્સવમાં જોડાઈ જવું.’

બીજે દિવસે રાજા પોતાના સમસ્ત પરીજન સહિત ઉદ્યાનમાં ગયા. રાજકુમાર અગડદત્ત પણ પોતાની બન્ને પ્રિયાઓ અને મિત્રવંદ તથા દાસીજનો સાથે ઉદ્યાનમાં પહોંચ્યો...

ઉદ્યાન પાસેના સરોવરમાં જલકીડા કરી, પુષ્પગુચ્છો એક બીજાને મારી આનંદ માણ્યો. વિવિધ હાસ્ય વિનોદ કર્યા. અનેક કીડાઓ કરી આખોય દિવસ આનંદ ઉલ્લાસથી પસાર કર્યો.

આભમાં સંધ્યાના સોનેરી રંગો પથરાયા, ધીરે-ધીરે સંધ્યા પોતાની લાલીમાં સંતાડવા લાગી. અને નગરજનો પણ સ્વગૃહે પાછા ફરવા લાગ્યા. માત્ર અગડદત્ત મદનમંજરી સાથે ઉદ્યાનમાં જ રહ્યો.

‘પ્રિયે! જગત કેટલું સુંદર છે ને?’

‘મારા માટે તો આપના જેવું કોઈ સુંદર નથી.’

‘હું પણ એ જ માનું છું, વિશ્વની સર્વ શ્રેષ્ઠ સુંદરતા મારી પાસે છે.’

બન્ને હાથમાં હાથ પરોવી ઉદ્યાનમાં ફરી રહ્યા છે.

ત્યાં જ અચાનક મદનમંજરીના મુખમાંથી તીણી ચીસ નીકળી ગઈ.

‘આ.....’

રાડ પાડતી મદનમંજરી ભૂમિ પર પડવા લાગી ત્યાં જ અગડદત્તે બન્ને હાથથી તેને પકડીને પોતાના બોળામાં માથુ મૂકી તેને સુવડાવી.

‘શું થયું?’

તીવ્ર વેદનામાં મદનમંજરીના અક્ષરો તૂટી પડ્યા.

‘સ...ર્પ... ડસ્યો... હોય... એવું... લાગે... છે...’

‘હે વિધાતા! તે આ શું કર્યું?’

અગડદત્તે તો પ્રિયાના ચરણે જોયું તો લોહીની ધારા વહી રહી છે... પોતાનું ઉત્તરીય ફાડી દંશ પર પાટો બાધ્યો પણ, થોડીવારમાં તો શરીર લીલું થવા માંડ્યું!

ધીરે ધીરે ચેતના પણ ઘટવા લાગી...

‘પ્રિયે! આ અચાનક શું થઈ ગયું?...’

પરંતુ, ચિંતા કરીશ નહીં... હું હમાણાં જ કાંઈક ઉપાય કરું છું’.

એટલું કહી અગડદત્ત મદનમંજરીને તે સ્થાને મૂકી આખાય ઉદ્યાનમાં ફરી વળ્યો. કદાચ વિષહર ઔષધિ કે કોઈ માનવ મળી જાય! ઔષધિઓની થોડી ઘણી ઓળખ ઉપાધ્યાય પાસેથી મેળવેલી પરંતુ કોઈ ઔષધિ હાથમાં ન આવી. આ હાલતમાં મદનમંજરીને એકલી છોડી નગરમાં જવા મન માનતું નથી અને બીજું કોઈ પણ દેખાતું નથી.

‘હવે શું કરું?’ ના વિચારમાં અગડદત્ત હાંફળો-ફાંફળો થઈ ગયો.

ઉદ્યાનમાં બે વાર આંટા મારી ફરી મદનમંજરી પાસે આવ્યો. અને જોયું તો પ્રિયા સાવ નિશ્ચેતન થઈ ગઈ હતી. આખું શરીર લીલુછમ થઈ ગયું હતું.

અચાનક અગડદત્તને કલાચાર્ય પાસે શીખેલી વિદ્યા યાદ આવી, અગડદત્તને મનમાં આશા બંધાઈ. ‘શીખેલી વિદ્યા અવસરે કામ ન આવે તો ક્યારે આવશે?’

તરત વિદ્યાનું સ્મરણ કર્યું. મંત્રજાપ શરૂ કર્યો, પણ આ શું? જાપની કોઈ અસર જ દેખાઈ નહીં, અગડદત્તના મનમાં ઘ્રાસકો પડ્યો, ફરીવાર જાપ કર્યો. પણ કોઈ પરિણામ નહીં બેવાર-ત્રણવાર- ચારવાર પણ બધા જ પ્રયત્નો નિષ્ફળ...

અગડદત્ત અંદરથી સાવ તૂટી ગયો. મદનમંજરીના શરીર પર માથું નાખી કડ્ડણ સ્વરે વિલાપ કરવા લાગ્યો.

‘પ્રિયે! મને એકલો છોડી તું ક્યાં ચાલી ગઈ?’

‘તુજ મારો પ્રાણ છે, તારા વિના મારું જીવન શક્ય જ નથી.’

અગડદત્તે મદનમંજરીને ખોળામાં લીધી. ‘જલ્દી પાછી આવી જા! નહીં તો તારો પ્રાણ પ્યારો તારા વિના મરી જશે. તારા વિના સંપત્તિના ઢગલાને હું શું કરું? તારા વિના તો ભોજન પણ વિષ બની જશે’...

‘મનમોહિની! તારા વિના ભોગ વિલાસો વીંછીના ડંખની જેમ પીડા આપશે.’

અગડદત્ત બોલતો જાય છે ને જોર જોરથી પોક મૂકી રડતો જાય છે. ‘ચંદ્રવદના!... રોજ રોજ કોનું મુખ જોઈ હું હૃદયને પ્રફુલ્લિત કરીશ?’

‘તું બોલે ને મુખમાંથી જાણે ફુલડા ખરે! શું તું એકવાર પણ બોલીને તારા હૃદયેશ્વરને ખુશ નહીં કર?’

‘બોલ સુંદરી, બોલ... પ્રિયા! બોલને, કેમ નથી બોલતી?...’

અગડદત્તનો આકંઠ ભલભલા ભડવીરોના ય હૃદયને પીગળાવી દે એવો કડુણ હતો.

‘ઓ મારા નિષ્કુર હૃદય!... તું હજી કેમ ધબકે છે?’

‘ખરેખર પ્રિયાનો વિયોગ તો આગથી ય વધુ દાહક હોય છે. માટે મારે જીવવાનો કોઈ અર્થ નથી.’

મારે મદનમંજરીની સાથે જ આગમાં બળી મરવું વધુ યોગ્ય છે, આખી જિંદગી પ્રાણપ્રિયાના વિયોગમાં રીબાઈ-રીબાઈને કાઢવા કરતાં ચિતામાં સાથે જ બળી મરવું જ શ્રેષ્ઠ છે.’

‘પત્નીના વિયોગની દાહકતામાં બળી રહેલા મને અગ્નિ તો શીતલ લાગશે!’

અગડદત્તે મદનમંજરીને ખોળામાંથી નીચે મૂકી, ઊભો થઈ ઉદ્યાનમાં લાકડા લેવા ગયો. ચારે બાજુ ફરીને જેટલા મળે તેટલા લાકડા ભેગા કરી ચિત્તા બનાવી. મદનમંજરીને ઉપર સુવાડી ફરી ઘુસકે ઘુસકે રડી પડ્યો. અગડદત્તને આશ્વાસિત કરનાર કે સમજાવનાર ક્યાં કોઈ હતું?

પોતે પણ ચિત્તા પર બેઠો.

અગડદત્તે શમીવૃક્ષના લાકડા ઘસી અગ્નિ પેટાવ્યો. અને જ્યાં ચિત્તાને આગ દેવા જાય છે ત્યાં જ..

‘ઓ યુવાન!.....’

‘ઊભો રહી જા!.....’

દૂરથી કોઈનો અવાજ સંભળાયો, અગડદત્તે દીનવદને ચારે બાજુ નજર ફેરવી પણ કોઈ દેખાયું નહીં પણ ફરીથી

‘એક ક્ષણ ઊભો રહે, હું આવું જ છું.’

અવાજ સ્પષ્ટ સંભળાયો, અવાજની દિશામાં નજર ફેરવી તો ત્યાં કોઈ ન દેખાયું પણ ક્ષણવારમાં જ આકાશમાંથી વિદ્યાધર યુગલ ઉતર્યું.



બન્યું'તું એવું કે કોઈ વિદ્યાધરયુગલ વિમાનમાં બેસી આકાશમાર્ગે ત્યાંથી પસાર થઈ રહ્યું હતું. વિદ્યાધરને તેની પત્નીએ પૂછ્યું.

‘સ્વામીનાથ! નીચે કોઈ પુરુષના આકંઠનો અવાજ સંભળાય છે.

‘હા મૃગલોચના! કોઈ રાજકુમાર તેની પત્નીના વિરહમાં વિલાપ કરે છે.’

‘શું તેની પત્નીનું અપહરણ થયું છે?’

‘ના, એવું નથી.’

‘તો?’

‘તેને ઝેરી સર્પે ડંખ માર્યો છે.’

‘આપ તો વિદ્યાના ભંડાર છો, તેનું વિષ ઉતારી ન શકો?’

‘તારી વાત સાચી છે. મારી જેમ એ પણ પોતાની પ્રિયામાં પાગલ તો હોય જ ને?’

‘સ્વામી! બીજી વાત છોડી જલ્દી વિમાન પાછું વાળો નહીં તો એ મરી જશે.’ અને તુરત જ વિમાન પાછું વાળી બન્ને ઉદ્ધાનમાં આવ્યા.

વિદ્યાધરે કુમારને ઠપકો આપ્યો. ‘યુવાન! આ વયમાં જીવનને આ રીતે સમાપ્ત કરી દેવું યોગ્ય છે?’

‘તમને ક્યાં ખબર છે? મારું દુઃખ...’

‘ગમે તેવા દુઃખો આવે, પ્રાણ હોય તો તેનો પણ ઉપાય થાય.’

‘પણ એ તો કહો કે પ્રિયા વિનાના પ્રાણ ટકે શી રીતે?

હું મારી પ્રિયા વિના જીવી નહીં શકું!’... એટલું કહીને અગડદત્ત ફરી આકંઠ કરવા લાગ્યો.

વિદ્યાધરે કુમારને આશ્વાસિત કરી, પાણીમાં પોતાની આંગળી રાખી પાણીને મંત્રિત કર્યું. એ મંત્રિત જલનો મદનમંજરી પર છંટકાવ કરી મદનમંજરીને કહ્યું.

‘કેમ સુતી છે?’ ‘ઉઠ!’... અને ચમત્કાર સર્જાયો મદનમંજરી જાણે ઊંઘમાંથી ઊઠી હોય તેમ આળસ મરડી બેઠી થઈ. વિદ્યાધરયુગલને જોઈ આશ્ચર્ય પામી, અગડદત્તને પૂછ્યું.

‘કોણ છે આ લોકો?’

‘મને લાકડા પર કેમ સુવાડી છે?’

અગડદત્તે બનેલી બધી હકીકત મદનમંજરીને જણાવી અને મદનમંજરી તથા અગડદત્ત બન્ને વિદ્યાધરને પગે પડ્યા. તરત વિદ્યાધરે હાથ પકડી ઊભા કર્યા અને કહ્યું.

‘આ તો મારી ફરજ છે. શીખેલી વિદ્યાઓ કોઈને ઉપકારક બને એનાથી મોટું વિદ્યાનું ફળ બીજું કયું હોઈ શકે?’

‘અને મેં તો ક્યાં કાંઈ કર્યું છે? આ પ્રભાવ તો વિદ્યાનો છે.’

વિદ્યાધરના વચનોમાં નિખાલસતા નીખરી આવતી હતી. ત્યાર પછી વિદ્યાધર દંપતીએ વિદાય લીધી. કુમારે પણ ‘અડધી રાત તો વીતી ગઈ હોવાથી હમાણાં નગરમાં જવું ઉચિત નથી.’ એમ વિચારી ઉદ્યાનમાં એક જીર્ણ મંદિર હતું. ત્યાં રાત્રે સૂઈ રહેવાનું નક્કી કર્યું. મદનમંજરીને લઈ ત્યાં પહોંચ્યો. મદનમંજરીએ ‘પોતાને ઠંડી લાગે છે’ એવું જણાવ્યું. એટલે અગડદત્તે કહ્યું.

‘તું નિશ્ચિત બની અહીં આરામ કર, હું હમાણાં જ ઉદ્યાનમાંથી અગ્નિ લઈ આવું છું’.

‘સ્વામી! બહુ વાર નહીં લગાડતા, મને એકલા બહુ ડર લાગે છે’.

‘ભલે, હું જલદી આવી જઈશ. બસ!’

આટલું કહી અગડદત્ત જીર્ણ મંદિરમાંથી નીકળ્યો.

મદનમંજરી પણ તેના આગમનની પ્રતીક્ષામાં બેસી રહી.

થોડે જ દૂર જતાં અગડદત્તને શમીવૃક્ષ મળી ગયું. તેમાંથી લાકડા લઈ અગ્નિ પ્રગટાવી. પાછા વળીને મંદિર તરફ આવતો હતો ત્યારે એણે મંદિરમાં પ્રકાશ જોયો.

અગડદત્તને આશ્ચર્ય થયું. આવીને મદનમંજરીને પૂછ્યું.

‘આ દેવલ તો જીર્ણ છે. કોઈ દીવા પણ કરતું નથી. છતાં મને પ્રકાશ દેખાયો, આવા મંદિરમાં પ્રકાશ કેવી રીતે થયો હશે?’

‘તમારા હાથમાં અગ્નિ હતો ને?’

‘હા.’

‘તો બસ.’

‘અરે! બસ શું? મને કાંઈ સમજાયું નહી.’

‘તમારા હાથમાં રહેલા અગ્નિનો જ એ પ્રકાશ હશે! આ દેવ મંદિરનો વર્ણ શ્વેત છે. એટલે એવું લાગે છે અને બીજું રાત ઘણી વીતી છે. અને નિદ્રાનો સમય પણ થઈ ગયો છે. માટે જ આવો ભ્રમ થયો હશે!’

અગડદત્તે તાપણું કરવા લાકડા બરોબર ગોઠવ્યા. મદનમંજરીને તલવાર આપી અને પોતે ઘુંટણ જમીન પર ગોઠવી અગ્નિ પ્રજ્વલિત કરવા નીચા નમીને ફૂંક મારી ત્યાં જ તલવાર ભૂમિ પર પડી. એકદમ ચોંકી જઈને અગડદત્ત ઊભો થઈ ગયો. મદનમંજરીને સકોપ પૂછ્યું.

‘શું થયું? તલવાર મ્યાનમાંથી નીકળીને નીચે કેમ પડી ગઈ?’

‘એમાં આટલા ગુરસે શું થાવ છો?’

વજનદાર તલવાર શક્તિનો વિચાર કર્યા વગર મને પકડાવી દીધી, મારાથી બે હાથેય ઉપડી નહીં એમાં મારો વાંક?’ મદનમંજરીએ પોતાની સુકુમારતા દર્શાવી.

‘એક બાજુ ઠંડીથી મારા હાથ ઘ્રુજે અને બીજી બાજુ થાકથી શરીર કળે, પછી તલવાર મ્યાનમાંથી નીકળીને પડી ન જાય તો બીજું શું થાય?’

અગડદત્તે પણ થાક અને ઊંઘની પરિસ્થિતિ પામી જઈ વધુ ચર્ચા ન કરી અને અગ્નિ પેટાવ્યો. ત્યારબાદ બન્નેએ નિદ્રાના શરણે જઈ બધો શ્રમ ઠાલવી દીધો.

બીજા દિવસે સવારે રથમાં બેસી બન્ને નગરમાં પહોંચ્યા. મહારાણીએ આખી રાત પુત્રની ચિંતામાં જ પસાર કરી હતી. સવારે અગડદત્તને જોયો ને કાંઈક શાંતિ થઈ. અગડદત્તે પણ માતાને તથા પિતાને પ્રણામ કર્યા.

‘વત્સ! રાત્રિ સુખપૂર્વક પસાર થઈ?’

‘હા પિતાજી! આમ તો સુખપૂર્વક જ પસાર થઈ.’

‘આમ તો, એટલે?’

પિતાએ સાશ્વર્ય પૂછ્યું.

‘એક વિઘ્ન આવી પડેલું.’

આ સાંભળતા જ મહારાજા કાંઈ બોલે એ પહેલા મહારાણી બોલી ઊઠી.

‘વિઘ્ન?... શું થયું પુત્ર? ક્ષેમ-કુશળ તો છે ને?’

‘મારી પુત્રવધૂને તો કાંઈ તકલીફ થઈ નથી ને?’

માતાના મુખ પર ચિંતાની લાગણીઓ ઉપસી આવી.

‘હા, માતાજી! આપની વિનીત ને માનીતી પુત્રવધૂને જ આપત્તિ આવી હતી.’

‘કેવી આપત્તિ?’

‘અગડદત્ત! કાંઈક સમજાય એવી તો વાત કર’ પિતાએ કહ્યું.

અને અગડદત્તે રાતની બનેલી શોકપૂર્ણ અને પછીથી ચમત્કારપૂર્ણ ઘટના કહી.

મહારાજા અને મહારાણી અવાચક બની સાંભળતા જ રહી ગયા. મહારાણીએ કુળદેવીઓનો ને પરમાત્માનો આભાર માન્યો.

અગડદત્ત પણ નવી જિંદગી મળ્યાના આનંદમાં નવા જ ઉમંગ અને ઉત્સાહથી જીવન જીવવા લાગ્યો.

મહારાજાને પણ ફરીથી આવું ન બને એની ચિંતા થવાથી કાયમ અગડદત્તની સાથે ને સાથે જ રહે એવા સુભટોની ગોઠવાણ કરી દીધી.

માતા-પિતા પોતાની ઉપર આટલો બધો પ્રેમ રાખે છે. એ હકીકતથી અગડદત્તમાં માતા-પિતા પ્રતિનો બહુમાનભાવ અત્યંત વૃદ્ધિ પામ્યો. માતાના ચરણ પ્રક્ષાલનમાં જ એને પવિત્ર તીર્થજલના દર્શન થાય છે. તો પિતાની આજ્ઞા શિરોધાર્ય કરવા એ હંમેશા તત્પર રહે છે. તેના માટે પિતાની આજ્ઞા સૌથી વધુ મુલ્યવાન બની ચૂકી હતી.

એક વખત રાજસભામાં રાજકાજની વિવિધ વાતો ચાલી રહી હતી. પ્રતિહારે સભામાં પ્રવેશ કરી રાજાને પ્રણામ કર્યા.

‘મહારાજાનો જય હો! વિજય હો!’

‘કેમ આવવું થયું?’

‘મહારાજ! ઉત્તરાપથથી મહાઋદ્ધિમાન એવો ઘોડાઓનો મોટો સોદાગર આવ્યો છે. આપની કૃપા દૃષ્ટિ ઝંખે છે.’

‘ભલે! એને પ્રવેશ આપો.’

મહારાજાની આજ્ઞા મળતા પ્રતિહાર બહાર જઈ તે વેપારીને રાજા સમક્ષ લઈ આવ્યો, વેપારીએ ભેટણું ધરી રાજાને વિનંતિ કરી.

‘રાજન્! અનેક દેશોમાં પરિભ્રમણ કરતો કરતો હું અહીં આવ્યો છું. અશ્વોને સારી શિક્ષા આપી તૈયાર કરવા અને જાતિવંત અશ્વો ખરીદવા તથા વેચવા એ મારો મુખ્ય વ્યાપાર છે.’

‘આપ કૃપા કરો તો આ નગરમાં પણ હું વ્યાપારાર્થે રોકાઈ શકું’

‘ખુશીથી રોકાઓ વણિગૃવર!.’ ‘પરંતુ એ તો બતાવો તમારી પાસે હમાણાં અશ્વો કેવા છે?’

‘રાજન્! આપ જાતે જ પધારો તો મોટો ઉપકાર થશે.’

અગડદત્તને અશ્વ ખેલાવવાની ઈચ્છા થઈ, તેણે પિતાજીની સામે જોયું. પિતાએ પણ અગડદત્તની આંખમાંથી તેની ઈચ્છા વાંચી લીધી, અને અગડદત્તને અશ્વોનું નિરીક્ષણ કરવા અનુજ્ઞા આપી.

અગડદત્ત પણ ખુશ થઈ પેલા વેપારી સાથે નીકળ્યો.

અનેક દેશોના, વિવિધ વર્ણના, વિવિધ જાતિના અશ્વોનું નિરીક્ષણ કરતા કરતા એક વિશિષ્ટ અશ્વ અગડદત્તની નજરમાં આવી ગયો.

એ અશ્વના શરીર પર સ્નિગ્ધ અને સુક્ષ્મ ડુંવાટી હતી, એની કંધરા વક્ર અને ઉન્નત હતી. પીઠ ભાગ સુવિસ્તૃત અને સ્થૂલ હતો. મધ્યભાગ પાતળો અને મુખ અતિ માંસલ હતું. તેનો વર્ણ શ્વેત હતો. જોતાં જ ચિત્ત હરી લે તેવો એ ઘોડો હતો.

અગડદત્તને અશ્વ પર સવારી કરવાનું મન થઈ ગયું. વેપારીએ પલાણ બરાબર ગોઠવી. અગડદત્તે નજીકમાં એક-બે ચક્કર લગાવ્યા અશ્વની ગતિ વગેરે એટલું સરસ હતું કે અશ્વ પરથી ઉતરવાનું મન જ ન થાય.

અગડદત્તે ત્રીજું ચક્કર લગાવ્યું ત્યારે આ ઘોડો જરા બીજા રસ્તા તરફ ચાલ્યો એટલે અગડદત્તે તેને વાળવા લગામ ખેંચી. જેવી લગામ ખેંચી કે ઘોડાએ ગતિ વધારી. અગડદત્તના સાથીઓએ ‘અગડદત્ત મોટું ચક્કર લગાવવા જતો હશે’ એવી કલ્પના કરી, અમુક ઘોડેસવારો સાથે આપવા પાછળ ગયા.

આ બાજુ અગડદત્તે પણ ઘોડાને ઊભો રાખવા લગામ જોરથી ખેંચી અને ઘોડો તો પવનની જેમ ઊડવા જ લાગ્યો.

અન્ય ઘોડેસવારો એ ઘોડાની આટલી બધી ગતિ જોઈ ગભરાયા ‘નક્કી આ ઘોડો વક્રશિક્ષિત હશે’ ‘રાજકુમારને ક્યાંય દૂર લઈ જશે’ આપણે જલ્દી ભેગા થઈ રાજકુમારનો બચાવ કરવો જ પડશે.’ એકે સલાહ આપી.

બધા ઘોડેસવાર અગડદત્તની પાછળ પોતાના ઘોડાઓને તીવ્રવેગે દોડાવ્યા. પણ પેલા ઘોડાની ગતિ એટલી તે તીવ્ર હતી કે ક્ષણવારમાં તો અગડદત્ત દ્રષ્ટિ ગોચર થતો પણ બંધ થઈ ગયો, કેટલાક તો થાકીને પાછા વળ્યા. અને કેટલાકે ઘોડાના પગલાને અનુસરી આગળ વધવા પ્રયત્ન કર્યો.

આ બાજુ અગડદત્તે પેલા અશ્વને ઊભો રાખવા ઘણી મથામણ કરી. પણ પરિણામ નિષ્ફળ, ગામથી યોજનો દૂર પોતે પહોંચી ગયો છે. એ ખ્યાલ તો આવી જ ગયો પણ અટવીમાં પોતે માત્ર એકલો જ છે. એ વાસ્તવિકતા પણ નજર સમક્ષ આવી ગઈ.

મધ્યાહનનો સમય થઈ ગયો. હવે ઘોડાને કોઈ રીતે રોકી શકાય તેવી સ્થિતિ નથી. એવી પરિસ્થિતિ જણાઈ આવતા કુમારે વિચાર્યું-

‘હમણા મારે એક કામ તો કરવું જ જોઈએ. ઘોડાને છોડી કૂદકો મારી વૃક્ષની ડાળ પકડી લેવી જોઈએ.’

આવો વિચાર કરી અગડદત્તે લગામ મૂકી કૂદવાની તૈયારી કરી પણ આશ્ચર્ય સર્જાયું. લગામ છોડતાની સાથે જ ઘોડો ત્યાં જ ઊભો રહી ગયો.

હવે અગડદત્તને સમજાયું. ‘ખરેખર! આ ઘોડો વક્ષશિક્ષિત જ છે. મારે એની શિક્ષા પહેલા જાણી. પછી સવારી કરવી જોઈએ. મારી આ એક ભૂલથી બન્ને દુઃખી થયા.’

પણ, હવે તો પસ્તાવાનો કોઈ મતલબ નહોતો પોતે નગરથી એટલો દૂર અને અગમ્ય સ્થળે પહોંચી ચૂક્યો હતો કે ત્યાંથી પાછા ફરી નગર સુધી પહોંચવું જાણકાર વિના તો શક્ય જ લાગતું ન હતું.

ઘોડા પરથી નીચે ઉતરી ઘોડાને પલાણમુક્ત કર્યો. અને પોતે નજીકમાં ‘કોઈ સરોવર મળી જાય તો તરસ છીપાવી શકાય.’ એમ વિચારી સરોવરની તપાસ કરવા નીકળ્યો.

વનમાં ફરતાં ફરતાં એણે એક ઊતુંગ શિખરીય જિનાલય જોયું દૂરથી પણ એ ખૂબ જ રમણીય દેખાતું હતું. અગડદત્તના મનમાં આનંદ જન્મ્યો. તરત એ જિનમંદિર તરફ પગ ઉપાડ્યા. મંદિરની નજીક પહોંચ્યો ને એની તો આંખો પહોળી થઈ ગઈ ‘કેવું ભવ્ય જિનમંદિર! રજત, સુવર્ણ ને રત્નોથી મહેલું ને ઝીણી ઝીણી કોતરણીથી મનને મોહી લે તેવું’.

દેરાસરમાં પ્રવેશતાં તો અગડદત્તના નેત્રો મીચાંવાનું જ ભૂલી ગયા, આખોય સંસાર ભૂલાવી દે એવી અને જગતમાં જોડી ન જડે એવી અલૌકિક, અનુપમ અને અદ્ભુત આદિનાથ દાદાની પ્રાચીન પ્રતિમા શોભી રહી હતી.

અગડદત્તનો બધો જ થાક પરમાત્માના દર્શનસ્નાનથી ઉતરી ગયો. અગડદત્તે ખૂબ ભાવ વિભોર બની પ્રભુ પાસે હૃદય ખુલ્લું મૂકી દીધું.

પોતાની ભોગલંપટતાની નિંદા અને પ્રભુના ભોગત્યાગની સ્તુતિઓ ગાઈ, પ્રભુ પાસે હાથ જોડી અંતરથી પ્રાર્થના કરી.

‘હે પરમાત્મનું! હે તારણહાર! હે પરમપદદાયક! ભોગ સુખોમાં કીડાની જેમ ખદબદતા મને તું ઉગાર! બચાવ! તે બતાવેલા પંથ પર ચાલવાનું મારામાં સામર્થ્ય પ્રગટાવ મારા નાથ!...

હે જ્યોતિર્મય! અનંત શક્તિના ભંડાર! તારી ભક્તિ પણ કેવી શક્તિ ધરાવે? તું લોકના અગ્રભાગ પર જઈ વસ્યો છે. છતાં ય છેક ત્યાંથી ખેંચીને તને મારા હૃદયમાં લાવી દે છે. ખરેખર પ્રભુ! આ ભક્તિ આપીને તો તે અમારા પર બહુ મોટો ઉપકાર કર્યો છે.’

આવી તો અનેક પ્રાર્થનાઓ ગદ્ગદ્ કંઠે કરીને તેણે ખૂબ હળવાશની અનુભૂતિ કરી. અગડદત્ત થોડીવારે જિનાલયમાંથી બહાર આવ્યો.

અને સામું જોયું તો કોઈ મુનિવર દેશના આપતા હતા!

‘અરે! આજે તો મારા જીવનનો શ્રેષ્ઠ દિવસ છે. ખરેખર! મારા ભાગ્યના દ્વાર તો આજે ખૂલી જ ગયા છે. પરમ શાંતિદાયક પ્રભુના દર્શન થયા તો ભવોદધિતારક મુનિના પણ દર્શન થયા.’

અગડદત્ત ભાવપૂર્ણ હૃદયે મુનિની નજીક પહોંચ્યો. આ મુનિ સાહસગતિ નામના ચારણ શ્રમાણ હતા. તેમની વૈરાગ્યસભર દેશના ચાલી રહી હતી. અગડદત્ત પણ વંદન કરી દેશના સાંભળવા બેઠો.

મુનિએ દેશનામાં જબરદસ્ત વૈરાગ્યરસ પીરસ્યો. દેશના પૂરી થતાં દેશના સાંભળવા બેઠેલા પાંચ યુવાનોએ વિનંતી કરી.

‘હે કામાશ્રમાણ! આ સંસારથી અમે પાંચેય વિરક્ત થયા છીએ. અમારા પર કૃપા કરો, અમને તારો, ભવોદધિતારિણી દિક્ષા આપો.’



ભર યુવાન વયે સંસારનો ત્યાગ કરવાનું સામર્થ્ય ધરાવતાં પાંચેયને જોઈ અગડદત્તના આશ્ચર્યનો પાર ન રહ્યો.

‘મુનિવર! આવું અદ્ભુત રૂપ અને આવી યુવાન વય હોવા છતાં ય આ પાંચ-પાંચ આત્માઓ કેમ સંસાર છોડવા તૈયાર થયા છે?’

‘આ પાંચેય યુવાનો કોણ છે?’

‘શું હું એઓના વૈરાગ્યનું કારણ જાણી શકું?’

અગડદતે મનમાં ઉઠેલા બધા પ્રશ્નો એક સાથે પૂછી લીધા.

‘પુન્યવાન્! તું જરૂર જાણી શકે.

‘તો ભગવાન્! મારા પર કૃપા કરો! અનુગ્રહ કરો! મને એ જાણવાની ઈચ્છા છે.’

‘ધ્યાન દઈને સાંભળ’ કહી મુનિએ પાંચેય મુમુક્ષુની કથા માંડી.

‘એક ગહન અને ભયંકર અટવીમાં ચમરી નામની ચોરોની પક્ષી હતી. તે ચોરોનો ઘરણીઘર નામનો પક્ષીપતિ હતો. તેના સિંહ સમા પરાક્રમી અને શુરવીર પાંચ ભાઈઓ હતા. જંગલમાંથી પસાર થતાં અનેક સાર્થોને લુંટી પોતાનું જીવન ગુજારતા હતા.

એક દિવસ કોઈ રાજકુમાર સૈન્ય સહિત આ માર્ગે પસાર થઈ રહ્યો હતો. ભીલોએ પોતાના પક્ષીપતિ ઘરણીઘરને વધામણી આપી.

“સ્વામી! આજે તો મોટો દહ્યો હાથ લાગશે. કોઈ રાજપુત્રે થોડે દૂર જ પોતાની છાવણી નાખી છે.”

“બહાદૂરો! આપણે રાત્રે જ છાપો મારીએ તો કેમ રહેશે?”

“હા... હા... એમ જ કરીએ.” બધાએ પોતાના સ્વામીની વાત વધાવી.

બરોબર મધ્યરાત્રે ભીલોએ હુમલો કર્યો. રાજસૈનિકો પણ બલવાન અને યુદ્ધકુશળ નીકળ્યા. યુદ્ધ બહુ ચાલ્યું. અંતે નવી વ્યૂહ રચના ગોઠવીને ભીલોએ ફરીવાર બમાણા જોરથી આક્રમણ કર્યું. રાજસૈન્ય ત્રસ્ત થઈ નાસવા લાગ્યું ત્યારે પરિસ્થિતિને પામીને રાજકુમાર રથમાં બેસી યુદ્ધ કરવા આવ્યો. આ રાજપુત્ર ક્ષત્રિયકુળનો નબીરો હતો. યુદ્ધમાં અતિપ્રવીણ અને શ્રેષ્ઠ ધનુર્ધારી હતો. તેણે એકલપંડે આખા ભીલસૈન્યને હંફાવી દીધું. અનરાધાર વરસતા મેઘની જેમ તેણે બાણો વર્ષાવ્યા, પળવારમાં તો બાજી પલટાઈ ગઈ. ભીલસૈન્યમાં હાહાકાર મચી ગયો, બધા જ રણ છોડી ભાગી ગયા. પોતાના સૈન્યની અવદશા ઘરણીઘરથી સહન ન થઈ. તે યુદ્ધ કરવા આવ્યો. ઘરણીઘર પણ પોતાની ધનુર્વિદ્યા અને પોતાના બાહુબળ પર મુસ્તાક હતો. તેણે રાજકુમારની સન્મુખ આવી પોતાની શસ્ત્રકળાનો પરિચય આપવો શરૂ કર્યો. બન્ને સરખા હતા કોઈની જિત કે હાર થતી નહોતી.

ત્યારે રાજકુમારે કપટ કર્યું, પોતાની પત્નીને શણગાર સજાવી રથની આગળ બેસાડી. તેના પર જેવું ઘરણીઘરનું ધ્યાન ખેંચાયું કે તરત જ રાજકુમારે તેના મર્મસ્થાન પર બાણ મારી દીધું.’

આ રીતે કપટથી મારવાનો વૃત્તાંત વગેરે બધું જ સાંભળી અગડદત્ત ચમક્યો.

‘આ તો મારી જ વાત કરતા લાગે છે. ખેર! જે બન્યું તે પણ હમણાં કાંઈ જ બોલવું નથી.’

મુનિએ તો વાત આગળ વધારી.

રાજકુમાર આ રીતે ઘરણીઘરને મારી આગળ નીકળી ગયો.

નજીકના ગામોમાં ઘાડ પાડવા ગયેલા તેના પાંચભાઈઓ પાછા આવ્યા ત્યારે પોતાના માણસો પાસેથી મોટાભાઈના મૃત્યુના સમાચાર સાંભળ્યા ને દોડતા-દોડતા મોટાભાઈની પાસે આવ્યા પરંતુ તે તો ક્યારના ય મૃત્યુ પામી ચૂક્યા હતા પાંચે ય ભાઈઓએ ખૂબ વિલાપ કર્યો.

અશ્રુભર્યા હૈયે મોટાભાઈનો અગ્નિસંસ્કાર કર્યો. અને પોતાના ભાઈના હત્યારાને મારવાનો સંકલ્પ કર્યો.

પાંચે ય ભાઈઓ રથના ચીલે-ચીલે રાજકુમારને મારવા નીકળ્યા. છેક અટવી પાર કરી ગયા પણ રાજકુમાર હાથમાં ન આવ્યો એટલે ત્યાં લોકોને “કોઈ રાજપુત્ર આ માર્ગે ગયો છે?” એવી પૂછ-પરછ કરી જાણકારી મેળવી લીધી અને તે રાજકુમારને મારવા તેની નગરીમાં પહોંચ્યા.

તેઓ છુપાવેશે નગરીમાં ફરતા. જ્યારે પણ અવસર મળે ત્યારે વેર વાળી લેવા તૈયાર જ હતા પણ તેની સાથે સૈન્ય વગેરે પરિવાર હોવાથી ઘણો સમય વીતવા છતાં કોઈ અવસર જ ન મળ્યો.

એક દિવસ રાજાએ વસંતોત્સવની ઘોષણા કરાવી, પાંચેયને લાગ્યું. “આ અવસર શ્રેષ્ઠ છે. આખો રાજપરિવાર ઉદ્યાનમાં કીડા કરવા આવશે કોઈ પણ સ્થાને રાજકુમાર એકલો દેખાય એટલે તરત જ મારી નાખવો”. આવી યોજના બનાવી, તે પાંચેય છુપાવેશે કુમારની આસપાસ ફરવા લાગ્યા. આખો દિવસ વીતવા છતાં કોઈ લાગ ન મળ્યો. સાંજે રાજકુમારે પરિવારને “પોતે પછી આવી જશે” એમ કહી વિદાય કર્યો. આ જોઈ પાંચેય હરખાયા.

“હાશ! હવે બચ્યો હાથમાં આવ્યો.”

રાજકુમારને મારવાની જવાબદારી સૌથી નાનાભાઈએ લીધી. બરોબર યોજના ગોઠવાઈ ત્યાં જ તેની પત્નીને સાપ ડસ્યો, સાપ ખૂબ ઝેરી હોવાથી તેની પત્ની કાણવારમાં તો નિશ્ચેતન થઈ ગઈ. તેના વિરહમાં રાજકુમારે ખૂબ વિલાપ કર્યો અને તેના પરના અતિરાગને કારણે તેની સાથે બળી મરવા તૈયાર થયો.

આ જોઈ પાંચેય ભાઈઓ એ વિચાર્યું “સારુ થયું, આપણને કાંઈ જ કરવું નહીં પડે.”

“સાપ મરી પણ જશે અને લાકડી પણ નહીં તૂટે.”

રાજકુમાર ચિતા ખડકી તેની પત્નીને તેના પર સુવાડી પોતે પણ તેના પર બેસી આગ દેવા જાય છે. ત્યાં જ તેના પુન્યયોગે કોઈ વિદ્યાધર આવી ચડ્યો અને તેણે રાજકુમારને મરતો અટકાવ્યો. મંત્રિત પાણી છાંટી તેની પત્નીને પણ નિર્વિષ કરી દીધી. પાંચેય ચોરો આ જોઈને ડઘાઈ જ ગયા.

“આ શું થઈ ગયું? હાથમાં આવેલી બાજી પર પાણી ફરી વળ્યું.”

રાજકુમાર પોતાની પત્નીને લઈ એક જીર્ણ મંદિરમાં ગયો. પત્નીને ત્યાં રાખી પોતે અગ્નિ લેવા ગયો. પાંચેય ચોરોએ ત્યાં જ યોજના બનાવી. નાના ભાઈને મંદિરમાં અંદર ખૂણામાં દરવાજા પાછળ છુપાવી દીધો. અને બાકીના ચાર મંદિરની બહાર થોડે દૂર ઊભા રહ્યા.

મંદિરમાં છુપાયેલા ચોરને વિચાર આવ્યો.

“રાજકુમારીનું રૂપ કેવું હશે?લાવને જરા જોઉં.”

આવો વિચાર કરી દીપદાનીમાં છુપાવી રાખેલો દીવો બહાર કાઢ્યો. તેના પ્રકાશમાં રાજકુમારીનું અદ્ભુત રૂપ જોઈ ચોર તો મુગ્ધ બની જ ગયો પણ આ તો ગજબ થઈ ગયું.

રાજકુમારની પત્ની પણ ચોરના રૂપમાં મોહાઈ ગઈ, નિર્લજ્જ બનીને. રાજકુમારીએ માંગણી પણ મૂકી દીધી.

“હે નવયુવાન! જુએ છે શું? મારા દેહને કામ પીડે છે. એ પીડા શમાવવા તારું યૌવન જ સમર્થ છે. હું તને વરવા ઉત્સુક બની છું.”

આ સાંભળી ચોર તો આભો બની ગયો. થોડીવાર વિચાર કરી બોલ્યો.

“હે રૂપસુંદરી! તારી વાત સાચી પણ જરા વિચાર!... પછી શું?... તારો પતિ તો મને જીવતો નહીં છોડે.”

“હા... હા... એ જીવતો હશે તો ને?” પેલી સ્ત્રી હસીને બોલી

“એટલે! શું તું તારા પતિને મારીશ?”

“હા, જો તું મારી સાથે સંબંધ બાંધવા તૈયાર છે તો હું તેને મારવા પણ તૈયાર છું.” ચોર પણ પેલીના રૂપમાં મોહાયો જ હતો. અવસર જોઈને તેણે પણ પ્રસ્તાવ મૂકી દીધો.

“તારા પતિનો કાંટો નીકળી જાય, તો તો કામ થઈ જાય!” રાજકુમારને આવતો જોઈને ચોર દરવાજા પાછળ છુપાઈ ગયો. અને “હવે શું થાય છે?” એ જોવા લાગ્યો.

થોડીવારે રાજકુમાર આવ્યો અને પત્નીને દેવલમાં પ્રકાશ બાબત પૂછ્યું. તો તે સ્ત્રીએ “તમારા હાથમાં રહેલા અગ્નિનો જ સામી ભીંતે પડેલો પ્રકાશ હશે.” એવું સાવ ખોટું કારણ જણાવી દીધું. અતિ રાગાંધ રાજકુમારે તે વાત સાચી પણ માની લીધી.

ત્યાર પછી તલવાર પત્નીના હાથમાં આપીને રાજકુમાર અગ્નિ પેટાવવા નીચે નમ્યો. ત્યારે લાગ જોઈ સ્ત્રીએ પ્રહાર કરવા તલવાર જેવી ઉગામી કે ચોરના વિચાર બદલાયા... “ખરેખર! આ સ્ત્રી કેવી નિષ્ઠુર? પોતાની પાછળ મરવા તૈયાર થનાર પતિને પણ મારવા તૈયાર થઈ છે? મારામાં રાગી થઈને આજે પતિને મારે છે. કાલે બીજા કોઈમાં રાગી બનશે તો મને પણ મારી નાખશે. આવી રાક્ષસી મારે ન જોઈએ!... અને આ બિચારો રાજકુમાર!... આવી કુલટા સ્ત્રીના સંગને કારણે આમેય મરેલો જ છે. મરેલાને શું મારવો? મારે આવી રીતે સ્ત્રીના હાથે આને મરવા દેવો ન જોઈએ?”

આવું વિચારીને ચોરે તરત જ એ પાપિણીના હાથને જોરથી ઘક્કો મારી તલવાર પાડી દીધી. તલવાર પડતા જ કુમારે પત્નીને આક્રોશથી પૂછ્યું. ત્યારે પેલીએ ફરીથી કપટ કર્યું. “એ તો તલવારનું વજન પણ ઘણું હતું અને ઠંડીના કારણે મારા હાથ પણ ધ્રુજતા હતા એથી પડી ગઈ.” આવું બનાવટી કારણ આપીને તેને સમજાવી દીધો.



આ બધુ જોઈ ચોર તરત મંદિરમાંથી બહાર નીકળ્યો. મંદિરમાં સ્ત્રી સાથે બનેલી બધી જ ઘટના પોતાના ભાઈઓને કહી સંભળાવી... બધાના મનમાં એક જ વિચાર ચાલ્યો.

“આવો સંસાર?... આવા સગપણ?... આવી સ્ત્રીઓ?”...

“માત્ર ક્ષણિક વિષય સુખ માટે સંપૂર્ણ રીતે પોતાને આધીન પતિને પણ મારવા તૈયાર થઈ જાય?... ”

સંસાર કેટલો સ્વાર્થી છે એ તો આજે જ સમજાયું!”...

“ખરેખર! દુનિયામાં સ્ત્રી જેવું ખતરનાક અને કુટીલ પાત્ર ગોત્યું નહીં મળે. જે ભડવીર યુદ્ધના મેદાનમાં સૈનિકો સામે પોલાદી છાતીથી ઝડપવા તૈયાર થઈ જાય છે. એ જ ભડવીરની નજર સામે સ્ત્રી રૂપી આગ આવી જાય. ત્યારે એને મીણની જેમ પીગળતા વાર નથી લાગતી.”

“સ્ત્રીની તાકાતની કલ્પના પણ કરવી મુશ્કેલ છે. એની કુટીલતા સામે શિયાળ કોઈ વિસાતમાં નથી. તેની ક્રૂરતા આગળ વાઘ લાચાર છે. એની કૃતદ્વનતાની સ્પર્ધામાં સાપ છેલા નંબરે છે. એની ભયંકરતા આગળ જવાળામુખી પાણી ભરે છે. અને આક્રોશભરી ત્રાડ સામે સિંહ મોઢામાં તણખલું લઈને ઊભો રહી જાય છે. એની આક્રમકતા સામે પ્રલયકારી વાવાઝોડું હાર સ્વીકારી લે છે.”

આમ, નારી સ્વભાવની વિચિત્રતાનું ચિંતન કરતા-કરતા એ લોકોને વિચાર આવ્યો.

“સ્ત્રીચરિત્ર અંગે તો કહીએ તેટલું ઓછું જ છે. પણ જરા આપણી જિંદગી પર તો નજર કરીએ. આપણે પાપો કરવામાં શું બાકી રાખ્યું છે?”

“આજ સુધી આપણે કેટલા પાપો કર્યા?... ”

કેટકેટલી ચોરી કરી? કેટ-કેટલી ધાડો પાડી? સાર્થો લૂટ્યા ને તીર્થયાત્રાએ જતા સંઘો ય લૂંટ્યા. અનેકને સ્વજન વિહોણા કર્યા. કોઈની ચૂડીઓ ભાંગી તો કોઈના શિરછત્ર લૂંટી લીધા. આ ધન-દોલતના લોભમાં જ આપણા મોટાભાઈ, પિતા અને દાદાએ મારા ખોયા.”

આ રીતે તેમનું માનસ પોતાના પાપો પર રડી પડ્યું.

“હવે શું કરીશું?....”

નાનાભાઈએ રડતા હૈયે ભાઈઓને પૂછ્યું.

“ભઈલા! ખરેખર મને તો હવે કોઈ રસ્તો દેખાતો નથી.” મોટા ભાઈએ જવાબ આપ્યો.

“આપણા પાપોનો હિસાબ માગતા પરમાધામીઓ મને દેખાય છે.”

એક ભાઈએ કહ્યું.

“તો આપણને આમાંથી કોઈ ઉગારી નહીં શકે?”

નાના ભાઈની વેદના તીવ્ર બની.

થોડીવાર મૌન છવાઈ ગયું. પછી મોટાભાઈએ સલાહ આપી.

“એક ઉપાય છે.”

“કયો?”

“આપણે કોઈ નિર્ગ્રંથ અને ત્યાગી એવા ગુરુનું શરણું લઈ લઈએ”

“હા! આપણા પાપોને ધોવાની તાકાત તો માત્ર એમનામાં જ છે” એકે ઉમેર્યું.

બધાને આ વાત ગમી ગઈ. અને બધા નિર્ણય લઈ ગુરુની શોધમાં નીકળી ગયા. જંગલમાં ફરવાની આમ પણ ટેવ તો હતી જ. ફરતાં-ફરતાં મને મળ્યા. અને પોતાની આંતરવેદના પ્રગટ કરી. મેં પણ એ લોકોને શુદ્ધ ધર્મનો ઉપદેશ આપ્યો. આ સામે ઊભા એ આ જ પાંચ ચોરો આજે ચારિત્ર ધર્મ અંગીકાર કરવા તત્પર બન્યા છે.’

અગડદત મુનિની પાસે પોતાના જ જીવનની રહસ્યમય કથા સાંભળી રહ્યો હતો. પોતે જેની પાછળ ગાંડો-ઘેલો બન્યો હતો. પોતે જેની પાછળ બળી મરવા તૈયાર થયો હતો. જેને પોતાના પ્રાણથી પણ અધિક માનતો હતો એ મદનમંજરીનું દુશ્ચરિત્ર સાંભળી વિચારધારાએ ચડ્યો.

‘આ સંસાર કેવો દારૂણ છે! સંસારના સંબંધ કેવા સ્વાર્થથી ખદબદે છે?’

‘મેં આજ સુધી એને મારી પ્રાણવલ્લભા માની હતી. એના એક એક સુખની મેં ચિંતા કરી હતી. અરે! એના માટે તો હું મરવા પણ તૈયાર થયો.’

‘શું તેને આ વાતની ખબર નહોતી?’

‘શું મેં એને પ્રેમ આપવામાં ક્યાશ રાખી હતી?’

‘શું મારા કરતા ચોર વધુ રૂપવાન હતો?’

‘ખરેખર! સ્ત્રીઓના ચરિત્રને પારખવામાં તો બ્રહ્માનું પણ કામ નહીં.’

‘બુદ્ધિશાળી પુરુષો ગંગામાં રહેલી રેતીનું, સાગરમાં રહેલ જલનું, કે હિમાલયની ઊંચાઈનું પ્રમાણ જાણવામાં હજી કદાચ સફળ થાય પણ સ્ત્રીના હૃદયને જાણવામાં તો તેઓ થાપ જ ખાઈ જાય છે.’

‘દેવ-દાનવ-માનવ બધાને વશ કરનાર પણ સ્ત્રીને વશ નથી કરી શકતો, મનુષ્યની ક્યાં વાત કરવી? દેવોને પણ નખના અગ્ર ભાગથી નચાવી શકવાનું સામાર્થ્ય એનામાં છે. સ્ત્રી તો નામથી ‘અબલા’ કહેવાય છે. હકીકતમાં એના જેવી સબલા બીજી કોઈ નહીં હોય’.

‘આ કામિની તો કેવી? જ્યારે અનુરાગી હોય ત્યારે શેરડી ને સાકર જેવી મીઠી લાગે, પણ જેવી વિરક્ત થઈ પછી તો કડવી લીંબોળી પણ તેની સામે મીઠી લાગે.’

‘ભાગ્યનો પાર પામવામાં અચ્છા અચ્છા ખેરખાંઓ જેમ નાસીપાસ થયા છે. તેમ નારીના સામર્થ્યનો તાગ પામવામાં ય અચ્છા અચ્છા પરાક્રમી પુરુષો થાપ ખાઈ ગયા છે.’

‘તલવાર થાંભલાને કાપી નાંખવામાં સફળ બનતી હશે. પણ રૂને કાપવાની બાબતમાં તો એને જેમ હાર જ સ્વીકારવી પડતી હોય છે. તેમ યુદ્ધના મેદાનમાં શત્રુદળના સૈનિકોના મસ્તક ઉડાડી દેવામાં શુરવીર પુરુષને કદાચ સફળતા મળતી હશે. પણ, સ્ત્રીના હાવભાવ, કટાક્ષ અને પ્રેમાલાપ સામે અચ્છા અચ્છા મદોની મૂછ નીચી થઈને જ રહે છે.’

અગડદત્તના મનમાં વિચારોની એક દીર્ઘ પરંપરા ચાલી, મુનિ ભગવંતે ‘પુન્યવાન્! શેના વિચારમાં ખોવાઈ ગયા?’ કહ્યું ત્યારે ઝબકીને જાગ્યો અને મુનિ ભગવંતને બે હાથ જોડી ગદ્ગદ્ કંઠે કહ્યું.

‘હે મુનિવર! આપે જે કથની કહી એ મારી જ છે. આ પાંચેયના ભાઈનો હત્યારો હું જ છું.’ આટલું બોલતા તો અગડદત્ત રડી પડ્યો.

ડુસકા ખાતા ખાતા બોલ્યો.

‘સ્ત્રીમાં પાગલ બનનારો મૂરખ હું જ છું. મેં આખી જિંદગી આવી કુલટા સ્ત્રીના સંગે ખોઈ નાખી ભગવન્!’...

અગડદત્તના નયનોએ પશ્ચાતાપની નદી વહેવડાવી. ‘કેવો દુર્લભ મનુષ્યભવ મને મળ્યો તો? તુચ્છ અને ક્ષણિક ભોગસુખમાં લપટાઈને હાથમાં આવેલું રત્ન મેં ખોયું...’

‘આ પાપીને, ભોગ સુખના કીડાને નરકમાંય સ્થાન નહીં મળે.’

અગડદત્ત રડતો જાય છે ને હૃદયને ખાલી કરતો જાય છે. ‘અનુકૂળ પરિવાર, અનુકૂળ શરીર બધી જ અનુકૂળ સામગ્રીઓ મને મળી છતાં ય મેં આ માનવભવ મોજ-મઝામાં વેડફી નાખ્યો.’

પ્રશમરસના સાગર સમા મુનિએ અગડદત્તને મસ્તકે હાથ ફેરવી અગડદત્તને આશ્વાસિત કરતા મધુર વચનો કહ્યા.

‘રાજપુત્ર! પાપ તો કોનાથી નથી થતા? પાપ કર્યા વિના આ સંસારમાં રહેવું શક્ય જ ક્યાં છે?’

‘પણ પ્રભુ! હું તો મહાપાપી છું. હત્યારો છું, કામાંધ છું, આસક્તિનો કીડો છું.’

અગડદત્ત પોતાના જીવનને ફીટકારી રહ્યો.

‘શાંત થા વત્સ! તને જો તારા પાપોનો પશ્ચાત્તાપ પ્રગટ્યો જ છે. તો હવે પાપોને સમુજગા નાશ કરવાનો ઉદ્યમ કર.’

‘હું તો એ જ આપની પાસે માંગવા તૈયાર થયો છું. હવે સ્વાર્થભર્યા આ સંસારમાં મારાથી એક ક્ષણ પણ રહી શકાય તેમ નથી.’

‘આપ મારા જેવા અધમ પર કૃપા કરો, આ પાંચની સાથે હું છટ્ટો, મને પણ ભવનિસ્તારીણી દિક્ષા આપો. કૃપા કરો પ્રભુ! કૃપા કરો.’

મુનિએ પણ અગડદત્તના ઉછળતા ભાવો જોઈને દિક્ષા માટે અનુમતિ આપી.

વનમાં અનેક વૃક્ષો, પશુ પક્ષીઓની સાક્ષીએ છએ પુન્યાત્માઓને મુનિએ દિક્ષા આપી.

રાજકુમાર અગડદત્ત હવે મુનિ અગડદત્ત બન્યા.

સંયમ જીવનના સ્વીકાર પછી ગુરુનિશ્ચાએ અગડદત્ત મુનિએ ૧૧ અંગ, ૧૨ ઉપાંગ વગેરેનો સાંગોપાંગ અભ્યાસ કર્યો.

અષ્ટ પ્રવચનમાતાના પાલનમાં અગડદત્ત મુનિ સતત ઉપયોગવંત છે, તો બેંતાલીસ દોષ રહિત શુદ્ધ આહારની ગવેષણામાં ઉદ્યત રહે છે. વૈયાવચ્ચ એમનો પ્રાણ છે તો સ્વાધ્યાય એમનો શ્વાસ છે. પોતાના આત્મા પર લાગેલા પાપોનો સર્વથા નાશ એ જ એમના જીવનનું ધ્યેય બની ચૂક્યું છે.

સંયમ જીવનની એક એક ક્રિયા અપ્રમત્તપણે અને ઉછળતા બહુમાનથી કરી રહ્યા છે. તેમના માટે હવે કંચન કે કંકર, તૃણ કે મણિ, શત્રુ કે મિત્ર, વંદક કે નિંદક બધું જ સમાન થઈ ગયું છે. અરે! એમણે તો ‘અવિક્ષા અણાણંદે’ (=અપેક્ષા જ દુઃખ છે) એ સૂત્ર આત્મસાત્ કરી લીધું છે. અગડદત્ત મુનિ ઉપવાસ, છટ્ટ, અક્રુમાદિ દ્રવ્યતપ અને ઈચ્છાનિરોધ રૂપ શ્રેષ્ઠ ભાવતપથી કર્મોના ગંજના ગંજ ખાખ કરવા લાગ્યા.

દિવસે-દિવસે સંવેગની વૃદ્ધિ કરતા કરતા અંતે અનશન કરી સ્વર્ગે સીધાવ્યા. કાલક્રમે અગડદત્તમુનિ અનેક ભવ્યજીવોને બોધ પમાડી એકાંતિક અને આત્યંતિક શાશ્વત સુખ સંપ્રાપ્ત કરશે...



❁ ૧. સુમતિમુનિ કૃત યોપાઈબદ્ધ અગડદત્તરાસ ❁

ચઉપઈ :

- આદિ જિણેસર પ્રણમી પાય, સમરું સરસત્તિ સામિણિ માય;
કરજોડીનઈ માગું ^૧માન, સેવકનઈ દેજે વરદાન. ૧
- તુઝ નામિં હુઈ નિરમલજ્ઞાન, તુઝ નામિઈ વાઘઈ સવિ ^૨વાન;
તુઝ મુખ સોહઈ પૂનિમચંદ, જાણે જીહ અમીનઉ કંદ. ૨
- મૃગલોચના કહઈ સવિશાલ, અઘર રંગ જિસ્યા ^૩પરિવાલ;
^૪વીણી જાણે જિસિઉ ^૫ભૂચંગ, કઠિન પયોહર અતિહિ ઉતંગ. ૩
- ^૬નિલવટિ ટીલી રયાણે જડી, મસ્તકિ મન મોહઈ ^૭રાખડી;
કાને કુંડલ કરિ બહિરખા, હીઈ હાર સોહઈ નવલખા. ૪
- તુઝ તન સોહઈ સવિ સિણગાર, પાય ધુધરનઉ ઘમકાર;
હંસગમનિ ચાલઈ ચમકતી, તુ બ્રમ્હણી તું ભારતી. ૫
- તુમ્હ ગુણ કહિતાં ન લહું પાર, સેવકનઈ દેજે આધાર;
સારદ ^૮નામિઈ રચઉં પ્રબંધ, સુણયો અગડદત્ત સંબંધ. ૬
- સંખપુરી નગરી કહું કિસી, જાણે ^૯સરગપુરી હુઈ જિસી;
જિનમંડિત ^{૧૦}પોઢા પ્રાસાદ, ઊંચા ગિરિસિઉં માંડઈ વાદ. ૭
- વિવહારીયા વસઈ તિહા ઘણાં, રૂઢિતાણી નવિ લહીઈ ^{૧૧}માણા;
^{૧૨}ધર્મધ્યાન સામાયિક કરઈ, શ્રાવકના વ્રત સૂઘાં ધરઈ. ૮
- તિણિ નયરિ સુરસુંદર રાય, પાલઈ રાજ ^{૧૩}નઈ થાપઈ ન્યાય;
તસ પટ્ટરાણી સુરસુંદરી, રૂપઈ રંભા કરિ અવતરી. ૯

૧. યશ/કીર્તિ. ૨. વસ્તુ. ૩. પ્રવાલ = પરવાળા. ૪. વેણી = ચોટલો. ૫. ભૂચંગ = સર્પ. ૬. ભાલાખાં. ૭. માથાનું ઘરેણું, ૮. હેથે. ૯. નમીને. ૧૦. સ્વર્ગપુરી. ૧૧. પોઢ = મજબૂત. ૧૨. માન, પ્રમાણ. ૧૩. પાઠા. પડીક્કમાણઉ. ૧૪. અને.

- તસ કૃષિઈ હૂંઊં આધાન, જનમિઉ કુંઅર નઈ લાઘઉ માન;
દીન ^૧દુસ્તનઈ દીજઈ દાન, અગડદત્ત દીઘઉ તસ નામ. ૧૦
- અનુકમિ વાઘઈ તેહ જ બાલ, ભણઉ-ગણિઉ હૂંઉ ^૨ચઉસાલ;
નગરમાંહિ કુમર સાંચરઈ, ^૩ખૂંટ-ખરડની સંગતિ કરઈ. ૧૧
- રમઈ જૂઅ નઈ કરઈ ^૪વિસન્ન, લોકતાણી ^૫ઊદાલઈ ધન્ન;
સાતે ^૬વિસને રંગિ રમઈ, રાય-રાણાનઈ મનિ નવિ ગમઈ. ૧૨
- ઠામિઠામિ તિહાં મિલીઉ તે સહૂ, કરઈ અન્યાય કરમ તે બહૂ;
પ્રજા જઈ વીનવીઉ રાય, ‘અમ્હ વસવા દિઉ બીજઉ ઠાય.’ ૧૩

કુહા :

- રાય ભણઈ ‘વછ! સાંભલઉ, પ્રજા પીડીતઈ જેહ;
અહાં રહિવા ^૭યૂગતૂં નહી, ‘દાક્ષિન આવીઉ ‘છેહ. ૧૪
- લહી આદેસ પિતાતણઉ, મોકલાવઈ જઈ માત;
નગરમાંહિથી નીકલઈ, નવિ પૂછઈ સંઘાત. ૧૫
- સાહસ કરીનઈ નીસરઈ, નિસા હુઈ તિણઈ વારિ;
ભમત-ભમતઉ આવીઉ, વાણારસી મઝારિ. ૧૬
- નગરમાંહિ જવ સંચરઈ, દીઠી તવ ^{૧૦}નેસાલ;
પંડિત પાય પ્રણામી કરી, બઈઠઉ અતિ સુકુમાલ. ૧૭

ચઉપઈ :

- બઈસી કુમર તે લઈ વિશ્રામ, પૂછઈ પંડિત ‘કહઉ કુણ ગ્રામ?’;
‘સંખપુરી નગરી અમ્હ ઠામ, સુરસુંદર પિતા મઝ નામ.’ ૧૮

૧. દુઃખીને. ૨. ચાર વિદ્યામાં પારંગત. ૩. ઉઘંઠ અને ખરાબ માણસો. ૪. ખિન્ન = દુઃખી. ૫. આંચકી લે છે. ૬. વ્યસનમાં. ૭. યુક્ત = યોગ્ય. ૮. દાક્ષિણ્ય = શરમનો. ૯. છેડો = સીમા. ૧૦. નિશાલ, પાઠશાળા.

રૂપવંત પેખીન [ઈ] રખીઉ, સુણી વચણ પંડિત હરખીઉ;
કુમરનઈ દીધઉ બહુમાન, વિદ્યાતણઉ દીધઉ તે દાન.

૧૯

ભણી ગણી હૂઝી સુજાણ, ગુરુતણી નવિ લોપઈ આણ;
તિહાં રહિઉ તે સુખ ભોગવઈ, સુખિઈ સમાધિઈ તે જોગવઈ.

૨૦



ઢાલ-૧, સીખિન સીખિન ચેલણા - એ દેશી.

કુમર કીડા કરવા ગયુ, પહુતઉ વનહ મઝારિ;
દીઠી રંભ તિલોચના[તમા], હરખિઉ મનહ મઝારિ ૨૧

નારી વયાણે વેધીઉ, ભોગી ભમર સુજાણ;
યોવન ભરિ ઘરિ વિલસીઈ, કરુ બોલ પ્રમાણ. ૨૨
નારી વયાણે વેધીઉ આંકણી.

કુમર પૂછઈ સંદેહડઉ, પૂછઈ તે સવિ વાત;
'આ વનમાહિ કાંઈ એકલી?', 'કુહુ કુણ તાહરુ તાત?'. ૨૩ નારી૦

'બંધદત્ત વિવહારીઉ, તે માહરઉ તાત;
પતિ મુઝનઈ છાંડી ગયું, મોટઉ એ અવદાત.' ૨૪ નારી૦

એ વયાણ અબલા કહિ, 'હૂ છઉ નિરધાર;
ઈણિ અવસરિ હિવ તૂ મિલિઉ, હવઈ તૂ ભરતાર.' ૨૫ નારી૦

૨વાય દેઈ પાછઉ વલિઉ, આવિઉ નગરની ૩પોલિ;
દીઠઉ ૪મયગલ મદ ભરિઉ, પાડઈ હાટની ૫ઓલિ. ૨૬ નારી૦

લોક મિલ્યા સવિ સાંમટા, કરઈ હાહકાર;
રોસિ ચડિઉ સૂંઢિઈ કરી, પાડઈ પોલિ ૬પગાર. ૨૭ નારી૦

અગડદત્ત ધાયઉ ઘસી, જિસિઉ સીહ સમાન;
સાહમુ થઈ ગજ વસિ કરિઉ, રાજા દિઈ બહુમાન. ૨૮ નારી૦

ફૂહા :

કુમરતાણા ગુણ મનિ વસ્યા, રાય કહઈ 'સુહડ સમાન';
૭સતવંત દીસઈ ભલઉ, કરઈ પ્રસંસા તામ. ૨૯

૧. કહે. ૨. વચન. ૩. પ્રવેશદ્વાર. ૪. મદગજ=મત્તહાથી. ૫. શ્રેણી. ૬. પ્રાકાર=કિલો. ૭. સત્વવાન.

‘કુણ દેસ નઈ કુણ નયર?’ પૂછઈ રાય વિચાર;
‘સંખપુરી નગરી વસઉ, ઉરજંગલ દેસિ મઝારિ’. ૩૦

‘રાજબીજ એ જાણીઈ, દીસઈ સૂર સમાન’;
રાયતાણઈ ચિત્તિ ચાલતુ, દેખી ચતુર સુજાણ. ૩૧

ચઉપઈ :

કુમરિઈ વાત ‘ધુરિથી કહી, રાઈ માની સાચી સહી;
પિતાતાણઉ કહિઉ ‘અવદાત, ‘આહાં હું આવિઉ હવઈ તુ તાત.’ ૩૨

વિનયવંત દેખી અપાર, આપઈ રાજા સવિ સિણગાર;
કુમરનઈ દીઘઉ બહૂ માન, રાય થાપિઉ તે પરધાન. ૩૩

આપઈ ઘોડા નઈ ભંડાર, આપઈ કનક અનઈ કોઠાર;
કુમર ઈણિપરિ લીલા કરઈ, રાજકાજ તે સઘલાં કરઈ. ૩૪

લોક મિલી કહઈ ‘સુણિ રાજ!, એહ પ્રધાન થાપ્યા કુણ કાજ?;
ચોરે ‘લૂસિઉં નગર નઈ સીમ, કહઉ રાજન! અમ્હો રહીઈ કીમ?’ ૩૫

રાઈ વાત સવે તે સુણી, તેડિયા પ્રધાન રાય તે ભાણી;
‘ખાઉ ‘ગ્રાસ નવિ કાઢઉ ચોર, નગરમાહિ એ ‘પાડઈ સોર’. ૩૬

‘સ્વામી! કૂડ ઘણઉ અમ્હી રચઉ’, ‘ચોર ન લાભઈ કારણ કિસિઉ?’;
‘મંત્ર-તંત્ર-ઔષધી વિનાણ, તે સહૂ હૂઆ અપ્રમાણ’. ૩૭

રાજા નયરથકી નીકલઈ, ચોરતાણઉ ‘પગેરઉ કરઈ;
અગડદત્ત જઈ વીનવીઉ રાય, ‘કાઢઉ ચોર જઉ કરઉ પસાય.’ ૩૮

રાઈ માની સવિ સાચી વાત, અગડદત્ત માગઈ દિન સાત;
બીડઉ ઝાલી તે સાંચરઈ, બાંધઈ વાટ ‘હેરાવાં કરઈ. ૩૯

૧. શરૂઆતથી. ૨. વૃત્તાંત. ૩. લૂંટી લીધું. ૪. ગરાસ=પગાર. ૫. શોર=બૂમાબૂમ કરાવે છે. ૬. પગેરું=શોધ. ૭. છુપી તપાસ.

ઢાલ : ૨, તું ચડીઉ ઘણ માણ ગજે - એ ઢાલ.[રાગ ધન્યાશ્રી]

- છ દિવસ જોતા હુઆ એ, દિન હવઈ થાકઈ એક તુ;
ચોર ન લાભઈ કારણ કિસિઉં? એ, જાસિ ઈમ હત અનેક તુ. ૪૦
- કુમર તે વનમાહિ સાંચરઈ એ, દીઠઉ ^૧કાપડી એક તુ;
ચોરલક્ષણ જાણી કરી એ, કરતઉ વિનય વિવેક તુ. ૪૧
- કાપડી પૂછઈ કુમરનઈ એ, ‘એકલઉ વનમાહિ?’ તુ;
‘ધનકારણિ ^૨આહા આવીઉ એ, હવઈ હું હૂઉ ^૩સનાહ’ તુ. ૪૨
- ‘^૪આવિન મઝ સાથિ વલી એ, આપણિ બેહુ જોડિ’ તુ;
વિદ્યા સાધી ચોરી કરઈ એ, કાઢી ધનની કોડિ તું. ૪૩
- ધન લેઈ પાછા વલ્યા એ, પુહતા દેઉલ ઠામિ તુ;
સૂતા પ્રદેસી ^૫સામટા એ, એ હણી લેસિઉં ^૬દ્રામ તુ. ૪૪
- કુમર તે મનમાંહિ ચીંતવઈ એ, ‘ચોરનઉ કિસિઉં વિસાસ?’ તુ;
^૭સઉડિ ઘાલી સૂતુ કુમર એ, ‘હીડઈ આણી ^૮સાસ તુ. ૪૫
- ખડગ લેઈ સૂતા હણ્યા એ, જાણી ન વરઉ લાગ તુ;
કુમર તે કોપિઈ ચડિઉ એ, છેદિઉ કાપડી પાગ તુ. ૪૬
- ^૯પ્રાક્રમ જાણી કુમરનઉ એ, ચોરઈ દીઘઉ માન તુ;
મરતાં વિવર દેખાડીઉં એ, અહાં છઈ સ્ત્રી-નિધાન તુ. ૪૭
- કુમર વહીનઈ તિહા ગયઉ એ, પહુતઉ ગુફા મઝારિ તુ;
દીઠી સચ્યા તે પાથરી એ, બઈઠી દીઠી નારિ તુ. ૪૮

૧. કાર્પટિ=સાધુ. ૨. અહીં. ૩. સનાથ. ૪. આવીને. ૫. એકી સાથે. ૬. દ્રમ્મ = ધન. ૭. સૂડી = શસ્ત્ર. ૮. હીયો, હેયે.
૯. સાહસ. ૧૦. પરાક્રમ.

- ૧ધૂરતપણે તે પૂછતી એ, વિનય કરી વિન્નાણ તુ;
 'તાહરં પિતાઈ હૂ મોકલિઉ એ, ખડગતાણઉ ૨અહિનાણ' તુ. ૪૯
- વીરમતી મનિ ચીંતવઈ એ, 'હણીઉ માહરઉ તાત તુ;
 એ ૩હિવડાં મઝ વસિ પડિઉ એ, કરિસિઉ એહનઉ ઘાત' તુ. ૫૦
- કુમર પઉઢાડી ઊચી ચડી એ, કુમર થયઉ દૂરિ તુ;
 મેલ્હી સિલા તેણી પાપિણિ એ, પલ્ચંક કીધઉ ચકચુરિ તુ. ૫૧
- કરિઉ કૂડ તે નવિ ફલિઉ એ, ધરતી મનિ વિખવાદિ તુ;
 રોસિ ચડી આવી કહઈ એ, ઉતારું તુઝ ૪નાદ તુ. ૫૨
- 'પિતા હણી તુ આવીઉ એ, હિવ તું જાએસિ કેમ?' તુ;
 કુમર રૂપ પ્રગટ કરીએ, ઝાલી જટાએ જેમ તુ. ૫૩
- શિલા દેઈ તે ૫ભુઈહરં એ, આવિઉ રાજ ૬દૂવારિ તુ;
 સાત દિવસ પૂરા હૂઆ એ, વીનવીઉ જુહાર તુ. ૫૪



૧. ધૂરતપણે. ૨. અભિજ્ઞાન=નિશાની. ૩. હમણા. ૪. તોર=મદ. ૫. ભુમિધરને. ૬. દારે.

ચઉપદ્ય :

- હણી ચોરનઈ કીઘઉં કામ, ગુફાતાણઉ દેખાડઉ ઠામ;
ખેચરી તે ^૧ઉત્પત્તીનઈ ગઈ, નિરમાખિઉ મધ થયુ તા સહી. ૫૫
- રાય ^૨કુતિગ દીઠઉ જેહ, મેલી લોક ધન આપિઉ તેહ;
હરખ્યા લોક હીયડઈ અતિ ઘણઉ, જોઉ પ્રાક્રમ કુમરહતાણઉ. ૫૬
- આપઈ રાજા હયવર ઘણા, બીજી રદ્ધિ નહી તે મણા;
દિઈ રાજા કન્યાનૂં દાન, વલી વશેષિઈ લાઘઉ માન. ૫૭
- તેડિયા જોસી જે જગિ જાણ, આપિઉ ^૩લગન મોટઈ મંડાણિ;
પંડિત મિલી લગન આપીઉં, રાય લગન નિશ્ચય થાપીઉ. ૫૮
- કીજઈ કુંકમ કેરા ^૪રોલ, દીજઈ ઝાઝા બહુ તંબોલ;
વાગાં તબલ નઈ નીસાણ, રાયતાણઈ ઘરિ હુઈ ^૫અછરાણ. ૫૯
- માંડિઉ ^૬માહવ મોટઈ રંગિ, સુરનર જોવા આવઈ ^૭જંગ;
રાજા કરઈ રૂડઉં તે કામ, ^૮સુપરિસિઉ જિમાડઈ ગામ. ૬૦
- સગા-^૯સણીજા તેહનઈ સહુ, આદર કીજઈ તેહનઈ બહુ;
આણી પ્રીસઈ ફલ ^{૧૦}હલિગલી, મૂકી સાકર દૂઘઈ ભલી. ૬૧
- ખાજા-લાડૂ-^{૧૧}ખરમાંસેવ, પ્રીસઈ ^{૧૨}સાલિ-^{૧૩}દાલિ-ધૃત ^{૧૪}હેવ;
કપૂર વાસિત કરંબા તે ઘણા, આપઈ બીડાં પાનહતાણાં. ૬૨
- સાજન સવે ભગતિ સવિ કરી, સિણગારુ કનકસુંદરી;
પહિરઈ નવનવ પરિ સિણગાર, કંઠિ એકાઉલિ નવસર હાર. ૬૩
- વર સિણગારુ મ લાઉ વાર, આંણઉ તેજી ભલા ^{૧૫}તોખાર;
મસ્તકિ ^{૧૬}ખૂંપ સોહઈ મણિ જડિઉ, ચાલઈ કુંયર ગયવરિ ચડિઉ. ૬૪

૧. ઉડીને ૨. કોતુક. ૩. મુદ્દત. ૪. છાટણાં. ૫. નૃત્ય. ૬. મહોત્સવ. ૭. જંગી-ઘણાં. ૮. સુપેરે. ૯. સ્વજન. ૧૦. ઉશ્વાસભર. ૧૧. ખુરમાસેવ-એક જાતની મિઠાઈ. ૧૨. ભાત. ૧૩. દાળ. ૧૪. ચોક્કસ. ૧૫. તુખાર=ઘોડા. ૧૬. પાઘડીએ બાંધવામાં આવતું આભૂષણ=કલગી.

આવિઉ વર તે તોરણિ બારિ, બંદી બોલઈ જય જયકાર;
મંગલ ધવલ ગાઈ વર નારિ, જય-જય શબદ હૂં તીણઈ વારિ. ૬૫

શુભવેલા સાધી છઈ જેહ, વર પરણાવિઉ કન્યા તેહ;
પહિરામણી રાઈ દીધી તે ઘણી, કવિ કહઈ ‘સંખિ ન લહું તેહતણી’. ૬૬

અર્ધ રાજ તે આપઈ રાય, તૂઠઉ નૃપ તે કરઈ પસાઈ;
આપઈ ઘર રહિવા આવાસ, સુખિઈ સમાધિઈ કરઈ વિલાસ. ૬૭

મદનસુંદરી સુણી સવિ વાત, કુમરતાણઉ સાંભલિઉ વિખ્યાત;
ભેટિ ભરી મોકલી તે થાલ, સખી જઈ કંઠિ ઘાલી માલ. ૬૮

મદનસુંદરી વનિ દીધઉ બોલ, સખી કહઈ તે ગયુ ^૧નિટોલ;
આપઈ મુદ્રિકાતાણઉ અહિનાણ, વલતુ બોલ કહુ પ્રમાણ. ૬૯

ઢાલ-૩, રાગ : સીધઉ.

દિવસ કેતા તે વડલિઆ રે, માડી જોતી વાટ;
પુત્રવિરહુ તે સાંભરિઉ રે, હીયડઈ ખરઉ રે ઉચાટ. ૭૦

‘કુમરજી! દિઉ દરસિણ એકવાર, કુમરજી! તુઝ વિણ હું નિરધાર
કુમરજી! દિઉ દરસિણ એકવાર’ આંકણીં

સુરસુંદરિ રાય વીનવિઉ રે, ‘જોવરાવઉ મુઝ પૂત;
નીદ્ર ગઈ મઝ નયાણે રે, મોકલાવઉ એક દૂત.’ ૭૧ કુમરજીં

રાય દૂત તે મોકલઈ રે, ચાલઈ ^૨દીસ નઈ રાતિ;
વાણારસી તે જઈ રહિઉ રે, મલિઉ તે કુમર પ્રભાતિ. ૭૨ કુમરજીં

દૂતઈ જઈ કુમર વીનવિઉ રે, ‘માતા ધરતી દુખ;
રાય ^૩અલજઉ તે અતિધરઈ રે, ગઈ અતિ ^૪ત્રસ નિ ભૂખ.’ ૭૩ કુમરજીં

૧. સંખ્યા. ૨. નિક્કી. ૩. દિવસ. ૪. ઝંખના. ૫. તૃષા.

સસરાનઈ જઈ કુમર વીનવઈ રે, કુમર કહઈ રે વ્રતાંત;
દલ લેઈ ચલાવીઉ રે, સાથઈ સ્ત્રીઅ રતન્ન.

૭૪ કુમરજી૦

રાય વઉલાવી પાછુ વલઈ રે, દિઈ સીખામણ સાર;
‘સાસૂ-નણદી વિનય કરઈ રે, ભગતિ કરઈ ભરતાર.’

૭૫ કુમરજી૦

વાટઈ જાતાં સાંભરિઉ રે, પૂરવ પ્રેમ વિચાર;
‘મદનસુંદરી જઈ હૂ વરિઉ રે, કિમ મેલહઉં નિરધાર?’

૭૬ કુમરજી૦



ઢાલ-૪ : જિમ સિહિકારિ કોઈલ ટહૂકઈ-એદેશી.

- કુમર કહિઈ એક વાત જ કરસિઉ, મદનસુંદરી જઈ કન્યા વરસિઉં;
શ્રી-સહિત 'સાથિ ચલાવીઉ એ. ૭૭
- પાછા વલીનઈ કીધઉ કામ, શુભવેલા સાધી તે તામ;
રથિ બઈસારી સાંચરઈ એ. ૭૮
- કુમર પડિઉ તે અટવીમાહિ, પછીપતિ લેવા તે ધાય;
ઘાઈ તે ઘસમસ કરીએ. ૭૯
- યુધ્ધ કરઈ પછીપતિ જેહ, કુમરિઈ હારિ મનાવિઉ તેહ;
એહ વ્રતાંત તુહમે સાંભલઉ એ. ૮૦
- પછીપતિ તે અતિ અહંકારી, પરવસિ થઈ દીઠી પરનારી;
લહી અવસર કુમરિઈ હણિઉ એ. ૮૧
- નાઠાં કટક તે દહ દિસી જાઈ, વઈરી સાહમુ કોઈ નવિ થાઈ;
કુમર મારગિ તે સાંચરઈ એ. ૮૨
- જાતાં સાહમઉ મલિ સંઘાત, પૂછઈ વાટ નઈ કરતુ વાત;
'એ મારગ વિષમઉ અછઈ એ. ૮૩
- વાઘ-સિંઘ-મયગલ તે નામ, દુર્જન ચોર વસિ તિણિ ઠામિ;
'ડાવઈ મારગિ તુમ્હે સાંચરઉ'એ. ૮૪
- ડાવી વાટઈ રથ ખેડાવઈ, કુમર સાથિ લોક સવિ આવઈ;
કાપડી એક સાહમુ મિલિઉ એ. ૮૫
- કાપડી કહઈ કુમરનઈ વાત, 'તેડઉ સાથિઈ તઉ કીજઈ યાત્ર';
વિનય કરીનઈ પૂછીઉં એ. ૮૬

- વિનયવંત જાણી અપાર, કુમર દયાતાણઉ ભંડાર;
આવિ ન મળ સાથિ હવઈ એ. ૮૭
- મારગિ ચાલઈ તેહ કપાલી, ^૧વલિઉં ચિત દેખી સ્ત્રી બાલી;
કૂડ કરીએ લેઅસી એ. ૮૮
- ચાલંતા એક ગોકુલ આવઈ, કાપડી કહઈ ‘આંહા રૂઝ ભાવઈ’;
સાથ સહૂ મિલી તિહા રહિઉ એ. ૮૯
- કરઈ ભગતિ કપાલી જેહ, વિષ ઘાલી દહીં આણિઉં તેહ;
જિમી સાથ સૂતઉ રહિઉ એ. ૯૦
- કુમરિઈ દીઠી ^૨અસંજમ વાત, વિષ દેઈનઈ હણિઉ સંઘાત;
એ હણવા મળ આવસિઈ એ. ૯૧
- કુમર હણવા આવઈ કઠોર, કહઈ કાપડી ‘હું દુર્જન ચોર’;
^૩ઝૂઝ કરી કુમરિઈ હણીઉ એ. ૯૨
- હણી ચોરનઈ પાછઉ વલીઉ, આપણઉ સાથ સવિ મારગિ મિલીઉ;
કુમર-સેન સાથિઈ મિલિઉ એ. ૯૩
- હરખિઈ વાત કહી વિચારી, મદનસુંદરી લેઈ આવિઉ નારી;
વાટઈ પ્રતાંત સવે કહઈ એ. ૯૪
- સંખપુરી નગરી ભણી આવઈ, કુમર લેખ દેઈ દૂત ^૪પઠાવઈ;
વધામણી રાયનઈ કહઈ એ. ૯૫
- હરખિયાં માય-બાપ બે જામ, હરખિઉં કુટુંબ સહૂ તે તામ;
કરઉ ^૫સજજાઈ ^૬સાહામહઈતણી એ. ૯૬
- અવિઉ કુમર વાત સો જાણી, આવઈ રાજા ઉલટ આણી;
પઈદલ-રથ-ઘોડા ^૭ગુડીયા એ. ૯૭

૧. પાઠાં ટલિઉ. ૨. પાઠાં અસંભ. ૩. યુદ્ધ. ૪. મોકલે છે. ૫. સજ-સજજા = સજાવટ. ૬. સામેયાની. ૭. સજજ કરેલા.

નારીવુંદ મિલી સહુ આવઈ, મોતી થાલ ભરી વધાવઈ;
દિઈ આસીસ ^૧સોહાસિણી એ. ૯૮

પુહુતઉ કુમર નિજ આવાસે, માતા હીયડઈ હરખ ઉલ્હાસે;
અમૃતવેલિ કિસિઉં ફલી એ. ૯૯

રાઈ વિમાસી ^૨સપરિ તે કીધી, કુમરનઈ ^૩જૂવ-પદવી દીધી;
પટરાણી મદનસુંદરી એ. ૧૦૦

આવિઉ વસંત ફલિયા વનવાડી, ચાલિઉ કુમર મઈ ^૪રયવાડી;
પટરાણી સાથિઈ વલી એ. ૧૦૧

રમલિ કરીનઈ નિદ્રા કીધ, આવી વિસહર ડંક તે દીધ;
પટ્ટરાણી થઈ ^૫આકલી એ. ૧૦૨

કુમરઈ વિષ વિકાર તે જાણી, આણઈ ^૬મુહરા પાઈ પાણી;
તે સવ્વે નિષ્ફલ હૂઆ એ. ૧૦૩

મોહ ધરઈનઈ કુમર અચેત, સાથિઈ ^૭સાગવન કરુ સંકેત;
વાર મલાઉ વેગિઈ કરી એ. ૧૦૪

કરમિઈ વિદ્યાધર તે આવઈ, પાણી મંત્રીનઈ તવ પાવઈ;
વિષ વિકાર તે ઊતરિઉ એ. ૧૦૫

ઊતરિઉ વિષ નઈ ચડીએ જ ^૮ટાઢી, મારગિ જાતાં આવઈ ^૯વાઢિ;
જક્ષભવનિ બે જઈ રહિયા એ. ૧૦૬



૧. સોભાગ્યવંતી સ્ત્રી. ૨. સુપેરે, સારી રીતે. ૩. યુવરાજ પદ. ૪. રાજસવારી. ૫. આકુળ. ૬. વિષહર ફળ. ૭. સાથે બળી મરવું.
૮. ટાઢ-કંડી. ૯. વાડ = અંતરાય.

ચઉપધ :

- કુમર વિમાસઈ હીયડામાહિ, અગનિ લેવા તે વનમાંહિ જાઈ;
પંચ ચોર પ્રગટિયા જેતલઈ, અજૂઆલૂં કીધઉં તેતલઈ. ૧૦૭
- આવી ચોર પૂછઈ વિચાર, ‘તાહરઈ કુણ અછઈ ભરતાર?’;
‘અગનિ લેઈ હિવડાં આવસિઈ, વેગિઈસિઉં તુમ્હનઈ ઝાલસિઈ.’ ૧૦૮
- રાણી-ચોર બે કીધી વાત, ‘કુમર હણી તુમ્હ કરઉં સંઘાત’;
અગનિ લેઈ આવઈ જેતલઈ, અજૂઆલૂં દીકઉં તેતલઈ. ૧૦૯
- પૂછઈ નારિનઈ કુમર વિચાર, ‘અજૂઆલૂં દીકઉં સ્યૂ બારિ?’;
‘તુલ્લ કરિ સામી! જે ઉજાસ, સ્વામી હું છઉં તમ્હારી દાસિ.’ ૧૧૦
- નારી વચન સાચઉં થાપીઉં, ‘ખાંડૂ નારી કરિ આપીઉં;
નીચઉં થઈનઈ ફૂકઈ આગિ, નારી હણવા જોઈ લાગ. ૧૧૧
- મારેવા ખાંડૂ કાઢીઉં, ચોર ‘હાથથિકઉં પાડીઉં;
કુમર કહઈ ‘કસી એ વાત? પડઈ મસ્તકિ તુ થાઈ ઘાત.’ ૧૧૨
- ‘સ્વામી! ટાઢી ચડી મું ઘણી, ધૂજિઉં હાથ પડિઉં તે ભાણી’;
ઉતર કરીનઈ કરઉં વીસાસ, ઘરિ આવી તે કરઈ વિલાસ. ૧૧૩
- પાંચ ચોર મિલી કરઈ વિચાર, ‘નારીનઉં નહી કિસિઉં ‘સકાર;
‘સાગવન કરતઉં જેહસિઉં, વઈરી કિમ થઈઈ તે તિસઉં? ૧૧૪
- જિમ તરુ ‘આરિ અનઈ ‘ભાલડી, ઘણી તણી વીંધઈ ‘ખાલડી;
નવિ જાણઈ એ માહરઉં ઘણી, તિમ ન હુઈ નારી આપણી. ૧૧૫
- પુત્ર-કલત્ર-કુટુંબ-પરિવાર, ધન-યૌવન છઈ ચપલ અપાર;
એ સગપણ સવે પરિહરું, પાંચ ચોર કહઈ ‘સંયમ વરઉં.’ ૧૧૬

૧. ખડગ, તલવાર. ૨. હાથથકી. ૩. સહકાર. ૪. પત્નિ સાથે પતિનું બળી મરવું તે. ૫. એક જાતનું હથિયાર. ૬. કુહાડી. ૭. ચામડી.

ધરમકાજ કરમ તે કરઈ, સુગુરુ વચન હીઅડઈ તે ધરઈ;
દેઈ દાન દેવપૂજા કરઈ, સાતે ખેત્ર ધન વાવરઈ. ૧૧૭

પરદેસી તુરંગમ આવીઆ, કુમર ખેલાવા ચાલીઆ;
અગડદત્ત અસવાર જ હૂઉ, પવનવેગિ તે ઘોડઉ થયઉ. ૧૧૮

દૂહા :

સાથ સવે પૂઠિઈ રહિઉ, કુમર ગયુ અટવીમાંહિ;
‘વાગ મૂકી રહિઉ જેતલઈ, તુરંગમ રહિઉ તીણઈ ઠાણ. ૧૧૯

ચઉપઈ :

કુમર ૧કુતિગિ વનમાંહિ ફરઈ, દેખી ૨આદિ-ભવનિ સાંચરઈ;
ત્રણિ કાલ દેવ પૂજા કરઈ, અરિહંતના ગુણ મુખિ ઊચરઈ. ૧૨૦

એતલઈ પુહુતા મુનિ માહાતમા, જેહના પરમ ચોખા આતમા;
કુમર વંદઈ મુનિ ઉલ્હાસિ, જઈ બઈઠઉ સહિગુરુનઈ પાસિ. ૧૨૧

કુમર પૂછઈ ‘સુણઉ મુનિરાજ!, પંચ પુરુષ આવ્યા કુણ કાજિ?';
‘એહનઈ મનિ વચરાગ છઈ ઘણઉ, ૪સંખેઈ સંબંધ તેહજ સુણઉ. ૧૨૨

બાર જોઆણ અટવી છઈ જેહ, ભીમસૈન પક્ષીપતિ તેહ;
તેહતણા અમ્હો પરધાન, દેઉલમાંહિ મૂંકિ માન. ૧૨૩

અસમંજસ દીઠઉ અતિ ઘણઉ, જોઉ પ્રાક્રમ નારીતણઉ;
અગડદત્ત હણિવા કરિઉ ઉપાય, દયા લગઈ અમ્હ ટાલિઉ ઘાય.' ૧૨૪

મુનિવરિ વાત સવે તે કહી, કુમરિઈ માની સાચી સહી;
કુમર કહઈ ‘એ બાંધવ ચોર, હું કરતઉ રાખિઉ પાપ અઘોર. ૧૨૫

મઈ તાં કરમ કરિયાં અતિ ઘણાં, પાર ન જાણૂ ૫પાતિગતણા;
દૂરજન ચોર મનાવિઉ હારિ, એ સંબંધ કહું વિસ્તારિ. ૧૨૬

૧. વાગુરા = લગામ. ૨. કોતુકથી. ૩. આદિનાથ ભગવાનના દેરાસરમાં. ૪. સંખેપથી. ૫. પાપનો.

- હવઈ મઝ આંગણિ સુરતરુ ફલિઉ, દક્ષણશંખ જિસિઉ ગુરુ મિલિઉ’;
દ્રઢચિત્તઈ સમકિત ઊચરઈ, સામાયિક વ્રત સૂઘાં ધરઈ. ૧૨૭
- પોષધશાલાં નિતુ સાંચરઈ, રાજતણી ચિંત પરિહરઈ;
માઈ ભણઈ ‘વત્સ! કરઉ વિલાસ, મૂઢ ન કીજઈ પરભાવિ આસ.’ ૧૨૮
- ‘આઈ! પામી રઘિ અનંતીવાર, ધન-યૌવન છઈ ચપલ અપાર;
પંચ મહાવ્રત હૂં આદરઉ, દિઉ અનુમતિ તઉ સંયમ વરઉ.’ ૧૨૯
- માય મનાવી કુમર સંચરઈ, સગુરુ પાસિ જઈ સંયમ વરઈ;
મનિ જાણી સંસાર અસાર, હરખિઈ લીધઉ સંયમ ભાર. ૧૩૦
- તપ તપઈ ક્રિયા આદરઈ, ^૧પોઢાં પાંચ મહાવ્રત ધરઈ;
પંચ સમિતિ પાલિઈ યતી, પ્રમાદ નિદ્રા નાણઈ રતી. ૧૩૧
- જે મુનિ પાલઈ પંચાચાર, દોષ રહિત જે લિઈ આહાર;
ઈણિ પરિ ચારિત્ર પાલઈ જેહ, ^૨આઠ કરમનું આણઈ છેહ. ૧૩૨
- ક્ષમાખડગ તે હીયડઈ ધરઈ, મોહતાણા દલ તે વસિ કરઈ;
મુનિવર અગડદત્તકુમાર, શુક્લધ્યાનિ ગયુ ^૩મુગતિ મઝારિ. ૧૩૩
- સારદનામ હીયડઈ ધરી, ચઉપઈબંધ રાસ જે કરી;
અધિકઉ ઓછઉ કહિઉ હુઈ જેહ, ભવીયણ જણ સાંસઈજો તેહ. ૧૩૪
- શ્રી ચંદ્રગછ સૂરીસર રાય, શ્રી સોમવિમલસૂરિ પ્રણમઉ પાય;
એ ગુરુ મહિમા મેરુ સમાન, તાં ચિર નંદઉ ગયાણે ભાણ. ૧૩૫
- સંવત સોલયક કાર્તિક માસિ, સુમતિ ભણઈ કરિઉ ઉલ્હાસિ;
શુક્લ ઇંચારસિ આદિત્ય વારિ, એ ભણતા હુઈ હરખ અપાર. ૧૩૬
- અગડદત્ત મુનિતાણઉ ચરિત્ર, ભણતાં ગણતાં હુઈ પવિત્ર;
પંડિત હર્ષદત્ત સીસ ઇમ કહઈ, ભણઈ ગુણઈ તે સવિ સુખ લહઈ. ૧૩૭

૧. પોઢ = મોટા=દૃઢ. ૨. પાઠાં આવાગમનનઉ. ૩. પાઠાં મુગતિ.

❖ ૨. કુશલલાભજી કૃત અગડદત્ત ચોપાઈ ❖

કુહા :

- પાસ જિણેસર પયનમી, ^૧સમરી સરસતિ દેવ;
અભયધર્મ ઉવઝાય ગુરુ, પયપંકજ પ્રણમેવ. ૧
- વિતરાગ શ્રીમુખિં વદઈ, ધર્મ ચ્યારિ પ્રકાર;
દાન-શીલ-તપ-ભાવના, વિવધ ભેદ વિસ્તાર. ૨
- દાનઈ સુજસ-સંપતિ દિઈ, શિલઈ ^૨શિવસુખ હોઈ;
ઉગ્ર તપઈ ત્રૂટઈ અશુભ, સહિત ભાવ જઉ સોઈ. ૩

વસ્તુ :

- દાન ઉત્તમ દાન ઉત્તમ, ભણઈ ભગવંત,
સહિગુરુ સંગમિ સંપજઈ, પણ ન હોઈ સંપત્તિ પાખઈ
સીલસુ નિર્મલ સઈ વસઈ, રુદય શુદ્ધ મન સબલ રાખઈ,
ચંચલ અતિ નારી ચરિત, પેખી કરઈ પરિહાર,
અગડદત્ત મુનિવરતાણો, ચરિત્ર તપઈ અધિકાર. ૪

ગાહા :

- કુડિલં મહિલા-લલિયં, પરિકલિયં વિમલબુદ્ધિણો ધીરા ।
ધન્ના વિરત્તચિત્તા, હવંતિ જહ અગડદત્તાઈ ॥ [શીલોપદેશમાલા-૮૬]

ચુપઈ :

- શ્રીવંત (વસંત) પૂર નગર વિશાલ, ભીમસેન તેણિ પુરિ ભૂપાલ;
એક સહસ તસ અંતેઉરી, પટરાણિ સોહગસુંદરી. ૫

૧. પાઠા૦ સરસતિ મનિ સમરેવિ. ૨. પાઠા૦ સવિ.

- રિદ્ધમંત તસ રાજાતણિં, માનનીક અતિ ^૧મહિતઈ ઘણઈ;
સૂરસેન નામઈ સામંત, બલ છલિ સૂરવીર બલવંત. ૬
- છત્રીસઈ આયુધ વિધ લહિ, ગજ-^૨તુરંગ મંદિરિ ગહિ-ગહિ;
સહસ એક ભંજઈ એકલો, ^૩ભારથસેનાની અતિ ભલો. ૭
- તેહ તણિં એક પુત્ર અપાર, અગડદત્ત ઈણિ નામિ કુમાર;
અતિ સરુપ સુંદર આકાર, જાણે ઈંદ્ર કુમર અવતાર. ૮
- ઈણિ અવસર પરદેશી એક, સુભટ સુજાણહ ઝૂઝ ^૪વિવેક;
ગર્વ કરી આવ્યો તિણિ ગામિ, મિલી રાયનઈ કીઓ પ્રણામ. ૯
- તેહ સુભટ રાજા પ્રતિ કહિ, ‘સૂરસેન તુમ્હઈ પાસઈ રહિ;
ભંજઈ એક સહસ એકલો, મુઝસું ^૫ભડઈ તઉ જાણું તે ભલો.’ ૧૦
- સેનાપતિ તિણિ વેલા સૂર, આવઈ વાજાંવઈ ^૬રાણતુર;
સભા સહીત પ્રભુ કરઈ જુહાર, રાય બોલાવ્યો તવ તે વાર. ૧૧
- સાંભલિ સૂરસેન સામંત, અહંકાર ઈણિ કીઉ અનંત;
સમરંગણિ ^૭પઈસુ મનરંગિ, હારઈ તસ જાઈ સમંગ. ૧૨
- સાચા બોલ બંધ તે કરી, બેહુ સુભટ કોધ અતિધરી;
સજી ‘સનાહ કમર કડી કસી, આયુધ ગ્રાહી આવ્યા ઉસસી. ૧૩
- હાકઈ-તાકઈ અસીઆ હણઈ, ^૮હૈઈ નિશંક આયુધે હણઈ;
પરદેસીઈ ^૯કીઉ પ્રહારિ, સૂરસેનનું થયું સંહાર. ૧૪
- સૂરસેનની સઘલી ઋદ્ધિ, પરદેસીનઈ રાંઈ દિધ;
અભંગસેન તસ દિધઉ નામ, લોકમાહિ વધારી મામ. ૧૫
- સૂરસેન ઘરણી ધારણી, લોકા મુખઈ વાત ઈમ સુણી;
કંત તણો મૃતકાર્ય કીઉ, ધન સઘલુ પરદેસીનઈ દિઉ. ૧૬

૧. મુહૂતો=મંત્રી પાઠ૦ મુહૂતઈ. ૨. પાઠ૦. તુર. ૩. ભારથી=મહાયોદ્ધો. ૪. પાઠ૦ અનેક. ૫. લડે. ૬. યુદ્ધ માટેનું વાજિત્ર.
૭. પેરથો=અંદર ગયો. પાઠ૦ ઈણિ સંગિ. ૮. સન્નાહ=અપ્તર. ૯. હૃદયથી. ૧૦. પાઠ૦ મુકીઉ.

- મનિ ધારણીતાણઈ દુખ ઘણઉ, પાલઈ જેઠ પુત્ર આપણો;
આઠ વરસનો થઉ કુમાર, નેશાલઈ મૂક્યો તિણિવારિ. ૧૭
- પરદેશીઈ વાત તે સુણી, જઈ 'વારઈ નેશાલિ ઘણી;
તેહનો કારણ અધિકઉ ગણઈ, માનનીક તે રાજાતણિ. ૧૮
- જેણી નેશાલિ મૂકઈ જેહ, જઈ પરદેસી વારઈ તેહ;
એહ ભણાવિ વયરી સોઈ, નિર્ધન નરનઈ આદર ન હોઈ. ૧૯
- નેસાલઈ ન ભણાવઈ કોઈ, અનુકમિ મૂરખ હુઉ સોઈ;
ભોજન કરવા બઈસઈ જામ, માતા દુખ ભરિ રોઈ તામ. ૨૦
- પૂછઈ કુમર 'કહઉ કુણ વાત?', ભોજન વેલા રોઉ માત!';
'તુજઝ પિતા વયરી ઈણિવારિ, વહિ 'વાજતઈ ઘરિ બારિ. ૨૧
- તાહરા પિતાતાણી ઋદ્ધિ 'ભવઈ, 'તુજ જીવતાં એ ભોગવઈ;
તું બાલિકા નઈ વીઘાહીણ, તેણઈ દુખઈ હું રોઉં દીન.' ૨૨
- માતા ભણવાની પરે કાંઈ, દેસિ વિદેસિ 'જિહાં કણિ જાય;
પુત્રતાણો અતિ આગ્રહ જાણિ, માતા બોલ્લિયં મધુરિ વાણિ. ૨૩
- 'ચંપાપુરી 'પ્રોહીતનો પુત્ર, તાહરા પિતાતાણો તે મિત્ર;
સોમદત્ત બંભણ તિહાં વસઈ, 'સુખિ ઘણાં શાસ્ત્ર-અભ્યસઈ. ૨૪
- તેણિ ગામિ ઘણા દિન રહિઉ, તાહરા પિતા પ્રતિ ઈમ કહિઓ;
“જઉ તુઝ પુત્ર વિચખ્યાણ હુઈ, સહી ભણાવીસ નિશ્ચઈ સોઈ.” ૨૫
- માતાનિ 'શિખ કરી ચાલિઉ, અનુકમિ ચંપાપુરિ આવીઉ;
સોમદત્ત ઘરિ પૂછી કરી, તુ જઈ પ્રણમ્યુ આણંદ ઘરી. ૨૬
- પૂછઈ 'કુણ તું? કુણ તુઝ નામ?', 'શ્રીવસંતપુર વસવા ઠામ';
સોમદત્ત આસૂં ભરિ કહિ, 'સૂરસેન જિણિ થાનકિ રહિ. ૨૭

૧. પાઠાં પાલિઉ. ૨. પાઠાં વાજનઈ. ૩. પાઠાં ફવઈ. ૪. પાઠાં મુઝ. ૫. પાઠાં ભણું જિહાં. ૬. પુરોહિત, પાઠાં પુવિતુ.
૭. પાઠાં મુખઈ. ૮. પાઠાં મોકલાવી.

- સાચઉ મીત્ર માહરિ તેહ, સમાચાર તેહનો કહેઈ';
તેહ સુણી બાલક 'ગહવરી, 'દુખ ભરિ નયાણે આસું 'ઝરઈ. ૨૮
- 'સ્વામિ! તે હિ માહરુ તાત', વયરીતણી કહી સવિ વાત;
'માંઈ મોકલ્યો ભણવાં ભણી, હિવે હું સેવ કરિસું તુમ્હતાણી.' ૨૯
- તે તેડી ગુરુ સાથિ થઈ, વિવહારિયાતાણઈ ઘરિ ગયો;
'એ છઈ ઉત્તમ કુલનો બાલ, ભોજન વસ્ત્ર કરો સંભાલ.' ૩૦
- સેઠિ કહિ 'અમ્હ પુત્ર જ ચ્યારિ, વલિ તેમાહિ પંચમઉ વિચારિ;
ભોજન વસ્ત્ર સુખઈ દિજસંઈ, જિહાં લગઈ કુમર ઇહાંકણિ હસઈ.' ૩૧
- ભણઈ ગુણઈ આલસ નવિ કરી, સુણઈ અર્થ તે હીયડઈ ઘરિ;
થોડા દિવસમાહિ તિણિ ભણી, કલા બહુત્તરિ સોહામણી. ૩૨
- એક દિન સોમદત્ત 'ઈમ ભણઈ, 'બહુ બાલિક ઇહાં રમત કરિ;
તે ઘર પુઠિ વાડી એકાંત, તિહાં બઈસીનઈ ભણો નીશ્ચંત.' ૩૩
- ધનુષ અભ્યસઈ વાહિ બાણ, સિખઈ આયુધકલા સુજાણ;
દોર બાંધીનઈ કુંડિ હણઈ, એહવી કલા હાથિં તસતાણઈ. ૩૪
- છત્રીસ આયુધ ચાલવઈ રંગિ, રાગ છત્રીસ કંઠિ આલવિ;
એણિ અવસરિ વાડિનઈ પાસ, સાગરસેઠતાણો આવાસ. ૩૫
- સાહમિ ગોખિ સેઠ કુંઅરી, તેહનો નામ મયણમંજરી;
રુપ અધીક અતિસુંદર દેહ, ભરયોવનવય આવિ તેહ. ૩૬
- કંત ગયો સાગર વ્યાપાર, બાર વરસ 'શઘો તેહ જ સાર;
જાણઈ પિતા રખે મુઝ બાલ, પુરુષ પ્રસંગ ચડઈ મનિ આલિ. ૩૭
- તિણિ કારિણિ રાખિ આવાસિ, આવઈ જઈ ધાવિ તસ પાસ;
તે ગુખિં બઈઠી 'સુંદરી, પેખઉ કુમર પ્રીતિ મન ધરિ. ૩૮

૧. ગંભીર થયો, પાઠાં ગહઈવરઈ. ૨. પાઠાં પુખ. ૩. પાઠાં ભરિ. ૪. પાઠાં ઊચરઈ. ૫. પાઠાં નિરતેહ. ૬. પાઠાં કુંચરી.

- મયાણમંજરી ઇમ ^૧ચંતવઈ, ‘કિમ હુઈ પ્રિય માહરુ હિવિ?’;
તઉ કુસુંમ દડો ગૂંથઈ ત્રેવડો, કુંમર ભણી તિણિ નાંખ્યો દડો. ૩૯
- પેખિ અગડદત્ત ^૨ચિંતેહ, ‘^૩કુસુંમ દડઓ કિણિ નાંખો એહ;’
મયાણમંજરી પેખી જામ, રુપવંત ^૪ચિત ચમક્યો તામ. ૪૦
- ‘જાણું એહ અમરસુંદરી, કઈ અપછર ^૫રાજસુંદરી?’;
દેખી રુપ ^૬અસંખ અપાર, કામ બાણ ^૭વેધિઉ કુમાર. ૪૧
- કુમરીતણિ ‘ચિત્ત અતિ પ્રીત, હાવભાવ કરિ રંજિઉ ચિત્ત;
દિન પ્રતિ પાન-ફૂલ-તંબોલ, નાંખઈ ભાખઈ મીઠા બોલ. ૪૨
- નયાણ કટાક્ષ પ્રકાસઈ નેત્ર, અગડદત્તનું વેધિઉ ચિત્ત;
તઉ તે લાજ કરિ ગુરુતણી, ન કરઈ પ્રીત પ્રગટ આપણી. ૪૩
- એક દિવસ ^૮પુંહરિબિ વારિ, શ્રમ કરી થાકુ કુમર જે વાર;
વૃક્ષતાણી છાયા પુઢીઉ, ઉપરિ ^૯સ્વછ વસ્ર ઉઢીઉ. ૪૪
- તેણઈ સમઈ મયાણમંજરી, વૃક્ષ ડાલિં વલગી ઉતરી;
આવી કુમર સમીપઈ જિસઈ, જાગિઉ કુમર બોલાવઈ તસઈ. ૪૫
- નારિ કહિ ‘પ્રીતમ! અવધારિ, મુઝ લેઈ પરદેશ પધારિ;
આપ તણો કહ્યો વિરતંત, હિવિ હુઈ પ્રિય! તૂ મૂઝ કંત.’ ૪૬
- કહઈ કુમર તવ મૂકી લાજ, ‘હું આવ્યો ભાણવાનઈ કાજ;
જાણઈ ગુરુ તઉ માનઈ ^{૧૦}વિરું, એહ વાત હવડાં ^{૧૧}નહી કરું. ૪૭
- કહિ નારિ ‘હિવિ છંડૂ પ્રાણ, કહિ મુઝ વચન કરો ^{૧૨}પરમાણ’;
^{૧૩}નિબિડ નેહ દેખી તસતણો, દીધો બોલબંધ આપણો. ૪૮

૧. પાઠાં વીનવઈ. ૨. પાઠાં વાતેય. ૩. પાઠાં પુષ્પ. ૪. પાઠાં ચિંતઈ. ૫. પાઠાં રાજકુંવરી. ૬. પાઠાં અસંભમ. ૭. પાઠાં બાંધીયો.
૮. પાઠાં મનઈ. ૯. પાઠાં બિહુ પરિવાર. ૧૦. પાઠાં સ્વ. ૧૧. બરાબ. ૧૨. પાઠાં મત. ૧૩. પાઠાં સુપ્રમાણ. ૧૪. ગાઢ.

- ‘જવ હું ચાલિસ આંપણિ દેસિ, તવ હું તુઝનઈ સાથિ લેસ’;
સાચા બોલબંધ તે ^૧પૂઠવી, રમણીતણો ચિત્ત ^૨રંજવી. ૪૯
- વૃક્ષ પ્રતિ ડાલિં ચડી ગઈ ગોખિ, સઘલી વાત ધાવિ ^૩પ્રતિ કહી;
ગઉંખિં બેઠી દિન પ્રતિ રહિ, સઘલા સમાચાર મનિ ^૪લહિ. ૫૦
- સીખીઓ કુમર સાજ અભ્યાસ, જઈ ગુરુ પ્રણમ્યુ મન ^૫ઉલ્હાસ;
હિવિ જો ^૬દિઉ મુઝનઈ આદેશ, તઉ હું ^૭પોચુ આપણઈ દેશ.’ ૫૧
- સોમદત્ત ભણિઉ તિણિ વારિ, ‘મેલુ રાજાનઈ એકવારિ;
જઉ ગુણ દેખી રાય રંજસઈ, તઉ ^૮વલી ધન બહુલુ આપસઈ. ૫૨
- ધન વીણ જઉ જાસઈ એકલો, તો તે નવિ દિશે સઈ ભલો’;
ઈસું વિમાસી સાથિ લેઈ, રાજ-સભાઈ પોહુતા બેઈ. ૫૩
- રાજા પૂછઈ ‘એ કુણ બાલ?, અતિ સરુપ ^૯સુંદર સુકુમાલ’;
‘વસંતપૂરી સેનાપતિ જેહ, સૂરસેનનો નંદન એહ.’ ૫૪
- ^{૧૦}માન-મોહુત રાજા દિઉ, અગડદત્તનો ^{૧૧}ચિત રંજીઉ;
એહવિ નગરલોક સવિ મલી, આવ્યા રાજસભા મનરલી. ૫૫
- કહિં માહાજન ‘સાંભલિ સ્વામિ!, વસસઉ નહી અમ્હે ઈણિ ગામિ;’
રાય કહિ ‘કુણ ^{૧૨}દૂલવિ?’, વલતુ નગર લોક વીનવઈ. ૫૬
- ‘ચોરે લોક સંતાપ્યા સહુ, નિરધન જન થયા તે બહુ;
ઉપર કરી ચોર ઝાલિઈ, કહિ અમ્હ વસવા ઠામ આલીઈ.’ ૫૭
- તેડાવ્યો તવ નગર ^{૧૩}તલાર, કોપ્યો રાય અતિ બોલિ ^{૧૪}ખાર;
‘સ્વામિ! મન-માનિ તિમ કરો, વિષમ ચોર એ નહી પાધરો.’ ૫૮
- રાય પાનનઉ બીડો લીઉ, સભા સમુખ જોઈ બોલીઉ;
‘એહ ચોર ઝાલેસઈ જેહ, સવા ^{૧૫}કોડિ ધન લિહિસઈ તેહ.’ ૫૯

૧. પાઠવી=કહી, પાઠાં કીયુ. ૨. પાઠાં રજીઉ. ૩. પાઠાં નઈ. ૪. પાઠાં સદહઈ. ૫. પાઠાં ઉલસિ. ૬. પાઠાં જઉ. ૭. પાઠાં પુહચઉ. ૮. પાઠાં સબલ કાજિ ધન દીઉ. ૯. પાઠાં દેખી. ૧૦. આદર, સત્કાર. ૧૧. પાઠાં હિયઉ. ૧૨. કુખ આપે. ૧૩. કોટવાળ. ૧૪. આકોશપૂર્વક. ૧૫. પાઠાં લાખ.

- સભા સહુ મુખ વિલખો કીઉ, તેતલઈ અગડદત્ત બોલીઉ;
 'અવિધ દીઉ દિન સાત પ્રમાણ, ગ્રહી ચોર આણું ઇણિં ઠાણિ. ૬૦
- ગુરુવારિં જો તુ હિં નવિ રહિ, સાહસવંત આપ પરિ લહિ';
 જોઈ વેશયાઘર જીવટઈ, સૂન 'હરઈ ચાચરિ ચોવટઈ. ૬૧
- છઠ્ઠાઓ દિહ ગયો જવ વહી, અરતિ-ચિત કુમર થઓ સહી;
 લોક કુમરની હાસી કરિ, સાહસવંત લાજ મનિ ધરિ. ૬૨
- જોઈ નગર વનંતરિ ગઓ, સાંઝ પડી તવ 'બાહિર રહ્યો;
 એકાકી તરુઅરનઈ હેકિ, બઈઠો નરખિ ચિંહુ દસિ દ્રેકિ. ૬૩
- રૂપ મજૂરતાણો તિણિ કીઉ, 'વેલુ હેકિ ખડગ ઢાંકીઉ;
 તિસિ એક યોગી 'વેગલો, દીઠો આવઈ ઉતાવલો. ૬૪
- યોગી ભંજી તરુઅર ડાલિ. ચડી બઈઠો ઉપરિ 'સુવીસાલ;
 જાણ્યું કુમરઈ 'એ યોગી નહીં, જીવદયા હીણો એ સહી.' ૬૫
- રવી સનમુખ જોઈ વાર-વાર, તે દેખી ચીંતવઈ કુમાર;
 બીજા સહુ જાઈ ઘરિવઈ, એ બઈઠો કાંઈ કારણ સહી. ૬૬
- કાલઈ વરણિ કુર વિકરાલ, લોચન રત્ત મત્ત 'મછરાલ;
 સહી એ ચોર યોગીનઈ વેશ, જાણી કુમર કીધો આદેશ. ૬૭
- યોગી કહિ 'કવાણ 'તુઝ નામ?', કુણ તુઝ ગામ? કુણ ઠામ?';
 કુમર તેહ મનિ લિહવા ભણી, કૂડી વાત કહિ આપણી. ૬૮
- 'સ્વામિ! હું જૂયારી ઘણું, ધન સઘલુ હારિઉ આપણું;
 ચોરી કરુ અનઈ જૂ રમઉ, 'રાત થાકી ભાગો વન ભમું. ૬૯
- રાતઈ છાનો પઈસું ગામિ, જન્મ દલીદ્રી હું છું સ્વામિ!';
 યોગીઈ જાણ્યું 'સાથી એહ, હિવિ 'ઈણિ સાથ માડું નેહ'. ૭૦

૧. મર્યાદા. ૨. ઘરમાં, પાકાં દેહરિ. ૩. પાકાં વાસો. ૪. રેતી. ૫. થોડો દુર. ૬. પાકાં ચુસાલ. ૭. મત્સર યુક્ત. ૮. પાકાં મુઝ. ૯. પાકાં રચણ. ૧૦. પાકાં મુઝ.

- યોગી કુમર પ્રતિઈ ઇમ ભણઈ, ‘હવિ મુઝ મિલિ દલદ્ર કિમ રહિ?;
દેઈસ આજ કનકની કોડિ.’ કુમર પયંપઈ બે કર જોડિ. ૭૧
- ‘તું મુઝ માત તાત તૂં નાથ, તૂં સાહિબ તૂં ગુરુ જગનાથ;
સહી ભાગ્ય જાગ્યું માહરું, જઓ દરસણ પામિઉ તાહરો.’ ૭૨
- રાતિ પુહર ^૧વઉલી જેતલઈ, યોગી સજ્જ થયો તેતલઈ;
યોગીતાણો વેશ પરિહરી, પિહરી ચર્મતણી ^૨બગતરી. ૭૩
- ખાત્ર ખણવા લીયાં હથીયાર, હાથે કંકલોહ કરવાલ;
કુમર ખડગ નિજ સાથઈ કરી, બેહુ પઈઠા ચંપાપુરી. ૭૪
- મંત્ર ભણી ^૩ઝબકી વીજડી, તાંલાં ત્રૂટિ ^૪પોલિ ઉઘડી;
‘મારિગિ મંત્ર જ ગણતું જાઈ, જાગતાં નર નીદ્રા થાઈ. ૭૫
- ફરઈ નિશંક નગરમાં સહી, મંત્ર-સક્તિ કો દેખઈ નહી;
સાગરસેઠ હાટ હેરીઓ, બઈસી તીહાં ખાત્ર તિણિ દિઓ. ૭૬
- ^૫પેઈ દશ આભરણહતણી, કાઢી ઋદ્ધિ ^૬વલી તે ઘણી;
લેઈ એકાંત ઢગલો કીઓ, તસ્કર કુમર પ્રતિ બોલીઓ. ૭૭
- ‘ચ્યારિ મજૂર જઈનઈ તેડિ, જિમ ધન નાખો ‘વેડિ;
ધન સઘલો લેઈ ‘માંચઈ ભરો, ચિહુ ^૭ખંધે લેઈ સંચરો’. ૭૮
- બાહિરિ ગાઉ આવ્યા જસઈ, ચોર તેહ પ્રતિ બોલઈ તસઈ;
‘રાતિ ઘણી થાકઈ છઈ સહી, તિહાં વિશ્રામ કરો ઈહાં ^૮સહી’. ૭૯
- ચ્યારિ મજૂર અનઈ તે ચોર, નીદ્ર નીસંક કરઈ તે ઘોર;
કપટ નીદ્રઈ ^૯સુતો કુમાર, નાણઈ તિહાં વીસાસ લગાર. ૮૦
- આપ ઠામિં ^{૧૦}વેલુ આકાર કરી, ઉઢાડિઓ વસ્ર ઉપરી;
આપણ ખડગ ગ્રહીનઈ વહિઓ, અલગો વૃક્ષ મૂલિં જઈ રહ્યો. ૮૧

૧. પસાર થઈ. ૨. બખતર. ૩. પાઠાં ઠબકી. ૪. દરવાજો. ૫. માર્ગમાં. ૬. પેટી. ૭. પાઠાં અનંતી. ૮. વગડામાં.
૯. ચામડાથી મઢેલી પેટી. ૧૦. પાઠાં કાંધે દેઈ. ૧૧. પાઠાં રહી. ૧૨. પાઠાં પઉઢીઉ. ૧૩. રેતી.

- જાગિઉં તિસિં ચોર વિકરાલ, કાઢી કંકલોહ કરવાલ;
કીઉ મજુરતાણો સંહાર, કુમર ભણી મૂક્યો પ્રહારિ. ૮૨
- વેલૂં ઢગલો 'દીઠો જામ, તસ્કર મનિ શંકાણઉ તામ;
'સહી એ કોઈ પુરુષ પ્રધાન, મુઝ 'ઉપહિરો વીર નિધાન'. ૮૩
- 'ચ્યાંહઈ ચોર ચિહુ દિસિં જસિં, તરુ-તલિં દીઠો તે તસિ;
ધાઓ ચોર ગ્રહી કરવાલ, અગડદત્ત નાઠઉ તતકાલ. ૮૪
- ચોર કુમરની પૂઠિં થઓ, ઘણી ભૂમિ લગિ નાઠઉ ગઉ;
કુમર વેદેસી ન લહઈ સાર, ચોર તીહ ભુઈ લહિં વિચાર. ૮૫
- આગિલિ બહુ પાહાણમય 'સિલા, કરિ ઉભો માણસ જેહવા;
કુમર ઘાઈ પઈઠો તેહ માહિ, રહિઓ થંભ પુઠિ કરિ 'સાહિ. ૮૬
- ચોરઈ જાણિઓ એ નર-અંગ, તેણિ હણીઓ ખડગ નિસંક;
કંકલોહ કરવાલ પ્રચંડ, ઘાઈ થંભ હણિઉ 'શતખંડ. ૮૭
- પાછો વલઈઉ કરી અહંકાર, મૂક્યું પૂઠિં કુમરિં પ્રહાર;
લાગિ ખડગ પગે ખડહડિઓ, ચોર વિખંડ થઈનઈ પડિયો. ૮૮
- કહિ કુમર હર્ષિત હુંઉ હિયઈ, 'મૂરખ! થાય એમ 'વાહીય';
ચોર ભણઈ 'કુલ કહિ તાહરિ, જિમ સુખ-મરણ હુઈ માહરિ.' ૮૯
- કહિં કુમર 'મુઝ ખત્રી જાતિ', ચોર કહઈ 'તૂં સાંભલિ વાત;
'દીસઈ સઈ સન્મુખ પર્વત એહ, તિહાં પીંપલ-તલિ છઈ મુઝ ગેહ. ૯૦
- માહરઉ ખડગ હાથિ તૂં ગ્રહી, તાલી ત્રીણ દેજે તિહાં જઈ;
ગુફામાંહિ બિહિનિ મુઝ વસઈ, સિલા ઉઘાડી બાહિરિ આવસઈ. ૯૧
- તીણઈ પ્રતિજ્ઞા કીધી એહ, "બંધવ મારઈ પરણીસ તેહ";
ચોર ભૂજંગમ માહરું નામ, તેહ ગુફા મુઝ વસવા ઠામ. ૯૨

૧. પાઠાં પેખિઈ જસઈ. ૨. ચીયાતો. ૩. શોધે છે. ૪. પાઠાં સવા. ૫. પકડીને. ૬. પાઠાં નવ. ૭. પ્રહાર. ૮. પાઠાં દસિ.

- તૂં પરણજે બિહિનિ માહરી, આ સઘલી લખમી તાહરી;
વીરમતિ દીધી તુઝ ભણી, ગુફા સહીત ભોગવિ ઋદ્ધિ ઘણિ. ૯૩
- હવિ જાગ્યો વલી 'તાહરો ભાગ્ય, મયા કરી મુઝ દેજે 'દાઘ';
'ઇમ વાત કહી તતકાલ, તિસિ ચોર પણિ કીધો કાલ. ૯૪
- તિહાંચિ સામિ પર્વત ગયો, જઇ પિંપલ તલિં ઉભો રહ્યો;
તાલી ત્રણિ મેહલી જેતલિ, સિલા ઉઘાડિ સ્ત્રિ તેતલિ. ૯૫
- જોયું એહ બંધવ તો નહી, ભાઈ ખડ્ગ એ હાથે સહી;
'મુઝ બંધવ મારિઉ છઇ એણિ', 'હસી કુમર બોલાવ્યો તેણિ. ૯૬
- 'મુંઝ પ્રતિજ્ઞા પૂરી થઈ,' તેડી ગુફામાંહિ તે ગઈ;
ભાઈતાણઉ કહિઉ 'વિરતંત, તે બોલઈ 'ઇહાં બઈસો કંત!'. ૯૭
- ચિહું દિસિ દેખેઈ લખમી ઘણી, કમી નહી ધન-સોવનતાણી;
સુંદર એક પલ્યંક અપાર, બઈસાર્યો 'સુખ-સેજ કુમાર. ૯૮
- 'પ્રીતમ! એ ધન એ આવાસ, હું વીરમતી તમ્હ પય-દાસ;
એહ એકંતઈ મિલ્યો સંયોગ, રહો પ્રછન્ન ભોગવો ભોગ. ૯૯
- તમ્હ કારિણિ આણું સુખડી, ઇમ કહી રમાણી ઉપરિ ચડી;
સિલા એક પલ્યંક પ્રમાણ, કાઠયંત્રે બાંધી 'બંધાન. ૧૦૦
- ચિંતઈ કુમર 'મઈ કીઉ વિશાસ, વનિતાતાણો કીઉ વેસાસ';
ઇમ જાણિ ઉઠિઉ તિહાં થકી, ખૂણઈ જઈ રહ્યો તે 'લુકી. ૧૦૧
- નાંખી સિલા નારિઈ નિશંક, પડતા ચૂર્ણ થયું પલ્યંક;
હસતી નારી બોલઈ તેહ, 'વરવા આવ્યો ભોગી એહ.' ૧૦૨
- ઇમ હસતી નારી ઉતરી, અગડદત્તિ તે 'ઝૂંટિઈ ઘરી;
'મિ 'છેદા તુઝ બંધવ ગોત્ર, મૂરખ! રંડ! તૂં કેહી મી માત્ર?'. ૧૦૩

૧. પાઠાં માહરો. ૨. અગ્રિદાહ. ૩. પાઠાં તિસિ ચોર પણિ કીધો કાલ, કુમરઈ જઈ લીઉ કરવાલ. ૪. પાઠાં સહી. ૫. વૃતાંત.
૬. સુખ-શય્યાપર. ૭. પાશથી. ૮. જુએ છે. ૯. પાઠાં પરણિવા. ૧૦. ચોટલેથી. ૧૧. પાઠાં વિંધ્યા.

- બાંધી બાહિરિ આણી નારિ, દીધી સિલા ગુફાનઈ બારિ;
રાજસભાઈ લેઈ ગયો, લોક મનઈ ^૧અચંભો થયો. ૧૦૪
- રાજા પૂછઈ ^૨‘સુશુ કુમાર!, નારી આણી કસો વિચાર?’;
‘એહ બિહનિ આણિ તસતણી, વીરમતી નામઈ પાપણી. ૧૦૫
- સાંભલિ રાય! ભૂજંગમ ચોર, અતિ પ્રચંડ ^૩પાતકી ^૪અઘોર;
દિન ફરતો યોગિનઈ વેસ, રાતઈ ^૫મુસતો લોક અસેસ. ૧૦૬
- વિદ્યા સબલ ચોરનઈ પાસ, આપ બલ ઉડઈ આકાસ;
મંત્રિ તાલાં ત્રોડઈ સોઈ, ઘર-ઘણીઆનઈ નિદ્રા હોઈ.’ ૧૦૭
- લેઈ ^૬ખાડઈ ઘાતી નારિ, રાજા મંત્રી થઉ અસવાર;
નગરલોક સહુ સાથિં કરી, હર્ષિત સઘલી ચંપાપુરી. ૧૦૮
- રાજા પ્રતિ કુમર ઈમ ભણઈ, ‘એહ ખાત્ર ઘર સાગરતણિ;
સૂતા પુરુષ હણ્યા ^૭તેણિ ચ્યારિ, પેખી તસ્કરનાં હથિઆર.’ ૧૦૯
- કહિઉ સવિ વેલુતાણો પ્રપંચ, આપ ઉગરિયો થંભ સંચ;
દિઠો ચોર અતિહિં પ્રચંડ, ખડગ પ્રહારિ થયું તે ખંડ. ૧૧૦
- આવ્યો રાય ગુફા બારણિ, નગર લોક પ્રતિ એહવું ભણિ;
‘સાત વરસમાં જે ધન ગયું, ખાત્ર ‘ખણી ચોરઈ સંગ્રહિઉ. ૧૧૧
- સઘલૂ નામઈ માંડિઓ તેહ, ઘણું વિચારી ‘નરતિ કરેઈ;
ગુફામાંહિ રાજા સંચરિ, ધન પેખી મન અચરિજ ધરિ. ૧૧૨
- ઋદ્ધિ સહું લેઈ ઢગલો કીઉ, આપ આપણો ઉલખી લીઓ;
જે પરદેસી થકી ધન રહિઓ, તે સઘલો પાછિ લિઉ ^૮ગરો. ૧૧૩
- પેખી ઋદ્ધિ તેહ અતિ ઘણી, દીધી રાઈ અગડદત્ત ભણી;
નગરમાંહિ ^૯વધાવા કીયા, સહુ કો નિજ મંદીર આવીયા. ૧૧૪

૧. આશ્ચર્ય. ૨. પાકાં કહુ. ૩. પાપી. ૪. ભયંકર. ૫. ચોરતો. ૬. પાકાં ખોડઈ. ૭. પાકાં જેહવાર. ૮. પાકાં કરી. ૯. ઉકેલ.
૧૦. ઢગલો. ૧૧. ઉત્સવ.

કુમરતાણી કીરતિ અતિઘણી, યુથઉ ભાગ દીઉ ગુરુ ભણી;
સંભલી વાત મયાણમંજરી, અતિ હરખીત મનમાં સુંદરી. ૧૧૫

બીજ દિન અતિ વાડિમાંહિ, ગુંખિ બઈઠી અતિ ઉછાંહ;
હસીનઈ અગડદત્ત પ્રતિ ભણઈ, ‘કબ સંયોગ હુસઈ આપણઈ?’ ૧૧૬

કુમર કહિ ‘મિં તાહરુ કિઓ, મરણ અંગ મી સંકટ લીઓ;
તાહરા પીતાતાણો દ્રવ્ય હયો, તઉ મઈ એતલો ઉઘમ કરિઓ.’ ૧૧૭

મયાણમંજરી બોલઈ ‘સ્વામ!, હું નિત જપું તાહરું નામ;
બઈઠી છું તુઝ બોલ આધાર, તું મુઝ પ્રીઉં હું છું નારિ.’ ૧૧૮

તેણિ અવસરિ રાજાતણિ, પટહસ્તી છૂટો મહિપૂ ધણઈ;
પાડઈ ઘરિ મંદિર બહુ હાટ, મારઈ લોક નઈ પાડઈ ^૧હાટ. ૧૧૯

અતિ ઉપદ્રવ મંડિઉ તીય, નગરી લોક દુખ દેખીઈ;
દિવસ પંચ વઉલિયા જેતલિ, ચિંતાતુર રાજા તેતલઈ. ૧૨૦

ઝાલી ન સકઈ કો ગજરાજ, માંડિઉ નગરીમાહિ અકાજ;
રાજા સહુ લોક મેલવી, પડહતણિ બુદ્ધિ કેલવી. ૧૨૧

‘જે ઝાલી આણઈ ગજરાજ, કોડિ દીનાર દેઓ તસ ભાઈ’;
અગડદત્તઈ બીડઓ ઝાલીઉ, ચહુટઈ ગજ ઝાલાણ ચાલિઉ. ૧૨૨

હાથી ^૨રાજમુહલનઈ હેથિ, ઉભો જોઈ ચિહુંદસિ ^૩દ્રેઠિ;
આવ્યો કુમર વીણા તવ ગ્રહી, મધુર રાગ આલાપઈ સહી. ૧૨૩

ગાઈ કુમર મધુર સર સાદ, ^૪મયગયલ મોહિઓ તિણિ નાદિ;
તિણી વેલાઈ રાયની કુંયરી, ગુંખિ બઈઠી સુરસુંદરી. ૧૨૪

અડગદત્ત અતિરુપ નિહાલિ, કામબાણ વેધી તે બાલ;
જિમ-જિમ સરસ રાગ સંભલઈ, તિમ-તિમ વિષય વ્યાપી મન ભલઈ. ૧૨૫

૧. દુકાન. ૨. રાજમહેલની નીચે. ૩. દ્રષ્ટિ. ૪. મદગજ.

કુમરી નિજ મન નિશ્ચય કર્યો, ‘ઇણિ ભવિ એહ કંત મઈ વયો’;
ગજ નીચો મસ્તક કરી રહ્યો, આપણી બુદ્ધિ ગયવર ગ્રહ્યો. ૧૨૬

હિવિં કુમરી માતા પ્રતિ ભણઈ, ‘એ વર માન્યું અમ્હતાણઈ’;
રાજા ચિત્ત ઘણો ઉછાહ, કુમરિનો માંડિઉ વિવાહ. ૧૨૭

સોમદત્ત ગુરુ બંભણ જેહ, નામ-ઠામ કુલ દાખ્યાં તેહ;
ખરચ્યા બહુલાઆ ^૧ગરથ અપાર, પરાણ્યું અતિ ઉછવઈ કુમાર. ૧૨૮

રાઈ દીધો ઠામ સુરંગ, સહિસ દોઈ તેજી ^૨સુરંગ;
ભલા રથ નઈ મયગલ પંચાસ, અગડદત્ત વિલસઈ સુખવાસ. ૧૨૯

સબલ પાંચસઈ દીધાં ગામ, આપ પાસઈ મંદીર ઘર ઠામ;
સાત ભૂમિ મંદિર આવાસ, અગડદત્ત તિહાં રહિ ઉલાસિ. ૧૩૦

વસ્તુ :

કુમર ચિંતઈ, કુમર ચિંતઈ, આપ મનમાહિ ઇહાં,
હું આવ્યો એકલુ, વસ્ર હીણ દુખી રહ્યો ભોજન,
જવ સુખ પોતઈ પ્રગટીઉ, તવ અચિંત પામ્યો બહુ ધન’;
રોજ કુમર રંગિ મલી, મનોહર મુહિલિ મંડાણ,
કુશલલાભ ઇણિ પરિ કહિ, પેખુ પુણ્ય પ્રમાણ. ૧૩૧

અગડદત્ત સુખિ તિણિ પુરિ રહિ, દેસ વિદેસઈ સુજસ ગહિ-ગહિ;
એક દિવસઈ ઘરણઈ બારણઈ, બઈઠો છઈ પરિવાર ઘણઈ. ૧૩૨

તેણિ વેલા એક ગરદી નારિ, આવિ સમી સાંઝની વાર;
અલગી થકી કરઈ તે ^૩સાન, આવ્યો કુમર કરી અનુમાન. ૧૩૩

પૂછઈ કુમર ‘કવાણ તૂં નારિ?, આહાં આવી કેણ પ્રકાર?’;
‘મયણમંજરીની હું ધાવિ, તમ્હ પાસઈ આવિ સદભાવિ. ૧૩૪

મયાણમંજરી ઇંમ વિનવઈ, “રાજકુમરી પરણી હવઈ; દીધુ બોલહ તો મુઝ ભણી, કિસી વાત તેડાવા-તણિ?”	૧૩૫
વલતો કુમર કહિ મુખ હસી, ‘મયાણમંજરી મુઝ મનિ વસી; મુઝ ચિંતા છઈ એહની ખરી, વાયા અવીચલ છઈ માહરી.’	૧૩૬
સવા કોડિનો દીધો હાર, સાચો દાખ્યુ પ્રેમ અપાર; મનમાં પ્રીત ધરયો અતિ ઘણી, જાતાં લેઈ જાસું તમ્હ ભણી.	૧૩૭
એક દિવસ આવિયા પ્રધાન, શ્રીવસંતપુર નગરસુ થામ; અગડદત્ત તેડવા કાજિ, મોકલ્યા ભીમસેન મહારાજ.	૧૩૮
સસરા પ્રતિ માગઈ આદેસ, ‘મનિ ઉમહઈઓ જાયવા ‘સદેસ’; રાજાઈ અતિ આગ્રહ કર્યો, માતા મિલવા મનિ ગહગહ્યો.	૧૩૯
નગરમાહિં મંડઈ પરવાહ, બહુલુ ગરથ દિંઅ ઉછાહ; સુરસુંદરી રાજકુયરી, લીધી સાથઈ અંતેઉરી.	૧૪૦
દોઈય સહસ હયવરિ પરિવર્યો, નગર સરોવરિ જાઈ ઉત્તર્યો; કુમરિનઈ દિધી બહુ ^૧ આથિ, સપરીવાર રાજા થઉ સાથિ.	૧૪૧
બિહું જોયારો કટક સહુ મિલ્યું, વિઉલાવીનઈ રાજા વલિઉ; તવ કુમરી પ્રતિ કહિ કુમાર, ‘ચાલો તમ્હે લેઈ પરિવાર.	૧૪૨
સેન સહીત વહિયો પુર ભણી, વાટ મ જોયો ઈહ મુઝ તણી; નગરિ જઈ હુ ગુરુ ભેટીસ, આપઈ તમ્હનઈ આવિ મલેસ.	૧૪૩
ગુરુ માહરો ^૨ મોકલાવ્યો નથી, મિં વિદ્યા સિખિ જેહથી’; ઈમ કહી એક રથ વહિઓ, સાંઝ સમઈ ગુરુનઈ ભેટીઓ.	૧૪૪
દીયાં ધન સોવિણ અતિઘણાં, ‘એહ પ્રસાદ સહુ તમ્હતાણા’; ઊઠિઉ કુમર ગુરુ મોકલાવિ, મોકલી દૂતને ધાવિ તેડાવિ.	૧૪૫

- મયાણમંજરી વહિલી તેડિ, ઘાઈ ^૧અસુર ન કીજઈ જેડિ;
બહુ આભરણે પેઈ ભરી, બઈઠી રથ મયાણમંજરી. ૧૪૬
- નારી લેઈ ચોહુટઈ સંચરિ, ઉચઈ સાદિ કુમર ઉચરિ;
'સાગર ^૨સેઠિતાણી દીકરી, હું લેઈ જાઉં ^૩છાંનો અપહરી. ૧૪૭
- એહની ^૪વાર કરિજિ કોઈ, મુઝ પુઠિ તે આવયો સોઈ';
ઈમ કહી નગર થકી નીસરઈ, સેનાનઈ મારિગિ સંચરઈ. ૧૪૮
- સેઠ સૂણી ^૫રલીઆયત થયો, 'વારુ થયો કુમર લેઈ ગયો;
કુલ-કલંક ચડાવત એહ, નીચ સંઘાત મંડત નેહ.' ૧૪૯
- કુમર બીહય રયાણી અંધાર, સૂઝઈ મારગ નહીં લગાર;
જાતાં મારિગ દોઈ જેતલઈ, ભૂલો કુંમર પડિઉ તેતલઈ. ૧૫૦
- ચ્યાર પુહુર વાટિ વહિઆ, દિનિ ઉગતઈ સરોવર ગયા;
વહિયા ^૬કટક નવિ દિસઈ વાટ, ભૂલાં પડ્યા હુઓ ઉચાટ. ૧૫૧
- તેસિં એક ગોકલનો ઘણી, આવ્યો સરોવર પાણી ભાણી;
પૂછઈ કુમર પંથ તસ પાસિ, 'કટક કેહી દિસ વહિઓ? પ્રકાસ.' ૧૫૨
- 'વસતઈ મારિગિ ^૭દલ સવિ વહિઓ, તુમ્હનઈ તે બહુ અંતર થઓ;
'એહ જ વાટ વસંતપુરતણી, ઈણિ મારિગ છઈ આપદ ઘણી.' ૧૫૩
- કુમર ^૮પયંપઈ 'કસો વિચાર?', 'ઈણિ મારિગ છઈ સંકટ ચ્યાર;
કુસલ-ખેમિ જું તે લંઘેસઈ, શ્રીવસંતપુર તઓ પામેસઈ.' ૧૫૪
- કુમર કહિ 'તે સંકટ કિસો?', 'હસ્તિ એક ^૯રત્ત ^{૧૦}જિમ જિસો;
તિણિ માર્યા છિ લોક અનેક, પહિલો સંકટ મોટો એક. ૧૫૫
- નદી એક મોટી લંઘવી, અતિં ઉંડી યમુના જેહવી;
તેહ તણઈ તટિ સીંહ કેસરી, બીજઈ સંકટ તે મનિ ધરી. ૧૫૬

૧. મોળુ. ૨. પાકાં શ્રેષ્ઠિતાણી. ૩. પાકાં છઉ. ૪. મદદ. પાકાં વાહર. ૫. પ્રસન્ન-પુશ. ૬. સૈન્ય. ૭. સૈન્ય. ૮. પાકાં એ સુણિ. ૯. બોલે. ૧૦. હજ-પુષ. ૧૧. જમ=યમ.

- આગલિ એક દ્રષ્ટિ વિષ સાપ, જાણિ પૂરવ ભવ પાપ;
પેખી માનવ 'પૂઠઈ પુલઈ, મંત્રિ યંત્રિ ટાલિઉ નવિ ટલિ. ૧૫૭
- ચોઉથી ચોરતાણી છઈ 'પાલિ, ઘણા લોક મારિયા તિણિ 'ઝાલિ;
અર્જન પક્ષિપતિ તે રહિ, વાટ પીડઈ લોક નવિ વહિ.' ૧૫૮
- કુમર સાંભલી સંકટ ચ્યારિ, પણિ મનિ બીહઈ નહી લગાર;
મયાણમંજરી ચિંતા કરિ, 'માહરા 'પગની પિંડી થરહરિ. ૧૫૯
- પ્રીતમ! એહ પંથ પરિહરો, બીજઈ મારગિ ત્રેવડ કરો';
વયાણ સાંભલી પ્રીય મન હસ્યો, 'પસુઆં તણો પરાક્રમ કસો?' ૧૬૦
- કીધા 'મજ્જણ નીરમલ નીર, બઈઠા બેહુ સરોવર તીર;
પૂઠિથકી આવ્યા સુણિ નામ, વિવહારિઆ ચારિ તિણિ ઠામિ. ૧૬૧
- વિવહારી તેણે કીધ જુહાર, કુમર બોલાવ્યા તેણિવારિ;
'કિંહાથી આવ્યા? ઇહ કુણ કામ?' 'શ્રીવસંતપુર વસવા ઠામ. ૧૬૨
- પાંચ વરસ પરદેશિં 'રહ્યા, વિત્ત ઉપાઈ વહિયા;
ચંપાપુરિ વાત તુમ્હ સુણી, અતિ 'ઉછક 'હુઆ તુમ્હ ભાણી. ૧૬૩
- રથ 'ચીહલે અમ્હ આવ્યા સહી, વીષમ પંથ 'કોઈ દીસઈ નહી';
કહિં કુમર 'તમ્હે પાછા વલો, બીજઈ પંથ કટક જઈ મલો.' ૧૬૪
- તે બોલઈ 'હવિ અંતર ઘણો, સાથિ ન મૂકું અમ્હે તમ્હતાણો;
સ્વામી! સપુરીસ સાહસવંત, તુમ્હ સરણે હવઈ અમ્હ નીશ્વંત. ૧૬૫
- ઈણિં અવસર તે અટવી ભાણી, બહિનિ ભૂજંગમ તસ્કરતાણી;
'અગડદત્ત ચાલ્યો' સાંભલી, 'સાઝકિરણ ચાલિઉ મનિરલી. ૧૬૬
- તેહના સગા સહોદર ચાર, બઈસઈ તિહાં અટવી કંતાર;
સો ભાઈનઈ કહિવા ગહિગહઈ, 'અગડદત્ત મારિગિ વહિ.' ૧૬૭

૧. પાછળ. ૨. ચોરોનુ ગામ. ૩. પાઠાં પાલિ. ૪. પાઠાં કુખે ચિત્રી મરઈ. ૫. સ્નાન. ૬. પાઠાં હીયા. ૭. ઉત્સુક. ૮. પાઠાં થયા તેહ. ૯. ચીલે. ૧૦. પાઠાંદલ. ૧૧. સાંજના કિરણો હતા ત્યારે - સાંજના સમયે (?)

- જિજિં સરોવર ઉતરિઓ કુમાર, તે સમીપઈ ગામ અપાર;
ચોર પ્રચંડ અછિ તિહાં રહ્યો. વીરમતીઈ જઈ તેહનિ કહ્યો. ૧૬૮
- ‘અગડદત્ત જાઈ એકલો, ભાઈ-વઈર વાલુ તો ભલો’;
‘ચોર કરી સન્યાસી વેશ, આવ્યો સરોવરતણિ નિવેશ. ૧૬૯
- અગડદત્તથી અલગો રહિઉ, વિવહારિઆ પ્રતિ ઈમ કહ્યો;
‘જે પણિ આવ્યા એહનિ કેડિ, હવિ આગલિ છઈ ઉજડ વેડિ. ૧૭૦
- આવો એહનિ છંડી પાસ, એહ ^૧ટીટાનો કિસો વિશાસ?;
આપણ જાસુ વસતી વાટ, જિમ ભાંજઈ મનનો ઉચાટ.’ ૧૭૧
- વિવહારિઆ તેહ પ્રતિ કહઈ, ‘એહની ^૨નરતિ ^૩મુઠિ નવિ લહિ;
એહનિ સાથિ ભય કો નહી, સાહસવંત સૂર એ સહી.’ ૧૭૨
- કહિ સન્યાસી ‘ધન મુઝ પાસિ, તિણિ કારિણિ ન કુરુ વેશાસ’;
લોહ પાસાણ ભરી ‘વાંસણી, ચોરે દેખાડી તેહ ભણી. ૧૭૩
- વિવહારિ આયા મુગધપણિ ચિત્ત, ચોર ભણી દેખાડિ વિત્ત;
પેખી તે રલીઆત થઓ, ‘સાથિ ‘આવસિ’ ઈમ કહ્યો. ૧૭૪
- કુમર કહિ એ ‘ધુરત જાતિ, સકઈ તો એ મ તેડુ સાથિ’;
વિવહારિઆ ન વાર્યા રહિ, સન્યાસી સાથઈ થઉ વહિ. ૧૭૫
- ત્રિજો દિન ^૪વઉલિઉ જેતલઈ, આવિઓ એક ગોકલ તેતલઈ;
સરોવર પાલિ જઈ ઉત્તર્યો, સન્યાસી સાથઈ ન હુ તર્યો. ૧૭૬
- ‘વરસ એક ‘પિહરલા આવાસ, હું ગોકલિ રહિઉ ચઓમાસ;
ઈહાં ભગત છઈ માહરો લોક, દુધ દહીનો ‘મલિસઈ થોક.’ ૧૭૭
- ગોકલમાહિ સન્યાસી ગયો, સાથિ સહુ તિણિ સરોવર રહઈઓ;
દુધ-દહી બહુલાં મેલવી, કાલકુટ માંહિ ^૫વિસ મેલવી. ૧૭૮

૧. પાકાં ચ્યાર. ૨. ગરાસીયાની ખીજવણ. ૩. તપાસમાં નિયત પાણે. ૪. મુજિ-ચોરી. ૫. કેડ ફરતી બાંધવાની રૂપીયા ભરેલી થેલી.
૬. પાકાં આવિ વાસો રહ્યો. ૭. પસાર થયો. ૮. પહેલા. ૯. પાકાં કરિસ સંયોગ. ૧૦. પાકાં વિસસિઉ કેલવી.

- લેઈ પ્રભાતિ ઘણી આથણી, આવ્યો ભોજન દેવા ભણી;
વિવહારિઆ કુમરનઈ કહિં, 'આણ્યો ગોરસ તમ્હનઈ હઈં.' ૧૭૯
- કુમર કહિ 'જિમો મત એહ,' અતિ સમઝાવી સેવક તેહ;
તુ હિ ન રહિ વિવહારિઆ, વિષ-ગોરસ તે આહારીયા. ૧૮૦
- સન્યાસી પોહતો ^૧તે ગામિ, તેહ જમ્યા સૂતા તેણિ ઠામિ;
જાવાતણી થઈ જવ વાર, કુમર જગાવિ તેણિ વારિ. ૧૮૧
- પ્રાણરહીત દીઠા જામ, ચમક્યો કુમર સજ થયો તામ;
^૨સવિ કિહિની લીધી વાંસણી, દીઉ દાઘ વિવહારિઆ ભણી. ૧૮૨
- તે સન્યાસી અસી કરિ ગ્રહી, આવ્યો રથિ તે આડો વહી;
'ભાઈ ભૂજંગમ માર્યો જેહ, માંગઉ વયર તેહનો એહ. ૧૮૩
- કુમર કિહિ 'રે મુઢ! અયાણ, સીહ સાથિં મૃગ કસ્યું ^૩પરાણ?;
વઢવા કારણિ તે બલ કરિ, અસી ગ્રહી અતિ ઉછક આફલઈ. ૧૮૪
- કુમરઈ ધનુષબાણ સાધીઓ, વયરી મર્મ-ઠામ વેધીઓ;
અલગો થકો પડીઉ તે જામ, વહી કુમર આવ્યો તિણિ ઠામિ. ૧૮૫
- ચોર કહિ સંભલો 'કુમાર!, એક વીનતી મૂઝ અવધારિ;
સાહમઈ પરવત ^૪ડાબી દીસઈ, ગુંફામાંહિ મુઝ પુત્રી વસઈ. ૧૮૬
- અતિ સરુપ યોવનવય તેહ, પરણીનઈ તે સાથિ લેઈ;
બીજઈ અરથ-ગરથ અતિઘણુ, તે સહુ તુ લેજે તુઝતણુ'. ૧૮૭
- કહિ પ્રચંડ 'ભાર લેઈ ખાગ, દયા કરી મુઝ દેજે દાઘ;
^૫ગુંફામાંહિ જવ જાઈ કુમાર, મયણમંજરી સાથિ ^૬તિવાર. ૧૮૮
- સીલા ઉઘાડી પઈઠા જસઈ, તસ્કર-પુત્રી આવી તિસઈ;
અપછર-રંભતણિ અનુસારિ, પેખી વિહવલ થયો કુમાર. ૧૮૯

૧. પાકાં નિજ. ૨. સહુ કોઈની. ૩. જોર, બળ. ૪. પાકાં દીવા. ૫. પાકાં ગુફા જોઈવા. ૬. ત્યારે.

જાણિઓ કુમર 'લેઉં સુંદરી, અતિ સરુપ હુઈ અંતેઉરી';
વાર-વાર સન્મુખ પેખેઈ, નયાણ સનેહી ^૧નારિ નિરખેઈ. ૧૯૦

મયાણમંજરી ચિંતઈ તામ, 'કંત રખેઈ વિલોપઈ મામ';
નારિ કહિ ^૨પ્રતિ નાહ વિચારિ, 'વીરમતીનઈ ^૩વતંત સંભારિ. ૧૯૧

તઈં માર્યો છઈ એહનો પીતા, ^૪કરસો વિસાસ ^૫ખાસો ખતા;
માનઓ વયાણ માહિરુઉ કહિઓ, ચોર પ્રતિ કાલહિ તૂં રહિઓ. ૧૯૨

રતન અમુલિક લીઆં અનેક, આપણઈ લીધો ^૬તર્કસ એક;
મયાણમંજરી દાખ્યો પ્યાર, એક સમુખ્યો નવસર હાર. ૧૯૩

સુખિં ખિંતિ આગલિ ^૭તીહાથી નીસરિ, અટવીમાહિ મયગલ સ્વર કરિ;
સૂઠિ પ્રાણિ તરુઅર ભાંજતુ, આવ્યો જલધર જિમ ગાજતુ. ૧૯૪

જાણે કરિ પર્વતનો શ્રંગ, ઘાઈ ^૮ધસઈ ધીવર ધવલંગ;
રથ પેખીનઈ રીસઈ બલિ, મારવા કારિણિ આગિલિ પુલઈ. ૧૯૫

દિઠો મયગલ કુમર જિવાર, ધનુષબાણ સજ કીઉ તિવારી;
જિમ ગજ આવિઓ મૂઠિ પ્રમાંણ, તવ કુંભસ્થલ હણિઓ બાણિ. ૧૯૬

^૯બાણ પૂછ લગિં પઈઠો સીસ, મયગલ મોટી મૂકી ચીસ;
વલતો બલિ બીજઈ સરિ હણ્યો, નિરતો સર પુઠિં ^{૧૦}નિસચ્યો. ૧૯૭

બીજઈ સરિ પિહિલો ઠેલીઉ, તિણિ વેદન મયગલ ભેલીઓ;
અટવી સનમુખ નાઠો જાઈ, જાણે પડ્યો સીહનો ઘાય. ૧૯૮

એક કષ્ટ ઉલંઘિઉ કુમાર, આગિલ આવિ નદી અપાર;
રથ છોડિઓ તેહનિ તટિ જઈ, જોયો વૃક્ષ આપ સજ થઈ. ૧૯૯

^{૧૧}વેઉ વૃક્ષની લાંબી દોરિ, ત્રૂટઈ નહી ઘણેરઈ જોરિ;
જોઈ નદીતાણો વિસ્તાર, આપ ઉતરિઓ પેલઈ પારિ. ૨૦૦

૧. પાઠાં નીજરિ. ૨. પાઠાં તુ નારિ ચિચારિ. ૩. વૃતાંત, પાઠાં ચીત. ૪. પાઠાં કીય. ૫. ગફલતમાં રહેશો=નુકસાન થશે. ૬. બાણનું બાણું, પાઠાં તરણસ. ૭. પાઠાં સાંચરઈ. ૮. જેમ માછીમાર બગલા સામે દોડે તેમ. ૯. પાઠાં સર. ૧૦. પાઠાં નીકલ્યો. ૧૧. વડવાઈ.

- ગાંઠિ ગ્રહી બેહુ ^૧દોરણી છેહ, ^૨ભિંજા પછી ન ત્રૂટઈ તેહ;
મોટા વૃક્ષ તણિ થડ બાંધિ, ^૩તરતો જોઈ છઈ બહુ સંધિ. ૨૦૧
- બીજઈ વટિ ^૪તરુની દાલિ, સબલ ^૫પ્રોણિ બાંધી તતકાલ;
નદી તરિઓ દોરણી ગ્રહી હાથિ, ઈમ ઉત્તરીઓ ^૬સઘલુ સાથી. ૨૦૨
- નદી લંઘી આઘા સંચરઈ, એકઈ સરોવર ભોજન કરિ;
વશ્યા રાતિ ગુંજઈ સીહ, અગડદત્ત મનમાંહિ અબીહ. ૨૦૩
- કહિઓ સારથી ઈંધન લાવિ, ચક્રમક ^૭લેઈ અગનિ જગાવિ;
ચ્યારિ પુહુર ^૮અંગીકું કરિ, ચિહુદસિ સિંહ ગુંજતો ફરી. ૨૦૪
- સીહ સબદ બોલઈ આણુંશારિ, કુમરિ હણિઉ બાણ પ્રહાર;
તેહ તાલુઓ વિંધઓ જસઈ, પડ્યો સીહ ખડહડઈ ભૂઈ તસઈ. ૨૦૫
- જાણ્યું 'મુઠિ ઠરી માહરી, સીહ તણી ચિંતા અપહરી';
તેહથી આઘા વાટઈ વહિં, પેખ્યું સર્પ ^૯ફૂકિ તરુ દહઈ. ૨૦૬
- કાલી જાતિ કૂર વિકરાલ, મુખિ મુકિં જાણે દવઝાલ;
ફણી-માણી-કિરણ અજુઆલુ કરિ, માહા વેગઈ પુઠિ સંચરિ. ૨૦૭
- કોઘઈ ધમધમતો ધાવતો, કુમરિ પેખ્યું તે આવતો;
સજી ધનુષ ^{૧૦}સારંગ સમાન, મૂકું તવ અર્ધચંદ્ર બાણ. ૨૦૮
- ફણ છેદી નાખ્યઉ વેગલો, વેદન સર્પ થઉ આકલુ;
તિહાંચિ રથ ખેડ્યો મનિરલી, પન્નગતણી આપદા ટલી. ૨૦૯
- અનુકમિ અટવી લંઘી ઘણી, આગિલિ ^{૧૧}પાલિ ચોરહ તણી;
ચિહુંદિસિ પર્વત એક જ વાટ, તિહા વિચિં રથ નિશરિ વાટ. ૨૧૦
- ચોર બિહિનિ જાઈ ઈમ કહિ, તમ્હ વયરી ઈણિ વાટઈ વહિં;
અર્જન પલીપતિ છઈ ઘણી, તેણઈ ^{૧૨}મેહેલી સેના આપણી. ૨૧૧

૧. દોરી. ૨. પાકાં ભીના. ૩. પાકાં નિરતઉ. ૪. પાકાં તરવરની. ૫. જાડી વડવાઈ, પાકાં પ્રાણિ. ૬. પાકાં સોહલો.
૭. પાકાં જાઈ. ૮. સગડી. ૯. પાકાં તસ. ૧૦. શાર્ગ ધનુષ્ય. ૧૧. પાકાં પાલિ તિહાં. ૧૨. પાકાં મેલવી.

તેણી રાતિ તે પક્ષિતણા, ગયા અને થઈ જોર જે ઘણા;
અર્જનતણા સહોદર ^૧હોઈ, ^૨ધાડિ સાથિ માંડી સોઈ. ૨૧૨

પક્ષિપતિ થોડઈ પરિવારિ, આડો આવ્યો વહી તિણિવારિ;
રથ^૩ઘંટા વચિ પડિઉ જિસઈ, પેખઈ કુંમર ચોર ચિહું દસિં. ૨૧૩

મયાણમંજરી રોદન કરિ, પૂછઈ કંત ‘કાઈ તૂં ડરિ?’;
‘સીહ ^૪સાપ કુંજર એકલા, એ બહુલા કિમ કરસિં ^૫ભલાં?’ ૨૧૪

કરી બુદ્ધિ ઇમ કહિં કુમાર, ‘શામા! સજો સોલ શ્રંગાર;
રતન-જડીત ^૬ગરહિંણા જેહ, તે પિહિરો અવસર એહ’; ૨૧૫

અદભુત વસ્ર પિહિર્યા અપાર, રથ આગિલિ બિઈસારી નારિ;
અગડદત્ત બિઈઠો તસ પૂઠિ, ધનુષ-બાણ સાધિ નિજ ^૭મૂંઠિ. ૨૧૬

અર્જન ચોર વિષય વિકરાલ, રુપવંત નરખી ‘જિવ બાલ;
સઘલી સેના પ્રતિ ઇમ ભણિં, ‘રખે કોઈ ^૮નારીનઈ હણઈ. ૨૧૭

કરી બુદ્ધિ નર મારિસ એહ, એ રમણી હું આણિસ ગેહ;
તે ટાલીનઈ બાંણ પ્રહાર, મૂંકઈ લાગઈ નહીં લગાર. ૨૧૮

અર્જનચોર ચોપટ ^૯ચોસાલ, રથ સમીપ આવ્યો ^{૧૦}વિકરાલ;
તે અવસર ઓલખીઉ કુમાર, મર્મ-ઠામઈ ^{૧૧}મેહિલો પ્રહાર. ૨૧૯

સર લાગતિ સમઈ ખડહડઈ, થઓ અચેત ભૂમિ-તલિ પડિ;
બીજાઈ નર હણિયા બહું, સેના તતભિણ ભાગિ સહુ. ૨૨૦

^{૧૨}વિણ નાયક સેના નવિ રહિ, લાંઘી પાલ ચિત્ત ગહગહિ;
વસંતઈ દેસ વાટ તે વહિ, પુણ્યઈ વંછીત ફલઈ કવી કહિ. ૨૨૧

હવિ જે પરણી રાજકુમીરિ, વહિ પંથ દલસહીત જિવાર;
કુમરતણી નીત જોઈ વાટ, સ્વામિ વિણ સેના ઉચાટ. ૨૨૨

૧. પાઠાં દોઈ. ૨. પાઠાં શૈન્ય. ૩. દેકરીઓ વચ્ચેનો રસ્તો. ૪. પાઠાં સાથિ. ૫. પાઠાં કલા. ૬. આભૂષણ. ૭. પાઠાં પૂંઠિ. ૮. પાઠાં જમ. ૯. પાઠાં રમણીનઈ. ૧૦. ચારે બાજુથી. ૧૧. પાઠાં અસિ ગ્રહી. ૧૨. પાઠાં કીઉ. ૧૩. પાઠાં નર.

- શ્રીવસંતપુરિ આવ્યા જસઈ, સન્મુખ રાજા આવ્યો તસઈ;
પૂછઈ રાય ‘અગડદત્ત કિહાં?’ તવ દલનાયક બોલઈ તિહાં. ૨૨૩
- ‘ગુરુનઈ મલવા પાછો વલ્યો, વલતો અમ્હ સાથિં નહુ ભલ્યો’;
કુમરતણી હવિ કરવી સાર, રાજાઈ મુકયાં અસવાર. ૨૨૪
- રાજા કુમરીનઈ સાથઈ કરી, નિજ મંદીર આવ્યા સુખ ધરી;
દીધો ^૧બહુલો દ્રવ્ય અપાર, સાસૂ પ્રણમી મિલિઉ પરિવાર. ૨૨૫
- રાજા મનઈ ઘણો ^૨અંદોહ, રાજકુમરીનઈ કંત વિછોહ;
માતાનઈ નિજ પુત્ર વિયોગ, તિણિ શોકાતુર સઘલો લોક. ૨૨૬
- એક કહિ ‘રથ ભૂલુ પડ્યો, જઉ અટવીનઈ મારિગ ચડ્યો;
વિસહર-સીહ-ગયંદ વિણાસ, તઉ આવવાની કેહી આસ?’ ૨૨૭
- ઈમ સહુ કોઈ ચિંતા કરિ, જોતાં કુમર ચિહું દશ ફરિ;
એકઈ રથઈ કુઅર તેણિવાર, આવ્યો સરોવરઈ હરખ અપાર. ૨૨૮
- ગયા વધાવા રાજા ભણી, સવા ^૩કોડિ દઈ વધામણિ;
રાજકુમરી માતા સાંભલી, દિઓ હાર મનિ પુગી ^૪રલી. ૨૨૯
- સુભ મુહુરત ^૫પઈસારો કીઓ, પિતા ^૬ગ્રાસથિ ત્રિગણો દીઓ;
માના પ્રણમી પગઈ આનંદ, સેવઈ નર-હય-ગય બહુ વૃંદ. ૨૩૦
- વાટિ મૂઆ જે વિવહારિયા, આપઈ ગરથ જે ઉગર્યા;
વીત ભરી હુંતી વાસણી, તે આપી સવિ કહિનઈ ^૭ગણી. ૨૩૧
- અગડદત્ત રાજા પ્રતિ કહિ, ‘પિતાતાણો ઈહાં વયરી રહઈ;
એતી કૃપા કરો મુજ સ્વામિ!, હું તે સાથિ કું સંગ્રામ.’ ૨૩૨
- અભંગસેન રાય તેડાવીઉ, ‘સનઘ-બઘ થઈ તે આવીઓ;
મિલ્યા લોક તે જોવા કાજિ, અગડદત્ત આવઉ તેણિ કાજઈ. ૨૩૩

૧. પાકાં અણગ. ૨. પાકાં ચિંતા. ૩. પાકાં લાખ. ૪. આનંદ. ૫. પ્રવેશ. ૬. રાજ્યકર્તાના કુટુંબીઓને પગાર માટે અપાતી રોકડ રકમ. ૭. પાકાં ઉગરી. ૮. બખ્તર પહેરીને, પાકાં સજી-સમાજી.

- કહિં લોક ‘એ બાલ કુમાર, અભંગસેન પરચંડ અપાર’;
એક કહિ ‘ગજ મોટો હોઈ, બાલક સિહ ન પુચિં તોઈ.’ ૨૩૪
- દો આખડઈ અતિ આફલઈ, ભૂકુટી ભીષણ થાએ ભલઈ;
અભંગસેનઈ વાહિઓ કરવાલ, અગડદત્તિ ચૂકવીઉ તતકાલ. ૨૩૫
- મુકિંઉ ખડગ કુમરઈ કરી રીસ, અભંગસેનનું છેદ્યો શીસ;
પુગી જણણીતણી ^૧જગીસ, સજન લોક દઈ તવ ^૨આસીસ. ૨૩૬
- અભંગસેનની સઘલી ઋદ્ધિ, રાય અગડદત્તનઈ દીધ;
વાલ્યો વયર પીતાનુ સહી, નિજ મંદિર આવ્યો ગહગહી. ૨૩૭
- અરઘ રાજ લિઉ રાજા ^૩તાણઈ, સુખ ભોગવિ ઘરિ આપણિં;
રાજકુંઆરિ સાસું ઘરિ રીત, મયાણમંજરીસું મન પ્રીતિ. ૨૩૮
- ઇંક દિન ઇન્દ્રમહોછવ હુઓ, પડહ વજાવઈ રાજા કહુઓ;
‘સુધ પ્રભાતિ સહુ કો વનિ ^૪વહીં, ^૫સઝી સમુઝી આવીયા સહી. ૨૩૯
- નગર લોક સહુ કો વનમાંહિ, રાજા પ્રેમ ઘણઈ ઉછાહિ;
અગડદત્ત માતા સંઘાત, સપરીવાર આવ્યો પરભાતિ. ૨૪૦
- ચ્યાર પુહુર લગિ નાટિક ક્રિયાં, ભોજન-દાન-માન બહુઈ દીયાં;
સાંજ પડેઈ તવ રાજા ભણઈ, પુહુચો ^૬સવે મંદિર આપણઈ. ૨૪૧
- સઘલો અગડદત્ત પરીવાર, માતનઈ તે ^૭કરિ જુહાર;
સજી સમુઝી ઘર ભણી વહિં, હસી કુમર માતા પ્રતિ કહિ. ૨૪૨
- ‘સહુ કો તમ્હે પધારો ઘરે, ‘અમ્હે આવું છું પણિ અંતરે’;
મયાણમંજરી રાખીઈ પાસ, હીચોલે હીચીઅ ઉલાસ. ૨૪૩
- નગર લોક ‘સહુઈ કો ગયા, નારીસહીત કુમર તિહાં રહિયા;
તિણિ અવસર વિદ્યાધર કોઈ, વહિ આકાસ ઉછક ^{૧૦}હોઈ. ૨૪૪

૧. આશા, પાઠાં આસીસ. ૨. પાઠાં આશીવાદ. ૩. પાઠાં ભણિ. ૪. જાય છે. ૫. પાઠાં સાંજ સમય મંદિર આવયો.
૬. પાઠાં સહુ કો ઘરિ. ૭. પાઠાં રાજકુંઆર. ૮. પાઠાં હું. ૯. પાઠાં નગરમાહી. ૧૦. પાઠાં સોઈ.

તેહતાણી નારિ છઈ જેહ, અન્ય પુરુષસિઉં લુબધી તેહ;
તે વિદ્યાધર ^૧જાણી વાત, કરવા માંડ્યો નારી ઘાત. ૨૪૫

મનિં કુડિ મુખિ માયા કરિ, હણતો ઘરિ પિતાથિ ડરિ;
ફૂલ સુગંધ બહુ મેલવી, ઔષધ ચૂર્ણમાંહિ કેલવી. ૨૪૬

ફૂલતાણો તિણિં ગુથિઉં દુડું, માહ સર્પ થયો નાનહડું;
^૨તેહના વિષનો એ ^૩સંકેત, ડંક સમઈ તે થાઈ અચેત. ૨૪૭

વિદ્યાધર દડો કરિ લીઉં, તિ લેઈ નિજ નારીનઈ દીઓ;
ક્ષણ એક લગિ નારી કરિ ગ્રહી, ઉછાલી નાખઓ ભૂઈ સહી. ૨૪૮

અંબરથી આવિઉં અપાર, અગડદત્ત દીઠો તે વાર;
કરમયોગ તે હાથે ^૪લીઓ, મયાણમંજરીનઈ વલી દીઓ. ૨૪૯

દેખી દડુઓ અપુરવ તેમ, દેઈ નાસકા પરિમલ લેઈ;
સર્પ ડંક દીઘઈ ખડહડઈ, અગડદત્ત નઈ ખોલિ પડિ. ૨૫૦

કુમર કરિ તવ હાહાકાર, ‘હે હે દેવ! ^૫હુઉં નિરધાર’;
કુસમ ^૬ટલીનઈ હુઉં સાપ, કુમર કરિ તવ દુખ વિલાપ. ૨૫૧

પુહર એક લગિં ઉષધ મંત્ર, કીધા માણી ^૭મહુરાના તંત;
^૮તુહઈ ચૂરણ સર્પ્ય પ્રમાણ, ચાલઈ કાંઈ નહીય ^૯પરાણ. ૨૫૨

નયરીતાણી પોલિ સવિ ^{૧૦}જડી, મૃતકરુપઈ સ્ત્રી પાસઈ પડી;
કર્મ મોહિના-તાણઈ પ્રકારિ, સાંથિ મરણ મંડઈ કુમારિ. ૨૫૩

સૂકાં કાષ્ટ બહુલાં સંગ્રહી, માંહિ બિઈઠો પ્રમદા ગ્રહી;
અગનિ લગાડિ ચિહુંદસિં જસઈ, તે વિદ્યાધર આવ્યો તસિ. ૨૫૪

કહિ વિદ્યાધર ‘સુણિ માહારાજ!, મુરખ મ મરિ નારિનઈ કાજ’;
કહિ કુમર ‘એહ ^{૧૧}મુઝસું પ્રેમ, ^{૧૨}એહ વિના હું જીવું ^{૧૩}કેમ?’ ૨૫૫

૧. પાકાં જાતા વાટ. ૨. પાકાં જેહના. ૩. ફળ. ૪. પાકાં ઝાલીયો. ૫. પાકાં થયુ. ૬. પાકાં ફીટી. ૭. મહુડાનું વૃક્ષ, પાકાં બહુ. ૮. તેનાથી, પાકાં તઉદી. ૯. પ્રાણ. ૧૦. બંધ થઈ ગઈ. ૧૧. પાકાં ઇણસિઉં. ૧૨ પાકાં ઈણિ પાખિઈ. ૧૩. પાકાં નેમ.

- વીઘાધર તે દીખી કુમાર, દયાવંત અતિ થયો અપાર;
'વિષનો એહ દડો માહરો, 'હુઓ સંહરુ વિષ સઘલો તાહરો.' ૨૫૬
- અગડદત્ત રલિયાત થયો, તેહનિ કાંનિ મંત્ર તિણિ દીઓ;
મયાણમંજરી સાજી થઈ, અગડદત્તની ચિંતા ગઈ. ૨૫૭
- કહિ વિઘાધર 'સુણો કુમાર!, તાહરિ એહસું પ્રેમ અપાર;
પણ નારી હુંઈ નીકુર જાતિ,' વિઘાધર કહિં વિકલ વાત. ૨૫૮
- કહિં કુમાર 'સહુ સરીખી નહી, માહરિ પ્રાણ-જીવ એ સહી;
તઈં મુઝ દિધો જીવીદાન, તૂં ઉપગારી સુગણ નીધાન.' ૨૫૯
- નવસર હાર કુમાર તવ દીઈ, ઉત્તમ 'હી તે અવસર લહિ;
'આજ 'થકી તૂં બંધવ થઓ,' વિઘાધર નિજ ઠામિ ગયો. ૨૬૦
- મયાણમંજરી જાણી વાત, 'માંડિઓ મરણ પ્રીય મુઝ સંઘાત';
ખરી પ્રીત જે મનિ નિર્વહઈ, મયાણમંજરી પ્રીઉ પ્રતિ કિહિ. ૨૬૧
- 'સ્વામી! *બહુરાતિ અંધાર, નયાણે ઘોલઈ નીદ્ર અપાર;
દીસઈ એ સનમુખ દેહરુ, ચાલો તિહાં કીજઈ 'સાથરુ. ૨૬૨
- પ્રમદા ઉપાડી ભૂજ પ્રાણિ, બઈસારી પ્રસાદઈ આણિ;
'સ્વામી! ઈહાં અંધારું ઘણું,' 'આણું અગનિ તાણું 'ચાંદ્રણુ.' ૨૬૩
- અગનિ લેવા ગયુ કુમાર, કુમરી *સંચલ સુણયો તિવાર;
'છાના નર બોલઈ દેહરિ, ચોર દોઈ આયુધ સજ કરિ. ૨૬૪
- મયાણમંજરી પૂછઈ તામ, 'કવાણ તમ્હે? ઈહાં કેણઈ કામ?';
'ચોર અમ્હે આવ્યા ઈણિ ઠાંણિ, અગડદત્તના વઈરી જાણિ. ૨૬૫
- ચોર ભૂજંગમ અતિ પરચંદ, અર્જન પણિ કીઉ બિ-ખંડ;
ત્રિહુ ભાઈના વચર વાલવા, આવ્યા અગડદત્તનઈ મારવા. ૨૬૬

૧. પાઠાં ઉગરું. ૨. પાઠાં વિઘાધર નવિ લીયઈ. ૩. પાઠાં પછઈ. ૪. પાઠાં અછઈ. ૫. પથારી. ૬. ચાંદ્રણુ=ઝાંખો પ્રકાસ. ૭. હલચલ. ૮. છુપાયેલા.

- બંધવ પાંચ હતા અમ્હ જોડિ, એણઈ ^૧વિહંડી લાઈ ખોડિ;
વરસ ચ્યાર અમ્હે ભમ્યા સહુ, પણિ એકાંતઈ પામ્યો નહી. ૨૬૭
- આજ ^૨સમો હુંતો અતિભલો, હવિ ^૩માડ્યું કુઅર એકલો;
તિસઈ સર્પ-વિષ તુઝનિ થયો, મરવા સાથિં કુમર ઉમહિઓ. ૨૬૮
- જાણ્યું એહ કુમર ઇમ સરઈ, ફોકટ ^૪જુઝ કવાણ હવિ કરિ;
વિદ્યાધર આવ્યો તિણિવાર, ટાલ્યું મરણતણો સંહાર. ૨૬૯
- હિવિ અમ્હે સજ કીયાં હથીઆર, હણસાં આવત સમય કુમાર';
સંભલી વાત મયાણમંજરી, કર્મયોગ નારિ મતિ ફરી. ૨૭૦
- નારી કહિ 'ચોર! સાંભલો, બોલ બંધઈ તુમ્હે સાચો ^૫મલો;
એ તઉ હું અગડદત્ત મારેસઈ, પછઈ હું તમ્હ સાથિં આવેસ.' ૨૭૧
- છાનું દીવો ચોર જ પાસિ, નારી પ્રગટ ^૬કીઉ જાસ;
'રૂપવંત જઓ એ નર હોઈ, તુ હું પ્રીય આદરસું દોઈ.' ૨૭૨
- ચોરે જાણ્યુ 'કુડી વાત, ^૭ઈ કિમ કરસઈ સ્વામિ ધાત'?;
એ કહિ 'કામાતુર નારિ, સુત બંધવ કરિ સંહારિ.' ૨૭૩
- ચોરે ચિત્ત વિમાસ્યું ઈસ્યું, 'હિવિ પણિ કોતિગ જોઈસુ';
છાનો દીવો ઢાંક્યો જસઈ, અગડદત્ત પણિ આવ્યો તસઈ. ૨૭૪
- નારિ પ્રતિ કુમર ઉચરિ, 'કસો ઉજાસ થઓ દેહરિ?';
નારિ કહિં 'ન જાણિ સહી, સચેતન કાયા મુઝ નહી. ૨૭૫
- પણિ હું વાત કહું અનુમાનિ, તે સાચી કરિ કંત! તું જાણિ;
આણિ આગિ તમ્હે વેગલી, હથ થકી વાઈ 'પરજલી. ૨૭૬
- તેહનો ઝલકો સહમી ભીતિ, તે ઉજાસ હસઈ 'તિહાં ભિતિં;
મઈ પણ દીઠી વેગલી હતી, સાહમી ભિંત અગનિ ઝલકંતી'. ૨૭૭

૧. વિનાશ કરનારે. ૨. સમય, પાકાં સુપન હતઉ અમ્હ ભલઉ. ૩. મળ્યો, પાકાં હવિ પાડિઉ, ૪. યુદ્ધ. ૫. પાકાં કુરુ. ૬. કરાવ્યો?. ૭. પાકાં ઇમ. ૮. પ્રજવલિત થઈ. ૯. પાકાં તુમ્હ ચીંતિ.

પણિ નારી મન માયા ધરુ, ભૂમિ સવસ જોઈ પાથરુ;
હિવિ ફોકટ અજુઆલું કરું, જિમ આપણ ^૧કીજઈ સાથરુ.’ ૨૭૮

લેઈ ખડગ નારીનઈ દીઓ, ^૨પોતઈ વિશ્વાનર ફૂકીઓ;
તવ નારી પ્રીય મારણ ભણી, મૂક્યો ખડગ તેણિ પાપણી. ૨૭૯

વાહતાં ^૩ભારવટઈ જઈ અડિઓ, હાથ વિછોટઓ ભૂંઈ પડ્યો;
કહિ કુમર ‘એહ જ સિઓ થઓ?’ ‘મઈ અજાણઈ ઉંઘીઓ ગ્રહિઓ.’ ૨૮૦

કહી એમ સંતોષિઓ કંત, બઈઠાં બેહુ સાથઈ નશ્વંત;
ચોરે દીકો એહ વૃત્તાંત, હિયડામાહિ થયા ભયભ્રાંત. ૨૮૧

‘ઘીગૂ-ઘીગૂ એ સંસાર અસાર, હૈ હૈ નારી હણ્યું ભર્તાર;
સગો કોઈ કહિનો નહીં, સ્વારથવંત સહુ ^૪કો સહી. ૨૮૨

‘ઈણિં નર એ નારીનઈ કાજ, માડિઓ હુંતો મરણ અકાજ;
‘તિણિં નારિં પ્રીઉં ^૫સઈં હથિ હણિઉં, ‘ગુણહીણ નેહ ન ગણ્યું. ૨૮૩

કર્મ મોહની વસિ જે પડિયા, રાય રાંક જિમ તે રડવડ્યા’;
ચોરે ‘ચિંત વીમાસી અસી, મન વયરાગતણિં મતિ વસી. ૨૮૪

દેખી ચરિત્ર ચોર મનિં ડરચ્યા, ^૬છાડીની વાટઈ નીસર્યા;
વનં ભમતાં સુઘઈ વઈરાગિં, મુનિવર મલિઆ ^૭તેહનિ ભાગિ. ૨૮૫

સુણી ધરમ સાચઓ ઉપદેસ, દીખ્યા ગ્રહી સાધુનઈ વેસ;
ભણઈ-ગણઈ તપ-જપઈ અપાર, ગામ-નગર-પુરિ કરિં વિહાર. ૨૮૬

હિવિં તે અગડદત દેહરિં, ચ્યાર પુહુર નિસિં નિદ્રા કરિં;
ઉગટઈ દિન નિજ મંદિર ગયા, રાતિતણાં સવિ ^૮વાત કહિયાં. ૨૮૭

સુખઈ સમાધિ તિણિ પુરિં રહિ, હય-ગય-રાજઋદ્ધિ ગહિ-ગહિ;
ઘરિ સ્વામિની રાજકુંયરી, પણિ અતિ પ્રીત મયાણમંજરી. ૨૮૮

૧. પાકાં મંડુ. ૨. પાકાં આપણ. ૩. પાટડો, મોભ. ૪. પાકાં છઈ. ૫. પાકાં ઈહિ પુરુષ. ૬. પાકાં જિણિ. ૭. સ્વયં.
૮. પાકાં ગુણહીણી તેહ ૯. પાકાં વાત. ૧૦. નદીનો કાંકો, પાકાં છીની. ૧૧. પાકાં તીયાંની. ૧૨. પાકાં વીતક.

- અનુક્રમઈ પુત્ર દોઈ સંતાન, દીધા અરથ ગરથ બહુમાન;
અન્ન દિવસ રાજા ઈમ ભણિ, ‘પોતનપુરિ કારિય આપણઈ.’ ૨૮૯
- અગડદત્ત પરધાન જ ભણી, ‘પોહઓ સાથિ સેન લેઈ ઘણી;
તિણિ રાજાનઈ આપ્યું ઘણો, વયર અછઈ ત્રિણિ પેઢી તણો. ૨૯૦
- મેલ કરેવા તેડિયા ^૧તીહઈ, તીહાં તમ્હનઈ પુહુતો જોઈ ઈહિ;
સીખ માગિ તિહાંથિ ચાલીઓ, અનુક્રમઈ પોતનપૂરિ આવીઓ. ૨૯૧
- મેલ કીઉ બેહું રાજા તણો, બિહું સંતોષ થઓ મનિ ઘણો;
ઉતારિ તિણિ નયરી રહિ, નિત-નિત નવ કહિણ તિહાં કહિ. ૨૯૨
- અન્ન દિવસઈ ઉતારામાહિ, અગડદત્ત જમીઓ ઉછાહ;
ચોર ભૂંજગમની ^૩અનુશાર, ^૪બિહિરણ આવ્યા દો અણગાર. ૨૯૩
- અગડદત્ત તવ ‘પૂછઈ ઈસ્યું, ‘તમ્હ વયરાગનું કારણ કસ્યું?’;
કિહિ સાધુ ‘સાંભલો વિચાર, અગડદત્તનો એ ઉપગાર.’ ૨૯૪
- વાત સુણી ચિત ચમક્યો તામ, ‘કુણ તે અગડદત્ત? કુણ ^૫ઠામ?;
તમ્હ સાથઈ કેહું સંબંધ?, કરીય પ્રસાદ નઈ કહું પ્રબંધ. ૨૯૫

કુહા :

- સાધુ તેહ નવિ ઉલખિ, તિણિ સઘલું વૃત્તાંત;
જિમ હુઓ તિમ જ કહિઓ, નિસુણી મનઈ ચમકંતઈ. ૨૯૬
- ‘અમ્હે ભૂંજગમ ચોરના, લહુડા બંધવ દોઈ;
વયર ત્રિહું ભાઈતણું, નિત મનસા લઈ સોઈ. ૨૯૭
- વસંતપુરિ અમ્હે આવીયા, ઈહું મહોછવ સાર;
તેણિ રાતિ એકલો પેખ્યો, અગડદત્ત કુમાર. ૨૯૮

૧. પાઠાં પુહુતુ. ૨. પાઠાં તાહિ. ૩. સમાન, પાઠાં અણુહારિ. ૪. વહોરવા. ૫. પાઠાં પૂઠઈ. ૬. પાઠાં ગામિ.

ચૂપઈ :

મયાણમંજરી સર્પઈ ડસી, જાણ્યું કુમર મૃત ^૧ચહસી;
સા તે વીઘાધર સાજી કરી, પ્રાસાદઈ આણી કુંઅરી. ૨૯૯

અગનિ કાજઈ ગયો કુમાર, મયાણમંજરી ફરી તીવાર;
“હિવિં હું તમ્હ ઘરિ પ્રીય! આવેસ, અગડદત્ત સઈ હાથઈ ^૨હણેસ.” ૩૦૦

તે તો અમ્હે ન માની વાત, જાણિઓ “પ્રીઉ કરિસઈ નહી ઘાત”;
પ્રીઉ પૂછઈ “દેહરિ ઉજાસ?”, “અગનિ આણતાં હુઉ પ્રકાસ.” ૩૦૧

અગનિ ફૂકતાં ઉઠી બાલ, કંત ભાણી વાહીઓ કરવાલ;
વલતું કપટ વચન તેણીઈ કહિઓ, “ભોલપણઈ અસી ઉંધું ગ્રહિઓ”. ૩૦૨

જિમ પેખઉ અમ્હે એહ પ્રકાર, ધીગ્-ધીગ્ એ સંસાર અસાર;
તિણિ અમ્હે લીધો સંયમ ભાર, અમ્હનિ અગડદત્ત ઉપગાર’. ૩૦૩

વાત સૂણી ઉઠીઉ કુમાર, પય લાગી પ્રણમ્યાં અણગાર;
“જેહ વાત ઋષિજી! તમ્હે કહી, તે તો અગડદત્ત હું સહી. ૩૦૪

મિત્ર! ત્રિણિ બંધવ તમ્હતાણા, મારી પાપ ઊપાયા ઘણા;
ખિમાવંત તમ્હે ઉપસમ કરો, એ અપરાધ ખમો માહરો.’ ૩૦૫

મનમાં ચિત ચિંતઈ ^૪મુની સહી, ‘અણઓલખઈ વાત મઈ કહી;
પણ છઈ ઉત્તમ એહ કુમાર, કિમ ^૫કહું જોઈ ભવ-નીસ્તાર?. ૩૦૬

‘જોયઓ નારીતણો ચરીત્ર, જીણઈ કીધઉ એવડો ^૬અખત્ર;
જેહનિ કાજ મરણ માંડિઓ, ચોર ^૭કાજિ કંતહ ખંડીઓ.’ ૩૦૭

વાર-વાર કુંઅર દુખ કરિ, જિમ-જિમ તેહ વાત સંભરઈ;
‘મરમ ન જાણ્યું નારીતણો, ફોકટ ભવ હાર્યો આપણો.’ ૩૦૮

૧. બળશો, પાઠાં હિવિંહ. ૨. પાઠાં મારિસિ. ૩. પાઠાં જિ કાઈ. ૪. પાઠાં રખિ. ૫. પાઠાં હી જુ હુઈ. ૬. નીંધકાર્ય. ૭. પાઠાં પ્રતિ.

❖ ૩. શ્રીસુંદરજી કૃત અગડદત્ત રાસ ❖

કુહા :

- પરમપુરુષ પરમેષ્ટિ જિન, પ્રણમું ગઉડીપાસ;
સુરતરુ-મણિ જિમ સદા, સફલ કરઈ ^૧મન આસ. ૧
- ઉપગારી આસન્નતરુ, શાશનનાયક વીર;
ત્રિકરણ સુદ્ધઈ સમરતાં, તારઈ ભવદધિ તીર. ૨
- ગૌતમનામ સુહામણઉ, મુનિ મન કીર સાલ;
આપદ-અપહર નિત ^૨કરઈ, પગિ-પગિ મંગલમાલ. ૩
- સરસતિ મતિ ઘઉં નિરમલી, જિમ હુઈ અધિકઈ ^૩લોલ;
સુપ્રસન થાઉ માતજી!, કીજઈ કવિત કલોલ. ૪
- શ્રી જિનદત્ત જિનકુશલ ગુરુ, ખરતરગચ્છ નરેસ;
સેવકજન સાનિધિકરણ, આવઈ તુરત વિસેસ. ૫
- શ્રી અકબર-પ્રતિબોધતા, પ્રકટ્યઉ પુન્ય પડૂર;
વિજયમાન વિદ્યા-અધિક, યુગવર જિનચંદ્રસૂરિ. ૬
- આચારિજ જિનસિંહસૂરિ, અવિઘટ જસુ અધિકાર;
ગુણ છત્રીસે ગહગહઈ, સંઘ સદા સુખકાર. ૭
- યુગવર-સીસ સિરોમણી, અનુપમ આદિ વજીર;
હરખવિમલ નિજ ગુરુતાણઉ, લહિ સુપસાય સધીર. ૮
- વાચક શ્રીસુંદર કહઈ, સુણિજયો એ ^૪સંબંધ;
દ્રવ્યત-ભાવત જાગિવઈ, અગડદત્ત પરબંધ. ૯

૧. પાઠાં સવિ. ૨. પાઠાં ઘઈ. ૩. ભપકો. ૪. પાઠાં સુભ બંધ.

ઢાલ : ૧, રાગ-૧કેદારો

- પહિલઉ જંબૂદીપ પ્રધાન, સુંદર ૧રાજત થાલ સમાન;
પ્રમાણ અંગુલ લખ જોયન માનઈ, ઈમ ભાખઈ જિનવર ૩વ્રધમાન. ૧૦
- દક્ષિણ ભરતહ ક્ષેત્ર પ્રસિદ્ધ, તિહાં છઈ સંખપુર નયન સમૃદ્ધ;
ઊંચઉ ગઢ ૪કોસીસા-ઓલિ, ચિહુંદિસિ ચ્યારે ૫પોઢી પોલિ. ૧૧
- ચઉરાસી ચઉહટા ચઉસાલ, રાજભવન રુડા વિસાલ;
મણહર ૬જિણહર બહુલા સોહઈ, સુર-નર-કિંનરના મન મોહઈ. ૧૨
- લોક વસઈ લખિમી-અવતાર, દાનઈ માનઈ ધનદ-ઉદાર;
અરહટ-કૂવા-વાવિ અપાર, વનસપતી વારુ ભાર અઢાર. ૧૩
- રાજ કરઈ તિહાં સુંદરરાજા, પ્રગટ પ્રતાપઈ સબલ ૭દિવાજા;
હય-ગય-રહ-દલ-પાયક તાજા, અહનિસિ વાજઈ ૮જયત્રહં વાજા. ૧૪
- સબ દીન-દુખીજન સાધારઈ, ન્યાયવંત શ્રીરામ સંભારઈ;
૯વાંકા વયરી તતખિણ વારઈ, પુણ્ય કરઈ નિત પર-ઉપકારઈ. ૧૫
- પતિ-ભગતી ગમતી પટરાણી, સુલસા નામઈ સીલ સુહાણી;
સુંદર રુપઈ રંભ સમાણી, મુખિ બોલઈ મીઠી અમૃતવાણી. ૧૬
- સુખ ભોગવતી કૂખિ ઉપન્ન, અગડદત્ત ભલઉ પુત્ર-રતન્ન;
માતા-પિતા થાયઈ સુપ્રસન્ન, સહૂઅઈ લોક ભણઈ ૧૭'ધન-ધન્ન'. ૧૭
- વાધઈ ચંદતાણી પરિ બાલ, સોભાગી સુંદર સુકમાલ;
અનુક્રમિ જોવનવય મદ-માતઉ, પરરમણી વિષયારસ રાતઉ. ૧૮
- ધરમતાણી નવિ જાણઈ વાત, સાત વ્યસન સેવઈ દિન-રાત;
નટ-વિટ-વેશ્યાગણ પરિવરિઉ, પુરમાહે ભમઈ માણઈ ભરિયઉ. ૧૯

૧. પાકાં દેશખ. ૨. ચાંદીના. ૩. પાકાં બુધમાન. ૪. કાંગરાઓની શ્રેણી. ૫. પાકાં મોટી. ૬. જિનાલખ. ૭. શોભા. ૮. વિજયના. ૯. પાકાં બાકાંબઈ.

- અવસરિ આયા રાજસભાયઈ, મણિ મુગતાફલ ભેટિ ઉપાયઈ;
રંજિ રાય કહઈ ‘કુણ કામ?’, આદર દેઈ પૂછઈ તામ. ૨૦
- તતખિણ બોલ્યા મોટા ‘સાહ, મનમાંહે ધરિ અધિક ઉછાહ;
‘ભૂપતિ ભીતિ અનીતિનઈ ટાલઈ, માય-તાય જિમ પરજા પાલઈ. ૨૧
- કુમર તુમ્હારઉ લાડકવાહિઉ, કુવ્યસનઈ કરિ પુર અવગાહિઉ;
અમ્હનઈ આપઉ વસિવા ઠામ, કઈ વારઉ નિજ પુત્ર-કુકામ.’ ૨૨
- સુંદરનૃપ સુણિ કોપઈ ચઢિયઉ, પ્રતિવાદીસું પંડિત પઢિયઉ;
ચિતિ ચિંતઈ ‘કિમ સોવનપાલી, કૂખિ ઘલાયઈ નિજ ‘કરવાલી?’. ૨૩
- અંગરક્ષક તેડી આદેસઈ, ‘કુંયરનઈ કહઉ જા પરદેસઈ;’
તે આવી વીનવિઉ જામ, તાત-આણ સુણિ હરખ્યઉ તામ. ૨૪



ફૂલ :

અગડદત્ત તવ ચીંતવઈ, ^૧સૂરઉ સીહ ^૨સરખ;
 'ભમતાં અદભુત ^૩પેખીયઈ, કીજઈ કરમ પરીખ. ૨૫

^૪તેજી ન સહઈ ^૫તાજણઉ, ^૬અમરસ ધરિ ગિરિ-ધીર;
 ખડગ સખાઈ ચાલિયઉ, અગડદત્ત વડવીર. ૨૬

ઢાલ : ૨, રાગ-જયતસિરી.

કુમરઈ ^૭કેલઉ વિચરતઉ, જોતઉ અધિક તમાસા રે;
 કરતઉ અશન કુસુમ-ફલઈ, રહતઉ નિસિ વનવાસા રે. ૨૭

સાહસ સકલ ^૮સરાહી-પઈ, સાહસિ સુર-નર રીઝઈ રે;
 સાહસ વિદ્યા સાધીયઈ, ^૯સાહેસિ સંપદ સીઝઈ રે. ૨૮ સાહસ૦

કૂમિ-કૂમિ કૂંઅર મલપતઉ, કાસી દેસ મઝાર રે;
 નયરિ વાણારસી આવિયઉ, અલકાઉરિ અનુકાર રે. ૨૯ સાહસ૦

^{૧૦}ઉરઈ-પરઈ ફિરિ-ફિરિ જોવઈ, નગર રુપ વિશેષઈ રે;
 કુશલ કલાચારિજ ભલઉ, પવનચંડ તિહાં પેખઈ રે. ૩૦ સાહસ૦

હરખિત-વદન હૂઅઉ તિહાં, જઈ પણમઈ તસુ પાયા રે;
 પવનચંડ પૂછઈ તિસઈ, 'કવાણ? કિહાથી આયા રે?' ૩૧ સાહસ૦

વિનય-નમ્ર-તનુ વીનવઈ, ^{૧૧}પાઉધરઉ એકાંત રે;
 મૂલથકી જિમ માહરઉ, સકલ કહું વિરતંત રે. ' ૩૨ સાહસ૦

કુમર કથન શ્રવણે સુણી, સુગુરુ સીખ ઘઈ સાચી રે;
 'કિસ હી ^{૧૨}ગૂઝ, તૂં મત કહઈ, પર ભુઈ જાણી ^{૧૩}જાચી રે. ૩૩ સાહસ૦

૧. શૂરવીર. ૨. સમાન. ૩. પાઠાં દેખીયઈ. ૪. અશ. ૫. ચાબુક. ૬. અમર્ષ. ૭. એકલો/ક્રીડા કરતો, પાઠાં ઈકલો. ૮. પ્રસંશાનું સ્થાન. ૯. સાહસથી. ૧૦. આમ-તેમ. ૧૧. પધારો. ૧૨. પાઠાં ગુટ. ૨૩. ઉત્તમ.

- વેગિ આવિ ઘરિ આપણઈ, સદા રહઉ સુખવાસા રે;
સ્વસ્થપણું મનમઈ ધરી, કરિ વિદ્યા અભ્યાસ રે. ૩૪ સાહસં
- અગડદત્ત સાથઈ લેઈ, પવનચંડ ઘરિ આવઈ રે;
‘ભાવુક-સુત મુઝ એ સહી’, સગપણ નારિ જણાવઈ રે. ૩૫ સાહસં
- માય-તાય ઘરિ જિઉં રહઈ, ચિંતા કાંઈ ન જાણઈ રે;
ભાગ્યજોગિ સુભ સંગતઈ, મનિ મોટા સુખ માણઈ રે. ૩૬ સાહસં
- વ્યસન સવે તિહાં પરિહરઈ, સીસિ ઘરઈ ગુરુ આણઈ રે;
ગુરુ-પ્રસાદિ વહિલઉ હૂઅઉ, સકલ કલા ગુણ જાણ રે. ૩૭ સાહસં
- કુમર વલી પરિશ્રમ કરઈ, અહનિસિ ભવન-ઉદ્યાનઈ રે;
અવર કાજ છંડી કરી, રહસિ રહઈ ઇકતાનઈ રે. ૩૮ સાહસં
- સમવડિ શ્રેષ્ઠિ-સદન-ગ્રિયઈ, બઈઠી ગઉખઈ બાલા રે;
સગુણ સરુપ કુંઅર દેખી, ચકિત ભઈ તતકાલા રે. ૩૯ સાહસં
- સસનેહ સામ્હઉ જોવઈ, તા પરિ લોચન રાખઈ રે;
ચિંતવતિ ખિણ-ખિણ ચિત્તમઈ, પત્ર-‘પુષ્ક-ફલ નાખઈ રે. ૪૦ સાહસં
- હૃદયવસી યદ્યપિ બાલા, દૂષ્ટિ વાલિ નવિ દેખઈ રે;
કુમર કલારસિ ‘વાહિયઉ, ગુરુ-આસંક વિશેષઈ રે. ૪૧ સાહસં
- અન્ય દિવસિ સા સુંદરી, વિરહાનલિ ઝકઝોલી રે;
ગહિ અશોક-તરુવર-ગુચ્છઈ, કુમર હણઈ વિણ બોલી રે. ૪૨ સાહસં
- અગડદત્ત સનમુખ દેખી, મનિ ચિંતઈ ‘સુર નારી રે?;
કાઈ કમલા? કઈ સરસતી? જાણું કિ નાગકૂંઆરી રે?’ ૪૩ સાહસં

૧. ટિં. ભાવુક = બનેવીના/ભાતુ=ભાઉ=ભાવુક=ભાઈનો. ૨. મસ્તકે. ૩. એકાંતમાં. ૪. બાજુના. ૫. પાઠાં પુષ્કલ. ૬. મગ્ન હતો.

ફૂલો :

તાં લજજા તાં ^૧સૂરપાણ, તાં વિદ્યા તાં મામ;
નયાણબાણ નારી તાણા, હિયઈ ન લગ્યઈ જામ. ૪૪ સાહસ૦

પૂછઈ નૃપસુત પ્રેમસું, ‘લાલચિ ચિત્ત લગાવઈ રે;
કવાણ? ઇહાં તૂં કિમ રહઈ?, મુઝકું કાઈ ખુભાવઈ રે?’ ૪૫ સાહસ૦

વલતુ લલના વીનવઈ, દંત-કંતિ-પ્રકટંતી રે;
વિકસ્યઈ વદનિ વિકસી દ્રષ્ટઈ, મધુર વચન બોલંતી રે. ૪૬ સાહસ૦

‘નગરશ્રેષ્ઠિ બંધુદત્તાણી, મદનમંજરી બેટી રે;
^૨ઈભ્યપુત્ર હું પરણાવી, અબ હૂં તુમ્હચી ચેટી રે. ૪૭ સાહસ૦

પુન્ય જોગિ તુમ્હ પાઈયા, પ્રાણનાથ મઈ પેખ્યા રે;
મદન મોહન મેરે મનિ માને, ^૩અઉર સવે ઉવેખ્યા રે. ૪૮ સાહસ૦

વિરહ-વ્યથા મુઝકું પીડઈ, જઈસઈ ^૪જવાસા કાંટઉ રે;
જોબન તરું ભીંતરિ જરઈ, સંગમ જલિ તુમ્હ છાંટઉ રે. ૪૯ સાહસ૦

તવ લગિ જિઉકું સુખ હોવઈ, જવ લગિ ઇષ્ટ ન કોઈ રે;
ઈષ્ટ સંગતિ ^૫જિતહઈ, તિતહઈ દુખિઓ સોઈ રે. ૫૦ સાહસ૦

ઘણઉ ^૬કહું તે કારિમઉ, નિસિદ્ધિન રહું તુઝ ધ્યાનઈ રે;
સ્ત્રીહત્યા તુઝકું હોસ્યઈ, મેરા કહ્યા નહી માનઈ રે.’ ૫૧ સાહસ૦

સ્યામા વચન સુણી કરી, કુમર ઘરઈ વિખવાદ રે;
‘ઈત ^૭દોતડિ ઇત વાધિણી, કઈસઈ રહઈ મરજાદા રે?’ ૫૨ સાહસ૦

કામાવસ્થા દશ કહી, કામશાસ્ત્ર જિણિ કીધા રે;
દશમી અવસ્થા ઇણિ લહી, પ્રાણ તજઈ નિજ ‘સીધા રે.’ ૫૩ સાહસ૦

૧. સૂરવીરતા. ૨. શ્રેષ્ઠીપૂત્ર. ૩. બીજા. ૪. એક જાતનો કાંટાળો છોડ. ૫. પાકાં જિહીનઉ. ૬. પાકાં અક. ૭. દોતટી=નદી.
૮. પાકાં સૂધા.

કુમર કહઈ ‘કરુણા કરી, સુણિ સુંદરિ! મુઝ વાચા રે;
શંખનગર સુંદર રાજા, અગડદત્ત સુત જાચા રે.

૫૪ સાહસં

કલાગ્રહણ હૂં ઈહાં આયઉ, પવણચંડકઈ પાસઈ રે;
સાથિ લેઈસુ તુઝકું સહી, જબ ચાલિસુ નિજ દેસઈ રે.’

૫૫ સાહસં

ઇમ સંતોષી સા બાલા, સુખઈ રહઈ ગુરુ-સંગઈ રે;
મિલનોપાય કુમર ચિંતઈ, નિત-નિત નવ-નવ ભંગઈ રે.

૫૬ સાહસં



ઢાલ : ૩, રાહ-મલ્હાર.

જીહો કુમર અગડદત્ત ઇક દિનઈ, લાલા સજિ કરિ સવિ સિણગાર;
જીહો જીતી લઈ હરિ 'જુગતિસું, લાલા આપ થયઉ અસવાર. ૫૮
સંગુણનર સગલઈ સોહ લહંતિ.

જીહો ચતુર પધારઈ ચઉહટઈ, લાલા પુરુષતણઈ પરિવાર;
જીહો કોલાહલ તઈ સઈ સુણઈ, લાલા નવલઉ નગર મઝારિ. ૫૯ સગુણ૦

'જીહો સાગર જલ કિઉં ઉછલ્યઉં?, લાલા સિર ધૂણ્યઉ કિઉં સેસિ?;
જીહો અગનિ ઉપદ્રવ ઊપનઉં? લાલા 'પરદલિ કિયઉ કિઉં પ્રવેસ?' ૬૦ સગુણ૦

જીહો ઇંતલઈ દેખિઉ આવતઉ, લાલા મદમત એક 'મતંગ;
જીહો ગુહિર ઘનાઘન ગાજતઉ, લાલા પરવત જેમ ઉતંગ. ૬૧ સગુણ૦

જીહો આલાણથંભ ઉલાલતઉ, લાલા 'મિંઠ રહિત વિકરાલ;
જીહો મુહવડિ માણસ મારતઉ, લાલા કુપિયઉ જાણે કાલ. ૬૨ સગુણ૦

જીહો 'અપસર પુરુષ! તું' આવતા, લાલા લોક કહઈ સુવિચાર;
જીહો અશ્વથકી તવ ઊતરઈ, લાલા કુમર પરીક્ષાકાર. ૬૩ સગુણ૦

જીહો 'હેલઈ ગજ હકારિયઉ, લાલા આયઉ ઘાઈ નિજીક;
જીહો ઉત્તર પટ વીંટી ખિવઈ, લાલા આગલિ હુઈ નિરભીક. ૬૪ સગુણ૦

જીહો દંત છોહ વસઈ દિયઈ, લાલા સનકારઈ જઈ પૂઠિ;
જીહો ફિરિ-ફિરિ 'પૂઠિ ભમાડતઉ, લાલા મારઈ સબલી મૂઠિ. ૬૫ સગુણ૦

જીહો ઇંમ બહુપરિ ખેલાવિનઈ, લાલા વસિ કીયઉ તે ગજરાજ;
જીહો સુંદર તસુ ખંધઈ ચઢ્યઉ, લાલા સોહઈ જિમ સુરરાજ. ૬૬ સગુણ૦

જીહો જસ બોલંતા જણ ભાણઈ, લાલા એહનઉ અકલ સરુપ;
જીહો દેખિ 'અચંભમ ઊપનઉ, લાલા પૂછઈ સહુનઈ ભૂપ. ૬૭ સગુણ૦

૧. ચતુરાઈથી. ૨. શસ્ત્ર સૈન્યએ. ૩. હાથી. ૪. મહાવત. ૫. દૂર હટી જા. ૬. સરળતાથી. ૭. પાઠાં ભૂમિ. ૮. અચંભો.

- ‘જહો એ કુણ પુરુષ ^૧કલા-નિલઉ?, લાલા સુગુણ સુરુપ સુજાણ;
જહો તેજિ તપઈ નવ ^૨તરણિ જિઉં, લાલા સૂરવીર સપરાણ.’ ૬૮ સગુણ૦
- જહો કોઈ કહઈ ‘મઈ દેખીયઉ, લાલા આચારિજ આવાસિ;’
જહો તઉ હિવ તેહનઈ તેડીયઈ, લાલા પૂછીજઈ તિણિ પાસિ. ૬૯ સગુણ૦
- જહો પવનચંડ સુણિ આવીયઉ, લાલા માગઈ અભય મહંત;
જહો આદિથકી આરંભિનઈ, લાલા વીનવઈ કુમર-વૃતંત. ૭૦ સગુણ૦
- જહો રાય થયઉ તસુ રાગીયઉ, લાલા ઉત્તમ સુણિ અધિકાર;
જહો બોલાવઈ બહુ આદરઈ, લાલા ^૩પેખ્યા નિજ પ્રતિહાર. ૭૧ સગુણ૦
- જહો ગજ બાંધી ગજ થાનકઈ, લાલા સુંદરપુત્ર સમામ;
જહો આવઈ અધિપતિ આસનઈ, લાલા પંચંગ કરઈ પ્રણામ. ૭૨ સગુણ૦
- જહો ઊઠી નૃપ સાંઈ મિલઈ, લાલા બઈસાડઈ નિજ પાસિ;
જહો કુશલ વાત પૂછી કરી, લાલા દિયઈ તંબોલ સુવાસ. ૭૩ સગુણ૦



દૂલ્હા :

નિજ દેસઈ નૃપ પૂજ્યઈ, વિદ્યા દેસ-વિદેસ;
અહિ વહી દલ સગુણનર, પર ભુઈ ^૧અરથ વિસેસ. ૭૪

ઢાલ : ૪, રાગ-ગઉડી.

ઈણિ અવસરિ મહાજન મિલી, આવિયઉ રાય સમીપિ રે;
સોવન-રતન-મણિ-મોતી એ, ભેટિ કરઈ બહુ રુપિ રે. ૭૫

જય-જય મુખિ સહુ ઊચરઈ, વીનવઈ બહિ કર જોડિ રે;
'રાજ! રક્ષા કરઉ અમ્હતાણી, પૂરવઉ વંછિત કોડિ રે.' ૭૬ જય-જય૦

ભેટિ લે કુમરનઈ સવિ દિયઈ, રાય પૂછઈ મહાજન્ન રે;
'ભલઈ પધાર્યા કિણ કારણઈ? કાજ કહઉ જિકો મન્ન રે.' ૭૭ જય-જય૦

'સ્વામિ! અમ્હ કથન અવધારિયઈ, વારીયઈ દુષ્ટ તે ચોર રે;
ધનદપુર સમૃધ તુહ પુર જિણઈ, મુસિ કીયઉ ^૨મંદિર-રોર રે.' ૭૮ જય-જય૦

કોપ કરિ ધરણિકંત ધમધમિઉ, કહઈ આરક્ષક તેડિ રે;
'મુઝ પ્રસાદઈ સુખિયઉ રહઈ, કરઈ નહી ચોરની ^૩કેડિ રે.' ૭૯ જય-જય૦

કંપતઈ અંગિ તે વીનવઈ, 'સ્વામિ! જીસ્યઈ કરઉ રોસ રે;
ચોર જોતા ઘણા દિન થયા, ખબરિ ન લહુ કેહઉ દોસ રે?' ૮૦ જય-જય૦

ઈણિ સમઈ અગડદત ઈમ કહઈ, 'આપઉ જી મુજલ આદેસ રે;
સાત દિનમાહિ જઉ નવિ લહું, તઉ કરું અગનિ-પરવેસ રે.' ૮૧ જય-જય૦

રાય સાખઈ ^૪પ્રતિન્યા કરી, ઊઠિયઉ પ્રણમિ ^૫ઉછાહિ રે;
એકલઉ સૂરપણ આદરી, પરિભમઈ કુમર પુરમાહિ રે. ૮૨ જય-જય૦

૧. પાઠા૦ અધર. ૨. નિર્ધનનું ઘર. ૩. પીછો, તપાસ. ૪. પ્રતિજ્ઞા. ૫. ઉત્સાહ પૂર્વક.

પાણંગાણા-^૧પાણધર-જૂવટઈ, વાવિ-આરામ-મઠ સુન્ન રે;
 માહિ વાહિર ઇમ જોવતાં, ^૨વઉલિયા દિવસ ખટ પુન્ન રે. ૮૩ જય-જય૦
 તહવિ તે પારિપંથિકતાણી, નવિ લહઈ કુમર કિહાં સાર રે;
 સાતમઈ દિવસિ ચિંતા ભર્યઉ, ચીંતવઈ બહુઅ પ્રકાર રે. ૮૪ જય-જય૦
 'આકરું વચન મઈ બોલીયઉ, આઠ ^૩પઉહર અવિશિષ્ટ રે;
 કિણિ પરઈ સુદ્ધિ હિવ કીજિસ્યઈ?, વાત દીસઈ અતિ દુષ્ટ રે. ૮૫ જય-જય૦
 કઈ જાઉં અવર હી દેસડઈ? કઈ કરું પરવત પાત રે?;
 જલ પરવેસ કઈ હું કરું?, કઈ મિલું માત નઈ તાત રે? ૮૬ જય-જય૦
 કિંતુ જુગતી નહી ચિંતના, એ હુ ઉત્તમ પુરિસાણ રે;
 હોઉ બંધન તજઉ હરિ-પ્રિયા, સીમ જાઅઉ ન હુ માણ રે. ૮૭ જય-જય૦
 સમચિત આપદિ સંપદિઈ, પર-ઉપગાર ^૪અત્યાહ રે;
 મહાવ્રત એહ સવિ ધારતઉ, કરઈ પ્રતિપન્ન નિરવાહ રે.' ૮૮ જય-જય૦



ઢાલ : પ, રાગ—મહાર, અબ હમકુ મેકલો-એ ઢાલ.

ઇમ બહુપરિ મનિ ચીંતઇવ, કુમર ખડગ કરી વીર રે; સાંઝ સમઇ પુર-બાહિરઇ, આવઇ એકલઉ ધીર રે.	૮૯ ઇમ૦
ઇક પાસઇ આંબા- ^૧ તલઇ, બઇઠઉ ગુપિલઇ ઠામિ રે; ચકિત કુરંગ જિમ ચિહું દિસઇ, જોતઉ અપાણઇ કામિ રે.	૯૦ ઇમ૦
તતખિણ ઇક નર આવીયઉ, પરિવ્રાજક નઇ વેષઇ રે; મુંડિત સિર ^૨ કુછ દાઢીયઇ, કુર ^૩ દૃશઇ કરિ દેખઇ રે.	૯૧ ઇમ૦
શ્રવણિ ^૪ ફટિક-મુદ્ર! ધરઇ, ^૫ ચુડ-ચુડ કરતઉ તુંડઇ રે; ચમર કમંડલ કર જુગઇ, ખંધઇ આયસ દંડઇ રે.	૯૨ ઇમ૦
વાઘ ચરમ તલિ પહિરણઇ, કમરિ બાંધિઉ કરવાલ રે; ચરણિ ચઢાઉ મોજડી, દીસઇ અતિ વિકરાલ રે.	૯૩ ઇમ૦
નીચઇ વદનિ નિરખીનઇ, પરખિઉ એહિ જ ચોર રે; કુમર મનિઇ તવ હરખીયઉ, મેઘાગમ જિમ મોર રે.	૯૪ ઇમ૦
પાસઇ હિવ તે આવીનઇ, કુમર બુલાવઇ એમ રે; 'કુણ તૂં? કિંહાથી આવિયઉ? ઇહાં બઇઠઉ તૂં કેમ રે?'	૯૫ ઇમ૦
બુદ્ધિનિપુણ ^૬ તવ બોલીયઉ, કુમર ^૭ લખી તસુ ભાવ રે; 'દરિદ્રપણઇ હું આકમિઉ, કુણ આગલિ કરું રાવ રે?'	૯૬ ઇમ૦
દરિદ્રપણઉ જગિ દોહિલઉ, દરિદ્રઇ દીન બુલાઇ રે; દરિદ્ર મરણ બે સમ કહ્યા, દરિદ્રઇ ચરણ 'ખલાઇ રે.'	૯૭ ઇમ૦
'જિમ કહીયઇ તિમ તૂં કરે, જિમ તુઝ હોઇ ભલાઇ રે; ધ્યાન ધરે તૂં માહરા, મન-વચ-તનસું લાઇ રે.'	૯૮ ઇમ૦

૧. પાઠાં તલદ. ૨. પાઠાં કૂચ. ૩. દ્રષ્ટિથી. ૪. સ્કટીક. ૫. પાઠાં બુડ-બુડ. ૬. પાઠાં તે. ૭. ઓળખી. ૮. સ્ખલિત કરે.

‘તુમ્હ દરસાણ મઈ પાઈયઉ, સફલ દિવસ મુઝ આજ રે;
દરિદ દૂરિઈ અબ જાઈસ્યઈ, સીઝિસ્યઈ વંછિત કાજ રે.’ ૯૯ ઇમ૦

પ્રીતઈ ઇમ બે બોલતાં, પચ્છિમ પહુતઉ સૂર રે;
તુરત દેખંતા દહ દિસઈ, પ્રગટ્યઉ ^૧તામસ પૂર રે. ૧૦૦ ઇમ૦

ત્વરિત ગતિઈ તે ચાલીયઉ, કુમરનઈ તેડી સાથઈ રે;
સસંક પાણઈ બે પુર પઈસઈ, કોશ-રહિત અસિ હાથઈ રે. ૧૦૧ ઇમ૦

જાણ સંકુલ પથ જાણીનઈ, વિલંબ કરઈ એકાંતિઈ રે;
ઈસર ઇભ્યતાણઈ ઘરઈ, આવઈ મજ્જિમ રાતિઈ રે. ૧૦૨ ઇમ૦

શ્રીવત્સાકારઈ સંધિઈ, ખંતિસુ દેઈ ખાત રે;
તિહાં પઈસી જોઈ આણઈ, ^૨દ્રવિણ પેટી સંઘાત રે. ૧૦૩ ઇમ૦



ઢાલ : ૬, રાગ-કેદારઉ, જગદાનંદન ગુણનિલો-એ દેશી.

હિવ તે ચોર આણંદીયઉ રે, દેખી માલ મહંત;
માણિક-મણિ-મુક્તાફલા રે, કનકાભરણે કંત રે. ૧૦૪

કુમર પ્રતઈ કહઈ, 'સુપરિઈ રખે તૂં 'સંત! રે, આયલી.

ભાર વાહક આણું ભલા રે, જઈ 'સુરધરથી જામ;
નિજ ઠામઈ પહુતા પછઈ રે, કરિસિઉં સગલા કામ રે.' ૧૦૫ કુમર૦

તે આણી સહૂનઈ સિરઈ રે, દીધી તુરત મંજૂસ;
આગલિ કરિનઈ ચાલિયઉ રે, પાછલિ કુમર 'અદૂસ રે. ૧૦૬ કુમર૦

કુમર તિસઈ મનિ ચીંતવઈ રે, 'દસ્યુતાણઈ એ દાઓ;
ઉત્તમ કરણી એ નહી રે, 'વેસાસી કરઈ 'ઘાઉ રે. ૧૦૭ કુમર૦

એકવાર એહનઈ ઘરઈ રે, જોગિં કવાણ પ્રકાર;
કુણ કારણિ એ દિન-દિનઈ રે, નગર મુસઈ વાર-વાર રે?'. ૧૦૮ કુમર૦

નગરથકી બે નીસર્યા રે, 'પોરિસ ધરિય અપાર;
ગુરુ ભારઈ સહૂ આક્રમ્યા રે, પહુતા વનહ મઝાર રે. ૧૦૯ કુમર૦

વંચક કૂડઉ કપટીયઉ રે, પરિવ્રાજક અતિ દૂઠ;
છલ ઘાતઈ મારણ ભણી રે, કુમરસું બોલઈ 'મીઠ રે. ૧૧૦ કુમર૦

'અજી સીમ રજની ઘણી રે, સયન કરાં ઇંક પાસિ;
'પ્રહ વિકસંતઈ પહુચિસ્યાં રે, નિશ્ચય નિજ આવાસિ રે'. ૧૧૧ કુમર૦

અગડદત્ત અંગી કરઈ રે, કુશલપાણઈ તસુ કાર;
તરુતલિ વામઈ દાહિણઈ રે, સૂતા વેસ વિકાર રે. ૧૧૨ કુમર૦

કપટઈ 'ઘોણા ઘુર-ઘુરઈ રે, મનમાં બે સાસંક;
સ્વસ્થપાણઈ સૂતા હણ્યા રે, દરિદ્રી નહી જિહાં વંક રે. ૧૧૩ કુમર૦

૧. પાઠા૦ સાર. ૨. મંદીરથી. ૩. નિર્દોષ. ૪. વિખાસી. ૫. ઘાત. ૬. પૌરુષ. ૭. લુચ્ચો. ૮. પરોઢ. ૯. નસકોરા.

- ચોર ચરિત્ર દેખી ચામુક્યઉ રે, કુમર થયઉ સાવધાન;
સાથરિ ચાતરિ 'છિપિ રહિઉ રે, કર ગ્રહિ અસિ ઇકતાન રે. ૧૧૪ કુમર૦
- આણ લહતઈ હિવ સાથરઈ રે, કુમરનઈ જોવઈ ચોર;
'સુંદરસુત હું સાહસી રે,' બોલવઈ કરિ સોર રે. ૧૧૫ કુમર૦
- સામ્હઉ 'ઘાઈ આવતઉ રે, દેખી દિયઈ પ્રહાર;
જંઘા જુગ તિણિ ચોરના રે, છેદઈ એકણિવાર રે. ૧૧૬ કુમર૦
- ચક્રાહત તરુ-મૂલ જિઉં રે, ઘરણિ પડિઉ તતકાલ;
કરુણ 'સરઈ તે ઇમ કહઈ રે, ઘરતઉ મનમા 'સાલ રે. ૧૧૭ કુમર૦
- 'ચાલેવા સમરથ નહી રે, જાણું જીવી અંત;
ચોર ભુજંગમ હું અછૂં રે, અવધારે એકંત રે. ૧૧૮ કુમર૦
- ઇણિ સમશાનઈ જાણિજે રે, મંદિર ભૂમિ મઝારિ;
તિહા છઈ ભગિની માહરી રે, વીરમતી વર નારિ રે. ૧૧૯ કુમર૦
- 'સંમુખ વટપાદપ તલઈ રે, જઈનઈ કરિજે સાદ;
'બાર ઊઘાડી તેડિસ્યઈ રે, પહુચિજે તિહાં અપ્રમાદ રે. ૧૨૦ કુમર૦
- વીરમતી પરણી કરી, લેજે સગલું માલ;
સુખિયઉ રહિજે તિહાંથવા રે, પહુચિજે પુરિ ગત-સાલ રે.' ૧૨૧ કુમર૦
- ઇમ કહતા આસાસિયઉ રે, તતખિણ છંડ્યા પ્રાણ;
નામંકિત અસિ તસુ ગ્રહી રે, કુમર ગયઉ તિણિ ઠાણ રે. ૧૨૨ કુમર૦
- વડતરુ-મૂલઈ જઈ કહઈ રે, 'વીરમતી! સુણિ નારિ;
'સબદ સુણી આવી 'તિસી રે, તુરત ઊઘાડઈ બાર રે. ૧૨૩ કુમર૦
- મુહ ઘાલી જોવઈ ઘણું રે, બાલા રુપ ઉદાર;
મનિ ચીંતઈ વિસ થકઉ રે, 'એ 'રતિ અવતાર રે.' ૧૨૪ કુમર૦

- તિણિ પૂછિઉં ‘તુમ્હે કિહાંથકી રે?, કવણ તુમ્હે? કિણિ કામિ?;’
ભૂત વાત કુમરઈ કહી રે, સુણિ મનિ ^૧દૂમી તામ રે. ૧૨૫ કુમર૦
- આદર કરિનઈ આણિયઉ રે, નિજ પાતાલ-નિવાસી;
ઉત્તમ આસણ આપિનઈ રે, બોલઈ મધુરી ભાસિ રે. ૧૨૬ કુમર૦
- ‘હું દાસી છું તુમ્હતાણી રે, એ મણિ-રતન-સુવન્ન;
અપણઉ જાણી સ્વામિ! રે, વિલસઉ નિત ઇક મન્ન રે.’ ૧૨૭ કુમર૦
- વાસ-ભવન તવ પ્રકટિયઉ રે, સુંદર જિંહા શયનીય;
‘સુખિ ^૨પઉઢઉ ઇહાં હું દિઉ રે, ^૩ઊગટણઉ આણીય રે.’ ૧૨૮ કુમર૦
- ઇમ કહિનઈ ઊતાવલી રે, આવી બાહિરિ નારિ;
નીતિશાસ્ર તિહાં કુમરજી રે, સંભારઈ સુવિચાર રે. ૧૨૯ કુમર૦
- ‘કૂડ-કપટની કોથલી રે, નારી નિલજ નિરાસ;
મુહિ મીકી દૂઠી હિયઈ રે, તેહનઉ કવણ વિસાસ રે?’ ૧૩૦ કુમર૦
- ઇમ ભાવી મનમાંહિ સહી રે, શય્યા વરજિ ^૪પસત્થ;
એકણિ કૂણઈ લુકિ રહિઉ રે, પડિબિંબઉ ઠવિ તત્થ રે. ૧૩૧ કુમર૦
- શય્યા ઉપરિ જે શિલા રે, થાપી યંત્ર પ્રયોગિ;
ધૂતારિણિ તિણિ તતખિણઈ રે, નાખી નિજ અભિયોગિ રે. ૧૩૨ કુમર૦
- પલ્લંકોપરિ તે પડી રે, ચૂરિઉ જાણિ કુમાર;
‘મુઝ બંધવ તું મારતઉ રે, તુરત લહે સુખસાર રે.’ ૧૩૩ કુમર૦
- ‘હજ હૃદય હસતી મુખઈ રે, વદતી વચન પ્રચંડ;
કુમર સુણી સામ્હઉ ^૫ધસિઓ રે, ઝાલી વેણી-દંડ રે. ૧૩૪ કુમર૦
- કુમર કહઈ ‘સુણિ પાપિણી! રે, મંડિઉ સ્યઉ પ્રપંચ?;
મુઝનઈ કુણ મારી સકઈ? રે, બુદ્ધિઈ જઈ વિ વિરંચિ રે.’ ૧૩૫ કુમર૦

૧. દુઃખી થઈ. ૨. સુઈ જાઓ. ૩. સુગંધી વિલેપન. ૪. પ્રસસ્ત=સુંદર. ૫. આનંદિત. ૬. પાકાં ધર્મઉ.

- ૧ધરણિ-ભવનથી નીસર્યઉ રે, વીરમતી લે સાથિ;
આવઈ નૃપસુત પુરભાણી રે, ખડગ વિન્હે ઇક હાથિ રે. ૧૩૬ કુમર૦
- પ્રહ વિકસંતઈ પહુતલઉ રે, રાય સમીપિ કુમાર;
વાત કહઈ રજનીતાણી રે, હરખ્યઉ ભૂપ અપાર રે. ૧૩૭ કુમર૦
- ‘ભગિની ખડગ વિન્હે ભલા રે, ચોરતણા એ રાય!;
વનિતા પાતાલ-ઘરઈ અછઈ રે, ૨નાના ધન-સમુદાય રે.’ ૧૩૮ કુમર૦
- રાજા આવિઉ તિહાં કણઈ રે, દેખી તે ભલ ઠામ;
ધન આખ્યઉ પુરલોકનઈ રે, પૂર્યા સગલા કામ રે. ૧૩૯ કુમર૦
- રાજા તૂઠઉ અતિ ઘણું રે, કુમર વધારી મામ;
નિજ પુત્રી પરણાવિયઉ રે, કમલસેના ઇણિ નામઈ રે. ૧૪૦ કુમર૦
- સહસ ગામ ૩સઉ ગયવરા રે, પાયક લાખ પ્રસિદ્ધ;
દસ-સહસ વાજી ભલા રે. દ્રવિણ ઘણઉ તિહાં દિધ રે. ૧૪૧ કુમર૦



ફૂલ :

- અગડદત્ત હિવ આવીયઉ, પવનચંડકઈ પાસિ;
કરિ પ્રણામ આસીસ લહિ, સુખઈ રહઈ આવાસિ. ૧૪૨
- મનવંછિત સુખ ભોગવઈ, લ્યઈ યૌવનનઉ લાહ;
તઉ પણિ મયણામંજરી, ખટકઈ હિયડામાહિ. ૧૪૩

ઢાલ : ૭, રાગ-વયરાડી.

- કુમર અગડદત્ત રાજ્યઉ રે, નયરિ વાણારસીમાંહિ રે;
રાજલીલા કરતઉ રહઈ રે, મયણા મિલણકી ^૧ચાહ રે. ૧૪૪
- તામ આવી ઇંક અંગના રે, કુમરનઈ દિયઈ આસીસ રે;
કર જોડી પ્રણામી કહઈ રે, ‘ધન-ધન તુઝ સુજગીસ રે.’ ૧૪૫ તામ૦
- દીધઈ આસણિ બઈસિનઈ રે, વીનવઈ કુમરનઈ વાત રે;
‘મયણામંજરી મોકલી રે, અવસર લહિ પરભાત રે. ૧૪૬ તામ૦
- તુમ્હસુ તે ઇમ વીનવઈ રે, ‘‘વિરહ ખમ્મઉ નવિ જાઈ રે;
તુમ્હ મિલવા ^૨અલજઉ ઘણઉ રે, વરસ સમઉ દિન થાઈ રે. ૧૪૭ તામ૦
- વિલંબ ખમઈ નહી વાલહા રે, તૂં મેરા ^૩સુરતાણ રે;
ઘડીય-ઘડી તુઝ સાંભરઈ રે, તુમ્હ છઉ ચતુર સુજાણ રે. ૧૪૮ તામ૦
- તસ્કર-વધ ગજ-ખેલના રે, દુષ્ટ-રમણિ-પરિહાર રે;
નરપતિ જન સવિ બોલતા રે, સુજસ સુણી તુઝ સાર રે. ૧૪૯ તામ૦
- વિસમિત-હૃદય હુઈ ઘણૂં રે, અધિકઉ અંગિ ઊમાહ રે;
સંગમ જલિ કરિ ટાલીયઈ રે, વિરહ દવાનલ દાહ રે.’ ૧૫૦ તામ૦

૧. ઇચ્છા. ૨. ઉત્કંઠા. ૩. સુલતાન=સ્વામી.

કુમર સુણી વાણી તેહની રે, કર-ધૂત દેઈ તંબોલ રે;
સસનેહઈ સંતોષિનઈ રે, અદભુત કહઈ ઇંક બોલ રે. ૧૫૧ તામ૦

‘કુશલ કહઉ જઈ સાંઈયા! રે, વિલંબ કરઉ દિન કેવિ રે;
અવસર લહિનઈ તેડિસ્યું રે, કાજિસ્યઈ વંછિત ‘વેવિ રે.’ ૧૫૨ તામ૦

હરખિત મુખિ દૂતી ચલી રે, વેગિ આવી મયણા પાસિ રે;
‘અહિનાણી દિયઈ હાથની રે, ‘મુંદરડી સુખ વાસ રે. ૧૫૩ તામ૦

કુમર બઈઠઉ ગઉખઈ એકદા રે, ચઉપટ રમઈ ઇંકતાન રે;
તામ દુવારઈ આવીયા રે, તાતતાણા પરધાન રે. ૧૫૪ તામ૦

દૌવારિક આવી કહઈ, ‘કુમર થયઉ સાવધાન રે;’
સનમુખ જાઈનઈ મિલઈ રે, કુશલ પૂછઈ બહુમાન રે. ૧૫૫ તામ૦

પગિ લાગી તે વીનવઈ રે, ‘ધન-ધન સુંદરજાત રે;
માતા-પિતા કુશલામાણા રે, વાટ જોવઈ દિન-રાતિ રે. ૧૫૬ તામ૦

કુમરજી! વેગિ પધારીયઈ રે, ઢીલ ખમઈ નહી ધીર રે;
સકલ મહાજન દિન-દિનઈ રે, સંભારઈ તુઝ વીર! રે.’ ૧૫૭ તામ૦

ભગતિ ભલી કરિ તેહની રે, નિજ દલ સજિ સવિ સાર રે;
રાય સમીપિ જઈ કહઈ રે, ‘વીનતડી અવધાર રે. ૧૫૮ તામ૦

મુઝનઈ તેડા આવિયા રે, માત-પિતાના આજ રે;
કર જોડીનઈ માંગીયઈ રે, આદેસ આપઉ હિવ રાજ! રે.’ ૧૫૯ તામ૦

વસ્રાભરણ પહિરાવિનઈ રે, મધુર વચન સનમાન રે;
નિજ પુત્રી સાથઈ દેઈ રે, મુકલાવઈ ઘણઈ વાન રે. ૧૬૦ તામ૦

નરપતિ સીખ લહી કરી રે, કુમર આવ્યઉ નિજ ઠામ રે;
પ્રયાણ-ભંભા દિવરાવિનઈ રે, સવિ સેન ચલાવઈ તામ રે. ૧૬૧ તામ૦

આપ રહિઉ રથ એકલઈ રે, મયાણામંજરિ ખાંતિ રે;
પ્રહર નિસિઈ જન મોકલી રે, દૂતીનઈ જણાવઈ વાત રે. ૧૬૨ તામ૦

તવ તે જઈ ઘઈ વધામણી રે, 'સ્વામિની! કરઉ સુપ્રસાદ રે;
કુમર બુલાવઈ પ્રેમસું રે, 'પરિહરઉ મન વિખવાદ રે.' ૧૬૩ તામ૦

સિદ્ધિ સકલ મનિ માનતી રે, આઈનઈ બઈઠી પ્રભુ પાસિ રે;
હરખ ઘણઉ હિયઈ નારિનઈ રે, જિમ કોઈલ મધુમાસ રે. ૧૬૪ તામ૦



ફૂલ :

આસ્યા કુમર સહુ ફલઈ, અંગઈ અધિક ઉછાહ;
સાહસ ધરિનઈ આવીયઉ, ^૧સવ લઈ નિજ દલમાહિ. ૧૬૫

ઢાલ : ૮, રાગ-આસાઉરી.

શુભવેલા શુભ મુહૂરતઈ રે, પરિઠઉ તુરત પ્રયાણ;
ઘૂઘર માલ ઘણી ઘટા રે, વાજઈ ^૨ગુહિર નીસાણ. ૧૬૬

કુમરજી ચાલઈ સેન સજાઈ, સહુ શકુન ભલા તિહાં થાઈ-આંચલી.

એ ભુવનપાલ રાજા તણઉ રે, વઉલી દેસ અસેસ;
^૩સવિતા અસ્તં-ગત સમઈ, અટવી કીધ પ્રવેસ. ૧૬૭ કુમરજી૦

સીહ-વાઘ-ચિત્તક ઘણા રે, વિષમ મહા દુમ લીમ;
સસિ-રવિ કિરણ જિહાં નહી રે, કિંહાઈ ન દીસઈ સીમ. ૧૬૮ કુમરજી૦

તિણિ ^૪માગઈ નિસિ ચાલતાં રે, પડિયા ભીલ અનેક;
ગહનપણઈ રજની વસિઈ રે, નિજ પર ન હુઈ વિવેક. ૧૬૯ કુમરજી૦

કિલિ-કિલિ કરતા બહુ પરઈ રે, નાખઈ બાણ કિરાત;
કુમર કટક ચિહુંદિસિ કરઈ રે, જિમ ^૫વાયઈ વરસાત. ૧૭૦ કુમરજી૦

અગડદત્ત એકઈ રથઈ રે, ઊભઉ રહઈ ^૬અબીહ;
ભીલ હણ્યા તિમ સાહસઈ રે, દુહિલઉ લહિસ્યઈ દીહ. ૧૭૧ કુમરજી૦

ભિલ્લઘણી દેખી રુઠઉ રે, આવઈ રથ અનુસાર;
માહોમાંહિ બિન્હે ^૭ભિડઈ રે, કોઈ ન માનઈ કાર. ૧૭૨ કુમરજી૦

કુમર તવ ઇમ ચીંતવઈ રે, 'કીજઈ કોઈ સંચ;
વઈરી જિમ-તિમ મારીયઈ રે, બલિ છલિ બુદ્ધિ-પ્રપંચ.' ૧૭૩ કુમરજી૦

૧. પાઠા૦ સબલઈ. ૨. ગંભીર. ૩. સૂર્ય અસ્ત થવાના સમયે. ૪. માર્ગેમાં. ૫. વાયુથી. ૬. નિર્ભય. ૭. પાઠા. લિડઈ.

- ઇમ જાણીનઇ નિજ નારી રે, બોલાવી તતકાલ;
'સોલ-શ્રંગાર કરી ભલા રે, રથ મુખિ બઇસી બાલ!' ૧૭૪ કુમરજી૦
- આણ સિરઇ ધરિ તિમ બઇઠી રે, દેખી રુપ અપાર;
કામ વસઇ વિહ્વલ થયઉ રે, અંગિ ન જાણઇ સાર. ૧૭૫ કુમરજી૦
- નીલકમલ-દલ સારીખુ રે, આરા મુખ જે બાણ;
ભિલ્લપતી હિયડઇ ^૧હણિઓ રે, કુમરઇ આપ ^૨પરાણ. ૧૭૬ કુમરજી૦
- ભિલ્લાધિપ ભૂમિઇ પડિઉ રે, તડફડતઉ લ્યઇ સાસ;
નયણી ભમુહિ ભમાડતઉ રે, મુખિ બોલઇ મિદ્યાસ ૧૭૭ કુમરજી૦
- 'તાહરઇ બલિ હું નવિ હણિઉ રે, ^૩મદનઇ હણિયઉ જોઇ;
અથવા કુણ અદભુત ઇહાં રે? કામિઇ છલિઉ ન કોઇ'. ૧૭૮ કુમરજી૦
- પ્રાણ તજ્યા ઇમ બોલતઇ રે, ભિલ્લાધિપતિઇ તામ;
એક રથઇ હિવ ચાલીયઉ રે, કુમર કરઇ નિજ કામ. ૧૭૯ કુમરજી૦
- અટવી લંઘી આવિયઉ રે, ગરુઅઇ ગોઉલ ગામિ;
વૃષભ ^૪વચ્છ ^૫સુરભીતાણા રે, ^૬રંભા-ધુનિ અભિરામ. ૧૮૦ કુમરજી૦
- સ્યંદન તુરગ સુહામણા રે, વાજંતા સુણિ ચંગ;
ગોકુલથી દુઇ જણ આવી રે, પૂછઇ નૃપસું રંગ. ૧૮૧ કુમરજી૦
- 'કુમર! કિહાંથી આવિયા રે?, કિહાં જાસિઉ? કહઉ સાચ;
'સંખપુરઇ જાસિઉ સહી રે, એહ અમ્હારી વાચ.' ૧૮૨ કુમરજી૦
- 'તુમ્હ સાથઇ અમ્હે આવીયઇ રે, જઉ દીજઇ આદેસ;
'એવં' કહિ અંગી કરઇ રે, ચાલઇ મૂકી ^૭નેસ. ૧૮૩ કુમરજી૦
- 'સંઘાતી જણ તિહાં કહઇ રે, 'ઇહાંથી છઇ દુર રાહ;
ફૂર સૂર સ્વાપદ પાણ રે, અટવી જાણિ અથાહ. ૧૮૪ કુમરજી૦

૧. પાકાં હસિઉ. ૨. બળપૂર્વક. ૩. કામદેવે. ૪. વાહરડા. ૫. ગાયના. ૬. ગાયના ભાંભરવાનો અવાજ. ૭. જંગલમાં આવેલું ભરવાડોનું નિવાસ સ્થાન. ૮. સાથે રહેલા.

મુંછાલઉ તિણિમા હરઈ રે, દુર્યોધન ઇક ચોર;
મદિ માતઉ વલિ હાથીયઉ રે, સિંહ કરઈ નિત સોર. ૧૮૫ કુમરજી૦

દૃષ્ટિવિષ અહિ આકરઉ રે, ચાવા ભય એ ચ્યાર;
તિણિ એ દૂરઈ પરિહરઉ રે, પહુચઉ ઇણિ નિરધાર.' ૧૮૬ કુમરજી૦

અગડદત્ત તવ ઇમ કહઈ રે, 'સાહસ મુઝ સુપ્રસન્ન;
સંખપુરઈ સુખિ જાઈસ્યાં રે, ધીરિમ 'ધરઉ તુમ્હે મન્ન.' ૧૮૭ કુમરજી૦



દૂહા :

ઇમ સાંભલિનઇ તિહાં થકી, સાથિ થયા બહુ લોક;
કૂંઅર દરસણ હરખિયા, જિમ રવિ-^૧દંસણ કોક.

૧૮૮

ઢાલ : ૯, રાગ-મલ્હાર.

ઇણિ અવસરિ તિહાં આયઉ એક મહાવ્રતી રે, લંબ જટા સિરિ ચિહુંદિસિ ^૨ભીખણ મૂરતી રે;
ભસમઇ મરદિત ગાત્ર ત્રિસૂલ સદા ધરઇ રે, ચમર-કમંડલ-માલા-પીંછી જસુ કરઇ રે. ૧૮૯

^૩પ્રતિચારક પરિવરિયઉ ભરિઉ કૈતવઇ રે, કુમર પાસિ આવીનઇ મુંહડઇ ઇમ લવઇ રે;
'તુમ્હ સાથઇ અમ્હે જાસ્યું સંખપુરઇ વહી રે, તીરથ વંદન કાજિ મનીષા અમ્હ સહી રે. ૧૯૦

મુઝ પાસઇ દીનાર મનોહર છઇ ઘણા રે, તીરથ પૂજા કાજિ દિયઇ ધરમી જણા રે;
તે લેઇ ભલ કામઇ રાખઉ સાહસી રે,' ઇમ બોલીનઇ આપિઉ ^૪નઉલ મુખિઇ હસી રે. ૧૯૧

આણ ઇછંતઇ તુરત લિયઉ લજજાવસિઇ રે, તુઠઉ તેહ આસીસ દિયઇ મન-રસિઈ રે;
કુમર સરુપ વિચારી મનમાં ચીંતવઇ રે, 'ઇણિ સાથઇ ચાલેવું સુંદર નહી હિવઇ રે.' ૧૯૨

ઇમ પરિવાલી કુમરઇ તુરંગ ચલાવિયા રે, સાથ મિલી સહુ ગહન પ્રદેસઇ આવીયા રે;
તામવ્રતી માયાયઇ બોલઇ ^૫દૂથિયાંરે, 'અતિથિપણું આજ કરિસ્યું સહુઅઇ સાથિયાં! રે. ૧૯૩

ગોકુલ એક નિજક ઇહાં છઇ દીપતઉ રે, વરષાકાલ રહિવઉ હું સહિલઉ આવતઉ રે;
વિદ્યા-બલિ મઇ રંજયા લોક તિહાં બહૂંરે, દેસઇ સરસુ ભોજન ચાલઉ તિણિ ^૬લહૂંરે.' ૧૯૪

એમ નિમંત્રી તેહ આગઇથી ધાવિયઉ રે, દૂધ-દહી-ઘૃત કુંભ ભરીનઇ આવીયઉ રે;
હરખઇ કુમર બુલાવિકહઇ રલીયામણુંરે, 'ગોરસ પીજઇ એમુઝ ^૭હેજ હિયઇ ઘણઉરે.' ૧૯૫

કુમર કહઇ 'મુઝ મસ્તકિ વેદન છઇ સહી રે, યતિ-ભોજન વલિ એહ સદા કલપઇ નહીંરે;
કુશલપણઇ ધૂરત તે જાણિઉં કૂંઅરઇ રે, સાથ સહુ ^૮સન્યાયઇ વારિયઉ બહુ પરઇ રે. ૧૯૬

૧. પાકાં ઊગમિ. ૨. પાકાં લીખણ. ૩. સેવકોથી. ૪. શકતાથી. ૫. કમરે બાંધવાની પૈસા ભરવાની સાંકડી થેલી. ૬. દુઃસ્થિતો-ગરીબો. ૭. જલ્દી. ૮. આનંદ. ૯. સંજ્ઞાથી=ઇશારા થી.

રસના રસિ ગોરસ પીઅઈ ^૧હિત અવગણિ રે, તતખિણ પ્રાણ તજઈ તે વિષ-મિશ્રિત ભાણી રે;
 જમ મંદિર પહુતા તસુ જાણી ગહગહિઉ રે, તસ્કર તીર ખિવંતઉ હૂઅઉ સંમુહિઉ રે. ૧૯૭

શર-સંચય આવંતઉ કુમરઈ ^૨વારિયઉ રે, અરધચંદ્ર બાણઈ તે મરમઈ મારીયઉ રે;
 જીવિત સેષ પડિઉ જગતીયઈ તડકડઈ રે, ‘દુરયોધન નામઈ હૂં મુઝસું કુણ લડઈ રે?’ ૧૯૮

પણિ તઈ સૂરપણઈ કરી મુઝનઈ ^૩ગંજિયઉ રે, સકલ વાત સાંભલિ તૂં કહુ છું રંજિયઉ રે;
 સનમુખ ગિરિ ^૪વામઈ દિસિ બિહું નદીયાં વિચઈ રે, અતિ ઉતંગ મનોહર ^૫દેઉલ સહુ રચઈ રે. ૧૯૯

તાસુ તણઈ પછિમ દિસિ તલિણ સિલા સજી રે, આપ બલઈ તૂં અલગી કરિજે છઈ હજી રે;
 તિણિમા ^૬દામઈ ભૂમિભવનિ છઈ સુંદરી રે, નવયૌવન મુઝ નારી નામઈ જયસિરિ રે. ૨૦૦

દ્રવિણ ઘણઉ દેખંતાં તન-મન ઉલ્લસિઈ રે, તિહાં પઈસીનઈ ગ્રહિજે સવિ આતમ વસિઈ રે;
 ઈમ બોલંતઈ પ્રાણ તજ્યા દુરયોધનઈ રે, મેલી દારુકુમારઈ ^૭દહન દિયઉ વનઈ રે. ૨૦૧

રથિ બઈસી નૃપનંદન અહિનાણઈ ગયઉ રે, દેખી રમણી રૂપ મનઈ વિહવલ થયઉ રે;
 ‘મયા કરીનઈ માહિ પધારઉ અમ્હ ઘરઈ રે’, સસનેહી જોઈનઈ જાવા જિમ કરઈ રે. ૨૦૨

પૂકિઈ વામ કરઈ તવ મયણા આહણઈ રે, ‘અમરસિ ઘરઈ ડસતી હસતી ઈમ ભણગઈ રે;
 ‘માય-તાય પ્રિય બંધુ તજ્યા મઈ તુમ વસિઈ રે, અનવસરઈ સ્વામીયઈ રમિયઈ મન રસિઈ રે. ૨૦૩

મદના-વાણિ સુણીનઈ કૂંઅર લાજીયઉ રે, ‘સહસા સંદનિ બઈસી ચાલિઉ રાજીયઉ રે;
 આગઈ જાતા દેખઈ ^૮વનચર નાસતા રે, ‘હુઈચ્યઈ હાથી એથિ’ ઘરઈ મનિ આસતા રે. ૨૦૪

ઉરઈ-પરઈ સાસંકઈ જોવઈ ચિહુંદિસઈ રે, મદમત ^૯મયગલ દેખિ આવંતઉ ઊલસિઈ રે;
 સ્ત્રીનઈ ધીરપ દેઈ રથથી ઊતરઈ રે, પૂરવ રીતિ રમાડી વારણ વસિ કરઈ રે. ૨૦૫

મૂકિ મતંગ ચઢી રથિ જાયઈ ચાલતઉ રે, દેખઈ દુદ્ધર સિંહ તિસઈ પથિ માલહતઉ રે;
 સજ્જ થઈ બોલાવિઉ આવઈ તે ઘસી રે, ફાલ દેઈ કરવાલઈ હણિયઉ તે હસી રે. ૨૦૬

જીપી સિંહ સુહેલઉ ચાલઈ આગઈ રે, અલિ-કુલ-કાલ ફણા ભુજંગમ તિહાં મિલઈ રે;
 ધમણી તાણીપરિ ફૂં-ફૂં કરતઉ ધાવતઉ રે, ઊલલતઉ તપતઉ તેજઈ રથ મુખિ આવતઉ રે. ૨૦૭

૧. પાઠાં હિવ. ૨. પાઠાં મારિયઉ. ૩. પાઠાં રંજિયઉ. ૪. પાઠાં કામઈ. ૫. મંદીર. ૬. પાઠાં વામઈ. ૭. અગ્નિ. ૮. અમર. ૯. જલ્દી. ૧૦. આદિવાસી. ૧૧. હાથી.

દેખી મયાણામંજરિ ગુરુ ભય કંપતી રે, વેગઈ વિલગી ^૧કંઠિ 'પ્રિય! પ્રિય!' જંપતી રે;
 'અભય' કહી આસાસઈ સુંદરસુત ભલઈ રે, રથ ઊતરિ અહિ થંભઈ આપણિ મતિ બલઈ રે. ૨૦૮

મુખ થંભી ખેલાવી ^૨છોડી નાગનઈ રે, રથ બઈસી સંતોષઈ ચાલિઉ સુભ મનઈ રે;
 ઈમ અનેક ભય જીપી આપ સુહાવિયઉ રે, તામ ચિહુંદિસિ નિજ દલિ આવિ વધાવિયઉ રે. ૨૦૯

અનુકમિ ગહન ઊલંઘી આવઈ આદરઈ રે, સંખપુરઈ સુવધાઊ મુકઈ બહુ પરઈ રે;
 સાંભલિ સુંદરરાય મહાજન હરખિયઉ રે, 'રાજ-પ્રજાપાલક ^૩હિવહુઈસ્યઈ' પરખિયઉ રે. ૨૧૦

પુત્રાગમન સુણીનઈ પુર સિણગારીયઈ રે. દીન-હીન ^૪દુસ્થી જન દાન દિવારીયઈ રે;
 સનમુખ લોક સહૂનઈ હુકમ કરાવીયઈ રે, કામિ-કામિ ગુણ ગાતા પાત્ર નચાવીયઈ રે. ૨૧૧

ઈમ અનેક ઉચ્છવ તિહાં થાતાં શુભ દિનઈ રે, અગડદત્ત સુત આવિઉ નિજ હરખિત મનઈ રે;
 જલધર-ગુહિર નીસાણુ ઘુરઈ વાજા ઘણા રે, 'જય-જય' મુખિ કહતા સહૂ કરઈ વધામણા રે. ૨૧૨



૧. પાઠાં કંઠઈ. ૨. પાઠાં તોડી. ૩. પાઠાં સુધો. ૪. દુસ્થ- ગરીબ.

દૂહા :

- સુપરઈ નિજ ઘરિ આવીયઉ, દેખી સુંદર દેહ;
માત-પિતા તવ પુત્રસું, આલિંગઈ સસનેહ. ૨૧૩
- સ્નાનાવન સવિ કારવી, પૂછી સગલી વત્ત;
અગડદત્ત કુમરઈ કહી, જા નિઉ ઘરિ સંપત્ત. ૨૧૪
- સુંદરનૃપ પરિવારસું, પાલઈ ^૧પુહવઈ રાજ;
સંખપુરઈ સુખિયઉ રહઈ, કરતઉ વંછિત કાજ. ૨૧૫

ઢાલ : ૧૦, રાગ-મારુણી.

- અન્ન દિવસિ આદરસું આયઉ વારુ માસ વસંત રે;
ભાર અઢાર વનસ્પતી ફૂલી હરખઈ જાણિ હસંત રે. ૨૧૬
- જોવઉ જોવઉ રે કામુક ^૨જન મિલિ ^૩સંગ,
^૪રમલિ કરઈ રસ રંગઈ રે-આંચલી
- અવસર જાણી સુંદરરાજા, હય-ગય-રહ-રિધિ સાર રે;
આંબર કરિ અધિક ઉછાહઈ, પહુચઈ વનહ મઝાર રે. ૨૧૭ જોવઉં
- અગડદત્ત કુંયર પાણિ આવઈ, લેઈ સવિ પરિવાર રે;
મદનાસું જોવન-મદ-માતઉ, કીડઈ બહુઅ પ્રકાર રે. ૨૧૮ જોવઉં
- હાસ-ભાસ-નૃત-ગીત-વિનોદઈ, દિવસઈ રમિ-રમિ ^૫છંદઈ રે;
સાંઝ સમઈ સવિ નાગર-નરપતિ, આવઈ સદનિ આનંદઈ રે. ૨૧૯ જોવઉં
- પરિકર સકલ સજી સુંદરસુત, સંદન ચઢિ જાં બઈઠઉ રે;
મદનામંજરિ ચરણઈ લાગઉ, કાલ ભુંજગમ ^૬જૂઠઉ રે. ૨૨૦ જોવઉં

૧. પૃથ્વી. ૨. પાઠાં નજર. ૩. પાઠાં કંત. ૪. ક્રિડા. ૫. પાઠાં વંદઈ. ૬. ડસ્યો.

હાહારવ કરતી વિલવિલતી, 'ડસી-ડસી' મુખિ કહતી રે;
ઘસતી તનિ કંપંતી આવી, કુમર-ઉછંગઈ પહુતી રે. ૨૨૧ જોવઉં

પ્રેમઈ પ્રીતમ સાહસ દેઈ, 'મા બીહસિ' ઈમ બોલઈ રે;
વિષધર વિષ વિષમઉ હી ટાલિસું, ખણ ઇકમા ^૧હિવિણ મોલઈ રે. ૨૨૨ જોવઉં

ઈમ કહતાં જોતાં જ તન ઇસું, મુહૂરતમાહે મદના રે;
અહિ-વિષ-પીડિત થઈઅ અચેતન, નીલ ચલન-દૃગ-વદના રે. ૨૨૩ જોવઉં

જીવિત રહિત પ્રિયાનઈ જાણી, કૂંઅર મોહઈ નડિયઉ રે;
વિલવઈ કરુણ સરઈ બાલક જિઉં, પ્રમદા પ્રેમઈ પડિયઉ રે. ૨૨૪ જોવઉં

વિરહ દાવાનલ દુકખઈ દાઘઉ, મેલી મોટા ^૨દાર રે;
રાગઈ રાતઉ ચેહ રચીનઈ, ઊપરિ થાપઈ નારિ રે. ૨૨૫ જોવઉં

ચિહું પખિમાહે મૂકી પાવક, આપણપઈ જિમ પઈસઈ રે;
અદભુત દેખિ ગગનથી આવઈ, ^૩ખચર-યુગલ તવ હરસઈ રે. ૨૨૬ જોવઉં

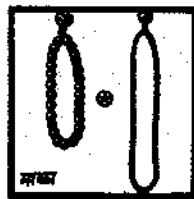
'મા મા નૃપ સુત!' મધુર બોલાવઈ, 'અલપ કારણ કુણ વાત રે?;
મંત્ર બલઈ મહિલા તુઝ સજ કરિ, ઉપજાવું અમ્હે સાત રે.' ૨૨૭ જોવઉં

એમ કહી અભિમંત્રિત નીરઈ, છાંટિ કીયઉ વિષ દૂર રે;
નિદ્રા-ખય જાગી આપ સંવરિ, પૂછઈ આણંદ-પૂર રે. ૨૨૮ જોવઉં

'કવાણ પ્રકાર થઉ? સ્વામીજી! કહિયઈ મુઝનઈ એહ રે;'
'પર-ઉપગારી એહ વિદ્યાધર, સજ્જ કરી તુમ્હ દેહ રે.' ૨૨૯ જોવઉં

મદનમંજરિ તસુ પાયે લાગી, 'ભાય! તાય!' મુખિ ભાસઈ રે;
સુભ આસીસ દેઈ તે ખેચર, ઊડ્યા તવ આકાસઈ રે. ૨૩૦ જોવઉં

- રજની સમય જાણી નૃપનંદન, પહુયઈ ^૧ઉપ-પ્રાસાદઈ રે;
દયિતાસું કહઈ ‘અગનિ આણીનઈ, રહિયઈ ઈહાં અપ્રમાદઈ રે.’ ૨૩૧ જોવઉં
- એવં કહિ ગયઉ રમણી રાખી, ^૨જલાણ લેઈ જબ વલિયઉ રે;
દેવકુલઈ દેખી અજુઆલું, કુમર તવ ઈમ નિકલિયઉ રે. ૨૩૨ જોવઉં
- વેગઈ આવિ કહઈ કામિનિસું, ‘દીઠઉ મઈ ઈહાં તેજ રે’;
‘પ્રીતમ! કરિ દીપક પડિબિંબબઉ’, વલતું ભણઈ ધરિ હેજ રે. ૨૩૩ જોવઉં
- તિણિવેલા અસિ નારિનઈ આખી, જાનુ યુગલ ભુઈ રાખી રે;
નીયઈ વદનિ ધમઈ વૈશ્વાનર, કુમર વધૂ હિત દાખી રે. ૨૩૪ જોવઉં
- મયાણા હાથથકી તવ પડિયઉ, કોશ રહિત કરવાલ રે;
દેવકુલઈ સિલ ઊપરિ તતખિણ, ઊઠી ધૂનિ ^૩અસરાલ રે. ૨૩૫ જોવઉં
- સરલ સભાવઈ પૂછઈ કુંઅર, ‘કવણ થયઉ વિરતંત રે?’;
માયા કરિ નારી તિહાં બોલઈ, ‘મોહ વસઈ મુઝ કંત! રે.’ ૨૩૬ જોવઉં
- કરિ ઉઘોત રહ્યા અપ્રમત્તઈ, વઉલાવી સુખ રાત રે;
નિરવિધનઈ નિજ ભવનઈ આવ્યા, સાનંદઈ સુપ્રભાત રે. ૨૩૭ જોવઉં



ફૂલ :

માત-પિતા આગલિ કહી, વસતિતાણી સવિ વાત;
સુખ ભોગવતઉ નિત રહઇ, નિજ ઘરિ સુંદર-જાત. ૨૩૮

ઢાલ : ૧૧, શ્રીજિનશાસન નંદનવન ભલઉ જી-એ ઢાલ.

કુમર અગડદત આવઇ એકદા રે, આપ થઈ અસવાર;
વિપરીત-શિક્ષિત ^૧હર સીખાઈવા રે, વાહિયાલીયઈ સાર. ૨૩૯ કુમર૦

અશ્વ પરીક્ષા કરિવા વાહતા રે, ^૨વાહની ખાંચઈ ^૩વાગ;
દૂઠપણઈ તે વેગિઈ ધાવિયઉ રે, લંઘઈ બહુલ ^૪માગ. ૨૪૦ કુમર૦

સહૂ દેખંતાં કૂંઅર અપહરિઉ રે, સેવક થયા રે ઉદાસ;
વિષમાટવીયઈ આણિઉ આશ્રમઈ રે, સબલઈ તાપસ વાસ. ૨૪૧ કુમર૦

અશ્વથકી ઊતરિનઈ જોવઈ આશ્રમઈ રે, ^૫જિનહર એક ઉતંગ;
તિણમાં બઈઠઉ મુનિગણ પરિવરિયઉ રે, ચારણ શ્રમાણ સુયંગ. ૨૪૨ કુમર૦

તપ તેજઈ મુનિ દીપઈ દિનકરુ રે, સુંદર સોવન-વન્ન;
સોમપણઈ સસિ સમતારસ ભરિઉ રે, ચિહું નાણે સંપન્ન. ૨૪૩ કુમર૦

પુહવિ પ્રસિદ્ધઉ સાહસગતિ ભલુ રે, નામ અનોપમ તાસ;
ભવિક જીવનઈ દિન પ્રતિ ^૬બૂઝવઈ રે, વચન સુધારસ જાસ. ૨૪૪ કુમર૦

આવિ સમીપિઈ કુમર વિનય કરી રે, પ્રણમઈ પ્રભુના પાય;
ધરમલાભ લહિ જનમ સફલ ગિણઈ રે, મનમાહિ હરખિત થાય. ૨૪૫ કુમર૦

દૂધ-સિતા સમ મધુર દેસના રે, સાંભલિ ધરઈ વિવેક;
'સુપ્રસન્નથઈ સ્વામિ! સમાદિસઉ રે, ^૭પ્રસન કરું જે એક. ૨૪૬ કુમર૦

જોવના લાવન રૂપ ગુણે ભર્યા રે, ક્વાણ પુરુષ એ પંચ?;
 કૌતુક મુઝનઈ એ ઈણિ અવસરઈ રે, કિમ વ્રત લિધઈ કરિ સંચ?' ૨૪૭ કુમર૦
 વલતું ન્યાની ભાખઈ ભાવસું રે, દે ઉપયોગ વિશેષ;
 રાજકુમરનઈ વઈરાગ કારણઈ રે, આદિઈ થકીય અશેષ. ૨૪૮ કુમર૦
 'ઈણિહિ જ જનપદમાહિઈ દોહિલી રે, ચમરી નામઈ ^૧પલ્લિ;
 અતિ ઊતકટ બલવંત તિહાં ઘણી રે, ધરણીધર વર ભિલ્લ. ૨૪૯ કુમર૦
 અન્ન દિવસિ તિણિ માહિઈ આવીયઉ રે, નરવર-નંદન એક;
 હય-ગય-સંદન-પાયક પરિવરિયઉ રે, સાથઈ સુભટ અનેક. ૨૫૦ કુમર૦
 કુમર ^૨કટક તિણિ કીધઉ ચિહું પખિઈ રે, ^૩ભિડિયા માહોમાંહિ રે;
 હરવિ સકઈ નહી કોઈ કેહનઈ રે, નૃપસુત બુદ્ધિ અથાહ. ૨૫૧ કુમર૦
 સ્ત્રી સિણગારી આગલિ આણિનઈ રે, દેખિ ગલિઉ તસુ માણ;
 કામઈ પરવસ હણિયઉ તતખિણઈ રે, કુમરઈ એકણિ બાણ. ૨૫૨ કુમર૦
 ભિલ્લ હણીનઈ ચાલિઉ સાહસિઈ રે, રમણી લે તે રાય;
^૪વુદ્ધ સહોદર મારિઉ દેખિનઈ રે, પૂઠિ થયા એ ભાય. ૨૫૩ કુમર૦
 રથ મારગિ તે અનક્રમિ આવિયા રે, સંખપુરઈ "સમકાલ;
 નિવસઈ અહનિસિ તિહાં મારણ ભણી રે, ધરતા કરિ કરવાલ. ૨૫૪ કુમર૦
 મધુ માસઈ તે દેખઈ એકલઉ રે, વનિતા-યુત વનમાહિ;
 "કારિજ સિધિ હુસ્યઈ આપણી રે", ^૫છાના રહ્યા રે ઉછાહિ. ૨૫૫ કુમર૦
 ઘાઉ કરેવા ચિંતઈ તિણિ સમઈ રે, કુમર વધૂ ^૬અહિ-ખદ્ધ;
 મૃત જાણીનઈ આપ અગનિ લીયઈ રે, રાગ વસઈ તે "મુદ્ધ. ૨૫૬ કુમર૦
 પુન્યઈ તામ ખેચર-યુગ આવિનઈ રે, નિરવિષ કિદ્ધ શરીર;
 "વનિ મેલ્હી નિસિ દેઉલિ તે રહિઉ રે, ભામિનિ સહિત ^૭અભીર. ૨૫૭ કુમર૦

૧. ચોરોનું -ગામડું. ૨. સૈન્ય. ૩. લડ્યા. ૪. વૃદ્ધ=મોટો. ૫. પાઠાં સમાલ. ૬. છુપાઈ, પાઠાં પ્રછન. ૭. સર્પે ડસી. ૮. મુગ્ધ.
 ૯. પાઠાં મન. ૧૦. નીડર.

શ્રીનંદ રાખી પાવક આણિવા રે, કુમર ગયઉ ^૧જિણિ વાર;
ઇણિ લઘુબંધવ દીપ પ્રગટ કરી રે, પેખિઉ સકલ પ્રકાર. ૨૫૮ કુમર૦

અતિ સસનેહઇ તેણિ નજર ભરી રે, દીકઉ એહ ઉદાર;
અવસર જાણી આદરસું કહઇ રે, “તૂં હુઇ મુઝ ભરતાર.” ૨૫૯ કુમર૦

મનહિં વિચારી એણિ ઇસા ભાણી રે, “મુગધ! માનું તૂજઝ;
પણિ જઇ જાણઇ સામી તાહરઉ રે, તઉ તે મારઇ મુજઝ.” ૨૬૦ કુમર૦

“સુભગ! મહાભાગ! ચિંતા મત કરઇ રે, કરિસું આપણઉ કામ;
સાખિ તુહારી મારિસુ મુઝ ઘણી રે”, દીપ બુઝાવઉ તામ. ૨૬૧ કુમર૦



દૂલ :

નારી નરગહ કોથલી, ફૂડ-કપટ આવાસ;
ઇમ જાણી નર પરિહરઉ, મ કરઉ તાસ વિસાસ. ૨૬૨

ઢાલ : ૧૨, રાગ-ગઉડી.

તિણિ પ્રસ્તાવઇ આવીયઉ અપ્રમાદી રે, રાજકુમર પતિ તાસ સદા અપ્રમાદી રે;
સ્ત્રીનઇ પૂછઇ આવંતઇ અપ્રમાદી રે, દેઉલિ દીઠ પ્રકાસ સદાં. ૨૬૩

તામ કહિયઉ ઇમ નારિયઇ અપ્રમાદી રે, “તુહ કર અગનિ ઉઘોત” સદાં;
જલાણ જગાવઇ અસિ દેઇ અપ્રમાદી રે, નારિ ભણી ^૧નૃપ-પોત સદાં. ૨૬૪

કુમર અધોમુખ જિમ થયઉ અપ્રમાદી રે, ^૨ઘાઉ ખિવઇ તવ ^૩ઉગ્ર સદાં;
આશુકંપાયઇ ઇણિ નરઇ અપ્રમાદી રે, ખાંચી પડિઉ ^૪ખગ્ર સદાં. ૨૬૫

જાઇ સહોદરનઇ કહઇ અપ્રમાદી રે, સ્ત્રીનઉ દુષ્ટ ચરિત્ર સદાં;
સાંભલિ સવિ ^૫વિરતા થયા અપ્રમાદી રે, વયરાગી ^૬સુપવિત્ત સદાં. ૨૬૬

સંયમ લેવા આવીયા અપ્રમાદી રે, પાંચે એ મુઝ પાસિ’ સદાં;
નિજ ચરિત્ર સુણિ ચમકીયઉ અપ્રમાદી રે, કૂંઅર થાઇ ઉદાસ સદાં. ૨૬૭

કુમર વિવેક ધરી તિહાં અપ્રમાદી રે, ચિંતઇ ચિત્ત લગાઇ સદાં;
‘બુદ્ધિમંત નર સુર કિણઇ અપ્રમાદી રે, મહિલા મન ન લખાઇ સદાં. ૨૬૮

^૭સ્થ સ્વઇ ‘અલિ જંપઇ અપ્રમાદી રે, માંડઇ પરસું પ્રીતિ સદાં;
કપટઇ વિસ ખાઇ કરી અપ્રમાદી રે, ઉપજાવઇ પરતીતિ સદાં. ૨૬૯

રાતી સાકર સેલડી અપ્રમાદી રે, ‘ફલ સહકાર સરુપ સદાં;
કાલકૂટ વિષ કારિમી અપ્રમાદી રે, વિરતી કરઇ વિરુપ સદાં. ૨૭૦

૧. રાજપૂત્ર. ૨. ઘાત. ૩. પાઠાં ખગ્ર. ૪. ખડ્ગ=તલવાર. ૫. વિરક્ત. ૬. સુપવિત્ર. ૭. પાઠાં રુપી રુપાવઈ. ૮. ખોટું. ૯. પાઠાં રસ.

ખણ રાયઈ વિરયઈ ખણઈ અપ્રમાદી રે, નીચ ગતી જલ જેમ સદા૦;
નવ-નવ નેહઈ નર નડઈ અપ્રમાદી રે, હલદ-રાગ ચલ પ્રેમ સદા૦. ૨૭૧

હૂં અધન્ય ઈણ કારણઈ અપ્રમાદી રે, મલિન કીયઉ કુલ રમ્મ સદા૦;
ધરમ કામ કરિ હિવ ભલા અપ્રમાદી રે, સફલ કરું નિજ જમ્મ સદા૦. ૨૭૨

સંધ્યારાગતાણી પરઈ અપ્રમાદી રે, દીસઈ વિવિહ પ્રકાર સદા૦;
ખણ સંજોગ વિયોગસું અપ્રમાદી રે, ધિગ-ધિગ ઇહુ સંસાર' સદા૦. ૨૭૩

અગડદત્ત ઇમ ભાવતઉ અપ્રમાદી રે, મનિ સંવેગિ વહેઈ સદા૦;
'સ્વામિ! ચરિત એ માહરઉ' અપ્રમાદી રે, પ્રણમી એમ કહેઈ સદા૦. ૨૭૪

'હૂં વિરમિઉ સંસારથી અપ્રમાદી રે, કીજઈ મુઝસુ પ્રસાદ સદા૦;
દીક્ષા દીજઈ આપણી અપ્રમાદી રે, ટાલીજઈ વિખવાદ' સદા૦. ૨૭૫

અગડદત્ત સંયમ ગ્રહઈ અપ્રમાદી રે, આણી મનિ વઈરાગ સદા૦;
સાહસગતિ ગુરુ ^૧સઈ હાથઈ અપ્રમાદી રે, સાધઈ મુગતિનઉ માગ સદા૦. ૨૭૬

ઉગ્ર વિહારઈ તપતઈ અપ્રમાદી રે, ^૨સૂત્ર-અરથ અભ્યાસ સદા૦;
^૩કર્મ ખપાવી તે અનુક્રમઈ અપ્રમાદી રે, લહિસ્યઈ સિવપુર વાસ સદા૦. ૨૭૭



ઢાલ:- ૧૩, રાગ-ધન્યાસી.

દ્રવ્યત-ભાવત જાગીયઈ એ, અગડદત્ત અહિનાણ;
વિવેક હિયઈ ધરી એ, સુણિજ્યો ચતુર! સુજાણ! ૨૭૮

સદા સુખ સંપજઈ એ, ઇહ ભવિ પર ભવિ લીલ-આંચલી.

વડખતરગછ રાજ્યઉ એ, યુગવર જિનચંદ્ર સૂરિ;
પ્રતાપઈ દીપતા એ, જયવંતા જયપુરિ. ૨૭૯ સદા૦

આચરિજ જિનસિંહજી એ, સુંદર સકલ સુહાય;
ગુણે કરિ ગાજતઉ એ, પ્રણમઈ નરવર પાય. ૨૮૦ સદા૦

સીલ સુલક્ષણ સોહતા એ, હરખવિમલ ગુરુરાજ;
પ્રસાદઈ તેહનઈ એ, કીજઈ વંછિત કાજ. ૨૮૧ સદા૦

વાચક શ્રીસુંદર રચઈ એ, ઉતરાધ્યન વિચારી;
પ્રબંધ સુહામાણઉ એ, આપણ મતિ અનુસારિ. ૨૮૨ સદા૦

સ્વામિવંદન-ગુણ-રસ-રસાએ, સંવત કાતી માસ;
શનિઈ એકાદશી એ, ભાણવડઈ સુખ વાસિ. ૨૮૩ સદા૦

અગડદત્ત મુનિરાયનઉ એ, એ સંબંધ ઉદાર;
સુણંતા સુખ હવઈ એ, આણંદ અંગિ અપાર. ૨૮૪ સદા૦

સાહ ચાંપસી પૂજા ભલા એ, રહિયા મંત્રિ ઉદાર;
સુશ્રાવક આગ્રહઈ એ, રાસ રચ્યઉ એ સાર. ૨૮૫ સદા૦



૧. પાઠા૦ જસપુરિ. ૨. પાઠા૦ ચાંપસી પૂજા મહ રહીયા એ, ભેગા જયમલ ભીમ; સુશ્રાવક આગ્રહઈ એ, રાસ રચિઉ નિસ્સીમ.

❖ ૪. ગુણવિનયજી કૃત અગડદત્ત રાસ ❖

- પાણમિય પંચમ સુમતિ જિન, પંચમ ગતિ સુખકાર;
પંચમ ન્યાન પ્રકાશધર, ^૧પંચબાણ-જયકાર. ૧
- સમિરિય શ્રી વાગીસરી, સરસ વચન સુવિલાસ;
જસુ પ્રસાદથી સંપજઈ, પૂરિવા મનની આસ. ૨
- વિઘન વિદારિવા ધારિવા, શ્રી જિનદત્ત સૂરિરાય;
મનમહિ મહિમા જેહની, જગમઈ જાગઈ ભાય. ૩
- શ્રી જિનકુસલ કુસલ-કરણ, ત્રિકરણ સુધિ અપ્રમત્ત;
તેહિ જ ભાવ પ્રકાસિસ્યું, પ્રણમી નિરમલ ચિત્ત. ૪
- શ્રી જયસોમ સુગુરુ હૃદયઈ, ધરિ સુભપરિ પરમાદ;
છોરી દોરી પુણ્યની, પ્રગટઈ જસુ પ્રસાદિ. ૫
- ^૨પ્રથમ અંગિ સૂતા કહ્યા, જે અમુની મુનિરાય;
જાગત જગમઈ જાણિયા, એહિ જ પુણ્ય ઉપાય. ૬
- તિહાં દ્રવ્યત સુઈવઉ કહ્યઉ, નયન નિમીલઈ નિદ્દિદ;
મિથ્યાવાદિકિ મોહિયા, તે સુણિ ભાવત નિદ્દિદ. ૭
- હુઈ પ્રકારિ અવિવેકિ જિણિ, સૂતાં છઈ તું સાધુ;
ગતાનુગતિક હૂઈ કરી, મત સોવઈ ખાણ આધુ. ૮
- દ્રવ્યત નિદ્રા છોડિ જે, જાગઈ જગિ તે દેખિ;
અગડદત્ત નૃપકુમર જ્યું, પામઈ સુખ અશેષ. ૯

૧. કામદેવ. ૨. સુતા સે અમુણિ મુણિણો સયા જાગરન્તિ - આચારંગ સૂત્ર-૧-૩-૧-૧૦૬.

ઢાલ : ૧, લખયોજન પહિલ૦

અરે પુરવર સંખપુર જગહિ પ્રસિધ્ધ, નયર-ગુણે કરિ જેહ સમૃદ્ધ;
અલકાપુરીયતાણઉ જસ લિદ્ધ, લખમીયઈ વાસ ^૧જિહાં કિણિ કિદ્ધ. ૧૦

લોક વસઈ સુખીયઉ જિણિ ઠામિ, રાજની ^૨સોમ નજરિનઈ પામિ;
રાજનજરિ વિષ-અમૃત નિવસઈ, દ્રષ્ટાંત ઈહાં ઈખુવાડનઉ ફરસઈ. ૧૧

વિક્રમ નૃપિ કહ્યઉ ‘સુંદરિ! પાણી, પાવઉ સેલડીયઈ રસ જાણી’;
નખ દેઈ રસિ વાટલઉ ભરીયઉ, આણિ દીયઉ નૃપનઉ મન ફિરીયઉ. ૧૨

માંગીયઈ જલ ઈશુરસ જન આપઈ, લોક ઘણું માહરઉ એ થાપઈ;
તણિકર પરભાતઈ હું લેઈસુ, એહનઈ સીખ ઈસીપરિ દેઈસુ. ૧૩

વલિ કહ્યઉ ‘સુંદરિ! એ જલ આણઉ,’ નજરિ ફિર્યઈ રસઘર નઉ સમાણઉ;
જાઈ ઈશુલતા બહુ મોડી, પુણિ રસધારા કાઈ ન છોડી. ૧૪

આઈ કહઈ ‘વીર! તે જલ નાંહી, મોડિ-મોડિ થાકી મુઝ બાંહી;
કહઈ તઉ કલસાંનઉ જલ આણું,’ નૃપ કહઈ ‘સ્યું ઈહાં ભાવ વસાણું?’ ૧૫

‘હું નવિ જાણું બાલી ભોલી,’ સુંદરિ બોલી નહી કકઠોલી;
નૃપ કહઈ ‘ભયણિ! કહઉ કદ્યું વયણ, જે ચિતુ આવઈ તે સુભ વયણિ.’ ૧૬

‘મુઝ મતિ ઈમ આવઈ સુણિ ભાઈ! પ્રજ ઉપરિ હિતૂઅઉ નૃપ થાઈ;
ફૂર નજરિ કરી તિણિએ ધરાણી, નેહ વિના હૂઈ જિસા ^૩અરણી’ ૧૭

‘વલિ જા જલ તે આણઉ ^૪ભાણઉ, ભરીય જિણઈ મુઝનઈ તે સુહાણઉ’;
વાટલઉ તસુ આગ્રહઈ ગ્રહીનઈ, આવી ઈખૂવાડઈ તે વહીનઈ. ૧૮

નખ દીયઈ રસહિ ભરાણઉ, ‘પીવઉ ભાઈ! તેહિ જ જાણઉ’;
‘હિવણાં કહિ કિસઉ ભાવ લખાણઉ?’ ‘રાજ-નજરિ રૂડી છઈ વખાણઉ.’ ૧૯

૧. જ્યાં કને. ૨. સોમ્ય. ૩. સુકુ લાકુડું, જેને ઘસવાથી અણિ ઉત્પન્ન થાય. ૪. ભાણું=વાસણ.

- તિહાં રાજા સુંદર ઇણ નામિ, પ્રજની પૂરી પુરવઈ ^૧હામિ;
સૌમ્યતાઅઈ જાણે હિમ-ધામ, ઉગ્રતાઅઈ કરિ ર્યું ઉગ્ર-ધામ. ૨૦
- ‘પ્રજ રંજિવઈ જે’ રાજ કહાયઈ, ધૂઅડ પુણિ નામઈ તે લહાયઈ;
સુલસા નામઈ રાણી જાણી, સહૂઅ અંતેઉરમાંહિ વખાણી. ૨૧
- જેહની સુધા સમાણી વાણી, ગુણમણિની જે સુંદર ખાણી;
દાનઈ કરિ જસુ સોહઈ પાણી, તસુ ગુણ વર્ણવઈ જે હૂઈ નાણી. ૨૨
- તેહનઈ કુલ રૂપ સરિસ સુહાણી, એહવી પુણ્ય પ્રભાવિવ રાણી;
તાસુ કુક્ષિ સુત ઉપનઉ અઈસઉ, કુસુમ-કલીમહિ કીડઉ જઈસઉ. ૨૩
- અગડદત્ત નામ તાસુ ધરાણઉ, કલા અભ્યાસ રહિત તે ^૨વઢાણઉ;
અનુકમિ યૌવન-વનમહિ પયઠઉ, રમાણી-હૃદય-સિંહાસણિ બયઠઉ. ૨૪
- ધર્મ-અર્થ-કરુણા રસ રહીતઉ, ભૂંડામાંહે જેહ વદીતઉ;
વિનય ન સાચવઈ ગુરુજન-કેરઉ, અલિય-વયાણનઉ જે ^૩છઈડેઉ. ૨૫
- પર-રમાણી રમાણીય તે માનઈ, સંકા સહૂઅ કરી જિનિ કાનઈ;
માનઈ કરિ નવિ લેખવઈ કોઉ, મદ્ય પિયઈ રમઈ જૂઅઈ જોઉ. ૨૬
- મધુ-મંસ ભક્ષાણઈ નિરતઉ જેહ, નટ-પેટક-વેશ્યાસું નેહ;
નગરીમહિય ઉસંખલ ભમત, ઉનમત જે કરઈ મનમહિ મમત. ૨૭
- નવિ આણઈ કેહની તે સંકા, એહવા હોવઈ જબ વિહિ વંકા;
અન્ય દિનઈ નગરીજન જાઈ, વીનવઈ રાજાનઈ એ સુનાઈ. ૨૮
- ^૪વરૂઅઉ કુમરિ કીયઉ સરૂપ, રહિ ન સકાં પુરમાંહઈ ભૂપ!;
સુણિ નૃપ ^૫રીસાણઉ અતિભારી, અરુણલોચન કીયા નેહ નિવારી. ૨૯
- ભૂકૂટીભીષણ હૂઅઉ ભાખઈ, ‘એહ કુમરનઈ જે પુરિ રાખઈ;
તેહનઈ રાજા ચૌર જ્યું દંડ, કરિસ્યઈ’ આજ્ઞા એહ પ્રચંડ. ૩૦

૧. હામ=ઈચ્છા. ૨. વધ્યો, મોટો થયો. ૩. છોડે-બોલે. ૪. વરવું, ખરાબ. ૫. ગુસ્સે ભરાયો.

‘કુમરનઈ જાઈ એમ ભણેવઉ, છોરિ-છોરિ પુર ઇહાં ન રહેવઉ;
પચ્છઈ કહિસિ કલ્હઉ નહી મુજઝ,’ એ નૃપ કેરઉ નિસુણિ તું ^૧ગુજઝ. ૩૧

એહ સુણી નૃપ કેરઉ ^૨વેધ, તિહાં રહિવઈરઉ કર્યઉ પ્રતિષેધ;
કુમરઈ અસિ કરિ ધરિય તે ચાલઈ, પરદેસિ જાઈવા નિજ મન ઘાલઈ. ૩૨

મનમહિ અમરખ બહલઉ વહતઉ, દુસ્સહ ^૩પહ-દુહ અધિકઉ લહતઉ;
ગિરિ-સરિ-કાનન-પુર-ગોઠ ગામ, લંઘત-લંઘત પહુત સુઠામ. ૩૩

જિહાં વાણારિસિ નયરી અછઈ, તિણિ વિચિ ફિરવા લાગઉ પચ્છઈ;
ત્રિકિ ચઉકઈ ચચ્ચરિ અસહાય, યૂથથી જ્યું છૂટઉ કરિરાય. ૩૪

નૃપ-અપમાનઈ ભરીયઉ, દુખ-સાગરમહિ આવી પરીયઉ;
ફિરતાં નયરીમાંહઈ એક, તિણિ દીઠઉ ^૪ઓઝઉ સવિવેક. ૩૫

વાટિ લીયઉ તરુણે નરે આઈ, જ્યું શંખે દખિણાવ્રત ઘાઈ;
માખીએ ગુલ અથવા મધુ છાતઉ, જિમ ચાકર નરે સાહિબ જાતઉ. ૩૬



૧. વાત. ૨. દેષ. ૩. પથદુઃખ- મુસાફરીનું દુઃખ. ૪. ઓજઝાય=ઉવજઝાય=ઉપાધ્યાય.

ઢાળ : ૨, કાબેરી પુર રાજીયઉં

કહેવઉ તે ઓઝઉ અછઇ, સંભલિ તાસુ સરૂપો રે;
શાસ્ર અર્થનઉ જાણ જે, કલા-અમૃત-રસ-કૂપો રે. ૩૭ કહેવઉં

પિંડિત પરચિત ઓલખઇ, વેસાની પરિ દકખો રે;
સાગર પરિ ગંભીર જે, સહૂઅ કરઇ જસુ પફખો રે. ૩૮ કહેવઉં

પર ઉપગારી જે અછઇ, કરુણા રસનઉ ધામો રે;
રૂપ-ગુણે કરિ રાજતઉ, પવનચંડ ઇણ નામો રે. ૩૯ કહેવઉં

ચંડ જિકો પ્રતિવાદિનઇ, શિષ્ય ભાણી અતિ ઘાઢઉ રે;
રહ-હય-ગય સીખ સીખવઇ, નૃપ-કુમરાંનઇ ગાઢઉ રે. ૪૦ કહેવઉં

તસુ સમીપિ જાઇ કરી, ચરણ-કમલ નમિ ^૧નીકઇ રે;
ઓઝઉ પ્રશ્ન કરઇ ઇસઉ, બઇઠઉ તાસુ નિજીકઇ રે. ૪૧ કહેવઉં

‘આયઉ સુંદર! કિહાં થકી? એ સવિ ભાવ પ્રકાસઇ રે’;
એગંતઇ ઓઝઇ ભાણી, પૂછયઉ કઉણ વિમાસઇ રે? ૪૨ કહેવઉં

જિણ પરિ પુરથી નીકલ્યઉ, સંભલિ ચંડ પ્રભાખઇ રે;
‘સુખઇ રહઉ ઘરિ માહરઇ,’ લીલ ન હૂઇ પુણ્ય ^૨પાખઇ રે. ૪૩ કહેવઉં

‘કલા અભ્યાસ કરઉ રહ્યા, ઇહાં કિણિ મુજઝ સમીપઇ રે;
એહ ગુહ્ય ન પ્રકાસિવઉ, જિણથી દૂષણ દીપઇ રે. ૪૪ કહેવઉં

યત:

અર્થનાશં મનસ્તાપં, ગૂહ્યદુશ્ચરિતાનિ ચ ।

વચ્ચનં ચાપમાનં ચ મતિમાન્ન પ્રકાશયેત્ ॥

ઉઠી ઓઝઉ કુમરચ્યું, નિજ ઘરિ ^૩ઘરિણિસું બોલઇ રે;
‘એ મુઝ ભાઇ-સૂત અછઇ, આંપણઉ સુરમણિ- મોલઇ રે. ૪૫ કહેવઉં

૧. સારી રીતે. ૨. પાખે, વિના. ૩. ગૃહિણીને.

- સ્નાન કરાવી કુમરનઈ, પ્રવર વસ્ર અલંકારા રે;
પિહરાવ્યા ભોજન કીયઈ, પવનચંડ સુવિચારા રે. ૪૬ કહેવઉં
- બોલઈ ‘એ ગૃહ-ધન-^૧ધન, એ પરિવાર ઉદારા રે;
રથ-તુરગાદિક માહરા, તાહરા એ સુખકારા રે. ૪૭ કહેવઉં
- લીલ કરઉ એ લેઈ નઈ, મત પરના એહ વિમાસઉ રે;
આપણા જાણી ઇહાં વડઉ, મનમઈ હૂઅ તમાસઉ રે.’ ૪૮ કહેવઉં
- કુમર ખુસી હૂઅઉ હિવઈ, કૂર કરમ સવિ છોડી રે;
સીખઈ તેહનઈ ઘરિ રહી, કલા-રમણિ-રતિ જોડી રે. ૪૯ કહેવઉં
- અલ્પ કાલિ વિનયઈ કરી, સર્વ કલા તિણિ સીખી રે;
કલાવંત સસિની પરઈ, પૂજ લહઈ અસરીખી રે. ૫૦ કહેવઉં



ઢાળ : ૩, લાલન આપઉ જો.

કલાતણઉ પરિશ્રમ હિવઈ કરિવા તે લાગઉ,
વિણુ અભ્યાસઈ નવિ ટિકઈ જાણઈ તે આગઉ;
આણ ખરચાઈ પૂરી હુવઈ ખરચઈ હૂઈ વિસ્તર,
ભારતિનઉ ભંડાર એ જાતઉ નવસુંદર.

૫૧

अव्यये व्ययमायाति, व्यये याति सुविस्तरम् ।
अपूर्वः कोऽपि भण्डारस्तव भारती दृश्यते ॥

વિણુ અભ્યાસઈ શાસ્ત્ર એ વિષરૂપઈ થાયઈ,
અજિયઈ ભોજન વિષ સમઉ જ્યું સહુઅનઈ ભાયઈ;
વિષસમ દરિદ્રની ગોઠડી, વૃધનું તરુણી વિષ,
શાસ્ત્ર અભ્યાસઈ મત કરઉ, કોઈ મૂરિખ ^૧મિષ.

૫૨

यतः

अनभ्यासे विषं शास्त्रं, अजीर्णे भोजनं विषम् ।
विषं गोष्ठी दरिद्रस्य, वृद्धस्य तरुणी विषम् ॥

ભવન ઉદ્યાનઈ જાઈનઈ સખ દિનિ મનરંગઈ,
કલા અભ્યાસ કરઈ ઘણઉ સુમતી સુભ સંગઈ;
તિણિ ઉદ્યાન સમીપિ છઈ પુરમઈ વર સિટ્ઠી,
તાસુ ભવન જે દેખતાં નવિ વિરમઈ દિટ્ઠી.

૫૩

વર ^૨વાતાયન ઉચ્ચ છઈ તિહાં શ્રેષ્ઠિની ધૂંઆ,
મનહર મનમથસુંદરી જાણે વર-રુઆ;
મંદિર-સિર રહી દિનિ-દિનઈ નૃપ સુતનઈ દેખઈ,
એ સંસારમઈ સાર છઈ બીજા કુણ લેખઈ?.

૫૪

તિણ ઉપરિ આણુરાગિણી પત્ર-પુફ-ફલ નાંખઈ,
 કુમર ભણી નવિ તેહનઉ મન તસુપરી ^૧ધાખઈ;
 ચિંતવતી કાઈ મનઈ મનરંગઈ રમતા,
 પિણિ નવિ દેખઈ ભૂપનઉ સુત તે મનગમતા.

૫૫

કલા-રસઈ ગુરુ-ભય ગિણી વિદ્યાનઈ લોભઈ,
 કલા રહિતનઈ કામિણી જિણિ આવી ખોભઈ;
 અન્ય દિનઈ તિણિ રમણીયઈ નિહણ્યઉ તે સુંદર,
 અશોકગુરિછ જિણિ કામ એ પીડવઈ નિરંતર

૫૬



ઢાલ : ૪, વામાનંદન વંદીયઈ.

કુમરઈ તિણિ દિનિ બાલિકા ઉવાદીકી મધુતઈ મીકી રે;
કામદેવરાજાતણી, તેડિવા આવી સ્યું ચીકી રે?. ૫૭ કુમર૦

કંકેલિપલ્લવ અંતરઈ, તનુલય છઈ જેહની રૂડી રે;
નેહ ભરી દેખઈ ખરી, ખલકાવત કનકની ચૂડી રે. ૫૮ કુમર૦

કુમર ઈસઉ મનિ ચિંતવઈ, 'સુર-સુંદરિ મંદિરિ દીસઈ રે;
અથવા નાગ કન્યા કિસું?, આવી કમલા હરિ રીસઈ રે. ૫૯ કુમર૦

અથવા પરતખિ ભારતી, રતિ કામદેવ પતિ છોડી રે;
લાવાણ્ય જલની વાવડી, 'પુરાસ્યઈ મુઝ મન ²કોડી રે. ૬૦ કુમર૦

અથવા પૂછું એહનઈ, કુણ કાજઈ કામિણિ! આઈ રે?;
કર કંકણ દેખાણ ભણી, કુણ આરીસઉ લઈ ઘાઈ રે?'. ૬૧ કુમર૦

એહવઉ હૃદય વિચારિનઈ, નૃપ-નર પ્રગટ ઈમ ભાખઈ રે;
'તું કુણ બાલિકે! ઈહાં અછઈ?, કાંઈ અલપ આતમનું દાખઈ રે?. ૬૨ કુમર૦

વિદ્યારસિ રાતઉ અછું, કાં મુઝનઈ સુતનુ! સંતાવઈ રે?';
કુમર વયાણ એ સંભલી, મનમાંહઈ હરખ ન માવઈ રે. ૬૩ કુમર૦



ઢાળ : ૫, પરણાઈ છઈ ભાઈ માહર.

વિકસિત નયન-કમલ હુઈ રે, જિમ રવિ-દરસનિ રંગિ રે;
મુખ-પંકજ તસુ વિહસીયઉ રે, હસિ બોલઈ તસુ સંગિ રે. ૬૪ વિકસિત૦

‘પુર-પ્રધાન બંધુદત અછઈ રે, સિઠી સહૂઅ વિસિટ્ઠ રે;
તેહની પુત્રી હું અછું રે, મયણમંજરી નામ ઈટ્ઠ રે. ૬૫ વિકસિત૦

નયન-ગોચર જિન દિનથકી રે, હુઅઉ તૂં કામસરૂપ રે;
‘અસુસ(ખ)તરૂ તિન દિન થકી રે, ઉગ્યઉ હૃદયઈ વિરૂપ રે. ૬૬ વિકસિત૦

નિદ્રા નયનથી ઉડિ ગઈ રે, જિમ ‘પારઉ વન્હિ-યોગિ રે;
દાહ દેહિ અધિકઉ વધ્યઉ રે, જિમ તનુ તાપ-પ્રયોગિ રે. ૬૭ વિકસિત૦

અસન રુચઈ નહીં મુઝ ભણી રે, જિમ જીવિતનઈ અંતિ રે;
સિરપીડા અધિકી હુઈ રે, જિમ ઘન-વાતિઅ કંત! રે’. ૬૮ વિકસિત૦

તાં જીવનઈ સુખ સંપજઈ રે, પ્રિયજન ન કરીયઈ જામ રે;
પ્રિય સંગ જિણ કીઘઉ તિણઈ રે, કીયઉ આતમ દુખ-ધામ રે. ૬૯ વિકસિત૦

યત:

તાવચ્ચિય હોઈ સુહં, જાવ ન કીરફિપિઓ જણો કોવિ ।

પ્રિયસંગો જેણ કઓ, દુઃખાણ સમપ્પિઓ અપ્પા ॥ ॥

[ઉત્તરા૦ નેમિચંદ્રસૂરિ-વૃત્તિ - ૩૭]

પૂરવકૃત કર્મિ પ્રેરીયઉ રે, સુખનઈ વંછતઉ જીવ રે;
દુર્લભ જન અનુરાગ મઈ રે, જા પડઈ પતંગ જ્યું દીવિ રે. ૭૦ વિકસિત૦

‘ન કરસિ સંગમ માહરઉ રે, જઈ તું પ્રીતમ! એહ રે;
સ્ત્રી-હત્યા પાપ તુઝ ભણી રે, લાગિસ્યઈ ન હૂય સંદેહ રે. ૭૧ વિકસિત૦

તુઝ સંગમ વિણુ માહરી રે, જીવિત વાત ન કાઈ રે;
‘ગદ ઉપની જે દેહમઈ રે, ‘અંગદ વિના તે ન જાઈ રે’. ૭૨ વિકસિત૦

૧. ટી૦ નેમિચંદ્રસૂરિજીની ટીકામાં ‘અસુહત્ત’ ૫૬ છે. ૨. પારો. ૩. રોગ, પીડા. ૪. દવા.

ઢાલ : ૬, સુધરમ સ્વામી ઇણ.

તે નિસુણી રમણીની વાતડી રે, સાચી હૃદય વિચાર;
કરિવા લાગઉ કુમર જિણઈ ભલા રે, ન ભજઈ કોઈ વિકાર. ૭૩
પ્રાણ ત્યજ્યઈ ખિણમઈ પ્રિય વિણ પ્રિયા રે - આંકણીં

‘મયણ- મહાજલાણઈ દાઘી જિકા રે, ચંદનરસ તસુ અગ્નિ;
સુખ તેહનઈ કિણ પરિ કહઉ સંપજઈ? રે, જિમ ^૧પહીયાં ^૨ઉમ્મગ્નિ. ૭૪ પ્રાણીં

સુણીયઈ પ્રગટ રામાયણિ ભારતઈ રે, દસ એ કામ-^૩અવત્થા
કામુક જનનઈ ઇહાં ઊષધ નહી રે, સાચઉ જગિ પરમત્થ. ૭૫ પ્રાણીં

પ્રથમ અવસ્થા ચિંતાનઈ કરઈ રે, સંગમ-સુખની ઇહ;
થાયઈ બીજી અવસ્થાનઈ વસઈ રે, સુખઈ વસઈ જે નિરીહ. ૭૬ પ્રાણીં

દીર્ઘ ઉસાસ-નીસાસા ત્રીજીયઈ રે, જવર ચઉથીયઈ જાણિ;
અંગ બલઈ પંચમીયઈ પાઘરઉ રે, પંચબાણ પરમાણિ. ૭૭ પ્રાણીં

રુચિર ભોજન પિણિ ન રુચઈ તેહનઈ રે, છટ્ટીયઈ નવિ સંવાદ;
મૂરછા સાતમીયઈ હૂઈ કામિનઈ રે, આઠમીયઈ ઉનમાદ. ૭૮ પ્રાણીં

નવમીયઈ પ્રાણ સંદેહ ઉપાઈયઈ રે, દસમીયઈ પ્રાણ-વિનાસ;
તિણિ એ મુઝ વિરહઈ પ્રાણતાણઉ રે, સંસય લહિસ્યઈ ઉદાસ.’ ૭૯ પ્રાણીં

એહવઉ કુમરઈ મનિ ભાવી ભણ્યઉ રે, નેહઈ કરિ અતિસાર;
મધુર વચન કરિ તેહનઈ સંઠવઈ રે, ‘મ કરિ સંતાપ અપાર. ૮૦ પ્રાણીં

સુંદર ચરિત વિપુલ જસ જેહનઉ રે, સુંદરનૃપ શુભચીત;
તેહનઉ સુંદરિ! હું સુત છું વડઉ રે, અગડદત્ત સુવદીત. ૮૧ પ્રાણીં

જાણિ તે મુઝનઈ ભણિવા આવીયઉ રે, કલાચારિજનઈ પાસિ;
કલા ગ્રહેવા ઇહાં કિણિ કામિણી! રે, સવિ ગરુઆ ગુણરાસિ. ૮૨ પ્રાણીં

જિણિ દિનિ ચાલિસિ ઇહાંથી ભણિકરી રે, સાથઈ લેઈસિ તુઝ;
અવેસાસ તું મ કરે વેદ જ્યું રે, સાચઉ વચન એ મુઝ. ૮૩ પ્રાણ૦

મનમથ શર પ્રસરઈ સાલી ઘણું રે', એહવા બહૂઅ પ્રકાર;
વચને કરિ આસ્વાસી કામિની રે, નિજ ઘરિ આવઈ કુમાર. ૮૪ પ્રાણ૦

તેહને રૂપ ગુણે કરિ રંજીયઉ રે, વિચારતઉ મિલન-ઉપાય;
વિણુ ઉપાઈ કારિજ કોઈ ન હૂઈ રે, આવિ મિલઉ સુરરાય. ૮૫ પ્રાણ૦



ઢાલ : ૭, અભયકુમરસ્યું પ્રીતિ કરતાં.

- અન્ય દિનઈ તે રાજકુમાર, રાજપહઈ ચાલઈ અસવાર;
તિતલઈ કલ-કલ પુરમઈ હૂઅઉ, સુખ વિનોદકું દીધઉ દૂઅઉ. ૮૬
- મનમઈ એહવઉ ચિંતવઈ તેહ, ‘સ્યું સાગર છિલ્યઉ છંડી રેહ?;
કિં વા અગનિ અધિક ઉછલિયઉ?, રિપુબલ અથવા આવી મિલિયઉ. ૮૭
- ‘બીજુલીનઉ અથવા હુઅ પાત?, અથવા બીજી વિષમી કાઈ વાત?;
ઈણ અવસરિ કુમરઈ ‘મદ-વારણ, ગંધઈ અન્ય ગજાંનઉ નિવારણ. ૮૮
- દીકઉ વિસિમિત ચિતઈ મત, થંભ આલાનનઉ દૂરઈ ખિત;
‘મિકઈ પિણિ વેગઈ પરિવત્ત, મારતઉ ‘સુંડાગો પરિપત્ત. ૮૯
- સામુહઉ આવતઉ કાલ જ્યું કુદ્ધ, અલિ જિહાં આયા ગંધ-વિલુદ્ધ;
ત્રોડી જિણિ પદબંધની રજ્જુ, જેહનઈ દેખિ ગયા જન ભજ્જુ. ૯૦
- ચૂર્યા ભવન-હટ્ટ-દેઉલ જિણિ, આયઉ ખિણમઈ કુમર જિહાં કિણિ;
અદ્ભુત રુપ કુમર તે દેખિ, નાગરજન બોલ્યા સવિસેષિ. ૯૧
- ગદ-ગદ વાણીયઈ ‘ઓસર-ઓસર, કરિ-પહથી તું મ મર મર નર!;
તુરતિ તુરગ છોડી હકારઈ, ગજનઈ જે ઈંદ્ર-ગજ અનુસારઈ. ૯૨
- કુમર-સાદ સુણિ મદજલ ઝરતઉ, કુમર ભણી થાયઉ તે નિરતઉ;
કુદ્ધ કાલ જિમ કુમરઈ ‘પટકઉ, વીટી નાંખ્યઉ કરિનઈ ‘ચટકઉ. ૯૩
- ચડીયઉ તિહાં તે ઘઈ ‘દંતૂસલ, તિણ પટ ગોટઈ ઉપરિ ઘરિ બલ;
કુમર પૂઠિ ભાગઈ ઘઈ મૂઠિ, બહુ પ્રહાર જિણથી રહઈ રૂઠિ. ૯૪
- ઉદ્ધાવઈ ધાવઈ ‘વજજાવઈ, પદ-ઘાતઈ ભૂમી સંતાવઈ;
દંતૂસલ જે મુસલ પ્રમાણઈ, ખોભઈ ખોણીમહિ નિજ પ્રાણઈ. ૯૫

૧. રેખા=મર્યાદા. ૨. શત્રુ-સૈન્ય. ૩. વીજળીનો. ૪. મતહાથી. ૫. મહાવત. ૬. હાથી. ૭. સ્વામિ, માલીક. ૮. પટક્યો, નીચે નાખ્યો. ૯. ચટકો, રીસ. ૧૦. દંતશૂળ, હાથીઢાંત. ૧૧. પજવે છે.

- રીસઈ ચક્ર-ભ્રમઈ પરિ ભમતઉ, રોષ-પોષ કરિ મનિ ધમધમતઉ;
ઘણી વાર ખેલાવી ગજવર, વસિ કરિ કુમર ચડયઉ તિણિ અવસરિ. ૯૬
- ગજ ખંધઈ કરિ કરિ સંતોષઈ, મધુર વચનિ જે ભરીયઉ રોષઈ;
કોપ-અગનિ સમિવા જિણિ વાણી, મીઠી સહુએ શાસ્ત્ર-વખાણી. ૯૭
- સયલ નયર-લોચ-લોચણ-સુખકર, ગજવર કીડા દીઠા સુંદર;
સૌધ શિખરિ અંતેઉર સાથઈ, ચડયઈ ચતુર 'ચાવી ભૂનાથઈ. ૯૮
- દેખિ કુમર ગજ-ખંધઈ બંધુર, સુરપતિ જિમ પૂછઈ નરસિંધુર;
નિજ સેવકનઈ 'કુણ એ બાલ? ગુણનિધિ કલા કરી સુવિસાલ. ૯૯
- તેજઈ કરિ જાણે રવિ રાજઈ, સોમપણઉ દેખી સસિ લાજઈ;
સર્વકલા-આગમનઉ જાણ, લાગી સુર-સુરૂપ વખાણ' ૧૦૦



ઢાલ : ૮ રામચંદ્ર કંઈ બાગિ. [રાગ : ગોડી]

- નર તિહાં એક ભણેઈ, 'રાજ! સુણઉ મુઝ વાતી;
કલાચારિજનઈ ગેહિ, દીઠઉ એ શુભ ભાતી. ૧૦૧
- કલા પરિશ્રમ એક, કરતઉ અઉર ન ભાવઈ;
જાકું અઈસઉ એહ, સંતકી રેહકું ધાવઈ' ૧૦૨
- કલાચારિજ ભૂપાલ, પૂછ્યઉ હરખ ધરી રી;
'કુણ એ પુરખ પ્રધાન?', ગ્રહી 'ગજ-સીખ ખરી રી'. ૧૦૩
- 'અભય દિયઉ જઉ રાજ!, વાત કહી હું સાચી';
રાજ કહઈ 'ઇમ હોઉ, વાત કહા એ મુઝ સાચી' ૧૦૪
- કુમરનઉ સવિ વૃત્તાંત, નૃપ આગઈ તિણિ ભાખ્યઉ;
બહુલ લોકનઈ મજિઝ, નેહનઉ છેહ ન દાખ્યઉ. ૧૦૫
- નૃપ સંભલિ તસુ વાત, ગુરુ પરમોદિ ભરાણઉ;
મૂકઈ નિજ 'પડિહાર, કુમરનઈ જાઈ આણઉ. ૧૦૬
- ગજ ખંધઈ રહઉ તેહ, 'દોવારિક ઇમ પ્રભાણયઉ;
'હકકારઈ નરનાહુ, તુમહ ગુણ સહૂઅઈ નિસુણયઉ. ૧૦૭
- આવઉ રાજ સમીપિ, રાજ-આદેસ ઇસઉ રી';
થંભિ આલાનકઈ 'કુંભિ, બંધી 'તરણિ જિસઉ રી. ૧૦૮
- મનમઈ સંક ધરેઈ, આયઉ નૃપ-નજરઈ રી;
સિર કર જાનુપદેશ ધરણિઈ જા ન ધરઈ રી. ૧૦૯
- કરિવા રાજ પ્રણામ, ઉઠિ આલિંગ્યઉ 'તા વિચિ;
તંબોલા સનમાન, દાનઈ પૂજ્યઉ મનરુચિ. ૧૧૦

૧. ગજ-શિક્ષા. ૨. પ્રાતિહાર, દરવાન. ૩. દ્વારિક, દરવાન. ૪. બોલાવે છે. ૫. હાથી. ૬. સૂર્ય. ૭. તે વચ્ચે.

બઈઠઉ રાજકઈ પાસિ, કુમર પ્રસન્ન-મના રી;
જિનકઈ પોતઈ પુણ્ય, તે હુવઈ ક્યું વિમના રી? ૧૧૧

ચિંતવઈ રાજા એમ, 'ઉત્તમ પુરુષ એ કોઈ';
પુરુષાકારકઉ મૂલ, વિનય કહઈ સહ કોઈ. ૧૧૨

મૂલ સિરી વ્યવસાય, ધરમ સુખાંનઉ મૂલં;
દર્પ વિનાશકઉ મૂલ, સહુ આંકઈ સિરિ મૂલં. ૧૧૩

યત:

વિણઓ મૂલં પુરિસત્તણસ્સ, મૂલં સિરીએ વવસાઓ ।
ધમ્મો સુહાણ મૂલં, દપ્પો મૂલં વિણાસસ્સ ॥

[ઉત્તરાં નેમિચંદ્રસૂરિ વૃત્તિ-૭૪]

કુણ ચીતરઈ મયૂર?, સીખવઈ ગતિ કુણ હંસા?;
કુણ કરઈ કમલાં ગંધ?, કુણ કરઈ વિનય સુવંસા? ૧૧૪

યત:

કો ચિત્તેઙ્ મઝ્જરં, ગંધં ચ કો કુણઙ્ રાયહં સાણં ।
કો કુવલયાણ ગંધં, વિણયં ચ કુલપ્પસૂયાણં ॥

[ઉત્તરાં નેમિચંદ્રસૂરિ વૃત્તિ-૭૫]

કણ ભરિ સાલિ નમેઈ, તોયઈ નમઈ ઘનાઘન;
ફલ ભરિ તરુસિહરાઈ, નમઈ ન કારણ ઈહાં અન. ૧૧૫

તિમ સત પુરુષ નમંતિ, વિનયઈ નવિ ભય પામી;
પરથા અરથી જેણ, ન કરઈ વાત જે 'લામી. ૧૧૬

યત:

સાલી ભરેણ તોણ, જલહરા ફલભરેણ તરુસિહરા ।
વિણેણ ય સપ્પુરિસા, નમંતિ નહુ કસ્સ વિ ભણે ॥

[ઉત્તરાં નેમિચંદ્રસૂરિ વૃત્તિ-૭૬]

વિનયઈ રંજિત રાજ, પૂછઈ કુસલ કી વાતી;
પૂછઈ વલિ સવિસેસ, કલા ગ્રહણકી ^૧ધાતી. ૧૧૭

મુખઈ કરઈ નવિ સંત, કબહું નિજ ગુણ ગ્રહિવઉ;
લાજઈ તાં ઉવજઝાય, કેરઉ ભયઉ તહાં કહિવઉ. ૧૧૮

‘નિપુણ અછઈ એ રાજ!, સર્વ કલા-સુવિલાસઈ;
પુણિ મહરાય! મહંત, લાજિ ન નિજ ગુણ ભાસઈ. ૧૧૯

ઈતર અલીક પ્રસંસ, કહણઈ અંગિ ન માવઈ;
ઈણ જગમઈ મતિમંત, બીજઉ કુણ ઈણ ^૨દાવઈ?. ૧૨૦

યત:

નિયગરુપપયાવપસંસણેણ લઙ્ગંતિ જે મહાસત્તા ।

इयरा पुण अलियपसंसणे वि अंगे न मायंति ॥

(ઉત્તરા૦ નેમિચંદ્રસૂરિ વૃત્તિ-૭૯)

કુમર ચરિત-સિંધુમગ્ન, નૃપ રહ્યઉ છઈ તિણ વેલઈ;
સકલ પૌરજન આઈ, ^૩ઢોવણા ^૪ઢોવઈ હેલઈ. ૧૨૧

કોઈ વર-મણિ વર-વસ્તુ, કોઈ સુગંધ ^૫સુહાણઉ;
ફલ કુસમાવલિ કોઈ, રાય અંગણ જુ ભરાણ ઉ. ૧૨૨

પૂરજન ઢોવનઉ તેહ, દીધઉ કુમરનઈ રાજઈ;
વીનતિ કરિવા લગ્ન, નિજ રક્ષાનઈ કાજઈ. ૧૨૩



૧. રીત, અવસ્થા. ૨. દેખાય. ૩. ભેટણાં. ૪. આપે છે. ૫. સોહામણું.

ઢાલ : ૯, તુંગિયા ગિરિ-સિખર સોહૃઈ.

- ‘દેવ! તુઝ એ નયર સુંદર, ઘનઢપુર અનુકાર રે;
સ્તોક દિનમહિ રોર-મંદિર, જેમ ક્રિય નિસ્સાર રે. ૧૨૪ દેવ૦
- ચોર ક્ષત્રચારઈ ચતુર જે, તિણિ ‘મુસ્યઉ પુર સર્વ રે.
તસુ ચરણ-ચાર વિચારવા, નવિ ઘરઈ કોઈ ગર્વ રે. ૧૨૫ દેવ૦
- કડુય વચણે ભણઈ રાજા, પૌરના રખવાલ રે;
‘દેખતાં તુમ્હ નયણિ નયરી, મુસી નવિ સંભાલ રે’. ૧૨૬ દેવ૦
- વીનવઈ રખવાલ પુરના ‘જોવતાં દિન કેવિ રે;
ગયા નવિ તે ચોર લાઘઉ, જેમ ઘન રંક સેવિ રે’. ૧૨૭ દેવ૦
- ઈણ સમઈ આવી કુમર વિનવઈ, ‘દીયઉ મુઝ આદેસ રે;
દિનિ સાત અંતરિ ચોર આણું, નહીં કપટનઉ લેસ રે. ૧૨૮ દેવ૦
- જઈ કદાચિત તે ન લાભઈ, જવલિત જવલનનઈ મજિઝ રે;
દેહ ઘાલું ‘સોસ પાલું, જીવિવઈ નઉ ડજિઝ રે’. ૧૨૯ દેવ૦



ઢાલ : ૧૦, કાબેરી પુર રાજીયઉ.

- કુમર વચન સુણિ નરવઈ, અઈસી પ્રતિજ્ઞા સેતી રે;
વાત માની રાજા ભણઈ, 'કુમર! સુણઉ ઇણ વેતી રે. ૧૩૦ કુમર૦
- વંછિત એ સીઝઉ તુહાં, તુરતિ ઈસા આસીસો રે';
રાજાઅઈ દીધી તદા, ચાલ્યઉ નામી સીસો રે. ૧૩૧ કુમર૦
- અનુદ્વિગ્ન નગરીમહી, ભમત ચોરના વાસા રે;
જોતઉ વેશ્યામંદિર, પાનાગારના પાસા રે. ૧૩૨ કુમર૦
- કંદોઈ-હાટે વલી, જૂવટા ખેલણ ઠામઈ રે;
ઉઘાનઈ સૂન્ય-દેઉલઈ, સૂરહ-^૧ઈસૂર વિરામઈ રે. ૧૩૩ કુમર૦
- ચઉહટ હટમાલ વિચઈ, ચચ્યરિ ચોરનઈ ચાહઈ રે;
એકલઉ કુમર ભમર પરઈ, ભમત છઠઉ દિન વાહઈ રે. ૧૩૪ કુમર૦
- સાતમઈ દિનિ ચિંત-ગ્રહ્યઉ, કુમરુ વિશેષઈ દેખઈ રે;
'પરદેસઈ જાઉ કિસું?, વ્યાપારનઈ રેખઈ રે. ૧૩૫ કુમર૦
- અથવા જીવિત રાખિવા, જાઉ ^૨તાનનઈ અંતઈ રે;
તે મૃગનયાણી હરી કરી, અથ અરણ્ય એકંતઈ રે. ૧૩૬ કુમર૦
- નિરમલ કુલ જાયા જિકે, તીયાં એહ ન જુતો રે;
નિજ જીભઈ જે ^૩પડિવજ્યઉ, હોજ્યઉ જાગત સુતો રે. ૧૩૭ કુમર૦
- અન્યથા તે હોવઈ નહીં, જિણિ એ સુભાષિત સુણીયઈ રે;
શીર્ષ છેદ બંધાણ હુવઉ, દૂષણ તેહ ન ગિણીયઈ રે. ૧૩૮ કુમર૦
- પડિવનઉ પાલતાં, સુપુરિસાં, જે થાઅઈ તે થાઉ રે;
^૪અચ્છા લચ્છી જે અછઈ, તે જાવઈ તઉ જાવઉ રે. ૧૩૯ કુમર૦

૧. ઈશ્વર. ૨. બહાને. ૩. તાણને. ૪. સ્વીકાર્યું. ૫. સ્વચ્છ, નિર્મળ.

યતઃ

છિઝ્ઝત સીસં તહ હોઝં, બંધણં ચયઝ સવ્વહા લચ્છી ।

પડિવન્નપાલણેસું, સુપુરિસાણ જં હોઝ તં હોઝ ॥

[ઉત્તરાં નેમિયંદ્રસૂરિ વૃત્તિ-૯૬]

એ મહાવ્રત મત ભાણઉં, મુદ્દા કાનઈ વહીયઈ રે;

પડિવન્નઈઉ પાલિવઉ, એહ મહાવ્રત કહીયઈ રે.

૧૪૦ કુમરં



ઢાલ : ૧૧, નાનહડીયઉ.

ઇમ વિકલ્પ મનમઇ કરિ કુમર, તે સાંઝી સમઇ પુર છોડીજી;
બાહરિ આયઉ બાહરિ ધાયઉ, જાણે તજી પુણ્ય-^૧ડોરીજી. ૧૪૧

કિસલય-વૃંદ-^૨ગુપિલ સાખાકુલ, સીતલ જસુ છઇ છાયાજી;
ઇક સહકાર તરુ હઇ તિહાં કિણિ, કુમર ફેરંતા આયાજી. ૧૪૨

ચિંતા ધરતઉ અન્યથી વિરતઉ, બઇઠઉ દસ દિસિ જોવઇજી;
વિદ્યાભ્રષ્ટ ખેચર નૃપ જાણે, પુણ્ય મહાફલ ઢોવઇજી. ૧૪૩

ઇણ અવસરિ આયઉ થાયઉ, પરિવ્રાજક ધાતુરતાજી;
વસ જેહના કુર્ય સિરોજા, મુંડિત અંગઇ મતાજી. ૧૪૪

સશિખ કુંડિકા ^૩ચમર ^૪દંડત્રિ, ^૫કવલિ ^૬ગાણેત્રિકા હાયઇજી;
શિવ-શિવ-શિવ મુખઇ ભાણંતઉ, નવિ કોઇ જસુ સાથઇજી. ૧૪૫



ઢાલ : ૧૨, હું નહીં દૂલ્ય.

કુમરનઈ આગઈ આવીયઉ, કેહવઉ તે? શશિભાલ રે;
ભુજાદંડ કરિદંડ સરીખી, વક્ષસ્થલ સુવિસાલ રે. ૧૪૬ કુમર૦

પુરુષ કેસ સિર ઉપરિ જાકઈ, નવયોવન રુદ્ર-રૂપ રે;
અરુણ-નયન જંઘા જસુ દીરઘ, અઈસઉ જસુ સરૂપ રે. ૧૪૭ કુમર૦

દેખિ સભય ચિંતઈ ચિતઅંતરિ, ‘એહવઈ રૂપઈ એહ રે;
ચોર હુવઈ નવિ કોઈ ઇહાં ભ્રમ, દંભનઉ છઈ એ ગેહ રે.’ ૧૪૮ કુમર૦

ઇણ અવસરિ પરિવ્રાજક બોલઈ, કુમરનઈ પ્રિય વચણેહિ રે;
‘કિહાંથી સુપુરુષ! ઇહાં કિણિ આયઉ?, દીસઈ વર નચણેહિ રે. ૧૪૯ કુમર૦

કિણ કારણિ તુ ઇહાં કિણિ બઈઠઉ?,’ જાણી તેહનઉ ભાવ રે;
બુદ્ધિનિપુણ કુમરઈ હિવ પ્રભાણ્યઉ, ડાહા દેખઈ દાવ રે. ૧૫૦ કુમર૦

‘દારિદ્ર્યઈ હું આક્રમ્યઉ આઈ, સપુરિ ફિરું સૂનઈ ચિત્તિ રે’;
‘સોચા મ કરિ પુત્ર! તુઝ છેડું, દારિદ્ર બહુ દે વિત્ત રે.’ ૧૫૧ કુમર૦

વચન ઇસઉ પરિવ્રાજકિ બોલ્યઉ, કુમર ભણઈ ‘તુમ્હ સામિ રે;
પદ પ્રસાદિ નાસઈ દારિદ્ર, જિમ દીઠઈ તમ ગોસામિ રે. ૧૫૨ કુમર૦

સંપજઈ મુઝ સંપદ પરમેશ્વર-રૂપ તુહાં આધારિ રે’;
ઇમ માહોમહિ બોલતાં તિણ ખિણિ, નયન થકી દિનકાર રે. ૧૫૩ કુમર૦

હૂઅ અગોચર ઈદોષનઈ દરસનિ, સંતપુરુષ રૂપ નાસિ રે;
સંઝ ઉઘોત ગયઈ રચણી-તમ, પ્રગટ હુઅઈ તે વિમાસિ રે. ૧૫૪ કુમર૦

કરિ કરવાલ કોશથી કાઢી, કરિ દારુણ આકાર રે;
ચોલિં બાંધિનઈ ચલ્યઉ ગુસાંઈ, ગિણતઉ ભય ન લગાર રે. ૧૫૫ કુમર૦

- કહઈ કુમરનઈ ‘આઈ મુઝ પૂઠઈ, દરિદ્ર દલું જિમ તેરા રે;
તૃષા ધનાકી કાઈ ન અબ તુઝ, હું છું અમૃત-વેરા રે’ ૧૫૬ કુમર૦
- દોઉં તે ઉતાવલા ચાલ્યા, નગરી મધ્ય નિવેસિ રે;
‘સ્તોક કાલિ ભમિ બઈઠા બેઉં, નિશ્ચલ થઈ ઇંક દેસિ રે. ૧૫૭ કુમર૦
- ઇસર વણિક મંદિરઈ એકઈ, ખાત્ર અખત્રનઉ ઠામ રે;
ભિત્તિ-સંધિ સુખ-ભેદ દેખિ કરિ, તિહાં દીધઉ અભિરામ રે. ૧૫૮ કુમર૦
- તીક્ષ્ણ શાસ્ત્રિ ‘શ્રીવચ્છ સરીખઉ, સુખિ નિર્ગમન-પ્રવેશ રે;
જે અતિ ગૂઢ મૂઢિ ધન મોહઈ, ચિર દેખી તે દેસ રે. ૧૫૯ કુમર૦
- અજણાવતઉ ચરણ-સંચરણ, પઈઠઉ મંદિર વીચિ રે;
કાઢઈ ધૂરત ‘પેઈ કેઈ જિહાં, અમોલ ભંડ-વીચિ રે. ૧૬૦ કુમર૦



ઢાલ : ૧૩, અઈસા સાધુજી વે.

‘તિહાં રખવાલાં વે કુમર! તું રાખી જાવઉ વે,’
 દેઉલ હુંતી વે દરિદ્ર નરાકઉ ઉઠાવઈ વે;
 દરિદ્ર નરાં કું ઉઠાવી લ્યાવઈ પેઈ તાં સિરિ દેઈ,
 નયરીથી બાહરિ નીકલિયા, મિલિયા રુડઈ દેઈ;
 કુમર ચિંતવઈ ‘ખડગ ઉપાડી, આડી ઈહાં કુણ દેવઈ,
 શિર છોદું પરિવ્રાજક કેરઉ ^૧નેરઉ, જિમ દુખ વેવઈ.

૧૬૧

નાવિ જુગતઉ વે ^૨કુલજાકું છલાઘાતો વે,
 વિનિપાતો વે કરઈ જણાઈ સુજાતો વે;
 કરઈ સુજાત જણાઈ ભાઈ, અનિ વિનિપાત સદાઈ,
 નવિ કર અરિબલ ઘાત કદાઈ, દેખું ધનને ઠાઈ;
 એહ નિવાસિ જાઈ કિરિ કિણરઈ, કાજઈ એ ધન લૂટઈ?
 નવ જાણીજઈ સાર માહિલઉ, જા ન ^૩વિપડદ ઉપઈ(?)’.

૧૬૨

હિવ બેઉં વે નગર ઉઘાનઈ આયા વે,
 પઈ-ધારક વે સાથઈ તેહ ચલાયા વે;
 સાથઈ તેહ ચલાયા આયા, ઉઘાનઈ તિણ સેતી.
 કુમરનઈ છલ ઘાતઈ મારેવા, જાણી સુંદર ^૪રેતી;
 પરિવ્રાજક પ્રભણાઈ ‘સુણિ, સુપુરખ! રયણિ અછઈ અતિ ગરુઈ,
 તિણિ ઈણ ઉઘાનઈ રહાં આપણ, વાત કહું નવિ વરુઈ.

૧૬૩

ઈણિ ઉઘાનઈ વે રહી નિદ્રા સુખ સેવાં વે,
 ઈણ રયણિકાં વે ક્ષણઈ કુટુક ફલ લેવાં વે;
 ક્ષણ ઈક રયણિકા ફલ (ક)ટૂક લેવાં, નિદ્રા સુખ સાસંકા,
 કપટ નિદ્રાઅઈ સૂતાં દોઉં, મન માંહઈ અતિ વંકા;
 દક્ષિણિ ઠામિ વૃક્ષનઈ મૂલઈ, મારિવા માહોમાહઈ,
 ભાર ઉપાડી આયા જે નર સૂતાં નીગુસ સમાહઈ.

૧૬૪

૧. નગરનું. ૨. કુલવાનને. ૩. વિપત્તિ. ૪. રીતી-રીત.

૧સાથરઉ છોરી વે કુમરતિહાંથી ઓસરઈ વે,
 હવલાં-હવલાં વે અસિ કરિ કરિ તરુ અઉરઈ વે;
 અસિ ૨કરિ કરિ તરુ અઉરઈ રહીયઉ, અપ્રમત્ત તસુ દેખઈ,
 ચરિત દુરિતનઉ કારણ સૂતા, જાણી તે મૃત લેખઈ;
 અસિ કરિ તે છેદી સવિ માનવ, કરઈ કુમર જિહાં હઈરી,
 સયન આવી દેખઈ તે ન દીસઈ, ‘હા હા! કહા ગયઉ વઈરી?’ ૧૬૫

હક્કી ઢુક્કી વે કુમર આયઉ આસિ વાહઈ વે,
 જંઘા દોઉં વે છેદી તરુ લઈ રાહઈ વે;
 તરુ લઈ રાહઈ જંઘા દોઉં, છેદી એક પ્રહારઈ,
 ધરણિપરી પરિવ્રાજક પડીયઉ, તિણુ વિણુ કુણ તનુ ધારઈ?;
 ગમન ભાણી અસમર્થ તિકો હિવ, બોલઈ જીવિત શેષ,
 હું સુપ્રસિદ્ધ ભુજંગમ નામઈ, ચોર અહું રુદ્ર વેષ. ૧૬૬



ઢાલ:- ૧૪, એક લડાવઈ સ્વામિનઈ.

- ‘કુમર! સુણઉ ^૧પિતૃવનિ ઇયઈ, ભૂમીમઈ ગૃહ છઈ મુઝ રે;
વીરમતી યુવતી તિહાં, મુઝ ભયણિ અછઈ તું બુજઝ રે. ૧૬૭
- વડ-પાદપ મૂલઈ જઈ, સાદ કરિજયે જિણિ તે આઈ રે;
ભૂગૃહ-દાર ઉઘાડિસ્યઈ, તે પરિણી તું મનભાઈ રે. ૧૬૮
- દ્રવ્ય સંપદ સ્વીકરી સુખઈ, રહિવઉ તિહાં કિણિ વચ્છ! રે;
અથવા કિણિહિકિ ગામિ તું, રહિજયે વહિજયે મતિ અચ્છ રે. ૧૬૯
- બોલતઉ ઇમ કુમરઈ તિહાં, આસ્વાસ્યઉ ‘મતિ કરઈ ચિંત રે’;
ગ્રહિ તસુ ખડગ ફરઈ ગયઉ, પ્રેતભૂમીયઈ દ્રષ્ટિનઈ દિંત રે. ૧૭૦
- વડ મૂલઈ જાઈ કરી, તિણિ યુવતિનઈ કીધઉ સદ્દ રે;
આઈ બાર ઉઘાડીયઉ, ‘આવઉ ઘરમાંહઈ ભદ્દ! રે.’ ૧૭૧
- ચિર તાંઈ રુપ તેહઉ, દેખિ વિસમિત હુઅ કુમાર રે;
ચિંતઈ ‘એ કુમરી કિસું, અમરી રતિ રુપ નીધારિ રે? ૧૭૨
- એહ મદન સર્વસ્વ સ્યું?,’ પૂછ્યઉ તિણિ ‘સુંદર! આજ રે;
કિહાંથી? કિણિ કાજઈ ઇહાં, આયા અદભુત ઘરિ સાજ રે?’ ૧૭૩
- પાછલી વાત સહૂ કહી, દૂહાણી હૃદયઈ અપાર રે;
મધુર વચન બોલી કરી, ‘પાતાલ મંદિરિ રહિ કુમાર! રે’. ૧૭૪
- પહુચાવ્યઉ ^૨ગોરવ-ભાણી, ^૩પ્રવરાસન તિણિ તસુ દિદ્ધ રે;
સ્નેહ વચન બોલ્યઉ વલી, ‘એ ઘન તુમ્હ પુણ્યઈ સિદ્ધ રે. ૧૭૫
- નિજ ઇચ્છાઅઈ ભોગવઉ,’ વાસ-મંદિર પ્રગટી તામ રે;
‘ઈણ ^૪સજજાયઈ વીસમઉ, હું નાઉં સુંદર! જામ રે. ૧૭૬

૧. સ્મશાન. ૨. ગૌરવ માટે. ૩. શ્રેષ્ઠ આસન=સિંહાસન. ૪. શય્યા પર.

અંગ વિલેપન જાઈન હું, આશું છું 'તુમ્હ-અત્થિ રે';
ઈમ કહિ નીકલી કામિની, વાસઘરથી ચડી તસુ મત્થિ રે. ૧૭૭

નીતિ શાસ્ત્ર મનિ સમરતઉ, ચિંતઈ મનિ એહઉ કુમાર રે;
'માયા-લોભ-અલીકતા, મૂઢતા-સાહસ-દુખકાર રે. ૧૭૮

અશુચિપણઉ- નિર્દયપણઉ, મહિલાના સ્વભાવ દોષ રે;
આણ સીખવીયા સંપજઈ, સ્યું કીધઈ હોવઈ રોષ રે? ૧૭૯

યત:

માયા અલિયં લોહો, મૂઢત્તં સાહસં અસોયત્તં ।

નિસ્સંસયા તહચિય મહિલાણ સહાવયા દોસા ॥

[ઉત્તરા૦- નેમિચંદ્રસૂરિ વૃત્તિ- ૧૪૦]

નેહઈ નવિ તે લીજયઈ, રંજયઈ ન વિદ્યાનઈ વિલાસિ રે;
ગુણગણિ નવિ વસિ કીજયઈ, નવિ ચાટુવચન ઉદ્ધાસિ રે. ૧૮૦

નવિ 'ખર-કોમલ વચણડે, નવ યૌવનિ વિભવિ ન કાઈ રે;
મહિલા મનનઈ કુણ ગ્રહઈ? જિમ કેસરિ 'કેસરરાજઈ રે. ૧૮૧

મદન-મોહિત નર આપણઉ, જે ભાવ પ્રકાસઈ મુદ્ધ રે;
યુવતિ-વરગિ દુખ સમુદ્ગમઈ, તે નિવડઈ નવિ હુવઈ સુદ્ધ રે'. ૧૮૨

સચ્ચાતલ ઈમ ભાવિનઈ, છોડી તે કુમર 'અનેથ રે;
લુકિ રહ્યઉ પડિબિંબ તિહાં ઘરી, ડાહ્યાં હૂઈ દુખ કેથ રે?. ૧૮૩

યંત્ર પ્રયોગિ સિલા હવી, જે શય્યા ઉપરિ તેહ રે;
મૂકી પલ્લ્યંક ઉપરઈ, ચૂર્ણા હૂઅઉ સહી ઈણ રેહ રે. ૧૮૪

ખુસી હુઈ બોલઈ ઈસું, 'કરતઉ વધ ભાતુનઉ મુજઝ રે;
નિજ હૃદયઈ કિસું 'વરુઅઈ સુખ હૂઈ તુણ તુજઝ રે?' ૧૮૫

કુહા :

- એહ વચન સુણિ કુમર હિવ, ધાયઉ સનમુખ તાસુ;
કેસ કલાપઈ તે ગ્રહી, બોલઈ એમ વિમાસુ. ૧૮૬
- ‘રે પાપિણિ! મુઝ મારિવા, ન સકઈ મતિમંત;
જો જાગઈ પર-છઠ્ઠીઈ, કિમ સુયઈ સંત? ૧૮૭
- નિકાલી ભૂમિ ભવનથકી, નીકલ્યઉ તેહ કુમાર;
‘રાતઉ પિણિ ²વિરતઉ હૂઅઉ, કુર ચરિત તસુ ધારિ. ૧૮૮

ઢાલ : ૧૫, ચઉપઈ.

- રાજ સમીપઈ જાઈ કરી, રજનિ-પ્રવૃત્તિ કહી સવિ ખરી;
‘ખડગઈ નિહણ્યઉ નિસભરિ ચોર, તસુ ભગિની એ હૃદય કઠોર.’ ૧૮૯
- બીજઈ દિનિ નૃપઈ પાતાલ-ગૃહ દેખાવ્યઉ ધનઈ વિસાલ;
જેહનઉ જે ધન છઈ ભૂપાલ, તેહનઈ તે ઘઈ સવિ સંભાલ. ૧૯૦
- ખૂસી હૂઅઉ રાજા નિજ ઘૂઅ, જગાવિવા સુભ કર્મનઈ હૂઅ;
³કમલસેન-કમલાની પરઈ, સુંદર પરણાવઈ આદરઈ. ૧૯૧
- ગામ સહસ્ર વલી શત કરી, દસસહસ્ર ⁴રવિ-હય સમ હરી;
⁵પાઈ લાખ સાખ જગિ જીયાં, સંપદ ભંડારાની દીયાં. ૧૯૨
- કર-મોક્ષણ પર્વઈ સુખકંદ, જન-મન-નયન પૂર્ણિમા ચંદ;
ઈણ પરિ જિણિ જસ લલ્હઉ અપાર, તિણુ બાલા વિણુ સવિ મુણઈ ⁶છાર. ૧૯૩
- તાં લજજા તાં માન-વિતાન, તાં પરલોક વિચારણુ ધ્યાન;
જાં ન વિવેક-જીવિત હરઅંતિ, મનમઈ મયણ-સરા પસરંતિ. ૧૯૪

૧. રાગી. ૨. વીરાગી. ૩ ટી૦ કમલા - લક્ષ્મી સેન - સ્વામી=વિષ્ણુ. ૪. સૂર્યના ઘોડા જેવા ઘોડા. ૫. પાયદળ. ૬. રાખ.

- ઇમ મદનાકુલ નિજ ઘરી રહઇ, જાં તે નૃપસુત નવિ કછુ કરઇ.
તાં ઇક રમાણી ધરિ ઉછરંગ, આવી કુમર પાસિ સુભઅંગ. ૧૯૫
- દીઘઉં આસન બઇઠા ^૧તકઇ, ‘કિણ કારણિ તુમ્હ આયા અછઇ?’;
કુમરઇ પૂછ્યુઉં ‘સુંદરિ!, પ્રભાણઉં વર-સસિ-વયણિ’. ૧૯૬
- તે બોલી ‘નિસુણઉં અવધાન, કરિ તુઝ કુમર ત્યજી પર ધ્યાન;
તુઝ સમીપિ મૂકી ગુણવંત, મદનમંજરીયઇ મનની ^૨ખંતિ. ૧૯૭
- તુમ્હ એ જણાવ્યઉં છઇ સંદેસ, વિરહાનલ-તાપિત-તનુ-દેસ;
“જાં મુઝ જીવિત જાયઇ નહીં, તાં સંગમ જલિ સીંચઉં સહી. ૧૯૮
- વલિ ગજકીડા-ચૌરવિનાશ, મૂક્યઉં દુષ્ટ-રમણિ-સંવાસ;
નરપતિ પ્રમુખ લોકિ આપીયઉં, સાધુકાર તિણિ જસ વ્યાપીયઉં. ૧૯૯
- તે સંભલિ વિસમિત હુઇ ઘણું, ધરઇ દુખિ નિજ જીવિતપણું;
તુઝનઇ દેખિવા ઉચ્છુકમના, ધિગ્-ધિગ્ ધાઅઉં એ કામના.” ૨૦૦
- તેહનઉં વચન સુણી નૃપસૂનુ, મનમાહઇ મનમથ કરિ ^૩દૂનુ;
નિજ કરિ ધૃત દીઘઉં તંબોલ, જાણીવ્યઉં તિણસ્યું રંગરોલ. ૨૦૧
- ‘ચતુર! જાઇ ચાવઉં તુમ્હ ભાણઉં, મ કરિસ્યઉં મન ઉચ્છુક આંપણઉં;
કિતલાઇક દિન લહિ પ્રસ્તાવ, જાણાવિસુ તુમ્હનઇ સવિ ભાવ.’ ૨૦૨



ઢાલ : ૧૬, નિરદૂષણ ગુણ સેહરઉ.

અન્ય દિન ઇક રહઈ ચડ્યા, આયા 'દુઈ જન તત્થ હો સુંદર;
દીઠા પઈસતા ભવનમઈ, પ્રભાણઈ કુમરજી જત્થ હો સુંદર. ૨૦૩
'કુમરજી! આવઉ-આવઉ નિજ ઘરઈ, તેડાવઈ માઈ-બાપ હો સુંદર'-એ આંકણી.

આલિંગ્યા હરખિત મનઈ, પૂછી કુસલની વાત હો સુંદર;
'માવીતાંની મૂલથી કરત, નેહિ અશ્રુ પાત હો સુંદર. ૨૦૪ કુમરજી૦

તે બોલ્યા 'સુણિ કુમરજી! કુસલ માવીતાં જાણિ હો સુંદર;
પરં તુઝ વિરહ સંતાવિયા, દિન ગિણઈ 'વચ્છર પ્રમાણિ હો સુંદર. ૨૦૫ કુમરજી૦

કિતનાઈક દિનમાંહિ તું જઈ, નવિ દરસન દેસુ હો સુંદર;
મુક્ત-જીવિત હોસ્યઈ સહી, તિણિ દુખ તીયાં મ કરેસ હો સુંદર.' ૨૦૬ કુમરજી૦



કુહા :

- સજજ કરાવઈ કુમર ઈમ, સંભલી નિજ 'ખંધાર;
નૃપ સમીપ આવી ઈસઈ, જંપઈ વચન ઉદાર. ૨૦૭
- 'તાતના મૂક્યા દોઈ જન, કરહારૂઢ પહૂત;
હિવાણાં મુઝનઈ તેડિવા, નિસુણાઉ 'ભૂ-પુરહૂત! ૨૦૮
- જ્યોગ્ય જિકૂં મુઝનઈ હવઈ, તે પ્રભાણઉ નરરાય!';
બોલ્યઉ નૃપ 'પિતૃ પાસિ તું, જા જિમ સુખ લહઈ તાય. ૨૦૯
- નિજ પરિવારઈ પરિવર્યઉ, જાઈ વલિ ઈણ ઠામ;
આવિજો વહિલઉ કુમર!, કરિ નિજ જનકનઉ કામ.' ૨૧૦

ઢાલ:- ૧૭, પણિમિય પાસજિ

- અલંકાર બહુલા તસુ દીધા, મધુર વચન અમૃતરસ પીધા;
નિજ 'દુહિતાસું નૃપતિ ચલાવઈ, ભેરિ પ્રયાણની તુરતિ વજાવઈ. ૨૧૧
- કટક ચલાવી નગર મઝારિ, 'એક રહઈ રહ્યઉ કુમર વિચારિ;
જામિની પ્રથમ પ્રહરિ નર એક, સંગમિ દૂતિ પાસિ સવિવેક. ૨૧૨
- મૂક્યઉ કુમરિ જણાવિવા તાસુ, તિણિ કહ્યઉ જાઈ 'સુણિ પ્રિય ભાસુ;
કુમરઈ શિબિર ચલાવ્યઉ સમગ્ર, એકલઉ તે લેવા રસ 'લગ્ર. ૨૧૩
- ઉભઉ રહ્યઉ છઈ તિણિ તું સુંદરિ!, મયાણમંજરિકું જણાવઉ જા કરી;
આણઉ ઉતાવલી તે તુમ્હ અજ્ઞ, સંપજઉ સકલ સમીહિત કજ્ઞ.' ૨૧૪
- સુણિ તસુ વચણ ગઈ તે સંગમિ, તુરિત-તુરિત ઉચ્છુક તસુ સંગમિ;
'કુમર-પુરુષિ ભાણઉ સંદેસ, નિજ સ્વામિને તું કહઈ અસેસ.' ૨૧૫

- સંભલિ હરખ-રોમંચિત-દેહા, વલી નિજ જન ત્યજિ નિજ ગેહા;
એ એ કામિની કંઈસી લીલા?, લાગઈ બીજા સહૂઅઈ કીલા. ૨૧૬
- આવી કુમર સમીપઈ ઢૂકી, મયણમંજરિ ઇણ ઠામિ ન ચૂકી;
રથ ઉપર ચરિ સુંદરિ ^૧સિગ્ધ, વિલંબ રુપ નવિ હુવઈ જિમ વિગ્ધ. ૨૧૭
- વામ હત્થિ ગંઠિ ગરુઈ રજ્જુ, તુરગ ચલાવઈવા કીધા સજ્જુ;
નગરીથી ચલિ નિજ ખંધારઈ, કુમર આવ્યઉ કુણ તેહનઈ વારઈ? ૨૧૮
- તુરતિ પ્રયાણની ભેરિ દિવાવી, સકલ સેન ચાલી તિણિ ધાવી;
^૨અચિછન પ્રયાણે જિમ ગૃહ દેસ, ભુવનપાલ ભૂપાલનઉ દેસ. ૨૧૯
- લંઘ્યઉ ^૩સ્વાપદ-શત-સંકીરણ, અરણ્યમાંહિ આવ્યા તે તિણ ખિણ;
અતિ વિષમી જિહાં દ્રુમની રાજિ, ચલ્યઉ કુમર તિહાં સેના સાજિ. ૨૨૦
- સર્વ જનાનઈ આનંદ કારણિ, વર્ષારિતુ આઈ મનુહારણિ;
જિતલઈ કુમર જાઈ વનમાહઈ, તિતલઈ ભિલ્લસામિ તસુ રાહઈ. ૨૨૧
- આઈ પડ્યઉ તસુ બલ દૂરિ, કીધી કુમરની સેના ચૂરિ;
જિમ નૈરિત પવનઈ ઘનવૃંદ, ચેહું દિસિ ખેરું કરીયઈ અસંદ. ૨૨૨
- ભાગી નિજ સેનાનઈ દેખિ, કુમર આવ્યઉ જિમ દિનકર ^૪મેષિ;
તપાવતઉ શર નિવહઈ બલ ધરિ, રણ-મજ્ઝઈ કરિ-યૂથઈ જિમ ^૫હરિ. ૨૨૩
- એક રહઈ રમાણી સંઘાતઈ, ભિલ્લનઉ બલ ભાગઉ શર-ઘાતઈ;
અન્ય-અન્ય દિસિ તેહ પલાણઉં, ગંધગજથી જિમ ગજ ^૬સપરાણઉ. ૨૨૪
- ભિલ્લપતી નિજ સેન પલાણી, દેખિ આયઉ ^૭તેખ અંગઈ આણી;
કુમરનઈ સનમુખ આયઉ સામી, ભિલ્લનઉ અવસર એ પામી. ૨૨૫
- માહોમાહિ સરધારા વરસઈ, મારિવા તેહ પરસ્પર તરસઈ;
નવિ છલ સકઈ કેહનઈ કોઈ, એહવઉ યુદ્ધ કરઈ તે દોઈ. ૨૨૬

૧. શીઘ્ર. ૨. અવિરત. ૩. જંગલી પશુ. ૪. મેષ રાશીમાં. ૫. સિંહ. ૬. જોરાવર. ૭. રોષ.

નિપુણ ધનુર્વેદ્યે તે દોઉ, કરિ ન સકઈ તિયાં તુલના જોઉ;
કુમર ચિંતવઈ 'બુદ્ધિ પ્રપંચઈ, મંત્ર-તંત્ર પ્રયોગનઈ સંચઈ. ૨૨૭

જિમ-તિમ હાણવઉ છઈ પ્રતિપક્ષ, જિહાં નવિ પ્રભવઈ નીતિનઉ પક્ષ;
ભિલ્લવઈ એ નવિ હણસકીયઈ, અન્ય ઉપાયઈ મઈ આણકીયઈ. ૨૨૮

ઈમ ચિંતવિ કુમરઈ તે 'ભજજા, કરિ શ્રંગાર છંડાવી લજજા;
'બઈસાણી જાણી તે 'રહ-મુખિ, દીઠી રૂપ સંપદા સનમુખિ. ૨૨૯

તિહાં તિણિ દ્રષ્ટિ ધરી હરિણાખી, નયન-બાણિ નિહણ્યઉ વ્રણ પાખી;
નિલુપ્પલ-દલ સરિખઈ બાણઈ, તિતલઈ નિહણ્યઉ ઉરસ્થિલિ પ્રાણઈ. ૨૩૦

મર્મ દેસિ નિહણ્યઉ 'ધરિ ઢલીયઉ, ભિલ્લસામિ વેદનભરિ કલીયઉ;
નયન વિકાસિ કહેવા લગ્ય, એહવા વયાણ રખ્યઉ જમ મગ્ય. ૨૩૧

'નવિ હું નિહણ્યઉ તુઝ સર પ્રસરઈ, નિહણ્યઉ કામ સરઈ 'વુઠિ ગરઈ;
અથવા કુણ ઈહાં અદ્ભુત જાનઉ?, કામઈ કો ન ઠલ્યઉ નર જાનઉ.' ૨૩૨



ઢાલ : ૧૮, ઇમ વાતા રે કરતાં.

ઇમ બોલી રે ભિલ્લધણી કાલ વસિ પડ્યઉ,
 ઇણ અવસરિ રે કુમર શિબિર જોઇવા ચડ્યઉ;
 નવિ રથ-તુરી રે નવિ સેવક નર દીસ એ,
 સુભટાવલી રે નવિ નામઇ નિજ સીસ એ;
 નિજ સીસ નામઇ નિજ સુભટ જે દીસઇ ઇહાંકિણિ રહ્યઉ,
 ઇક રહઇ નિજ પુર સામુહઉ હિવ કુમર સૂઘઇ પહિ વહ્યઉ;
 વડુ કજિ કુમરિ અરણ્ય લંઘ્યઉ ભય રહિત ગોકુલિ ઇકઇ,
 આવ્યઉ જિહાં ગો-નિવહ નિવસઇ પહી જિણિ ^૧ગામાતકઇ. ૨૩૩

ઇણ અવસરિ રે કુમરનઇ દેખી ગોઉલા,
 દુઇ માનવ રે કુમર સમીપિ નિરાકુલા;
 આવી ભણઇ રે મધુર વચણ 'નરવર! તુંહી,
 કિહાં હુંતી રે આયા? કિહાં જાસ્યઉ વહી?;
 જાસ્યઉ કિહાં વહિ તુ હે નરવર! કહઉ સૂઘઉ અમ્હ ભણી',
 તવ કુમર પ્રભણઇ 'સંખપુરિ અમ્હ જાઇવઉ પહ-દુહ હણી;
 માત-પિતા મિલિવા મન ઉછુક છઇ જિણઇ નેહ ભરઇ ભર્યઉ;
 સંતાપ પામઇ દીપની પરિ પ્રગટ એ જાગિ ઉચર્યઉ'. ૨૩૪

તે બોલઇ રે વલિ 'સંભલિ નરવર! ઇસઉ,
 તુમ્હ સાથઇ રે આવા તવ અભય કિસઉ?;
 સંખપુરવરિ રે જઇ પ્રસાદ અમ્હ ઉપરઇ
 કરઉ તુમ્હ તદા રે' પડિવજ્યઉ વચણ તે સુભ પરઇ;
 સુભ પરઇ પડિવજિ વચન તેહનઉ રથિ તુરગ જોડઇ તદા,
 સાથિયા પુરુષ ભણઇ કુમરનઇ ઇસઉ વચણ પ્રગટ તદા;
 'ઇણ માગિ ગુરુ કંતાર અચ્છઇ તાસુ મજઝઇ ^૨મહલો,
 ચંડ ચોર દુજજોહણ વલી તિહાં મદ સહિત ^૩દંતાવલો. ૨૩૫

૧. ગામડાના. ૨. મહલય- મોટો ૩. હાથી.

દિઠીવિસ રે સર્પ વિષમ વિસ ભારીયઉ,
 જિણ દીકઈ રે, ધીરિજ કિણહિ ન ધારીયઉ;
 દાઘઉ તિકો રે જે એ દ્રષ્ટિ આઈ પર્યઉ,
 વાઘ દારુણ રે તિણ માર્ગઈ આઈ સંચર્યઉ;
 સંચર્યઉ છઈ તિણિ માગિ આગલઈ વાઘ બીહામણા,
 બીજા નવી જીમણ કરાવઈ દુષ્ટ સ્વાપદના- ગણા;
 ૧મંસાસિ દુખિ દખિ ચઉદીસઈ જિગ્યા તિણિ બીજઈ પહઈ,
 ચાલિવઉ કુમર ભણઈ 'તુહાનઈ ભય ન કો ચાલઉ સુહઈ.

૨૩૬

ઇણ માર્ગઈ રે કુસલિ સંખપુરિ પહુતલા,
 અમ્હ હુઆં રે કાં થાઅઉ તુમ્હ આકુલા?';
 ઇમ સંભલિ રે બીજા પુણિ સાથી નરા,
 રાજ-તનયસ્યૂં રે ચાલ્યા ત્યજિ મનિ ભયભરા;
 ભયભરા છંડી ચાલિયા બહુનરા તિણ સેતી ખરા,
 ઇણ અવસરઈ આવીયઉ તિહાં કિણ મહા વ્રતધર સુંદરા;
 દીરઘ-જટા-મુકુટઈ વિભૂષિત દેહ ભસ્મ-વિરાજિતં,
 કરિ ધરિ ત્રિસૂલ સુપાન ભાજન સેવકે પરિવારિતં.

૨૩૭

તેજઈ કરી રે દિનકર સરિખઉ તિણિ કલ્હઉ,
 'તુમ્હ સાથઈ રે પુત્ર! આઉં છું ગહગલ્હઉ;
 સંખપુર ભણી રે વંદિવા તીર્થનઈ ઉમલ્હઉ,
 વલિ સંભલિ રે પુત્ર! દીનારા-ગણ વલ્હઉ;
 દીનારાતણઉ મઈ દેવ પૂજી વલિ ભણી,
 ૨ધમ્મિય નરે દીઘઉ અછઈ મુઝ તેહ તું ગ્રહી નરઘણી!;
 જિણિ અમ્હે નિર્ભય થકા ચાલા' ઇમ બહુત ભણિ અપ્પિઉ,
 દૂવ્યનઉ ૩નઉલ ખૂસી હૂઅઉ આસીસ દેવઈ દપ્પિયઉ.

૨૩૮

ઢાલ : ૧૯, હું નહીં દ્રવ્યની રાગિણી.

- સાથીયા સાથઈઈ વાલીયઉ, કપટઈ કૃત-પ્રતિવેષો રે;
તસુ સરૂપ જાણી કરી, કુમરિ કીયઉ મનિ દ્વેષો રે. ૨૩૯ સાથીયા૦
- ઇણ સાથઈ સુંદર નહી, ગમન અમ્હા પરિણામઈ રે;
તુરિ ત્વરિત ઇમ ચિંતવી, પ્રેર્યા રહિ પહઠામઈ રે. ૨૪૦ સાથીયા૦
- ગહન દેસિ રથ આવીયઉ, મહાવ્રતી ઇમ ભાખઈ રે;
'સાથીયાનું તુમ્હ સાંભલઉ, 'પ્રાહુણાવટિ તુમ્હ સાખઈ રે. ૨૪૧ સાથીયા૦
- સર્વથા હું કરિસું તુંહી, ગોકુલ ઇહાં રનમાહિ રે;
ઘરસાલઉ મઈ આવત, કીધઉ હતઉ ઉછાહિ રે. ૨૪૨ સાથીયા૦
- તિહાં 'ગોઉલી સવે મઈ રીઝવ્યા, નિજ ગુણ રાજિઈ આજ રે;
દેસ્યઈ સુંદર ભોજન આપ હરી, સરિસ્યઈ અમ્હ તુમ્હ કાજ રે. ૨૪૩ સાથીયા૦
- તિણિ તુમ્હ પ્રાહુણા અમ્હ હુવઉ, 'ઇમ તિ મંત્રિ ગયઉ તેહ રે;
પાયસ-ઘૃત-દધિ પૂરિયા, ભાંડ આણ્યા ધરિ નેહ રે. ૨૪૪ સાથીયા૦
- આવી કુમરનઈ તિણિ ભાણ્યઉ, મધુર વચન કરિ 'પુત્ર! રે;
આજ અમ્હાં મોટા કરઉ, ભોજન કરિ રસજુત રે' ૨૪૫ સાથીયા૦



૧. પરોણાગતિ=મહેમાનગતિ. ૨. ગોવાળીયા.

ઢાલ : ૨૦, પૂરવ મુખિ જાવઈ જિસઈ.

કુમર ભાણઈ 'સ્વામી! તુહાં વચન અમ્હ સુપ્રમાણ,
પર યતિ ભોજન અમ્હ ભાણી નવિ કલ્પઈ સભજાણ;
સભજાણ તુમ્હ છઉ સાધુ-ભોજન અમ્હ ભાણી કલ્પઈ નહી,'
સાથીયા પુણિ તિણિ સવિ નિવાર્યા દ્રષ્ટિ સંત્યાયઈ નહી;
'નવિ જીમિવું એ ઈણઈ આણ્યઉ જેહ ભોજન અવગણી,'
તે વચન જવ 'દેવ વક્ર હોવઈ દીયઈ દુર્મતિ ઘણી.

૨૪૬

તે જીમ્યઉ સહુ એ મિલી, વિષ મિશ્ર નવિ જાણ્યઉ,
નિશ્ચેતન સગલાં હૂઆ, પાપી તે ન પિછાણ્યઉ;
ન પિછાણ્યઉ પાપી તેહ હિવ તે મહાવ્રતિ યમમંદિરઈ,
પહુતા સવે તે જાણિ ઉદ્યઉ કુમર વધ કરિવા 'સરઈ;
કરિ ધનુષ લેઈ કુમાર હિવ તે રીસભરિ નાખઈ સરા,
તેહના વંચઈ દેવ કરિ તે ન ચૂકઈ ચતુરા નરા.

૨૪૭

મર્મ પ્રદેસઈ તે હણ્યઉ અર્ધચંદ્ર શર નાખી,
ઘરણીયઈ તે ઢલિ પડ્યઉ એહવી વાણી ભાખી;
ભાખી તિણઈ એ વાણિ એહવી 'પુત્ર! હું દુરયોધનં,
નામઈ મહા દુરજેય ચોરી કરી લ્યું જગનઉ ધનં;
નિરભીકિ આવી નિજીકિ મુઝ મન રંજ્યઉ તિણિ તુઝ ભાણું,
ઈણ બાણ ઘાતઈ જાણિ માહરઉ જીવિત છઈ નવિ અતિ ઘણું.

૨૪૮

એગ વચણ વલિ સંભલઉ ઈણ ગિરિ ઠામઈ પાસિ,
દેઉલ દુઈ નદીયાં વિચઈ પરિછમ ભાગિ વિમાસિ;
તસુ ભાગિ પરિછમ ઘણઈ તનઈ તનુ સિલા મઈ હી જે સજી,
તેહ દૂરિ કરિ ઠામિ દિસિઈ તિહાં ભૂમિગૃહિ સોભા ભજી;
પઈસવઉ તિહાં કિણિ 'મજ્ઝભાગઈ પ્રવર રૂપ ગુણે ભરી,
નવયૌવના સુવિનીત જયસિરી નામ છઈ મુઝ સુંદરી.

૨૪૯

તિણ ગૃહ મજઝઈ ધન અછઈ જેહની 'સંખ ન કાઈ,
તસુ સુપુરિસ! નિજ કરિ કરી ભોગવિ મહાભાગ ભાઈ!;
મહાભાગ! ભોગવિ ધન-રમણિ તે મત વિક્લ કરિજો જિણઈ,
ધન દુખઈ સવિ ઉપજાવ એ પુણ્યવંત હલઈ તે જિણઈ;
મુઝ અંત આયઉ છઈ તિણઈ તું ગતજીવિતનઈ આપિનઈ,
દારુ-દહન એ ઈણઈ અવસરિ વડઉ અવસર સંતનઈ.'

૨૫૦

પરભવિ તેહ ગયઉ તિતઈ, દીયા દારુ ઉદારુ,
આરુહિ પવર રહઈ ગયઉ કથિત દેસિ સુવિચારુ;
સુવિચારુ કથિત પ્રદેસિ પહુતઉ દુઈ નદી વિચિ દેઉલઈ,
સિલ દેખિ ઉઘાડી તિણઈ હિવ સાય વચન સહૂ મિલઈ;
જિણ પરિ કલ્હઉ તિણિ તિણ પરઈ તે સાદ કીધઉ 'આવ એ,'
'દારદેસિ કોઈલહ પરઈ 'આવઉ ગૃહિ શુભભાવ એ.'

૨૫૧

તેહનઉ રૂપ દેખી કરી હરખિત મન જાં નિહાલઈ,
કરતઉ વંછા એહની જાણે રોહિણિ ગાલઈ;
રોહિણી ગાલઈ જાણિ એહની કરત વંછા ચિંતવી,
'અપ-હસ્તિ નિહણયઉ કુમર પ્રિય ભાણઈ 'સ્યું કરઈ પ્રિયતમ નવી?;
તુઝ કાજિ બંધવ-પિતા-નયરી-ગેહ-સખિ સવિ છાંડિયા.
નિરલક્ષ અન્ય પ્રસંગિ રંગઈ કિસા 'ડંબર મંડિયા'

૨૫૨



ઢાલ:- ૨૧, તિણ અવસરિ ગિરિ શ્રંગિ.

વચન સુણી એ તાસુ, છોરી કુમર ચલઈ રી; રહિ આરુહિ અગ્રદેસિ, સંત ન અપજસ લઈ રી.	૨૫૩
કિતલઉઈક વન દેસુ લંધ્યઉ સુખઈ તિતઈ રી,; નાશતઉ ^૧ શબર-સંઘાત દેખઈ ઈક ઉનમતઈ રી.	૨૫૪
નાશ એ શબરાલિ રાલિ કુંવઉ સગરઉ (?); દેખી ચિંતવઈ એમ, વહઈ મદજલ જેઅ ^૨ ગરઉ.	૨૫૫
અઈસઉ મદ-ગજ કોઈ, સહીયઈ નઈ વનિ હઈ રી; જિતલઈ દેખિવા તાસુ, ચિહુદિસિ નયન રહઈ રી.	૨૫૬
તિતલઈ સસિ-શંખ-કુંદધવલ દંતાવલ દેખઈ; ^૩ મોરુત તરુ મહાકાય, મદજલ-વહત અલેખઈ.	૨૫૭
મદનમંજરી દેખિ, મનમઈ ચકિત ભઈ રી; 'કિમ છૂટિવઉ ઈન પાહિ? નીરભય ઠામિ જઈ રી.'	૨૫૮
કુમર ભાણઈ 'ઈમ મ બીહ, મુગધે! વનગજ દેખી; સંપદ આપદ હોઈ ગુરુઆં ઈતર ઉવેખી.	૨૫૯
રાહુગ્રહણ તું દેખિ, સસધર-દિનકર વિચઈ; તારાગણિ નવિ હોઈ, રાહુગ્રહણ અવિલંબઈ.	૨૬૦
જિનકું સંપદ હોઈ તિનિહિકું, આપદ આવઈ; મુંડન શિરકઉ હોઈ, તાહિ કી ^૪ ભૂષા છનાવઈ?	૨૬૧
મુંડન મુંડન દોઈ, વુકું કવહુ ન કીજઈ; ઈણ દ્રષ્ટાંતઈ દ્રષ્ટિ, ભોરી અપની દીજઈ'	૨૬૨

૧. ભીલોનું ઢોળુ. ૨. અતિશય. ૩. દંતશૂળથી હુમલો કરનાર. ૪. શોભા.

પ્રિય ભણી પ્રભણી એમ, રહથી ઉતરિ આયઉ;	
જિહાં વનગજ ગલ-ગર્જિ, કરત કુમરનઈ ધાયઉ.	૨૬૩
નાખ્યઉ તિણિ ઉતરીય, તુરતિ સમેટી આગઈ;	
દીધઉ તિણુપરિ દંત, ખંત(ધ?) સભા કુંજાગઈ.	૨૬૪
ચિત્ત હૂઅઉ તિણિ ઠામિ, તાકઉ આઈ ચરઈ રી;	
ગજવર ખંધઈ અંધ, મદકરિ કરિ સમરઈ રી.	૨૬૫
કુમર ઈકીય ખાણ મિત્ત, મત્તકરી વસિ અપનઈ;	
અહિ જિમ મણિ-મંત્ર-યોગિ, અથવા ઈંદ્રિય સુખનઈ.	૨૬૬
નિજ પ્રિયા દેખત હસ્તિ ખંધથી અવતરિ ચરીયઉ;	
રહ ઉપરિ નૃપસૂનું, સ્યું ગિરિ હરિ સંચરીયઉ?	૨૬૭
નિજ પુર સામુહઉ જામ, લંધઈ કુમર કિતઉઈક;	
મારગ આગઈ વાઘ, બચકઉ દેખઉ તિહાં ઈક.	૨૬૮
આફાલ્યઉ ધરતી સાથિ, જિણિ દીરઘ 'લંગૂલં;	
ઉલસ્યા કેસર જાસુ, માનુ ખંધ અવચૂલં.	૨૬૯
દેખી હસિય કુમાર, ધાયઉ સામુહઉ તાકું;	
રોદ્ર વરણ સજિ વાઘ, કરકે પ્રહાર દેવાકું.	૨૭૦
ઉગ્રઉ તિતલઈ કુમાર, વસ્ત્ર વીટ્યઉ કર ઘાલઈ;	
વાઘકઈ વદન મઝારિ, તા કરિ બલ સબ પાલઈ.	૨૭૧
ખડગલતાઅઈ ખંધિ, દક્ષિણ હસ્તઈ ઘાત્યઉ;	
દુહવઈ ગાઢ પ્રહારિ, પ્રમદા પરતખિ પાત્યઉ.	૨૭૨
વારી વાઘ વિઘાત, જિતલઈ લંધઈ ગહનં;	
થોડઉ સઉ અહિ એક, દેખઈ વેણિ સમાનં.	૨૭૩

અલિ-કુલ-કઞ્જ-વન્ન, ફણિ-મણિ-કિરણ-વિભાસુર; લપલપાટ કરઈ જીહ, દો જસુ વદનિ ભયંકર.	૨૭૪
રક્ત લોચન ફૂકાર, કરત ધમણિ જ્યું ધૂનઉ; સામુહઉ આવતઉ દેખિ, મયાણમંજરિ મન ^૧ દૂનઉ.	૨૭૫
ગુરુ-ભય-કંપિત દેહ, કુમર કંકિ જાઈ લાગી; 'મત બીહઉ પ્રિય!' એમ, બોલત રથનઈ આગી.	૨૭૬
ઉતરી સામુહઉ તેહ, આવત નાગનઈ થંભઈ; ગતિ નઈ કરિ મુખ થંભ, ખેલાવી તે ^૨ અવરાઈ.	૨૭૭
છોડી ચાલઈ તેહ, રહિ આરુહિ મનરંગઈ; તુરતિ તુરીનઈ જોડિ, રથસ્યું નિરભય અંગઈ.	૨૭૮
લંઘી નરક સમાન, કષ્ટ ગહન-વિતાનં; સંખપુરઈ સંપત્ત, બહુ સુખ દ્રવ્ય-નિધાનં.	૨૭૯



૧. કુભાણું, કુખી થયું. ૨. અટકાવ્યો.

ઢાલ : ૨૨, સુધરમ સ્વામી ઈણ પરિ.

નગરી જન સંતોષ્યા અતિ ઘણું રે, ઘરિ-ઘરિ તોરણ રાજિ;
બાંધીયઈ ઊંચા ^૧યૂપ-મુસલ કરઈ રે, ઠામિ-ઠામિ સુભ સાજિ. ૨૮૦ નગરી૦

પુર ગલિયા રલિયા ઘરિ સોહીયઈ રે, સોવન પૂરણ કુંભ;
ઠવીયઈ આપણિ-આપણિ વસ્ત્રની રે, સોભા કરીયઈ અચંભ. ૨૮૧ નગરી૦

કુલવહુ સનમુખ મુખિ બહુ ગાઈયઈ રે, ઘવલ મંગલ સુવિસાલ;
^૨ભટ્ટ ^૩ચટ્ટ ^૪ગહગહઈ જસ પઢઈ રે, અમૃત જેમ રસાલ. ૨૮૨ નગરી૦

કુમરનઈ નગરીમાહઈ પઈસંતા રે, ^૫પગિ-પગિ નાટકિ રંગ;
વેશ્યાજન આવી બહુલઉ કરઈ રે, દાન દિ રીત અભંગ. ૨૮૩ નગરી૦

જનની-જનકે બહુ નેહઈ કરી રે, મંદિરમઈ પઈસંત;
આલિંગ્યઉ હરખઈ પ્રણમ્યઉ સવે રે, લોકે આવીય કંત. ૨૮૪ નગરી૦

કુમરનઈ પૂછી વાત અંતરની સવે રે, ભોજનનઈ ^૬પયંતિ;
સહુઅ વાત કહિ આવ્યઉ નિજ ગૃહઈ રે, રહતઉ મનની ખંતિ. ૨૮૫ નગરી૦

જાયઈ સુખમઈ કાલ તીયાં ઘણઉ રે, ભોગવતાં રાજ-લીલ;
સુભ સંગમિ સંજાત પરમ ખુસી રે, નહી જિહાં કાઈ હીલ. ૨૮૬ નગરી૦



૧. વિજયસ્તંભ ૨. ભાટ. ૩. છોકરા. ૪. આનંદ કરે છે. ૫. ઢેક-ઢેકાણે. ૬. પ્રાંતે.

ઢાલ : ૨૩, તેહિ જ સાથ તિહાં ઉતર્યઉ.

- અન્યદા વસંતરિતુ આવીયઈ, કામુક લોક આણંદ રે;
પૌર નરાસ્યું ભૂપતી, તારાગણિ જિમ ચંદ રે. ૨૮૭ અન્યદા૦
- ચાલીયઉ તેહ કુમર પુરી, સખિજન પરિવાર રે;
રમણિ સહિત પુર-નારિનઈ, સુખ કરત મનુહારિ રે. ૨૮૮ અન્યદા૦
- રૂપ સંપદ દેખાવિનઈ, આવ્યઉ તિહાં કિણિ રંગિ રે;
હાસ-વિનોદ ઘણા કરઈ, મદનમંજરિ સંગિ રે. ૨૮૯ અન્યદા૦
- રમિ સવિ જન નગરઈ ગયઉ, ભયઉ સંધ્યાકાલ રે;
રાજા પિણ નિજ મંદિરઈ, પહુતઉ સમકાલ રે. ૨૯૦ અન્યદા૦
- પરિજન સકલ ^૧વિસરજીયઉ, કુમર પિણ તામ રે;
કુમર રહઈ આવઈ વહી, મદનમંજરી સ્યામ રે. ૨૯૧ અન્યદા૦
- નાગિ ^૨ભખી હાહારવ કરઈ, ‘ખાધી-ખાધી’ વિલાપ રે;
કરતી સવિ અંગિ કંપતી, ઘરતી સંતાપ રે. ૨૯૨ અન્યદા૦
- કુમર ઉછંગઈ જા પડી, કડી-ભંગઈ ગેહ રે;
વિષભર સહતાં દોહિલઉ, ભલઉ જિણ નહી નેહ રે. ૨૯૩ અન્યદા૦
- કુમર ભણઈ ઈમ ‘મ બીહિ તું, કુવલય-દલ-નેત! રે;
વિષધર વિષની પ્રભાવકું, હું હરિ કરિસુ સચેત રે.’ ૨૯૪ અન્યદા૦
- એહવઉ વચન કહતાં થકા, ઈક મુહરત માતિ રે;
નારિ વિષધારી પરી, જિમ થંભ વિશુ ^૩છાતિ રે. ૨૯૫ અન્યદા૦
- મોહઈ કુમર મૂંઝ્યઉ ઘણું, જાણી જીવિત-સુત રે;
વિલાપઈ કરુણ સરઈ કરી, હાહાકાર મુખિ વુત રે. ૨૯૬ અન્યદા૦

કિણહિ કષ્ટ નિજ આતમા, સંવરિ ^૧ચિહિ કિદ્ધ રે;
તિહાં નિજ ભજજા સંઠવી, જલાણ આણીય દિદ્ધ રે. ૨૯૭ અન્યદા૦

જિતલઈ નિજ આતમ ખિવઈ, કુમર જલિવા કાજિ રે;
આયઉ ^૨ખચરયુ તેતલઈ, કુમર પુણ્યનઈ સાજિ રે. ૨૯૮ અન્યદા૦

ગગનથકી ભણઈ કુમરઈ, 'સુપુરિસ! ઇણ ^૩અગિ રે;
વિણુ કારણિ પઈસઈ કિસું?, યમ કેરઈ ^૪મગિ રે. ૨૯૯ અન્યદા૦

ક્ષણમાત્રઈ તુઝ રમણિનઈ, સજ કરિસું અઝ્ઝ રે';
ઇમ બોલી અભિમંત્રનઈ, જલ ખિવઈ નિરવઝ્ઝ રે. ૩૦૦ અન્યદા૦

જાણે નિદ્રાક્ષયથકી, જાગી સંવરઈ દેહ રે;
'કુણ એ પ્રદેસ?' રમણ ભણી, પૂછઈ રમણિ સનેહ રે. ૩૦૧ અન્યદા૦



ઢાલ : ૨૪, અન્ય દિવસિ તટિની વિચઈ.

- કુમર પ્રિયાસું રચણીયઈ, પ્રસરલઈ બહુ અંધકારિ રે;
જે નિજીક દેઉલ અછઈ, તિહાં પહુતઉ તે વિચાર રે. ૩૦૨ કુમર૦
- ઇણ સમયઈ કુમર ભણ્યઉ, ‘પ્રસન્નવદનિ પ્રિય! સેતી રે;
જિતલઈ જલાણ આણું ઇહાં, એકલી રહિ વાર એતી રે.’ ૩૦૩ કુમર૦
- જલાણ ભણી એતઉ કહી, ગયઉ કુમર તિણવાર રે;
પાછઉ વલીયઉ તે ગ્રહી, જિણથી મનિ ચમકાર રે. ૩૦૪ કુમર૦
- તિતલઈ દેખઈ દેઉલઈ, જલાણતાણઉ ઉઘોત રે;
આવ્યઉ પૂછ્યઉ પ્રિય ભણી, કાઢિવા સંકા છોત રે. ૩૦૫ કુમર૦
- ‘દીઠઉ દીપ પ્રકાસ મઈ, દેઉલિ સ્યું એ વિમાસઉ રે?';
પ્રિય બોલઈ ‘પ્રિયતમ! સુણઉ, નહી ઇહાં કોઈ તમાસઉ રે. ૩૦૬ કુમર૦
- જલાણ તુમ્હાં કરિ જે હુતઉ, પહુતઉ તસુ પ્રતિબિંબ રે;
સુધા ભિત્તિ દેખ્યઉ તુહે, જાણે કંચાણ ‘કંબ રે’. ૩૦૭ કુમર૦



ઢાલ : ૨૫, સંજઈ ચિંતઈ.

ઇણ અવસારિ અસિ પ્રિયનઈ દેઈ રે, જાનુ-યુગલ નિજ ધરણિ ધરેઈ રે;
જલાણ ધમઈ જા અહમુહ હોઈ રે, કુદ્દ પ્રવર્તઈ છિદ્દકું જોઈ રે. ૩૦૮ ઇણ૦

કાઢ્યઉ તે અસિ કોસથી તાકઈ રે, કરથી દેઉલ ^૧સિલવટિ તાકઈ રે;
જાણે કાટિવા ગુરુઅ નિઘાતઈ રે, રાતઈ પડીયઉ પૂછઈ તાતઈ રે. ૩૦૯ ઇણ૦

‘પ્રિય! સંભ્રાંત થકઉ રમણીનઈ રે, સરલ સભાવ થયઉ સ્યું તુમ્હનઈ રે?;
વિણુ કોસઈ અસિ નાખ્યઉ ધરાયઈ રે,’ પ્રિય બોલઈ ‘કામ મઈ ન ધરાયઈ રે. ૩૧૦ ઇણ૦

મનમથ પીડા મનમઈ વાધી રે, તિણ પરવસ હુઈ સાર ન લાધી રે;
હાથથી તિણિ અસિ પડ્યઉ ન જાણ્યઉ રે,’ કુદ્દભાવ તસુ મનહિ ન આણ્યઉ રે. ૩૧૧ ઇણ૦

^૨જાલી જલાણ દેઉલિ તિણિ રહીયા રે, રચણિ ગમાવી પ્રભાતઈ વહીયા રે;
નિજઘર સામુહાં આઈ પત્તા રે, નિજ ભવનઈ કહી સગલી વત્તા રે. ૩૧૨ ઇણ૦

બંધવ-સખિ-સજનાનઈ હરખઈ રે, દોગુંદક સુર પરિ ઉતકરખઈ રે;
કુમર-પ્રિયા દોઉં વિસયપસત્તા રે, કાલ ગમાવઈ પરસ્પર રત્તા રે. ૩૧૩ ઇણ૦



કુહા :

અન્યદા કિણિહિકિ સમઈ તે, રાજનંદન ગુણવંત;
વિપરીતશિક્ષિત વાજિનઈ, વાહઈ મનિ ધરિ ખંત. ૩૧૪

વાહ-વાહન-ભૂમિઈ કુમર, પેખતાં સવિ પરતફખ;
દુષ્ટ અશ્વિ પહુચાવીયઉ, રનમઈ જસુ ગુણ લફખ. ૩૧૫

તાપસ જિંહા નિવસઈ ઘણા, કુમરઈ ભમતાં પત્ત;
^૧જિણહર ઇક તિહાં દેખીયઉ, ચારણ સમાણ ^૨સુપત્ત. ૩૧૬

ઢાલ : ૨૬, અઈસા સાધુજી વે.

મુનિરાજઈ વે રાજિત સૂરી કઈસા વે?,
ગહ-તારા વે વિચિ રુવિ-સસઘર જઈસા વે;
સસઘર જઈસા ગ્રહ તારા વિ કૌસ્તુભમણિ મણિવૃંદઈ,
કલ્પવૃક્ષ મનવંછિતપૂરણ તરુણ તરુકઈ વૃંદઈ;
દેવ સમુહઈ ^૩સહસનયન જિસઉ સોમ્ય ગુણઈ જિસઉ ચંદા,
ક્ષમા ગુણઈ નવિ ^૪વિરચઈ કબહું ધરણી પરિ શુભ કંદા. ૩૧૭

સૂર સમાન વે દીતિઈ કરિ સુવાન વે,
ગુણ જાણ વે તસુ નિરમલઉ ચઉનાણ વે;
ચિહુ ન્યાને કરિ જે છઈ સંપન્ના ચરાણ કમલ જસુ ધન્ના,
સેવઈ જે સોહગ સંપુન્ના તે થાઅઈ શુભપન્ના;
સાહસગતિ જસુ નામ વિરાજઈ શ્રી જિનવરનઈ રાજઈ,
પરમ પ્રધાન પુરુષ જે ગરુઅઉ દેશનિ ^૫ધન જિમ ગાજઈ. ૩૧૮

૧. દેરાસર. ૨. સુપાત્ર. ૩. ઇન્દ્ર. ૪. કંટાળવું, ટીં. વિ+રજ્જ, જ>ચ (ચૂલિકા પૈશ્વચિમાં). ૫. મેઘ.

વિદ્યા વસઈ વે દીઠા જગ વ્યવહારા વે,
 ગણધરા વે નહી જસુ કામ વિકારા વે;
 જસુ કામ વિકારા નહીય લગારા સસિ-પરિવારા,
 અઈસા અનગારા ધરમ ભંડારા ગુણ ગાવઈ જસુદારા;
 માનઈ જેહની જગિ સહુઅઈ ^૧કારા ભણિવાનઈ જસુ ^૨લારા,
 લાગા મુનિવર સહુઅ ઉદારા વિરતા ઈણ સંસારા.

૩૧૯

કુમરઈ જાઈ વે ચરણકમલ તસુ નમિયા વે,
 જિણિ સદગુરુ વે ઈંદ્રી-તુરંગા દમિયા વે;
 દમિયા ઈંદ્રિવ્યઅશ્વ જિણઈ ગુરુ લાધી ધરમ-આસીસા,
 તેહનઈ પાસઈ જાઈ બચઈ કુમર નમાવી સીસા;
 લહિ અવસર પ્રભાણુઉ વિનયઈ કરિ જિણિ અવસરના જાણ,
 ડાહા હોવઈ જિણિ વિપ્ર-દુઈનઉ દ્રશ્યંત પુરાણ.

૩૨૦

નૃપ આગઈ વે કરઈ બંભાણ દુઈ સેવા વે,
 દંત દિખાવઈ વે નવિ વંછઈ કછુ દેવા વે;
 નવિ વંછઈ દેવા ફોકટ સેવા હુંતી ઉભગઉ ભાઈ,
 બીજઉ અવસરિ દેખી બોલિસુ મ કરિ ઉતાવલિ કાઈ;
 અન્યદા દંત પડ્યા અસખલનઈ ચીખલિ નરવર કેરા,
 અવસર દેખિ ભાણઈ ગુરુ ભાઈ પુણ્ય ફલ્યા અબ મેરા.

૩૨૧

દંત ભરોસઈ વે હમ રસા તુમ્હકઈ પાસઈ વે,
 તે ભીન સીસ સહઈ તે પરમેસર! કિણ આસઈ વે?;
 કિણ આસઈ રહિવઉ કછૂ ન કહિવઉ વિદા કરઉ નરરાયા,
 સદગુરુ બોલઉ ન્યાન-દિવાકર તુમ્હ છઉ જગ-પિઉ-માયા;
 કાઈ સકૌતુક તુમ્હનઈ પૂછું, 'કુણ પ્રભુ! એહ સુપુરિસા?
 યોવન લાવન રૂપઈ સુંદર પરતખિ મનમથ સરિસા.'

૩૨૨

ઢાલ : ૨૭, ઉનઈ મેઘ ઘટા કરી.

- વઈરાગઈ કરિ પૂરિયા, પાંચે પરમ પ્રસંત રે ગુરુજી ઇમ ભણઈ;
જાનઈ કરિ જોઈ કરી, મધુર વચન કરિ કંત રે ગુરુજીં. ૩૨૩
- ‘ઇણાહિ જ દેસઈ છઈ વડી, ચમરી નામઈ પહિ રે ગુરુજીં;
ઘરણીઘર ભીલ ભોગવઈ કોઈ ન કરઈ જસુ પહિ રે ગુરુજીં. ૩૨૪
- અન્યદા ઇંક નરપતિતણાઉ, કુમર અમર સમ રૂપ રે ગુરુજીં;
વીટ્ય હય-ગય-રહ-ભટે, જિમ મંડૂકે કૂપ રે ગુરુજીં. ૩૨૫
- તિણ ભૂમિઈ તે આવીયઉ, તિણિ તસુ સેનનઉ ભંગ રે ગુરુજીં;
કીઘઉ તિણિસ્યું તે ભિડ્યઉ, ન પડ્યઉ કોવિ રવિરંગ રે ગુરુજીં. ૩૨૬
- છલિ ન સકઈ કોઈ કેહનઈ, એહવઉ થયઉ સંગ્રામ રે ગુરુજીં;
તિણિ નિજ જાયાકુ કહાઉ, “શ્રંગારે અભિરામ રે ગુરુજીં. ૩૨૭
- થાઈ આગઈ બસિવઉ, મુખપંકજ ઉનમીલ રે” ગુરુજીં;
નયન-નયન તાકા મિલ્યા, કામ શરે હણ્યઉ ભીલ રે ગુરુજીં. ૩૨૮
- છિદ્ર લહી કુમરઈ તદા, બાણઈ નિહણ્યઉ મર્મિ રે ગુરુજીં;
જીતઈ નાહિ જાસકઈ, જે છલ્યઉ ઇણ કુકર્મિ રે ગુરુજીં. ૩૨૯
- રાવણ પુણિ માર્યઉ રણઈ, પરનારી અભિલાષ રે ગુરુજીં;
શ્રી રામઈ એ વાત કહી, જાણઉ શાસ્ત્રના સાખિ રે ગુરુજીં. ૩૩૦
- મણિરથ અનરથ પામીયઉ, ડસીયઉ કાલઈ ભુયંગિ રે ગુરુજીં;
મયણરેહા વંછા થકી, મનમથ કીય ભંગિ રે ગુરુજીં. ૩૩૧
- ભિલ્લનાથ મારી કરી, ચાલ્યઉ પ્રિયાસ્યું સનેહ રે ગુરુજીં;
આગઈ તિતલઈ આવીયા, પાંચે ભાઈ એહ રે ગુરુજીં. ૩૩૨

- જીવ રહિત દેખ્યું ^૧તિકો, જ્યેષ્ઠ સોદર શર-ઘાતિ રે ગુરુજીં;
તિણહિ જ રથ માગઈ ચલ્યા, લહિવા મારિવા ઘાતિ રે ગુરુજીં. ૩૩૩
- ^૨અમરસ વહતા મનમહી ^૩દસતાસને હોઠ રે ગુરુજીં;
સંખપુરઈ પહુતા તિકે, કુમર કુમરની ગોઠિ રે ગુરુજીં. ૩૩૪
- બઈઠઉ છઈ દેખ્યું તિએ, અવસર લિધઉ કોઈ રે ગુરુજીં;
વિણુ અવસરિ બલ કો નહીં, હંસ-મયૂરનઉ જોઈ રે ગુરુજીં. ૩૩૫
- શરદકાલિ હંસ સર ભલઉ, લાગઈ વરષાકાલિ રે ગુરુજીં;
મોર ચકોર કરઈ ભલા, અવસર કરઈ બલ-માલ રે ગુરુજીં. ૩૩૬
- તિણહિ જ પુરિ તે ^૪ટિક-રસા, જોતા મારિવા છિદ્ર રે ગુરુજીં;
અરિ છલિવા વ્યંતર પરઈ, પ્રતિદિનિ જિનિ હૂઈ વિનિદ્ર રે ગુરુજીં. ૩૩૭
- અન્ય દિનઈ ઉદ્યાનમઈ, મુક્ત સકલ પરિવાર રે ગુરુજીં;
નિજ જાયાસું દેખીયઉ, એકલઉ તીએ કુમાર રે ગુરુજીં. ૩૩૮
- વધ ઉપાય જા ચિંતવઈ, પાંચે દુઠ્ઠ પરિણામ રે ગુરુજીં;
દુષ્ટ ભુજંગિ તિતલઈ ભખી, હૂઅઉ પ્રાણ વિરામ રે ગુરુજીં. ૩૩૯
- ગત-જીવિત જાણી કરી, ખિવઈ અગનિમઈ આપ રે ગુરુજીં;
વિદ્યાધર-યુગ આવીયઉ, દેખિ ધરઈ મનિ ^૫કાંપ રે ગુરુજીં. ૩૪૦
- સ્વસ્થ કીયઉ તિણિ તિણિ ખિણઈ, ઉડિ ઉદ્યાન પહૂત રે ગુરુજીં;
^૬નિયડઈ દેઉલિ મૂકિનઈ, પ્રિયા ભણી નૃપસૂત રે ગુરુજીં. ૩૪૧
- અગનિ કાજિ તિહાંથી ગયઉ, છલ લહિ હરખિત તેહ રે ગુરુજીં;
પાંચે વંછિત પૂરિવા, લેવા તેહનઉ છેહ રે ગુરુજીં. ૩૪૨
- પ્રચ્છન્નઈ જાઈ રહ્યાં, તીયાં મહિ લઘુ ભાઈ રે ગુરુજીં;
^૭સૂંગડઈથી પરગટ કીયઉ, ચીર ગોપિત દીવદાઈ રે ગુરુજીં. ૩૪૩

૧. તેઓનો. ૨. અમર્ષ. ૩. દાંત વચ્ચે હોઠ ભીડવ્યા. ૪. ટેકીલાં. ૫. કંપા=દયા. ૬. નિકટના. ૭. સૂંગો=દીવાનું ઢાકણું.

- દીપ ઉઘોતઈ દેખીયઉ, લઘુ સોદર વરરૂપ રે ગુરુજી૦;
રમણીયઈ નેહઈ ડરી, લાવન-જલનઉ કૂપ રે ગુરુજી૦. ૩૪૪
- બોલી 'તું મુઝ પતિપણઈ, સુભગ! થાઅઉ અનુરૂપ રે ગુરુજી૦;
સાનુરાગ દ્રષ્ટિઈ કરી, દેખિ સકામ સરૂપિ રે ગુરુજી૦. ૩૪૫
- જઈ અન્ય નારી તુ તદા, કરિસ્યું પ્રાણ વિજુત રે' ગુરુજી૦;
તે બોલ્યઉ રમણી ભણી, 'ઇમ કરિવઉ નવિ જુત રે ગુરુજી૦. ૩૪૬
- કામ-દગધ મુગધે! ઘણું, વંછું તુઝ સંગ રે ગુરુજી૦;
જઉ જાણઈ એ તુઝ પતી, તિલ-તિલ કરઈ મુઝ અંગ રે ગુરુજી૦. ૩૪૭
- બોલી હિવ રમણી ઇસઉ, 'કાઈ ન આણઉ સંક રે ગુરુજી૦;
મુઝ હાથઈ એ મારિસ્યું, એ એ વનિતા વંકિ રે ગુરુજી૦. ૩૪૮
- તુઝ પરતખિ' ઇમ બોલિનઈ, ઢાંકિ લીયઉ તે દીપ રે ગુરુજી૦;
એ ઇણ પિણિ અગનિ લેઈ કરી, આયઉ સુંદર કુલદીપ રે ગુરુજી૦. ૩૪૯
- આઈ પૂછ્યઉ પ્રિય ભણી, 'ઇહા દીઠઉ ઉઘોત રે ગુરુજી૦;
તે સ્યઉ કારણ?' કામિની, કૂટ-તટિ-નિરઉ શ્રોત રે ગુરુજી૦. ૩૫૦
- 'તુમ્હ કરિ જવલિત જવલન હતઉ, પ્રતિબિંબઉ તસુ જાણિ રે ગુરુજી૦;
દેઉલિ હૂઅઉ તે તુમ્હે, દીઠઉ 'સંયમ આણિ રે' ગુરુજી૦. ૩૫૧
- ખડગ પ્રિયા કરિ દે કરી, જલન ધમઈ સિર નામી રે ગુરુજી૦;
જામ કુમર રમિણી તિકા, છલ રમિવઉ કરઈ તામિ રે ગુરુજી૦. ૩૫૨
- કોસથી અસિ કાઢિ કરી, મૂકઈ ગ્રીવાયઈ પ્રહાર રે ગુરુજી૦;
કામ વસઈ કામ એ કરઈ, 'રૂંતી કેહની દાર રે? ગુરુજી૦. ૩૫૩
- પ્રિય પરદેસી જે હતઉ, સીતલ જિસઉ ચંદ્રકંત રે ગુરુજી૦;
તે પિણ વિષયોગઈ કરી, મારઈ સૂરકંત રે ગુરુજી૦. ૩૫૪

- શ્રી વેસાસ કિસઉ કરઉ? સાસનઉ જિમ વેસાસ રે ગુરુજીં;
તે હૂઈ ^૧વાત-ચંચલતરા, કુણ હોવઈ તે વિમાસિ? રે ગુરુજીં. ૩૫૫
- ક્ષણિ રાયઈ વિરચઈ ક્ષણઈ, વનિતા બીજએ લીભાતી રે ગુરુજીં;
ક્ષણ દીસઈ દીસઈ નહી, શ્રીની એહી ^૨ધાતિ રે ગુરુજીં. ૩૫૬
- ઈણિ લઘુ સોદરિ સુંદરી કરથી કરુણા ધારિ રે ગુરુજીં;
કરિ કરિ પ્રેરી પાડીયઉ, ખડગ અડિગ જસુ ધાર રે ગુરુજીં. ૩૫૭
- એહ ચરિત ભાયા ભણી, પ્રભાણયઉ શ્રીનઉ વિચિત્તિ રે ગુરુજીં.
અતિ દારુણ દારાતાણઉ, જાણી આણી ચિત્ત રે ગુરુજીં. ૩૫૮
- વિલસિત વઈરાગઈ ભર્યા, આયા માહરઈ પાસિ રે ગુરુજીં;
દીક્ષા લેવા કારણઈ, આતમ તારણ આસિ રે' ગુરુજીં. ૩૫૯



૧. પવનથી પણ વધુ ચંચલ. ૨. ધાટિ=દેવ.

ઢાલ : ૨૮, લાલન આયઉ જો કહઈ.

ચરિત આપણઉ સંભલી મનમઈ પરિચિંતઈ,
 ‘અહો-અહો! મહિલા ઈસી પ્રિય માનીયઈ કંતઈ;
 જિણિ કાજઈ એ દેહ મઈ દહનઈ દહિવાનું,
 ઘાલિવા વંછ્યઉ મુઝહ હહા! કિણસ્યું પડ્યઉ પાનું?’ ૩૬૦

એહ એહવા કામ જઈ કરિવા મુઝ લાગી,
 પ્રિય-મન-ચરિત ચરાણ કહઉ કુણ કાઢઈ પાગી?;
 મુઝ કાજઈ સવિ છોડિયા નિજ બંધવ- સહિયા,
 ૧નવ પ્રિય કાજઈ મુઝ ભણી હણિવા કર વહિયા. ૩૬૧

તિણિ કારણિ સાચીઈ સાસ્રઈ વિખ્યાત,
 સાંભલઉ જઈ કૌતુક અછઈ સંભલિવા ન્યાત;
 ગંગાની સવિ વાલુકા સાગર સવિ અંબુ,
 હિમવંત-ગિરિ પરિમાણ જે જાણઈ અવિલંબુ. ૩૬૨

બુદ્ધિમંતહોવઈ પરં તવિ મહિલા ચરિયં;
 નવિ જાણઈ કરિસ્યઈ કિસુ? જિણિ તસુ હિય ધરિયં;
 ૩૬૩

રોવઈ આપણપઈ ઘણું રોવાવઈ પરકું,
 ૨વચણ અલીક વચન વદઈ ઉપજાવઈ વરકું;
 પરતઉ નવિ રતઉ નવિ હુવઈ સાચઉ સવિ જાણી,
 એ અંતરિવિસભરી મુખિ અમૃતવાણી. ૩૬૪

કપટઈ વિસ ખાયઈ મરઈ ન જાણવઈ મન રુચિ,
 નહાવઉ ધોવઉ કામિની કબહું ન હુવઈ સુચિ;
 મહિલા રાતી સેલડી સાકર જ્યું સારી,
 વિરતી-નીરતી જાણિવી ^૧નિવહુંતી ખારી. ૩૬૫

ખાણમાહઈ અનુરાગિણી ખાણમાહિ વિરાગિણી,
 રાગ કરઈ અન્ય અન્યભાણી ધન્ય મનમઈ માનઈ;
 હલિદ્રા-રાગ જ્યું વર્ણ નીચલ પ્રેમ કહીયઈ,
 બૂડા તે ભવસાગરઈ પડ્યા જે ઇણ પાનઈ. ૩૬૬

તનુ બોલિવઈ તનુ જોઈ રમણીક એ રમણી,
^૨મહુર-ગાંઠ મહુરી મુખઈ પણિ પ્રાણાહરણી;
 હૃદયઈ નીકુર કામિની છુરી સોવન કેરી,
 અધમપણઉ મુઝ એ અહો! પાપકી કરી ઢેરી. ૩૬૭

જિણિ ઇણ કારણિ ^૩મયલીયઉ કુલ-નિરમલ શશિ જિમ,
 અજસ અધિક અંગી કર્યઉ જીવિત ધરું એ કિમ?
 તામ પુરઈ વઈરાગ કુલ-લાજ એ તામ,
 તામ અકારિજ સંકએ ગુરુજન-ભય તામ. ૩૬૮

તામ ઈંદ્રિય વસ સિરી-ભાજન હુઈ તામ,
 મનમોહન રમણીજનઈ વસ પુરિસ ન જામ;
 ધિક સંસાર એ સુખકારણ ઇહાં કુણ?
 સંસારઈ રે સુખ કિહાં? જિહાં એહવા અઉગુણ. ૩૬૯

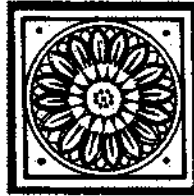
દુષ્ટ-નષ્ટ ખિણમઈ હુવઈ એ વિભ[વ] વિલાસા,
 ફિરતા સુખ-દુઃખ ખિણિ ખિણઈ પડઈ જિમ કરિ પાસા;
 ક્ષણ સંયોગ વિયોગ એ સ્થિર ન હોય નિવાસા,
 નરનઈ એ રુંધઈ પ્રિયા જિમ પશ્ચિનઈ પાસા.' ૩૭૦

૧. છેવટે. ૨. મોરવેલની ગાંઠ-જે ઝેરી હોય છે. ૩. મલિન કર્યું.

ઢાલ : ૨૯, નાનહડીયઉ.

એહવઉ મનમઈ ભાવત પાવત શમ-સંવેગ ઉલાસાજી,
ભગવંતનઈ ચરણે જાઈ લાગઉ ધરતઉ મનહિ તમાસાજી;
'ભગવન! તુમ્હિ એ ચરિત કહ્યઉ મુઝ, મઈ હણયઉ એહનઉ ભાઈજી,
હુ પિણિ ઉભગઉ એ ભવ હુંતી વ્રત ઘઉ ઇહાં ન ઠગાઈજી. ૩૭૧

મુઝ ઉપરિ અનુગ્રહ-મતિ ધરિ કરિ જાણ્યા ભવના ભાવાજી,
ભગવંતઈ પુણિ જોગ્યતા જાણી, ભવ જલનિધિ વર નાવાજી;
દીક્ષા દીધી સીધી પરિવ્રત સાધઈ ન કહું વિરાધઈજી,
મનિ સંવેગ રસાયન સેવતાં સમય ગમઈ તે સમાધઈજી. ૩૭૨



સંધિ- ઢાલ : ૩૦

જિમ તે અગડદત્ત રચણીયઈ જાગ્યઉ નવિ પડીયઉ વચણીયઈ;
પ્રતિબુધજીવીયઈ જિમ સુખ પાયઉ, તિમ અપ્રમત્તપણઉ એ સુહાયઉ. ૩૭૩

બીજે પુણિ અપ્રમત્તપણઉ ભજિવઉ, સિવ-^૧માગઈ ઇણ પરિ મન સજિવઉ;
^૨અઉ પ્રમાદ દૂરઈ ભવિ! ત્યજિવઉ, ઇમ કરતાં ભવજલહિ ન ^૩મજિવઉ. ૩૭૪

બાહુડમેરઈ સંપદ ડેરઈ, ઉલસ્યઉ હિયડઈ હરખ ^૪વધેરઈ;
અગડદત્ત-સંબંધ કહેવા, ઢાલ બંધિ પુણ્યલાભનઈ લેવા. ૩૭૫

તે પ્રમાણ ચડીયઉ પંચમ જિન, સુમતિનાથ પરસાદઈ સુભ દિન;
કાતી વદિ બીજઈ ભૃગુવારિ, રેવતી નક્ષત્રઈ મનુહારિ. ૩૭૬

અમૃતસિધિ યોગઈ ઉપયોગઈ, આનંદ નામઈ સુકૃત પ્રયોગઈ;
સોલહસય અઠહત્તરિ વરસઈ, જિહાં જલધર ધરિ જલ ભરિ વરસઈ. ૩૭૭

શ્રી જિનરાજસૂરિનઈ રાજઈ, ખરતરગાછિ જસુ જસ-સસિ રાજઈ;
શ્રી ખેમસાખઈ ફલસમ છાય, શ્રી ખેમરાજ મહાઉવઝાય. ૩૭૮

દીપઈ તસુ પટિ વાયકમુખ્ય, શ્રી પરમોદમાણિક ઠાયઉ દક્ષ;
જેહની વાણી અમૃત સમાણી, સહૂઅ લોકનઈ સહૂઅ સુહાણી. ૩૭૯

વાયક શ્રી ગુણરંગ ગુણાકર, શ્રી દયારંગ સુગુરુ સેવાકર;
ખેમસોમ સમતાયઈ કોહઈ, એહવા શિષ્ય જગઈ જસુ સોહઈ. ૩૮૦

તસુ પટિ શ્રુતધર સોહગસાર, જાણે કલિયુગિમઈ ગણધાર;
શ્રી જયસોમ મહાઉવઝાય, વર્તમાન બુધ-જનમહિ-રાય. ૩૮૧

થયઉ તસુ સીસ સકલશસ્ત્રારથ, જાણ્યા ગુરુથી બહુ પરમારથ;
જિણિ શ્રી ગુણવિનય મહાઉવઝાય, તેહનઈ શ્રી મુદાય ઉપાય. ૩૮૨

૧. માર્ગમાં. ૨. આથી. ૩. ડુબવું. ૪. વધારે છે.

શ્રી જિનકુશલસૂરિ અનુભાવઈ, ત્રિસીંયા ગ્રીષમિ થલિ જલ પાવઈ;
જે ગુરુ ગિરિમાં નિધિ શુભ દાવઈ, સહૂઆનઈ સિરિ સોભ વધાવઈ. ૩૮૩

એહ ભણંતા સુણતાં દિનિ-દિનિ, રિદ્ધિ સમૃદ્ધિ હુવઈ ચિર ચિર જિનિ;
તિણિ એ ભણિવઈ સુણિવઈ બંધુર, મીઠઈ સાકર સમ સંબંધુ. ૩૮૪



❖ પ. લલિતકીર્તિજી કૃત અગડદત્તરાસ ❖

કુહા :

- નાભિ-મહીપતિ-^૧સુત જયો, આદિસર અરિહંત;
મન-વચનઈ-કાયા કરી, પાણી શ્રી ભગવંત. ૧
- વચન સુધારસ વરસતી, સરસતિ પાણી પાય;
કાલિદાસનઈ તઈ કીયો, મુરખથી કવિરાય. ૨
- હિતકારણ માતા-પિતા, વલિ વિસેષ ગુરુરાજ;
એ તીને પ્રણમું ^૨સદા, સારઈ વંછિત કાજ. ૩
- શ્રી ગૌતમ ગણધર પ્રમુખ, નિજ તીર્થ સિણગાર;
સેવકનઈ સાનિધિ કરઈ, એ મોટો ઉપગાર. ૪
- દૂવ્ય-ભાવ નિદ્રા તજી, જિણિ જીત પરમાદ;
અગડદત્ત ગુણ ગાવતાં, નાખિ દીઉ વિખવાદ. ૫
- સાધુતાણા ગુણ ગાવતાં, રસના હોઈ પવિત્ર;
નવનધિ-રધિ-સિધિ સંપજઈ, કથન ^૩કરીયા પૂત્ર. ૬
- ભારંડ પંખીની પરઈ, જે વિચરઈ આણગાર;
અગડદત્તરિખિની પરઈ, લહિસ્યઈ સુખ અપાર. ૭
- રસિકતાણા મન રંજીયઈ, સુણતાં એ સંબંધ;
ચતુરાઈ વાધઈ અધિક, ટલઈ કર્મનો બંધ. ૮
- સાહસીક-સીરિ-સેહરઉ, જસુ મોટો અવદાત;
એક-મના થઈ સાંભલો, અગડદત્તની વાત. ૯

૧. પાઠાં સિરિતિલઓ. ૨. પાઠાં મુદા. ૩. પાઠાં કરીયા.

ઢાલ : ૧, રાગ-રામગિરિ.

- ભુમિ-રમણિ-ગિલિ નવસર હાર, ઈંદ્રપુરી જાણે અવતાર;
સકલ નગરમાહે ^૧સિરદાર, સુંદર નગર સંખપુર સાર. ૧
- ન્યાયઈ રામચંદ્ર અનુહાર, સકલ નૃપતિમાહિ સિરદાર;
હાર-વિચઈ જિમ નાયક-માણી, તિહાં સુંદર નામઈ ^૨ભુધણી. ૨
- તસુ પટરાણી ગુણઅભિરામ, સીલઈ સુલસા સુલસા નામ;
પાપ-કરમ અલસા સુભમતી, જીવનપ્રાણ સમા જસવતી. ૩
- જિમ ગિરિ-^૩કંદર સિંહ-કિસોર, જિમ મોતી સીપોડી કોર;
તસુ કુંખઈ લીધો અવતાર, કોઈક જીવ ભલો આચાર. ૪
- અનુક્રમિ રાણી જાયો નંદ, માતા-પિતાનઈ થયો આણંદ;
ઉચ્છવ કરી બોલાયો બાલ, નામઈ અગડદત્ત સુકમાલ. ૫
- બીજતાણો જિમ વાઘઈ ચંદ, તિમ તે વાઘઈ સુંદર-નંદ;
યૌવનભર આયો જેહવઈ, કવણ વાત હુઈ તેહવઈ? ૬
- સાતઈ વ્યસન રહઈ જસુ પાસ, દયા-ધરમનો નહી અભ્યાસ;
ગાવઈ ગીત રમઈ ઉલાસ, ગલિયામાંહિ દીવાવઈ રાસ. ૭
- સેરી-સેરી તે સંચરઈ, ^૪વિટ-નટ ^૫સેતી સંગતિ કરઈ;
ઉત્તમ જનથી ડરતો રહઈ, સુંદર મારગ નવિ ^૬સરદહઈ. ૮
- ઈક નંદન ચંદનની પરઈ, ^૭સગલઉ નિજ-કુલ સુરભિત કરઈ;
ઈક બાલક બાલક ^૮જિમ જાણિ, કુલ-ખય-કારક અવગુણ-ખાણિ. ૯
- નગરનારિ સંતાપી ઘણી, તિણ પુકાર થઈ તસતાણી;
અજી લગઈ ^૯નિજ નયર મઝાર, રમઈ કુમર લહઈ સુખ અપાર. ૧૦
- વ્યસનતાણા ફલ દેખિ વિચાર, વ્યસન તજઉ સેવો આચાર;
રામગિરિમઈ એ પહલી ઢાલ, લલિતકીરતિ કહઈ વચન રસાલ. ૧૧

૧. પાઠાં સિણગાર. ૨. રાજા. ૩. ગુકામાં. ૪. હલકા માણસો. ૫. સાથે. ૬. પાઠાં સરદઈ. ૭. સમગ્ર. ૮. પાઠાં પરિ. ૯. પાઠાં જિજ.

ઢાલ : ૨, ^૧ચંદ્રાયણાની.

નગર-મહાજન મિલિ કરી રે, આલોચઈ વારોવારે,
'કુમર ^૨સંતાપા અતિઘણું રે, કેહનઈ કીજઈ પુકારો?;
કેહનઈ કીજઈ પુકાર રે ભાઈ!, ^૩કુર સંતાઈ સયલ ^૪લુગાઈ,
એ તો વાત ખરી ન સુહાઈ, કુમર વિમાસઈ હિએ ન કાઈ.'

૧

જીઉ રાજેસરજી! પય પ્રણમી ^૫મહિમુર રાણા-રાજીયા એ,
તુઝ ભડ બીયઈ ભૂરિ અરિયાણ ^૬વાજીયા એ-એ આંકણી.

બે કર જોડી વીનવઈ રે, 'રાજ! સુણો એક વાત,
નગરમાંહિ નવિ રહિ સકાં રે, માઠી કુમરની ^૭ઘાતો;
માઠી કુમરની 'ઘાત હો રાજા! કુમર સંતાયા હતા ^૮તામ,
ફિરતો-ફિરતો કરઈ ^૯દિવાજા, કરિ ન સકઈ નારિ ઘરિના ^{૧૦}કામ.

૨ જીઉં

રાજકુમાર રાજાતણો રે, નાવઈ કેહનઈ હાથો,
મ્હેસું આલી વાણીયા રે, નયર-લોક સવિ સાથો;
નયર-લોક સવિ સાથો જાઈ, જો નવિ માનઈ બાપ ન માઈ,
ચાલઈ આપણા રાઈ, સો કિઉં માનઈ હમાનઈ? સાઈ!'

૩ જીઉં

^{૧૨}માહાજા[ન] વચન સુંણી ^{૧૩}કરી રે, રાજા થયો સકોપ,
કુમર બુલાયો તતખિણઈ રે, ^{૧૪}આછટ નાખ્યો ટોપ;
આછટ નાખ્યો ટોપ રે મોટો, રાજાયઈ વલિ પુત્ર હાકોટચઉ,
'જા ^{૧૫}દેસોટઈ લખાણઈ ^{૧૬}બોટો, ઈય લખાણઈ ^{૧૭}વધારઈ ત્રોટો.'

૪ જીઉં

તાત-વચન કાનઈ સુણી રે, મનમાંહિ આણિ ગુમાનઉ,
જે ^{૧૮}તેજી કિમ ^{૧૯}તાજણ ખમઈ રે?, એ જગિ વાત પ્રધાનઉ;
એ જગિ વાત પ્રધાનો કહાઈ, ધીરજ ઘર તો હોઈ ભલાઈ,
ધીરજ મુંકયો જાઈ વડાઈ, જિંહા જાઈ તિહાં ^{૨૦}સત્ત સહાઈ.

૫ જીઉં

૧. ચંદ્રાઉલાની. ૨. પાઠાં સંતાપી. ૩. ભાત=ભોજન. ૪. પત્ની. ૫. અતિશય, પાઠાં મહિમુર. ૬. હરાવ્યા છે, પાઠાં ગાજિઆ. ૭. પાઠાં ઘાતો. ૮. પાઠાં ઘાત. ૯. પાઠાં તાજા. ૧૦. હાંસી. ૧૧. પાઠાં કાજા. ૧૨. પાઠાં મહાવચનચન. ૧૩. પાઠાં કહી કરી. ૧૪. મુગટ પછાડ્યો. ૧૫. દેશાંતર, પાઠાં દેસવટઈ. ૧૬. હીન. ૧૭. પાઠાં છઈ. ૧૮. ઘોડો. ૧૯. ચાબુક. ૨૦. સત્ત.

કુમાર તિહાથી ચાલીયો રે, લીધો ખડગ-સહાયો,
 સાહસીયાં ^૧સાહસ ફલઈ રે, સુંદર કોમલ-કાયો;
 સુંદર કોમલ કાયો રે ^૨પ્રાણ વિણ, પરિચય કોઉં પાય ન ^૩પ્રાણી,
 માનઈ નવિ કો રાઉં ન રાણી, લોકો કહઈ ‘એ સાચી વાણી’. ૬ જીઉં

માઈં વિલાપ કિયા તદા રે, ખબરિ ન લાધી કાઈ,
^૪ગયાં-મુયાં ^૫કેડઈ સહી રે, ગયો ન કો જાઈ;
 ગયો ન કોઈ જાય રે માઈ, વલિ સંસાર સુખઈ લપટાઈ,
 સ્વારથકી સબ સયાણ સગાઈ, સાચો જિન-ધર્મ એક સખાઈ. ૭ જીઉં

પાસ જનમ દીક્ષા જિહાં રે, નયરિ વાણારસી ^૬ઠામો,
 પહુતો કુમર તિહાં કિણઈ રે, સરિસઈ વંછિત કામો;
 સરિસઈ વંછિત કામ રે ધાયો, નગરીમાંહિ કિણઈ ન બુલાયો,
 ફિર-ફિર મનમાંહિ પછિતાયો, પવનચંડ ^૭ઉઝા ઘરિ આયો. ૮ જીઉં

પવનચંડ ઉઝાઉં તિહાં રે, બહુ વિદ્યાભંડારો,
 હય-ગય-રહ સિખ્યા વલી રે, જાણઈ આગમ-સારો;
 જાણઈ આગમ-સારો દારા, ભણઈવઉં રે ‘નર રાજકુમાર,
 લલિતકીરતિ કહઈ બહુ વિસ્તાર, લહિસ્યઈ કુમર ઈહાં સુખ અપાર. ૯ જીઉં



૧. પાઠાં સહસ. ૨. પાઠાં પ્રાણી. ૩. પાઠાં પ્રાણી. ૪. મરી ગયા. ૫. પાછળ. ૬. પાઠાં તામો. ૭. ઉપાધ્યાય.
 ૮. પાઠાં ચતુરનર.

કુહા :

- પવનચંડ ઉઝાતણા, પ્રણમી પય-અરિવિંદ;
અગડદત્ત બઈઠો તિહાં, મનમાંહિ અધિક આણંદ. ૧
- ‘તસુ ગુણ ઉજઉ રંજીયો, પુછઈ સુંદર દેહ;
‘કિહા જાયસિ? સુત કેહનો? કહ તુ ‘ચતુર સનેહ’’. ૨
- મુલથકી કુમરઈ કલ્હો, જેમ થયો વિરિતંત;
પવનચંડ હરિખિત હુઉ, સાચ વચનથી ‘સંત. ૩
- તબ ઉઝઉ યુગતઈ કહઈ, ‘એ મંદિર પરિવાર;
કલા બહુતરિ સીખતો, ‘રહિઉ રાજકુમાર!’ ૪
- અન્ન-પાન આદઈ કરી, નવ-નવ રંગ વિલાસ;
પુત્રતાણી ‘રિતિ કુમરનઈ, રાખ્યો ઉઝઈ પાસ. ૫

ઢાલ:- ૩, અલબેલાની [અથવા રાણપુરો રલીયામણો રે-એ દેશી]

- પુણ્યદિસા પ્રગટી થઈ રે લાલ, મુકી ક્રીડા હાસ વડભાગી રે;
રાજકુમર હરખઈ કરી રે લાલ, કરિ વિદ્યાનો અભ્યાસ વડભાગી રે. ૧
- ઉઝાનો મન મોહીયો રે લાલ, જાણઈ વિનય સુન્નિત વડભાગી રે;
પર પેઢી સેવ્યા વિના રે લાલ, ચતુર ન થાઈ એ રિત વડભાગી રે. ૨
- એકતાણ વિદ્યા ભણઈ રે લાલ, સાતે વસન નિવાર વડભાગી રે;
હય-ગય-રહ સીખ્યા ભલી રે લાલ, ધારિ હિયઈ મઝારિ વડભાગી રે. ૩
- ઉઝાન ઘરિ પુઠિલિ રે લાલ, વાડી સુરખિત ફુલ વડભાગી રે;
એકંત બઈઠો રહઈ રે લાલ, સીતલ વાત અનુકુલ વડભાગી રે. ૪

- વાડી પાસઈ ઢૂકડો રે લાલ, નગરસેઠિ આવાસ વડભાગી રે;
ગઉખ વિરાજઈ પાખલઈ રે લાલ, આવઈ પવન સુવાસ વડભાગી રે. ૫
- સેઠસુતા ઊંચી ચઢી રે લાલ, મદનમંજરી નામ વડભાગી રે;
દેખિ કુમર ^૧ભણતો તિહાં રે લાલ, નવયોવન અભિરામ વડભાગી રે. ૬
- અન્યદિવસ સા મંજરી રે લાલ, આપ જણાવણ કાજ વડભાગી રે;
તસુ આગિલિ કુસુમુ દેડી રે લાલ, નાખઈ મુકી લાજ વડભાગી રે. ૭
- દિન પ્રતિ તરુણી ઇયું કરઈ રે લાલ, કુમર ન જોવઈ ભાલિ વડભાગી રે;
કલારસિક ગુરુથી ^૨ડરઈ રે લાલ, લોભ વિદ્યાનો રસાલ વડભાગી રે. ૮
- તરુણી નીચી ઊતરી રે લાલ, પગ નેઊર ઝણકાર વડભાગી રે;
સરસ કુસુમ ગુરુછઈ કરી રે લાલ, વાસિ માર્યો કુમાર વડભાગી રે. ૯
- કુમરઈ દીકી દોડતી રે લાલ, તિણિ દિન સા ^૩અભિરામ વડભાગી રે;
અસોકો વૃક્ષ પુઠઈ રહી રે લાલ, ^૪આપ જણાવઈ તામ વડભાગી રે ૧૦
- અગડદત્ત ચિત ચિંતવઈ રે લાલ, ‘કિં એ અપછર નારિ? વડભાગી રે;
^૫કિં કમલા? એ કામિની રે લાલ, કિં સરસતિ અવતાર?’ વડભાગી રે. ૧૧
- તરુણી દરસન મોહીયો રે લાલ, પુછઈ કુમર સુજાણ વડભાગી રે;
‘કિણી કારણિ તું ઇહાં રહઈ? રે લાલ, એવો રૂપ ^૬પ્રધાન વડભાગી રે. ૧૨
- સુણિ સુંદરી! તુ કઉણ છઈ? રે લાલ, કઉણ પિતા? કુણ માત? વડભાગી રે;
કાંઈ સંતાવઈ ^૭મોહનઈ રે લાલ? કહ તુ સુધી વાત’ વડભાગી રે. ૧૩
- કુમરવચન સુણિ નારિનઈ રે લાલ, ‘બિમણઉ વાધ્યો નેહ વડભાગી રે;
^૮રોમહરી વિકસી ^૯થઈ રે લાલ, વચન સુધારસ મેહ વડભાગી રે ૧૪
- હસીતમુખી સુમુખી કહઈ રે લાલ, ‘બંધુદત્ત મુઝ બાપ વડભાગી રે;
મદનમંજરી હું સુતા રે લાલ, ઇણિ ^{૧૦}પુર પરણી આપ વડભાગી રે ૧૫

૧. પાઠાં ભણનઉ. ૨. પાઠાં ડરે રહે. ૩. સુંદર. ૪. પોતાને. ૫. પાઠાં કિમુ. ૬. શ્રેષ્ઠ. ૭. પાઠાં મોભાણી. ૮. વમણઉ=બમણો, પાઠાં બિઉણઉ. ૯. રોમરાજી. ૧૦. પાઠાં બઈ. ૧૧. પાઠાં ખુર.

- જિણ દિનથી નીરખ્યો રે લાલ, સુંદર સુંદરરુપ વડભાગી રે;
તિણિ દિનથી ચિત ચટપટી રે લાલ, લાગી અકલ સ્વરુપ વડભાગી રે. ૧૬
- પુરવપુન્ય પામીયો રે લાલ, ઉત્તમજન ^૧સંઘોડિ વડભાગી રે;
પરમેસર ભેલા કીયા રે લાલ, હમ-તુમ ^૨અવિહડ જોડ વડભાગી રે. ૧૭
- માત-પિતા વલિ વાલહો રે લાલ, મુકી આવું સાથ વડભાગી રે;
^૩રાજકુમાર! સુધઈ મનઈ રે લાલ, દેઉ તુ જિમાણો હાથ વડભાગી રે. ૧૮
- ઈણિ ભવિ ^૪તું હિવ વાલહો રે લાલ, તિણિ કરી મોસું રંગ વડભાગી રે;
'ના-ના' કરિસ્યો જઉ તુમ્હે રે લાલ, કરિસિ અગિનિનો સંગ વડભાગી રે. ૧૯
- તાસ વચન અંગી કરિ રે લાલ, બોલઈ વચન અમોલ વડભાગી રે;
'જબ જાઈસિ દેસ માહિરેઈ રે લાલ, તવ લે જાઈસિ બોલ' વડભાગી રે. ૨૦
- એમ કહિ તે ગયા ^૫જુજુયા રે લાલ, પહુતા નિજ-નિજ ગેહ વડભાગી રે;
મિલનતણી વાત દોહલી રે લાલ, બેહુનઈ અધિક સનેહ વડભાગી રે. ૨૧
- 'એ કામાતુર કામની રે લાલ, સરિસઈ મોરઈ રાગિ વડભાગી રે;
ઈણિ વિચિ અંતર હિવ ^૬વિસ્યો રે લાલ, ^૭રાખણરઉ નહી 'લાગ' વડભાગી રે. ૨૨
- 'સુંદરિ! ^૮સુંદર નૃપતાણો રે લાલ, પઢમ પુત્ર હું એહ વડભાગી રે;
કલા બહુત્તરિ સીખવા રે લાલ, આયઉ ઓઝા ગેહ વડભાગી રે. ૨૩
- અલબેલાની ઢાલઈ એ કહ્યઉ રે લાલ, કુમર-મંજરી મેલ વડભાગી રે;
લલિતકીર્તિ કહઈ રે લાલ, થાસ્યઈ માના ખેલ વડભાગી રે. ૨૪

૧. સંઘાડો=સંગાથ. ૨. પાઠાં અદિહડ. ૩. પાઠાં રાજ કુનર. ૪. પાઠાં તું હિ જ. ૫. જુદા-જુદા. ૬. પાઠાં કિસઉ. ૭. રાખવો. ૮. યોગ્ય. ૯. પાઠાં સુંદરિ.

દૂહા:

- અન્ય દિવસ મજજન કરી, સજિ બહુવિધ સિણગાર;
ચઉહટા સામ્હી ચાલીયઓ, કુમર થઈ અસવાર. ૧
- ‘કિવ દરીયો ઉછલ્યઉ?, કિ છૂટઓ ગજરાજ?;
કિં વા ‘જલાણ જલઈ ઈહાં?, કિં રિપુ કટક અવાજ?. ૨
- કલ-કલાટ લોકાતણાઉ, કુમર સુણઈ દેઈ કાન;
‘સું? સું?’ પૂછઈ લોકાનઈ, ‘નગરમાંહિ તોફાણ’. ૩
- ઈમ ચિંતવતા તેહવઈ, પ્રગટ થયઉ ‘માતંગ;
સુંડા-દંડ ઉચ્છાલતઉ, કુમરઈ દીઠ ઉતુંગ. ૪
- મદિ માતઉ માનઈ નહી, ‘પીલવાણની કાર;
ગઢ-મઢ-મંદિર-માલિયા, ‘પાડઈ હાટ ભંડાર. ૫
- જમરાણા જિમ ધાવતઉ, જિહાં છઈ કુમર પ્રચંડ;
રીસ ભરી આવ્યઉ તિહા, લાંબઉ સુંડા દંડ. ૬

ઢાલ: ૪, ‘સીમંધર કરિજયો મયા-એદેસી.

- મહાજન વારઈ હે તેહનઈ, ઉચો કરિ-કરિ હાથ;
ભાજિ-ભાજિ નર! બાપડા, લે કો જમ સેતી બાથ?’. ૧ મહાજન૦
- એક કહઈ ‘વડા ‘વાગીયા, પ્રકટ વિકટ ભટ કોડિ;
‘પરતિ વહઈ મુખ ભાજિની, નાકા નિમ(જ) મુખ મોડિ. ૨ મહાજન૦
- લીધો રહે હાથીયઉ, એ નર દેવકુમાર;
આજ લગઈ ઈહાં એવડઉ, ન હુઓ હાહાકાર. ૩ મહાજન૦

૧. જવલન=અગ્નિ. ૨. પાઠાં સું. ૩. હાથી. ૪. મહાવત. ૫. પાઠાં પાટઈ. ૬. પાઠાં સીતા દીકઉ હે સુહિણો-એહની.
૭. શૂરવીર. ૮. પાઠાં પરતવઈ.

- મૂકી તુરગ હાકોટીયઓ, કુમરઈ ગઈવર તામ;
 ¹આયઉ રહે ઢૂકડઓ, સીધઓ કુમરનઓ ²કામ. ૪ મહાજન૦
- કુમરઈ કાઠો હિયઓ કરી, ³અંબર-દડઓ ય મહંત;
 નાખ્યઉ-નાખ્યઉ તેહનઉ, ધમ-ધમતો દેઈ ⁴દંત. ૫ મહાજન૦
- વાંસઈ જાઈ હેતે હવઈ, બઈઠઉ ગયવર બંધ;
 ધાવઈ જાવઈ હે ચિંહુ દિસઈ, રીસઈ ભરીયઈ ⁵મદંધ. ૬ મહાજન૦
- નૃપતિ અંતેઓર દેખતા, આગ્યઉ રાજકુવાર;
 લોક સહુ હરખિત થકા, બોલઈ જય-જયકાર. ૭ મહાજન૦
- દેખી ગયવર ઊપરઈ, ⁶ભૂપ કહઈ ‘કઊણ એહ?;
 સૂરવીર અતિ સાહસી, રાખી જગમાહઈ ⁷રેહી’. ૮ મહાજન૦
- એક કહઈ ‘નૃપ! સાંભલઉ, પવનચંડ ધરિ એહ;
 રાત-દિવસ ભણતો રહઈ, જાણઈ ઉતપતિ તેહ’, ૯ મહાજન૦
- ભૂપઈ તુરિત બોલાવીયો, પૂછઈ ઓઝાનઈ વાત;
 ઉઝઉ મૂલથકી કહઈ, કુમરતાણા અવદાત. ૧૦ મહાજન૦
- ગયવર પ્રમુખ વિદ્યાનિલો, સુંદર રાજકુમાર;
 લોક ‘હજૂર ઉઝઈ કહ્યો, કુમરતાણઉ અધિકાર. ૧૧ મહાજન૦
- કુમર બુલાવણ મૂકીયા, વિનયવંત પ્રતિહાર;
 આવિ જુહાર કરી કહઈ, ‘આવો સભા મઝારિ’, ૧૨ મહાજન૦
- આદેસઈ મહાજનનઈ, બંધી ગજ આલાન;
 આવ્યઉ કુમર દીવાનમઈ, વિનય કલા પરધાન. ૧૩ મહાજન૦
- જાનુ-યુગલ કર સિરિ વલી, લાગઈ ધરતીય જાસ;
 જેહવઈ કુમર નમઈ તિહાં, આલિંગઈ નૃપ તાસ. ૧૪ મહાજન૦

૧. પાઠા૦ આઘઓ. ૨. પાઠા૦ કાજ. ૩. વસ્ત્રનો દડો. ૪. પાઠા૦ દંડ. ૫. મદથી અંધ. ૬. પાઠા૦ સૂપ. ૭. કીર્તિરેખા, પ્રતિષ્ઠા. ૮. સામે.

વિણઓ મૂલં પુરિસત્તણસ્સ, મૂલં સિરિં વિવસાઓ।
ધમ્મો સુહાણ મૂલં, દપ્પો મૂલં વિણાસસ્સ ॥૧॥

કો ચિત્તેઈ મયૂરં?, ગઈં ચ કો કુણઈ રાયહંસાણં?।
કો કુલવયાણ ગંધં, વિણયં ચ કુલપ્પસૂયાણં॥૨॥

વિણય ગુણઈ ^૧નૃપ રંજીઓ, પૂછઈ કુસલઈ નઈ ખેમ;
લલિતકીરતિ કહઈ સાંભલઓ, ઉઝઓ ^૨કહઈ વલિ જેમ. ૧૫ મહાજન૦



કૂહા:

- ઓઝાઉ કહઈ 'નૃપ! સાંભલઉ, એ ઉત્તમની રીતિ;
આપ મુખઈ ગુણ આપણા, ન કહઈ કો એ નીતિ. ૧
- મઈ તઉ પહિલો ભાખીયઉ, કુમરતાણઉ વિરતંત;
વલે સાંભલતા લાભ છઈ, ગિરુઆના ગુણ સંત'. ૨
- ભુવનપાલ રાજા પ્રમુખ, ઓઝાદિક પરિવાર;
કુમરતાણા ગુણ ગાવતા, બઈઠા સભા મઝારિ. ૩
- સકલ લોક નગરીતાણઉ, પંચ મિલી તિણિવાર;
આયા તિહાં કિણ કારણઈ?, કરતા ગાઢ પુકાર. ૪
- ૧ભેટ ભલી બહુમોલ બહુ, નૃપનઈ આપઈ પંચ;
'રાજ! ઈહાં રહિવાતાણઉ, મ્હારઈ નહિ કો સંચ. ૫
- ધનદતાણી પરિ માહરઈ, હુંતા સગલો થોક;
ચોરઈ મુસીયઉ નગર સહુ, તિણિ થયો નિરધન લોક'. ૬
- રલીયાયત રાજા કહઈ, 'કુમર! સંગ્રહઓ ભેટ;
લાડ-કોડ પૂરઉ તુમ્હે, ભાવ વિપરહિ મેટિ'. ૭
- નગર ૨તલાર ભણી તિહાં, હાકોટઈ નર રાજ;
'કિઉ રે! એકે ચોરટે, નગર ૩મુસિઉ સહુ આજ?'. ૮
- સિરિ નામી સો ઈમ કહઈ, 'રાજ! વચન જિમ કાથ;
તંત્ર-મંત્ર વિદ્યાનિલઉ, ચોર નહી મુઝ હાથ'. ૯
- તેહવઈ કુમરઈ વીનવ્યઉ, 'દેઉ આદેસ નરેસ;
ચોરતાણઉ નિગ્રહ કરી, ટાલુ સયલ કિલેસ'. ૧૦

ઢાલ:૫, રાગ-મારુ, વાલુ રે સવાયઉ વચર હું માહરઉ-અદેશી.

કર જોડીનઈ કુમરઈ વીનવ્યઓ જી, ‘રાજ! સુણઓ અરદાસ;
ચોરતાણો નિગ્રહ જો હું કરુ જી, તઉ મુઝ દેજ્યો સાબાસિ’. ૧

સાહસિયાં સિરદાર કુમાર ઈસ્યો કહઈ જી, ‘સાતા દિવસામાહિ;
‘અગિનિમાહિ વલિ નહિતરિ હું બલું જી, જો નવિ આણુ ‘સાહિ’. ૨ સાહસિયાં

કુમર પ્રતિજ્ઞા રાજા ઈમ સાંભલી જી, ચિત ચમક્યઉ અસમાન;
‘વારુ કરમ જમતિ કરઈ જી, કરિ જ્યો કામ પ્રમાણ’, ૩ સાહસિયાં

રાજકુમર હિવ તિહાંથી ઊઠીયઉ જી, પ્રણમી નરવર પાય;
ચોરતાણા અહિઠાણ ‘જિકે જી, જોતા રાતિ વિહાય. ૪ સાહસિયાં

યત:

વેસાણ મન્દિરેસુ ય, પાળાગારેસુ બૂયઠાણેસુ।

ફલ્લરિયા વણેસુ ય, ઉજ્જાણ નિવાણસાલાસુ।।૧।।

ઈમ કરતા દિન છઠઉ થયો જી, તઉહી ચોર ન ‘સુદ્ધ;
સત્તમ દિણ ચિત ચિંતા કરઈ જી, ‘મઈ કીધો ઉંધ ‘મુંધ’. ૫ સાહસિયાં

કુમર ચિંતાતુર ચિતમાહિ ચિંતવઈ જી, ‘ઈહાથી જાવું વિદેસ;
બાપ સમીપઈ મોનઈ જાવતા જી, જાયઈ સયલ કિલેસ. ૬ સાહસિયાં

અથવા મદનમંજરી હું લેઈ કરી જી, જાઉ વનહ મઝારિ;
અથવા વિસ ભક્ષણ વલિ હુ ‘કરુ’ જી ચિંતાતુર એ પ્રકાર. ૭ સાહસિયાં

ઉત્તમ કુલના જે નર ઊપના જી, તિહનઈ જુગત નહિ એહ;
નિજ જીલઈ વલિ જે મઈ ઉચર્યઉ જી, કરિવ્યો જિમ-તિમ તેહ. ૮ સાહસિયાં

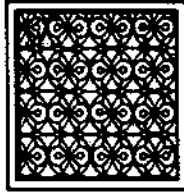
સિરિ છેદઉ વલિ બંધણમઈ પડો જી, જીવો ‘લાછિ ‘અછેહ;
ધીર વચન કિમ જગિ મઈ ચાતરઈ? જી, જિમ પરબતની રેહ. ૯ સાહસિયાં

૧. પાઠાં ચોરતાણઉ દંડ નહીતર મો ભણી રે. ૨. પકડી. ૩. પાઠાં તિકેર. ૪. ભાળ. ૫. પાઠાં ઝંધ. ૬. પાઠાં ધરુ. ૭. લક્ષ્મી.
૮. પાઠાં અચ્છહ.

જિમ દરિયાના ^૧ખિણ-ખિણ ઉચ્છલઈ જી, નવ-નવ ભંગ તરંગ;
 તિમ ચિંતાતુર જગમાહે માણસ જી, કિહાઈ ન હોવઈ રંગ. ૧૦ સાહસિયાં૦

શૂન્ય ચિત્ત તે કુમર તિહાંથકી જી, પછિમ પહરઈ દીહ;
 પુર બાહિર એક વડ તરુ હેઠલઈ જી. બઈઠો જાઈ અબીહ. ૧૧ સાહસિયાં૦

દહ-દિસિ ચંચલ નેત્ર ભમાડતઉ જી, બઈઠો કુમર સુજાણ;
 લલિતકીરતિ કહઈ 'ઈહાં બઈઠા થકા જી, ચઢિસ્યઈ બોલ પ્રમાણ'. ૧૨ સાહસિયાં૦



ફૂલ:

ઈણિ અવસરિ તિહાં આવિયઉ, તાપસ વેસ હરામ;
ભગવા અંબર પહરિ કરિ, કેસિ જટા અભિરામ. ૧

^૧ખૂર ^૨કણધર ધારતો, કુંડી ચામર દંડ;
હાથી ભલી જ્યમાલિકા, ^૩મુણ-મુણતો મુખિ ^૪ભંડ. ૨

કઠિન કેસ રાતા નયન, કર સુંડા ભુજદંડ;
લાંબી જાંઘ બીહામણઉ, નવ-જોવન અતિ ચંડ. ૩

લખ્યાણ ચોરતાણા લખી, કુમર થયઓ નિચ્યંત;
હિવ વેસાસ કિસઉ કરું, એહ તણઉ એકંત. ૪

તવ તે તાપસ ઈમ કહઈ, ‘સુણિ તુ રાજકુમાર!;
કિહાંથી? કિણિ કારણ ઈહાં, બઈઠો વનહ મઝારિ?’, ૫

કુમર કહઈ ‘સુણિ બાપજી!, હું નિરધન નિરધાર;
ગામ-નગર-પુર બાહિરઈ, ફિરતો રહું સંસાર. ૬

‘વાત કહુ સુણિ પુત્ર! તું, મો સોઈ સિજઉ કજજ;
મૂલથકી હું ચ્છેદિસુ, દાલિદ તરુ તુઝ અજજ’. ૭

ઢાલ:૬, નાયકારી

બે કર જોડી વિનવઈ રે લાલ, ‘તુઝ મોટા અવદાત મેરા તાતજી;
જો આપઈ સો દેવતા રે લાલ, લોક સહૂની વાત મેરા તાતજી. ૧

પુણ્ય સંયોગઈ પામીયઉ રે લાલ, તુ ચિંતામણિ આજ’ મેરાં;
કુમર કહઈ ‘હિવ મહારા રે લાલ, સિધા વંછિત કાજ મેરાં. ૨ પુણ્યં

૧. ખોં ખોં કરવું, ઉધરસ ખાવી. ૨. કણ=ભિક્ષાત્ર. ૩. બોલતો. ૪. ભુંડ, જેવું-તેવું.

- ૧આથઈ આદર પામીયઈ રે લાલ, નારી માનઈ આણ મેરાં;
 આથિ વિહૂણા માણસા રે લાલ, જિહાં જાઈ તિહાં ૨રાણ મેરાં. ૩ પુણ્યં
 દોકડા થોકડા રોકડા રે લાલ, થાએ બોકડા લોક મેરાં;
 જાતિ વિદ્યા ગુણ જઉ ભલા રે લાલ, માલ વિણા સવિ ફોક મેરાં. ૪ પુણ્યં
 તેહવઈ સૂરિજ આથમ્યઉ રે લાલ, પુણ્યતણઉ ભંડાર મેરાં;
 અંધકાર પ્રકટઉ થયઉ રે લાલ, ચોર-જાર આધાર મેરાં. ૫ પુણ્યં
 ખડગ કાઢિ હાથઈ લીયો રે લાલ, વિજલી જિમ ઝબકાર મેરાં;
 તેહનઈ સાથઈ લે કરી રે લાલ, આવઈ નગર મઝારિ મેરાં. ૬ પુણ્યં
 કુમર વલી ચિત ચીંતવઈ રે લાલ, 'એહનો કવાણ વેસાસ? મેરાં;
 સાવધાન રહતા થકા રે લાલ, ૭પૂજઈ મનની આસ'. મેરાં. ૭ પુણ્યં
 કોઈક ધનપતિનઈ ઘરે રે લાલ, રાતઈ દીઘઉ ૮ખાત મેરાં;
 પાપતણા ફલ પામિસ્યઈ રે લાલ, તે પાપી પરભાત મેરાં. ૮ પુણ્યં
 મણિ-માણિક-મોતીતણી રે લાલ, બાંધી પોટક ઠોર મેરાં;
 બેઉ માથઈ લેઈ કરી રે લાલ, આગલિ ચાલઈ ચોર મેરાં. ૯ પુણ્યં
 તેહવઈ કુમરઈ ચીંતવ્યઉ રે લાલ, 'મારુ ખડગ નિકાસિ મેરાં;
 ઉત્તમનઈ જુગતઉ નહી રે લાલ, જે મારઈ વેસાસિ મેરાં. ૧૦ પુણ્યં
 ચોર ૧નામ જાઈ કરી રે લાલ, દેખું કેતલો ૨માલ મેરાં;
 કેહનઈ ૩કારણિ એ મુસઈ રે લાલ, સકલ નગર સુવિસાલ મેરાં. ૧૧ પુણ્યં
 તે બેઉ ભારઈ ભર્યા રે લાલ, ૪હલુઈ હલુઈ જાત મેરાં;
 વનમાહિ પહુતા ૫બિન્હે રે લાલ, જોવઈ મારણ ઘાત મેરાં. ૧૨ પુણ્યં
 ૧૦છલઘાતી પાપી ભાણઈ રે લાલ, 'પુત્ર! સુણિ મોરી ૧૧વાત મેરાં;
 રાતિ ઘણી સોઈ રહા રે લાલ, ઈણિ સિતલ ઉદ્યાન' મેરાં. ૧૩ પુણ્યં

૧. પાકાં આથઈ. ૨. જંગલ. ૩. પૂજે=પૂર્ણધાય. ૪. ખાતર. ૫. પાકાં કામ. ૬. પાકાં કાલ. ૭ પાકાં કામઈ. ૮. પાકાં હલુવરઈ. ૯. બને, પાકાં વિને. ૧૦. પાકાં છલથી તી. ૧૧. પાકાં વાણિ.

‘જિમ ઇચ્છા તિમ કીજીયઈ રે લાલ, હું તુઝ આગલિ રંક’ મેરાં;
બેઉં તે સુતા તિહા રે લાલ, મનમાહિ બેઉ સસંક મેરાં. ૧૪ પુણ્ય૦

ઇક ડાબઈ ઇક જીમાણઈ રે લાલ, સુતા તરુનઈ મૂલ મેરાં;
એક-એક મારણ ભાણી રે લાલ, બિહુના મન પ્રતિકુલ મેરાં. ૧૫ પુણ્ય૦

કઈ વટાઉ તિહાં વલી રે લાલ, સુતા નિરભય ¹ચિંત મેરાં;
કુમર તિહાંથી ²ઉઠીયો રે લાલ, ‘એ નહિ કેહનો મિત્ર’ મેરાં. ૧૬ પુણ્ય૦

ખડગ હાથ લેઈ કરી રે લાલ, છાનો રહઈ વિરત મેરાં;
અપ્રમત બઈઠો થકો રે લાલ, જોવઈ તાસ ³ચરિત મેરાં. ૧૭ પુણ્ય૦

તે સુતા તિણિ પાપીયઈ રે લાલ, માર્યા વટાઉ લોક મેરાં;
⁴તે હવઈ કુમરઈ તરજીયો રે લાલ, હિવ દેજે ⁵માથઈ ઠોક મેરાં. ૧૮ પુણ્ય૦

⁶કુમર કહઈ હિવ એહનઈ રે લાલ, ‘સજ થાઈ તુ આજ સુણિ પાપીયા!;
⁷જમંદિર પહુતો કરું રે લાલ, સારું લોકના કાજ’ સુણિં.

૧૯ ચોરીના ફલ એહવા.

રીસ ભરી કુમરઈ તિહા રે લાલ, ⁸છેદિ જંઘા દોય સુણિં;
છેઘા વૃક્ષતાણી પરઈ રે લાલ, ધરતિ પડીયો સોય સુણિં. ૨૦ ચોરીનાં

પડતો ચોર વલી કહઈ ⁹રે લાલ સુણિ ‘ક્ષતરિⁱસિરતાજ! મેરે પુત્રજ;
લલીતકીરતિ કહઈ સાંભલો રે લાલ, અજીય નહી તસુ લાજ મેરે પુત્રજ. ૨૧ ચોરીનાં



૧. ચિત. ૨. પાઠાં નતીયઉ. ૩. પાઠાં ચિત્ર. ૪. પાઠાં પાખઈ. ૫. પાઠાં કુમાર જે દીન હિવ એહ લઈ. ૬. પાઠાં જન. ૭. પાઠાં છંદિ. ૮. ક્ષત્રિય. ૯. પાઠાં સિરદાર.

દૂહા :

અઘસસતો તે ઇમ ભણઈ, 'સુણિ સુભટા સિરદાર!;
ચોરમાહિ સિરદાર હું, નામ ભુજંગમ સાર.' ૧

'મરતો મારું એહનઈ', તે વલી ચિંતઈ ચિત;
'તુઠો હું તુઝ સાહસઈ, તુ ઉપગારી મિત. ૨

ઇણિ સમસાણઈ માહરો, ભુમીઘર સુવિસાલ;
વીરમતી ભગની તિહાં, ભરજોવન અસરાલ. ૩

વડ હેઠઈ ઉભો રહી, કરિજે સાદ કુમાર!;
વીરમતી ઉઘાડિસ્યઈ, 'ભુંહરાતાણો રૂપાર. ૪

માલ સહિત પરણી કરી, ભોગવિ તુ અભિરામ;
ભાવઈ તિહાં રહિજ્યે સુખઈ, અથવા બીજી ઠામ'. ૫

ઇમ કહતો આસાસીયો, કુમરઈ ખિણ ઇક ચોર;
ખડગ લેઈ તસુ આવીયો, તિહાં કરતો મુખ સોર. ૬

સાદ સુણિ જબ પુરુષનો, આવી તતખિણ તેહ;
તુરિત ઊઘાડી ભુંહરો, માહિ લીધો તેહ. ૭

'કિં કમલા? કિં કિંનરી?, કિં અપછર અનુહારિ?';
કુમર દેખી વિસમઈ પડ્યોઉ, 'નહી કિંહાં એહવી નારિ'. ૮

ઢાલ:- ૭, આવો જુહારો રે અજાહરો પાસ, મનની પૂરઈ આસ-એ દેશી.

'આવો પધારોજી રાજકુમાર!, એ તેરો ઘરબાર;
કિહાંથી આયાજી? કહીયઈ, મોરી અવચલ વાય'. ૧

- મીઠી વયણેજી બોલાવો ^૧તામ, જિણથી સીઝઈ કામ;
આસણ બઈસણજી દીધા ^૨ચંગ, બેઈઠા બેઈ રંગ ૨
- કુમરઈ સુધોજી કહ્યો વીરતંત, આપી ખડગ એકંત;
માહિ ખોટી રે બોલઈ નારિ, નારિ-ચરિત્ર અપાર. ૩
- ‘સુંદર મંદિરજી કંચણ-કોડિ, હમસુ ^૩સગાઈ જોડિ;
સામી! હમારાજી હું તુમ્હ દાસિ, પુરો મનની આસ. ૪
- ખિણ ઇંક બઈસોજી મુઝ ભરતાર!, લ્યાઉં વિલેપણ સાર’;
તિહાંથી પહુંતી યંત્રનઈ પાસ, પડિજયઈ પોતઈ પાસ. ૫
- કુમર વિમાસઈ રે ‘કવાણ વેસાસ?, જાણઈ નારિ ^૪રાસ;
‘જેહનઉ ભાઈજી માર્યો હાથ, તે કિમ આવઈ સાથિ?’ ૬
- કુમર વિચારીજી મુંકી પલ્યંક, કોણઈ રહ્યો નિસંક;
પાપણી નારિજી ચલયો યંત્ર, મારણ કુમર મહંત. ૭
- ‘સિલાઈ પડતીજી ચુર્યો મંચ, દેખી કુમર પ્રપંચ;
બોલઈ ‘મારી રે હમારો બંધુ, તુ કિમ જાઈસિ? અંધ!’ ૮
- કુમર સાંભલિ રે એહની વાત, ટલી મરણની ઘાત;
કુમરઈ ચોટીજી ઝાલી ‘રંડ!, જીભ કરાવઈ ^૫બંડ. ૯
- હા હતિયારી! રે ‘કીધું કેમ?, તોનઈ કિહાંથી ખેમ?;
પહિલો રાતો સુંદર બાલ, પછઈ થયો ‘કિરાલ. ૧૦
- અનુક્રમિ આણીજી સભા મઝારિ, ‘વીરમતી એહ નારિ;
એહનો ભાઈજી ખડગે ધાર, માર્યો ^{૧૦}મઈ નિરધાર. ૧૧
- આજ વધાઈ આપો રાજ! સાર્યો મહાજન કાજ’;
નૃપતિ છોડાવઈ ^{૧૧}બાંધી કીધ, લોક મનોરથ સીધ. ૧૨

૧. પાઠાં તામા. ૨. સુંદર. ૩. પાઠાં સમાઈ. ૪. ચરિત્ર. ૫. પાઠાં જે હતો. ૬. પાઠાં સિલ્પઈ. ૭. ભાંગી. ૮. વિચાર્યું, ૯. વિકરાલ, ભયંકર. ૧૦. પાઠાં ગઈ. ૧૧. પાઠાં વાધી.

- બીજઈ દિવસઈજી ચોર-નિવાસ, ^૧કુમર દિખાડઈ તાસ;
^૨ભુપઈ દીકોજી ચોરનો ઠામ, જોવો કવાણ હરામ. ૧૩
- નૃપઈ આદેસઈજી લોકઈ માલ, લીધો આપ સંભાલ;
 ભુપતિ તુઠઈજી પુત્રી તામ, કમલસેણા ઈણિ નામ. ૧૪
- કુમર બુલાઈ દીધી ચંગ, ઉચ્છવ કરી બહુ ^૩ચંગ;
 હાથ મુંકાવાણજી ગામ હજાર, સો હાથી ભંડાર. ૧૫
- ઈક લખ પાયકજી દસ હજાર, આપઈ ઘોડા સાર;
 એ એ દેખોજી પુન્ય પંડૂર, કુમર મુખિ અધિકો નુર. ૧૬
- પુણ્યઈ પામઈજી સુખ અપાર, પુણ્ય વડઉ સંસાર;
 લલિતિકીર્તિ કહઈજી ‘પુન્ય સમાન, નહી કો અવર પ્રધાન’. ૧૭



ફૂલ :

માન-^૧મહુત લખમી બહુત, પામી રાજકુમાર;
મદનમંજરી નારિ વિણ, જાણઈ સર્વ અસાર. ૧

લાજ માન દુરઈ ગમઈ, ધર્મતણી ^૨દલિવાત;
^૩પ્રનારિ લાગા જિ કે, વિકલ હોઈ તસુ ^૪ધાત. ૨

ઢાલ : ૮, નણદલની. [રાગ-સારંગ અથવા સુમતિ જિણેસર સાહિબા]- એ દેશી.

અન્યદિવસ કાઈ કામિની, આઈ કુમરનઈ પાસ હો સુંદર;
'સુંદરનૃપ કુલ-મંડણો! સુણિ મોરી અરદાસ હો સુંદર. ૧

મદનમંજરી વીનવઈ, એકતાણ સુણિ કાન હો સુંદર;
“માત-પિતા-પતિ મઈ તજ્યા, સોંધ્યાં તોનઈ પ્રાણ હો સુંદર. ૨ મદન૦

તઈ માતંગ વસી કીયો, વલિય ભુજંગમ ચોર હો સુંદર;
લોક સહુ સુખીયા કીયા, ^૫મો વિણ ચતુર ચકોર હો સુંદર. ૩ મદન૦

કામ સંતાવઈ મો ભણીઉ, તુમ થઈ ભરતાર હો સુંદર;
સુરવીર તો જાણયઈ, જો કરી મોરી સાર હો સુંદર. ૪ મદન૦

નિસિ બઈઠી તાર ગિણઈ, ^૬ઈસ રહી લપટાય હો સુંદર;
મુખિ ^૭બોલઈ દુખણી થકી, હું કિમ ‘જાઈ માઈ? હો સુંદર. ૫ મદન૦

નયન-યુગલ પ્રભુ! તાહરા, લોહઅંકુડાકાર હો સુંદર;
^૮મુઝ ચપલ મનમાછલો, ^૯ખાંચિ લીયો કરી સાર હો સુંદર. ૬ મદન૦

જલકુંડમાહિ ચાંદલો, પ્રતિબિંબઈ જો આય હો સુંદર;
તો હું કુડિટિ દલઉ કરુ, પતિ વિણ મુઝ દુખદાઈ હો સુંદર ૭ મદન૦

૧. મોટાઈ, ૨. પાકાં વલિ. ૩. પરનારિ. ૪. અવસ્થા. ૫. પાકાં તુમ. ૬. આ રીતે. ૭. પાકાં લેઈ. ૮. જન્મી. ૯. પાકાં તાસ. ૧૦. ખેચી.

નીંદ ગઈ દુખ વીસર્યા, ^૧લોટઈ ધરતી જાય હો સુંદર;
તુઝ વિરહો અતિ દોહિલો, ^૨કુઢી-કુઢી પંજર કાય હો સુંદર. ૮ મદન૦

વિરહ દવાનલ તેહની, દાઝઈ અંતર દેહ હો સુંદર;
સંગમ ^૩સધરજલઈ કરીઉ, તુરિત બોઝાવે તેહ’ હો સુંદર ૯ મદન૦

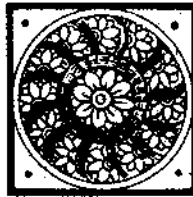
ગદ-ગદ સાદઈ તો ભાણી, એ સુંદેસો દીધ હો સુંદર;
જિમ ભાવઈ તિમ તુમ કરો, મઈ તસુ કારિજ કીધ’ હો સુંદર. ૧૦ મદન૦

કુમર વચન સુણિ ^૪નારિનઈ, ^૫બિઉણો વાધ્યો રાગ હો સુંદર;
જાઈ કહઈ તું તેહનઈ ‘આજ, કાલહ નહી લાગ’ હો સુંદર. ૧૧ મદન૦

કમલસેણાસું એ રહ્યો, રાતિ દીવસ લપટાય હો સુંદર;
^૬કસમસિ દ્રાખ જિકે ભખઈ, નીબોલી કિમ ખાય? હો સુંદર. ૧૨ મદન૦

કંકણ જોડી હાથ નઈ, સુંદર ^૭નવસર હાર હો સુંદર;
‘જાઈ કહિજો તેહનઈ, ‘તુઝ ઉપરિ બહુ ‘પાર’ હો સુંદર. ૧૩ મદન૦

તે સંતોષી કામિની, મુંકી તેહનઈ પાસ હો સુંદર;
લલિતિકીર્તિ કહઈ ‘અવસરઈ, ફલસ્યઈ બેહની આસ’ હો સુંદર. ૧૪ મદન૦



૧. લોટવું=કોઈના પ્રેમમાં બેશુદ્ધ થવું, આળોટવું. ૨. શોક કરી કરીને, પાઠાં કુદર. ૩. ધારાબધ્ધ મેઘથી. ૪. નારીના. ૫. દ્વિગુણો. ૬. કીસમીસ. ૭. પાઠાં નવ-નવ. ૮. પાઠાં દેઈ. ૯. પ્યાર.

ફૂલ :

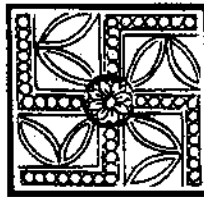
- અન્યદીવસ ઉંટી ચડ્યા, આયા નર દોઈ જાણ;
કુમર ભુવનમાહિ ગયા, ^૧છડીયા ઘઈ સનમાન. ૧
- દીઠા કુમરઈ ^૨તતખિણઈ, મલિયા અંગો-અંગ;
રાજલોક વિસમઈ પડ્યો, 'કુણ હેતુ ઇહા ચંગ?' ૨
- પૂછઈ માત-પિતા ભણી, કુસલખેમની વાત;
તે જાણ બેઉ ઇમ કહઈ, 'સુણિ તું ભવન વિખ્યાત. ૩
- કુસલખેમ સહુનઈ અછઈ, નિતુ ^૩ચીંતારઈ તાત;
કુમર! વિયોગઈ તાહરઈ, જૂરઈ સુલસા માત. ૪

ઢાલ : ૯, ^૪વિમલજિન માહરઈ તુમ્હસું પ્રીતિ-એ દેશી.

- જિણ દિણથી તુ ^૧વિછડ્યો જી, ખબરિ ન લાધી કાય;
રાતિ દિવસ ^૨અલજો કરઈ જી, સુલસારાણી માત. ૧
- “મોરા ^૩નંદન! તુઝ વિણ ઘડી ય ન જાય;
હિવ વરછ! વહિલો આવીજ્યે જી, જિમ મુઝ આણંદ ‘થાય’”. ૨ મોરા નંદન૦
- રોઈ-રોઈ અતિ ઘણો જી, આંખિ ગમાઈ માત;
તુઝ દરસણ ^૪તુસઈ કરી જી, નિરમલ ^૫થાઈસઈ જાત. ૩ મોરા નંદન૦
- રયાણકરંડ તણી પરઈ જી, ઇષ્ટ કંત સુખકાર;
નંદન ^૬ચંદન સારિખો જી, ^૭તપતિ બુઝાવાણ હાર. ૪ મોરા નંદન૦
- જીવન-^૮પ્રાણ ગયા પછઈ જી, સુખ ન પામ્યો ^૯લગાર;
ઉપજાવઈ સુખ મા ભણી જી, પુત્રરતન ^{૧૦}સીર [દાર]. ૫ મોરા નંદન૦

૧. છડીદારને. ૨. પાઠાં તિણ. ૩. ચિંતારત. ૪. પાઠાં ધીરજ જીવ ધરઈ નહી જી એહની. ૫. વિખુટો પડ્યો. ૬. આતુરતા. ૭. પાઠાં પુત્રજી. ૮. પાઠાં મારી. ૯. સંતોષથી. ૧૦. થશે. ૧૧. પાઠાં વંદન. ૧૨. તાપ=આગ. ૧૩. પાઠાં ઈણ. ૧૪. પાઠાં લિસાર. ૧૫. પાઠાં સંસાર.

- તાતઈ તુ અપમાનીયો જી, ^૧મતિ આણે મનિ રીસ;
^૨માય ન બાપની સીખથી જી આગઈ હોઈ ^૩જગિસ. ૬ મોરા નંદન૦
- તે અતિ જાત વખાણીયઈ જી, જે હોઈ આપ પ્રસિદ્ધિ;
 વંશવિભુષણ માહરઈ જી, તુ અતિ જાત સમૃદ્ધ.’ ૭ મોરા નંદન૦
- એહવા વચન સુણિ કરી જી, ^૪ઉચ્છક થયો કુમાર;
 સુસરા પાસઈ આવીયો જી, જા બઈઠો કરીય જુહાર. ૮ મોરા નંદન૦
- ‘રાજ! સુણો ઇંક વિનતી જી, ^૫ઉંટી આયા દોય;
 બાપતાણા મુઝ તેડિવા જી, રાજ કહઈ તિમ હોઈ’. ૯ મોરા નંદન૦
- ‘સુણો કુમર!’ રાજા કહઈ જી, ‘મોદક બેઉં હાથ;
 ભાવઈ પધારો ઇંહાં રહો જી, કમલસેણા લે સાથ’. ૧૦ મોરા નંદન૦
- રાજાયઈ સંતોષીયો જી, આપી બહુલો માલ;
 સજ થયો ચાલણ ભણી જી, લીધો સહુ ^૬સંભાલ. ૧૧ મોરા નંદન૦
- સાસુ ^૭રંગ વધાવીયો જી, દેઈ ભંભ પ્રયાણ;
^૮કટક ચલાયો આગલીઈ જી, આપ રહ્યો એક ^૯જાણ. ૧૨ મોરા નંદન૦
- મદનમંજરી સંભરી જી, ^{૧૦}જામિણિ પરિલઈ ^{૧૧}જામ;
 લલિતકીર્તિ કહઈ ‘કુમરનો જી, હિવ આવીસ્યઈ મન ઠામ’. ૧૩ મોરા નંદન૦



૧. મત=ન. ૨. પાઠાં માયની. ૩. પ્રસન્નતા. ૪. ઉત્સુક. ૫. ઉટે ચડી, પાઠાં ઉંઠી. ૬. સંભાર=પરિગ્રહ, સંઘરો. ૭. આનંદપૂર્વક.
 ૮. સૈન્ય. ૯. યાન=રથ. ૧૦. યામિની=રાત્રિ. ૧૧. પહોર.

ફૂલ :

કુમરઈ કંચુક પુરુષ નિજ, મુક્યો ^૧દુતી પાસ;
આવી દુતીનઈ કહઈ, ‘સુણિ સુંદર! ઉલાસ.

૧

એકાકી એકઈ રથઈ, મદનમંજરી કાજ;
પુર બાહિર ઉભઉ કુમર, કહઈ “તુમ્હ આવો આજ”.

૨

ઢાલ : ૧૦ પિઉડા! માનો બોલ હમારો એહની-એ દેશી.

દુતી બોલઈ ‘ઉઠો બાઈ! રે, ^૨લાલણ ચાલઈ મનહ સુહાઈ રે.’ ૧ દુતી૦

મદનમંજરી ઝબકી જાગી જી, ‘હે હૈ લાલણ જાસ્યઈ રાગી રે. ૨ દુતી૦

કોમલદેહા નવલ સનેહા રે, ઇહુ પરદેસી દેસ્યઈ ^૩છેહા રે. ૩ દુતી૦

જિમ રવિ પંકજ ચંદ ચકોરા રે, જલધર જિમ આગમ ^૪જીવલિ મોરા રે. ૪ દુતી૦

તિમ મેરો મન તિણિસુ રંગા રે, જિમ ^૫ઈસર મનિ ગોરી ગંગા રે.’ ૫ દુતી૦

પહિર્યા ^૬અંબર સુંદર હારા રે, સાથઈ લીધા રતન-^૭ભંડારા રે. ૬ દુતી૦

માત-પિતા-પતિ સંગમ મુકી રે, ચાલી તરુણી ‘કારી ^૮મુકી રે. ૭ દુતી૦

‘ચાલો સુંદર! ઢીલ ન કીજઈ રે, ઢીલઈ કારિજ અપણો ^૯છીજઈ’ રે. ૮ દુતી૦

મુણ-મુણતી મુખ યુવતી બોલઈ રે, ‘કઉણ છઈ? બાઈ! ^{૧૦}ઈણિકઈ તોલઈ રે. ૯ દુતી૦

હલુઈ-હલુઈ તીહાં કિણિ આઈ રે, ‘આવો! આવો!’ કુમર બોલાઈ રે. ૧૦ દુતી૦

રથિ ચઢિ બઈઠી પાસઈ ^{૧૨}સોહઈ રે, કુમરતાણો ^{૧૩}મન ખિણ-ખિણ મોહઈ રે. ૧૧ દુતી૦

૧. પાકાં દૂત. ૨. પિયુ. ૩. પાકાં જેહા. ૪. પ્રાણવાન, પાકાં જિઉ. ૫. શંકર, પાકાં ઈસરનિ. ૬. વસ્ત્ર. ૭. ઘણા. ૮. આબરુ. ૯ પાકાં થકી/ચૂકી. ૧૦. પાકાં હીજઈ. ૧૧. આની. ૧૨. પાકાં મો હોઈ. ૧૩. પાકાં મત.

યત :

ભુખ ન પુછઈ ^૧સાલતો, સ્નેહ ન પુછઈ જાતિ;
ઉંઘ ન જોવઈ ^૨સાથરઉ, એમ વિહાણિ રાતિ. ૧

તિહાં કિણિ કુમરઈ તુરંગ ચલાયા રે, તુરિત કટકમઈ અપણઈ આયા રે. ૧૨ દુતી૦

લલિતકીર્તિ કહઈ ‘‘^૩બે સુખ પાયા રે, કુમરતાણઉ મુખિ તેજ સવાયા રે.’’ ૧૩ દુતી૦



૧. ભાત, પાકી૦ સાલણઉ. ૨. શય્યા. ૩. બન્ને.

દૂહા :

- પરિવાર સહુ સાથઈ લીયો, ^૧દેઈ દમામા ચોટ;
તિહાંથી કુમર પધારીયો, દેતો અરિ-સિર^૨ઠોક. ૧
- ભુવનપાલ રાજાતણો, લંઘી દેશ મહંત;
પહુતો અટવી ગહનમઈ, બહુ સાવજ ગર્જત. ૨
- અટવી ગહન ઉલંઘતા, આયો પાવસ કાલ;
સકલ લોક હરખત હુઆ, ઈક વિરહી ^૩ચિત સાલ. ૩
- ઈણિ અવસરઈ આયો તિહાં, ભીલતાણઉ શિરદાર;
કુમર-સુભટ બઈઠા થયા, હાથ લીયા હથિયાર. ૪

ઢાલ : ૧૧, રાગ-સિંધુડો, મેવાડી રાજા રે-એ દેશી.

- સુંદરસુત કેરા રે, ઉઠ્યા ^૧બહુતેરા રે, સુભટ ભલેરા સામહા ઝૂઝતા રે. ૧
- તિણિ સનમુખ ધાયા રે, મુખિ તેજ સવાયા રે, લાયા ચંદન ચોર્યા તણુ ભલા રે. ૨
- મુછઈ ^૨તાઉ ઘાલઈ રે, કાયર ^૩પગ ટાલઈ રે, ^૪હાલઈ આગલિ હેલઈ ^૫મલ્હપતા રે. ૩
- ભાલા ઉછાલ્યા રે, ઘરના મોહ ટાલ્યા રે, ચાલ્યા કાયર ^૬નાહીયઈ તતખિણઈ રે. ૪
- ^૭બગતર અંગિ તાજા રે, પહિરઈ યુવરાજા રે, કરતા દિવાજા વાજા વાજતા રે. ૫
- ^૮સુરાસુરિમાઈ રે તિહાં અધિકી આઈ રે, જાવઈ વલિ કાયર નાઠા ઘર ^૯ભણી રે. ૬
- એક-એકઈ આગઈ રે, ઉભા રહ્યા લાગઈ રે, માગઈ કાયર તિહાં ^{૧૦}ધ્રમ બારણો રે. ૭
- તુબકા તિહાં છુટઈ રે, અરિ બગતર પિણ તુટઈ રે, કુટઈ કાયર હીયા આપણા રે. ૮
- બેઉ દલ ઝૂઝઈ રે, પણિ કો નવિ બુઝઈ રે, સુઝઈ ^{૧૧}નહી રવિ ઢંકણો રેણુસું રે. ૯

૧. ઢોલ વગ્ગજ્યા. ૨. પ્રહાર. ૩. પાઠાં ચિટપાલ. ૪. શુરવીર. ૫. તાવ. ૬. પાઠાં પણ. ૭. ચાલે છે. ૮. અભિમાનપૂર્વક.
૯. પાઠાં ધના. ૧૦. નાસી ગયા. ૧૧. બખ્તર. ૧૨. શુરવીરોમાં પરસ્પર સ્પર્ધા. ૧૩. પાઠાં સાંભળ્યા. ૧૪. ધર્મ.
૧૫. પાઠાં નવિ ધુયારોલઉ વિસ્તર્યઉ.

- ઉછલઈ નાલિ ગોલા રે, બીહઈ નર ભોલા રે, ડોલા ^૧ડોલાવઈ કાયઈ ચિહું દિસઈ રે. ૧૦
- બાહે કડી બાંધી રે, આયા રણ ^૨બાંધી રે, ^૩સાધિ સર ^૪સાહુમા ઊભા ^૫તાકઈ રે. ૧૧
- કેઈ ^૬ચટકાલા રે, આવઈ મુછછાલા રે, પાલા વલિ આગલિ આયા ઝૂઝવા રે. ૧૨
- ^૭ભીલઈ સવિ ^૮ખેસ્યા રે, હૈ ઘર કિમ લેસ્યા રે, દેસા પાછા વલિ ^૯અરિ-સિર ચોટડી રે. ૧૩
- તિણિથી અતિ ^{૧૦}ત્રાઠા રે, બિહુના ભટ નાઠા રે, ^{૧૧}કાઠા ^{૧૨}હિયાડા જગિ તે નર ^{૧૩}ઘોડાલા રે. ૧૪
- તિહાં કુમર એકાકી રે, સેણા સવિ થાકી રે, ^{૧૪}તાકી રઘો ભીલ પિણિ તેહનઈ રે. ૧૫
- બેઉ અતિ સુરા રે, બેઓ ગુણપુરા રે, ચુરા કરિ નાખઈ સર આવતા રે. ૧૬
- ‘એ તો અતિ બલીયો રે, બાણ વિદ્યા કલીયો રે, ^{૧૫}મલીયો કિમ જાયઈ?’ કુમર ચિંતવઈ રે. ૧૭
- હકીકતિ પાઈ રે, કુમરઈ ચિત લાઈ રે, ભાઈ-ભતીજો પાસઈ કો નહી રે. ૧૮
- પોતઈ સિણગારી રે, આણી તિહાં નારી રે, આણિ બઈસારી રથ આગલિઈ રે. ૧૯
- તસુ રુપ લોભાણો રે, ભીલાનો રાણો રે, બાણાવલિ મુકઈ ચુકઈ તતખિણઈ રે. ૨૦
- કુમર સિર તાડ્યો રે, ઘરતી તલિ પાડ્યો રે, ^{૧૬}વઈરી પછાડ્યો રે, પડતો ઇમ કહઈ રે. ૨૧
- ‘નારિ નયાણ બાણઈ રે, હું કીધો ^{૧૭}કાણઈ રે, પાડ્યા વિદ્યાધર કિંનર દેવતા રે. ૨૨
- કામ બાણઈ માર્યો રે, તુઝ ^{૧૮}આગઈ ન હાર્યો રે, ^{૧૯}મઈ મહારો કારિજિ ^{૨૦}જિમ તિમઈ’ રે. ૨૩
- તેહવઈ પરિવારા રે, દેખી ન કુમારા રે, ^{૨૧}માર-અવતારા ચાલઈ એકલો રે. ૨૪
- લલિતકીર્તિ બોલઈ રે, કોણ એહનઈ તોલઈ રે, ખોલઈ હિયાડાની વાતાં દંપતી રે. ૨૫

૧. આંખના ડોળા. ૨. પાઠાં સાધી. ૩. તાકીને. ૪. પાઠાં સાધ્યા. ૫. પાઠાં તાકતા. ૬. ચતુર. ૭. પાઠાં ભાલઈ. ૮. ખસેડ્યા. ૯. પાઠાં અરિયાણ. ૧૦. પાઠાં નાઠા. ૧૧. કામર. ૧૨. હૈયાવાળા. ૧૩. ઘોડા જેવા, પાઠાં થોડલા. ૧૪. પાઠાં તાહી. ૧૫. પાઠાં માલીયો. ૧૬. પાઠાં બઈરી. ૧૭. કાણક=બાણ. ૧૮. પાઠાં આગ. ૧૯. પાઠાં સાર્યઈ. ૨૦. પાઠાં જિતિ. ૨૧. કામદેવ.

કૂહા :

- આગઈ જાતા એહવઈ, આયો ^૧ગોબગામ;
મદનમંજરી ઇમ ભણઈ, ‘સીધા વંછિત કામ’. ૧
- તેહવઈ આયા બે પુરુષ, બોલઈ કરિય જુહાર;
‘કિમ આગઈ જાઈસિ? કુમર!, અટવી ગહન મઝારિ’. ૨
- કુમર કહઈ ‘તુમ્હ સાંભલો, કુશલઈ આયા પથિ;
શંખનગરનો ^૨વાવડો, ^૩માગ્ર જાસિ ^૪કેથિ?’. ૩
- તે બોલઈ ^૫વિલિ ^૬ભુમિયાં, ‘બે મારગ ઇહાં જાઈ;
ડાબો માર્ગ અતિ વિષમ, જીમણો દુરિ કહાય. ૪
- ચોર-સિહ-કુંજર સબલ, ચઉથઉ ઉરગ કરાલ;
એ ચ્યારે ભય દોહિલા, તું એકલો સુકમાલ. ૫
- ^૭સુરસિરોમણિ ચાલીયો, તિણિ મારગ લે સાથ;
‘જે આવઈ તે આવજ્યો, મ્હારો જીમણો હાથ’. ૬
- કુમર વચન સાંભલી કરી, આવઈ લોક અનેક;
સંખપુર સહુ ચાલીયા, દેખી કુમરની ટેક. ૭

ઢાલ : ૧૨, કપુર હુવઈ અતિ ઉજલો-એ દેશી [રાગ- કેદારો ગોડી]

- તિહાંથી સહુ કો ચાલીયા રે, લેઈ સંબલ ભાત;
અટવી ગહન ઉલંઘતા, તેહવઈ થયો રે પ્રભાત. ૧
- કુમરનઈ પોતઈ પુન્યપંડુર,
સાહસીયાં સાહસ ફલઈ રે, દિન-દિન ચઢતો ‘નુર કુમરં

૧. ગોપગામ=ગોકુળ, પાઠાં ગોવલ. ૨. વાવડ=માહિતિ. ૩. મારગ. ૪. કયાંથી. ૫. પાઠાં બલિ. ૬. ભોમિયા. ૭. શુરવીર. ૮. પાઠાં ભુર.

- ઇણિ અવસર તિહાં ^૧આવીયો રે, અતિ લાંબા ભુજદંડ;
પિંગલનયાણ બીહામણો રે, ^૨કાર રહિત જાણે ^૩સંડ. ૨ કુમર૦
- હાથિ કમંડલ ધારતો રે, જપમાલા કર જાપ;
^૪રામ-રામ મુખિ ઉચરઈ રે, આયો તાપસ આપ. ૩ કુમર૦
- તાપસ કહઈ ‘સુત! સાંભલો રે, તીર્થયાત્ર ^૫નીમિત્ત;
સંખપુરુ હું આવીસું રે, તો સાથઈ બહુમિત્ત’. ૪ કુમર૦
- ધુરત વલિ ઇમ વીનવઈ રે, મો પાસઈ દીણાર;
ધર્મ-કાજ મઈ રાખીયા રે, તું રાખે રાજકુમાર!’. ૫ કુમર૦
- ^૬નઉલી આપી તેહનઈ રે, ચાલઈ ^૭આપ નિચંત;
કુડ કપટ ભરપુરીયો રે, ^૮દ્વીહી નો ખય જંત. ૬ કુમર૦
- કુમર ચતુર ચિત ચિંતવઈ રે. ‘તાપસ ^૯કુડઆગાર;
એ સાથઈ જે ^{૧૦}ચાલવો રે, ^{૧૧}અંતિ નહી તે સાર. ૭ કુમર૦
- એમ વિમાસી ચિતમઈ રે, ^{૧૨}ચોયા તુરંગ ^{૧૩}તુરંત;
આગઈ જાતાં આવીયો રે, અટવી દેસ મહંત. ૮ કુમર૦
- સાથ ભણી તાપસ કહઈ રે, ‘ખિણ ઇક કરઉ વિલંબ;
ભગતિ કરું હું તુમ્હતણી રે, ઉગ્યો સુરિજબિંબ. ૯ કુમર૦
- ગોવલ એક સોહામણો રે, ઇણિ વનખંડ મઝારિ;
વરસાલો હું ઇહાં રહ્યો રે, આવંતા સુખકાર. ૧૦ કુમર૦
- મઈ મ્હારઈ ગુણ વસિ કીયો રે, ગોઉલ ^{૧૪}વાસી ^{૧૫}લોયા;
દુધ-દહી તે આપીસ્યઈ રે, જિમ ^{૧૬}પ્રહુણાઈ હોઈ.’ ૧૧ કુમર૦

૧. પાઠાં આરીયો. ૨. શરમ, લાજ. ૩. નપુંસક. ૪. પાઠાં રાજા. ૫. પાઠાં નીમંત. ૬. રૂપિયા રાખવાની થેલી, પાઠાં નેલી.
૭. પાઠાં ચાપ. ૮. નજર. ૯. કપટનું ઘર, પાઠાં ફૂટ. ૧૦. પાઠાં ચાલસ્યઈ. ૧૧. પાઠાં અતિ. ૧૨. મેર્યા. ૧૩. પાઠાં કુરંતા.
૧૪. પાઠાં વારુ. ૧૫. લોકો. ૧૬. પ્રહુણા=મહેમાન

- સાથ લોકનિ ^૧ઉતરી રે, ^૨પહુતો ગોકુલ ગામ;
માહિ વિસધાતિ કરી રે, આણ્યા ગોરસ-ઠામ. ૧૨ કુમર૦
- કુમર પ્રતર્થ તાપસ કહઈ રે, 'આજ હમાં નિસ્તારિ;
પાન કરો મન-માનતઉ રે, ચલતાંનઈ હિત કારિ'. ૧૩ કુમર૦
- કુમર કહઈ 'તાપસ! સુણો રે, જતી-વ્રતીનો આહાર;
ઉત્તમનઈ સુઝઈ નહી રે, વરજ્યો સાસ્ર મઝારિ'. ૧૪ કુમર૦
- કુમરઈ તે સવિ વારિયા રે, ^૩દૃષ્ટિતાણઈ સંકેત;
તો પણ પાન કીયો તીએ રે, સુતા લાવઈ ખેત. ૧૫ કુમર૦
- જમમંદિર પહુતો ^૪લખી રે, આવતો વાહઈ તીર;
કુમરઈ તતખિણ મારીયો રે, મરમઈ પડ્યો ફકીર. ૧૬ કુમર૦
- જીવિત શેષઈ સો ઈમ ભાણઈ રે. 'હું દુરયોધણ ચોર;
તઈ માર્યો નિરભય થકઈ રે, ^૫હુ રંજ્યો ગુણ ચોર. ૧૭ કુમર૦
- ઇણિ ગિર પાસઈ ^૬બે નદી રે, તિણિ વિચિ દેવલ તુંગ;
તિણિથી ડાબી દિશિ ^૭ભલઉ રે, ભુમિઘર ઇક ચંગ. ૧૮ કુમર૦
- તિહાં રુપઈ અપછર સમી રે, જયસરી નારિ મુઝ;
માલસહિત તું સંગ્રહઈ રે, 'મઈ હિવ આપી તુઝ. ૧૯ કુમર૦
- દેજ્યો મોનઈ 'લાકડી રે, તોઈ થાજો કલ્યાણ';
વાત કરંતા તેહવઈ રે, ચોરઈ મુક્યા પ્રાણ. ૨૦ કુમર૦
- ^{૧૦}વિશ્વાનર તેહનઈ દેઈ રે, કુમર ગયો તિણિ ઠામ;
ભુમિઘર ઉઘાડીયો રે, જયસરિ આઈ તામ. ૨૧ કુમર૦
- ભુહરા-મુખ ઉભિ કહઈ રે, 'આવો મહલ મઝારિ;
નવ-નવ લીલા કરો રે, ^{૧૧}આહું એ ભંડાર .' ૨૨ કુમર૦

૧. પાકાં હુંડિ કરી. ૨. પાકાં પહુલો. ૩. આંખના ઈશારે. ૪. ઓળખીને. ૫. પાકાં રંજો. ૬. પાકાં છઈ. ૭. પાકાં ભોલા. ૮. પાકાં ચમઈ. ૯. અણિદાહ. ૧૦. અણિ. ૧૧. આપણો.

કીકી જબ બિહુની મિલી રે, મદનમંજરી તામ; થાપોટઈ ડાબઈ કરઈ રે, 'કુમર! ઇહાં કુણ કામ?.'	૨૩ કુમર૦
માત-પિતા-પરિયાણ સહુ રે, છોડ્યા 'થારઈ કાજ; કો ન કરઈ તિમ તું કરઈ રે, તોનઈ વલિ નહી લાજ'	૨૪ કુમર૦
નારિ વચન સુણિ કરી રે, મુકી તેહનો સંગ; રથ બઈસી આગે ચલ્યો રે, રથમાંહિ કીધો 'રંગ.	૨૫ કુમર૦
પવનતાણી પરિ ચાલઈતાં રે, જાણે ગિરિવર-'સિંગ; ચંદ્રકિરણ સમ ઉજલો રે, પ્રગટ થયો માતંગ.	૨૬ કુમર૦
સાતે ઠામે મદ ઝરઈ રે, ભાંજઈ તરુવર તાલ; આવઈ ઘસમસ ધાવતો રે, જાણે જાગ્યો કાલ.	૨૭ કુમર૦
'મા બીહુ' નારીનઈ કહી રે, રથથી ઉતરી 'ઝત્તિ; પુરવલી પરિ વસિ કીયો રે, મોટી કુમર 'સક્તિ.	૨૮ કુમર૦
ગજ મૂકી વલિ હાલતા રે, અટવી આવી જંગ; પુચ્છાચ્છોટ ઉચ્છાલતો રે, માડંતો નિજ અંગ.	૨૯ કુમર૦
ખેયર અંગારાની પરઈ રે, સુંદર લોચન લાલ; આયો ધાયો ઉમહી રે, ભૂરા કેસર વાલ.	૩૦ કુમર૦
કુત્તો કહી બોલાવીયો રે, વીટી વસ્ત્રઈ હાથ; કુમરઈ મુખિમાંહિ ઘાલીયઈ રે, પૂરી આઈ હાથ.	૩૧ કુમર૦
જીમણ હાથઈ અસિ લેઈ રે, ખાંધે કીધ પ્રહાર; સીહ પડ્યઉ ઘરણી તલઈ રે, જીવિત નહીય લિગાર.	૩૨ કુમર૦
વાઘ વસી કર ચાલતા રે, આગે દીઠઉ સાપ; મદનમંજરી બીહુની રે, 'એ કિમ કરિસ્યઈ માપ?.'	૩૩ કુમર૦

મારગ વીટીનઈ પડ્યઉ રે, જાણઈ ^૧જમની લીહ;
ફણ-મણિ મંડિત સામલઉ રે, રો(રા)તી આંખિ દો જીહ.

૩૪ કુમર૦

મદનમંજરી વારતી રે, ખિણ-ખિણ દે ઉલંભ;
ઉતરિ કુમરઈ ^૨ઉરગનો રે, કીધો ગતિનો થંભ.

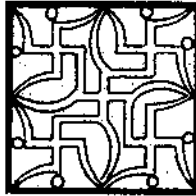
૩૫ કુમર૦

વલિ મુખ ^૩થંભ્યઉ તેહનો રે, ખેલાવી બહુવાર;
તિહાંથી આગે ચાલીયો રે, નિરભય રાજકુમાર.

૩૬ કુમર૦

કુસલખેમે આવીયા રે, નિજ નયરીનઈ પાસ;
લલિતકીરતિ કહઈ એહની રે, પૂગી સગલી આસ.

૩૭ કુમર૦



ફૂલ :

સામંતાદિક તેહના, આયા લે પરિવાર;
રાજકુમરથી બીહતા, ન કરઈ તામ જુહાર. ૧

કુમરઈ તેહ બુલાવીયા, આવી કરઈ પ્રણામ;
મોટાનઈ પ્રણામ્યા પછઈ, રીસ ઉતરઈ તામ. ૨

ઢાલ : ૧૩, સોહલાની, ફુલહ કેસવ ફુલહણિ રાધિકાજી- એ દેશી.

^૧પુરુષ પુરુષ વધાઈ દેવા દોડીયો જી, પહિલો કરીય જુહાર;
નરવર નરવર આગલિ એહવો વીનવઈ જી, મનમાહે હરિખ અપાર. ૧

‘કુમર કુમર રાજેસર! આજ પધારીયા જી, રિદ્ધિ ઈંદ્ર સમાન;
સુંદર સુંદર સોભાગી મહિયલ દીપતો જી, જોવો પુન્ય પ્રમાણ’. ૨ કુમર૦

સુતનઈ સુતનઈ આગમિ રાજા હરખીયો જી, તેહનઈ આપઈ દાન;
તુરિત તુરિત ^૩નિહાલ કીયો જીવિત ^૩લગઈ જી, દીધો બહુ સનમાન. ૩ કુમર૦

સુંદર સુંદર નૃપતિ ચિતમઈ ગહગહ્યો જી, તેડ્યા સેવક ^૪થાટ;
‘નગર નગર ^૫બુહારઉ સેરી સુધ કરો જી, સણિગારો સવિ હાટ’ ૪ કુમર૦

ગયવર ગયવર સુંદર સીસ સિંદુરિયા જી, કીધા તુરંગ સિંગાર;
રથવર રથવર ઉપરિ ^૬ગુડી લહ-લહઈ જી, નવ-નવ રંગ ^૭અપાર. ૫ કુમર૦

કલસ કલસ મનોહર સિરિ લ્યઈ પદમિની જી, કરિ સિંગાર ‘ઉદાર;
ધવલ ધવલ-મંગલ ગાવઈ ગોરડી જી, ‘જોવો રાજકુમાર!’. ૬ કુમર૦

નવ-નવ રંગઈ ^૮નેજા ફરહર જી, ^૯જેઠી રમઈ ઉદાર;
પગિ-પગિ નાટક નટુયા ^{૧૦}વિલિ કરઈ જી, ઉછવ બહુ વિસ્તાર. ૭ કુમર૦

૧. પાઠા૦ પુસખર-પુસખર. ૨. ન્યાલ. ૩. લગી, સુધી. ૪. પાઠા૦ રથાટ. ૫. બુવારો=સાફ કરો. ૬. નાની ધજા=પતાકા. ૭. પાઠા૦ અગ્યાર. ૮. પ્રકાર. ૯. ધ્વજ. ૧૦. મોટા મલ્લ. ૧૧. વળી.

મધુર મધુર ^૧સરઈ વાજઈ દુંદુભી જી, બાજઈ ^૨જંગા ઢોલો;
 ભુંગલ ભુંગલ ^૩નફેરી ચહ-ચહ વાજઈ જી, ^૪તંતી તાલ અમોલ. ૮ કુમર૦
 ખલક ખલક ^૫હેલઈ હલકી જોઈવા જી, જિહાં છઈ અનુપમ રાજકુમાર;
 સુંદર સુંદર પ્રમુખ સહુ કો આવીયા જી, મિલીયા હરખ અપાર. ૯ કુમર૦
 કુમરઈ કુમરઈ તાત-ચરણ ગ્રહ્યા જી, ચુંબઈ મસ્તક બાપ;
 હિયડો હિયડો હિયડા ^૬સેતી ભીડ્યો જી, નંદઈ આપોઆપ. ૧૦ કુમર૦
 અનુકમિ અનુકમિ હાથી ઉપરિ ગહકતો જી, મસ્તક ઉપરિ છત્ર;
 ચામર ચામર વીંજાવઈ રાજ ચિહું દિસઈ જી, વાજઈ કોડિ વાજિંત્ર. ૧૧ કુમર૦
^૭નિજઘરિ નિજઘરિ ^૮આયો નંદન લાડિલો જી, પ્રણમઈ જનની પાય;
 નયન નયન વદન-તન-મન ઉલસ્યા જી, આણંદ અંગિ ન માય. ૧૨ કુમાર૦
 તુરિત તુરિત વહુ સહુ સાસુતાણા જી, પ્રણમઈ પાય અરવિંદ;
 ‘વહુઆ! વહુઆ! થાજ્યો પુત્રવતી તુમ્હે જી’, ^૯દેઈ આસીસ આણંદ. ૧૩ કુમર૦
 ભોજન ભોજન કીધાં પછઈ પુછીયો જી, બાપઈ સહુ ^{૧૦}વિરતંત;
 કુમરઈ કુમરઈ મુલથકી સહુ ^{૧૧}કહાઉ જી, ભાંગી મનની ભ્રાંતિ. ૧૪ કુમર૦
 લલિત લલિતકિરતિ કહઈ ‘સાંભલો જી, પુણ્યઈ લીલ-વિલાસ;
 કુમર કુમર સુખઈ લીલા ભોગવઈ જી, સહુની પહુંતી આસ.’ ૧૫ કુમર૦



૧. સ્વરે, પાઠાં રસઈ. ૨. પાઠાં જંગી. ૩. એક જાતનું વાદ્ય. ૪. વીણા, પાઠાં વાજઈ. ૫. આનંદથી. ૬. સાથે.
 ૭. પાઠાં જાનઘરિ-જાનઘરિ. ૮. પાઠાં આવો. ૯. પાઠાં તેઈ. ૧૦. વૃત્તાંત. ૧૧. પાઠાં કહાઉ.

દુહા :

ઈણિ અવસર પરગટ થયા, સુખીયા નયણાનંદ;
માસ વસંત સુહામણો, વિરહીનઈ દુખકંદ. ૧

પાન-^૧ફુલ- પરિમલ બહુત, ભમર કરઈ ગુંજાર;
કામનૃપતિ ^૨સુતા થકા, વાજઈ નોબતિ ^૩બાર. ૨

ઢાલ : ૧૪, રામચંદ્રકે બાગ - એહની [રાગ- ગોડી]

આયો માસ વસંત, અંબ-કદંબ ભલા રી,
અગર-તગર-સહકાર-સાલરિ તરુ બહુલા રી;
નાગ-પુનાગ-નારિંગ-નિંબુ જાતિ ^૪બહુ રી,
કેલિ-વેલિ સુખકેલિ, ફુલ્યા ઝાડ સહુ રી. ૧

મહકઈ ^૫પરિમલ સાર, ભમર ગુંજાર કરઈ રી,
આંબા-માંજરિ સોર, કોકિલ મધુર ^૬સરઈ રી;
બોલઈ-બોલઈ સાદ, નાદ મૃદંગ બજઈ રી,
છયલ-છબીલા લોક, નાયઈ નૃત્ત સજઈ રી. ૨

વીણ-મૃદંગ-ઉવંગ, તાલ ^૭કંસાલ ભલા રી,
બાજઈ- ગાજઈ ચંગ, ^૮નાદ વિનોદ કલા રી;
લાલ ગુલાલ અબિલ, માહોમાહિ ભરઈ રી,
બેલઈ ^૯ફાગ વસંત, ^{૧૦}વારુ વેસ ધરઈ રી. ૩

લેઈ સવિ પરિવાર, સુંદર રાજ ચઢ્યો રી,
કીડાકરણ ઉદાર, સાથઈ મંત્રિ ચડ્યો રી;
આવઈ ^{૧૧}વનહ મઝારિ, સુંદર વેસ સજી રી,
બહુ નારિ લે સાથિ, બેલઈ લાજ તજી રી. ૪

૧. પાકાં ફલ. ૨. સુતા હતા (તેથી તેમને જગાડવા). ૩. દાર. ૪. પાકાં રહુ. ૫. પાકાં પિમલ. ૬. સ્વરે. ૭. કાસલા, મંજીરા. ૮. પાકાં બોલઈ આઉ હલે. ૯. વસંતઋતુમાં ગવાતું ગીત. ૧૦. ચાદુ, સુંદર. ૧૧. પાકાં દનહ.

હિવ કરિ ^૧સાર-સિંગાર, લે પરિવાર સહુ રી,
મદનમંજરી સાથિ, બીજી સાથિ બહુ રી;
આવઈ રાજકુમાર, ^૨રામતિ કાજિ બહી રી,
નવ-નવ વેસ બનાઈ, મોહઈ નારિ સહી રી.

૫

વાત ગીત ધ્વનિ-નાદ, તાન-વિતાન ભલે રી,
ગાવઈ-^૩વાવઈ ચંગ, બોલઈ આઉ હલે રી;
કુમર વિણા સહુ લોક, સાંઝઈ ગેહ ભણી રી,
ધાઈ આવઈ વેગિ, સુંદરિ ^૪ધરણિ-ધણી રી.

૬

મુકી સહુ પરિવાર, રાજકુમાર રમઈ રી,
મદનમંજરી સાથિ, રંગઈ રાતિ ગમઈ રી;
સુતી ખાધી સાપ, ‘હા! હા!’ સબદ સુણિઈ રી,
પતિ જાગ્યો તતકાલ, ^૫વેસાસઈ રમણી રી.

૭

લેઈ સીસ ^૬ઉચ્છંગ, જંપઈ મંત્ર ઘણો રી,
^૭મુરછિત હુઈ તતકાલ, સુંદરિ વચન સુણાઉ રી;
જીવરહિત થઈ નારિ, કુમરઈ તામિ ^૮લિખી રી,
મુખિ વિલપઈ ‘દેવ!’, પાસઈ કાન ^૯રાખી રી.

૮

‘એકવાર તું બોલિ, સુંદરિ! ઠારિ ^{૧૦}હીયો રી,
મઈ અપરાધ ન કીધ, જો ન કીયો ન કીયો રી;
આજ થકી હું દાસ, નારિ! માણિ મુઝઈ રી,
તું મુઝ સીતલ ચંદ, તનુકી તપતિ બુઝઈ રી.

૯

રાગ-ગ્રથિલ નૃપનંદ, બોલઈ સીસ લિયઈ રી,
^{૧૧}ચઈહુ ખડકી ^{૧૨}બે બઈસિ, જેહવઈ આગ દીયઈ રી;
તેહવઈ તેહનઈ ^{૧૩}ભાગ, આયા દોઈ તિહા રી,
વિદ્યાધર કહઈ તામ, ‘કઉણ વૃત્તાંત ઈહા રી?’.

૧૦

૧. શ્રેષ્ઠ. ૨. કીડા. ૩. સૂર રેલાવે છે. ૪. પતિ-પત્ની. ૫. વિશ્વાસ=આશ્વાસન આપ્યું. ૬. ખોળામાં. ૭. પાઠાં મુરતિત. ૮. જાણી. ૯. પાઠાં સખી. ૧૦. હૈયું. ૧૧. ચિતા. ૧૨. બન્ને. ૧૩. ભાગ્યથી.

કુમર કહઈ વિરતંત, સાંભલિ એકમણા રી,
 ‘હા! હા! મોહવિંબ, બલિસ્યઈ દોય જણા રી;’
 જલ મંત્રી ખિણમાહિ, તિણિ છાંટી યુવતી રી,
 બઈઠી થઈ તતકાલ, નારિ ભાગવતી રી.

૧૧

સુતી જાણ્યું ‘કિ ઉઠી?’, પુછઈ કંત ભાણી રી,
 ‘કઉણ ઇહાં વિરતંત?, કઉણ એ પુરુષમણિ રી?’;
 કુમર કહઈ ‘સુણિ એહ, વિણ ઉપગાર કીયા રી,
 કીધો તુઝ ઉપગાર, જીવન-પ્રાણ દીયા રી.’

૧૨

તે બેઉ કર જોડી, ‘ખચર પાય નમી રી,
 ‘આવો નગર મઝારિ’, તે કહઈ ‘કા ન ²કમી રી’;
 ઇમ કહિ ગયા આકાસિ, મારગ બેઉ વલી રી,
 લલિતકીરતિ કહઈ એમ, ‘પુગી મનહ ³રલી રી.

૧૩



કૂંડા :

- રાજકુમર પણિ એહવઈ, ‘રાતિ અંધારી’ જાણી;
જાણી દેઉલ ^૧ઢુકડો, પ્રિયા-સહિત ગયો તાણિ. ૧
- કુમર કહઈ ‘સુણિ સુંદરી!, જિહાં લગિ આણુ આગિ;
મા બીહિસિ તું તિહા લગિઈ, ઇહાં ^૨રહેવાનો લાગ.’ ૨
- એમ કહી લેવા ગયો, લઈ આવઈ જામ;
આવંતાં દેઉલ વિચઈ, દીઠો અગનિ વિરામ. ૩
- આવી પુછઈ નારિનઈ, ‘કહઈ કામિની! મુઝ વાય;
દેઉલમાહિ કિહા થકી, આગિ થઈ? કહિ સાચ.’ ૪
- ‘તુમ હાથિઈ બલતો હુસ્યઈ, ^૩વિસાનર એ રાજ!;
દેઉલ-ભીતઈ સંકમ્બો, દીઠો હોસ્યઈ આજ.’ ૫
- નારિ હાથ સમખીયો, કુમરઈ આપણ ^૪ખગગ;
નીયો હોઈ ^૫કુંકઈ અગિનિ, ધરતી ગોડા ^૬લગગ. ૬

ઢાલ : ૧૫, નદી જમુના કે તીર ઉડઈ દો પંખિયા- એહની. [રાગ-કેઢારો]

- ‘અબ સુણિયઈ ચિત લાઈ, ચતુરનર! વાતડી,
પરનારિસું પ્રિતિ કરણ, લેહુ ^૭આખડી’;
તિણિ અવસર તિણિ નારિ, સુણો તબ ક્યા કીયા?
સુણતા આવઈ રોજ, સુજન ફાટિ હીયા. ૧
- મ્યાન થકી તરવાર, નિકાલી ^૮ખાંચિયા,
ઈણિ ^૯લાલણ કુમારિ, પુરું મન ^{૧૦}ખાંતિયા;
વાહઈ ગરદણિ વિચિ, તબ હિ કરથી પડી,
દેઉલ-સિલ ટંકાર હુઆ, તબ ^{૧૧}તિણિ ઘડી. ૨

૧. નજીક. ૨. રહેવાને. ૩. અગ્નિ. ૪. ખડગ, તલવાર, પાકાં ખગ. ૫. પાકાં પુંકઈ. ૬. પાકાં લગાય. ૭. નિયમ. ૮. ખેંચીને. ૯. પિયુ, પત્ની. ૧૦. ખાંત=લાલસા. ૧૧. પાકાં શિતિ.

સબદ સુણિ તબ તેહુ, કુમર કોપઈ ચડ્યા,
રમણી કહિ 'અતિરાગ, વસઈ કરથી પડ્યા';
૧સરલ-હિયા નૃપનંદ, રમઈ તિણસું મિલી,
આગિ જલાઈ તામ, પ્રકાશ થયા વલી.

૩

હિવ હુયા પરભાત, કુમર ૨પુગી ૩રલી,
૪છોટી-ખોટી નારિથકી વેસ્યા ભલી;
'ઉઠો ૫મોહનવેલિ!, ચલો ઘરિ હે સખી!'
એ ૬પરતખિ વિષવેલિ, અમૃતવલ્લી ૭લખી.

૪

આયા દોઉ તામ, તિહાંથી મંદિરઈ,
લીલ કરઈ દિન-રાતિ, સુરેંદ્રતણી પરઈ;
મદનમંજરી ટાલી, ન દુજી કા ભજઈ,
રાગી દેખત અંધ, ભલી સંગતિ તજઈ.

૫

૮અનિ દિવસ સિરદાર, સઉદાગર કે તિહાં,
આવી ૯રેરા દીધ, ૧૦હરી જ લહઈ જિહા;
લીલા-લહરિ કુમાર, આયા તિહાં ઉમહી,
જોઈ તુરંગ ૧૧પ્રધાન, પ્રીતિ ચિત ગહગહી.

૬

લેઈ ૧૨સીખ કુમાર, અસવાર ભયો તદા,
૧૩ઈતઊત ફેરઈ તુરંગ, ન દીકો તિણિ કદા;
જિઉ-જિઉ તાણિઈ તીણ, લગામ તુરંગતણિ,
તિઉ-તિઉ દોડ્યા જાઈ, ૧૪કાર તિણિ અવગિણી.

૭

બહુ તાપસ જિહા ધ્યાન, મૌન લીણા સહી,
દેખંતા ખિણમાહિ, ગયા ગહનઈ વહી;
વક્ર ૧૫શિખ્યની ૧૬વાત, ન તિણકું તિણિ કહી,
છોડ્યા તામ લગામ, ભાવઈ 'જાઉ કહી?'

૮

૧. સરલદ્વયવાળો. ૨. થઈ. ૩. હોશ. ૪. મલિન. ૫. મોહી લેનાર વેલડી સખી. ૬. પ્રત્યક્ષ. ૭. સમજી. ૮. અન્ય. ૯. તંબુ તાણ્યા. ૧૦. ઘોડા. ૧૧ શ્રેષ્ઠ, જાતિવંત. ૧૨. શિક્ષા. ૧૩. આમ-તેમ, પાઠાં ઈતેત. ૧૪. લગામ. ૧૫. શિક્ષિતની. ૧૬. પાઠાં વાન.

ખડા રહ્યા તબ તુરંગ, આપ પાણી પીયા,
વનમાંહિ ફિરઈ ઉદાસ, ‘જગત્રપતિ! કિઉં કીયા?’;
તિણિવેલા ઇક ચંગ, ઉતંગ જિનાલયા,
દેખ્યા તબહુ ^૧ઉછરંગ, કમરકું બહુ ભયા.

૯

વંદી જિનવર પાય, ઉપાય મુગતિતાણા,
^૨તી દેખ્યા મુનિ એક, ^૩છેક નિરમલ-ગુણા;
દેખ્યો પુન્યસંયોગ, કુમાર કહઈ વલી,
સહજઈ મીઠા દુધમાંહિં સાકર ભલી.

૧૦

^૪ગહગણ-તારામાંહિ, વડા જિમ ચંદ્રમા,
જિમ તરુવર માહિ સોભ, લહઈ કલ્પદ્રુમા;
રતનમાંહિ જિમ સાર, જિસા કૌસ્તુભ-મણિ,
તિઉ ચારણમુનિ એહુ, સોહઈ તપ દિનમણી.

૧૧

ખંતિ પ્રમુખ ગુણધાર, ભંડાર ખિમાતાણા,
ચ્યારિ ^૫ન્યાન પરધાન, ગુમાન નિવારણા;
^૬સહજગતિ ઇણિ નામિ, નમઈ તિહુચાણજણા,
વંદી આગે બઈઠ, નૃપતિ ^૭સુત ઇકમણા.

૧૨

દેસણ સુણાતો ‘દાર, ‘કલ્હાર સુધા ^૮સમી,
ભુખ-^૯ત્રિષા-પરમાદ- આલસ દુરઈ ગમી;
અબ ઇહાં ઇણિકુ, પ્રતિબોધ હુસ્યઈ સહી,
લલિતકીરતિ સુખકાર, ઇસા ^{૧૦}ગુરુયો લહી.

૧૩



૧. આનંદ. ૨. તેણે=અગડદત્તે, પાકાં ભી. ૩. અત્યંત. ૪. ગ્રહ. ૫. જ્ઞાન. ૬. પાકાં સહજગંભીર. ૭. પાકાં સત.
૮. કુમાર, પાકાં હાર. ૯. શ્વેત સુગંધી કમળ. ૧૦. પાકાં સની. ૧૧ તૃષા. ૧૨. પાકાં જઉં.

ફૂલ :

- ચરણ-કમલ પ્રણમી કરી, અવસર જાણ કુમાર;
નિજ સંસય ભંજન ભણી, 'પ્રસન કરઈ ઇક સાર. ૧
- 'પૂજ્ય! કહો તુમે મો ભણી, કુણ એ પુરુષ રતન?;
દીક્ષા માંગઈ તુમ્હ કન્હઈ, પંચવિ એકઈ મન. ૨
- એ પંચઈ પાંડિવ સમા, રુપવંત બલવંત;
ભવના દુખથી ઉભગા, કિણ કારણ? કહિ સંત!'. ૩

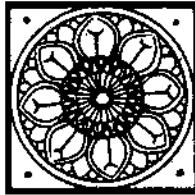
ઢાલ : ૧૬, ચુનડી. [રાગ-ગોડી]

- 'દેવાણુમિય! ભાવસુ, એક ચિતઈ એકઈ તાણ રે;
એ વાત બહુ અછઈ, સુણતાં હોઈ ઊંચા કાન રે'. ૧
- ગુરુરાજ કહઈ 'વછ! સાંભલઉ, સુણતા વાઘઈ વયરાગ રે;
ઉતમ નર જે હુંવઈ, મુંકી રમણીનો રાગ રે. ૨
- ઈણિ મંડલમાંહિ જાણિયઈ, ચમરી નામ વર પાલિ રે;
ધરણીધર તેહનઈ ભીલ-નાયક પાલઈ ભાલિ રે. ૩
- અન્ય દિવસ તિહાં આવીયો, ઇક અદભુત રાજકુમાર રે;
હય-ગય-રથ પાયક પરિવર્યો, સુભટામાંહિ સિરદાર રે. ૪
- તે માહો-માંહિ ઝૂઝતા થકા, બિહુની તબ ભાગી સેણ રે;
અંકતુલતાણી પરઈ, નાઠા સગલા ભટ એણ રે. ૫
- બેઉ સાહુ ઝૂઝતા, નવિ કોઈ ભાંજઈ જામ રે;
કુમરઈ સિણગારી નારી, કીધ આગલિ તામ રે. ૬

- ૧દિષ્ટિ છલઈ ભીલ મારીયો, કુમરઈ નિજ મુકી બાણ રે;
આપ સ્વારથ જે ગમઈ નર, તે કિમ કહિય જાણ રે? ૭
- ૨તિથે તે વલિ ચાલીયો, તસુ આયો ભાઈ પંચ રે;
જીવરહિત ભાઈ ૩લખી, ઈહાં રહિવા કેહો સંચ રે. ૮
- તિણિ કેડઈ ચાલીયા, કોપઈ કરી પુર્યા દેહ રે;
“વયર લેસ્યાં ૪મ્હે ભાઈતાણો”, જાઈ વલિ તેહનઈ ગેહ રે. ૯
- સંખપુરઈ તે આવીયા, લાભઈ નહી મારણ લાગ રે;
૫કુંભરામાહે રહઈ તે, જોવઈ ખિણ-ખિણ ૬માગ રે. ૧૦
- અન્ય દિવસ ઉદ્યાનમઈ, એકાકી નારી સાથિ રે;
દેખી તે ચિત ચિંતવઈ, “હિવ આયો મારણ હાથિ રે”. ૧૧
- તેહવઈ નાર તેહની, સાપ ખાધી તતકાલ રે;
ચહ ખડકી બેઈ મરઈ, વિદ્યાધર કીધ સંભાલ રે. ૧૨
- તિહાંથી દેવલ આવીયા, તિહાં મુકી નારી એક રે;
આગિ લેવાનઈ તે ગયો, નારિ રંગ રાતી ૭ભેક રે. ૧૩
- તે પણિ છાના તિહાં રહ્યા, પંચવિ ચિંતઈ “૮હમ કાજ રે;
મારી હિવ ૯હુ એહનઈ, વયર સફલો કરસ્યાં આજ રે”. ૧૪
- પાંચમાહિ લઘુભાઈયઈ, ૧૦દપટ્યો ૧૧દીપીયો આગિ રે;
દીકો તવ તિણિ નારિય, માહોમાહિ લાગો રાગ રે. ૧૫
- સા બોલઈ તિહાં પાપની, “તું પુરુષરતન હુ નારિ રે;
બ્રમ્હાઈ ૧૨સઈ હાથિ ઘડ્યા, આદિરિ મુઝ ચિત વિચારી રે”. ૧૬
- ભીલ કહઈ “સુણિ સુંદરિ!, જો જાણઈ થારો લાલ રે;
મારઈ મુઝનઈ સહી, જીવિત વિણ સઘલો ૧૩આલ રે”. ૧૭

૧. દ્રષ્ટિના છળથી. ૨. ત્યાંથી. ૩. જાણી. ૪. પાકાં મ્હારઓ. ૫. રૂમમાં. ૬. લાગ. ૭. ભયંકર. ૮. પાકાં ઈમ. ૯. પાકાં બહુ. ૧૦. પ્રગટાવ્યો. ૧૧. દીવો. ૧૨. સ્વયં. ૧૩. વ્યર્થ.

- “^૧સયાણ! સુણો” કહઈ કામિની, “હું મારસિ તુજઝ હજુરે રે;”
વેગિ દીવો બુઝાવીયો, ^૨બોલ્યા રઘાં બેઉ કુર કરે રે. ૧૮
- તેહવઈ કુમર પધારીયા, આગિ લેઈ બોલઈ મીઠ રે;
“દેઉલમાહિ કિહાં થકી, ઉઘોત હુઉ? મઈ દીઠ રે”. ૧૯
- નારિ કહઈ “પયુ! સાંભલો, બલતો હુતવહ તુમ પાણિ રે;
ઉઘોત હુઉ તે ઇહાં હુસ્યઈ, તેહનો નિશ્ચય જાણ રે”. ૨૦
- ખડગ દે નારિ ^૩કરઈ, ફુંકઈ હુતવહ સુકુમાલ રે;
તેહવઈ તેહિ જ પાપણી, ^૪વાહઈ ગરદણિ ^૫કરવાલ રે. ૨૧
- ^૬વાંસઈ આઈ ઘકો દીયો, કરુણા આણી લઘુ ભાઈ રે;
તસુ હાથથકી તે ગિર પડી, તરવાર ભુમિતલ લાઈ રે. ૨૨
- નારિચરિત સાંભલી, લઘુભાઈ પાસિ મહંત રે;
વયરાગ ^૭સઈ તે ઝીલતા, આયા મુજ પાસિ એકંત રે’. ૨૩
- લલિતકીરતિ કહઈ ‘સાંભલો, એહનઈ વધસ્યઈ વયરાગ રે’;
નૃપનંદન ચિત ચિંતવઈ, ‘ધિગ-ધિગ મહિલાનો રાગ રે’. ૨૪



કૂહા :

- કુમર તિહાં મનિ ચિંતવઈ, ‘નારિચરિત અપાર;
^૧સુરુગુરુ ^૨આપમતિ કહઈ, તો હી ન લાભઈ પાર. ૧
- ગંગા-વેલુ-જલધિ, જલ, તારાનો પરિમાણ;
 બુદ્ધિમંત જાણઈ કદા, નારિચરિત અયાણ. ૨
- જો મન માનઈ આપણો, રોવઈ વલિ ^૩રોવંતિ;
 કુટ-કપટ જંપઈ બહુત, કૂટપણઈ વિસખંતિ. ૩
- ઈશુ ખંડ સાકર જિસી, ^૪રાતી નારિ વિચારિ;
 વિરત નિબોલી સમી, નારિ કહી સંસાર. ૪
- સુરીકંતા દેખજ્યો, ચુલની પ્રમુખ ચરિત;
 ઉઘડનો કહિવો કિસું?, ખિણમાહિ હોઈ વિરત. ૫
- જે સુરા જે ^૫પંડીયા, જે ^૬ગિરુયા ગુણધાર;
 તે નર નારિ નમાવીયા, જે નર બાવનવીર’. ૬

ઢાલ : ૧૭, મદન મઈ વાસો ઉમાહવ માંડીયો રે- એહની.

- ઈમ તે કુમર વિમાસી ચિતમહિ ચિંતવઈ રે, ‘ધિગ-ધિગ મુઝ અનાણ;
 નિરમલ કુલ મઈ મઈલો કીયો રે, કિમ લહિય જગ માન?. ૧ ઈમ૦
- અપજસ ઇહાં અંગી કીયો રે, માંહિ કો ન ^૭સંવાદ;
 ઇણિ ભવિ પરભવિ જીવને રે, ‘વિનડઈ પાપી પ્રમાદ. ૨ ઈમ૦
- આસુ ‘આભાની પરિ સહૂ મિલ્યા રે, પ્રેમ-રાગ વલિ જાણિ;
 વિષય વિગોવઈ પગિ-પગિ જીવનઈ રે, કરે યોવનની ^{૧૦}હાણિ. ૩ ઈમ૦

૧. બૃહસ્પતિ. ૨. પોતે બુદ્ધિથી. ૩. રોવડાવે. ૪. રક્ત=રાગી. ૫. પાકાં મંડીયા. ૬. ગરવા, ઉત્તમ. ૭. શંકા, પાકાં સવાદ. ૮. કનડે. ૯. પાકાં અપાતની. ૧૦. પાકાં અણિ.

હા! હા! મઈ પાપ કીયો અતિ પાપીઈ રે, નરકઈ નહી મુઝ કામ;
મઈ મુરખ પરરમાણી ^૧હરી રે, કિમ સીઝઈ મુઝ કામ?' ૪ ઇમં

ઈમ સંસાર સરુપ લખી કરી રે, પ્રાણમઈ સદ્ગુરુ પાય;
'એ સહુ સ્વામિ! ^૨વિલસીત માહરો રે, કહો મુઝ મુગતિ ઉપાય. ૫ ઇમં

જિમ એ પાંચ છટ્ટો હું વલી રે, તારો દેઈ ^૩દીખ;
માત-પિતા-પરિયાણ નિજ કામની રે, હિવ મુઝ કેહી ^૪સીખ? ૬ ઇમં

સાધુતાણા વ્રત સુધા આદરી રે, સમતારસ ભંડાર;
^૫સદ્ગુરુ સાથઈ તિહાંથી ચાલીયો રે, ^૬મહિયમહિ કરઈ વિહાર. ૭ ઇમં

ઈમ જે હોવઈ પહિલા માઠા માનવી રે, તે કાઠા નર હોઈ;
તે નર જગમાહિ ^૭ઝૂઝણા રે, ^૮બુઝણા તે હિ જ જોઈ. ૮ ઇમં

આઠઈ પ્રવચન માતા ધારતો રે, સીખી વિધિ આહાર;
સત્રુ-મિત્ર વિલિ જેહનઈ સારિખા રે, વંદુ એ આણગાર. ૯ ઇમં

અપ્રમત્તપણઈ જો પગિ એ રહ્યો રે, અગડદત્ત આણગાર;
આપદ ^{૧૦}ટલિ પગિ-પગિ સંપદ લહી રે, લહિસ્યઈ ભવનો પાર. ૧૦ ઇમં

શ્રીઉત્તરાધ્યયનઈ ^{૧૧}એ રિષ ભાખીયો રે, ^{૧૨}તીય અયજઝયાણ રસાલ;
અગડદત્તમુનિના ગુણ ગાવતાં રે, ફલીય મનોરથ માલ. ૧૧ ઇમં

સંવત સોલ ઇગુણાસી વચ્છરઈ રે, શ્રી ભુજનયર મઝારિ;
જેઠઈ સુદિ પુનમ રલિયામણી રે, દિનકર મોટો વાર. ૧૨ ઇમં

શ્રી ખરતરગાઘનાયક દીપતો રે, શ્રી જિનરાજ સુરિંદ;
તેહનઈ રાજઈ ઇણિ મુનિવરતાણા રે, ગુણ ગાયા આણંદ. ૧૩ ઇમં

સકલ આચારિજમાહિ દીપતો રે, કીરતિરતન સુરિસ;
જેહની સાખા ગઘમાહિ ગહગહઈ રે, પુરઈ મનહ જગીસ. ૧૪ ઇમં

૧. પાકાં કરી. ૨. વૃત્તાંત. ૩. દીક્ષા. ૪. જરૂર. ૫. સદ્ગુરુ. ૬. પૃથ્વી પર. ૭. જુજ, બહુ ઓછા. ૮. બોધ પામેલા. ૯. પાકાં દલિ. ૧૦. એ ઋષિ=મુનિ, પાકાં પરિષ. ૧૧. તુર્ય=ચતુર્થ.

હરખવિસાલ સુવાચક તેહનઈ રે, પાટઈ ઉગ્યો ભાણ;
હરખધરમ વાચક વલિ તસુતાણઈ રે, સાધુમંદિર ગુણ જાણ. ૧૫ ઈમં

તેહનો સીસ વિનય ગુણ આગલો રે, વિમલરંગ મુનિ તાસ;
લબધિકલોલ ગણિવાચક તે સોભતા રે, તાસ સીસ ઉલાસ. ૧૬ ઈસં

લલિતકીરતિ કહઈ ‘ભવિયાણ! સાંભલો રે, સાધુતાણા ગુણ ગાઈ;
રસના કીધ પવિત્ર મઈ આપણી રે, લબધિકલોલ સુપસાય’. ૧૭ ઈમં

સાંભલતા-ભણતાં ગુણ સાધુના રે, રોમ-રોમ સુખ થાય;
નિત આણંદ રંગ વધામણા રે, અવિચલ સંપદ થાય. ૧૮ ઈમં



❁ ૬. સ્થાનસાગરજી કૃત અગડદત્ત પ્રબંધ ❁

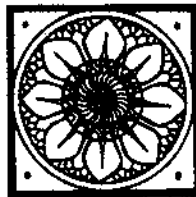
દૂહા :

- શ્રી જિનપદ-પંકજ નમી, સમરી સરસતિ માય;
વીણા-પુસ્તક ધારિણી, પ્રણમઈ સુરનર પાય. ૧
- હંસગામિનિ હંસવાહિની, આપો બુદ્ધિ વિસાલ;
જે ^૧નરસર સરસતિ પરિહર્યા, તે નર કહીઈ બાલ. ૨
- સેવકનઈ સુપ્રસન્ન થઈ, આપો અવિરલ વાણિ;
કાલિદાસ કવિતા હુઉ, તે તુઝ શક્તિ પ્રમાણિ. ૩
- ત્રિહું ભુવનિ જસ તાહરો, ગાવઈ સુરનર કોડિ;
અકલ અતુલ બલ તું સદા, નાવઈ કો તુઝ ^૨હોડિ. ૪
- શ્રી ભારતી ચરણઈ નમીઈ, લહી જિન સુગુર પસાય;
જ્ઞાનદ્રષ્ટિ આપઈ સદા, પ્રણમઈ ^૩સવ સુખ થાઈ. ૫
- મૂલગ્રંથમાંહિ કહિઉ, અધ્યયન ચઉથઈ જેહ;
અગડદત્ત નૃપ કેરડો, ચરિત સુણુ ધરી નેહ. ૬
- કુણ તે અગડદત્ત નૃપ? કિમ લીધુ ચારિત્ર?;
તસ સંબંધ વખાણસિઉ, જિમ હોઈ જન્મ પવિત્ર. ૭

ઢાલ : ?, મધુમાધની.

- તિરહું એક રાજ ખેત્ર ગુણીજઈ, ^૪દીવ—ઊદધિ અસંખ્યાત ભણીજઈ;
જિનવર વચનિ લહીજઈ. ૮

- તાસ ^૧મજિઝ લઘુ જંબુદ્વીપ, સુર ^૨યોયન લખ માન અનૂપ;
થાલાકાર સરુપ. ૯
- ફિરતી જગતિ અતિ અભિરામ, દ્વાર ચ્યાર વિજયાદિક નામ;
સુર કીડાનૂં ઠામ. ૧૦
- સાતખેત્ર તસ માહિ સારા, સોવનમઈ સુરગિરિ મનોહારા;
દરસન અતિ સુખકારા. ૧૧
- ભરથમાહિ કહ્યા સહસ છત્રીસ, તે માહિં સાઢા પંચવીસ;
આર્યખેત્ર ગિરીસ. ૧૨
- જિહાં બહુ ધર્મધર્મ પ્રકારા, નવિ છંડઈ કો કુલ આચારા;
આર્ય ક્ષેત્ર વિચારા. ૧૩
- જિહાં ઉત્પત્તિ ઉત્તમ નર કેરી, ^૩કરીતીય પુણ્ય તણી ય ઘણેરી;
મુગતિ પંથની સેરી. ૧૪
- ભૂ-રમાણી શિર તિલક જ માનો, શંખપુર અતિ સુંદર જાણો;
ધર્મ તણો ^૪અહિઠાણો. ૧૫



દૂહા :

તારક-ગણમાહિ ભલો, સોહઈ વલી જિમ ચંદ;	
જિમ મુક્તાફલ હાર વિચિ, રાજતિ નીલ મણિંદ.	૧૬
અવનીતલિ ઉપમ કહું, અલકાપુરી સમાન;	
સંખપુર દાહિણસંખ જિમ, સકલ વસ્તુ નિધાન.	૧૭
સુંદર નગર દેખી કરી, ^૧ લછિ કીધો વાસ;	
લોક સદા પ્રમુદિત વસઈ, કરઈ નિત લીલ વિલાસ.	૧૮

ચઉપઈ :

સંખપુર નગર મનોહર ઠામ, જિહાં બહુવિધિ વાડી ^૨ આરામ;	
અંબ-જંબ- કદંબ રસાલ, અગર તગર નારિંગા લાલ.	૧૯
^૩ કમરક-કેલી-કર્મદી કહું, સરસ સદા ફલ સોભા લહું;	
જાઈ-જૂઈ-ચંપક-માલતી, નિજ પરિમલ દિસિ-દિસિ વાસતી.	૨૦
જિહાં મધુકર ગુંજારવ કરઈ, કોકિલ-રવ સુણતાં મન હરઈ;	
સજલ સરોવર દીસઈ ભલા, ખેલઈ હંસી-હંસ ^૪ જામલા.	૨૧
જિહાં સુંદર દીસઈ ^૫ દીર્ઘિકા, પંથીજન-મનિ તીર્થિકા;	
પ્રવર સોપાનઈ દીસઈ ભલી, જલ-પૂરિત દીસઈ નિર્મલી.	૨૨
અતિ ઊંચો વિસમો તિહાં કોટ, વઈરીજન ન દીઈ તસ દોટ;	
ચઉ ^૬ પખેર ખાઈ જલ ભરી, જુદ્ધ સજાઈ દીસઈ ખરી.	૨૩
^૭ પુઢી નગરતાણી તિહાં પોલિ, વાતાયનની દીસઈ ‘ઉલિ;	
ચુરાસી ચુહટા ગહગહઈ, જિહાં પંથી બહુમાન જ લહઈ.	૨૪
ઠામિ-ઠામિ દેઈ ^૮ શત્રુકાર, કોહનઈ મુખિ ન લહું નાકાર;	
સુખી લોક રહઈ સર્વદા, ^{૧૦} કદહી ન દીસઈ તસ આપદા.	૨૫

૧. લક્ષ્મી. ૨. બગીચો. ૩. કમરક, કેળા, કરમદુ વગેરે ફળોના ઝાડ છે. ૪. જોડકા. ૫. વાવ. ૬. બાજુ. ૭. મોટી. ૮. શ્રેણી.
૯. અન્ન-દાનશાળા. ૧૦. ક્યારેય.

દૂહા :

૧વડ વ્યવ્યહારી તિહાં વસઇ, ૨કોટીધજ અસમાન;
ધર્મ-કર્મ કરણી કરઇ, દીઇ નિત વંછિત દાન. ૨૬

શ્રી જિનવર પૂજા રચઇ, પાલઇ નિજ આચાર;
મુખિ નાકાર ન ઉચરઇ, ધનદ સમા દાતાર. ૨૭

ઢાલ : ૨, ચતુર સનેહી મોહન-એ દેસી.

સમભૂમિ મિંદિર ભલાં, જાનઇ દેવવિમાના રે;
સુખ વિલસઇ ભોગી નરા, વાજઇ ૩મદલ તાના રે. ૨૮

નગર સોભા કેતી કહું?, ભૂ-રમણી ઉરિ હારા રે;
વિદ્યા-વિનય-વિવેકસિઉં, રહઇ સકલ જન સારા રે. ૨૯

સુરવધુ સુંદર ઉપમા, જિહાં કામિની મનોહારી રે;
સોલ સિંગાર સજી ચલઇ, કરી ઝંઝર ઝમકારા રે. ૩૦

ચંદ્રવદની મૃગલોચિની, સોભિત ૪કબરી વિશાલા રે;
દેખત મૃગ-શશિ-૫મણિધરા, લિઇ વન-ગગન-ભૂ વાસા રે. ૩૧

કુચ કુંભસ્થલઉપમા, જંધ જુગલ જાનુ કેલી રે;
હંસગમનિ પ્રહસિત મુખી, કોમલ માલતી વેલી રે. ૩૨

હાવ-ભાવ વિભ્રમ કરી, કામીનર મદ ગાલઇ રે;
સીલ સનાહ સદા ધરઇ, તિન સિઉં કંપિ ન ચાલઇ રે. ૩૩

જિહાં જિનમંદિર રુચડાં, ગગનસિઉં મંડિત વાદ રે;
ધૂપ ઘટી ઘન મહઇ, વાજઇ ૬ઝલરિ-નાદા રે. ૩૪

૭નગ ચિત્રિત ૮ચંદ્રોપક યુતા, જિહાં વર પૌષધશાલા રે;
સાધુ સદા રહઇ સુંદરુ, નિજ સંજિમ પ્રતિપાલા રે. ૩૫

દૂહા :

જિમ સોહઈ સરોવર જલઈ, નિસિ સોહઈ જિમ ચંદ;
કુલ સોહઈ જિમ પુત્ર સિઉં, નગરી તેમ નરિંદ. ૩૬

રાજા નિપુણ સદા જિહાં, ન્યાય-નીતિ પ્રતિપાલ;
પ્રજા સુખી રહઈ તેહની, દિનિ-દિનિ મંગલમાલ. ૩૭

ઢાલ : ૩, નમિરાય! તું ધન ધન આણગાર-એ દેસી.

જહો રાજા રાજ કરઈ તિહાં, જહો પ્રબલ પ્રતાપી જેહ;
જહો નામઈ શ્રીસુંદર ભલો, જહો સજન ઉપરિ ઘણ નેહ. ૩૮

જહો સુંદર ^૧છવિ જસ દેહની, જહો પાલઈ નિજ કુલ ^૨નીમ;
જહો સીમાડા સવિ તેહની, જહો નવિ લોપઈ કોઈ સીમ. ૩૯

વિવેકી સુણયો એહ સંબંધ.

જહો ગજ-રથ-ઘોડા-પાલખી, જહો પાયક ^૩સંખ ન પાર;
જહો ધનદ સમો દાનેસરી, જહો ઇહણ જન આધાર. ૪૦ વિવેકી૦

જહો તસ પટરાણી ^૪મૂલગી, જહો સુલસા સુલલિત ચિત્તિ;
જહો સીલગુણે સીતા સતી, જહો નિજ પતિની કરિ ^૫ભક્તિ ૪૧ વિવેકી૦

જહો પૂરવ પુન્યતણઈ ફલઈ, જહો ઘરિ કુલવંતી નારિ;
જહો એક લહઈ વલી સુખિની, જહો કો ન ચડિ ઘરબારી. ૪૨ વિવેકી૦

યત:

કુગ્રામવાસઃ કુનરેન્દ્રસેવા, કુભોજનં ક્રોધમુખા ચ ભાર્યા ।
કન્યા બહુશ્ચ સુદરિદ્રતા ચ, ષડ્જીવલોકે નરકાઃ ભવન્તિ ॥

જહો જિમ રોહિણિ મનિ ચંદ્રમા, જહો ચાતુક મનિ જિમ મેહ;
 જહો જિમ મધુકર નઈ કમલની, જહો તિમ દંપતિ ઘણ નેહ. ૪૩ વિવેકીં
 જહો પંચ વિષય સુખ ભોગવઈ, જહો નિસિદ્ધિન મનનઈ રંગિ;
 જહો પુન્યતણા પરભાવતી, જહો પુત્ર લહઈ અતિ ચંગ. ૪૪ વિવેકીં



ફૂલ :

શુભ રાશિ યોગઈ જનમીઉ, ઉત્તમ પુરુષ પ્રધાન;
જનમ ભુવનસુ પ્રકાસકર, પૂરવ દિસિ જિમ ભાણ. ૪૫

આપઈ સુત વદ્ધામાણી, હરખિત ચિત્ત નરિંદ;
નગર મહોછવ બહુ કરઈ, ટાલઈ સવિ દુખ દંદ. ૪૬

લાલ : ૪, અલબેલાની.

જનમ મહોછવ તિહાં કરઈ રે લાલ, રાજા ધરી ઉદ્ધાસ મેરે લાલ રે;
દાન વિવિધ પરિ દીજઈ રે લાલ, પૂર ઈહણા આસ મેરે લાલ રે. ૪૭
તુ મનમોહન સુંદરું રે લાલ

ઘરિ-ઘરિ ૧ગૂડી ઉછલઈ રે લાલ, કીજઈ ૨કુંકમરોલ મેરે લાલ રે;
ગોરી ગાવઈ સોહલુ રે લાલ, દીજઈ પાન-તંબોલ મેરે લાલ રે. ૪૮ તુ મન૦

સોલ સિંગાર સજી કરી રે લાલ, ગાવતિ ગલ ચ્યાર મેરે લાલ રે;
ભરિ મોતિન થાલ વધાવીઈ રે લાલ, સજન સંબંધી નારિ મેરે લાલ રે. ૪૯ તુ મન૦

મુખ પુનિમકુ ચંદલો રે લાલ, મૃગલોચનિ સુવિસાલ મેરે લાલ રે;
નાસા દીપશિખા જિસી રે લાલ, ૩અધુર રંગ પ્રવાલ મેરે લાલ રે. ૫૦ તુ મન૦

રત્ન જટિત બન્યો ૪પાલનો રે લાલ, ચંદ્રોપક સુવિસાલ મેરે લાલ રે;
સુંદર ગાવઈ હાલરો રે લાલ, સુનિ-સુનિ રીઝઈ બાલ મેરે લાલ રે. ૫૧ તુ મન૦

સોવન ૫કડિલી રુડિલી રે લાલ, પાઈ ધૂધર ધમકાર મેરે લાલ રે;
ઘરિ ૬અંગનિ પગલા ભરઈ રે લાલ, વચન વદઈ મનોહાર મેરે લાલ રે. ૫૨ તુ મન૦

માતા ઉછંગઈ ખેલતો રે લાલ, ખિન માગઈ પયપાન મેરે લાલ રે;
ભીડી હૃદય સકોમલઈ રે લાલ, જનની આપઈ માન મેરે લાલ રે. ૫૩ તુ મન૦

દૂહા :

ઘરિ અંગનિ કીડા કરઈ, દેખી મનનઈ રંગિ; પ્રેમપૂર અધિકો તદા, વાધઈ જનની અંગિ.	૫૪
પુણ્યતાણા ફલ એહવાં, લહીઈ નવલા ભોગ; ગોરસ કંચન કામિની, વલી ઘરિ પુત્ર સંયોગ.	૫૫
દિનિ-દિનિ વાધઈ કુમર તવ, અગડદત્ત જસ નામ; કુલ દીપક એ અવતર્યો, રુપઈ અભિનવ કામ.	૫૬
પંચ વર્ષ દેખી કરી, ચિંતઈ ચિત્તિ વિચાર; પુત્ર નીસાલઈ મૂંકીઈ, વિદ્યા ભાણઈ અપાર.	૫૭

ચોપઈ:

સુરુગુરુવાર અનઈ અશ્વિની, મહુરત જોઉં ભાણવા ભાણી; ગજ-ર[થ]- અશ્વ-પાયક સજજ્યા, પંચ શબદ વાજિત્ર વાજ્યા	૫૮
જોવઈ પુર નારી જાલીઈ, કાચિત ઊભી ^૧ અઢાલીઈ; કાચિત વેણી ગૂંથાવતી, જોવા આવઈ તવ ^૨ દ્રઉડતી.	૫૯
કાચિત હાર ધરંતી કરઈ, મંદિર તારક ^૩ તતિ વિસ્તરઈ; કાચિત નિજ પ્રીયનઈ પ્રીસતી, નિરખેવા આવઈ ^૪ હીંસતી.	૬૦
સ્રીનઈ વલ્લભ એતા બોલ, કલહ કાજલ નઈ કુંકમરોલ; નાદ નીર અનઈ જાગરણ, દૂધ જમાઈ અંગ આભરણ.	૬૧
ખડીયા સોવન-રુપાતણા, પંડિતનઈ આપઈ ^૫ ઉઢણા; નીસાલઈ બહુ ઉછવ કરી, મૂકઈ રાજા ઉલટ ધરી.	૬૨
થોડઈ દિનિ વિદ્યા સંગ્રહી, જાસ બુદ્ધિ સુરગુરુ સમ કહી; શસ્ત્ર-શાસ્ત્રકલા અભ્યસી, સરસતિ તાસ હૃદએમાંહિ વસી.	૬૩

૧. મેડીપર. ૨. દોડતી. ૩. કીકી=(આખ)ની શ્રેણી. ૪. હર્ષ પામતી. ૫. ઓઢવાના વસ્ત્ર.

દિન કેતઈ વલી તેહ કુમાર, પામિઉ યોવન પદવી સાર;
અધિક રુપ સોહઈ ^૧મકરંદ, વદન જસ પૂનિમજો ચંદ. ૬૪

નાસા સોહઈ ચંપક કલી, કર્ણપટી મધુકર જોડિલી;
શંભૂતાણો ભય મનમાં ધરઈ, તિણિ ચંપક દૂરિ પરિહરઈ. ૬૫

આણીઆલાં લોચન રાતડાં, દંતિ-પંતિ દાડિમ બીજડાં;
ગજગતિ ચાલિ ચલઈ વલી ગેલિ, સાથઈ સરખી ટોલી મેલિ. ૬૬

દેખત પુર નારી મનહરઈ, કામ કતોહલ બહુ આણુસરઈ;
પાંચઈ ઈંદ્રી વંછઈ ભોગ, વિષયાદિકના સર્વ સંયોગ. ૬૭

ચત :

તેહ બહુત્યા તેહ પય, તેહ જ નયન વદન્ન;
કોઈક કણ સંપજજઈ, ચતુર કરઈ યોવન્ન. ૧

જે નર આવઈ યોવન વેસ, પગિ-પગિ પામઈ તેહ કલેસ;
ઈણિ અવસરિ જે ઈંદ્રી દમઈ, સુરનર તાસ ચરાણયુગ નમઈ. ૬૮

આગઈ રાયતણું બહુમાન, કોઈ ન લોપઈ કુમરની આણ;
પુરમાહિ એકેલો ફિરઈ, સાતઈ વ્યસનઈ તે ^૨ખરવરઈ ૬૯

સૂનાં દેઉલ નઈ આરામ, જે જે ચોર-ચરડના ઠામ;
કુમરતાણા મિલીયા જે મિત્ર, તેહનૂં તેહથી અધિક ચરિત્ર. ૭૦

ચત :

किं करोति नरः प्राज्ञः, प्रेर्यमाण स्वकर्मणा ।

....., ॥

નારી દૃષ્ટિ ન કો તસ ચડઈ, સુર-સુભટસિઉ સાહમો ભિડઈ;
પુરજનનઈ દુખદાયક એહ, હવઈ આગલિ સુણયો વલી તેહ. ૭૧

દૂહા :

- અતિ દુખ તે પામઈ નગરજન, ચલઈ કોઈ પ્રકાર;
‘રાજપુત્ર જો એહવો, તુ હવઈ કુણ આધાર?’ ૭૨
- દિન કેતા ઈણિપરિ ગયા, એક દિનિ ચિંતઈ ચિત્તિ;
‘ઇહાં રહા જુગતું નહીં, દુખ સહવું બહુ નિત્તિ.’ ૭૩
- બાલ-વૃદ્ધ સવિ આવીયા, મિલી મહાજન વૃંદ;
દીનવદન દીસઈ સહુ, જિમ વાદલમાં ચંદ. ૭૪
- ધનપતિ-શ્રીપતિ-ગણપતિ, જગપતિ નઈ જગપાલ;
વિવહારી મિલી આવીયા, કરી આગલિ વાચાલ. ૭૫
- કુલ્લો-કર્મણ-કમલસી, પદમો-પૂંજો જેહ;
પટેલ સવિ આવ્યા મિલી, જેહની ^૧ઉપચિત દેહ. ૭૬
- કુંત-ખડગ—^૨ખેડાં ધરી, આવ્યા નગરી ^૩સેલોત;
આવઈ મૂંછઈ કરિ ધરી, પહિરી ^૪કષાંબર ઘોતિ. ૭૭

ઢાલ : ૫, રાગ: કેદારો, તવ રાય સેઠ બેહુ જણા-એ દેસી.

- તવ આવિઉં રે મહાજન ઝલફલી, વલી લીધી ભેટ અતિ ભલી;
પ્રતીહારે રાય જણાવીઉ, ‘કિણિ કારણિ મહાજન આવીઉ?’ ૭૮
- તવ રાજા બોલઈ ^૫પડવડો, વહી મહાજનનઈ માહિ તેડો;
રાય દૂત આવ્યા તવ ધસમસી, પુરજન સવિ આવઈ ઉલ્હસી. ૭૯
- કરી મોતી ધાલ જ ભેટણઈ, મુખિ રાજન કેરી સ્તુતિ ભણઈ;
‘તુઝ દરસનિ લોચન અમ્હ ઠર્યા, હવ કાજ સકલ અમ્હચાં સર્યા.’ ૮૦

૧. મજબૂત. ૨. ગોડાના ચામડાની ઢાલ. ૩. જમીનદારની વસુલાત ઉઘરાવનાર માણસ. ૪. ભગવા રંગનું વસ્ત્ર. ૫. સ્પષ્ટ.

- રાય નિરખઈ નિજ દૃષ્ટિ કરી, તવ દીઠી મુખ છાયા ફિરી;
‘કિણિ દૂલવી એ માહરી પ્રજા?, મુઝ ભાખો જિમ દેઉં તસ સજા’. ૮૧
- તવ બોલઈ એક નર વાચાલ, ‘સુણુ વીનતી કહુ જે ભૂપાલ!’;
છત્ર છાયે રહીઈ તુઝ સહી, કોઈ અસુભ વચન ન સકઈ કહી..’ ૮૨
- ‘પણિ રાય! સુણુ એક વીનતી’, ઇમ ભાસઈ એક નર સુભમતી;
‘કહિતાં જીભ ન ઊપડઈ, વિણ ભાખઈ ‘સંચ ન કોઈ પડઈ. ૮૩
- નિસિ રાજકુમાર ફિરઈ એકલઉ, જસ આચાર નહીં ભલો;
દિન એતા અમ્હે રહ્યા ‘સાંસહી, એણિ દુખે અમ્હે ન સકું રહી. ૮૪
- એ ‘કુંચી તુમ્હચી લીજઈ, અમ્હનઈ હવઈ ‘આયસ દીજઈ;
સુખઈ રહીઈ કિણિ દેસઈ જઈ?’, ઇમ ભાસઈ દીન વદન થઈ. ૮૫
- સુણી ભૂપતિ તવ કોપઈ ચડઈ, કોધાનલ અંગિ ઘડહડઈ;
કરી લોચન લાલ ગઈ ખિમા, નવિ બોલઈ બોલ વલી સમા. ૮૬
- કુલ ‘ખંપણ નંદણ એ સહી, પુરથી એ કાઢ્યો વહી;
વલી આદર માન ઘણો દીઉ, મહાજન તવ રાયેં વિસર્જીઉ. ૮૭



દૂહા :

ચિતિ ચિંતઈ નરપતિ જદા, એહથી ન રહઈ સૂત્ર;
પ્રાતીહાર જ મોકલી, તેડાવઈ નિજ પુત્ર. ૮૮

દેખી કુમરનઈ આવતો, તાતઈ દીધી પુંકિ;
પ્રણમીનઈ ઊભો રહઈ, ખડગઈ ઘાલી મૂંકિ. ૮૯

બીડા ત્રિણિ જ પાનના, આપઈ નિજ કર તામ;
શિર વાડી પાછો ફિરઈ, આવઈ જિહાં નિજ ઠામ. ૯૦

ઢાલ : ૬, તે ગિરુઆ ભાઈ તે ગિરુઆ-એ દેસી.

કુમર તિહાંથી સંચરઈ, ખડગ સખાઈ સાથઈ રે;
તાતઈ જે આયસ દીઉ, તે ^૧ચાડિઉ નિજ માથઈ રે. ૯૧

કર્મ કરઈ તે હોવઈ ભાઈ, મ કરો અવર સજાઈ રે;
પરભવિ જેહવી કીધી કરણી, ઇહભવ[વ] તે ફલદાઈ રે. ૯૨ કર્મ૦

જિનિ દિનિ રાજસભાનું મહુરત, તિનિ દિનિ લેઈ વનવાસા રે;
રામચંદ્ર સતી સીતા સાથઈ, છંડી ઘરની આસા રે. ૯૩ કર્મ૦

સોવનમૃગનો લોભ દેખાડી, સીતાહરણ તવ કીજઈ રે;
રામચંદ્ર ગ્રહી વાનર સેના, લંકા ગઢ ^૨જઈ લીજઈ રે. ૯૪ કર્મ૦

નલરાઈ નિજ રાજ જ હાર્યો, પૂરવ કર્મ પ્રમાણઈ રે;
વનમાહિ ^૩દવદંતી મેલ્હી, એહ કથા સવિ જાણઈ રે. ૯૫ કર્મ૦

કર્મણ હરિચંદ્ર રાજા સત્યભાષી. ^૪તુંબ-ઘરિ આપ વેચાવઈ રે;
^૫પડિવનૂ પાલઈ તે રાજા, કુલની લાજ ન આવઈ રે. ૯૬ કર્મ૦

નંદષોણ સરખા મુનિ ભૂલા, વેશ્યા વચનિ પડીયા રે;
બાર વરસ લગઈ ભોગ વિલાસી, કામવસિ તે નડીયા રે. ૯૭ કર્મ૦

કર્મવસિ આષાઢ મુનીસર, નટુઈસું ઘરમા રે;
કાઉસગિ ઊભો આદ્રકુમર તવ, પાડિઉ મદન નૃપ પાસામા રે. ૯૮ કર્મ૦

ઈમ અનેક સુરનર જોગીસર, કર્મઈ તેહ ભમાડ્યા રે;
જે મોટા મણિધર મૂંછાલા, મોટા ^૧પુરષન માન ^૨માડ્યા રે. ૯૯ કર્મ૦

ઈમ નિજ પૂરવ કર્મ સંભારી, ધીરજ ધરી તવ ચાલઈ રે;
માતા-પિતા-સંબંધી-પરિજન, જાતાં કોઈ ન પાલઈ રે. ૧૦૦ કર્મ૦



દૂહા :

- ધરી ધીરજ મનિ આપણઈ, ચાલઈ કુમર સાહસીક;
ખડગ સખાઈ તેહનઈ, એકલડુ નિરભીક. ૧૦૧
- ભલે ભલો સહુકો અછઈ, બુરે ભલો નહી કોઈ;
આપદ આવઈ જીવનઈ, સગો ન દીસઈ કોઈ. ૧૦૨
- ઈમ જાણી મન ^૧અપ્પનઈ, ચેતન આણો ^૨લોઈ;
ચરણ નિહાલી ચાલીઈ, તુ વંછિત સુખ હોઈ. ૧૦૩
- છંડી ઘર-પુર-રાજ નિજ, ચાલિઉ તેહ કુમાર;
કર્મ સંભારઈ આપણા, સાથિ ન કો પરિવાર. ૧૦૪

ચોપઈ : રાગ-મારુણી માંહિ.

- ચાલિઉ કુમર તિહાંથી તામ, જોતો વન-વાડી-આરામ;
ઠામિ-ઠામિનાં કૌતક સહી, જોતો જાઈ મારગિ વહી. ૧૦૫
- જિહાં કણિ ^૩પોઢ શરોવર ભલા, શારદ જલ દીસઈ નિર્મલા;
ઘાઈ મીન પડઈ ઉકલી, સારસ-હંસતણી જોડિલી. ૧૦૬
- નાનાવિધિના કમલ પરાગ, જેહનઈ કોઈ ન પામઈ થાગ;
ખિણ વિશ્રામ તિહાં કણિ લીઉ, ફલ ભખખણ આધાર જ દીઉ. ૧૦૭
- કિહાં કણિ સુંદર બહુ સંનિવેસ, જોતા જાઈ ચિત્ત કલેસ;
દૂધ-દહીં-ગોરસનઈ મહીં, તેહ તણી જિહાં ઊણિમ નહીં. ૧૦૮
- અતિ સુંદર દીસઈ ગોપિકા, મૃગનયાણી સુંદર નાસિકા;
ગયગમણી નમણી કુચભાર, ^૪ગુંજાફલના પહિર્યા હાર. ૧૦૯
- જોતો જાઈ તાસ સરુપ, જિમ મરુધર મીઠો જલકૂપ;
મુંકઈ ગિરિ ગુહવરના ઠામ, મૂકઈ ચોરતાણા જે ગામ. ૧૧૦

૧. પોતાનું. ૨. વિચારી. ૩. મોટા. ૪. ચણોડી.

યત:

ઉદ્યમં સાહસં ધૈર્યં, બલં બુદ્ધિઃ પરાક્રમઃ।

ષડેતે યસ્ય વિદ્યતે, તસ્ય દેવોપિ શંકતે।।

અતિ દુદ્ધર દીસઈ વડો, જાણઈ સીહતાણો ^૧બાચડો;

ન સકઈ કોઈ કુમરનઈ કલી, ઘણી ભૂમિ તે મૂકઈ વલી.

૧૧૧

જે પરદેસિ એકલો ફિરઈ, સૂરવિર તે થાઈ સિરઈ;

રહઈ જેહ નિત એકે ઠામ, કૂપ-મીડક તસ કહીઈ નામ.

૧૧૨

યત:

દીસઈ વિવિહચરીયં, જાણીજઈ સુજણ-દુઝણ વિસેસો।

અપ્પાણં ચ કલા જઈ, હીંડીજઈ તેણ પુહવી ય ।।

કુમર સદા કૌતક સિઉં લીન, સૌમ્યવદન નવિ દીસઈ દીન;

ધીરપણઈ જે હોઈ સદા, તેહથી દૂર રહઈ આપદા.

૧૧૩

હવઈ તેહ જ રાજકુમાર, જોવઈ નવ-નવ દેસ વિચાર;

છંડી ^૨ગામાગર સંનિવેસ, કુમર લહઈ તવ સુંદર દેસ.

૧૧૪

દૂહા :

અગડદત્ત કુમાર તવ, ધરતો હરખ અપાર;
સકલ દેસથી અધિક એ, નિરખતા મનોહાર. ૧૧૫

જિણિ ભૂમિ જિન અવતર્યા, વામાનંદન પાસ;
સદાસુખી જન તિહાં વસઈ, કહીઈ નહી ઉદાસ. ૧૧૬

જિમ સોવન કુંડલ વિચિ, સોહઈ મણિ જિમ લાલ;
નગરી તેમ વણારસી, ઈંદ્રપુરી સુવિસાલ. ૧૧૭

ઢાલ :-૭, રાગ- ગુડી, જકડીની દેસી.

કુમર હવઈ આવઈ તિહાં રે, દેખી સુંદર ઠામ,
ચિતિ સંભારઈ આપણઈ રે, નિજ રાજ લીલાનઈ ધામ;
ધિગ-ધિગ રે તુઝનઈ કામ, તુ તુ નીગમઈ પંડિત મામ,
તું તું કરઈ વલી કોડિ અકામ. ૧૧૮

‘જુઉ કર્મ વિનાણ રે, નવિ છૂટઈ જાણ અજાણ;
નવિ ચાલઈ કોઈ પરાણ, ઈમ સુણયો સાજન! વાણિ’. આંકણી. ૧૧૯

સેજ તલાઈ પોઢતા રે, સુંદર ચંપક વેલિ,
સો નિત સુઈ સાથરઈ રે, તરુ પત્ર બહુ તિહાં મેલિ;
સવિ છંડી ઘર ^૧નીટોલિ, નિજ મિત્રતણી રૂડી ચેલિ,
મુઝ દીધુ કર્મિ ઠેલ. ૧૨૦ જુઉ૦

સજન સંબંધી કો નહી રે, ઈમ થયો ચિત્ત ઉદાસ,
ઈણિ અવસરિ તિહાં જાગીઉ રે, જસ પૂરવ પુન્ય પ્રકાસ;
પુન્યવંતતણું સહુ દાસ, સવિ મનની પૂરઈ આસ,
ઈમ આણયો મનિ વીસાસ. ૧૨૧ જુઉ૦

પગિ પગિ....., યોજને રસકુમ્પિકા ।

ભાગ્યહીના ન પામન્તિ, બહુરત્ના વસુંધરા ॥

કર્મ સંભારી આપણા રે, ચાલિઉ આગલિ જામ,
નિરખઈ કૌતક નવ-નવાં રે, બહુ વન-વાડી આરામ;
રુંડા વાવિ-સરોવર ઠામ], આરોપઈ કંઠઈ સુદામ,
વલી પૂછઈ નગરી નામ.

૧૨૨ જુઉં

નગર સમીપઈ આવતા રે, ફરુકઈ ^૧દાહિણ અંગ,
ચિંતઈ ઇણિ સુકનઈ હુસ રે, કોઈ ઈષ્ટ તણો મુજઝ સંગ;
ઈમ વાઘઈ મનનો રંગ, તવ આગલિ દેખઈ ગંગ,
જલ કેલિ કરઈ તિહાં ચંગ.

૧૨૩ જુઉં

^૨સુર-તટની જલ વાવરી રે, નાહી નિર્મલ નીર,
શુભ સુકન આગલિ ચલઈ રે, આવઈ નગર સમીપઈ વીર;
તવ વૃષભ સહિત મિલઉ ^૩સીર, રોમંચિઉ કુમર સરીર,
વલી સનમુખ આવઈ ધીર.

૧૨૪ જુઉં

ધેનુ સહિત ગોવાલની રે, શિરિ ધરી ગોરસ ^૪માટ,
ગાવઈ ગીત સુહાસણી રે, સિરિ ઉઠી નવરંગી ઘાટ;
આવઈ સુંદરી સનમુખ વાટી, દેખી કુમર ટલ્યો ઉચાટ,
મુઝ દુરિ ગઈ દુખ ^૫થાટ

૧૨૫ જુઉં

જમણો ખર તવ બોલીઉ રે, બાંધઈ તોરણ ^૬ચાસ,
તિલક કીઉ બ્રામ્હણ મિલ્યઉ રે, મુખિ ભણતો વેદ પ્રકાર;
આવઈ આગલિ નગરીદ્વાર, દીસઈ તોરણ રચના સાર,
કરઈ કુમર પ્રવેશ તિવાર.

૧૨૬ જુઉં

૧. જમણું. ૨. ગંગા. ૩. હળ. ૪. માટલી. ૫. સમુહ, પરંપરા. ૬. હાર.

નિરખી કૌતક મનમાં હરખઈ, સુંદર નગરી પ્રકાર,
 ચિતિ ચિંતઈ નૃપસુત તિણિ વેલા, હવઈ કીજઈ રહન વિચાર;
 કોઈ પંથીનુ આધાર, ઉપગાર શિરોમણિ સાર,
 જુઈ આશ્રય તેણી વાર.

૧૨૭ જુઉં



દૂહા :

ઇમ ચીંતવતુ આવીઉ, દેખઇ પંડિત તામ;
મનહ મનોરથ મુઝ ફલ્યા, સીધા સઘલાં કામ. ૧૨૮

એક પુરષ તવ આવતો, સાહમો દેખઇ કુમાર;
'કવાણ નામ પંડિત તણો? ભાખો એહ વિચાર'. ૧૨૯

તવ તે કુમર પ્રતિ કહઇ, 'સુણિ પંથીજન! જન વાત;
પવનચંડ નામઇ ભલો, દેસ વિદેસ વિખ્યાત. ૧૩૦

રાજકુમર ઇહાં નિત કરઇ, શસ્ત્ર-શાસ્ત્ર અભ્યાસ;
દાન-માન ભૂપતિ દીઇ, પૂરઇ પંડિત આસ'. ૧૩૧

ઢાલ : ૮, રાગ-મલ્હાર, દેસી નવવાડિની જિનવરજી ઇમ ઉપદેશઇ-એ દેશી.

આવઇ કુમર વિપ્ર મિંદિરઇ, હરખ ધરી મનમાહિ મેરે લાલ;
પંડિતનઇ પ્રણામી કરી, બઇઠો અતિ ઉછાહિ મેરે લાલ. ૧૩૨

સુણયો ભવીયાણ! પુન્યતાણા ફલ, કરયો મનની ખંતિ મેરે લાલ;
પુન્ય થકી ટલઇ આપદા, મંગલ કોડિ લહંતિ મેરે લાલ. ૧૩૩ સુણયો

પુન્ય હોઇ જવ પાધરું, તવ સીઝઇ સવિ કાજ મેરે લાલ;
દુખ દાલિદ્દ દૂર ટલઇ, નવિ લોપઇ કોઇ લાજ મેરે લાલ. ૧૩૪ સુણયો

સરિખી વય સરિખી કલા, રુપઇ હરાવઇ કામ મેરે લાલ;
કલા અભ્યાસ કુમર કરઇ નિત, દેખી હરખઇ તામ મેરે લાલ. ૧૩૫ સુણયો

યત :

હંસા રજ્યન્તે સરે, ભ્રમરા મન્તે કેતકીકુસમે ।

ચન્દનવને ભુજન્ગમાઃ, સરસા સરસેન રજ્યન્તિ ॥

‘ભાગ્ય જોગ્ય મુઝનઈ મિલ્યો, એહવો પંડિત યોગ મેરે લાલ;
પૂરવ વિદ્યા અભ્યસું, મુંકી મનનો સોગ’ મેરે લાલ. ૧૩૬ સુણયોં

દેખી કુમરની લવણિમા, ચિંતઈ ઉત્તમ એહ મેરે લાલ;
પૂછઈ ‘કિંહાથી આવીયા?’, મુઝ આગલિ કહો તેહ’ મેરે લાલ. ૧૩૭ સુણયોં

નિજ વૃત્તાંત કહઈ તદા, મૂકી મનની લાજ મેરે લાલ;
‘ભાખુ મુઝ પૂરવ ચરી’, તુ સીઝઈ સવિ કાજ’ મેરે લાલ. ૧૩૮ સુણયોં

વૈદ્ય, ગુરનઈ આગલિ, ત્રીજી જે નિજ માય મેરે લાલ;
‘આલાઈંદ ન રાખીઈ, તુ મનવંછિત થાય મેરે લાલ. ૧૩૯ સુણયોં

પ્રેમ ધરી ભાખઈ વલી, ‘મુઝ મિંદિર રહેઈ નિસિ દીસ મેરે લાલ;
લછિ લીલા ભોગવઉ, મુઝ મનિ એહ જગીસ મેરે લાલ. ૧૪૦ સુણયોં

નારીનઈ કહઈ સુણિ પ્રીયે!, મુઝ ભાઈ નંદન એહ’ મેરે લાલ;
આદર માન ઘણો કરી, રાખ્યો તસ નિજ ગેહ મેરે લાલ. ૧૪૧ સુણયોં



યત :

સ્થાનભ્રષ્ટા ન શોભન્તિ, દન્તા: કેશા નચા નરા: ।

સ્થાનભ્રષ્ટા [હિ] શોભન્તિ, સિંહા: સત્પુરુષા ગજા: ॥

દૂહા :

પુણ્યવંત જિહા સંચરઈ, તિહાં તિહાં કોડિ કલ્યાણ;
સકસ જન સેવા કરઈ, આપઈ ભૂપતિ માન. ૧૪૨

સુખ-દુખ આવઈ તેહનઈ, જે ઉત્તમ નર હોય;
^૧મમરિમ જીવાં માણસા, સદા સરીખુ જોય. ૧૪૩

ચો-દેસઈ બિહુંતરાં, હારિઉ ગયવર રાજ;
મુંજરાય દુખ ભોગવઈ, જે રાયા સિરિતાજ. ૧૪૪

ક્રામ્હદત્ત ચક્રી વડો, સહઈ દુખ અનેક પ્રકાર;
દુખ આવઈ ધીરજ ધરી, રહીઈ ચિત્તિ વિચાર. ૧૪૫

સુરનર-કિંનર-માનવી, ભાવિ ન મેટઈ કોઈ;
જિણિ વેલા જિમ સરજીઉ, તે તિમ નિશ્ચઈ હોઈ. ૧૪૬

સુખઈ રહી તિહાં અભ્યસઈ, વિદ્યા અનેક પ્રકાર;
અગડદત્ત કુમારનો, સુણયો હવઈ વિસ્તાર. ૧૪૭

ચોપઈ, રાગ-વરાડીમાંહિ.

પુન્યવંત મોટો નર એહ, કલા-અભ્યસઈ પંડિત ગેહ;
જેહનઈ પૂરવ પુન્ય પ્રકાસ, તે નર પામઈ લીલ વિલાસ. ૧૪૮

ભાગ્યહીન જે હોઈ સદા, પગિ-પગિ તેહ લહઈ આપદા;
જિમ કોઈ પુરખ સિરિ ^૨મોટ જ વહઈ, ^૩દુભર ભરવા અતિ દુખ સહઈ. ૧૪૯

૧. [મમરા જેવા?, અધમ?]. ૨. ગાંસડી. ૩. પેટ.

- એક દિન લીધો સબલો ભાર, મારગિ જાતો કરઈ વિચાર;
લાગઈ અંગિ ઘણો ^૧તાવડો, બોલ ન બોલાઈ પડવડો. ૧૫૦
- ભારઈ નમતી જાઈ ^૨ગાવડી, લેઉં વિશ્રામ જો લહું છાહડી;
ઈમ ચીંતવતો આગલિ ગયો, દેખી વૃષ્ય રલીયાત થયો. ૧૫૧
- અતિ ઊંચો સરલો એક વૃક્ષ, નાનાવિધના પંખી લક્ષ;
સૂરિજ કિરણ ન ફરસઈ સહી, મૂંકી ભાર નઈ બઈઠો મહી. ૧૫૨
- સિરિ જીરણ બાંધિઉ ચીંથરું, હાથિથકી નાખિઉં પરહું;
ચીસઈ નખ મેલી તિણિવારિ, ખાજિ ખણઈ એ દરિદ્ર પ્રકાર. ૧૫૩
- વાયો વાય થયો ઉછળી, બીલીફલ ત્રૂટઉં તિહા થકી;
ટાલિ ઉપરિ તે આવી પડિઉ, ભાગૂ શિર દુખઈ અતિ રડિઉ. ૧૫૪
- એ એ મોટઉ કર્મ વિસેસ, નવિ પામિઉ તે સુખ લવલેસ;
પુન્યવંત જિણિ ભૂમિ જાઈ, ^૩રાન માંહિ ^૪વલાઉલ થાઈ. ૧૫૫
- હવઈ તે કુમર સુખઈ તિહાં રહઈ, કલાચાર્યનો વિનય જ વહઈ;
વિનય થકી ^૫રજઈ સુરનરા, લોક સકલ થાઈ કિંકરા. ૧૫૬
- એક ધનવંત વિનય અનુસરઈ, તેહની સહુ પ્રસંસા કરઈ;
વિનય સમા નહી ગુણ કોઈ, વિરલા નરમાહિ તે હોય. ૧૫૭
- પંડિતનઈ મન માનિઉં સહી, કલા અભ્યાસ કરાવઈ વહી;
ઘર પૂંઠઈ સુંદર આરામ, કામીજનનો વસવા ઠામ. ૧૫૮
- ^૬ખડોખલી નિર્મલ જલ ભરી, ધોવઈ અંગ પરિશ્રમ કરી;
શુક-પિક-ચાતુક બોલઈ ^૭મુદા, દીઠઈ મન સુખ પામઈ સદા. ૧૫૯
- મન-વચ-કરણ નિજ એક કરી, કલા અભ્યસઈ ઉલટ ધરી;
હવઈ જે આગલિ થાસઈ ચરી, સુણાયો વિકથા દૂરિ કરી. ૧૬૦

૧. તડકો. ૨. શરીર. ૩. રણ. ૪. સમુદ્ર. ૫. રંજિત થાય. ૬. નાનો કુંડ. ૭. આનંદથી.

ફૂલ:

ઉપવન પાશિ મનોહરુ, સમભૂમિ પ્રાસાદ;
વિવધ વર્ણ ધજ લહલહઈ, મંડઈ ગિરિ-સિરિ-વાદ. ૧૬૧

ધવલિત ધવલગૃહ ભલો, વાતાયાણની શ્રેણિ;
નાટિક નાયઈ પૂતલી, અતિ સુંદર વલી તેણિ. ૧૬૨

દેવવિમાન કિણિ કારણિ, ભૂતલિ મંડિઉ એહ?;
નગરસેઠ તે પુરતાણો, શ્રીદત્ત કેરો ગેહ. ૧૬૩

ઢાલ : ૯, રાગ- કેદારો, દેસી-જકડીની, કો કહીઉ રે પીઉ જાઈ વાઈ એ દેસી.

સેઠસુતા સુંદર સુકમાલા, રુપઈ રંભ સમાણી;
મંદનમંજરી નામઈ ભલી, જાણે મદનની રાણી. ૧૬૪

સુણયો રે તુમ્હે એહવો, જેહવો કર્મવિનાણ;
કર્મ આગલિ નર બાપડા, સહુ કોઈ અજાણ. આંકણી. ૧૬૫ સુણયો

જાણું ઝામ્હાઈ ઘડી, શશિ-સુંદર-વઢની;
બહુવિધ ભૂષણ સોહતી, માનો પૂનિમ રજની ૧૬૬ સુણયો

મૃગનયની મન મોહતી, નાશા દીપ સુચંગા;
દંતિ-પંતિ દાડિમ કલી, અધુર વિદ્રુમ કે રંગા. ૧૬૭ સુણયો

ગૌર વરણ ચંપક લતા, વેણી દંડ પ્રલંબા;
કલકંઠી કોમલવપુ, જાણું કણાયર-કંબા. ૧૬૮ સુણયો

કનક-કુંભ સમ ઉપમા, કુચ યુગ અણીયાલા;
કેહરિ લંકી સોહાવતી, બોલઈ વચણ રસાલા. ૧૬૯ સુણયો

જંઘ જુગલ કદલી કહું, અતિ નિતંબ વિસ્તારા;
ગયગમણી નમણી સહી, ઝંઝર ઝમકારા.

૧૭૦ સુણયોં

સોલ સિંગાર સજી કરી, કુમરી તિહાં આવઈ;
કુમર કલા જિહાં અભ્યસઈ, દેખી આણંદ પાવઈ.

૧૭૧ સુણયોં



ઢાલ : ૧૦, જોડીં રે સામલીયાનું મુખડું-એ દેસી.

- દેખીઉ કુમર નિજ નયાણલે, તવ હૃદય વિમાસઈ;
'કુણ પરદેસી ઇહાં કન્હઈ, બહુ વિદ્યા અભ્યાસઈ?'. ૧૭૨ કુણાં
- કુમરી ય ચિત્તમાંહિ ચીંતવઈ, 'અહો! સુભગ સરુપ;
રુપિ અનંગિ સોહઈ જિસ્યઉ, અછઈ એહ કો ભૂપ?' ૧૭૩ કુણાં
- ચકિત લોચન ચિત્રિત લિખી, નિરખઈ અનમિષ નયાણી;
જિમ નિજ જૂથ બાહિર ખડી, જેહવી ચકિત હોઈ હરણી. ૧૭૪ કુણાં
- ચમક પાસિ આવઈ ^૧શુચિ, જિમ ચિર ન રહાઈ;
તિમ કુમરી ય કુમરનિ દરસનિ, ^૨ખિણ વરસ તસ થાઈ. ૧૭૫ કુણાં
- પ્રેમજલ હૃદય તવ ઊલટઈ, જિમ સાયર-પૂર;
મોહનઈ પાસિ બંધી તદા, નવિ જાઈ તે દૂરિ. ૧૭૬ કુણાં
- દેખતા નેહ જો ઉપજઈ, તો એહવો જાણો;
તેહસિઉં પૂરવ સંબંધડો, એહ ચિર કરી માનો. ૧૭૭ કુણાં
- એક તુ પૂરવદિસિ ઉપજઈ, એક પશ્ચિમે રહીઈ;
પૂરવ સંબંધકી તદા, આવી પાણી તે ગ્રહીઈ. ૧૭૮ કુણાં
- ફલ-ફૂલ કુમર શિર ઉપરઈ, નાખઈ કર ગ્રહી કુમરી;
વિદ્યાબલિ આવી તિહાં, કરઈ વૃષ્ટિ જિમ અમરી. ૧૭૯ કુણાં
- ભંસ વિદ્યાતાણો મનિ ધરી, અભ્યાસ ન મૂકઈ;
હાવભાવ કુમરી કરઈ, તોહઈ ચિત્તિ ન ચૂકઈ. ૧૮૦ કુણાં
- કુમરી મનમાંહિ કી, રહી તિમ અટવાઈ;
અગનિ તાપઈ કરી કલ-કલઈ, જિમ તેલ કઢાઈ. ૧૮૧ કુણાં
- વડી વાર તે શ્રમ કરી, નીરઈ અંગ પખાલી;
નિજ ગુરુ પાશિ આવઈ વહી, નવિ જોડીં તવ બાલી. ૧૮૨ કુણાં

કૂહા :

- હવઈ તે મદનમંજરી, મારી મદનનૃપ બાણિ;
ઊઠી અંગિ વેદના, નવિ ચાલઈ કો પ્રાણ. ૧૮૩
- હરિ-હર-બ્રહ્મહદિક વડા, ગ્યાનવંત મુનિરાય;
તે પણિ ધ્યાન છોડાવીયા, મદન નમાડિ પાય. ૧૮૪
- ખિણ રોવઈ ખિણ વલવલઈ, ખિણિ અંગનિ બારિ;
સખી સમઝાવઈ બહુ પરઈ, તુહઈ ન [સ]મઝઈ નારિ. ૧૮૫
- જબ લગિ પ્રીતિ ન કીજઈ, તવ લગઈ સુખ સંસારિ;
વિસમી વિરહની વેદના, તે જાણઈ કરતાર. ૧૮૬
- કરતા કીધી પ્રીતડી, પણિ લીધો વઈર વસાઈ;
વિસમી વિરહની વેદના, અંગિ ન સહણી જાઈ. ૧૮૭
- કરઈ વિલાપ બહુ પરઈ, મુખઈ મેલહઈ નીસાસ;
આસું વરસઈ નયાણલે, જાણઈ પાવસ માસ. ૧૮૮
- નીસાસો ભલઈ સરજીઉ, વિરહી નરનઈ સોભ;
પ્રેમ જલમાંહિ બૂડતાં, દે પડતાનઈ થોભ. ૧૮૯

ઢાલ : ૧૧, રાગ-મારુણી.

- પ્રીતિ ન કીજઈ ભોલા પ્રાણીયા રે, પ્રીતિ થકી બહુ દુખ;
મેરુ સમોવડિ જિનરાજઈ કહિઉ રે, સરસવ જેતો રે સુખ. ૧૯૦ પ્રીતિ૦
- ખિણ અચેત થઈ સા સુંદરી રે, નાખી સીતલ વાય;
સખી મિલી સવિ એકઠી રે, સમઝાવઈ વલી આય. ૧૯૧ પ્રીતિ૦
- પરદેસી 'સરિસી પ્રીતિ ન કીજઈ રે, તેહથી સુખ નવિ થાય;
જિમ વાદલ કેરી આવઈ છાંહડી રે, ખિનમાંહિ નાસી જાય. ૧૯૨ પ્રીતિ૦

- પરદેસી કેરો એહવો નેહડો રે, જેહવો નદીનો રે પૂર;
ખિણ આવઈ નયાણા આગલિ રે, ખિણમાંહિ જાઈ રે દૂરિ. ૧૯૩ પ્રીતિ૦
- ‘વેધ વિલુધા જે હોઈ માણસા રે, તેહનઈ પગિ-પગિ દોસ;
ખિણ એક સુખ પામઈ તેહની રે, નવિ જાણઈ તન-સોસ. ૧૯૪ પ્રીતિ૦
- ન ગણઈ દુરજણ કેરા બોલાણા રે, જેહનઈ પ્રીતિ સવાદ;
ચાક ચઢાવી મેહલઈ જીવનઈ રે, વાઘઈ વલી ઉન્માદ. ૧૯૫ પ્રીતિ૦
- અણજાણ્યા સરિસી પહિલી પ્રીતડી રે, પાપી નયાણાં કરંતિ;
વચણે વાઘઈ પ્રીતિની વેલડી રે, કડૂઆ તસ રૂંસ હુંતિ. ૧૯૬ પ્રીતિ૦
- મૃગ-મધુકર નઈ જીવ પતંગીઉ રે, એ આપઈ નિજ પ્રાણ;
ઈંદ્રી વિષ જે દૂરિ નિવારસ્યઈ રે, તે લહસઈ જગિ માન. ૧૯૭ પ્રીતિ૦
- જિમ માછિલડી જલ વિણ ટલવલઈ રે, તિમ સા હુંઈ રે બાલ;
અન-પાન સવિ દૂરિ પરિહર્યા રે, ન કરઈ તન સંભાલ. ૧૯૮ પ્રીતિ૦
- વલી બીજઈ દિનિ આવ અટાલીઈ રે, કરતી નારિ રુદન્ન;
આસોપણવ કુસમસિઉં નાખતી રે, બોલઈ દીન વચન્ન. ૧૯૯ પ્રીતિ૦
- ‘એકવાર નિરખઉ નિજ નયાણાંલે રે, અબલા કરઈ રે વિલાપ;
પ્રેમજલઈ કરી સીંચો દેહડી રે, ટાલુ વિરહ સંતાપ’. ૨૦૦ પ્રીતિ૦
- અગનિ સમીપઈ મેલિઉ ઘૂત ઘડો રે, થાહરઈ કેતી વાર?
લલના વચન મધુર તવ સાંભલી રે, વાર્ધિઉ કામ વિકાર. ૨૦૧ પ્રીતિ૦



દૂહા :

વનિતા વચન સુણી કરી, મનિ ઉપન્નો મોહ;
તજી વિદ્યા અભ્યાસડો, હુઉ મનિ 'અંદોહ. ૨૦૨

નારિ વચનઈ રડવડ્યા, જે મોટા મુનિરાય;
છંડી તપ-જપ-ધ્યાન બલ, મદનિ નમાડિયા પાય. ૨૦૩

ઢાલ : ૧૨, રાગ- સવાલખી સીંધુઉ.

નેહ ધરી નિરખઈ તદા રે, અબલા રાજકુમાર;
સોલ સિંગાર સુહાવતી રે, વીજતાણઈ ઝબકાર. ૨૦૪

કુમરજી હીયડે ધરયો સનેહ. આંકણી.

‘કઈ વિદ્યાધરી કિંનરી રે?, કે વલિ નાગકુમારિ?;
એહની ઉપમ દીજઈ રે, અવર ન કો સંસારિ’. ૨૦૫ કુમરજી૦

નયાણઈ નયાણ નિહાલતાં રે, વાઘઈ પ્રેમ અંકૂર;
નેહ-જલઈ તન સીંચતાં રે, તાપ ગયો સવિ દૂરિ. ૨૦૬ કુમરજી૦

તવ પૂછઈ કુમરી પ્રતિ રે, ‘કુણ પિતા? કુણ નામ?;
કિણિ કારણિ ઇહાં ઊભલી રે?, કુણ મુઝ ‘સરિસો કામ?’. ૨૦૭ કુમરજી૦

હરખિત વદન બોલઈ તદા રે, સુણિ પ્રીતમ! સસનેહ;
મદનમંજરી સેઠની સુતા રે, એ મુઝ પીહર ગેહ. ૨૦૮ કુમરજી૦

એક નગરવાસી ભલો રે, તેસુ મુઝ વીવાહ;
જવ નિરખઉ મઈ તુહનઈ રે, તવ હુઉ મનિ દાહ. ૨૦૯ કુમરજી૦

જુ સુખ વંછઈ જીવનઈ રે, તુ નવિ કરવો નેહ;
પ્રેમ સમુદ્રમાંહિ પડિયા રે, ખિણ-ખિણ ખીજઈ દેહ. ૨૧૦ કુમરજી૦

- કામીજનનઈ એહવી રે, દશ અવસ્થા જોય;
 ૧ચિતિ ચિંતાવસ ઉપજઈ રે, સંગમઈ ઇછ્યા હોય. ૨૧૧ કુમરજી૦
- જવ ન ટલઈ તસ દેહમાં રે, મુખિ મેલહઈ નીસાસ;
 દાહ દેહ અરુચી અન્નની રે, મૂર્છાનો વલી વાસ. ૨૧૨ કુમરજી૦
- આસૂં નયાણઈ ઝરઈ સહી રે, દશમી પ્રાણ સંદેહ;
 તુમ્હ ઉપરિ મુઝ નેહલો રે, જિમ ૨બાપીયડા મેહ. ૨૧૩ કુમરજી૦
- ઘણું કહું સું વાલહા! રે? વર! હું છંડુ પ્રાણ;
 મુઝનઈ તુમ્હે અંગીકરો રે, માગું એતુ માન'. ૨૧૪ કુમરજી૦



દૂહા :

વચન સુણી કામિનિતણા, ^૧ ચિત્તિ ચિત્તિ વિચાર;	
‘પ્રાણ ધરઈ નહી ^૨ મું વિના, દીસઈ એહ પ્રકાર’.	૨૧૫
કુમર મનિ પણિ તેહવો, લાગો કુમરી મોહ;	
એક પખો નહી નેહડો, એ કીધો ^૩ આપોહ.	૨૧૬
કીજઈ પ્રીતિ સુજાણસિઉ, જે નિજ જાણઈ પીર;	
મૂરખ સરિસી ગોઠડી, ઊંટ- ^૪ કિરાડઈ નીર.	૨૧૭
જેહવો રંગ ^૫ કુસંભનો, તેહવો મૂરખ નેહ;	
પણિ જાયા રંગતાણી પરિ, ચતુર ન આપઈ છેહ.	૨૧૮
મધુર વચનિ ભાખઈ તદા, ‘સુણિ નારી! મુઝ વાત;	
અગડદત્ત વલી નામ સુણિ, શ્રીસુંદર મુઝ તાત.	૨૧૯

ચોપઈ: રાગ- વર્ધરાડી.

સંખપુર નગરતાણો તેં ઘણી, શ્રીસુંદર નામઈ નૃપ ગુણી;	
સુલસા પટરાણી મૂલગી, તે મુઝ જનની લાગઈ.	૨૨૦
અતિ વલ્લભ હું તેહનો પુત્ર, મુઝ ઊપરિ છઈ ઘરનું સૂત્ર’;	
ઈમ વૃત્તાંત સહુ આપણો, ભાખી નેહ ઉપાયો ઘણો.	૨૨૧
એક નર ફોકટ ^૬ મોટિમ કરઈ, અમ્હ સમવડિ કો નાવઈ સિરિ;	
હીંગતાણો નહી માંહિ સવાદ, મંદિર વાજઈ શંખ નિનાદ.	૨૨૨
છતી વાત તે કુમરઈ કહીં, એ માંહિ કાંઈ જકું નહીં;	
કલા ગ્રહું પંડિત ધરિ રહી, હવડાં તુ બોલાઈ નહીં.	૨૨૩

૧. ચિત્તમાં ચિત્તવે છે. ૨. મારા. ૩. વિચાર. ૪. શિયાળ. ૫. કસુંબો. ૬. મોટાઈ.

- જાણી આપણ બેહુ સંતોસ, દુર્જનનઈ મનિ થાસઈ રોસ;
નીચતાણો હોઈ એહ સભાવ, છલ જોવા નિત મંડઈ દાઉ. ૨૨૪
- કહિઉ ન કરઈ તસ આંખડી, બોલઈ મુખિ ભુંડી ^૧ભાખડી;
પી ન સકઈ તુ ઢોલી દીઈ, એ ^૨આભાણક આણો હીઈ. ૨૨૫
- સજન જનનઈ દમવા કાજિ, ^૩સઈ સરજ્યા તેહનઈ મહારાજિ;
રાષભ રોહણ કીજઈ ખરા, ગામથકી કાઢીજઈ પરહા. ૨૨૬
- ઈમ વિચાર ખરો મનિ કરી, રહો ધીરજ મનમાહિ ધરી;
આણપ્રીછિઉં નવિ કરીઈ કામ, જિણિ વાતિ વલી હોઈ વિરામ. ૨૨૭
- ‘કલા ગ્રહીનઈ રહસિઉં યદા, સઘલા કામ કરીસઈ તદા;
ગમનતાણો દિન જબ આવસઈ, તવ આપણો મેલાવઉ હુસઈ’.
- વચન સુણી કુમરી ગહગહી, આવી બઈઠી મંદિર વહી;
ધ્યાન ઘરેઈ મનમાં તેહનો, આગલિ કથા હુસઈ તે સુણઉ. ૨૨૮



ઢાલ : ૧૩, રાગ- રામગિરી, જાતિ- કડખાની.

એક દિન રાજસુત અશ્વ ઉપરિ ચડિઉ, વિવિધ વર વસ્ર સોભા ધરંતુ;
રાજમારગિ જાઈ અશ્વ ખેલાવતો, ચતુર પુરનારિના મન હરંતો. ૨૩૦ એક દિન૦

ચંપક કુસમચી માલ કંઠિ ઠવી, ધનુષ ટંકાર રવ કરિ સુહાવઈ;
અતુલ બલ નિરુપમ રુપિ જિમ રતિ પતિ, સકલ જન દેખિ આણંદ પાવઈ. ૨૩૧ એક દિન૦

સહસા તવ સાંભલી કુમર ચિંતઈ વલી, સબલ કોલાહલિ નગરિ સુણીઈ;
જલધિ જલ ઉછલ્યાં? 'સેષ કઈ સલ-સલ્યાં?', કઈ વલી દહનનો દાહ ગણીઈ?. ૨૩૨ એક દિન૦

વિકટ ભટ નિકટ રિપુ સૈન્ય આવ્યો વહી, બીહતા એ સહી લોક નાસઈ;
ગયાણથી વીજલીપાત હુઉ વલી, તે ભણી સકલ નર દીન ભાસઈ. ૨૩૩ એક દિન૦

‘દોસી સવિ દડવડ્યા હીર ચીર રડવડ્યાં, દૂરિ ગયા કણીયા કોઠાર મેલ્હી;
તીર તા દ્રવ્ય પારખિ પુંકિ પુલ્યા, કરિ ગ્રહી રુપ્ય સોવન્ય થેલી. ૨૩૪ એક દિન૦

સબલ ‘દૂંદાલ મૂઢાલ જે ‘જવિહરી, નાસતા ‘વાણહી દૂરિ જાઈ;
‘કાછ છૂટી પડઈ પાગ તે લડથડઈ, ભાજતાં સ્વાસ મુખમા ન માઈ. ૨૩૫ એક દિન૦

ફલ નઈ પાન તે પંથિમાંહિ રુલઈ, પુર ભણી ભુમિ હુઈ વન્ન સરિખી;
ચિત્ત ચમકિત હુઉ ચતુર કુંઅર તદા, એહવો નગર સરુપ નિરખી. ૨૩૬ એક દિન૦

નિરખઈ ઊભો રહી ‘વાગ કાઢી ગ્રહી, મત્ત માતંગ તવ નયણિ દીકો;
મોડિ આલાનનઈ તોડિ નિજ શ્રંખલા, આવતો જિમ યમદૂત ધીકો. ૨૩૭ એક દિન૦

સૂંડિ ઉલાલતો કોટ-ગઢ પાઢતો, ગાજતો સજલ જિમ મેઘ આયો;
‘ગદ્ધિતે મદ ઝરઈ ભ્રમર રવ વિસ્તરઈ, દેખિઉ કુમર તવ વેગિ ઘાઉ. ૨૩૮ એક દિન૦

ઇમ કહઈ લોક અટાલ ઉપરિ ચડી, છંડિ ગજરાજ ‘અનેથિ જાઉ;
સૂર થઈ સંચર અશ્વ નવિ પરિહરઈ, ‘ખગ ધરિ હાથ હાથી જગાયો. ૨૩૯ એક દિન૦

સબલ પંચાનન સીહ જિમ ઊઠીયો, નાખિ નિજ વસ્ર સિંધુર ભમાડિઉ;
સુંડાદંડઈ ગ્રહી ચરણ ચંપઈ રહી, ઇમ કરિ કુમરિ હાથી નમાડિઉ. ૨૪૦ એક દિન૦

પુંકિથી ખડગ પ્રહાર દીઈ ઘસી, ભમરિ ભમાડીઉ વડીય વાર;
એણિ વિધિ ગજ નડિઉ ખંધ ઊપરિ ચડિઉ, ‘જય-જય’ શબ્દ પામઈ કુમાર. ૨૪૧ એક દિન૦

૧. શેષનાગ ૨. કાપડના વેપારી. ૩. ફાંદવાળા. ૪. ઝવેરી. ૫. મોજડી. ૬. કછોટો. ૭. લગામ. ૮. ગંડસ્યલથી. ૯. બીજે. ૧૦. ખડગ.

દૂહા :

જય-જયકાર તિહાં હુઉ, ^૧આનંદા સવિ લોક;
કુમર વદન જોવા ભણી, મિલિયા મહાજન થોક. ૨૪૨

પુન્યવંત જિહાં સંચરઈ, તિહાં-તિહાં પામઈ માન;
કીરતિ ^૨દહુ દિસિ વિસ્તરઈ, લોક કરઈ ^૩ગુણ-જ્ઞાન ૨૪૩

ઢાલ : ૧૪, સ્વામી સુધર્મા અધ્યયન બીજઈ-એ દેસી.

સમભૂમિ ચઢી રાજા નિરખઈ, દેખી કુમરનઈ હરખઈ જ;
'ઉત્તમ નર કો આવ્યો દીસઈ?' નૃપ નયણે તસ પરખઈ જ. ૨૪૪

ચિતિ ચીંતઈ 'કુમર સોભાગી, એહની વિદ્યા સુપ્રકાસી જ;
મુઝ ગજ સબલ જિણિ ^૪વિસિ કીધો, અવર સુભટ ગયા નાસી જ. ૨૪૫ ચિતિ૦

માહરા નગરની સોભા રાખી, સુખી કર્યા નરવંદ જ;
ધન જનની કુખિ જિણિ ધરીઉ, સોહઈ પૂનિમ ચંદ જ. ૨૪૬ ચિતિ૦

લહુવય દુદ્ધર સિંહ સરીસઉ, સોમ ગુણિ સશિ સોહઈ જ;
રુપઈ રતિપતિ જીત્યુ જેણિ, નિરખંતા મન મોહઈ જ. ૨૪૭ ચિતિ૦

નાનહો દીપ હરઈ ઘરમાંહિ, અતિ મોટઉ અંધાર જ;
તેજઈ કરી જો હોઈ સબલો, તેહનો કીજઈ વિચાર જ'. ૨૪૮ ચિતિ૦

નિજ સેવકનઈ નૃપ તવ પૂછઈ, 'કુણ ઉત્તમ એ બાલ જ?';
'કલાચારિજ ઘરિ રહતો દીસઈ, વિદ્યા ભણઈ વિસાલ જ'. ૨૪૯ ચિતિ૦

પંડિતનઈ બહુમાન ધરીનઈ, 'એ કુણ?' પૂછઈ ભૂપ જ;
વિનય કરી રાજાનઈ સઘાલુ, ભાસઈ કુમર સરુપ જ. ૨૫૦ ચિતિ૦

રાય સેવક કહઈ 'આવો કુમરજી!, તેડઈ તુમ્હનઈ રાય જી;
ગજ બાંધિઉ આલાન જ થંભઈ, પ્રણમઈ ભૂપતિ પાય જી. ૨૫૧ ચિતિ૦

કરઈ પંચાંગ પ્રણામ સોભાગી, વિનયતાણો ગુણ ધારઈ જી;
દેઈ આલિંગન ભૂપતિ તેડઈ, અર્ધાસન બઈસારઈ જી. ૨૫૨ ચિતિ૦

શાલિવૃક્ષ જિમ શાલિ આવંતઈ, દીસઈ નીચી નમતી જી;
નુતે માન ઘણેરો પામઈ, નર શિરિ જુઉ ચડતી જી. ૨૫૩ ચિતિ૦

ઉત્તમ કુલનો અંગિત એહવો, જાણો વિનય પ્રમાણઈ જી;
આપઈ વસ્ત્ર-આભરણ ભલેરાં, ભૂપતિ અતિ તસ માનઈ જી. ૨૫૪ ચિતિ૦

'શસ્ત્ર-શાસ્ત્ર કેતુ તુમ્હે જાણો?', નિજ મુખિ કુમર ન ભાસઈ જી;
'સર્વ ગુણઈ કરી એહ સંપૂરણ', પંડિત ઈમ પ્રકાસઈ જી. ૨૫૫ ચિતિ૦

સુણી ઉત્તમ નર આપ પ્રસંસા, મનમાંહિ બહુ લાજઈ જી;
અવર તે ફોકટ નિજ ગુણ નિસુણી, રાસભની પરિ ગાજઈ જી. ૨૫૬ ચિતિ૦



ફૂલ :

રાજા મનિ હરખઈ તદા, સુણી કુમર વૃત્તંત;	
આગલિ કથા જેહવી હુઈ, તે સુણયો સહુ સંત.	૨૫૭
રાજસભાઈ આવીયા, એહવઈ મિલી મહાજન્ન;	
કરી રાજાનઈ ભેટણું, દીસઈ દીન વદન્ન.	૨૫૮
ભેટ સકલ તવ આપીઈ, કુમરનઈ કરી પસાય;	
મહાજન સવિ બોલઈ તદા, 'વીનતી સુણિ મહારાય!.	૨૫૯
તુઝ નગરી જે એહવી, અલકાપુરી સમાન;	
તે હુઈ દાલિદ્દ ઉરડી, કીજઈ કોઈ 'વિનાણ.	૨૬૦
જે કષ્ટઈ ધન મેલીઈ, તે લેઈ જાઈ ચોર;	
ફિરિ એકેલો નિસિ સમઈ, નયરિ પડીવઈ 'સોર'.	૨૬૧

ચોપઈ :

સુણિ રાજા કોધાનલ થાય, વેગઈ 'તલહાર તેડાવઈ રાય;	
'નગરી તાણી કાંઈ ન કરઈ સાર, દુખીયા લોક કરઈ પોકાર.	૨૬૨
જાઈ ચોર નિત ચોરી કરી, લોકતાણું ધન લીધું હરી;	
વંછઈ તૂં જો જીવિત સહી, પરગટ ચોર કરેવો વહીં.	૨૬૩
તુ વલતો બોલઈ કોટવાલ, 'સંભલિ રાય! પ્રજાના પાલ;	
મઈ 'ખપ કીધી ઝાઝી પરઈ, તુહિ ચોર ન આવિઉ 'કરઈ.'	૨૬૪
વલતુ રાય 'વિમાસઈ ઈસિઉં, 'હવઈ ઉપાય કરીસઈ કિસિઉં?';	
કુમરઈ તવ વીનવીઉ ભૂપ, ચોરતાણુ સુણી એહ સરુપ.	૨૬૫
'એ બીડો મુઝનઈ આપીઈ, નિજ કર મમ મસ્તકિ થાપીઈ;	
સાત દિવસ લગઈ બોલું 'સીમ, નહીતરિ જિમવાનુ મુઝ નીમ.	૨૬૬

૧. પુકિત. ૨. બચાવવાનો પોકાર. ૩. કોટવાળ. ૪. પ્રયત્ન. ૫. હાથે. ૬. વિચારે છે. ૭. મર્યાદા.

પાવકમાંહિ 'પઈસિઉં સહી, ચોર ગ્રહી જો આવું નહીં';
કરી પ્રતિજ્ઞા કુમર ઊઠીયો, રાયતણો તવ માગઈ દુયો. ૨૬૭

ઘરિ આવી ચિંતઈ મનિ સો ય, 'બઈઠા કામ કેણિ પરિ હોય?';
નટ-વિટ-લંઠતાણા જે ઠામ, વેશયા-વન-વાડી-આરામ. ૨૬૮

સૂનઈ મઠિ સૂનઈ દેઉલઈ, જટી-નટી-^૨જંગમનઈ મિલઈ;
ફિરઈ એકલો ખડગસહાય, દિવસ છ તસ ઇણિપરિ જાઈ. ૨૬૯

સાતમિ દિનિ ચિંતાતુર થઈ, બઈઠો એક પ્રદેસઈ જઈ;
'મઈ કીધો એ અનરથ મૂલ, પેટ મસલી ઉપાયુ સૂલ. ૨૭૦

છંડી સઘલો એહ કલેસ, લેઈ નારિનઈ જાઉ વિદેસિ;
છંડી છઈ આતમ હિત ભણી, જો હોઈ પૃથવી બાપહ તણી. ૨૭૧

યત:

ત્યજેદકં કુલસ્યાર્થે, ગ્રામસ્યાર્થે કુલં ત્યજેત્ ।

ગ્રામં જનપદસ્યાર્થે, આત્માર્થે પૃથિવીં ત્યજેત્ ॥

[પન્નતન્ત્ર-૧/૩૮૬]

વલી નિજ ચિત્તિ વિમાસણ કરઈ, થાસઈ અપયશ માહરઈ સિરઈ;
વર છંડીજઈ જે નિજ પ્રાણ, વાચા પાલીજઈ ^૩નિરવાંણિ ૨૭૨

ઉત્તમ કુલિ ઉપન્નો જેહ, ન કરઈ ભંગ પ્રતિજ્ઞા તેહ;
શેષનાગિ જો ઘરણી ઘરઈ, આજ લગઈ નવિ મેલહઈ ^૪પરી ૨૭૩

વડવાનલ કરઈ સાયર સોસ, તુહઈ ન આણઈ મનમાં રોસ;
બોલ્યા બોલ સભામાંહિ જઈ, તે પાલેવા નિશ્ચલ થઈ. ૨૭૪

ઇમ ચીંતી ધીરજ મનિ ઘરઈ, સંધ્યા સમઈ પુર બાહિર ફિરઈ;
ચકિત થઈ જોવઈ ચિહું દિસા, ચિંતાતુરના લક્ષણ ઇસ્યા. ૨૭૫

૧. પ્રવેશી જઈશ. ૨. ફકીર. ૩. મૃત્યુ આવે તોય. ૪. દૂર મુકી.

દૂહા :

ઘણી ભૂમિ આવિઉ તદા, મુંકિઉં પુર અતિ દૂરિ;
સેસ રહિઉ દિન પાછિલો, અરુણ કાંતિ ધરઈ સૂર. ૨૭૬

પંખીડા ટોલઈ મિલ્યા, તરુવર કરઈ નિવાસ;
સંઝરાગ પરગટ હુઉ, ભોગી નર સુવિલાસ. ૨૭૭

ફલ-દલ છાયાઈ કરી, દેખી મોટો વૃક્ષ;
બઈઠો કુમર તિહાં જઈ, મનિ ચીંતઈ વલી દક્ષ. ૨૭૮

ઢાલ : ૧૫ રાગ- સામેરી.

દૂરિ થકી દૃષ્ટિ ચઢીઉ, આવંતો ^૧અવધૂત રે;
અતિ ઊંચો મોટી તસ કાયા, જાણે એ યમદૂત. ૨૭૯

સોભાગી! ચિંતઈ ચતુર કુમાર, એ નહી મનોહાર. આંકણી.

રાતાં વસ્ર નઈ રાતા લોચન, દીસઈ અતિ વિકરાલ રે;
રાતું ધ્યાન ધરઈ મનમાંહિ, એ નગરીનો કાલ. ૨૮૦ સોભાગી૦

સુડાદંડ સરિખા દીસઈ, જેહના બે ભુજા દંડ રે;
અતિ લાંબા નઈ દીરઘ જંઘા, દીસઈ જાનુ પ્રચંડ. ૨૮૧ સોભાગી૦

જુવો જટા ધરઈ અતિ મોટી, સંખતાણી ધરિ માલ રે;
શ્રવણે લલકતિ ^૨સ્ફુટિકની મુદ્રા, ચંદને ચર્ચિત ભાલ. ૨૮૨ સોભાગી૦

કપટ વેષ ધરી તવ આવિઉ, ^૩સહસા કુમરની આગઈ રે;
લક્ષણ કરી જાણિઉ તસ્કર, કુમર તે આયસ માગઈ. ૨૮૩ સોભાગી૦

વિનય કરી તસ ચરણઈ લાગઈ, કુમરઈ લહિઉ ^૪પ્રસ્તાવ રે;
^૫ચતુ શિરોમણિ તેહનઈ કહીઈ, જે જાણઈ ચિત્તભાવ. ૨૮૪ સોભાગી૦

‘કુણ તું? કિણિ કારણિ ઇહાં બઈઠો?, ચિંતાતુર બહુ દીસઈ રે’;
કુમર કહઈ ‘મુઝ વંછિત ફલીયા, જોતાં નયણે હીસઈ. ૨૮૫ સોભાગી૦

ધનહીન હું દારિદ્રે નડીયો, તિન હું દીસું દીન રે’;
‘ગૈરક કહઈ ‘તુઝ દારિદ્ર છેદું, મ મ થાઈસિ મનિ ખીણ’. ૨૮૬ સોભાગી૦

સૂરજિ અસ્ત હુઉ ઇણિ અવસરિ, પસરિઉ ૨તિમરનું પૂર રે;
કરિ ગ્રહી કાતી ઉઠિઉ જુઠો, લીધો વેસ તે ફૂર. ૨૮૭ સોભાગી૦

‘આવિ વચ્છ! મુઝ સાથઈ વહિલો, ટાલુ દાલિદ્ર તુઝ રે’;
ખડગ ધરી તસ પૂંઠિ ચાલ્યો, ચિંતિત ફલીઉ મુઝ. ૨૮૮ સોભાગી૦



ચોપઈ :

હવઈ આવઈ વિવહારી ઘરઈ, દેઈ ખાત્ર નઈ લખમી હરઈ;
દ્રવ્ય ઘણો લેઈ તિહાં થકી, ચિંતઈ ચિત્તિ વલી પાતકી. ૨૮૯

કુમરનઈ મુંકી તિણિ ઠામિ, ચહુટામાંહિ આવઈ તામ;
તિહાં સૂતા દાલિદ્રી જેહ, હાથિ કરી ઊઠાડ્યા તેહ. ૨૯૦

દેઈ ભાર તસ સિરિ ઉપરિ, મૂલ લેઈ આવેયો ઘરઈ;
ઈમ કહી ચાલ્યા સઘલા નરા, મન પરિણામ નહી સુંદરા. ૨૯૧

પુર બાહિર તવ આવ્યા ઘસી, કુમર કરઈ વિમાસણ ઈસી;
'હણી ચોરનઈ ટાલું શિલુ, છલઘાતી નવિ કહીઈ ભલો. ૨૯૨

યત :

મિત્રદ્રોહકૃતઘ્નસ્ય, સ્ત્રીઘ્નસ્ય પિશુનસ્ય ચ।
ચતુર્ણાં વયમેતેષાં, નિઃકૃતિં.....।।

જોઉં એ કિણિ થાનકિ રહઈ? કેતી લખમી એ સંગ્રહઈ?';
ચાલિઉં કુમર કરી મન ઠામિ, આગલિ થાસઈ વાત વિરામ. ૨૯૩

પુર મુંકી વનિ આવ્યા જિસઈ, ચોર વચન બોલિઉં વલી તિસઈ;
'અજી રાતિ તુ દીસઈ ઘણી, કરી નિદ્રા 'વઉલુ યામિની'. ૨૯૪

કુ[મ]ર વાત તસ અંગી કરી, બઈઠા બેહુ ધીરજ ધરી;
માહોમાંહિ ન કોઈ 'વીસઈ, સુણયો હવઈ આગલિ જે હુસઈ. ૨૯૫

ભારવાહક સહુ નિદ્રા કરઈ, કપટ-નિદ્રા બેહુ જણ ધરઈ;
ઊઠિઉં કુમર કરી ચેતના, સૂતા નર છેત્રાઈ ઘણા. ૨૯૬

મૂક્યો જે વલી જે નિજ સાથરો, લેઈ ખડગ નઈ બઈઠો 'પહરો;
અપ્રમત્ત જિમ હોઈ જતી, તિમ તે કુમર હુઉ શુભમતી. ૨૯૭

- ઊઠિઉ ચોર મનિ આણી રીસ, રંકતણા તે છેદઈ સીસ;
આવી નિરખઈ કુમરનઈ જામ, ઘાઉ ખડગ ^૧કરી કરિ તામ. ૨૯૮
- ‘રે રે દુષ્ટ! ઘણા દિન ગયો, અશુભ ઉદય તુંઝ આજ જ થયો;
છલઘાતી મોટો પાતકી, મુઝ આગલિ કિહાં જાઈસ સકી?’. ૨૯૯
- રોસ કરી ઘાઉ ઘડહડી, ચોરતાણી તવ વીવી પડી;
કીધો જ્યા....., મારિઉ ચોર કરી તવ ભેદ. ૩૦૦
- પાડિઉ ભૂમિ કરઈ પોકાર, ‘અહો! અતુલબલ એહ કુમાર;
ચોર ભુંજગમ માહરો નામ, લેઈ ધન ઊજાડિઉ ગામ. ૩૦૧
- ખિણમાંહિ જાસઈ માહરા પ્રાણ, વાત એક સુણિ બુદ્ધિનિધાન!;
સ્મશાનભૂમિ જે નગરીતણી, જાયો છઈ દક્ષણ દિસિ ભણી. ૩૦૨
- તિહાં વટવૃક્ષ મોટો છઈ એક, પંખીડા રહઈ અનેક;
તે હેઠલિ ભૂમિગ્રહ જોઈ, તે મુઝ રહિવા મંદિર હોઈ. ૩૦૩
- વીરમતી ભગિની માહિરી, યોવન વેશિ સા પરવરી;
તિહાં જઈનઈ કરયો સંકેત, દેખી તુમ્હનઈ કરસઈ હેત. ૩૦૪
- મનવંછિત જઈ કન્યા વરો, થાહરી લખમી નિજ કરિ કરો;
તિહાં રહયો નિશ્ચલ મનિ થઈ, આપદ સવિ દૂરિ તુમ્હ ગઈ’. ૩૦૫
- ઈમ કહી ચોર થયો ^૨નિષ્ફંદ, કુમર તણો ભાગો સવિ દંદ;
લેઈ ખડગ તિહાંથી સંચરઈ, વહી આવઈ ^૩પરમોષણ-ઘરઈ. ૩૦૬

ઢાલ : ૧૬, રાગ-મલ્હાર

હવઈ તે રાજકુમાર ખડગ કરિ એકલો રે, આવી ગુફાનઈ બારિ ધીરજ ધરી ઊભલો રે;
સાદ સુની નારિ આવઈ તવ ઝલફલી રે, પેખી કુમરનઈ તામ થઈ ચિત્તિ આકલી રે. ૩૦૭

૧. હાથમાં લઈ. ૨. હલન-ચલન રહિત. ૩. ચોરનાં ઘરે.

પૂછઈ અબલા તામ ‘આવ્યા કિણિ કારણિ રે?, શાદ કરો કિમ સ્વામિ! આવી મુઝ બારણઈ રે?’; ભાખઈ પૂરવ વાત કુમર તસ આગલિ રે, વીરમતી એક ચિત્તિ ઊભી રહી સાંભલઈ રે. ૩૦૮

સૂણી બંધવની વાત કહઈ જુઠી નહી રે, સંભાર્યા તવ બોલ અવધિતણા સહી રે;
મની ચીંતઈ હવઈ નારિ ઉપાય ‘કો કીજઈ રે?, નિજ બંધવનો વઈર કિણિપરિ લીજઈ રે?’ ૩૦૯
અતિ આદર સનમાન કુમરનઈ કીજઈ રે, ઘરિ આવો પ્રાણનાથ! યોવનરસ લીજઈ રે;
હાવભાવ સા નારિ દેખાડઈ નિરમલા રે, ચમકઈ ચિત્તિ કુમાર ઉપાય નહી ભલા રે. ૩૧૦

યત:

नदीनां च नारीनां च, श्रृंगिणां शस्त्रधारिणाम् ।

विश्वासो नैव कर्तव्यः, स्त्रीषु राजकुलेषु च ॥

બઈસારી નિજ સેજિ બોલઈ વલી બોલડા રે, ‘એ તન-ધન-જીવિત તુઝ મ થાસિઉ કોરડા રે;
પુઢો પ્રીઊ ખિણ એક એણી રુડી સેજડી રે, જાઉં વિલેપણ કાજિ ન થાસઈ એક ઘડી રે’. ૩૧૧

ઇમ કહી ઊંઠી તામ થઈ ઉતાવલી રે, ચિંતઈ રાજકુમાર નારિ નહી એ ભલી રે;
વઈરીના ઘરમાંહિ નિચિંત ન સૂઈઈ રે, જો કીજઈ વિસવાસ તુ જીવિત ખોઈઈ રે. ૩૧૨

નારિતાણા એ દોષ સુણો સાત મૂલગા રે, જનમ થકી કરઈ લોભ ન ગણઈ બંધવ સગા રે;
મતિ હોઈ તસ મૂઢે અલીક ન પરિહરઈ રે, દેહી સર્વ અર્શુચ્ય સાહસ મૈનિ અતિ ઘરઈ રે. ૩૧૩

હોઈ બલ અંતિ અંગિ લજજા નહી સાતમી રે, મ કરો તસ વીસાસ આણી મનિ મતિ સમી રે;
જે કામીનઈ(૨) આપ આપઈ ચિત્તિ નારિસુ રે, તે પડઈ દુખ અગાધિ સજન સુનયો ઇસિંઉ રે’. ૩૧૪

ઇમ ચિત્તિ ચિંતી તામ શય્યા મૂંકઈ ઇસિંઈ રે, કુમરઈ દીઠી તામ શિલા પડતી તિસઈ રે;
મનિ હરખી તવ મૂઢ નાચતી ઇમ ભણઈ રે, ‘મુઝ બાંધવનઈ મારિ જાઈસ કિહાં કણિ રે?’. ૩૧૫

કોપ કરી મનમાંહિ નારી કેસઈ ગ્રહી રે, ‘રે!’ રે! સંભલિ દુષ્ટ! મારે મુઝ કો નહી રે;
જો જાગઈ પરરાતિ તે આપણી કિમ સૂઈ રે?’, લાજ અબલા તામ કે સાહમું નવિ જુઈ રે. ૩૧૬

દૂહા :

વીરમતી લેઈ કરી, પ્રણમ્યા ભૂપતિ પાય;	
‘એ તસ ભગની જાણ્યો, ચોર હણ્યો વલી રાય!’.	૩૧૭
સુણી ભૂપતિ તવ ચમકીઉ, એ મોટો સાહસીક;	
ચોર સબલ જિણિ વિસિ કર્યો, એકલડઈ નિરભીક.	૩૧૮
ભૂમિગૃહ દેખાડીઉ, ચોરતાણો જે ગેહ;	
રાજા મનિ હરખિઉ ઘણું, કુમર ઉપરિ ધરઈ નેહ.	૩૧૯
શત ઘોડા શત ગામસિંઉ, શત ગજ કોશ ભંડાર;	
કમલસેનાસિઉ આપીયો, બહુ પાયક પરિવાર.	૩૨૦
જસ પસરિઉ તસ ચિહુંદિસિ, પામિઉ પુન્યઈ રાજ;	
પુન્યથકી સંપત મિલી, સીધા સઘલાં કાજ.	૩૨૧
રાજલીલા સુખ ભોગવઈ, પુન્યતાણઈ સુપસાય;	
....., ખિન વરસા સો થાય.	૩૨૨

ઢાલ : ૧૭, રાગ-કેદારો.

નિસિ-દિવસ મનમાંહિ વલી, ચિંતવઈ રાજકુમાર;	
‘એ અથિર લીલા માહરી, વિના મદનમંજરી નારિ’.	૩૨૩
કુમરજી ચિંતઈ હીયડલઈ નેહ, જિમ બાપીયડા મેહ. આંકણી.	
જે જેહનઈ ચિત્તિમાં વસઈ, તે તેહસિઉં કરઈ રંગ;	
^૧ ગિરિસુતાસિઉ છલ દાખવી, ^૨ હર સિરિ ધરઈ નિત ગંગ. ૩૨૪ કુમરજી	
મધુકરઈ ચંપક પરિહર્યુ, માલતીસિઉં ઘણ નેહ;	
ચાતુકે અવર જલ સવિ તજ્યું, નિસિદિનિ ધરઈ મનિ મેહ. ૩૨૫ કુમરજી	

- જાઈ જુઈ કેતક પરિહરી, ^૧હરિ ચડઈ ^૨આક-^૩ધંતૂર;
શશિ ^૪અંકિ ધારઈ મૃગ સદા, નવિ રહઈ એક ખિણ દૂર. ૩૨૬ કુમરજી૦
- ગુણિ મોહીઉ કુમરીતાણઈ, રચણ-દિવસ રહઈ સંલીન;
ખિણ એક વરસ સમો હવઈ, વારિ વિના જિમ મીન. ૩૨૭ કુમરજી૦
- કુલ-સીલ-લજજા તવ લગઈ, તવ લગઈ જગિ લહઈ માન;
વર બુદ્ધિ-વિદ્યા તવ લગઈ, નવિ લગઈ મનમથ બાણ. ૩૨૮ કુમરજી૦
- ઈણિ સમઈ સુંદર ભામિની, આવી તે કુમર આવાસિ;
અતિ ચતુર નિરુપમ દુતિકા, નાખતી કામીજન પાસિ. ૩૨૯ કુમરજી૦
- ચંદ્રવદની ચારુ સુલોચની, ચાલતી ચાલિ ^૫ગયંદ;
કુચ કનકકુંભ સોહઈ ભલા, કટિલંકઈ જીત્યઉ ^૬મૃગંદ ૩૩૦ કુમરજી૦
- વેખિ દંડિ ફણી જીતિઉ સહી, કોકિલા કંઠ વિલાસ;
મુખિ મધુર વાણી બોલતી, આવી કુમરનઈ પાસિ. ૩૩૧ કુમરજી૦
- નિજ સીસ હરખઈ નામંતી, મારતી મનમથ બાણ;
હાવભાવ ભેદ દેખાડતી, માગતી કુમરનું માન. ૩૩૨ કુમરજી૦
- નિરખી તે નયને દુતિકા, હરખઈ તે રાજકુમાર;
કરઈ છાંટણાં કુંકમતાણા, ચંદન ભરીય કચોલ ૩૩૩ કુમરજી૦
- દાન-માન બહુ દીઈ તેહનઈ, અતિ ચતુર તેહ કુમાર;
મધુર વચનિ પૂછઈ તદા, આવ્યા તણો વિચાર. ૩૩૪ કુમરજી૦



ઢાલ : ૧૮, દેસી-જકડીની. જયાની સુદાગર કુ હુંય લલના દેસી-એ દેસી.

મધુર વચને તવ દુતી બોલઈ, ‘અવર પુરુષ નહી તુમ્હ સમ તોલઈ;
વચન સુણઉ એક કુંઅર! મોરા, મંજરી વંછઈ સંગમ તોરા વચન૦. ૩૩૫

વારિ વિના જિમ રહઈ મીના, તિમ સા નારી રહઈ નિત દીના વચન૦;
પહિલું જાસું કીજઈ નેહા, તાકું અંતિ ન દીજઈ છેહા વચન૦. ૩૩૬

કિન અવગુન મુઝ ચિત્તિ ઉતારી?, મન હર લીનુ રાજકુમારી વચન૦;
વિરહ વેદન મૂછાની દેહા, સંગમજલ કરી સીંચુ તેહા વચન૦. ૩૩૭

પુરજન કીરતિ તોરી બોલઈ, પરઉપગારી કો નહી તુમ્હ તોલઈ વચન૦;
ગૂંથી તુમ્હ ગુણ કેરી માલા, મદનમંજરી ઘરઈ રુદય વિસાલા વચન૦. ૩૩૮

આસ્યા બાંધી તુમ્હસિઉં મોટી, હવ ઈમ મ કરયો પ્રીતિ જ ખોટી’ વચન૦;
દૂતી વચન સુની મનોહારા, જાગઈ ચિત્તિ અતિ કામ વિકારા વચન૦. ૩૩૯

જે હોઈઅ ચતુર મૂગધ ગમારા, તે નવિ જાણઈ દૂત વિચારા વચન૦;
આપઈ નિજ કર ફૂલ-તંબોલા, બોલઈ કુંઅર બોલ અમોલા વચન૦. ૩૪૦

‘મમ મન ભમર રહઈ તુમ્હ પાસા, મંદિર રહયો ઘરી મનિ આસા વચન૦;
સમયોચિત કીજઈ ચિત્ત વિમાસી’, આવી દૂતિ વાત પ્રકાસી વચન૦. ૩૪૧



દૂહા :

વચન સુણી તવ કુંઅરી, હરખ ધરઈ નિજ ચિત્તિ;
ધરી આસ્યા મંદિર રહઈ, પ્રીતમ સમરઈ નિત્તિ. ૩૪૨

આસ્યા બંધી બાપ્પીહો, રહઈ તે આકઈ માસ;
પ્રીઉ-પ્રીઉ કરતા તેહની, જલધર પૂરઈ આસ. ૩૪૩

અગડદત્ત સુખઈ રહઈ, પામી નૃપનૂં માન;
હવઈ સંબંધ જિસ્યો હુઉ, તે સુનયો આખ્યાન. ૩૪૪

ઢાલ: ૧૯, રાગ-ગુડી, બાહુબલિ રાણો ઇમ ચીંતવઈ-એ દેસી.

એકદા કરભિ આરોહીયા, આવીયા સેવક તામ રે;
બે કરજોડીનઈ ઉભલા, કરીય પંચાંગ પ્રણામ રે. ૩૪૫ કુમર૦

‘કુમર! સુણુ એક વીનતી, મનિ ધરી હરખ અપાર રે;
મોહુ ધરી રે નિજ રાજની, વહિલડી કડુ પ્રભુ! સાર રે’. ૩૪૬ કુમર૦

કુમર તે લોચનિ જલભરી, પૂછઈ હવઈ કુસલ નિજ તાત રે;
‘સુણઉ કુમર! સલુણડા!, ભાખું હવઈ ઘરતાણી વાત રે. ૩૪૭ કુમર૦

તુમ્હ વિના સુખ નહીં તાતનઈ, માયનઈ મનિ અતિ દાહ રે;
રયન-દિવસ તસ લોચનઈ, ઝરઈ અતિ નીર-પ્રવાહ રે. ૩૪૮ કુમર૦

પુત્ર વિણ રાણિ-^૧મરાજની, કુણ કરઈ તેહની સાર રે;
સૂના મિંદિર-^૨ઘરઉર જાઉ, ગજ-રથ-તુરીય-તુખાર રે. ૩૪૯ કુમર૦

સુત વિન દેસ તે નવિ રહઈ, સબલ સીમાધિપતિ થાય રે;
સીહ સમ દુદ્ધર તું વડો, આવો હવઈ કરીય પસાય રે. ૩૫૦ કુમર૦

ચિહ્નદિસિ કીરતિ વિસ્તરી, કીધલાં સખલ તઈ કાજ રે;
ક્ષિત્રીયવંશ સોભાવીયો, વિસ્તરી તાતની લાજ રે.

૩૫૧ કુમર૦

ગજ જિમ રઈ 'રેવાનદી, ચાતુક મનિ જિમ મેહ રે;
તિમ નિત સમરઈ ગુણ તોરડા, તુમ્હ વિના જીવિત સંદેહ રે'.

૩૫૨ કુમર૦

ચરતાણા વચન સુણી એહવા, કુમર મનિ વાધિલો પ્રેમ રે;
'મુઝ વિરહઈ દુખ તાતનઈ, તુ ઈહાં રહીઈ હવઈ કેમ રે?'.

૩૫૩ કુમર૦



દૂહા :

વચન સુની ઇમ દૂતના, ચિંતઈ રાજકુમાર; વીનવીઈ નૃપનઈ જઈ, કીજઈ ગમન પ્રકાર.	૩૫૪
કરી પ્રણામ ભાખઈ ઇસિઉં, 'આપઉ આયસ રાજ!; જિમ જઈઈ નિજ પુર ભણી, સીઝઈ વંછિત કાજ'.	૩૫૫
વલતુ નૃપ બોલઈ ઇસિઉં, 'વચન સુનઉ મુઝ એક; રાજલીલા સવિ તાહરી, સુખ ભોગવું અનેક.	૩૫૬
મુઝ પુર તઈ સોભાવીઉ, કરી મોટઉ ઊપગાર; પુરજન કીરતિ તાહરી, વદઈ અનેક ઉદાર'.	૩૫૭
કુમરતાણઉ આગ્રહ લહી, રાજા મનનઈ રંગિ; કરઈ 'સજાઈ રુયડી, મેલ્હઈ કુમરી સંગિ.	૩૫૮

ચોપઈ :

હવઈ નૃપ કુમર ૨સંપ્રેડો કરઈ, ભોજન કારણ તેડઈ ઘરિ; કરી તિલક તંદુલ રોપીયા, છાંટી કુંકમ શ્રીફલ દીયા.	૩૫૯
આપઈ રત્નજટિત ૩મુંદ્રડી, આપઈ કંકણ સોવન કડી; આપઈ મુક્તાફલના હાર, આપઈ મુગટ રયાણ-ઝલકાર.	૩૬૦
હીર ચીર સુંદર પટ ફૂલ, આપઈ ખીરોદક બહુ મૂલ; આપઈ મોદિક કેરા ૪માટ, આપઈ સુંદર સોવન ખાટ.	૩૬૧
ગજ-રથ-ઘોડા-પાયક ઘણા, આપઈ રાય તે સોહામણા; ઇમ અનેક સબલ ૫દાયવો, આપી નેહ ઉપાયો નવો.	૩૬૨
અનેક દાસીસું પરવરી, ચાલી કમલસેના સુંદરી; માય-તાય મોકલામણ કરઈ, નિજ નયને આસુંજલ ભરઈ.	૩૬૩

૧. શણગાર. ૨. વળાવવાની વિધિ. ૩. વીંટી. ૪. માટલા. ૫. દાયજો.

માતા તસ સીખામણ દીઈ, 'નિજ પતિ વચન નવિ લોપઈ;' વિનય કરીનઈ પ્રણમઈ પાય, આપી માન વઉલાવઈ રાય.	૩૬૪
શુભવેલા શુભ મહુરત ધરઈ, પુર બાહિર ઉતારા કરઈ; સકલ સૈન્ય તિહા થાપઈ ભલો, કુમર રહ્યો મંદિર એકલો.	૩૬૫
અસ્તાચલિં જવ પુહતો ભાણ, કુમર કરઈ ચિંતન અસમાન; રયણિ પ્રહર સમય જબ હુયો, તુરંગમ રથ કુમરિ સજજીઉ.	૩૬૬
કુમરઈ તિહાં દૂતી મોકલી, આવી નારિ તિહાં ઝલફલી; કરઈ અમર પ્રીઆણો આજ, આવો જો તસ મિલવા કાજ.	૩૬૭
તવ એહવો સંકેત જ લહી, મદનમંજરી ચાલી ગહગહી; સખી સહિત તિહાં આવઈ વહી, રથ રાખિઉ કુમરઈ જિહાં સહી.	૩૬૮
ભાગો વિરહ નઈ આસ્યા ફલી, કુમરી-કુમર મિલી જોડિલી; ખેડી રથ વહી આવઈ તિહાં, સબલ સૈન્ય ઉતારિઉ જિહાં.	૩૬૯
આવી સઘ ^૧ પ્રિયાણક કરઈ, કુમર મનિ અતિ ઊલટ ધરઈ; ગાજઈ ગુહિરઉ ભેરી-નાદ, બંદીજન બોલઈ જયવાદ.	૩૭૦
અતિ દુદ્ધર ^૨ સિંધુર મલપતા, સુંડાદંડ જ ઉલાલતા; સીસ સીંદૂર પ્રબલ મદ ઝરઈ, મધુકર તિહાં ગુંજારવ કરઈ.	૩૭૧
કાલી મેઘતાણી જિમ ઘટા, ચાલઈ આગલિ મયઘટા; ઢલઈ ઢાલ તિહાં ^૩ પાખર ઢલી, વાજઈ ઘંટા ઘંઘર મિલી.	૩૭૨
^૪ કાછેલા તેજી સંચરઈ, ^૫ પાખરીયા હેપારવ કરઈ; સુભ લક્ષણ સુંદર સોભતા, ચાલ્યા હયવર બહુ હાંસતા.	૩૭૩
પંચ વરણ નેજા ફરહરઈ, મધુર નાદ વાજા ધુરહરઈ; બિહુ પાસઈ ઢલઈ ચામર સાર, ધરઈ છત્ર સિરિ અતિ મનોહાર.	૩૭૪

અતિ ઉછકિ મારગિ નિત વહઈ, કાસી સીમ ઘણી ભુઈ રહઈ;
અટવી એક દેખઈ નયાણલે, કુમર સૈન્ય તેમાંહિ ચલઈ. ૩૭૫

સરલ તરલ તિહાં વૃક્ષ અનેક, જોતાં કોઈ ન પામઈ છેક;
પગિ-પગિ નીર પ્રવાહ જ ઝરઈ, વાઘ-સિંહ ^૧ગુંજારવ કરઈ. ૩૭૬

સૂરિજ કિરણ નવિ ફરસઈ જિહાં, ગિરિ-^૨ગુહવર વિસમા વલી તિહાં;
વહી આવ્યા તિનિ થાનકિ જામ, તિનિ અવસરિ તિહાં હુઉ વિરામ. ૩૭૭

ઢાલ : ૨૦, દેસી- ચોમાસાની, રાગ- સારિંગ મહુર

ઇણિ અવસરિ તિહાં આવીયો, વરષા રિતુ મનોહાર;
પ્રગટઈ વાદલની ઘટા, દહુ-દિસિ ઘોર અંધાર. ૩૭૮
પાવસ પ્રગટિઉ હે સહી આંકણી.

એક પ્રગટિઉ પાવસ માસ સુંદર, વીજુલી ઝબકા કરઈ,
ઘનઘોરિ વરષઈ મોર હરખઈ, ^૩વિરહની મનિ દુખ ધરઈ;
અતિ જલધિ ગુહિર ગંભીર ગાજઈ, હરખઈ મન સંયોગીયાં,
પ્રીય સાથિ અબલા, ચિત્ત વિમલા ભોગીયાં. ૩૭૯

બપીહા પીઊ-પીઊ લવઈ, શબદ સુહાવઈ રે કાનિ;
^૪પંથી પંથી ન કો વહઈ, ભૂ-રમણી ધરઈ માન. ૩૮૦ પાવસ૦

એક માન ધરતી મનહરતી, નીલ ચરણા તવ ધરઈ,
ઇણિ સમિ કુમર નરિંદ સુંદર, ચિત્તિ ચિંતન ઈમ કરઈ;
'હજી પંથ મોટઉ નહી છોટા, લોક સવિ થાસઈ દુખી,
સુભ ભૂમિ નિરખી મન્નિ હરખી, સેન તિહા રાખઈ સુખી. ૩૮૧

તિણિ અવસરિ પક્ષીપતિ, જાણી કુમર નિવેસ;
સીહ સબલ જિમ ઊઠીયો, લેવા ઋદ્ધિ અસેસ. ૩૮૨ પાવસ૦

૧. ગર્જના. ૨. ગુફા. ૩. વિરહણી સ્ત્રી. ૪. માર્ગમાં મુસાફર.

સવિ શ્રદ્ધ લેવા બલ હરેવા, સબલ સેના સજ કરી,
 આવીયા સુભટ સંગ્રામ સૂરા, કુંત-ભાલા કરિ ધરી;
 ઊછલઈ અંબર જાણે તુંબર, દીસતા અતિ દુહરા,
 હાકતા અરિજન માન ગાલઈ, યમદૂત જાણે એ ખરા.

૩૮૩

નિજ સેનાસિંહ આવીઉ, વાજઈ તબલ નીસાંણ;
 હય હેષારવ હીંસતા, માગત બોલઈ માન.

૩૮૪ પાવસ૦

મુખિ માન બોલઈ સિંહ તોલઈ, અવર નહીં તુમ્હ સમવડિ,
 સંગ્રામિ સૂરો યુદ્ધિ પૂરો, અવર નવિ કો તુમ્હ ભિડઈ;
 ઈમ કરી આડંબર સાથિ સંબર, અભિમાન મનમાંહિ ધરી,
 તેનઈ ઠામિ આવઈ ભેરી વજાવઈ, જિહાં કુમર સેના ઊતરી.

૩૮૫



દૂહા :

તવ કોલાહલ ઉછલ્યો, સહસ્રા સેનામાંહિ;	
બીહંતા નર બાપડા, ઋદ્ધિ લેઈનઈ જાય.	૩૮૬
અગડદત્તકુમાર તવ, ધરી ધીરજ મનમાંહિ;	
પડહ વજાવી કટકમઈ, બઈઠો અધિક ઉચ્છાહિ.	૩૮૭
ભેરી-ભંભાનાદ તવ, વાજઈ તબલ નીસાંણ;	
હય-ગય-રથ-પાયક તિહાં, મેલઈ કુમર સુજાણ.	૩૮૮

ઢાલ : ૨૧, રાગ- ભૂપાલ પવાડી વરઝલ્લર તુંગલ ભેરિ સાદ.

નૃપ આણ ધરી શિરિ ઊપરિ, સૂર સુભટ સન્નાહ તિહાં ધરઈ;	
લોહ ટોપ આટોપ કરઈ ઘણા, દીસતા અતિ બીહામણા.	૩૮૯
ભરઈ બાણતાણા વલી ભાથડા, કરિ કોધઈ લોચન રાતડાં;	
કરિ ^૧ કાતી રાતી ઝલહલઈ, કાયર નર દેખી ખલભલઈ.	૩૯૦
વલી આગલિ મયગલની ઘટા, જાણે કરી આવી ઘનઘટા;	
અતિ દુઝ્ઝર ^૨ સિંદૂર મદિ ભર્યા, ^૩ પુંતાર ચડ્યા વલી આકરા.	૩૯૧
સૂંડાઈંડઈ ખડગ ઉલાલતા, ચાલ્યા અરિજન દલ પાલતા;	
પડઘા પડછંદઈ પાડતા, ચાલ્યા ખુર રેણુ ઉડાડતાં.	૩૯૨
હયવર હેષારવ હીંસતા, દેખી નર નાસઈ નીસતા;	
ચતુરંગ સેનાસિંઉ તિહાં સહી, રણભૂમઈ આવઈ કુમર વહી.	૩૯૩
ફોજ-ફોજ મિલી તિહા સામહી, વાજઈ નીસાંણ નઈ ખરમુહી;	
નાલિ ગોલા બહુ તિહાં ગડયડઈ, માહો-માંહિ સુભટ ભલા ભિડઈ.	૩૯૪

સીંધુડો રાગ તિહાં સજઈ, સિરણાઈ નાઢ(દ?) ભલો વજઈ;
અતિ મૂંકઈ સબલ બાણાવલી, દેખી નર કે જાઈ ટલી. ૩૯૫

વડી વાર સંગ્રામ તિહાં હુઉ, પક્ષીપતિ તિહાં આપઈ દૂઉ;
તવ ધાયા ધીર ભલા ઘસી, દેખી કુમર કટક જાઈ ખસી. ૩૯૬

રથ એકઈ કુમર તિહાં ભયઉ, નિજ નારી સરીસઉ તે રહિઉ;
જિમ ધાયઈ કેસરિ ગજઘટા, તિમ ભંજઈ રિપુ કેરી ઘટા. ૩૯૭

તિણિ અવસરિ પાલિતાણુ ઘણી, ઊભો તિહાં દેખઈ મહારણી;
અંગોઅંગિ કરઈ યુદ્ધ આકરો, એક એકથી નવિ જાઈ પહરો. ૩૯૮

અતિ-દુર્જય તે પક્ષીપતિ, તવ ચિંતઈ કુંઅર સુભમતિ;
'બલ છલ કોઈ ઇહાં કીજઈ, તો દુદ્ધર રિપુનઈ લીજઈ'. ૩૯૯



દૂહા :

અગડદત્તકુમાર તવ, ચિંતઈ મનહ મઝારિ;
 ‘કિમ આવઈ વસિ માહરઈ?, કીજઈ સોય પ્રકાર. ૪૦૦

જવ પ્રસ્તાવ લહઈ જિસ્યઉ, તિમ ચાલઈ જે લોઈ;
 તે પંડિત પૂરો કહિઉ, ગંજિ ન સકઈ કોઈ. ૪૦૧

બલપાઈ બુદ્ધિ ભલી કહી, જો ઊપજઈ તિણિવારિ;
 જંબૂકે સીહ જ જિમ હણ્યઉ, બુદ્ધિતાણઈ અનુસારિ. ૪૦૨

[પશ્ચતન્ત્રસ્ય કથાનકં]

ઢાલ : ૨૨, રાગ-મહાર ચતુર ચોમાસું પડકમી-એ દેસી.

નૃપસુત કહઈ નિજ નારિનઈ, ‘સુણુ એક મુઝ વાણિ રે;
 સુગુણ સનેહી તું સહી, કરો એથિ વિનાણ રે. ’ ૪૦૩

કુમર કહઈ નિજ નારિનઈ, ‘સબલ પલ્લીતાણુ રાય રે;
 યુધ્ધ કરી નવિ જીપીઈ, છલિ એ વશિ થાય રે. ૪૦૪ કુમર૦

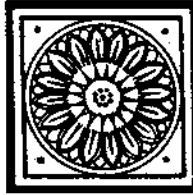
સોલ શ્રંગાર પૂરા સજી, કરી મદનનૂં પૂર રે;
 બઈસો રથ આગલિ થઈ, જિમ રિપુ રહઈ દુરિ રે.’ ૪૦૫ કુમર૦

રુપઈ મદન પ્રિયા જિસી, ચલઈ ગજગતિ ચાલિ રે;
 કંતનુ આયસ સિરિ ધરી, રચઈ રુપ વિસાલ રે. ૪૦૬ કુમર૦

પહિરણિ પીત પટોલડી, ચરણઈ ઝંઝર ઝમકાર રે;
 અંગુલી પહિરીયા વીછીયા, કરતી રમઝમ ઝમકાર રે. ૪૦૭ કુમર૦

જંઘ-જુગ ^૧રંભા ઉપમ કહી, કટિ-લંક મૃગરાજ રે;
 ખલકતી સોવન મેખલા, ઘરઈ ^૨ખિંખની સાજ રે. ૪૦૮ કુમર૦

કુચ-યુગ કલસ સોવન તણા, કસિઉ કંચૂ વિસાલ રે; દેખી કામીજન મન હરઈ, ધરઈ સોવન માલ રે.	૪૦૯ કુમર૦
વેણી દંડિ જીતિઉ ફણી, શ્યામવરણ સુસોભ રે; દેખતા મુગધ નર બાપડા, પામઈ મનિ અતિ ખોભ રે.	૪૧૦ કુમર૦
વઢન સોહઈ પૂરણ શશી, મૃગનયણી વર બાલ રે; કુંડલ યુગલ સોભા ધરઈ, રોપઈ તિલકસુ ભાલ રે.	૪૧૧ કુમર૦
ચપલ નયણે ચિહું દિસિ જુઈ, ચતુરા ચંપક વાનિ રે; દીપશિખા સમ નાસિકા, ^૧ અધુર વિદ્રુમ સમ જાણિ રે.	૪૧૨ કુમર૦
કુટિલ ભૂકુટિ ધનુષઈ કરી, નાખતી મનમથ બાણ રે; મઢન વસિ ધૂમતી માનિની, હરઈ સૂરના પ્રાણ રે.	૪૧૩ કુમર૦
સકલ અંગિ ભૂષણ સજી, રચી અંજન રેહ રે; રથ આવી બઈઠી તદા, ધરી પ્રીતમ નેહ રે.	૪૧૪ કુમર૦



ચોપઈ: રાગ- રામગિરિ માંહિ.

દેખઈ તવ સુંદર ભામિની, ઝબકઈ દૂરિ જિસી ^૧ દામિની;	
કઈ રંભા કઈ અપછર હોઈ?, ઈ સમવડિ જગિ નાવઈ કોઈ.	૪૧૫
ખોટઈ હૃદય કરઈ ઘણ નેહ, વલી-વલી જોવઈ સનમુખ તેહ;	
જો સ્વારથ દેખઈ આપણો, નારી કપટ કરઈ તિહાં ઘણો.	૪૧૬
હરી-હર મોટા કહીયઈ જેહ, ભુ-ભંગઈ ભમાડિયા તેહ;	
છંડી તપ-જપ નિજ આચાર, નારી વચનિ પડિયા સંસારિ.	૪૧૭
જે વલી કહીયા સૂધા વ્રતી, વનિતા વચનિ પડિયા જતી;	
નીચ-ઊંચ મનમાં નવિ ગમઈ, દેખી સ્વારથ પ્રીતમ ભણઈ.	૪૧૮
નવિ કીજઈ વનિતા વીસાસ, જો વંછીજઈ જીવીત આસ;	
કુડ-કપટ ભણી કોથલી, એ પરિણામઈ ન હોવઈ ભલી.	૪૧૯
ધન-ધન જે છંડઈ એ ખરી, તે લહઈ અવિચલ સિદ્ધિના પુરી;	
તે જગ પામઈ સોભા ઘણી, સુરનર સેવ કરઈ તસ ભણી.	૪૨૦
હવઈ તે નારી મદનમંજરી, હાવભાવ વિભ્રમ બહુ કરી;	
ચકિત થઈ નિરખઈ તસ રુપ, જિમ મરુથલિ લાધુ જલ-કુપ.	૪૨૧
નાખઈ મનમથ કેરા બાણ, મૂર્છા પામઈ તુરત ^૨ અજાણ;	
લહી અવસર નઈ કરઈ પ્રહાર, પાડિઉ ભૂમિ કરઈ પોકાર.	૪૨૨
પક્ષીપતિ કહઈ વાણી ઈસી, 'મ કરસિ તૂં મનિ મોટિમ કિસી;	
તુઝ બલિથી હું નવિ પડિઉ, ઈણિ અવસરિ મદનિ મુઝ નડ્યો.'	૪૨૩
જે મોટો સુર-નર દેવતા, દીસઈ સ્ત્રીના પગ સેવતા;	
એ નારી વિસની વેલડી, દરસનિ મીઠી જિમ સેલડી.	૪૨૪

- મર્મતણાઉ તસ દીઘઉ ઘાઉ, યમ મિંદિર તે પુહતો રાઉ;
એ મોટો સંકટ ઉતર્યો, આવી કુમરિ રથ ^૧જોતર્યું ૪૨૫
- પવનવેગિ તે ચાલ્યો જાઈ, નર-નારી મનિ હરખ ન માઈ;
નાનાવિધ તરુવર જે લતા, મારગિ જાઈ તે નિરખતા. ૪૨૬
- એકઈ રથિ મન ધીરજ ધરી, મોટી અટવી તવ ઊતરી;
ચાલિ કુંઅર આગલિ જામ, નિરખઈ ગોકુલ એક અભિરામ. ૪૨૭
- ધેનુ ^૨સવછી દીસઈ જિહાં, ચરઈ ^૩બાલ-તૃણ ઊભી તિહાં;
કામધેનુ બહુ ખીરજ ઝરઈ, દુધ તણા બહુ ભાજન ભરઈ. ૪૨૮
- ગોવાલણિ હીડઈ ઝલફલી, લહકઈ કાનિ સોવન નાગિલી^૪;
પહિર્યા ગુંજ તણા ઉરિ હાર, પીન પયોહર અતિ મનોહાર. ૪૨૯
- કાનઈ ધરતી ચંપક ફૂલ, બોલઈ મુખિ તે બોલ અમોલ;
પહિરઈ ^૫ધાબલીયાલો વેસ, શ્યામ વરણ સોહઈ સિરિ કેસ. ૪૩૦
- મહી વલોઈ મનિ હરખતી, મોટી ચૂડી કરિ ખલ-ખલકતી;
ચિત્તાણી તે ચોરણહાર, એહવી ગોકુલ કેરી નારિ. ૪૩૧
- ઠામિ-ઠામિ તિહાં સુણીઈ ઘણા, ગોરસ-નાદ તે સોહામણા;
ગાઈતાણા તિહાં દીસઈ વૃંદ, દેખી કુમર ટલિઉ મન દંદ. ૪૩૨
- સજલ સરોવર દેખી ઠામ, છોડી રથ નઈ લેઈ વિશ્રામ;
હવઈ જે આગલિ હુઉ ચરી, સુનયો સજ્જન મન થિર કરી. ૪૩૩



૧. જોડ્યો. ૨. વાછરડા સહિત. ૩. કુમળા ઘાસ. ૪. સર્પાકાર કુંડલ. ૫. ઉનના વસ્ત્રનો.

દૂહા :

- સરોવર તીરિ રંગિ, બઈઠો કુમર નરિંદ;
જિમ સોહઈ પૂનિમ નિસા, રોહિણિ ^૧સરિસુ ચંદ. ૪૩૪
- ચકવા-ચકવીની પરિ, ન રહઈ એક ખિણ દૂરિ;
લહીઈ સુખ તો એહવડ, જો હોઈ પુન્ય-અંકૂર. ૪૩૫
- નર-નારી હરખઈ કરી, બઈઠા તરુ-તલિ જામ;
નિરખી રથ કુંઅરતાણો, આવ્યા તિણિ ઠામ. ૪૩૬

ઢાલ: ૩, રાગ-સારંગ, રહિઉ ઇંડર ગઢ જાઈ.

- ઈણિ અવસરિ તિહાં આવીયો રે, ગોકુલથી નર હોય;
આવી સનમુક ઊભલા રે, વલી વલી કુમરનઈ જોઈ. ૪૩૭
- સોઈ નર પૂછઈ કુમરનઈ રે વાત. આંકણી.

- સૂરવીર દીસઈ ભલો રે, જિમ ^૨પંચાચન સીહ;
'કુણ પુરથી ઇહાં આવીયા રે?', એકલડો નિરખીહ. ૪૩૮ સોઈ૦

- અટવીમાંહિ એકલો રે, તુરંગમ રથ તિહાં જોડિ;
કામિની સરિસો આવીયો રે, નાવિ કો તુઝ ^૩હોડિ. ૪૩૯ સોઈ૦

- ભુંઈ કેતી તુમ્હે જાઈસો રે?, અમ્હનઈ ભાખો તેહ';
કુમર કહઈ 'સુનુ ગોકુલી! રે, સંખપુર મોરો ગેહ.' ૪૪૦ સોઈ૦

- વચન સુની મનિ હરખીયા રે, બોલઈ એહવી વાણિ;
'તું મોટો કો રાજવી રે, વીનતી અમ્હ મન આણિ. ૪૪૧ સોઈ૦

- જો પ્રસાદ હોઈ તાહરો રે, મારગિ તોરઈ સંગિ;
સંખપુર નગર ભણી અમ્હઈ રે, આવી જઈ મનરંગિ.' ૪૪૨ સોઈ૦

નૃપસુત કહઇ 'સુણુ પંથીયા! રે, ધીરજ ધરી મનમાંહિ;
શીઘ્ર થઇ સાથઇ ચલો રે, આણિ મનિ ઉછાહ.'

૪૪૩ સોઇં

તુ વલતું ભાખઇ ઇસિઉ રે, 'સંખપુર મારગ દોઇ;
જે 'દખખાણ દિસિ વાટડી રે, મહા અટવી તિહાં જોય.

૪૪૪ સોઇં

યોજન એ ભુંઇ જાઇઇ રે, ચોરતાણો તિહાં ઠામ;
અતિ દુર્જય તે પાતકી રે, દુર્યોધન તસ નામ.

૪૪૫ સોઇં

તું પણિ મોટો સાહસી રે, જો તે જીપિસ ચોર;
અતિ દુદ્ધર સિંધુર વડો રે, મારગિ પડાવઇ સોર.

૪૪૬ સોઇં

દ્રષ્ટીવિષ ફણિધર રહઇ રે, મુંકઇ મુખિથી ઝાલ;
ગુંજઇ વાઘ તિહાં વલી રે, અતિ મોટઉ વિકરાલ.

૪૪૭ સોઇં

પંથ તજો દૂરિં ઇસિઉ રે, અન્ય મારગ તૂં લેઇ;
જિમ જાઉં શંખપુરિ વહી રે', ગોકુલી એમ કહેય.

૪૪૮ સોઇં



દૂહા :

કુમર વલી બોલઈ ઇસિઉ, સુણી મારગની વાત; 'વિષમ પંથિ જે સંચરઈ, તેહ જ સૂર વિખ્યાત.	૪૪૯
નિર્ભય થઈ આવો સહુ, અનઈ શંખપુરી જે લોય;' વચન સુણી ઇમ તેહના, ચાલ્યા જન સહુ કોય.	૪૫૦
ધરી સનાહ અંગિ ખરી, કીધો ધનુષ ટંકાર; ચાલ્યો સીહતાણી પરિ, કરતો મુખિ ગુંજાર.	૪૫૧

ઢાલ : ૨૪, જનની મનિ આસ્યા ઘણી-એ દેસી.

ગોકુલથી આગલિ ચલઈ, ધીર ધીરજ તામ; પવનવેગ રથ જોતરી, ચલઈ 'આઘો જામ.	૪૫૨
સુણયો હવઈ જે તિહાં હુઉ, એક કૌતક મોટઉ; એક 'જટિલ તિહાં આવીઉ, મનમાંહિ ખોટો.	૪૫૩ સુણયો
તિલક કરઈ ચંદનતણાઉ, કરઈ ધરિઈ ત્રિશૂલ; રાતા વસ ધરઈ વલી, તે પણિ બહુ મૂલ.	૪૫૪ સુણયો
કરિ કમંડલ રુપડો, ગલિ તુલસીય માલા; સોમવદન સુંદર વપુ, બોલઈ વચણ રસાલા.	૪૫૫ સુણયો
ધારઈ દેવ કરંડિકા, શિવ નારાયણ કેરી; મનોહર મૂરતિ તેહની, સેવ સારઈ ઘણેરી.	૪૫૬ સુણયો
સ્નાન સંધ્યા ભલી પરિ કરઈ, જપઈ ગાયત્રી-મંત્ર; દેખી જન વિભ્રમ પડઈ, અતિ તે સુપવિત્ર.	૪૫૭ સુણયો
જે નર ધૂરત હોઈ ખરા, તસ એહ પ્રકાર; કપટ વેષ ધરી એહવા, મોહિ પાડઈ સંસાર.	૪૫૮ સુણયો

કપટ વેષ ધારી તદા, આવઈ કુમરનઈ પાસિ; વિનય કરી ઊભો રહે હઈ, નિજ વીનતી ભાસઈ.	૪૫૯ સુણાયોં
‘સુણિ નૃપનંદન! જે કહું, માહરી એક વાત; અનેક તીરથ મઈ કીયા, જોડી નિજ હાથ.	૪૬૦ સુણાયોં
કાસીય નઈ ગોદાવરી, દ્વારામતી ય સુચંગ; બદિરી નારાયણ ભલો, નાહિયા જલ ગંગ.	૪૬૧ સુણાયોં
સંખપુર તીરથ જાતરા, કરવીઈ હવઈ મુઝ; આવઈ તુઝ સાથઈ વહી, એક ભાખું ગુઝ.	૪૬૨ સુણાયોં
જે શિવ ભક્તિ રુચડા, જાણી ધર્મ પ્રકાર; ભોજન ભગતિ કરી ઘણી, દીધા વલિ દીનાર.	૪૬૩ સુણાયોં
વિષમ મારગ ભય ચોરના, જાયવો વલિ દૂરિ; સાથ મિલ્યો હવઈ તાહરો, જાગ્યો પુન્ય અંકૂર.	૪૬૪ સુણાયોં
જો થાપઈ રથિ તાહરઈ, તો નિર્ભય સેતી; આવુ તુઝ સાથઈ વહી, કરું વીનતી કેતી?.’	૪૬૫ સુણાયોં
વચન સુણી ગૈરકતાણા, મનિ ઇમ વિમાસઈ; ‘આવતી લાછિ જો ઠેલીઈ, કરિથી એ જાસિ’.	૪૬૬ સુણાયોં
ધૂરતનઈ ધૂરત મિલ્યા, પરિ હઈ તેહ; ઋદ્ધિ મૂંકી રથ તેહવઈ, કપટી કરઈ નેહ.	૪૬૭ સુણાયોં



ચોપઈ: રાગ-મારુમાંહિ.

૧સાથ સકલ તિહાંથી સંચરઈ, પંથીજન મનિ આણંદ ધરઈ; તુરંગમ રથ તિહાં ચાલિઉ જાય, લોક સહુ રલીયાયત થાઈ.	૪૬૮
એક ગાઈ ઇક વાઈ વલી, મારગિ બઈસઈ ટોલઈ મિલી; સરસ કથા એક ભાખઈ નરા, ચડવડ ચાલઈ એક નર ખરા.	૪૬૯
તપસી હરિ-ગુણ ગાવઈ ભલા, બાહ્યભાવ દાખઈ નિર્મલા; પણિ મનમાંહિ નહી તે ભલો, આગલિ કથા તેહની સાંભલો.	૪૭૦
વાણી સુલલિત તેહની સુણી, જાણઈ મોટઉ છઈ એ ગુણી; ભોજન ભગતિ ભલી પરિ કરઈ, ઇણિપરિ સહુ મારગિ સંચરઈ.	૪૭૧
કુમરતણી તે મતિ સુપ્રકાસ, તપસીનો ન કરઈ વીસાસ; એહનો ઉત્તમ નહી આધાર, જાણી ૨અંગિતતણઉ પ્રકાર.	૪૭૨
કરી ચેતન રથ ખેડઈ યદા, મહા ગહન વન આવિઉં તદા; નાનાવિધ દીસઈ તિહાં વૃક્ષ, પંખીના તિહાં દીસઈ લક્ષ.	૪૭૩
અતિ વિસમી તે દીસઈ વાટ, પંથીજન સહુ ચાલઈ થાટ; મૂંઢી વાત કથા-વિનોદ, વન દેખી ભાગો મન ૩મોદ.	૪૭૪
વામ અંગ ફરુકઈ તેહના, ચિંતઈ 'નહીં એ સોહામાણા'; કોઈક સબલ ધરિ ભય મન્નિ, કોઈ લખમીનૂં કરઈ યતન્ન.	૪૭૫
કે બીહતા આગલિથી ૪સુલઈ, કેઈ આખડતા ધરાણી ઢલઈ; કુમર કરઈ ધીરજ તસ સહી, કેતી ભૂમિ તે આવ્યા વહી.	૪૭૬
આવ્યો દિનકર સિર ઊપરિ, શર દેખી કુઅર ૫ભૂતરઈ; ઘોઈ હાથ નઈ જલ વાવરઈ, તરુછાયા વિશ્રામ જ કરઈ.	૪૭૭

૧. સાર્થ. ૨. ઇંગિત. ૩. આનંદ. ૪. કોઈની સાથે જોડાઈ ગયા. ૫. ભૂતલ પર.

- તખિણ તપસી કરઈ વિચાર, પાણ મનમાંહિ નહી મનોહાર;
'જો અટવી વઉલી જાઈ સઈ, તઉ મુઝ ચીંતત નવિ થાઈસઈ.' ૪૭૮
- પાપીહૃદય વિમાસણ કરઈ, આવી વાણિ ઈસિ ઉચરઈ;
'જો પ્રસાદ હું તુમ્હયો લહું, તુહું વીનતી મોરી કહી. ૪૭૯
- આપણ પંથિ સહાઈ હુયા, માહોમાંહિ નહી જુજુઆ;
મુઝ મનિ હરખ ઊપન્નો, ભોજન સહુનઈ દેવાતણઉ. ૪૮૦
- એણઈ વ્રજે વરષા-રિતુ રહિઉ, ચાલંતા બહુ દાન જ લહિઉ;
તપસીજન નવિ રાખઈ વિત્ત, આપી ભોજન થાઉં પવિત્ત. ૪૮૧
- દેઈ માન ઘણો મુઝ આજ, કરુ સજાઈ ભોજન કાજિ;'
કરી નિમંત્રણ હરખિત ભયો, દૂધ-દહી લેવાનઈ ગયો. ૪૮૨
- વિષમિશ્રિત તિહાં કરઈ પ્રયોગ, સાલિ-દાલિના કર્યા સંયોગ;
નીપાઈ અનોપમ રસવતી, કુમર કન્હઈ આવઈ તે વ્રતી. ૪૮૩
- કર જોડીનઈ એહવું વદઈ, 'ભોજન કારણિ આવો હવઈ';
કુમર કહઈ 'સિર દૂખઈ ઘણો, ઋષિ ભોજન મુઝ અસુહામણો.' ૪૮૪
- નૃપનંદન કરઈ દૃષ્ટિ સંકેત, અવર સહુનઈ જાણી હેત;
ભાવિ પદારથ કિમ તે ટલઈ, કારણ તેહવા આવી મિલઈ. ૪૮૫
- હરખ ધરંતા તે મનમાંહિ, ભોજન કરઈ મનનઈ ઉછાહિ;
ભોજન-રસ સરીરઈ સંચરઈ, તતખિણ સહુના જીવિત હરઈ. ૪૮૬



દૂહા :

નૃપનંદન મનિ ચીંતવઈ, દેખી એ અનરથ;	
કપટી ધૂરત એ સહી, પર-મોખણ સમરથ.	૪૮૭
ધૂરત તવ બોલઈ તદા, 'સુણિ એક મોરી વાત;	
હવઈ બલ નહીં ઇહાં તાહરું, કીધા સહુ નર ઘાત.'	૪૮૮
ખડગ ઘરી ધાયઉ જિસઉ, કપટી ગૈરક તામ;	
હાકી ઊઠિઉ સીહ જિમ, કુમર હણઈ તસ તામ.	૪૮૯
મર્મિ હણિઉ કુમરઈ તદા, પડિઉ ભૂમિ તિણિ વારિ;	
વેદન ઊઠી તસ ઘણી, ચોર કરઈ પોકાર.	૪૯૦

ઢાલ : ૨૫, રાગ-સામેરી. એકદિન વિઘાધર વીર-એ દેસી.

ઇણિ અવસરિ તે ચોરડો, વાત કહઈ મનિ ^૧ કોરડો;	
' ^૨ મોરડો કુમર! સુણો એક વયણડો એ	૪૯૧
ચોર શિરોમણિ મુઝ કહો, દુર્યોધન નામઈ લહો;	
હવિ હુતો પ્રાણતણો વિયોગડો ઇ.	૪૯૨
મોટા પુન્યતણો ઘણી, બુદ્ધિ અનોપમ તુમ્હતાણી;	
મહાગુણી! વાત સુણુ, એક હિતતાણી ઇ.	૪૯૩
એ દીસઈ ગિરિ ^૩ જામલા, તેહ તણી સંધિ ભલા;	
ઉજલા દેવભુવન બે રુચડા ઇ.	૪૯૪
તિહાં થકી પશ્ચિમની દિસઈ, મોટી એક શિલા દીસઈ;	
મન હીસઈ જોતા તે થાનક સહીઈ.	૪૯૫
તિહાં ભૂમી-ગૃહ રુચડો, નવિ બોલું હું ^૪ કુચડો;	
તૂં વડો સૂરવીર મહાસાસહી ઇ.	૪૯૬
જાયો તિહાં ધીરજ ધરી, તેહ શિલા કરયો ^૫ પહી	
સંચરી કરયો વામ પ્રવેસડો એ.	૪૯૭
નવ યોવનવય શશિમુખી. તિહાં પત્ની રહઈ મુઝ સુખી;	
સંમુખી જયશ્રી નામઈ તિહાં રહઈ.	૪૯૮

૧. હોશવાળો. ૨. મારો. ૩. યુગલ. ૪. ખોટું. ૫. દૂર કરજો.

દ્રવ્ય બહુલ તિહાં માહરો, નારીસિઉં હાથિ કરો;
સંચરો પથઈ જિહાં ઇચ્છા મનતાણી ઇ. ૪૯૯

તું ઉપગાર શિરોમણિ, એહ વાત તુઝનઈ ભણી;
મહાગુણી! જાઈસ હુ હવિ યમ-ઘરઈ એ. ૫૦૦

વલી-વલી હું તુઝનઈ ભણું, તુઝનઈ સ્યુ કહીઈ ઘણું?;
મુઝ તનુ દારુ અગનિ કરી જાલવુ એ'. ૫૦૧

એહવી વાત સકલ કહી, ચોર ગયો પરભવિ વહી;
તિહાં સહી મેલી દારુ વનતાણા ઇ. ૫૦૨

કરિ અગનિ તસ તનુ ઠવઈ, પરઉપગારી તિહાં હવઈ;
તે હવઈ મનિ ચિંતઈ કુંઅર ઇસિઉ ઇ. ૫૦૩



દૂહા :

પુણ્યતાણા ^૧પરભાવતી, મોટઉ ટલ્યો કલેસ;
દુર્યોધન તસ્કર તે હણ્યુ, બુદ્ધિતણાં વિસેસ. ૫૦૪

કૌતક જોવા કારણિ, ચીંતઈ મનિ વલી તામ;
'જઈ હવઈ જિહાં ચોરનો, વિસમાં દીસઈ ઠામ.' ૫૦૫

ઢાલ : ૨૬, રાગ-મારુણી.

આરોહી રથ ઉપરિ, ^૨કરી ઘરી ખડગ સહાય;
નિજ નારી સરિસુ ચલઈ, ગિરિ મારગિ તે જાય ૫૦૬
કુમર તવ ચાલિ હો, ઘરતો હરખ અપાર. કુમર૦ આંકણી.

વિષમપંથ વિષમાયુધી, ચાલઈ વિસમી વામી વાટિ;
ચોર પ્રદર્શિત મારગઈ, ઉતરઈ વિસમા ઘાટ. ૫૦૭ કુમર૦

જવ આવિઉ તિનિ થાનકઈ, દેખઈ દેવ ભુવન્ન;
તિહાં થકી પશ્ચિમની દિસા, દેખઈ એક ઉપવન્ન. ૫૦૮ કુમર૦

વૃક્ષ એક મૂલે ભલી, દેખઈ શિલા પ્રધાન;
આવી તિહાં ઊભો રહિઉ, દેખી તે ^૩અહિનાણ ૫૦૯ કુમર૦

નૃપનંદન નિજ કરિ કરી, શિલા ઊઘાડઈ તેહ;
^૪તમપૂરિત પેખઈ તિહાં, પાતાલ કેરો ગેહ. ૫૧૦ કુમર૦

ચિતિ ચીંતન કરઈ 'એહવી, ભલો નહી પરવેશ';
શબદ સૂણાવઈ દૂરિથી, રહી દ્વારતાણઈ પ્રદેશિ. ૫૧૧ કુમર૦

સુણી શબદ આવઈ તિસઈ, રમાણી રુપ નિધાન;
જાણઈ ભુવનની દેવતા, નિરખઈ કુમર સુજાણ. ૫૧૨ કુમર૦

કોકિલ કંઠી કામિની, બોલઈ વયાણ રસાલ;
‘મંદિર પધારઈ માહરઈ, ભોગવિ ભોગ વિશાલ.’

૫૧૩ કુમર૦

દેખી તેહની ચાતુરી, મોહિઉ પડિઉ નરિંદ;
જિમ પારધી પાસિં કરી, પાડઈ મૃગ જિમ ‘ફંદ.

૫૧૪ કુમર૦

મદનમંજરી નિજ પ્રીયતાણો, જાણી ચિત્તવિકાર;
કર-કમલઈ આવી હણાઈ, બોલઈ વયાણ ઉદાર.

૫૧૫ કુમર૦



ઢાલ : ૨૭, માતાકુંતા ઈમ ભણઈ-એ દેસી.

‘સાંભલિ પ્રીતમ! વીનતી, આણી મનહું ઠામિ રે;
ચતુર વિચક્ષણ તૂં ભલો, મનોહર તોરો નામ રે. ૫૧૬ સાંભલિ૦

મુઝ મન તુમ્હ ગુણિ મોહીઉ, જિમ ચાતુક જલધાર રે;
જિમ દિનકરનઈ કમલિની, કોઈલ જિમ સહકાર રે. ૫૧૭ સાંભલિ૦

તુઝ કારણિ માત-પિતા, છંડ્યો સવિ પરિવાર રે;
મૂંકી લખમી તાતની, મંદિર મુઝ મનોહાર રે. ૫૧૮ સાંભલિ૦

સાથ લીધો મઈ તાહરો, એવડા કરીય પ્રકાર રે;
નેહ ઘરઈ કિમ એહસિઉ?’ લજજા નહીય લગાર રે. ૫૧૯ સાંભલિ૦

અંબ જાણી મઈ સેવીઉ, મ કરસિ લીંબ સભાવ રે;
આણી રે કુલની ^૧લાજડી, તજુ એ ઉપરિ ભાવ રે. ૫૨૦ સાંભલિ૦

જે નવ-નવ નારીસું મિલઈ, તે લહઈ દુખ અનેક રે;
અંગીકૃત નવિ છાંડીઈ, આણીજઈ મનિ ટેક રે. ૫૨૧ સાંભલિ૦

ગ્રહી ટેક નહુ છોરડ, જો જીભડં જર જાયડ.
માઠો કહા અંગારમડ તહા ચકોર ચવાયડ ॥

^૨ફટક યદા જેહસિઉ મિલઈ, તિહાં ઘરઈ તેહ જ રંગ રે;
તિમ નવિ થઈઈ પ્રીઉડા!, કીજઈ નહી એ સંગ રે. ૫૨૨ સાંભલિ૦

પગિ-પગિ નારી સુખ રે, કીજઈ વલિ જો મોહ રે;
કુલની સોભા નવિ રહઈ, નવિ પામીજઈ સોહ રે. ૫૨૩ સાંભલિ૦

નેહ તજી મુઝ ઊપરિ, કિમ વંછઈ પીઊં એહ? રે;
નિહુર ચિત્તમાંહિ હુઉ, તજિઉ મુઝ ઊપરિ નેહ રે’. ૫૨૪ સાંભલિ૦

કુહા :

વચન સુણી નિજ નારિનાં, ચિત્તિ ચીંતઈ ભૂપાલ;	
‘કામી મૃગનઈ પાડવા, મંડિઉ માયા જાલ.	૫૨૫
એ નારી નહીં રુયડી, જો મંડઈ નિજ ભાવ;	
સુંદર જિમ કિંપાકકુલ, ભીંતરિ કટુક સભાવ.	૫૨૬
જો વીસાસ કરું ઇહા, લોભ ધરી મનમાંહિ;	
તો નારી છલ કેલવી, પાડઈ દુખ ‘અથાહિ’.	૫૨૭

ચોપઈ :

છંડી ધન-નારી ચોરની, ચાલિઉં સુંદરનૃપ-સુત ગુણી;	
આરોહી રથ ઊપરિ તદા, નર-નારી બેઉ સંમુદા.	૫૨૮
ચ્યારઈ દિસિ અવલોકન કરઈ, ધીરજ ધરી મારગિ સંચરઈ;	
પેખઈ તિનિ થાનકિ ખિન રહી, નાસઈ ભિદ્ધ દિસો-દિસિ સહી.	૫૨૯
ચકિત થઈ ચીંતઈ એહવું, ‘એ તુ વલી દીસઈ છઈ નવું;	
કિણ કારણિ એ નાસઈ નરા?, પાડઈ મુખિ બુંબારવ ખરા.’	૫૩૦
રાખી રથ આઘો નવિ ચલઈ, ઊભો રહી પેખઈ નયાણલે;	
પેખઈ કુમર મતંગજ ઇસ્યો, સજલ મેઘ ગાજંતઉ જિસ્યઉ.	૫૩૧
ઊજલવાર્ણ નઈ મોટી કાય, ચપલપણઈ તે ચિહું દિસિ ધાય;	
ઊલાલતો સુંડા દંડ, ભાંજઈ તરુવર મહા-પ્રચંડ.	૫૩૨
કરિ કપોલ મદધારા ઝરઈ, મધુકરગણ ગુંજારવ કરઈ;	
ચાલિઉં આવઈ ઊતાવલો, ચિંતઈ કુમર ‘નહી એ ભલો.’	૫૩૩
સહસા કરિ પેખઈ સુંદરી, ખેદ ધરઈ મનમાં મંજરી;	
‘પ્રાણનાથ! સ્યું કરસ્યો હવઈ?’ વલી-વલી દીનવદન થઈ વદઈ.	૫૩૪

- સમઝાવી ચાલિઉ જિમ સીહ, છોડી રથ એકલો ^૧અખીહ;
ખડગ સબલ નિજ હાથિ ધરઈ, ગજ સનમુખ કુંઅર સંચરઈ. ૫૩૫
- ક્રોધ કરી ગજ ધાયઉ ઘસી, નાખી વસ્ર કીઉ તવ વસી;
ગજ શિખા પૂરી સવિ લહઈ, ભ્રમણિ ભમાડીનઈ તસ દહઈ. ૫૩૬
- ખેદ પમાડી ગજ બહુ વાર, વસિ આણીનઈ ચલિઉ કુમાર;
મૂંકી કરિ રથ આવી ચડિઉ, ખેડ્યઉ રથ જાઈ દડવડ્યઉ. ૫૩૭
- સહસા તવ પેખઈ આગલિ, જેહનઈ દરસનિ ધીરજ ગલઈ;
મુખ પસારી ઊઠિઉ વિકરાલ, આવ્યો વ્યાઘ્ર જિસ્યો એ કાલ. ૫૩૮
- છંડી રથ કુંઅર ઊઠીયો, વામ ભુજા નિજ પટિ વીંટીઉ;
નિજ કર તસ મુખમાંહિ ધરઈ, લેઈ ખડગ દ્વિધા તસ કરઈ. ૫૩૯
- ચાલ્યા હરખ ધરી નર-નારિ, વઉલી અટવી ઘણી તિવારિ;
દૂરિ થકી તવ પેખઈ ફણી, શ્યામવરણ સિરિ સોભઈ માણી. ૫૪૦
- રાતઈ લોચનિ વિષ બહુ ઝરઈ, દ્રષ્ટિ દેખત જન ભસ્મી કરઈ;
પાછઈ પગિ તે ચાલ્યો જાય, નિરખઈ કુમર ઇસ્યુ મહાકાય. ૫૪૧
- સમરઈ વિદ્યા જે સર્પની, દૃગમુખ બંધનની જે ભાણી;
વિદ્યાબલિ તેહનઈ વસિ કરી, આગલિ ચાલિઉ તે પરિહરી. ૫૪૨
- ઇણિપરિ ઉલ્લંઘી કંતાર, નર-નારી ધરઈ હરખ અપાર;
મૂંકઈ મહી તે બીહામાણી, સીમા આવઈ શંખપુરતણી. ૫૪૩

દૂહા :

પુણ્યતાણા પરભાવથી, મોટઉ ટલિઉ કલેસ;	
વાઘ-ચોર-ગજ-સર્પના, ભય છંડ્યા અસેસ.	૫૪૪
દુખ આવઈ ધીરજ ધરઈ, તે લહઈ નર કલ્યાણ;	
ગઈ લલિ તસ સંપજઈ, પામઈ જગિ તે માન.	૫૪૫
પાંડવ પાંચઈ વનિ રહ્યા, કીધા વન ફલ આહાર;	
પુન્ય પસાઈ તે વલી, સંપદ પામઈ સાર.	૫૪૬
અગડદત્તકુમાર તવ, હરખ ધરી મનમાંહિ;	
મારગિમાંહિ નવ-નવાં, કૌતક જુઈ ઉચ્છાહિ.	૫૪૭

ઢાલ : ૨૭, ફાગની.

હવઈ નૃપસુત નિજનારિનઈ, દેખાડઈ પુર ગામ;	
આવઈ તરુ જે પંથના, ^૧ આખઈ તસ વલી નામ.	૫૪૮
વન-વાડી તિહાં રુચડાં, મધુકર કરઈ ગુંજાર;	
^૨ આરામિક આવી કરી, આપઈ ચંપકહાર.	૫૪૯
કિહાં વલી પેખઈ રુચડા, ચરતા ગોકુલવૃંદ;	
દૂધ-દહી લેઈ ગોકુલી, આપઈ આવી નરિંદ.	૫૫૦
કિહાં વલી મૃગ ટોલઈ મિલ્યા, દેખાડઈ નિજનારિ;	
ચકિત થઈ જોવઈ તદા, રથ સનમુખ તિણિ વારિ.	૫૫૧
‘એ મુઝ કીડાયાનક, વનિતા જુઉ પ્રધાન;	
ચપલ તુરંગમ નિત ચડી, ખેલંતા ચઉગાન.	૫૫૨

એ સનમુખ નિરખઉ ભલાં, સજલ સરોવર ચંગ;
આવી જલકીડા ઈહાં, કરતા મનનઈ રંગિ'. ૫૫૩

દેખાડી ઇમ કૌતક, પામઈ મનિ ઉલ્હાસ;
પુન્યતાણઈ સુપસાઉલઈ, પગિ-પગિ લીલ વિલાસ. ૫૫૪

ઈણિ અવસરિ તિહાંઆવીયો, કુમર સૈન્ય તિણિવારિ;
હય-ગય-રથ-પાયક વલી, સકલ મિલ્યો પરિવાર. ૫૫૫

વાજઈ ભુંગલ ભેરડી, વાજઈ તબલ નીસાણ;
મયગલ ચાલઈ મલપતા, ^૧પાખરીયા રેકાણ. ૫૫૬

અતિ આડંબરિ આવીયો, નિજ પુરિ ^૩આસનિ જામ;
શ્રીસુંદર નૃપ સાંભલી, હરખ ધરઈ મનિ તામ. ૫૫૭



દૂહા :

સેવક દીઇ વધામણી, કુમરતાણી તબ જામ;	
દાન-માન સવિ આપીઇ, આપઇ જીવિક ઠામ.	૫૫૮
પ્રેમ-જલ અંગિ ઊલટઇ, જિમ સાયરનૂં પુર;	
જિમ કેકી ઘન ગાંજતઇ, વાઘઇ આણંદ ભૂરિ.	૫૫૯
‘ચિરકાલી મુઝ સુતતાણઉ, વિરહ ટલિઉ હવઇ આજ;	
પુનરપિ અંગજ એ હુઉ’, ઇમ ચીંતઇ મહારાજ.	૫૬૦

ઢાલ : ૨૮, રાગ- કાફી.

શ્રીસુંદર નરપતિ તદા, કરઇ સુંદર નગર પ્રવેસુ રે;	
તિહાં ઉછવ અતિ જગીસો રે, નેહ ધરી સુવિસેસુ રે.	૫૬૧
ઘરિ આયું સોભાગી લાલના. આંકણીં	
તું મનમોહન ગુણમણિ-રોહણ, તુઝ દરસન મોહનગારી રે;	
તું તું મેરે પ્રાણ આધારા રે, તું તું જીવનદાન-દાતા રે.	૫૬૨ ઘરિં
ઘરિ-ઘરિ કુંકમની છટા, વલી મંડપ રચના રુડી રે;	
પંચરંગતણી તિહા ગુડી રે, ઘજ લહકઇ જાણે એ દૂડી રે.	૫૬૩ ઘરિં
શૃંગાર્યા ચતુઃપંથ ભલા, ભલી વાતાયનની ^૧ ઉલી રે;	
વલી નગરતણી જે પોલી રે, તિહાં બાંધી કનક કચોલી રે.	૫૬૪ ઘરિં
તોરણની રચના કરી, કરી દીરઘ દામકી માલા રે;	
ઠવઇ દ્વારપ્રવેશિ વિશાલા રે, તિહાં વાજઇ તાલ કંસાલા રે.	૫૬૫ ઘરિં
મયગલ ચાલઇ મલપતા, ઠલકતી ^૨ પાખર ઢાલા રે;	
વલી સોવન ઘૂઘર વાલા રે, સીંદૂરઇ સોભિત ભાલા રે.	૫૬૬ ઘરિં

બંદીજન બરદાવલી, ભણઈ આગલિથી કરજોડી રે;
 રાજા આપઈ કનકની કોડી રે, લહઈ કરણતણી તવ હોડી રે. ૫૬૭ ધરિં
 વાજઈ પંચ શબદ ભલા, વલી ઘુરહર ઘોર નીસાના રે;
 વિચિ વાજઈ અમૃતી તાના રે, ચલઈ સાથઈ રાય નઈ રાણા રે. ૫૬૮ ધરિં
 ઊંચી રહી અટાલીઈ, જોવતિ 'ભુંભલ-ભોલી રે;
 પહિરી નવરંગ ચોલી રે, કરિ ધરી ચંદન કચોલી રે. ૫૬૯ ધરિં
 નેહ ધરી નૃપ ઊપરિ, ભરિ-ભરિ મોતીન થાલી રે;
 વધાવઈ નવરંગ બાલી રે, મૃગનયની વદન નિહાલી રે. ૫૭૦ ધરિં
 કુમર ચડિઉ કરિ ઊપરિ, નૃપ સુંદર શિવ કાંઈ સોહઈ રે;
 બેઊ પુરજનના મન મોહઈ રે, સુની સીમાડા મનિ ષોહઈ રે. ૫૭૧ ધરિં
 જિમ રોહિણિસું ચંદ્રમા, તિમ નારીયુગલસિઉં આવઈ રે;
 માય દેખી આણંદ પાવઈ રે, આણી ઊલટ અંગિ વધાવઈ રે. ૫૭૨ ધરિં



ફૂંડા:

ઇણિ પરિ બહુ ઉછવ કરી, હરખ ધરી નિજ ચિત્તિ;
દેઈ આલિંગન પુત્રનઈ, કરઈ જન્મ પવિત્ર. ૫૭૩

જનની કરઈ ^૧ઉચારણઉં, આણી મોહ અપાર;
'ભલિ આવ્યો સુત! તું વહી, અમ્હ કુલ તણો આધાર.' ૫૭૪

નીપાઈ બહુ રસવતી, માંડઈ સોવન થાલ;
સુત ^૨સિમ્ર બઈઠો નૃપ તદા, ભોજન કરઈ રસાલ. ૫૭૫

ભોજન કરી ઊઠઈ યદા, પૂછઈ કુમર વૃતંત;
'કહઉ મુઝ કિણિ પરિ તુમ્હઈ લહી, એવડી ઋદ્ધિ મહંત?'. ૫૭૬

અગડદત્તકુમાર તવ, ભાખઈ પૂરવ વાત;
સુણી વિસ્મય પામઈ તદા, હરખઈ નિજ મનિ તાત. ૫૭૭

સમભૂમિ નિજમિંદિરઈ, આવી કરઈ નિવાસ;
પંચ વિષયસુખ ભોગવઈ, પૂરવ પુન્ય પ્રકાસ. ૫૭૮

ઢાલ : ૨૯, રાગ - સારિંગ. દેસી-મધુકરની.

ઇણિ અવસરિ તિહા વાઈયો, મલયાચલનો વાયુ સુંદર;
માસ વસંત તે પ્રગટીયો, ^૩મઉરી સવિ વનરાય સુંદર. ૫૭૯

વાત સુનઉ હવઈ તિહાં ભલી, નૃપસુતની મનિ લાય સુંદર;
સરસ કથા કહું તેહની, સુણતા અચિરજ થાય સુંદર. આંકણી. ૫૮૦ વાત૦

મઉર્યા કેસૂ યડાં, ^૪કિંશૂક વદન સમાન સુંદર;
જાણે મદન નૃપ તિહાં દીયા, તંબૂ લાલ સુવાન સુંદર. ૫૮૧ વાત૦

૧. ઓવારણા. ૨. જલ્દીથી. ૩. મધુરી. ૪. પોપટની ચાંચ.

જાઈ જુઈ વર કેતકી, ફૂલઈ ચંપક વૃક્ષ સુંદર; દમનો પાડલ માલતી, મોગરના વલી ^૧ લક્ષ સુંદર.	૫૮૨ વાત૦
મધુરધ્વનિ મધુકરતાણી, સુણીઈ બહુ નિલ- ^૨ ઠોર સુંદર; જાનો રતિપતિ કેરડી, દુંદભિ વાજઈ ઘોર સુંદર.	૫૮૩ વાત૦
કોઈ[લ] કરઈ ટહુકડા, બઈઠી તરુ સહકારિ સુંદર; માનુ મદનનૃપ આવતઈ, મંગલ ગાવઈ નારિ સુંદર.	૫૮૪ વાત૦
કોમલ કિસલય લહલહઈ, સોહઈ વૃક્ષ વિસેસ સુંદર; માનો અનંગ નૃપ સુંદરી, પહરઈ નવ-નવ વેસ સુંદર.	૫૮૫ વાત૦
નિરમલ નીર ^૩ ખડોકલી, ઝીલઈ ન એકંતિ સુંદર; છાંટઈ જલ પચરક ભરી, નારી કેરા કંત સુંદર.	૫૮૬ વાત૦
છાંટઈ કેસર છાંટણા, ગાવઈ વીણા સુરાગ સુંદર; ^૪ ડફ વાજઈ સોહામણા, ભોગી ખેલઈ ^૫ ફાગ સુંદર.	૫૮૭ વાત૦
વનપાલકિ આવી કરી, વીનવીઉ તવ ભૂપ સુંદર; 'વન ક્રીડા રમવા ચલિઉ, જાણી વસંત અનૂપ' સુંદર.	૫૮૮ વાત૦
હય-ગય-રથ-પાયક ચલઈ, જે નરપતિ પરવાર સુંદર; દુંદભી નાદ વજાવતઈ, આવઈ વનિ મનોહાર સુંદર.	૫૮૯ વાત૦
વાત સુની શ્રવણઈ ઈસી, ખેલન જાઈ કુમાર સુંદર; નિજ પ્રીયાસિંઉ પરવરિઉ, ઘરતો હરખ અપાર સુંદર.	૫૯૦ વાત૦
પુરજન નિરખઈ નેહસિઉં, જાણઈ ચંદ ચકોર સુંદર; સોહઈ અભિનવ દિનમાણી, પ્રગટઈ જિમ ભઈ ભોર સુંદર.	૫૯૧ વાત૦
ખંધિ ચઢી ગજરાજની, વનિ આવઈ નરરાજ સુંદર; નારીસરિસુ તિહાં રમઈ, મૂકી મનની લાજ સુંદર.	૫૯૨ વાત૦

૧. લાખો. ૨. મંગલ અવાજ. ૩. હોજ. ૪. ખંજરી જેવું ઢોલક. ૫. વસંતમાં ગવાતું ગીત.

સાર સિંગાર સોહાવતી, ચોલી ચરણા ચંગ સુંદર;
જાણઈ આણંગ-રતિ જોડિલી, કેલિ કરઈ મન રંગિ સુંદર.

૫૯૩ વાત૦

મદનમંજરી કંઠિ ઠવઈ, નિજ કરિ ચંપક માલ સુંદર;
ચૂઆ ચંદન છટકઈ ઘણા, છટકઈ લાલ ગુલાલ સુંદર.

૫૯૪ વાત૦

વડી વાર કૌતક કરઈ, ખેલઈ ફાગ વસંત સુંદર;
નર-નારી મિલી જોડિલી, અનોપમ સુખ વિલસંત સુંદર.

૫૯૫ વાત૦



દૂહા :

શ્રી સુંદર નરપતિ હવઈ, કીડા કરી અપાર;	
પુરજન સહુ સાથઈ કરી, આવઈ નગર મઝારિ.	૫૯૬
ભોગીભમરુ કુમાર તવ, પ્રાણપ્રિયા નિજ નારિ;	
નવ-નવ પરિ કૌતક કરી, ખેલઈ વનહ મઝારિ.	૫૯૭
ભાવી પદારથ નવિ ટલઈ, લિખ્યઉ ન મેટઈ કોય;	
સુખ-દુઃખ સરજિઉં જે ઘડી, તેહવુ નિશ્ચઈ હોય.	૫૯૮
સખા મિલઈ વલી તેહવા, તેહવા મિલઈ ઉપાય;	
મતિ વલી હોયઈ તેહવી, જેહવું આગલિ થાય.	૫૯૯
નૃપનંદન તવ વનિ રહઈ, નિજ નારીનઈ સંગિ;	
કેલહરઈ આવી કરી, બઈસઈ મનનઈ રંગિ.	૬૦૦

ઢાલ : ૩૦, રાગ- મેવાડો.

કેલિહરઈ નૃપ આવીનઈ રહઈ, સાથિ લેઈ નિજ નારિ;	
શરીરતાણી છાયા હોઈ જેહવી, ન રહઈ દૂરિ લગાર.	૬૦૧
‘સુણયો ભવિયાણ! હવ જે તિહા હુઉ, મોહતાણી જે વાત;	
સુખ-દુખ પામઈ રે તેહ તી પ્રાણીયો, જિનવાણી વિખ્યાત.	૬૦૨ સુણયો
પંડિત નરનઈ સીખ ઇસી કહી, મ કરો નારિસું નેહ;	
સુખ થોડો લહઈ તેહથી જીવડો, દુખ પામઈ બહુ તેહ.	૬૦૩ સુણયો
ખોટઈ મનિથી રે માયા કેલવઈ, પાડઈ નરનઈ રે પાશિ;	
ભાવ ભલા દેખાડઈ નવ-નવા, બોલઈ વચન વિલાસ.	૬૦૪ સુણયો

નારી વચનઈ રે સુરનર ભોલવ્યા, મોટા વલિ જે મુનિંદ;
ઈણિ વનિતાઈ પાય નમાડીયા, હરિ હર-બ્રમ્હા-ચંદ્ર'. ૬૦૫ સુણયોં

હવઈ તે નૃપસુત નારી મોહિઉ, ન સહઈ વિરહ લગાર;
જિમ મધુકર મનિ કમલનિ સુરભઈ, તિમ હુઉ તેહ કુમાર. ૬૦૬ સુણયોં

સહસા દંસ થયો તવ નારિનઈ, નાગતાણુ તિણિ વારિ;
પ્રીઠિ ઊછંગઈ તવ આવી પડઈ, 'હા! હા!' કરીય પુકાર. ૬૦૭ સુણયોં

નેહ 'વિલુધઉ રે નિજ મનિ દુખ ધરઈ, કરઈ બહુ મંત્ર પ્રયોગ;
વિષ વ્યાપઈ ખિણમાંહિ તદા, પામઈ પ્રાણ વિયોગ. ૬૦૮ સુણયોં

દેખી મુરછા મુગધ લહઈ તિહાં, કુણ કરઈ આય ઉપાય?;
વાયઈ સીતલ વનનઉ વાયરુ, ચેતન લહઈ વલી રાય. ૬૦૯ સુણયોં

મુખિ નીસાસા રે નાખઈ અતિ ઘણા, વલી-વલી કરઈ રે વિલાપ;
ગુણ સંભારઈ રે જે નિજ નારિના, વાધઈ વિરહનો વ્યાપ. ૬૧૦ સુણયોં

'કુન અવગુનિ નવિ બોલઈ મુહસિઉ?, સસિનેહી! સુકમાલ!;
એહ અવસ્થા રે દેખી તાહરી, મુઝ મનિ ઊઠઈ રે ઝાલ. ૬૧૧ સુણયોં

કેતા ગુણ સંભારુ તાહરા? કામિની! કોમલઅંગ;
શશિવદની! શુભ વાણી મુખિ વદઉ, ઉપાયો મુઝ રંગ.' ૬૧૨ સુણયોં

માયા પડિઉ રે 'કુરે કુમર તે ટલવલઈ, થોડઈ જલિ જિમ મીન;
નયનઈ જલધર આવિઉ ઊલટી, મોહિઉ પડિઉ થાઈ દીન. ૬૧૩ સુણયોં



ફૂલ :

ચતુરાઈ ચિત્તિ પરિહરી, છંડી જ્ઞાન-વિજ્ઞાન;
મોહિ પડિઉ કુમાર તવ, ઘરઈ મંજરી ધ્યાન. ૬૧૪

ચિંતઈ ચિત્તિ કુમાર તવ, 'એ નારી વિણ આજ;
અથિર સહુ માહરઈ હુઉ, તન-ધન-યોવન-રાજ. ૬૧૫

પુનરપિ જીવિત એ લહઈ, પુન્યતાણઈ સંયોગિ;
તુ હું પ્રાણ ધરું હવઈ, નહીતર અગ્નિ પ્રયોગ.' ૬૧૬

ઢાલ : ૩૧, રાગ- જયશ્રી. કહાલુ કહીઈ વ્રજકી વાત-એ દુપદની દેસી.

મહામનિ મોહિ પડિઉ કુમાર, રાગસમુદ્રમાંહિ બૂંતા;
જિનધર્મ રાખાણહાર. ૬૧૭ મહા૦

વનિતા વચનિ ભ્રમણિ ભમાડિયા, ભેદિયા કામવિકાર;
તેહુ પણિ સંજમથી પડીયા, નંદષેણ આદુકુમાર. ૬૧૮ મહા૦

વેણી ફરસઈ સંભૂતિમુનિ ચૂકો, સંજિમ કરઈ અસાર;
કરી નિદાન ચક્રીપદ લીધો, સહિ દુખ નરગિં અપાર. ૬૧૯ મહા૦

સૂરવીર નિજ ધીરજ છંડી, ચરણિ નમઈ નિત નારી;
ઉમયા વચન સુની હરિ નાચ્યો, મૂંકી ધ્યાન ઉદાર. ૬૨૦ મહા૦

મોહ અંધ ગજ પરવશિ હીંડઈ, ભંજઈ શમતરુ સાર;
છંડઈ જે સમપંથ ભલેરો, વિષમઈ કરઈ પ્રચાર. ૬૨૧ મહા૦

વિષની વેલિ કહી એ અબલા, ધન્ય જે કરઈ પરિહાર;
મૂરખનર જે પરસ્ત્રીવચણો, છંડઈ કુલ આચાર. ૬૨૨ મહા૦

વિરહ થકી નૃપનંદન તતખિણ, મનિ ઘરઈ દુખ પ્રકાર;
ખિણ રોવઈ ખિણમહી આલોટઈ, મુખિ કરઈ હાહાકાર. ૬૨૩ મહા૦

‘એ વિન જીવિત ન રહઈ મોરો, અવર ન કો આધાર;
વનિતા તનસંગઈ નિજ તન ‘જાસું, કરી હવઈ અગનિ પ્રકાર .’ ૬૨૪ મહા૦

ઇમ ચીંતવી વન દારુ તિહાં મેલી, ચિતા રચઈ તિણિવારિ;
નારિસરિસુ હલનતણો મનિ, યાવતૂ કરઈ વિચાર. ૬૨૫ મહા૦



દૂહા :

ઇણિ અવસરિ તિહાં આવીયો, પુન્યતાણઈ પરમાનિ;
ગગનમારગિ ચાલતુ, ખેચરતાણુ વિમાન. ૬૨૬

તિણિ થાનકિ ઊભો રહઈ, દેખી અસંભમ વાત;
કુમર પ્રતિ પૂછઈ તદા, ચિત્ત કરી અવદાત. ૬૨૭

કહઈ 'ઉત્તમ! કિનિ કારણિ, કરઈ તું આતમઘાત?;
જીવિત નર સુખ લહઈ વલી, કીરતિ જસ વિખ્યાત'. ૬૨૮

ચોપઈ: મલ્યરમાંહિ.

ઇમ પૂછઈ ખેચરયુગ યદા, વલતુ બોલઈ કુંઅર તદા;
'વિરહતાણો દુખ મુઝ મનિ દહઈ, તેહની વેદન કો નવિ લહઈ. ૬૨૯

પ્રાણથકી વલ્લભ માહરઈ, એ નારી વિણ ખિણ નવિ સરઈ;
ઘણી વાર ઇણિ થાનકિ સહી, ક્રીડા કીધી વનમાં રહી. ૬૩૦

આજ લહિઉ મોટઉ સંતાપ, આવી દંસ દીઈ મહાસાપ;
નાગવિષ દેહી સંચરઈ, મુઝ નારી પુહતી યમઘરઈ. ૬૩૧

પ્રગટિઉ અશૂભ-ઉદય મુઝ આજ, એ વિન જીવિત કેહે કાજ?;
એ સાથઈ મઈ આખ્યાં પ્રાણ', વાણી એહવી વદઈ અજાણ. ૬૩૨

સુની ખેચર બોલઈ તવ હસી, 'મૂરખ! કરઈ વિમાસણ કિસી?;
જીવતું નર પામઈ કલ્યાણ, જિમ સુખ પામિઉ ભાનુ પ્રધાન. ૬૩૩

પુનરપિ વલી પામી સરસતિ, જુ જીવિત ધારિઉ શુભમતિ;
ખિણ એક રહઈ તું ધીરજ ધરી, ' ઇસી વાણિ ખેચરિ ઉચરિ. ૬૩૪

પરદુખ દેખી જે દુખ ધરઈ, તસ મુખ દેખી લોચન ઠરઈ;
વિદ્યાધર આણી ઉપગાર, જલ અભિમંત્રી દીધી ધાર. ૬૩૫

તવ સચેત સા હુઈ સુંદરી, દીરઘ નિષ્ઠા(દ્રા) નાઠી પરી;
વસ્ત્રતાણી તવ કરઈ સંભાલ, વલી-વલી સનમુખ જોવઈ બાલ. ૬૩૬

દેખઈ વિદ્યાધર ઉભલા, તિણિ થાનકિ સોહઈ જામલા;
મુખછાયા દેખઈ પ્રીયતાણી, ચકિત થઈ પૂછઈ ભામિની. ૬૩૭

‘પ્રાણનાથ! કિમ તુમ્હે એહવા?, એહ પુરષ કુણ દીસઈ નવા?;’
કુમર કહઈ ‘એ પૂરવ મિત્ત,’ સુણી નારી હરખઈ નિજ ચિત્ત. ૬૩૮

હાવભાવ ભલ દેખાડતી, કામીમૃગ નયાણે પાડતી;
સહસા ઊઠી કુમર-ઉછંગિ, બઈસી મનિ ઊપજાવઈ રંગ. ૬૩૯

ચરણ નમઈ વિદ્યાધરતાણા, નૃપસુત બોલઈ તસ ગુણ ઘણા;
પરઉપગારી શિરોમણિ તુમ્હે, તુમ્હ આવઈ જીવિત લહિઉં અમ્હે. ૬૪૦

વિદ્યાધર નિજ થાનકિ જાય, નર-નારી રલિયાયત થાય;
દેખી દેવભુવન મનોહાર, આવી રાતિ વસઈ નર-નારિ. ૬૪૧



ફૂલ :

- યક્ષ ભુવનિ આવઈ યદા, ઊલટ ધરી અપાર;
તિમરપૂર દેખઈ તદા, ચિંતઈ ચિત્તિ વિચાર. ૬૪૨
- ‘કરી અગનિ ઈણિ થાનકિ, ‘વુલીજઈ એ રાતિ;
વાઘ-સિંઘ વનચર ઘણા, નાવઈ તેહની જાતિ ,’ ૬૪૩
- કુમર ક [હઈ] નારી પ્રતિ, ‘સુણિ સસિનેહી! વાણિ;
વાત ક કહું તુઝ રુચડી, એક વચન મુઝ માનિ. ૬૪૪
- વિશ્વાનર લેવા ભણી, જાઊ છું ઈણિ કામિ;
તબ લગિ રહયો દૃઢ થઈ, સુંદરિ! એણઈ ઠામિ.’ ૬૪૫

ઢાલ : ૩૨, રાગ- અસાઉરી, માહરા મનનામા-એ દેસી.

- વચન સુણી પ્રીતમતાણા, તવ મધુર વચ્ચાન] વઢઈ નારિ રે;
‘હું દાસી તુમ્હ ગુણ કેરડી, તું મુઝ પ્રાણઆધાર રે. ૬૪૬
- સુણ સુણઉ રે વાલિભ! મુઝ વીનતી, હું ભાખું બે કર જોડિ રે. આંકણી.
- એક મુખિ હું તાહરા, કેત ગુણ કહું સાર રે?;
રચણ ટીલું સિરિ માહરઈ, હૃદયતાણો તૂં હાર રે. ૬૪૭ સુણઉ૦
- હું કિમ રહુ ઈણિ થાનકિ?, રચની ઘોર અંધાર રે;
ઈણિ સુનઉ રે દેઉલિ એકલી, હું અબલા નિરધાર રે. ૬૪૮ સુણઉ૦
- ઈહાં ઘોર ઘૂક તે ઘૂઘુઈ, કર ભઈરવ ભીષમ નાદ રે
તનુ કંપઈ તવ ‘મોરડો, સુનિ-સુનિ તેહના સાદ રે. ૬૪૯ સુણઉ૦
- હારે ગુંજઈ વાઘ નઈ સિંઘલા, કરઈ ‘ફેકારી ‘ફેકાર રે;
વલી બોલઈ બહુ સીઆલડાં, તિમરીના ઝંકાર રે. ૬૫૦ સુણઉ૦

- ઇનિ વનિ કહો પ્રભુ! કિમ રહું?, હું અબલા સુકમાલ રે;
પગિ-પગિ ભય નારીતાણઈ, ' ઈમ બોલઈ વયાણ વિસાલ રે. ૬૫૧ સુણાઉં
- વચન સુની નિજ નારિનાં, બોલઈ મનિ ધરી પ્રેમ રે;
'ખિણ એક રહો ધીરજ ધરી, ઘણીવાર રહું તેમ રે.' ૬૫૨ સુણાઉં
- સમઝાવી કુંઅર ચલ્યો, ખડગ કરી નિજ હાથિ રે;
મન મૂંકી વનિતા 'તા કહઈ, જાઈ અગનિ લેવા નરનાથ રે. ૬૫૩ સુણાઉં
- ઈણિ અવસરિ યક્ષ દેહરઈ, તિહાં રહીયા ચોર પ્રછન્ન રે;
દીપ પ્રગટ કરી તિણિ સમઈ, જોયઈ નારિવદન્ન રે. ૬૫૪ સુણાઉં
- વપુ સુંદર એક દેખીઉ, તવ નારી કરઈ ચિત્ત ચાલ રે;
મદનતાણઈ પરવસિ હવી, તવ ભાખઈ વયાણ વિસાલ રે. ૬૫૫ સુણાઉં
- એ સંબંધ આગલિ સહી, કહિસિઉં બહુ વિસ્તાર રે;
સુંદર મનિ સુણાયો તિહાં, હોસઈ તે મનોહાર રે. ૬૫૬ સુણાઉં
- કુમર દૂરિથી આવતઈ, દેવભુવનિ ઉઘોત રે;
હરિ પેખી ચિત્ત ચમકઈ તદા, સુંદર નહી એ જ્યોતિ રે. ૬૫૭ સુણાઉં



દૂહા :

ચિતિ ચીંતઈ તવ આપણઈ, તતખિન રાજકુમાર;
‘દીસઈ દીપ યક્ષ-દેહરઈ, એ તું કાંઈ વિચાર.’ ૬૫૮

તવ સહસા દેખઈ નહીં, હુઉ દીપ વિનાસ;
નૃપનંદન વિભ્રમે પડિઉ, મનસિઉં કરઈ વિષાસ. ૬૫૯

મંદગતિ આવઈ તદા, દેઉલમાંહિ જામ;
પૂછઈ વાત નિજનારિનઈ, દીપક કેરી તામ. ૬૬૦

ઢાલ : ૩૩, આંગનિ થૂલિભ આલ્યા રે-એ દેસી.

કર જોડી નારી તવ જંપઈ, ‘સુણિ-સુણિ તું પ્રાણનાથ!;
મધુરઈ વચનિ મનડું રે મોહઈ, જોયો સ્ત્રી અવદાત. ૬૬૧

સુર-નર-કિંનર સહુ ઇણિ નડીયા, પડીયા મોહિ સંસારિ;
લલના રે વચનિ જે લપટાણા, તે દુખ સહઈ અપાર. ૬૬૨

મુખિ મીઠી નઈ હીયડઈ ખોટી, મોટી એહની વાત;
ખિન રાતી ખિન વિરતી હોવઈ, ખિન પલટાઈ ^૧ઘાત. ૬૬૩

કપટ કરી સા નારી ભાસઈ, મદનમંજરી તવ વાણિ;
“અગનિ નહીં ઇણિ ઠામિ પ્રીઝિડા!” ઇમ નિશ્ચઈ મન આણિ. ૬૬૪

અથવા “હલન જે નિજ કરિ આણ્યો, તેહ તાણો આભાસ;
પવન સંયોગિ કરી તે હુઉ”, ઇમ મનિ આણો વીસાસ. ૬૬૫

પ્રીઝિડા! રે દૂરિ થકી આવંતઈ, દૃષ્ટિ પડીઉ તેજ;
સુણી વલતુ નવિ બોલઈ નૃપસુત, આણી મનમાં ^૨હેજ. ૬૬૬

આપઈ ખડગ તદા સ્ત્રી હાથિં, રુડિ ઘરયો એહ;
બઈસી ભૂમિ અગનિ દીપાવઈ, કરી અધોમુખ તેહ. ૬૬૭

તવ સહસા મહી-મંડલિ પડીઉ, હાથિ થકુ કરવાલ;
કોમલ વયાણઈ પૂછઈ નિજપતિ, નારી પ્રતિ તે બાલ. ૬૬૮

‘હા!હા! મૂઢ મઈ ખડગ જ કેરી, નવિ ઝાલી દૃઢ મૂંઠિ;
શયલપણઈ કરિથી એ છટ[ક]ઉ, પડીઉ તુમ્હચી પુંઠિ.’ ૬૬૯

માની રે વાત કરઈ તવ પરગટ, દીપક તામ કુમાર;
રયાણી સેસ ગમઈ તિનિ થાનકિ, હરખ ધરી નર-નારિ. ૬૭૦

હુઉ પ્રભાત નઈ ઊગિઉ દિનમણિ, તવ આવઈ નિજ ગેહ;
સુની સંબંધ સુંદરનૃપ સઘલો, ચિત્ત ચમકઈ વલી તેહ. ૬૭૧



ફૂલ :

હરખ ધરી નિજ મિંદિરઈ, અગડદત્ત કુમાર;
પંચ વિષયસુખ ભોગવઈ, નારિસરિસુ સાર. ૬૭૨

સુખઈ કાલ ગમઈ તિહાં, નર-નારી મન રંગિ;
દેવતાણી પરિ દંપતી, સુખ વિલસઈ અભંગ. ૬૭૩

ચોપઈ :

કેતો કાલ ઇણિપરિ જાય, સુખ વિલસઈ રાણી નઈ રાય;
એક દિવસ તિણિ પુરિ આવીયા, વડ વ્યાપારી મનિં ભાવીયા. ૬૭૪

લાવ્યા અશ્વ પરદેશી ઘણા, કાસમીર ^૧ખુરસાણહતાણા;
^૨કાછેલા વાજી વલિ ભલા, સુભવરણા સોહઈ હાંસલા. ૬૭૫

લેઈ નૃપનઈ વદ્ધામાણું, ભેટઈ અશ્વ કરી ભેટણું;
અશ્વપરીખ્યા લહઈ કુમાર, આરોહીનઈ કરઈ તિવાર. ૬૭૬

આવી વનભૂમિં મોકલી, કુ[તુ]રંગમગતિ જોઈ તવ ભલી;
પવનવેગિ તે ચાલ્યો જાય, ઘણી ભૂમિ તે આવઈ રાય. ૬૭૭

વાગ વલી જિમ ^૩કાઠી ઘરઈ, વફ્ર તુરંગમ તિમ ગતિ કરઈ;
નિજ પુર સીમા લંઘી ઘણી, વનમાં આવ્યો વસુધા ઘણી. ૬૭૮

શુધા-તૃષા કરી પામિઉ ખેદ, રાજા નવિ જાણઈ તસ ભેદ;
મેલ્હી વાગ ગ્રહી જવ ખરી, તિનિ થાનકિ ઊભો રહઈ તુરી. ૬૭૯

તુરંગમથી તતખિન ઊતરી, કૌતક જોવઈ વનના ફિરી;
નંદનવન ઉપમ જેહની, કેતી સોભા કહું તેહની?. ૬૮૦

નાનાવિધિના વૃક્ષ અનેક, જોતા નાવઈ જેહનો ^૪છેક;
અંબ-જંબ બહુ લીંબ કદંબ, સરલ તરલ-તમાલ પ્રલંબ. ૬૮૧

૧. ખુરસાન દેશના. ૨. કચ્છના. ૩. કષ્ટ પૂર્વક=મજબુત. ૪. છેડો.

નાદ ભલા વન પંખીતાણા, શ્રવણિ સુનીઈ સોહામાણા; સજલ સરોવર દીસઈ 'ચંગ, જોતા મનિ ઉપજાવઈ રંગ.	૬૮૨
કર-મુખ-ચરણ પખાલી કરી, તૃપ્ત થયો તે જલ વાવરી; પુનરપિ વનમાંહિ તે ભમઈ, નિજ નયાણે પેખઈ તિણિ સમઈ.	૬૮૩
ઊંચો જિનવરતાણો પ્રાસાદ, મેરુશિખર સમ મંડઈ વાદ; દંડ-કલસ-ધજ લહકઈ સાર, ઘંટારવ સુનીઈ મનોહાર.	૬૮૪
પ્રવર સોપાનિ વિરાજિત દ્વાર, ભીતિતાણુ તે બહુ વિસ્તાર; સોહઈ અપછર જિસિ પૂતલી, નિરખંતા મન મોહઈ વલી.	૬૮૫
દેખી હરખઈ કુમર સુજાણ, આવી પ્રણમઈ જિણવરભાણ; કરજોડીનઈ કરઈ પ્રણામ, 'તુમ્હ દીકઈ સીધાં મુઝ કામ.	૬૮૬
ભવભય ભ્રમણ નિવારો આજ, આપો અવિચલ વંછિત રાજ!'; ત્રિણિ પ્રદખ્યાણ દેઈ કરી, સ્તવન કરઈ મનિ ઊલટ ધરી.	૬૮૭
જિન પ્રણમીનઈ આઘો ચલઈ, પેખઈ સહસા નિજ નયાણલે; અનેક મુનિવરસિંઉ પરવર્યા, વિદ્યાધર વર સૂરીસરા.	૬૮૮
જિમ જ્યોતિષમાંહિ દિનમણિ, મણિમાંહિ જિમ ચિંતામણિ; વૃક્ષમાંહિ વડો સુરતરુ, સોહઈ તિમ ખેચર મુનિવરુ.	૬૮૯
મુનિ દેખી મનિ હરખિત થાય, આવી પ્રણમઈ ઋષિના પાય; કર જોડીનઈ દેસન સુણઈ, સફલ જન્મ નૃપનંદન ગુણઈ.	૬૯૦
બાલ-વૃદ્ધમુનિની પરષદા, પંચમહાવ્રત ધારઈ મુદા; વાંદઈ તેહનઈ નૃપ ભાવસિંઉ, તતખિણ ચિત્ત વિમાસઈ ઇસિંઉ.	૬૯૧
'સરખી વય નિ સરખઈ વાનિ, પંચઈ દીસઈ ગુણની ખાનિ'; અવસર પામીનઈ શુભ મનિ, વિનય કરીનઈ ગુરુનઈ ભણઈ.	૬૯૨

ઢાલ : ૩૪, રાગ- ધન્યાસી, ચતુર ચમકિઉ ચીંત-એ દેસી.

પૂછઈ કુમર ઊલટ ધરી, ‘પ્રભુ! ભાંજો મુઝ સંદેહ રે;
તુમ્હ દરસણ મુઝ વાલહો, બાપીયડા જિમ મેહ રે. ૬૯૩

ભાખો ભગવન! મુહનઈ, એહ ચરિત રસાલો રે;
એ કુણ પંચઈ મુનિવરા?, સોહઈ અતિ સુવિસાલુ રે. ૬૯૪ ભાખો

યૌવનવય પંચઈ સહી, તજી સવિ કામવિકારા રે;
છંડી સુખ સંસારિના, કિમ હુઆ આણગારા રે?. ૬૯૫ ભાખો

વીર ધીર સોહઈ ભલા, રતિપતિનઈ ^૧અનુહારા રે;
ચંદવદન જસ ઉપમા, દયાવંત સુખકારા રે. ૬૯૬ ભાખો

વારુ નિજ મન થિર કરી, ચતુરપણિ ચિત્તિ ચેત્યા રે;
કર્મ કઠિન સવિ પરિહરી, તન-મન-ઈંદ્રી જીત્યા રે. ૬૯૭ ભાખો

સરલા ગતિ સરલા મતિ, સીલગુણ અંગિ સુહાવઈ રે;
સમ-દમ ગુણિ કરી એ ભર્યા, મુનિવર મુઝ મનિ ભાવઈ રે. ૬૯૮ ભાખો

નિજ આસન વલી થિર કરી, થાપિઉ મન શુભ ધ્યાનઈ રે;
નયન-^૨વચન કરી ^૩એકઠા, સાધી શિવવધૂ આણઈ રે. ૬૯૯ ભાખો

ગરવ નહી મનમાં વલી, રમઈ સંજિમ મનમાંહિ રે;
કૃપા પર બઈસઈ સદા, તપ તરુવરની છાંહિ રે.’ ૭૦૦ ભાખો

ચ્યાર જ્ઞાન ધર બોલીયા, વિદ્યાધર સૂરીસો રે;
‘કુમર! સુનુ એકચિત્ત થઈ, એહ ચરિત સુજગીશો રે. ૭૦૧ ભાખો

ઈહાં થકી ઉત્તરની દિસિં, અમરપુરી નામઈ નગરી રે;
ધન-કણ-કંચનિ તે ભરી, રુપવંત બહુ ^૪શબરી રે. ૭૦૨ ભાખો

- પક્ષીપતિ રાજા તિહાં, ધરણીધર તસ નામ રે;
ભિલ્લ સૈન્ય લેઈ સદા, ભંજઈ નગર નઈ ગામ રે. ૭૦૩ ભાખો૦
- અન્ય દિવસિ તિહાં આવીયો, વનિતાસું વનમાંહિ રે;
ચતુરંગ સેનાઈ પરવર્યો, નૃપનંદન ઉચ્છાહિ રે. ૭૦૪ ભાખો૦
- સુની પક્ષીપતિ આવીયો, માંડઈ મહા સંગ્રામ રે;
દુર્જય જાણી તેહસિઉં, યુદ્ધ કરઈ તિણિ ઠામિ રે. ૭૦૫ ભાખો૦
- રથિ બઈસારી સ્ત્રીતાણું, સુંદર રુપ દેખાડઈ રે;
જાણી પરવશિ તે હુઉ, ખડગિ હણી તસ પાડઈ રે. ૭૦૬ ભાખો૦
- પંચઈ બંધવ તેહના, સુણી તસ મરણ પ્રકારો રે;
બંધવ વિરતણો તદા, પંચઈ કરઈ વિચારો રે. ૭૦૭ ભાખો૦
- “છલિ કરી હણીઈ એહનઈ”, શંખપુરિ નગરિ તે આવઈ રે;
છલ જોઈ તસ મારિવા, સમય ન કો તે પાવઈ રે. ૭૦૮ ભાખો૦



ઢાલ : ૩૫, પ્રાણપિયા રે નેમજી-એ દેસી.

એક દિવસ કુંઅર ચલ્યો, રમવા વનહ મઝારિ રે;
બહુ પરવારિઉ પરવરિઉ, સાથઈ લેઈ નિજ નારિ રે '. ૭૦૯

ઇમ ભાખઈ જ્ઞાની ગુરુ તદા, “સુનુ નૃપનંદન! અધિકાર રે;
એ પંચઈ તિહાં આવીયા, ચિત્તિ નહી મનોહાર રે. ૭૧૦ ઇમ૦

રમઈ ભમઈ ક્રીડા કરઈ, દંપતિ મનિ ઉછાહિ રે;
નિજ નારી અહિના દશી, દુખ ધરઈ મનમાંહિ રે. ૭૧૧ ઇમ૦

જવલન કાજિ ઉછક થઈ, મોટી ચિતા રચાવઈ રે;
વિદ્યાધર આવી તદા, કુમરનઈ તવ સમઝાવઈ રે. ૭૧૨ ઇમ૦

પરઉપગારી ખેચરઈ, કીધી નારિ સચેત રે;
રચણી જાણી તિહાં રહઈ, આવી ચક્ષ-નિકેત રે. ૭૧૩ ઇમ૦

તે પાંચઈ આવઈ તિહાં, આજ લહિઉ પ્રસ્તાવ રે;
બંધવ વૈર લીજઈ હવઈ, અરિનો એહ સભાવ રે. ૭૧૪ ઇમ૦

વિશ્વાનર લેવા ભણી, નૃપનંદન બાહિર જાય રે;
વનિતાવદન જોવા ભણી, લઘુ બંધવ કરઈ ઉપાય રે. ૭૧૫ ઇમ૦

દીપ પ્રગટ કરી તિણિ સમઈ, નારી રુપ નિહાલઈ રે;
પ્રેમ ધરી તસ ઊપરિ, વચન કહી ચિત્ત ચાલઈ રે. ૭૧૬ ઇમ૦

“પતિ થાઉ તુમ્હે માહરા, ભોગવઉ મુઝસિઉ ભોગ રે;
યોવનનો લાહો લીજઈ, પામી એહવો સંયોગ રે.” ૭૧૭ ઇમ૦

વચન સુની ઇમ તેહના, બોલઈ વયાણ વિસાલ રે;
“તવ પતિ જો જાણઈ ઇસિઉ, રુસઈ જિમ મહાકાલ રે.” ૭૧૮ ઇમ૦

૧. શ્રુણુ=સાંભળ. ૨. સાપથી ડસાઈ. ૩. યજ્ઞના મંદિરે. ૪. સ્ત્રીએ તે પુરુષનું રૂપ જોયું.

“ખડગિ હણું તુઝ દેખતા,” ઇમ દુષ્ટ વચન વદઈ નારિ રે;
જાણી કુમરનઈ આવતો, ટાલઈ દીપ તિણિ બારિ રે. ૭૧૯ ઇમ૦

અગનિ લેઈ આવઈ વહી, પૂછઈ નારિનઈ તામ રે;
“નિરખી કિણિ કારણિ પ્રિયે!, દીપ—જ્યોતિ ઇણિ ઠામિ? રે”. ૭૨૦ ઇમ૦

કહઈ નારી “કંતા! સુણાઉ, ‘વિહિન ધરિઉ નિજ હાથિ રે;
પ્રતિબિંબ્યઉ નિજ નયણલે, ઇમ સંભલુ નરનાથ! રે’. ૭૨૧ ઇમ૦

આપી ખડગ નારી-કરઈ, જવલન પ્રગટ કરઈ રાય રે;
કાઢી ખડગ ઊભી રહી, જબ નૃપનઈ દીઈ ઘાય રે. ૭૨૨ ઇમ૦

તવ કૃપાલુ પક્ષીપતિ, પાડઈ ભૂમિ કરવાલ રે;
“નારિ નહીં એ રુયડી, જિણિ કીધો ઇમ ચિત્ત ચાલ રે”. ૭૨૩ ઇમ૦



ફૂલ :

- દેખી સ્ત્રીય ચરિત ઇમ, છંડી અથિર સંસાર;
ધરી વૈરાગ્ય મનિ આપણે, હુઆ એ આણગાર.' ૭૨૪
- સુણી વૃત્તાંત ઇમ આપણો, જ્ઞાની ગુરુનંદ પાશિ;
ચિત્ત ચમકિઉ નૃપસુત વલી, મનસિઉં રહઈ વિમાસિ. ૭૨૫
- ‘હું મૂરખ એ સ્ત્રીતાણો, આણી અધિક સનેહ;
જવલનકાજિ ઉચ્છ્રક થઈ, સંતાપી નિજ દેહ. ૭૨૬

ઢાલ : ૩૬ રાગ- કાલહરો.

- ઇમ સુણી નૃપસુત ચિત્તિ ચીંતઈ, જાણી અથિર સંસાર રે;
‘સુર-અસુર-કિંનર- દેવ-દાનવ, નડિયા કામિવકાર રે. ૭૨૭ ઇમ૦
- એ કપટપેટી નિપટ લંપટ, મોટી એહની વાત રે;
ખિન રમઈ રંગિ વિનોદ રામા, ખિન-ખિન નવી-નવી ઘાત રે. ૭૨૮ ઇમ૦
- ખોટઈ ચિત્તિ પ્રીતિ મંડઈ, પાડઈ મૂરખ પાશિ રે;
મનગમતા નરસિઉં નેહ બંધી, હોઈ તેહની દાસિ રે. ૭૨૯ ઇમ૦
- દ્વાદશમ ચક્રી બ્રમ્હદત્ત વર, તેહની ચલના માત રે;
કામવશિથી દુષ્ટ ચિંતી, મંડીઉં સુત ઘાત રે. ૭૩૦ ઇમ૦
- રાયપસેણી દ્વિતીય ઉપાંગમઈ, જુઉં સૂરકંતા નારિ રે;
પાપિણી નિજ પતિ હણીનઈ, પુહતી નરગમઝારિ રે. ૭૩૧ ઇમ૦
- વશિ કરઈ શિંહ-શાર્દૂલ ભુજ બલિ, વિષમ બલવંત વાઘ રે;
એહવા સૂર ધીર સબલા, સ્ત્રી કરઈ તસ છાગ રે. ૭૩૨ ઇમ૦

- ‘સુરતટની તટિ જે વાલુકા કણ, જલધિ જલ જે હોઈ રે;
બુદ્ધિમંત નર નિજ બુદ્ધિ બલિથી, પરિણામ ભાખઈ સોઈ રે. ૭૩૩ ઇમં
- તે હુ પણિ સ્ત્રી ચરિત્ર કેરો, કહી ન પામઈ પાર રે;
વિષમગતિ મતિ વિષમ કરણી, કુગતિની દાતાર રે. ૭૩૪ ઇમં
- અથિર તન-ધન અથિર યૌવન, અથિર એ પરિવાર રે;
આયુ જિમ જલબિંદુ ચંચલ, વિણસતાં નહી વાર’ રે. ૭૩૫ ઇમં
- ઇમ અનિત્ય ભાવન ધરઈ તતખિણ, લહઈ પરમ સંવેગ રે;
ચરણ પ્રણમી વદઈ વલી-વલી, ‘ટાલો ચિત્ત ઉદેગ રે. ૭૩૬ ઇમં
- સુણુ જ્ઞાનધર! વર સૂરિસુંદર!, ભાખીઉ જે અધિકાર રે;
એ ચરિત્ર મોરો નહીય થોરો, નવિ લહું જસ પાર રે. ૭૩૭ ઇમં
- સંસાર જલનિધિમાંહિ મુઝનઈ, બુડતાં પ્રભુ! વારઈ રે;
સુખકરણિ ²તરણિ સંયમકેરી, આપી પાર ઊતારો રે. ૭૩૮ ઇમં
- પુન્યજોગઈ લહિઉ દરસણ, આપો ³દીખ દયાલ! રે;
ભવભ્રમાણભય ભૂવિ ભૂરિ વારો, ષટ જીવના પ્રતિપાલ રે’. ૭૩૯ ઇમં
- કહઈ સૂરિસુંદર ‘સુણુ નરવર!, મ મ કરુ ધર્મ પ્રમાદ રે;
કરીય તપ-જપ શુદ્ધ સંજિમ, જિમ લહઉ જયવાદ રે’. ૭૪૦ ઇમં



ઢાલ : ૩૭ રાગ-ધન્યાસી, ચંદ્ર નગરી દીપતિ-એ દેસી.

રાજ ઋદ્ધિ તૃણ જિમ પરિહરી, પરિહર્યુ સર્વ સંસાર;
ખેચર ગુર પાસઈ તદા, નૃપ લેઈ [સં]જિમ ભાર. ૭૪૧

ભવિયણ! વાંદીઈ રે, અગડઋષિ રાય;
નામઈ પાતિગ જાય, ગાતા હરખ ન માઈ. ૭૪૨ ભવિયણ૦

છક્ર-અક્રમ બહુ આદરી, ધરી ધર્મનૂ મનિ ધ્યાન;
શુદ્ધભાવ લેઈ સંલેખણા, પામઈ અમરવિમાન. ૭૪૩ ભવિયણ૦

તિહાં થકી અનુક્રમિ તિ કેવલી, કરી કર્મનુ પરિહાર;
સંસારના ભય સવિ તજી, શિવપદ લહસઈ સાર. ૭૪૪ ભવિયણ૦

અપ્રમત્તપણિ જિમ ચાલીઉ, અગડદત્ત કુમાર;
ભાવથી ઈમ વિચરઈ સદા, તે લહઈ મુગતિ-કુઆર. ૭૪૫ ભવિયણ૦

મહાવીરદેવઈ ભાખીયાં, અધ્યયનિ જેહ છત્રીસ;
ઉપગારકારણિ સ્વયં મુખિ, બોલ્યા તે જગદીસ. ૭૪૬ ભવિયણ૦

સુણતા તે શ્રવણિ સોહામણા, ટાલઈ વલી ભવ દુઃખ;
સુણી સુદ્ધ મારગ આદરઈ, તે લહઈ અવિચલ સુખ. ૭૪૭ ભવિયણ૦

અધ્યયન ચોથે જાણયો, સાતમી(છટ્ટી) ગાથામાંહિ;
સંબંધ એ ઋષિરાયનો, સુણતા અધિક ઉચ્છાહ. ૭૪૮ ભવિયણ૦

સાધગુણ ગાતા થકા, નવિ રહઈ પાપ શરીર;
રજ હરઈ જિમ નિજ દેહની, ધોતાં નિર્મલ નીર. ૭૪૯ ભવિયણ૦

ઈ ચરિત્ર ભાવઈ સાંભલઈ, તસ ઘરિ મંગલ માલ;
સવિ સૌખ્ય પામઈ તે સદા, સંપદ લહઈ સુવિસાલ. ૭૫૦ ભવિયણ૦

ઢાલ : ૩૮, રાગ- ધન્યાસી-દેસી. ધમલિની

- નયરી ત્રંભાવતી જાણીઈ, અલકાપુરીય સમાન;
દેવભુવન સોભઈ ભલાં, જાણુ હો ઈંદ્ર વિમાન. ૭૫૧
- મનરંગઈ ભવિયાણ! સાંભલો હો, એહ સંબંધ રસાલ.
ધવલિત ધવલ ગૃહ ભલા, સોભિત માલિ-અટાલિ;
કામિની જન મન મોહતી, સોહતિ ગજગતિ ચાલિ. ૭૫૨ મન૦
- પુન્યવંત નર તિહાં વસઈ, પાલઈ નિજ આચાર;
જિનમિંદિર નિત રુચડાં, પૂજા રચઈ નર-નારિ. ૭૫૩ મન૦
- વડ વ્યવહારી જાણીઈ, ભૂપ દીઈ જન માન;
સાવત્થાસુત નાગજી, ઉત્તમ પુરુષ પ્રધાન. ૭૫૪ મન૦
- દૃઢ સમકિત નિત ચિત્ત ધરઈ, સારઈ જિણવર સેવ;
ભકિત કરઈ સાહમીતાણી, કુમતિતાણી નહી ટેવ. ૭૫૫ મન૦
- રુપવંત સોહઈ સદા, સુંદરસુત અભિરામ;
સકલ કલા-ગુણ આગરુ, રુપિ સોગઈ જિસ્યો કામ. ૭૫૬ મન૦
- મુનિસુવ્રત સુપસાઉલે, દિન અધિકુ નૂર;
વિધપક્ષ ગાછિ સોહાવીઉ, પુણ્યતણુ કરિ પૂર. ૭૫૭ મન૦
- તસ આગ્રહ જાણી ઘણો, ચરિત રચિઉ મનોહાર;
અગડદત્ત ઋષિરાયનો, એહ સંબંધ ઉદાર. ૭૫૮ મન૦
- શ્રીગોડીપાસ પસાઉલઈ, સીધાં વંછિત કામ;
રાસ રચિઉ મહારિષિતાણો, સમવસરણ સુભ ઠામ. ૭૫૯ મન૦
- વિહરમાન ગણધર ભલા, શ્રીકલ્યાણસાગર સૂરીરાય;
અંચલગછપતિ જગિ જયો, દેખતિ પાતિગ જાય. ૭૬૦ મન૦

વિમલવંશ વાચકતાણો, કીરતિ જસ સુપ્રકાસ;
પુન્યચંદ્ર વાચક વરુ, ધર્મતાણો મનિ વાસ. ૭૬૧ મન૦

તાસ સીસ સુંદર સોભાગી, પાલઈ સાધનો પંથ;
કનકચંદ્ર વાચક ગુણિ ભરીયા, મહામુનિ સેહ નિગ્રંથ. ૭૬૨ મન૦

તાસ સીસ વિદ્યાના આગર, વાચક શ્રીવીરચંદ;
તપ-જપ સંજિમ કિરીયા પાલઈ, સુંદર એહ મુણિંદ. ૭૬૩ મન૦

તસ પદ પંકજ મધુકરની પરિ, રહઈ સદા એક ચિત્તિ;
વિનયવંત નઈ વિમલમનઈ નિત, રંગિ કરઈ ગુરુ-ભત્તિ. ૭૬૪ મન૦

તાસતાણુ સુપસાય લહીનઈ, ચરિત રચિઉ મન ભાય;
થાનસાગર મુનિવર ઈમ જંપઈ, 'ભવિજન! સુણાઉ ચિત્તલાય.' ૭૬૫ મન૦

સંવત શશિ રસ જાણીઈ, સિદ્ધિ તણી વલી સંખ;
મહાવ્રતપદ આગલિ ધરઉ, સમ કરી ગુણો સવિ અંક. ૭૬૬ મન૦

અશ્વનિ માસિ મનોહરુ, પૂર્ણા તિથિ વલી જાણિ;
અસિત પંચમી એ સહી, ભૂસુત વાર વખાણિ. ૭૬૭ મન૦

એહ ચરિત જે સાંભલઈ, તેહ ઘરિ લીલ-વિલાસ;
સાધુતાણા ગુણ ગાઈતાં, પૂરઈ હો મનતાણી આસ. ૭૬૮ મન૦



❀ ૭. નંદલાલજી કૃત અગડદત્તરાસ ❀

દોહા :

- સિદ્ધ-રિધ-નિધ દાયકા, મહાવીર જિણરાય;
તાસતણા ચરણ નમી, ચરિત્ર રચ્યું સુખદાય. ૧
- ચર્ણ કમલ સર્વસ્વતી તર્ણા, પ્રણમી બે કર જોડ;
અગડદત્ત કુમારના, વરણન કરુ મદ મોડ. ૨
- કુણ નગર? કુણ દેસમે?, કુણ માત? કુણ તાત?;
નામ કહું હિવે તેહના, સાંભલજ્યો સાખ્યાત. ૩

ઢાલ : ૧, ચોપાઈ.

- જંબુદીપ ભરત મંઝાર, નગર સંખપુરી સુખકાર;
ગઢ-મઢ-મંદર ^૧પૌલ પગાર, નગરી ^૨સોભ બહુ વિસ્તાર. ૧
- પવન છતીસ વસે તિણમાંહિ, આપ આપણે માર્ગ જાય;
વણિક લોક કરે વ્યાપાર, રાજનિતી વર્તે સુખકાર. ૨
- સુરસુંદર રાજાનો નામ, રાજા તેજ સોભે અભિરામ;
નિરકંટક સબ ધરણી કરી, પાલે એ જ મહી વિસ્તરી. ૩
- સૂર્યવંસમાંહિ જિમ ચંદ, સોભે પાલે રાજ અખંડ;
^૩અગ્રમહિષી છે તસ નામ, સુરસુંદરી એણી ગુણધામ. ૪
- રાજાને કોઈ સુત નાંહી, નિસ-દિન રહે ચિંતા ઘટમાંહિ;
દેવ કુદેવ મનાવે ઘણા, કાજ ન સીઝે કોઈ મનતણા. ૫

- ચંડી-સંડી-ખેત્રપાલ, ભેરવ-ભોપા ઓર જંજાલ;
પુજે ^૧ઢોકે સરે નહીં કાજ, ચિંતાતુર રહે મહારાજ. ૬
- સંખપુરીથી જોજન ચાર, એક ^૨અગડ છે અતિ વિસ્તાર;
બૃહ્કુપ છે તેહનો નામ, લોક ઘણા પુજે સુભધામ. ૭
- નર-નારિ પૂજે તે કુપ, ફલ ચઢાવે ખેવે ધુપ;
દૂધ-પુત માંગે સંસાર, બૃહ્કુપ સબ પુર્ણહાર. ૮
- એહવી વાત એણી વિસ્તરી, કુપ પુજનની ^૩મનસા ધરી;
રાજાને જણાવી વાત, 'બૃહ્કુપ પૂજો મહારાજ! ૯
- જો કુછ માગે સોઈ વરે, ઈછા પૂર્ણ મનની કરે';
રાજા માની એહ સબ વાત, દીપ-ધૂપ સામગ્રી સાથ. ૧૦
- વાજંત્ર લેવે બહુલા સંગ, રાજા-રાણી મન ઉછરંગ;
પુજા-અરચા તિહાં પિણ કરી, બૃહ્કુપની આસા ધરી. ૧૧
- ઈણપરિ રાણી કાલ ગમાય, સુખે-સુખે તેહના દિન જાય;
પહલી ઢાલ જોએ વખાણ, રાણી કિણ પરિ ધરે ^૪ધાન?. ૧૨



૧ ભેટણુ ધરે=સુખડી વગેરે ચડાવે. ૨. કુવો. ૩. ઈચ્છા. ૪. ગર્ભ.

દોહા :

- દેવ ચવી દેવલોકથી, નરભવ લિયા અવતાર;
રાણી ઉદરે ઉપના, પુન્યવંત સુકુમાર. ૧
- ગર્ભ દિવસ પૂર્ણ થયા, જન્મા પુત્ર રતન;
રાજા મન હર્ષ થયો, લોક કહે 'ધન-ધન'. ૨
- બંદીવાન છોડાવીયા, કીધા હર્ષ ઉછાય;
રાય 'દેસાટન માંડીયો, સજન મિત્ર જિમાય. ૩
- નામ દિયા બાલકતાણા, અગડદત્ત કુમાર;
બૃહકુપ પ્રભાવથી, પ્રગટ થયો સંસાર. ૪

ઢાલ : ૨, રે [જીવ] જીવદયા પાલીયે-એ દેસી.

- પાંચ રધ્યાયા વધે સદા, અગડદત્ત કુમાર;
ચંદ્રકલા જિમ વાધતો, માત-પિતા સુખકાર. ૧
પુન્યથકી સુખ પામીયે-એ ટેક.
- બાલકવય મુકી તિહાં, પામ્યો જોબન સાર;
નવ અંગ સુતા જાગીયા, થયો ધીરજ ધાર. ૨ પુન્ય૦
- કર્મ જોગ સંગત થઈ, કુવિષણ નર જાણ;
દ્યુતિ રમે ગણિકા ગમે, કુડ-કપટ વખાન. ૩ પુન્ય૦
- કલા બહુતર જાણે છે, પિંગલ કવિત વખાણ;
વેદકલા શસ્ત્રકલા, શબ્દ-વેદી મારે બાણ. ૪ પુન્ય૦
- નગરીમાંહિ રામતિ કરે, મરજદાને લોપ;
ચોરી જારી ને છલ ઘણા, કરે અનીતી બહુત. ૫ પુન્ય૦

- લોક ઘણા દુખિયા થયા, ચાલે નહીં કોઈ જોર;
 'જેસે ગુમી રુદન કરે, જનની ધિણ ચોર. ૬ પુન્ય૦
- સેઠ બહુ ભેલા થયા, આયા નૃપ-દ્વાર;
 'સ્વામી! હમ દુખિયા થયા, તાસું કરત પુકાર. ૭ પુન્ય૦
- મરજાદા ગઈ કુલતની, લાજ રહી ના લગાર;
 સ્વામી! આગ્યા આપીયે, જાવે ઓર દ્વાર. ૮ પુન્ય૦
- સુખિયા ઘર છોડે નહીં, દુખીયા તજે ઠામ;
 ઈસ કર સ્વામી! જાયસ્યા, 'ઓર રાયને ગામ.' ૯ પુન્ય૦
- રાય કહે 'કુણ દોસ હુવા? ભાખો સગલી વાત';
 દોષ પ્રકાસા કુમરનો, ચમક્યો નરનાથ. ૧૦ પુન્ય૦
- ધીજ આપી લોકને, સીખ દીની રાય;
 થે જાવો ઘર આપણે, કુમર લું 'સમઝાય. ૧૧ પુન્ય૦
- બીજી ઢાલ પુરી થઈ, લોક કીધી પુકાર;
 આગલ કિણ વિધ થવાસી? તે સુણિજો અધિકાર. ૧૨ પુન્ય૦



૧. ટિ. સરખાવો-કહેવત-'ચોરની મા કોઠીમાં મોઢું ઘાલીને રોવે'. ૨. બીજા. ૩. સમજાવી લઈશ.

દોહા :

- અગડદત્ત કુમર ભણી, સમઝાવે નરનાથ;
હેત-ન્યાય-જુગતે કરી, એકે ન માની વાત. ૧
- રાજા અતિ કોપે ચડી, દેસ-નિકાલો દીધ;
કુમર ચલા ^૧પ્રદેશમે, ^૨ધુનક-બાન કર લીધ. ૨
- અનુક્રમે ભમતાં થકાં, નગર બનારસી આય;
નગરમાંહિ ભ્રમણ કરે, સ્વ-ઈછા મનમાંહિ. ૩
- બ્રાહ્મણ પાડે આવિયો, દીઠી એક નેશાલ;
વિદ્યા ભણે બાલક ઘણા, સુંદર અતિ સુખમાલ. ૪
- અગડદત્ત તિહાં આવિયો, લીધો છે વિસરામ;
ખિણ-માત્રને અંતરે, અધ્યાપક પુછે તામ. ૫

ઢાલ : ૩, ઈણ કાલરો ભરોસો ભાઈ રે કો નહીં-એ દેસી.

- ‘કહો કુમર! થેં કુણ છો? કોન નગર તુમ વાસો એ?;
માત-તાત કુણ તાહરા? નામ વર્ણ પ્રકાસો એ.’ ૧
- બ્રાહ્મણ ઈણ પરિ ભાખીયો-ટેક

- કુમર પ્રકાસી સહુ વારતા, આદ-અંત સહુ જાણી એ;
બ્રાહ્મણ સુન હર્ષત થયા, આદર દિધો ઘરિ આણિ એ. ૨ બ્રાહ્મણ૦
- ‘રે વછ! તાહરો તાત છે, મુઝ સમીપે ભણીયો એ;
તેહના પુત્ર તું સહી, તાસ સમે હું ગીણીયો એ. ૩ બ્રાહ્મણ૦
- સાત ^૩કુવિષ્ણને છોડ કે, વિદ્યા ભણો મુઝ પાસો એ;
આલસ તજ ^૪ઉદમ કરો, પુરીસી થારી આસો એ’. ૪ બ્રાહ્મણ૦

૧. પરદેશમાં. ૨. ધનુષ્ય-બાણ. ૩. કુલ્યસનને. ૪. ઉદમ.

કુમર તિહાં વિદ્યા ભણે, ઉદમ કરે અપારો એ;
આલસ કોઈ કરે નહીં, રાત-દિવસ ખપ ધારો એ. ૫ બ્રાહ્મણ૦

માસ વસંત આયો તિહાં, લોક જાવે રામત કાજો એ;
કુમર દેખિને ઉમાહીયો, પૂછે અધ્યાપક રાજો એ. ૬ બ્રાહ્મણ૦

‘સ્વામી! અનુમતિ આપિયો, જાઉં રામતિ કાજો એ;
કીડા કરું વનખંડમે, ‘બહુતર નારિનો સાજો એ’. ૭ બ્રાહ્મણ૦

ગુરુની અનુમત લે કરી, આયા બાગ મંઝારો એ;
રામતિ નિરખે લોકની, હર્ષ વદન-ચિત ધારો એ. ૮ બ્રાહ્મણ૦

બુધદત તિહાં સેઠજી, પુત્રી છે ગુણધામો એ;
મદનમંજરી નામ છે, રૂપવંત અભિરામો એ. ૯ બ્રાહ્મણ૦

કુમર દીઠી ^૧કુમરને, જાગો નેહ અપારો એ;
કુમરી કુમર જે નિરખિયો, નેહ બંધાણો સારો એ. ૧૦ બ્રાહ્મણ૦

કુમરી કહે કુમર ભણી, ‘તે લે ચલ મુઝ સાથો એ;
માહરે મન તે માનિયો, ઔર ન બીજી વાતો એ.’ ૧૧ બ્રાહ્મણ૦

તીજી ઢાલ પુરી થઈ, કુમરી પ્રાર્થના કીધી એ;
સુખ પામે તેહી જીવડા, પુન્ય-ક્યા ^૨જિન કીધી એ. ૧૨ બ્રાહ્મણ૦



દોહા :

- કુમર કહે 'સુણ કામની!, હું થાનકથી ભ્રષ્ટ;
ડવાડોલ રહું સદા, કોઈ વાત નહીં સિષ્ટ. ૧
- થાન-ભ્રષ્ટ જે પુરુષ હે, સોભે નહીં લગાર;
દંત કેસ ઓર નખ નરા, ^૧તીનો એક વિચાર. ૨
- જબ હું જાઉં નગરકું, લે જાઉં તુમ લાર;
અબ થેં જાઉં ઘર વિષે, પ્રીતી રાખો એકતાર.' ૩
- કુમર ગયો નિજ થાનકે, કુમરી આઈ ઘરમાહિં;
રાગબંધ બેહુ થયો, સુખે-સુખે દીન જાય. ૪

ઢાલ : ૪, પ્રભુનિ સેવનિ સુંઠોડે-એ દેસી.

- એતલે વણારસી સ્વામી, તેહનો પઢ્ઢુસ્તી નામી;
ગજ સે..... વે, ^૨દલમાંહિ સોભા પાવે. ૧
- એહવો રાજાનો હસ્તી, વસંત માસ વિષે થઈ મસ્તી;
આલાનખંભ અબ તોડે, પગ ઘડકે સુંડ ^૩મારોડે. ૨
- પસુ-નરને બહતા મારે, વણારસીમે ત્રાસ પાડે;
રાજા એહ પડહો દિવાવૈ, 'ગજ વસ કરે દામ પાવે.' ૩
- અગડદત્ત સુણી એહ વાણી, છે બહુત્તર કલાનો જાણી;
ગજ ભૂમ કલાક પકડો, જંજીર કરીને જકડો. ૪
- અંકુસ કરી મદ તોડા, ઠાણ આણીને ગજ જોડાં;
રાજાને કીધી જુહારો, રાજા કિયો તિણ વારો. ૫

રાજા અતિ આદર દીધો, પ્રધાનતણો પદ કીધો; અગડદત્ત સુખે દિન જાઈ, મદનમંજરી કામની બ્યાહી.	૬
એતલે એક હરિયલ ચોરા, પાપી મહા કઠન કઠોરા; કુવિખણ માર્ગ નિત સેવે, ધર્મમાર્ગ કોઈ ન લેવે.	૭
જીવની કુરણા મન નાહી, નર-ઘાત કરે ક્ષિણમાંહિ; વિસ્વાસ કરીને મારે, અપણો પિણ કાર્જ સારે.	૮
^૧ પ્રધનને નિત-નિત તાકે, સુતા સુન્યમાંહિ ધન ઝાકે; ગ્યાન-ધર્મ તણી ન ^૨ સુધી, મિત્રદ્રોહી મહા-નિરબુધી.	૯
દોય વિદ્યાનો ચોર ધારી, રાજાની ન માને ^૩ કારી; જાગતાને તે સુવાવે, જડ્યા તાલા તુરત ખુલાવે.	૧૦
હરયલ ચોરીને આવે, નગરીમાંહિ દ્રવ ચુરાવે; એહ ચોથી ઢાલ સુણાઈ, સદગુરુ પરસાદે ગાઈ.	૧૧



દોહા :

- હરયલ ચોર ચોરી કરે, લોક થયે નિરધન;
રાજા આગલ આયકે, પ્રકાસે દુષમન. ૧
- ‘મહારાજ! તુમ નગરમેં, [લોક] ભયે દિલગીર;
તસ્કરને ધન લુટીયા, હો ગએ લોગ ફકીર. ૨
- કૈ તુમ ઝાલો ચોરને, કે હમ દેવો સીખ;
એહ દુખ મોટા હમ ભાણી, દર-દર માંગસ્યાં ભીખ.’ ૩
- મહારાજ સવ લોકને, દિયા દિલાસા તામ;
બિદા કરી પંચાયતી, સેઠ આયા નિજ ઠામ. ૪

ઢાલ : ૫, જીવાં તૈનુ કર્મ રુલાવે રે - એ દેસી.

- રાજેસર સભા પુરાણી રે, બૈઠા સિરદાર પ્રધાની રે;
મહીપતી એમ વખાને રે, ‘જિ કો ચોર ઝાલીને આણી રે. ૧
- જાને અર્ધરાજ હું આપું રે, જાને પુત્રીપતિ થાપું રે’;
સુણીને સહુ મોન ધારી રે, હિમત સહુ લોકને હારી રે. ૨
- અગડદત્ત બીડો ઝાલ્યો રે, આપણ પ્રમાદ જો ટાલો રે;
સમ દિન સંકેત કીધો રે, અગડદત્ત અંજ[લિ] લીધો રે. ૩
- હરયલ ચોર વાત યહ જાણી રે, ‘અગડદત્ત બીડો આણી રે’;
એહી ‘નેમ હું ચિત ધરિયો રે, સમ દિન ચોરી હું કરવો રે. ૪
- હરયલ નિત્ય ચોરી કરતો રે, અગડદત્ત ચોકસી ધરતો રે;
એહ તસકર હાથ ન આવૈ રે, કિ ષટ દિન એમ બિતાવૈ રે. ૫

- કુમર થયો છે દલગીરો રે, આપણો રુપ ધારો છે કીરો રે;
આપ ગયો છે નગરી બારો રે, ^૧લોક રહ્યો હુંસિયારો રે. ૬
- દેવલમાંહિ આય બૈસો રે, ચોરની જોવે છે રેસો રે;
સન્યાસીનો રુપ ધારો રે, મહાપુરુષ થયો અવિકારો રે. ૭
- હરયલ ભગવા ચીર પહિરી રે, નારાયણનો થયો લહરી રે;
રુદ્રાદ્ય ^૨સિમરણી હાથો રે, સિંદુર તિલક દિયો માથો રે. ૮
- હરનામ મુખે ઉચરતો રે, સવ સવ માર્વાગ [?] ધરતો રે;
અગડદત્ત આવંતો દીઠો રે, મનમેં લ્યાગો મીઠો રે. ૯
- ચોર દેખીને કહે વાણી રે, ‘તુ કુણ છે? ^૩કૃપણ પ્રાણી! રે’;
‘ધન અર્થી છું હું સ્વામી! રે, રિધ-સંપતિનો બહુ કામી રે.’ ૧૦
- ચોર કહે ‘મુઝ સાથે આવો રે, ખિણમાત્ર વાર મ લાવો રે’;
એહ પાંચમી ઢાલ જો ગાઈ રે, રિધ સંપતિનો બહુ કામી રે [?]. ૧૧



દોહા :

- અગડદત્ત સાથે લેઈ, આયા નગર મંઝાર;
ધનપતિનામા સેઠ કે, ઘર આયો તિણ વાર. ૧
- જાગત નર સુવાઈયા, તાલા જડા ખુલાય;
ચોર ગયો તસ ભવનમેં, ધન લીધો મન ભાય. ૨
- ગાંઠડી બાંધી મોટકી, અગડદત્ત સિરદાર;
નિકલ્યો નગરિ બાહિરે, હાથ ગૂહી તરવાર. ૨
- દેવલમાંહિ આયકે, તિહાં લિયો વિશ્રામ;
ગંઠડી અલગી મેલને, ચોર વિચારે તામ. ૩
- ‘જો દેખે મુઝ ઠામને, પ્રકાસે જગમાંહ;
‘ઈસ કર એહને મારસું, કોઈ આગલ કહે નાહ.’ ૪

ઢાલ : ૬, માન ન કીજે રે માનવી-એ દેસી.

- હરયલ એહ વિચારતો, નિંદ્રા આવે છે તામો રે;
પુન્ય સબલ કુમરતણો, ચોર ચિંતા નિસ્કામો રે. ૧ હરયલ૦
- અગડદત્ત મન ચિંતવે, ‘ચોર કિસો વિસ્વાસો રે?;
આપણ આપ વિચારિય, પ્રાણ રાખુ એહ પાસ રે.’ ૨ હરયલ૦
- ચોર સુતા તિહાં જાણ કે, કુમાર ઊઠા તિવાર રે;
લાકડપે ચાદર ઉઢાય ને, આપ ગુપ્ત રહ્યો જાય રે. ૩ હરયલ૦
- એતલે હરયલ જાગિયો, હાથ ગૂહી તલવાર રે;
સુતા મનુષ વિચારને, ખડગ કરી ંપરહાર રે. ૪ હરયલ૦

ખડગ ^૧વાજી તિહાં કાઠપૈ, ચોર દગા પિણ જાણ રે;
ભય ^૨કર એકલો નાસિયો, પાછો કુમર તતકાલો રે. ૫ હરયલ૦

અગડદત પાછો જાઈ, ખડગ કરા પ્રહાર રે;
ચોર પડો ધરતિ વિષે, કરતો એમ ઉચાર રે. ૬ હરયલ૦

કુમર પ્રતે ઈણ પ્રકૃતૈ, 'સુણ-સુણ રાજકુમાર! રે;
વૃખતલે ગુફાથકી, બીજો ^૩દર્વ અપાર રે. ૭ હરયલ૦

ગુફા એક ભવન છે, સુંદર રુપ આકાર રે;
એક કન્યા છે રે સોભતી, પરણીજો તેં સુવિચાર રે. ૮ હરયલ૦

હું દુરજન તસ્કર હોતો, કોઈ ન મારણ જોગ રે;
કર્મ ^૪ઉદે આયા માહરે, છૂટે ના ^૫હિવિણ ભોગ રે.' ૯ હરયલ૦

એમ કહી તસ્કર મુવો, પામ્યા નર્ક નિવાસો રે;
^૬પ્રમાધામીને વસ પડો, રાત દિવસ ઘણી ત્રાસો રે. ૧૦ હરયલ૦

ખેત્ર વેદના નર્કમેં, કહી દસ પ્રકાર રે;
માહોમાહિ ^૭નેરીયા, કર્તા મારોમાર રે. ૧૧ હરયલ૦

એહવી નર્કમેં વેદના, ચોર સહે નિજ કર્મ રે;
છઠી ઢાલમેં જાણજો, સહાઈ જિણધર્મ રે. ૧૨ હરયલ૦



૧. ચિંતી. ૨. પામીને. ૩. દ્રવ્ય. ૪. ઉદયે. ૫. હમણા. ૬. પરમાધામીને. ૭. નરકના જીવો.

દોહા :

- ગુફા ઉઘાડી તતખિણે, કુમર કિયો પ્રવેસ;
ભરજોવન કન્યા તિહાં, દીઠી અદભુત વેસ. ૧
- આદર દીધો અતિઘણો, કુમર કહી સબ વાત;
‘અહિનાણી ખડગતણી, દિખ્યઈ સાખ્યાત. ૨
- કુમરી દેખી ^૨પ્રજલી, કપટ ઘરી મનમાંહિ;
‘ઈણ મારા મુઝ તાત ને, હું મારું ઈણ તાંહિ.’ ૩
- સેજા પાથરી તતખિણે, અગડદત્ત બેસાય;
^૩સલંડારો સિર ઉપરે, ભવને મસ્ત જાય. ૪
- કુમર દેખી મન ચમકિયો, ‘એહ છે કપટાચાર’;
^૪વૈણી ઝાલી તેહની, કરી ઘણી પ્રહાર. ૫
- ખાંચી આણી તતખિણે, ગુફા થકી તિવાર;
લે આયો નગરી વિષે, કરતી ઘણી પુકાર. ૬

ઢાલ : ૭, વીરજિણંદ સમોસર્યાજી-એ દેસી.

- કન્યા એમ પુકારતી રે, કરતી બહુ વિલાપ;
‘અબલા સંકટ મેં પડી રે, છોડાવો મુઝ આપ. ૧
ભવીકજણ! દયા કરો મુઝ આજ.
- જેમ સિંચાણે ચિડકલી રે, ‘મુષા જે મંઝાર;
તેમ ગૃહી છે મુઝ ભણી રે,’ કરતી એમ પુકાર. ૨ ભવીકજણ૦
- વચન સુણી અબલાતણો રે, નગરીના બહુ લોક;
^૬કુરના આણી તેહની રે, ઘણા મનુષના થોક. ૩ ભવીકજણ૦

૧. નિશાની. ૨. બળીગઈ. ૩. પચ્ચરનો થાંભલો. ૪. ચોટલો. ૫. ઉદર. ૬. કરુણ.

‘સ્વામી! છાંડો એહને રે, એહવા ન કરો વાત;
અબલા પાતક અતિઘણો રે, ખોટી છે જીવધાત.

૪ ભવીકજણ૦

ગાથા :

પરિભમ્મઈ સંસારે, જીવસ્સ અણાઈ કાલસ્સ ।
જાવ થાય પખાવણા, નેમે ગચ્છઈ નિવ્વાણે ॥

એમ વિચારી છાંડિયે રે, કુર્ણા કરો મહારાજ!;
અપરાધી અથવા નહી રે, પ્રાણ ઉબારો આજ.’

૫ ભવીકજણ૦

કુમર કહે ‘સહુ કો સુણો જી, ચે નહીં જાણોજી કોય;
હરયલની યહ પુત્રકા જી, મહાઅધર્મ નર હોઈ.’

૬ ભવીકજણ૦

યત:

ચોર જુવારી ઔર મતવાલા, ‘અમલી ઠાકુર નિરધન સાલા ।
હંસતા પુરુષ હીંડળી નારી, એહ સાતોકા સંગ નિવારી ॥૧॥

લોક ઘણી ‘મન્નત કરી જી, કુમર ન માની કાય;
ખાંચીને આણી તિહા જી, જિહાં બેઠા માહારાય.

૭ ભવીકજણ૦

કોઈ કહે ‘ઝુઠા એ છે જી, અગડદત કુમાર;
આપ મરંતા પાપીયા જી, ગૃહ આણી છે નાર.’

૮ ભવીકજણ૦

તતખિણ રાજા બોલીયો જી, ‘અબલા છાંડો આજ’;
કુમર કહે ‘સ્વામી! સુણો જી, સમઝીને કરો કાજ.

૯ ભવીકજણ૦

કે જાસી આકાસમેં જી, કે ઘસ જાય પાતાલ;
વિદ્યાબલ છે અતિઘણો જી, પાછે કરસી જંજાલ.

૧૦ ભવીકજણ૦

પછાતાપ કરસ્યો ઘણો જ, પાછે ન 'આસી જ હાથ;
ઈસ કર એહ નહી મુકિયે જ, સાંભલજે નરનાથ!'. ૧૧ ભવીકજણ૦

યત :

કામ વિચારી કીજિયે, વિના વિચારી કરાય;
[આપ] નેઉલ મારિયો, પાછે ઘણી પછતાય. ૧

રાય છોડાવી કામની રે, ઊડગઈ રે આકાસ;
ઢાલ સાતમી એહ થઈ રે, સુણજ્યો ચરિત્ર વિલાસ. ૧૨ ભવીકજન૦



દોહા :

- સબકો જન અશ્ચર્ય થયા, માની સાચી વાત;
એહ બુધવંતા માનવી, દીસૈ છે સાખ્યાત. ૧
- જે એહ ભાખી વારતા, સબ થઈ એહ સાચ;
કલા દેખ કુમરતાણી, નૃપનો મન બહુ રાચ. ૨
- ઠામ દિખાઈ ચોરની, ઘન આણે રાચ હજુર;
કાશીપતિ હર્ષત થયો, આઠર દિયો ભરપૂર. ૩
- રાજ-ભાગ તેહને દિયો, ^૧પ્રણાવી નિજ બાલ;
અગડદત્ત રાજા કિયો, છત્ર ફિરે તતકાલ. ૪
- હુકમ ચલાવે આપણો, સુખે-સુખે દિન જાય;
આગલ કિણવિધ થાવસી?, સુણજયો ચિત લગાય. ૫

ઢાલ : ૮, એ તો ધિગ્ ધિગ્ વિષે વિકારને-એ દેસી.

- અગડદત્ત માતા-પિતા, એતો સુણી છે કુંવરની વાત હો;
^૨ઉઠ કોડી રોમરાયલી, હર્ષ વદન નરનાથ હો. ૧
- એ તો આજ ભલા દિન ઉગિયો

- સુરસુંદર તિહાં રાજવી, એ તો મોકલો નિજ પ્રધાન હો;
સૈના દિધી અતીઘણી, ^૩ખાન અને સુલતાન હો. ૨ આજ૦
- અનુક્રમે ચાલી આવીયા, એ તો અગડદત્તને પાસ હો;
^૪હઠ કર કુવર મનાવિયો, તાત મિલન ભયા ત્યાર હો. ૩ આજ૦
- ^૫અગ્યા લેઈ નૃપતાણી, રાણીયાં લિધી લાર હો;
દલ-બલ લેઈ સામઠા, એ તો લેઈ બહુ પરિવાર હો. ૪ આજ૦

૧. પરણાવી ૨. સાડા ત્રણ. ૩. લશ્કરી અમલદાર, ઉપરી. ૪. આગ્રહ. ૫. આજ્ઞા.

સંખપુરી ચલિ આવિયાં, એ તો સુરસુંદર સાહમી આય હો;
માત-પિતા ચરણા નિમો, એ તો દેખ આનંદ પાય હો. ૫ આજ૦

આજ ભલો દિન ઉગિયો, થયા નંદનનો ^૧દિદાર હો;
^૨બહુ નમિ સાસુ ભણી, એ તો આપે છે સહુ સિણગાર હો. ૬ આજ૦

રાજ-લોક સુખ થયા, સુખે પાલે છે તીહાં રાજ હો;
સુરસુંદર સંજમ ગ્રહે, એ તો કિણવિધ ^૩કાર્ણ થાય હો? ૭ આજ૦

એક દિન બૈઠો ભવનમે, એ તો એકલો રાજાન હો;
રાજનીતિ ^૪ગૂંથને, એ તો વાંચે છે નિજ ધ્યાન હો. ૮ આજ૦

પ્રથમ શ્લોક એહ નિસરો, એ તો વાંચીને કરત વિચાર હો;
'પારખા કિજે શ્લોકના,' રાજા મનમાંહિ ધાર હો. ૯ આજ૦

યત :

ભોજનં ઘૃતસારં, રાત્રિસારં ચ જાગ્રતાં।
આગતા જાગતા સારં, સ્ત્રી તાડં ચ ન સારતાં।।

^૫ચણ સમૈ તિહાં રાજવી, જાગ્રત બેઠૌ તિણવાર હો;
નિદ્રા મુકી આપણી, સાવધાન બૈઠો હુંસયાર હો. ૧૦ આજ૦

રાજા મનમેં વિચારવે, 'હીવ આવે છે નિદ્રા આજ હો;
નગરીમાંહિ સોધી કરું, કુણ સુખ-દુખ વર્તે રાજ હો.' ૧૧ આજ૦

એમ વિચારી રાજવી, વેસપલટો કીધો આજ હો;
ખડગ લેઈ નિજ હાથમેં, નગરીમાહે આયો માહારાજ હો. ૧૨ આજ૦

ઢાલ થઈ એહ આઠમી, રાજા હિવ સંજમ લેય હો;
પુનવંતઓ હી જીવડાં, જિણ સંજમમેં ચિત દેય હો. ૧૩ આજ૦

દોહા :

- રયાણ સમે રાજા ફિરૈ, કાલી અમાસ રાત;
રૂપરંગ દીસે નહીં, શબ્દ સુણે મુંહ વાત. ૧
- ઈણપરિ નૃપતિ ^૧ડોલતો, ગલિ-ગલિ મંઝાર;
એક ભવન દિઠો તિહાં, સુંદર રૂપ ^૨અકાર. ૨
- દંડ-કલસ સોવાણતાણા, ધજા રહી આકાસ;
રાજા તિહાં ઊભા રથ્યો, ગુપ્તપણો પ્રકાસ. ૩
- મધ્યરાત તિણ અવસરે, ખોલી ભવન ^૩કપાટ;
ખડગ લેઈ નિજ હાથમેં, ચાલી માર્ગ-વાટ. ૪
- એહવી નારી સુંદરી, વર્ષ વીસ પ્રધાન;
રાજા દેખી અચર્જ થયો, એહ કાંઈ છે ગ્યાન. ૫
- આભુષણ કરી ^૪સામઠી, એહવિ અબલા નાર;
કિહાં જાવે છે એકલી?, એહ છે કુલટાચાર. ૬

ઢાલ : ૯, પિંગલકી-એ દેસી.

- રાજા મનમૈ ચિંતવે, 'જાંઉ એહને પુઠો રે;
ચરિત્ર દેખુ ઈણ નારનો, લાઘો અવસર ^૧નીઠો રે.'
- જોવો ચરિત્ર નારીતણો
- સીંહતાણી પરિ દોડતી, તે નારિ ^૨નિરભીકો રે;
પુઠે નરપતિ ચાલીયો, આગલ નદી એક દીઠી રે. ૨ જોવો
- સેઠતાણી તિહાં ભારજા, ઉતર ગઈ જલપુરો રે;
પુઠે મહીપતિ ઉતર્યો, આગલ સિંહ સનુરો રે. ૩ જોવો

૧. ભમતો. ૨. આકાર. ૩. કમાડ=દરવાજો. ૪. એકઠા. ૫. નક્કિ. ૬. નીડર.

- મૃગપતિ સનમુખ તે ગઈ, ખડગ કરી તે મારો રે;
સંક ન આણી કેહની, ત્રીયા હઠ બહુ ધારો રે. ૪ જોવો૦
- આગલ એક વન આવિયો, તિહાં જોગીને વેસો રે;
મોટો માતો અવધૂત છે, મહાલંપટ ન ત્રાસો રે. ૫ જોવો૦
- નારી પાસે જોગી ગયો, જોગી ઉઠકર મારો રે;
'આજ વિલંબ તે કિયો, મહારો કામ ન સારો રે.' ૬ જોવો૦
- પ્રેમદા કહે કરજોડિને, 'સ્વામી! સુણ અરદાસો રે;
કંત પાપી મુઝ જાગતો, ઈસ કર વિલંબ નિવાસો રે. ૭ જોવો૦
- મહારો મન તુમ ચાણિં, કંતથકી નહી રાચી રે;
હુ બલિહારી જી તાહરી, હું તાહરે મદ માચી રે.' ૮ જોવો૦
- જોગી કહે 'સુણ કામણી!, નહીં નારિ વિસ્વાસો રે;
મુંહડે ખેમિલ કરે, અંદર કપટ નિવાસો રે.' ૯ જોવો૦
- પ્રેમદા કહે 'સુણ સ્વામીજી! હું છું થારી દાસી રે;
તન-મનથી લોપું નહીં, થારો વચન વિલાસી રે.' ૧૦ જોવો૦
- જોગી કહે 'તું જાયને, નિજ-પતિનો સીસ આણી રે;
તો હું જાણસું રાગણી, નહીં થારી વાત કાણી રે.' ૧૧ જોવો૦
- હિણી મતી નારીતણી, કાં સાધી તુછ બુધી રે;
ખડગ લેઈ પાછી વલી, કાંઈ નહીં મન સુધી રે. ૧૨ જોવો૦
- સુરસુંદર તિહાં રાજવી, ત્રીયા-ચરિત્ર એહ દેખી રે;
મનમેં અચર્જ પામીયો, પુઠે લાગો વિશેષી રે. ૧૩ જોવો૦
- નારિ આઈ નિજ મંદરે, નૃપ રહ્યો ઘરબારો રે;
નવમી ઢાલમે જાણજો, ત્રિયાનો અધિકારો રે. ૧૪ જોવો૦

દોહા :

- પાછલી બુધ નારિતણી, ^૧પ્રઘટ સહુ સંસાર;
એક અંબ કે કારણે, કાટે વૃક્ષ ^૨વિથાર. ૧
- જો કોઈ નર ચતુર હવે, ન કરે એહનો સંગ;
પુદગલ રંગ એક હે, ઈસકા ^૩નાના રંગ. ૨
- સેઠ ભણી જો કામણી, આઈ ડુમને માર;
રાજા મનમેં ચિંતવે, એ-એ ચરિત્ર અપાર. ૩
- એહ કેની થાવે નહીં, અગ્નિ-અંગના દોય;
ઉજાયાલે સબ કો લખે, એહને લખે ન કોય. ૪
- રાજા તિહાં ^૪પ્રછની રહ્યો, નારિ ગઈ ઘરમાંહ;
કામ-અંધલી કામણી, સોચ વિચારે નાંહ. ૫

ઢાલ: ૧૦, રસિયાની-એ દેસી.

- ^૧ઉછી રે બુધ છે તિહાં પિણ નારની, ઈમ જાણો સહુ કોય હો, ચતુરનર;
કામ બિગાડે હો છિનમેં આપણો, પાછે દુખીયા થાય હો, ચતુરનર. ૧
છાંડો સંગત કુલટા નારની
- ઘરમેં આવી છે તતક્ષણે કામણી, સુતા કંતને દેખ હો, ચતુરનર;
ખડગ કરી પિણ સિર છેદીયો, લે ચલી તતખેવ હો, ચતુરનર. ૨ છાંડો
- રાજા પુઠ તેહને ચાલિયો, આઈ ^૬ચેત મંઝાર હો, ચતુરનર;
જોગી આગલ મસ્તક મુકિયો, જોગી કરત વિચાર હો, ચતુરનર. ૩ છાંડો
- ‘જિણ પાપણ અપણો કંત મારિયો, જેહ થકી સુખ પાય હો, ચતુરનર;
કામ વસૈ ઈણ નિજ પતિ મારિયો, એહ પિણ માહરી ન થાય હો’, ચતુરનર. ૪ છાંડો

૧. પ્રકટ. ૨. વિસ્તાર. ૩. વિવિધ. ૪. છુપાઈને. ૫. ઓછી. ૬. નહીકાંડો.

ડાંગ લેઈને હો તિણ નારિ હણી, 'જા પાપણ! તું દૂર હો, ચતુરનર;
તે માર્યો છે આપણા કંતને, માહરો કાંઈ સુખપુર હો,' ચતુરનર. ૫ છાંડો

આર્ત ધરતી તિહાં પિણ રોવતી, આઈ આપણ ઠામ હો, ચતુરનર;
પછતાવો કરે મનમેં ઘણી, 'નિફલ ગએ દૌ સ્વામ હો,' ચતુરનર. ૬ છાંડો

ચત :

મળોવિયારબદ્ધઈ, સવિયા..... સઈ ।

આઈણ-દેહ-વિયારેણ, ઇત્થિસ્સ જમ્મો નિફલો ॥ ૧ ॥

કંતનો શીસ તિહાં પિણ થાપને, આકંધ કીધો અપાર હો, ચતુરનર;
^૧માર્ગએ તસ્કર મુઝ કંતને, મિલીયા લોક હજાર હો, ચતુરનર. ૭ છાંડો

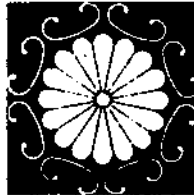
રોવે હો ધરતીમાંહિ રડવડે, તોડા નવસર હાર હો, ચતુરનર;
બાલ ^૨ખસોટે દોઈ હાથસું, નયણ અખંડત ધાર હો, ચતુરનર. ૮ છાંડો

લોક ઘણા તેહને ધીર્જ ધરે, એક ન આવે દાય હો, ચતુરનર;
'કંતનૈ સંગ સતી થઈને જલું, સાથી એ મ્હારો જાય હો,' ચતુરનર. ૯ છાંડો

ઘર સંપત તે સર્વ લુટાય ને, કરિને બહુ મંડાણ હો, ચતુરનર;
^૩ચિખામાંહિ આવી બૈસને, કંત લિયો ^૪નિંગોદ હો, ચતુરનર. ૧૦ છાંડો

લોક સહુ તેહને આવી નમે, ચર્ણે શીસ નિમાય હો, ચતુરનર;
'ધન-ધન જન્મ સતીજન! તાહરો, દેવ નમે તુઝ પાય હો,' ચતુરનર. ૧૧ છાંડો

સુરસુંદર તિહાં દેખણ આવિયો, દેખો નારિ સરુપ હો, ચતુરનર;
ચાર વેદનો અંત આવે સહી, તિરિયાવેદ ન પાર હો, ચતુરનર. ૧૨ છાંડો



૧. ટિં. માર્ગએ=માર ગએ=મારી ગયા. અહીં સંપૂર્ણ 'ર' ને અર્થ કરી શબ્દ જોડી દેવામાં આવ્યો છે. ૨. ખેચે. ૩. ચિતામાં. ૪. પોતાના ખોળામાં.

દોહા :

રાય કહે 'સુણ કામણી! એ છે કિસો વિચાર?;
નિજ કંતાને મારકે, સતી હોવાણ આચાર.' ૧

નારિ કહે 'ઈણ રાયણે, દીકો છે મુઝ કામ';
રાય ભણી ઈણપરિ કહે, કોઈ ન સમજે તામ. ૨

दुर्जनः सर्पमातुल्यं, वरं सर्पो हि दुर्जनात् ।
सर्पो दंशते कालेण, दुर्जनस्तु पदे पदे ॥ १ ॥

'રાજા! દુરજન તુમ હો, હોઈ રહો ચુપચાપ;
જો કરસે સો ભોગસી, ક્યા બેટા? ક્યા બાપ?' ૩
નારિ તિહાં અગ્નિ જલમરી, રાય આયો નિજ ગેહ;
રાજા મનમેં ચિંતવે, 'જુકો જગત સનેહ. ૪

શ્લોક :

माता कस्य पिता कस्य, कस्य भ्राता सहोदरः ।
पुत्री कस्य सुतः कस्य, सर्वेऽपि कर्मबंधनाः ॥१॥

સ્વજન મિત્ર જગતકે, સ્વાર્થીયા સંસાર;
'પ્રમાર્થ જિનધર્મ હે, એક શ્રીઆણગાર.' ૫

ઈસો વિચારી રાયજી, વિસ્કત થય ૨પ્રણામ;
રાજા રાણી બે જણા, ભયા સંજમરે કામ. ૬

ઢાલ : ૧૧, હું બલહારી એ યાદવા-એ દેસી.

રાજા હો રાણી જી બે જણા, અગડદત કુમાર બોલાય તો;
રાજ આપી જી સહુ દેસના, બેહુ જણા સંજતી માર્ગ ધારતો. ૧
ધન-ધન ધર્મી નર જીવડા-ટેક.

- ૧વિર્ત આરાધ કેવલ લહી, અષ્ટ કર્મતાણો ક્રિયો ૨દલ ચુર તો;
જોગ રૂંધીને શિવગત ગયા, અલખ નિરંજન સુખ ભરપુર તો. ૨ ધન-ધન૦
- સંખપુરીતાણો રાજવી, અગડદત્ત રાય થયો જી વખ્યાત તો;
શત્રુ-નિકંદન મહાબલી, પ્રજા હો લોક સુખઈ દિન-રાત તો. ૩ ધન-ધન૦
- માસ વસંત તિહાં આવીયા, ફુલી છે વેલ તીહાં વનરાય તો;
કોકિલા-મોર ટહુકા કરે, મદ વિષે ભુમકા થઈ સુખ થાય તો. ૪ ધન-ધન૦
- ૩વાણરિષ આય ઈમ ઉચરે, 'સ્વામી! રામતિ કરો બાગ મંઝાર તો;
માસ વસંત સોહાવણો, આવે એક વર્ષમેં એહ વવહાર તો.' ૫ ધન-ધન૦
- રાજવી સહિત અંતેવરી, બાગમેં આવીયો રામતિ કાજ તો;
ફ્રીડા રામતિ કરે અતિ ઘણી, રાયિ રહ્યો તિહાં માહારાજ તો. ૬ ધન-ધન૦
- રજનીમે એક અનર્થ ભયો, અગડદત્તરાય પટરાણી જેહ તો;
નિદ્રામે સુતિ વિષધર ડંખી, મુરછા આઈ છે અચેતન હોઈ તો. ૭ ધન-ધન૦
- રાયને વલભ અતિઘણી, મોહો કરીને થયો છે બેહાલ તો;
રોવે જી ૪વિલવલે અતિ ઘણા, મોહકર્મતાણા એહવો જંજાલ તો. ૮ ધન-ધન૦
- વિષ કરી રાણી દેહી ભરી, હોગઈ તતખીણ મૃત સમાન તો;
રાજવી મોહૃગહેલો હુવો, હો ગયો મરણ માંડો છે રાજાન તો. ૯ ધન-ધન૦
- મહતા પ્રધાન સમઝાવતા, બે કરજોડીને શીસ નમાય તો;
'નારી પાછે કાંઈ દેહ તજો, પગતણિ પાનહી ૬તિરિયા ગીણાય તો.' ૧૦ ધન-ધન૦
- ચકવટ્ટી ય કેસવા, મંડલીય મહિપતિ ।
ભાવપ્યા શ્રીઅણગારે, ચત્તારિ ધીરપુરિસા ॥ ૧ ॥
- હઠ કરિ લોકને રાખીયો, એતલે એક વિદ્યાધર આય તો;
વિદ્યા કરીને નિરવિષ કરી, રાય પરિવાર સહુ હર્ષ મન થાય તો. ૧૧ ધન-ધન૦
- કેતલા કાલ વનમેં રહે, રાય-રાણી સુતા ૧૨યાણ મઝાર તો;
ગ્યારમી ઢાલ પૂર્ણ થઈ, આગલ કેમ થાસી અધિકાર તો? ૧૨ ધન-ધન૦

૧. વિરતિ. ૨. સૈન્ય. ૩. વનપાલક. ૪. વલોપાત કરે. ૫. થેલો. ૬. સ્ત્રીઓ. ૭. રાત્રી.

દોહા :

- હરયલ ચોરની ડીકરી, જો ઉડગઈ આકાસ;
ગઈ પાછલે ^૧સનબંધમેં, કિયો સકલ પ્રકાસ. ૧
- હરયલચોરના પાંચ છે, બંધાવો અતિ બલવંત;
વાત સુણી બંધવતણી, કોધ આને જીઅતંત. ૨
- ‘અગડદત્ત માહારાજવી, માર્યો છે હમ ^૨વીર;
હમ બદલા લે તેહના, તો ^૩છત્રી નહીં ^૪કીર.’ ૩
- ચત્તારિ અયં પુરિસા, તક્કરે રાયે અણગારે ।
ચલત્થ-રાયમમાય, ઇમેહિ વાયં વિવજ્જણ ॥
- ખડગ લેઈ નિજ હાથમેં, ^૫અંતર લાધી તામ;
રયાણ સમે આયા તિહાં, જિહાં રાજા વિશ્રામ. ૪
- રાજા ^૬નિંદા વસ થયો, રાણી જાગી તામ;
પાંચો તસ્કર આવિયા, ભરજોવન અભિરામ. ૫
- રાણી દેખી રૂપને, મોહ ગઈ તતકાલ;
વિષીયારસ આંધી ભઈ, ઈણપરિ બોલે બોલ. ૬

ઢાલ : ૧ ૨, હમીરાની, સોવન સિંધાસન [બેઠા] રેવતી-એ દેસી.

- અગ્રમેહેષી રાયની, બોલે મધુરી વાણ, વાલજી;
‘મ્હારે મન તુમ રાયીયો, થે મુઝ જીવન-પ્રાણ, વાલજી. ૧
- હું બલીહારી જી તાહરી.
- હું નૃપને વાંછુ નહીં, વંછુ મૈ તાહરો સંગ, વાલજી;
તુમ સમ જગમેં કો નહીં, લાગો મજીઠનો રંગ,’ વાલજી. ૨ હું
- ચોર કહૈ ‘સુણ કામણી!, જો છે તાહરો નેહ, વાલજી;
જો નિજ પતિને મારસી, તો હમને પ્રતીત એહ,’ વાલજી. ૩ હું

૧. સંબંધમાં. ૨. ભાઈને. ૩. સત્રીય. ૪. ફ્લીબ=નપુંસક. ૫. ખબર=જાણકારી. ૬. નિંદા.

ઉછી બુધ છે નારની, માન લેઈ સખ વાત, વાલજી;
ખડગ લેઈ કર આપણો, ચાલી કરવા ઘાત, વાલજી. ૪ હું

ચોર બચાયા રાયને, રાણીને ^૧ધિરકાર, વાલજી;
પાછા વલીયા તતક્ષિણે, મનમેં કરત વિચાર, વાલજી. ૫ હું

અનિકુણ્ડસમા નારી, ઘૃતકુણ્ડસમો નરઃ ।
ય નરઃ પચ્યતે રક્તો, વિરક્તો નૈવ પચ્યતે ॥

દર્શન હરતે ચિત્તં, સ્પર્શન હરતે બલં ।
સઙ્ગેન હરતે વીર્યં, નારી પ્રત્યક્ષરાક્ષસી ॥

‘એહવી સંગતી નારની, નારી અધર્મની મુલ, વાલજી;
ઘર-ઘર ત્રિયા એકસી, ભોગે દુરગત ^૨સુલ, વાલજી. ૬ હું

પાપ કરી ચોરી કરે, કંપ રોગ સિર-પિંડ, વાલજી;
ખાવે પીવે કામની, પરભવ સહે હમ દંડ, વાલજી ૭ હું

જુઠા સખ સંસાર છે, જુઠા સખ ^૩સનબંધ, વાલજી;
નેહ કરે સખ કારમો, હોઈ રહ્યો જીવ અંધ’, વાલજી ૮ હું

પાંચે વનમૈ આવીયા, કરતા એહ વિચાર, વાલજી;
કાઉસગ ^૪ઠાટા દેખિયા, જયનંદન આગાર, વાલજી ૯ હું

તપ-જપ ક્રિયા આકરી, બ્રહ્મચારી ગુણવાન, વાલજી;
કર્મ ક્રિયે ઘણે પાતલે, આણ વહે ભગવાન, વાલજી. ૧૦ હું

શ્લોક :

અક્રોધ-વૈરાગ્ય-જિતેન્દ્રિયત્વં, ક્ષમા-દયા સત્સીલ પ્રયતધ્વં ।
નિર્લોભ-દાતા ભય-સોકહન્તા, ગ્યાન-પ્રમાદ સલક્ષણાણિ ॥

એહવા મુનિવર દેખને, ચરણે શીસ નિમાય, વાલજી;
ઢાલ થઈ એહ બારમી, ઉત્તમનો ગુણ ગાય, વાલજી. ૧૧ હું

દોહા :

સાધુ કહે “ભવ જીવ થે, ધર્મ કરો જિણરાય;
ધર્મથકી સુરગત લહે, ધર્મે શિવપદ પાય. ૧

ભવસાગરથી તીર ગયા, ધર્મ જીવ અનંત;
ઈણમેં ^૨સંસા કો નહી, ભાખ ગયે ભગવંત. ૨

જબ લગે દેહી ^૩સાવકી, રોગ નહીં ઘટમાંહ;
ધર્મ કરો રે પ્રાણીયા, ઈણમેં સંકા ન કાંચ. ૩

જરા જાવ ન પીડેહ, વાહી જાવ ન વઢ્ઢહ ।
જાવ ઇંદિયા ન હાયંતિ, તાવ ધમ્મં સમાયરે ॥ ૧ ॥

[દશવૈકાલિક અ.-૮, ગાથા-૩૬]

વાણી સુણ પ્રતિબોધિયા, પંચ ચોર તિણવાર;
સંજમ લિધો તતક્ષિણે, જાણ અથિર સંસાર. ૪

પંચ મહાવ્રત આદરા, દસવિધિ ધર્મ મહંત.
સબ જગ લખાર[?] રે, આણ વહે ભગવંત. ૫

ઢાલ:- ૧૩, એહ સંસાર અથિર કર જાણે, અથ- ચોપાઈ કી દેસી.

ગ્રહ વિષે પાંચો બલપુરા, સંજમ લેકર ભએ માહાસુરા;
દુકર કરણી બહુત અરાધે, નિજ-પર આત્મ^૪કાર્જ સાધે. ૧

ઉત્તર-મુલગુણ પર સેવી, જયાણાવંત અનોપમ કહેવી;
ગ્યારા અંગ વિદ્યા-પદ-ધારિ, મુનિવર કર્તા ^૫ઉર્ગ વિહારી. ૨

સુધ માર્ગ જિણરાજ પરુપૈ, કૃપન રંક જાણે સમ ભૂપે;
ઈણ પર વિચરત પાંચો સાધુ, સંખપુરી આયા ધર્મ ^૬અરાધુ. ૩

૧. ભવ્ય. ૨. શંકા. ૩. સાબદી, મજબૂત. ૪. કાર્ય. ૫. ઉગ્ર. ૬. આરાધક.

- અનુમતિ લે વનમાંહિ બેઠા, ગ્યાન ઈસણમેં પાંચો ^૧સૈઠા;
એકદિન રાજા વન કીડા આવે, પાંચ મુની દેખી સુખ પાવે. ૪
- ચર્ણકમલ રિષ વંદે પાયા, બે કરજોડિ પૂછે રાયા;
'પ્રભુજી! થારો નામ પ્રકાસો, મેહર કરીન મુઝ પરભાસો.' ૫
- સાધુ કહે 'જો હરયલ ચોરા, તેહના છે હમ પાંચો વીરા;
ભીમમુની રુદ્ર બીજો સ્વામી, તીજો મુનિચંદ્ર સિરનામી. ૬
- ભાનુમુની ચૌથો સોભાગી, પાંચમો આણંદરિષ મુની ત્યાગી;
સુણ રાજા! એહ ^૨માહારા નામો, સંજમ લેઈ હમે સુખ પાવો.' ૭
- રાય કહે 'સુણો મુનીરાયા!, સ્વામી! કિમ યે સંજમ પાયા?';
સાધુ કહે 'સુણો બડભાગી!, વાત કહા તે જિણમતિ રાગી. ૮
- હરયલના હમ છે લઘુ વીરા, ચોરી કરેં હમ સાહસ ધીરા;
હરયલને છલકર થે માર્યો, તસ ધુયા ^૩ગગનખેચરી સારો. ૯
- જબ થે કેસ ગ્રહી તે આણી, રાજા આગલ અબલા પ્રાણી;
કાસીપતી ^૪કુણા કરાઈ, ગગનખેચરી તામ છોડાઈ. ૧૦
- વિદ્યાબલ ઉડ ગઈ આકાસો, લોકા પામ્યો અચરજ હાંસો;
રુદન કરતી હમ ઘર આઈ, બાપ-મરણની વાત સુણાઈ. ૧૧
- હમ સાંભલને બહુ દુખ પાયા, તુઝ મારણ ભણી બિડો ઠાયા;
છલ તાકતા અહોનિસ ધામે, તુઝ ^૫માર્ણ અવસર નહીં પામે. ૧૨
- જબ તુમ રામતિને વન આયો, રાણીને વિષધર જબ ખાયો;
રાણી મોહ-^૬માર્ણ તે લીની, વિદ્યાધર તે સાજી કીની. ૧૩
- હર્ષ થઈ સુતા આવાસે, જબ હમ મારણ આયા તુઝ પાસે;
તેરમી ઢાલ રાજા સુણ વાણી, અચર્જ પામ્યો ઉત્તમ પ્રાણી. ૧૪

દોહા :

- તે સુતા નિદ્રા વિષે, રાણી જાગી તામ;
હમને દેખી ^૧વિભલ થઈ, ^૨સ્યામા આત્મરામ. ૧
- વિષે કરી માતી થઈ, રાગ વિષે લયલીન;
કરજોડી હમ આગલે, વચન વદે અતિદીન. ૨
- “તુમ છો સ્વામી માહરા, હું છું થારી નાર;
રાય તજી થાને ગ્રહોં, ભોગો સુખ સંસાર”. ૩
- હમ જાણો નિજ મન વિષે, “નૃપ તજી હમ પાસ;
આવે છે એહ કામણી, પરખો બુધી પ્રકાસ”. ૪
- હમ કહો “સુણ કામની! જો માને હમ ^૩વાય;
સિર છેદે નિજ કંતનો, તો સંસો મિટ જાય”. ૫
- ઓછી બુધિ નારતાણી, ખડગ લેઈ નિજ હાથ;
મારણ ચાલી તુઝભણી, સાંભલજો નરનાથ! ૬

ઢાલ : ૧૪, જગતગુરુ ત્રિસલાનંદન વીર-એ દેસી.

- હમ જાણિ નિજ મન વિષે જી, “એહ છે નારિ કુનાર;
જો મારે નિજ કંતને જી, ધીગ ધીગ એહ સંસાર”. ૧
- રાજેશ્વર! સાચી કર એહ માન-આંકણી.

- તેહ કરથી ^૧ખોસકે જી, હમ લીની ^૨સમસીર;
નિંદી હમ પાંચો જણા જી, રુદન કરે વોહ નાર. ૨ રાજેશ્વર૦
- એહ નીરખી હમ વારતા જી, મનમેં થયા દલગીર;
અથિર દેખ સંસારને જી, હમ પાંચો ભયે ફકીર. ૩ રાજેશ્વર૦

૧. ચિહ્નવલ. ૨. સ્ત્રી. ૩. વચન. ૪. પડાવી. ૫. તલવાર.

તુઝ રાણીને દેખકે જી, હમ લીનો વૈરાગ્ય;	
વૈર-વિરોધને છાંડકે જી, કુટુંબ ક્રિયા હમ ત્યાગ.	૪ રાજેશ્વર૦
એહ કાર્ણ હમ જોગનો જી, સાંભલજો રાજાન!;	
જુઠી કાયા-માયા કહી જી, જુઠી સંપતી માન.	૫ રાજેશ્વર૦
કારમો નેહ છે નારિનો જી, કારમો એહનો હેત;	
મનમાંહિ મેલી રહે જી, ઉપર દિસે ^૧ સ્વેત.	૬ રાજેશ્વર૦
પંડિત આયો ગ-ભધી જી, સેઠ તણે ઘરમાંહિ;	
વિદ્યા ગમાંઈ તેહની જી, ^૨ ભ્રષ્ટ્રમે દુખ પાય.	૭ રાજેશ્વર૦
ધન જનમ છે તેહનો જી, જિણ સંજમ ચિત લાય;	
મોક્ષ લહે તે જીવડા જી, સુરપદ ^૩ સંસો નાહ.	૮ રાજેશ્વર૦
સુખ સંપતી તે ભોગતો જી, ખીર ભાજનની લાગ;	
આગલને કુછ કીજીયે જી, સુણ રાજાન! મહાભાગ.	૯ રાજેશ્વર૦
ધન-જોવન એહ ધિર નહીં જી, થીર નહીં હુકરો તેજ;	
સજન-પુત્ર થીર નહીં જી, થીર નહી મંદર સેજ.	૧૦ રાજેશ્વર૦
તીન પલોપમ આઉખા જી, તીન કોસરી કાય;	
કલ્પ વીર્ય પુરાણ કરે જી, બાદલ જ્યો ^૪ વિરલાય.	૧૧ રાજેશ્વર૦
ચક્રી-કેસવ-રાજવી જી, ઓર સુરાના ભાવ;	
ઉગી-ઉગીને આથમા જી, એહ જગતનો ભાવ.	૧૨ રાજેશ્વર૦
ધર્મ કરૈ જો જીવડા જી, તીન કાલ સુખ પાય;	
^૫ નીતર પુતલી લુણની જી, જિમ પાણીમે ગલ જાય.'	૧૩ રાજેશ્વર૦
એહ ઉપદેશ મુનિ કહ્યો જી, રાય સુણી સુખ પાય;	
રાજા મન વૈરાગિયો જી, ચોદમી ઢાલમે ગાય.	૧૪ રાજેશ્વર૦

૧. ઉજ્જવળ=ચોખ્ખી. ૨. ભટ્ટીમાં. ૩. સંશય. ૪. વિખરાય. ૫. નહિતર.

દોહા:

- સુણ સાધુની દેશના, અગડદત્ત રાજાન;
પ્રતિબોધા તિણ અવસરે, ઈણપર બોલે વાન. ૧
- ‘મિત્ર ચાર પ્રકાર કે, તે ^૧પ્રભવ સુખદાય;
ઔર મિત્ર દુખદાયકા, ઈણમેં સંક ન કાય. ૨
- હું દુખીયા સંસારમેં, ^૨જામાણ-માર્ણ કલેસ;
ભય ઉપજ્યો મુઝ મન વિષે, પ્રભુરા સુણ ઉપદેસ’. ૩
- ધર આવિ નિજ નંદને, ‘હું લેસું વૈરાગ્ય;
થે ^૩નિરજામક સાંચલા, ^૪આએ માહરે ^૫ભાગ. ૪
- અગડદત્ત આઈ રાજમેં, તેડિ સહું સિરદાર;
રાજ આપિ નિજ સુત ભણી, વ્રત લેવા હુવા ત્યાર. ૫
- એતલે ^૬તલયર કામની, ગૃહ આણી તિણવાર;
ઘણી વિટંબણા કરી તિહાં, ઊભી છે દરબાર. ૬
- ‘માહારાજ! ઈણ નારને, માર્યો છે નિજ કંત;
એહ કુલટા છે સંખણી, એહનો ચરિત્રનું અંત. ૭

ઢાલ : ૧૫, શ્રાવક ધર્મ કરો સુખદાઈ - એ દેસી.

- અગડદત્તનો નંદન નીકો, માહાસેન રાજાનો જ;
તલયરને રાજા ઈમ બોલ્યો, ‘પ્રથમ હુકમ એહ માનોજ. ૧

શ્રાવક ધ્રમ કરૌ સુખદાઈ.

- દેખીને અજબ સંસાર તમાસો, ગ્યાનીને આવે હાસો જ;
નકટી દેવી ^૭આંધે પુજારે, આપણો ‘મતલ ભાસે જ. ૨ શ્રાવક૦

૧. પરભવ. ૨. જન્મ-મરણ. ૩. નિર્વામક. ૪. આલ્યા. ૫. ભાગ્યથી. ૬. ફોજદાર. ૭. અંધ પૂજારી. ૮. મતલબ, સ્વાર્થ.

સ્થામવાર્ણ મુખ એહના કીજે, ખર વાહન પર ચાઢીજે જી;
દેસ બાહાર એહનો કાઢો, કાન-નાસકા વાઢી' જી. ૩ શ્રાવક૦

અગડદત્ત સુણ ઈણ પરિ ભાખે, 'ઈસો અપરાધ ક્યા કીનો જી?;
રાજા કહે 'એહ છે મહાપાપણી, નિજ પતિ માર દીનો જી.' ૪ શ્રાવક૦

હંસકર અગડદત્ત ઈમ ભાખે, 'ક્રોધ અછે અતિ સ્યાણો જી;
નીચે થાનકને તે જાવૈ, ઊંચે વલ નહી માનો જી. ૫ શ્રાવક૦

એહ અબલા રંક છે દુરભાગી, મન માને જો કીજે જી;
નિજ માતાને દંડ ન દેવો, એહ કિમ ન્યાય ધરીજે જી? ૬ શ્રાવક૦

ચોર દેખીને તે 'મુરઝાણી, મુઝ મારનને ધાઈ જી;
ચોર ચતુર કરુણા આણીને, મ્હારી જાન બચાઈ જી. ૭ શ્રાવક૦

पण्डितोऽपि वरं शत्रुर्न मुखो हितकारकः ।
वानरेण हतो राजा विप्राश्चौरेण रक्षिताः ॥ [पञ्चतंत्र-१-४५०]

ચરિત્ર દેખીને તસ્કર બુઝા, જુઠો જગત ગિણાણો જી;
સંજમ લઈ પાંચ મુનિશ્વર, થયો સાધુ સુગ્યાનો જી. ૮ શ્રાવક૦

એહ કારણ તુઝ માતાકેરો, સાંભલ રાય! સધીરો જી;
એહ વિટંબણા જગમેં વરતે, સુણ રાજા! સિરદારો જી.' ૯ શ્રાવક૦

મહાસેન સુણ મનમેં ચમકો, જાણો જગ જંજાલો જી;
તાત સંઘાતે સંજમ લેવા, મહાસેન ભયો રતારો જી. ૧૦ શ્રાવક.

ગાથા :

धनकज्जं इत्थिकज्जं, मयणी कज्जं ए नरा ।
नास्ति ये चूलोगउ, महामुढ जिण आहिया ॥१॥

લઘુ નંદનને નૃપપદ આપી, બેહું જણા વેરાગ્યા જ;
બહુ મંડાણ કરિને રાજા, સાધુ સમીપે આયા જ.

૧૧ શ્રાવક૦

ઢાલ પન્નરમી એહ પિણ ગાઈ, સતગુરુ જેમ બતાઈ જ;
બાપ-બેટા બેહુ સંજમ લેને, કિણ પરી મોક્ષ સિધાયા જ?

૧૨ શ્રાવક૦



દોહા :

- સંજમ લેવે બેહુ જણા, અગડદત્ત રાજાન;
રાજ તજી સંજમ ગ્રહો, અથિર જગત સબ જાન. ૧
- ‘ચંચલ ચંચલિ અગ્નિમેં, જૈસે સંધ્યાવાન;
તૈસે ‘જીતવ્ય અથિર છે, જ્યૌં ‘વારનકે કાન.’ ૨
- એમ વિચારી બેહુ જણા, સંજમમે થયો લીન;
નિજ આતમને વસ કરી, પર આત્મને ચીન. ૩

ઢાલ : ૧૬, ચોપાઈની દેશી.

- અગડદત્ત મુનિ ગુણવાન, મહાસેન બિજો રિષ જાન;
પાંચ મહાવ્રત સુધા ધરે, છકાયની જયાણા કરે. ૧
- દસવિધ ધર્મ દોષ સબ ટાલ, મેટો મિથ્યામોહ જંજાલ;
કર્મબંધનો કારણ તજે, નિશ્ચલે દેવ જિનેશ્વર ભજે. ૨
- જપ-તપ કરને કાયા કસી, ગ્યાન રામવિષે મન વસી;
જિર્ણ દેહી તિણકી ભઈ, આણસાણ કરવા ‘મનસા થઈ. ૩
- અરિહંત-સીધ ભણી ખિમાય, ધર્મ આચાર્જ સીસ નમાય;
નિસચલ થઈ સમતા મન ધરી, દોઈ મુનિસ્વર આણસાણ કરી. ૪
- ખોડસ દિનનો કિયો સંધાર, કેવલ લહી ગયો મોક્ષ મંજાર;
જિસ કાર્ય તિણ છાંડો રાજ, તે સુખ પામો છે મુનિરાજ. ૫
- જન્મ-માર્ણનો મિટા કલેસ, થએ નિરંજન સિધ જનેસ;
એહ ગ્રંથ સબ પૂર્ણ થયો, ગુરુ પ્રસાદૈ કવિજન કહ્યો. ૬

- પૂજ્ય શ્રી મનજી રિષ જાણ, તેહના સિષ ગુણવંત વખાણ;
પૂજ્ય શ્રી શ્રીનાથુરામ, તેહના સિષ ઉતમગુણધામ. ૭
- સ્વામી શ્રી રાયચંદ મુનિસ, અંતેવાસી છે તસ સિષ;
રીષ-પત્ની રામ મુનિ રિષરાય, નંદલાલ કવિ ગુણગાય. ૮
- આઠારા-સેઠ પા(ચૈ?)ત્ર વૈ સાલ, એહ પિણ જોડ કરી તતકાલ;
જંગલ દેસ નગરસુ નામ, પઢે ગુણે સુખ સાતા પામ. ૯



❁ ૮. પુણ્યનિધાનજી કૃત અગડદતરાસ ❁

કુહા :

- પરમેસર ધુરિ પ્રણમિ કરિ, સદ્ગુરુ પ્રણમિ ઉલાસ;
સરસતિ પિણ પ્રણમેવિ ^૧સુરિ, વિરચિસિ વચન વિલાસ. ૧
- પરમેસર ઘઈ અચલ પદ, સદ્ગુરુ શ્રુત સુવિચાર;
સરસતિ વચન વિલાસ ઘઈ, તિણિ તીને તતસાર. ૨
- સુંદર અક્ષર અતિ સરસ, વિચિ-વિચિ રાગ વિનોદ;
રસિક લોક સુણતાં રસિક, પભણિસુ કથા પ્રમોદ. ૩
- ^૨ભાવિત જાગે જે ભવિક, ધરતા મનિ ધર્મધ્યાન;
પાવઈ તે તઉ સરગ-પદ, સંસઈ રહિત સુજાણ. ૪
- દૂવ્ય તહી નિદ્રા જિકે, જાગઈ તે જગિ જાણ;
અગડદતની પરિ અચલ, ^૩લાભઈ કોડિ કલ્યાણ. ૫

ઢાલ : ૧, ચોપઈની.

- સુપ્રસિધ નગરી સંખઉરી, અવિચલ જાણિકિ અલકાપુરી;
સુખીયા લોક વસઈ સિરદાર, અભિનવ રુપ ^૪અમરઅવતાર. ૧
- ચાતુર વિધાનિધિ ^૫ચઉસાલ, સકજા ઘણું ઘણું સુકમાલ;
^૬પતિભાહાં ^૭સાહા પરસિધ, બુદ્ધિવંત ધરિ બહુલી રિદ્ધિ. ૨
- કરતા રહઈ સદા કુલ-કર્મ, મૂલ ન છેદઈ પરનો મર્મ;
જિન-ધ્રમ ઉપરિ કરિવા ^૮જીવ, સાધુ-પાત્ર દાતાર સદીવ. ૩

૧. પાઠાં કરિ. ૨. ભાવથી. ૩. પામે. ૪. ટિ.- કવિએ સંખપૂરીને અલકાપૂરી=યક્ષનગરીની ઉપમા આપી છે. અને તેમાં વસતા લોકોને અમર કહ્યા છે. અમર=દેવ થાય. પરંતુ દેવ તો દેવનગરીમાં વસે. 'દેવ' અર્થ કરીએ તો કાવ્યદોષ આવે. પરંતુ, અમર='ન મરે તે' એવો અર્થ કરીએ તો યક્ષ પણ અમર કહેવાય. ૫. ચટશાલ=પાઠશાળા. ૬. પ્રતિભાવાનું, પાઠાં પતિસાહા. ૭. શેઠીયાઓ. ૮. ઈચ્છા, ભાવ.

યત:

વસુધાભરણં પુરુષઃ પુરુષાભરણં પ્રધાનતરા લક્ષ્મીઃ।

લક્ષ્મ્યાભરણં દાનં, દાનાભરણં સુપાત્રં ચ ॥૧॥ [આર્યા]

પરઉપગારઈ જે ^૧પરિગડા, પરગુણ વદન વદઈ ^૨પરિગડા;
સીલવંત સખરઈ આચાર, ઇસડા લોક વસઈ જુ અપાર. ૪

સારીખી જોડી સુંદરી, ભાગવતી નઈ બહુ ગુણ ભરી;
પદમિણિ પ્રીતમસું બહુ પ્રીતિ, રાખઈ નિસદ્દિન એહી જ રીતિ. ૫

કનક-વરણ દીસઈ કામિની, દ્યુતિ જલકઈ જાણે ^૩દામિની;
હલકી ચાલઈ યું હાથિણી, માતી ^૪ડીલ ઇસી નહુ મિણી. ૬

ચંદ્રમુખી ચઉકઈ ઉજલઈ, ચિત દેખે સુર-નરનું ચલઈ;
^૫આણીઆલી સોહઈ આંખડી, પોચણની જાણે પાંખડી. ૭

રૂડી વેણી સિર ^૬રાખડી, જાણે મણિધર' ^૭રાખ્યુ જડી;
સોહઈ નાસ ઇસો સંપુટો, પ્રહસિત જાણે તરુ પોપટો. ૮

બોલઈ મધુર સબદ મુખિ બાલ, 'લચકઈ કટિ-તટ યું ^૮લંકાલ;
^{૧૦}દોનું કુચ સોવનની દડી, ઘણી ખાંતિ સંઘાડઈ ઘડી. ૯

સિખ નખ વિચિ ^{૧૧}ઓપઈ સિણગાર, સોહઈ ^{૧૨}ગ્રહણા પરિચા સાર;
ઇસડી ^{૧૩}લોકારઈ અંગના, દેવાં ગ્રહિ યું દેવાંગના. ૧૦

એક-એકથી અધિક અવાસ, ખાંતઈ ^{૧૪}ચુણીયા દીસઈ ખાસ;
ઉંચા ઇસા ^{૧૫}અરસનઈ અડઈ, ખસતાં મેહ જિહાં ^{૧૬}આખુડઈ. ૧૧

બારી ગૌખ ઘણા બારણા, ઘડતાં ચિત્ર વણીયા ઘણા;
ર્યું કહીયઈ તિણ ઘરની સાખ?, લાગઈ એકણિ આલઈ લાખ. ૧૨

૧. તત્પર. ૨. પ્રગટ. ૩. વિજળી. ૪. શરીર. ૫. સરખાવો- સમયસુંદરજી કૃત પાર્શ્વનાથ સ્તવન 'આણીઆલી તારી આંખડી, જાણે કમલની પાંખડી,' ૬. માથાનું ઘરેણું. ૭. પાઠાં દાખઉ. ૮. પાઠાં ચલકિ. ૯. સિંહ. ૧૦. પાઠાં છોનું. ૧૧. દીપે છે, શોભે છે. ૧૨. ઘરેણા. ૧૩. પાઠાં કાલોરેઈ. ૧૪. ચણ્યા. ૧૫. આકાશને. ૧૬. અફડાય છે.

- ઘર એકણિથી બીજઈ ઘરઈ, કરતાં ગમન વર સકે કરઈ;
તુરત મિલઈ જન ગોખંતરઈ, વસઈ ઇસીપરિ પુર વિસ્તરઈ. ૧૩
- ચોરાસી સોહઈ ચોહટાં, ઘણી વસ્તુ ઘણા ગહગટા;
વિણજ કીયાં વ્યાપારી ભણી, ચાલવતાં લિખમી ચઉગણી. ૧૪
- તાજા ધર્મ-મુકામ જુ તેથિ, જિનમંદિર- સિવમંદિર જેથિ;
ગઢ-^૧મઢ-મંદિર-^૨પોલિ-^૩પગાર, અદભુત સર્વ નગર આકાર. ૧૫
- ઠામિ-ઠામિ પાણીના ઠામ, ^૪આછી વાવડીઆ અભિરામ;
સરવર-કૂઆ તિણિ ^૫પરસરઈ, મીઠઉ નીર દૂધની પરઈ. ૧૬
- ભલા ઝાડ વનમઈ ભરપૂર, સંચર ન સકઈ જિણમઈ સૂર;
વિવિધ જીવનું તીહાં વિશ્રામ, આરખ નંદનવન અભિરામ. ૧૭
- સગલી વસ્તુ જિતી સંસાર, સહુ લાભઈ તિણ પુરમઈ સાર;
ઇસ્યઉ મનોહર વસતાં ઇસાં, જાણઈ ^૬વિબુધ જાય તિહાં વસાં. ૧૮
- પહિલી ઢાલ જુ ચઢી પ્રમાણ, પભાણઈ વાચક પુણ્યનિધાન;
રાજ કરઈ તિહાં કુણ રાજાન?, રાજા વિણ સ્યઉ નગર-વખાણ? ૧૯



૧. મહેલ. ૨. પોળ. ૩. પ્રાકાર=કિલ્લો. ૪. સુંદર. ૫. પરિસરમાં. ૬. દેવ.

ફૂલ :

- રાજા નગરી-રુપ છઈ, રાજા વડઉ સંસારિ;
વિણ રાજા વસતી ઇસી, જ્યું નાહ-વિહૂણી નારિ. ૧
- સોહઈ નગ પરિ મુદ્દકા, સોહઈ ગયાણ જૂ ^૧સૂર;
તિમ નગરી રાજા કરી, પ્રતપઈ તેજ-^૨પંડૂર. ૨
- ^૩સાસ સહિત કાયા સખર, તિલભર જાય ન તૂટ;
તિમ નગરી રાજા કરી, લઈ નહુ કો ગૃહ લૂટ. ૩

ઢાલ : ૨, રાજા રાજ કરઈ જય નામઈ-એહની જાતિ.

- સુંદર રાજ કરઈ તિહાં રાજા, ઈંદ્રતાણઈ અનુહાર રી માઈ;
પ્રગટપ્રતાપ પ્રસિધ પ્રથવીપતિ, કોય ન લોપઈ^૪કાર રી માઈ. ૧ સુંદર૦
- ઘણા દેસ સુભટ ધરતી ધરિ, હય-ગય-^૫હસમ હજાર રી માઈ;
માલમુલક કોઠાર ઘણા રથ, રિધિતાણઉ વિસ્તાર રી માઈ. ૨ સુંદર૦
- દેસ પ્રદેસ ^૬મ્રજાદ મહાજસ, લુંબ રહી જસુ લાજ રી માઈ;
કહે ^૭આણૂરત કાઈ ન દીસઈ, સમ-અંગ સમાજ રી માઈ. ૩ સુંદર૦

યત:

સ્વામ્યમાત્યસુહૃત્કોશો, દુર્ગ દંડ: તથૈવ ચ ।

મિત્રાણ્યેતા: પ્રકૃતયો, રાજ્યસપ્તાંગમુચ્યતે ॥ ૧ ॥

- સીલવતી તસુ સુલસા રાણી, પટરાણી પરધાન રી માઈ;
લાજવતી પ્રીયુનઈ ^૮મનલારી, જુવતી જીવ સમાન રી માઈ. ૪ સુંદર૦
- સાચી તિકા સુહાગણિ સુંદરિ, જિણ કઈ વસિ ભરતાર રી માઈ;
વસિ પતિ ન કરિ સકઈ જે વામા, નામઈ તે ઝ હિ નારી રી માઈ. ૫ સુંદર૦

૧. સૂર્ય. ૨. ઉજવળ. ૩. શાસ. ૪. આજ્ઞા. ૫. સૈન્ય. ૬. મર્યાદા. ૭. ઉણપ. ૮. દિ૦ મન+લારી=મનની+પાછળ જનારી=ઇચ્છા પ્રમાણે વર્તન કરનારી.

- અગડદત્ત ઉચરઈ તસુ આયઉ, જાયઉ સુભદિન વાર રી માઈ;
 ૧મહામાય જાયઉ જિમ ૨ષ્ટમુખ, ૩સિચી ૪જયંતકુમાર રી માઈ. ૬ સુંદર૦
- જ્ઞાન હૂયઉ અનુક્રમિ જોરાવર, ૫સક જસુ રુપ સુજાણ રી માઈ;
 ખાગ ત્યાગ નિકલંક નિરેહણ, ભાગ્યવંત કુલભાણ રી માઈ. ૭ સુંદર૦
- સાત વ્યસન વસિ હૂયઉ કરમ વસિ, પડીઉ બહુત પ્રમાદ રી માઈ;
 અતિ-નગરીમઈ ફિરઈ અનાડી, મુકી કુલ-મરજાદ રી માઈ. ૮ સુંદર૦
- રસિક જૂયઈ પરદારા-લંપટ, મુસઈ ઘણું પરમાલ રી માઈ;
 પાપ કરઈ ૯જીઉનઈ નવિ પાલઈ, ચાલઈ વિરૂઈ ચાલ રી માઈ. ૯ સુંદર૦
- કિરતઉ કાલ ગયઉ ઇમ કરતાં, વહુતાં ઇમ ઉનમાદ રી માઈ;
 પ્રજા કુંઅર કરિ થઈ પીડાતુર, લાગઈ નગર નિસ્વાદ રી માઈ. ૧૦ સુંદર૦
- ચ્યાર મહાજન મિલિ ચીંતવીયો, કીઘઉ ઈસૌ વિચાર રી માઈ;
 ‘રાજાથકઈ કિસું ૧૧ઈણસારુ, કરસ્યાં જાય પુકાર રી માઈ?’ ૧૧ સુંદર૦
- લીલ ‘લસણીયા મોતી ૧૨મહુરાં, વસત અમોલક હાર રી માઈ;
 ૧૩પરઘલ પેસકસી લઈનઈ, પહુતા રાજદુવાર રી માઈ. ૧૨ સુંદર૦
- ભેટ કરી વીનવીયઉ ભૂપતિ, કહ્યઉ ચરિત તતકાલ રી માઈ;
 ‘વાડિ કાકડી ખાયુ વિગાડઈ, રાખઈ કુણ રખપાલ રી માઈ.? ૧૩ સુંદર૦
- પાણી હૂંતી ઉઠઈ પાવક, ૧૪વિધુ વરખઈ વિષ ઘોર રી માઈ;
 માતા જો સુતકું લે મારઈ, કીજઈ કેથ પુકાર રી માઈ?’ ૧૪ સુંદર૦
- જગત ઇસી કરી ભાંતિ જણાઈ, કુંઅરતાણી સહુ વાત રી માઈ;
 ૧૫‘હટકઉ કુંઅર કે સીખ ઘઉ હમનઈ, સઉ વાતે ઇકવાત રી માઈ’. ૧૫ સુંદર૦
- રાજા સાંભલિનઈ રીસાણઉ, કીઘઉ કોપ ૧૬કરુર રી માઈ;
 અતિ-વસતી દુખદાઈ અંગજ, તે છોડીજઈ દૂર રી માઈ. ૧૬ સુંદર૦

૧. પાર્વતી. ૨. કાર્તિકેય. ૩. શચી=ઈન્દ્રાણી. ૪. ઈન્દ્રપૂત્ર. ૫. શક્ર. ૬. જીવોને. ૭. આના માટે. ૮. વૈદૂર્ય મણિ. ૯. સોના મહોર. ૧૦. પુષ્કળ. ૧૧. ચંદ્ર. ૧૨. અટકાવો. ૧૩. કુર.

સખરઉ ઘણું સસોમિત સુંદર, સોહઈ જિણ કરિ મૂંઠ રી માઈ;
 આપણ ઉઉઠી અલગઉ કીજઈ, અહિ-ડસીઉ અંગૂઠ રી માઈ. ૧૭ સુંદર૦

પહિર્યા જિણ કરી દુખ પામીજઈ, કનક કિસૌ તિણ કામ રી માઈ?;
 કીજઈ કિસું કૂઅર તિણ સેતી?, જિણ કરિ દુખ ^૧પ્રજ-ગામ રી માઈ. ૧૮ સુંદર૦

રાજા તેઈ જ કહિજઈ સ્પક, નિરતઉ ચાલઈ ન્યાય રી માઈ;
^૨બઈર કવાણ? કુણ બેટઉ-બંધવ?, અલગઉ કરઈ અન્યાય રી માઈ. ૧૯ સુંદર૦

દીધી સીખ દિલાસ દેનઈ, ^૩પરજા સહુ પહિરાય રી માઈ;
 'તુમ્હનઈ દુખદાઈ નર તિણસું, કામ નહીં' કહઈ રાય રી માઈ. ૨૦ સુંદર૦

દેસવટઉ મન આણે દઈણાઉ, તેડ્યઉ સુત તિણવાર રી માઈ;
 તીન પાનનઉ બીડઉ તિણનઈ, દીનહઉ ભરદરબાર રી માઈ. ૨૧ સુંદર૦

રૂઠા યમ સરિખા હૂઈ રાજા, તૂઠા મેહ સમાન રી માઈ;
 આકૃત આગિ સરીખી જાણે, અટક ગ્રહ્યા અસમાન રી માઈ. ૨૨ સુંદર૦

વદન કૂંઅર તિણ વિલખઉ કીધઉ, કિસું હૂઉ આણકાલ રી માઈ?;
 જણ પાખતી એ તુરત જણાયઉ, તિણ સમજ્યઉ તતકાલ રી માઈ. ૨૩ સુંદર૦

પુણ્યનિધાન કહઈ તુમ્હ સુણજ્યો, ચતુર જિકે મન રંગ રી માઈ;
^૪રાજવીયારી આસ જુ કીજઈ, પિણ કેહઉ ^૫આસંગ રી માઈ?. ૨૪ સુંદર૦



દૂહા :

- કોપ ટોપ કુંઅર હૂઉ, ન લગઈ જોર લગાર;
ગ્રહઉ નાગ જિમ ગારૂડી, કરતઉ રહઈ કુંકાર. ૧
- વલિ મનમાંહે ચીંતવઈ, 'કિસ્યઉ દોસ પિત-લોક?;
દુખ-સુખ સંપત 'વિહ-લિખ્યા' ફલ ન હવઈ તે 'ફોક. ૨

ઢાલ : ૩, ઝૂંબખડાની.

- કુમર તિહાંથી નીકલ્યઉ, સાહસ ધરિ મનમાંહિ સદા સુખ સંપજઈ;
સાહસીયાં 'સતવાદીયાં, હોઈ કિસી પરવાહ? સદા૦. ૧
- ખડગ લેઈ નિજ મનિ ખરઈ, સાથી ભાગ્ય વિશેસ સદા૦;
એકાકી 'અવિછનપાણઈ, 'વઉલઈ દેસ-વિદેસ સદા૦. ૨
- વસુધા નયર વણારસી, આયઉ અનુક્રમિ તેથ સદા૦;
સેરી-ગલીએ સંચરઈ, કોય ન પૂછઈ 'કેથ?' સદા૦. ૩
- 'સઈદેસી માણસ સદા, સહુકો મિલઈ સહેસ સદા૦;
કોય ન 'આવ' ન 'જા' કહઈ, દોહિલઉ તિણ પરદેસ સદા૦. ૪
- યૂથ વિછૂટઉ હાથયઉ, અનમન ફિરઈ ઉદાસ સદા૦;
સબલાહીનઈ સાંકડઉ, ન હવઈ જરઈ નિવાસ સદા૦. ૫
- ચંડ કલાચારિજ તિહાં, પંડિત શાસ્ત્ર-પ્રધાન સદા૦;
પર-ઉપગારી પરગડઉ, બ્રાહ્મણ જાણ-વિધાન સદા૦. ૬
- તેહ કુંઅર આયઉ તિહાં, સાંભલિ ગુણ-સિરદાર સદા૦;
પદ પંકજ પ્રણમી કરી, બઈઠઉ વિનય વિચાર સદા૦. ૭

૧. ભાગ્યમાં લખેલા. ૨. નિષ્ફળ. ૩. સત્યવાદી. ૪. સતત. ૫. પસાર કરે છે. ૬. સ્વદેશી.

કલાચારિજ બોલાવીયઉ, 'કુંઅર! રહઉ કિણ ગામ? સદા૦;
જાત-માત-પિત કહું જિહાં, કવાણ ઠામ? કુણ નામ?' સદા૦. ૮

કુંઅર સકલ તિણનઈ કહઈ, વાત જુ જિકા ^૧વિતીત સદા૦;
રાજપુત્ર ગિણિ રાખ્યઉ, પંડિત પાસ ^૨પ્રવીત સદા૦. ૯

ભાગ્યવંત જિણ ભુઈ ભમઈ, દોલતિ તિણ-તિણ દેસ સદા૦;
પગ-પગ ^૩પાલજુ પાથર્યા, જઉ ગાઢઉ પરદેશ સદા૦. ૧૦

સકલ જુ નિજ ઘર સુંપીયઉ, હય-ગય-રથ-આવાસ સદા૦;
રુપ-પરાક્રમ-ચાતુરી, તુરત દેખિ ગુણ તાસ સદા૦. ૧૧

કવિત્ત :

પ્રથમ રુપ પ્રાક્રમ સુગતિ સુભ વચણ સુલોચન,
ગુહરિ ધીર ગાત્રયત અડિગ જિમ મેર મહણ માણ;
ખાગ ત્યાગ નિકલંક નિડર બુધિવંત નિરેહણ,
વાય કાછ વડવીર વખત પ્રાઘા તજકઈ જિણ;
પંજરઈ વજા સરાણઉ તુસા તેજ ભાણ ઓપમતંઈ,
ભૂપાલતણા ઉદયરાજ ભણિ ઈસા અંગ અવયવ તઈ. ૧૨

વાડી ગૃહ વસવા દીયા, તેથિ રહઈ નિત વાસ; સદા૦;
રાતિ-દિવસિ સુખસું રહઈ, કરતઉ કલા-અભ્યાસ સદા૦. ૧૩

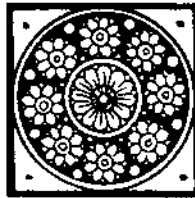
આલસ મૂંકી અભ્યસઈ, એકણ ચીત અનંત સદા૦;
હય-ગય-શસ્ત્રતણી વલી, બહુંતર કલા બુધવંત સદા૦. ૧૪

વન તિણ પરસર ઇંક વસઈ, સેઠ-ભુવન સુવિસેષ સદા૦;
તિણ ચઢિ ઇંક તિય તિણભણી, દિન-દિન જોયઈ દેખિ સદા૦. ૧૫

રીઝી તસુ ગુણ-રુપસું, રહી રાગ લપટાઈ સદા૦;
વિરહ રુપ ^૪વાસગ ડસી, ^૫લહર તાસુ ન ખમાય સદા૦. ૧૬

૧. વ્યતીત થએલ. ૨. પવિત્ર, પાકા૦ પ્રતિત. ૩. પારજ=સુવર્ણ. ૪. સર્પ. ૫. મદ.

- ^૧લુકિ કદલી-કુમ એકદા, નાખ્યઉ કુસુમ-^૨ગંડૂક સદા૦;
મુહિ આગઈ આયઈ પડ્યઉ, દેખઈ પોથી મૂંક સદા૦. ૧૭
- કુઅર સસંભ્રમ ઉપનઉ, આયઉ ઇહ કિણ ઓર? સદા૦;
દેખઈ ઇત-ઉત ચિહુંદિસી, સકલ ભુવનની ^૩કોર સદા૦. ૧૮
- દેખઈ તેહવઈ એહવી, કદલી ^૪દિસિ આણંદ સદા૦;
સોલ-સિંગાર કીયઈ ખડી, સોલકલા મુખચંદ સદા૦. ૧૯
- મન અચરિજ થયઉ કુમરનઈ, ‘એહ રંભ અવતાર? સદા૦;
કે સાંપ્રતિ સુર અંગના?, નાગદેવકી નારિ?’ સદા૦. ૨૦
- ઇમ ચીંતવિ પૂછ્યઉ ^૫ઉણઈ, ‘કુણ સુંદરિ! કિમ એથ? સદા૦;
ભણતાનઈ સઉં ખોભવઈ?, જા હુ વસત હુઈ જેથિ સદા૦.’ ૨૧
- કુમર વચન સુણિ કામિની, વદઈ મધુર ^૬સર ^૭વામ સદા૦;
‘હું બેટી બંધુદત્તની, મદનમંજરી નામ સદા૦. ૨૨
- પરણી ઇણિ હી જ પુરવરઈ, પ્રીતમ મુઝ પરદેસ સદા૦;
ગોરી લુબધી તુઝ ગુણે, બાલી વિરહણ-વેસ સદા૦.’ ૨૩
- વિરહાતુર આતુર થકી, નાંખઈ કઠિન કટાક્ષિ સદા૦;
પુણ્યનિધાન કુમરભણી, મોહિ લીયઉ જુ મૃગાક્ષિ સદા૦. ૨૪



યત:

તાવત્પૂજ્યપદસ્થિતિ: પરિલસત્તાવદ્યશો જૃમ્ભતે,
તાવત્શુભ્રતરા ગુણા: શુચિ મન: તાવત્ તપો નિર્મલમ્।
તાવદ્ ધર્મકથા વિરાજિતયતે: તાવત્ સ 'દૃશ્યો ભવેત્
યાવન્ન શ્રમકારિહારિયુવતે રાગાન્મુખં વીક્ષતે ॥૧॥ [શાર્દૂલ વિક્રીડિત]

ફૂલ :

- હાવભાવ વિભ્રમ કરી, હુયઉ કુમર પિણ મોહ;
દોનું અટકે પ્રેમરસ, જેસઈ ચંપક લોહ. ૧
- ઉભજયો પ્રમદા પામસઈ, નિમિષ ધરઈ નહી ધીર;
ઈત-ઉત ટયો ન જાયહી, પડી પ્રેમ-જંજીર. ૨
- એક-એક વિણ ના રહઈ, જઈસઈ જલ વિણ મીન;
'આદરિ મુઝ' તે સ્ત્રીય કહઈ, 'રહાં જેમ રસલીન. ૩
- લઈ 'લાહઉ જોવનતણઉ, મો સરિખી સુનાર;
રુપ પદારથ 'પાયકઈ, ઇમ હી ફોક મ હાર.' ૪
- ગુરુ અંકુશ ભયઉ ડરપતઉ, કૂંઅર કહઈ સુવિચાર;
'યું કહિસ્યઉ ત્યઉ કરિસ હું, 'પડિ ખરહઉ દિન ચ્યાર. ૫
- રાજકુંઆર વલી કહઈ, 'હું હિવ છું ગુરુહાથ;
ભણિ કરિ ચલતાં ઘરભણી, સંગ્રહિ જાસ્યું સાથિ.' ૬
- ઇમ કહિનઈ દે સીખતસું, કરિનઈ પ્રીતિ 'બલંબ;
હિવ સુખે ઘર નિજ-નિજ રહઈ, ભણઈ કુંઅર અવિલંબ. ૭
- હય ચઢિ ઉભઉ એકદા, રાજમાર્ગ વિચિ જાય;
વાતુ હુઈ જે તે હવઈ, તે સુણયો રસ લાય. ૮

૧. પાકા સદૃશો. ૨. લોહચંબક. ૩. ઉમંગથી. ૪. સ્ત્રી. ૫. લાભ. ૬. પામીને. ૭. પઢીને=ભણીને. ૮. બલવાન, મજબૂત.

ઢાલ : ૪, અલબેલાની.

- રાજા ^૧રઈ દરબારથી રે લાલ, છૂતઉ ^૨દિરદ છોહ મદમાતઉરે.;
તિલ-તિલ સંકુલ તોડતઉ રે લાલ, કાલઉ ભરીઉ કોહ મદ૦. ૧ રાજા૦
- ઊપાડઈ તરુ ઓટલા રે લાલ, ^૩ઢાહિ કરઈ ઢમઢેલ મદ૦;
વાર્યઉ ન રહઈ વાંકડઉ રે લાલ, કરતઉ ઈસડી ^૪કેલ મદ૦. ૨ રાજા૦
- બલ કરતઉ બાજારમઈ રે લાલ, આયઉ અધિક ઊનાડ મદ૦;
હાહારવ નગરી હુઉ રે લાલ, નાખઈ ભાતાં પાડ મદ૦. ૩ રાજા૦
- ચઉ-બારે માણસ ચઢ્યા રે લાલ, સહુ કો ડરતઉ સાથ મદ૦;
મોગર-બરછી મારતાં રે લાલ, હાથી નાવઈ હાથિ મદ૦. ૪ રાજા૦
- તેહ કુંઅર ઉભઉ તિહાં રે લાલ, કોલાહલ સુણયઉ કાન મદ૦;
^૫દૂજણ પુર ઘેર્યઉ દિલે રે લાલ, જાણયસઉ જુવાન મદ૦. ૫ રાજા૦
- જલઘ કિધું જોરાવરી રે લાલ, મુંકી ^૬છૌલ ^૭બ્રજાદ મદ૦;
તે હવઈ ગજ આયઉ તિહાં રે લાલ, દોડ્યઉ મદ-ઉનમાદ મદ૦. ૬ રાજા૦
- ^૮રગત નયન રીસઈ ભર્યઉ રે લાલ, કરતઉ ઝીકાઝીક મદ૦;
લલક્યઉ સુંડિ લપેટતઉ રે લાલ, આયઉ કુંઅર નિજીક મદ૦. ૭ રાજા૦
- તહવઈ તુરીય પુંતારીયઉ રે લાલ, દેખે એહવઉ દૂઠ મદ૦;
હાથી કુમર હકારીઉ રે લાલ, પડીયઉ તિણરઈ ^૯પૂંઠ મદ૦. ૮ રાજા૦
- લાગઉ લાર ^{૧૦}લગોલગઈ રે લાલ, આયઉ સુંડ ઉપાડિ મદ૦;
કરિ તિવટઉ ગોટઉ તિસઈ રે લાલ, નાંખ્યઉ કુમરી ઉપાડ મદ૦. ૯ રાજા૦
- ઝબકે તિણ ઊપરિ ઝુક્યઉ રે લાલ, મતવાલઉ મદઅંધ મદ૦;
તુરત કુંઅર હય ઊતરી રે લાલ, તુરત ચઢ્યઉ ગજકંઘ મદ૦. ૧૦ રાજા૦

૧. રાજાના, પાઠા૦ હઈ. ૨. હાથી. ૩. દિવાલ, મકાન પાડે છે. ૪. કીડા. ૫. દૂજરે. ૬. કિનારો. ૭. મર્યાદા. ૮. રક્ત.
૯. પાછળ. ૧૦. લગોલગ.

હાથી દોડ હરાવીયઉ રે લાલ, મારે અંકુશ માથ મદ૦;
 બલ છોડે વિહ્વલ હૂયઉ રે લાલ, હુયઉ કુમરનઈ હાથ મદ૦. ૧૧ રાજા૦

ખેલાયઉ બહુ ખાંતિસું રે લાલ, કાઢ્યઉ ગજરઉ ^૧કાસ મદ૦;
 લોકાં અચરિજ ઊપનઉ રે લાલ, ‘એહ કવાણ ^૨અસહાસ?’ મદ૦. ૧૨ રાજા૦

મહુર રાજારે માણસે રે લાલ, રાજાનું કહ્યઉ જાય મદ૦;
 ‘એકણિ પરદેસી ગ્રહ્યઉ રે લાલ, હાથી હાર મનાય’ મદ૦. ૧૩ રાજા૦

રાજા જિતશતું રીઝીયઉ રે લાલ, સાંભલિ ઇસઉ સરુપ મદ૦;
 જાય બુલાવઈ જોય જઈ રે લાલ, કુણ જુવાન? કિણ રુપ’? મદ૦. ૧૪ રાજા૦

માંહિ બુલાયઉ આવીયઉ રે લાલ, કુંઅર ઘણું સકલાપ મદ૦;
 ભુજસું નૃપ ભીડે મિલ્યઉ રે લાલ, નિકટ બઈસાર્યઉ આપ મદ૦ ૧૫ રાજા૦

વિનય કરી નૃપ વેધીયઉ રે લાલ, સખરી લુલિત સુજાણ મદ૦;
 ઉત્તમકુલના ઊપના રે લાલ, વિનયતાણઉ વાખાણ મદ૦. ૧૬ રાજા૦

મોટા મેહ નમેઈ સદા રે લાલ, તરુ પિણ નમઈ ^૩તિમીવ મદ૦;
 માનવ તિમ મોટા ^૪જિકે રે લાલ, સહજઈ નમઈ સદીવ મદ૦. ૧૭ રાજા૦

રાજા મનમઈ ચીંતવ્યઉ રે લાલ, ઉત્તમ માનવ એહ મદ૦;
 ઉત્તમ તુરત પિછાણીઈ રે લાલ, ધૃત ગતિ મતિ કરિ દેહ મદ૦. ૧૮ રાજા૦

વય છોટઉ મોટઉ ગુણે રે લાલ, તેજ પુંજ અવતાર મદ૦;
 રતનચિંતામણિ સારિખઉ રે લાલ, એ છઈ રાજકુંઆર મદ૦. ૧૯ રાજા૦

કવિત્ત :

અંકુશી તન બિન હોય તો હિવ સિતાસુ મતંગહ,
 તનકચક્ર વર હોઈ તદપિ ભંજઈ ગિરિ પંખહ;

૧. નડતર, આડખીલી. ૨. સાહસ. ૧. ટી૦=તિમ+ઈવ=સ્વર પૂર્વે સ્વર લોપથી સંધિ કરી છે. ૪. જે કોઈ.

થરકિ રહઈ ^૧ગય-ઘડા દેખિ સીહણ ચઉ છાવઉ,
 જાઈ ભર અંધીયાર થયઈ દીપક ઉજવાલઉ;
 મુખિ જપઈ મંત્રિ જિમ ગારૂડી નાગ તેણ ખંચ્યારહઈ,
 તન સબલ ન કુદુ ભય જુગમઈ સકુદુ તે જ સજજન કહઈ. ૨૦ રાજા૦



દૂલ :

- ઉત્તમ હંસ સંસારમઈ, ઉત્તમ રતન અપાર;
ઉત્તમ કુલ ^૧આખઈ નહી, ઉત્તમ લહઈ આચાર. ૧
- રાજા પૂછઈ કુંઅરનઈ, ‘કવાણ નામ? કુણ વંસ?’;
આપણ મુખિ બોલઈ નહી, ગુરુથઈ લહઈ પ્રસંસ. ૨
- આપણી કીરતિ આપ મુખ, રસના જેહ કહંત;
ફીકી લાગઈ ^૨કમ ચકહિ, યું ^૩કુચ ^૪તીયા ગહંત. ૩
- તસકર ભય પાડ્યા તિસઈ, પુરવાસી તિણવાર;
અમાં નૃભઈ કરિ રાજવી, પરજા કીધ પુકાર. ૪
- નિરધન કીધી નિજ પુરી, ધનદ જિહી અનુહાર;
તસકર પકડ સકઈ ન કો, કોટવાલ સિકદાર. ૫
- જિણિ તિણ રાજા જાણીયો, ચોર ન ઝાલ્યઉ જાય;
એહ કુમર પકડઈ ^૫અવસ, ^૬પોરસ બુદ્ધિ પસાય. ૬
- જિતશત્રુ જોયઉ તાસુ પ્રતિ, કીધઉ હુકમ નરેસ;
તિણવેલા આયો તિકયું, દે દીનહઉ આદેસ. ૭

ઢાલ : ૫, ચરિનાલી ચામુંડ રિણ ચઢઈ- એહની.

- કરિન સલામ ઉડ્યઉ તિસઈ, એહવઉ લે આદેસો રે;
‘સાત દિવસિમઈ સંગ્રહઉ, કઈ પાવક પરવેસો રે’ ૧ કરિન૦
- ^૭અટક ઇસિ કરિ આકરી, સલવ્યઉ હોઈ જિમ સીહો રે;
દેખિ લોક ઇણ કુંઅરનઈ, સહુ મનિ હૂઆ અબીહો રે. ૨ કરિન૦

૧. બોલે. ૨. કેમ?. ૩. સ્તન. ૪. સ્ત્રી. ૫. અવશ્ય. ૬. પૌરુષ. ૭. ટેક, પ્રતિજ્ઞા.

- સકલનયરમઈ સંચરઈ, ^૧ઠાવા જોયઈ કામો રે;
રાત-દિવસ ભમતઉ રહઈ, પકડણ તસકર કામો રે. ૩ કરિન૦
- જિહાં વેશ્યાગૃહ જૂવટઈ, વલિ સમસાન વિશેષો રે;
સૂના દેવલ સોધતઉ, આચર રૂપ ^૨અલેષો રે. ૪ કરિન૦
- પકડ્યો ચોર જાયઈ નહીં, ચિંતાતુર ઇણ કાજો રે;
'અવધિ દિવસિ એક જુ રહઈ, રહસ્યઈ કિણ વધિ લાજો રે?'. ૫ કરિન૦
- જીભ ^૩ખંડ જીવત તજઉં, કઈ ઘુંટુ વિસ ઘોલુ રે?';
કુંઅર ઇસૌ મન ચીંતવઈ, 'વચન ગયઉ બહુ મોલુ રે. ૬ કરિન૦
- વચન કાજિ સિર વારીયઈ, વૃથા ન કીજઈ વૈણો રે;
વચન ગયઈ સિર જઉ રહઈ, તઉ સ્યું સિર રહઈ તેણો રે?' ૭ કરિન૦
- ઈમ ચિંતાતુર એકલઉ, નિકસ્યઉ પુરનઈ બારો રે;
બઈકઉ ઈક વનખંડમઈ, તીજઈ પહુર તિવારો રે. ૮ કરિન૦
- ચકિત-દ્રષ્ટ ચિહુંદિસિ જોવઈ, વિલાખઈ વદન ^૪નરિંદો રે;
તાલ-ભ્રષ્ટ ^૫નટુઈ પરઈ, વિદ્યાગત ખચરિંદો રે. ૯ કરિન૦
- ફાલ વિઘૂટઉ વાનરઉ જ્યઉં, માલ ગમાયઈ લોકો રે;
તિણપરિ કુમર ઉચાટીયો, ઇત-ઉત રહઉ વિલોકો રે. ૧૦ કરિન૦
- તેહવઈ તિણ વન-ઉરથી, આવત દેખ્યૌ એકો રે;
એહવૌ રૂપ અચંભ સૌ, કપટી ^૬કાપડ-વેષો રે. ૧૧ કરિન૦
- મચ-મચ ડગ પગ મુકતઉ, લાંબ કાંધ ^૭ઝંઘાલો રે;
સિર-મુંડત સરલૌ ઘણું, મુંછાં કિવ ^૮લાંઘાલો રે. ૧૨ કરિન૦
- હયથ ^૯ગણેત્રી લહકતી, મુખ કરતૌ મુણાણાટૌ રે;
લાલ લપેટયઈ લુંગે, વહતઉ ઉજડ વાટઉ રે. ૧૩ કરિન૦

૧. પ્રસિદ્ધ, મુખ્ય. ૨. લેષ=થોડું, અલેષ=સમગ્ર. ૩. ખાંડીને=કચડીને. ૪. દિ૦-નરેન્દ્ર=રાજા થાય પરંતુ, અહીં નર+ઈન્દ્ર=શ્રેષ્ઠ પુરુષ એવો અર્થ કરવો. ૫. નટની. ૬. સંન્યાસી વેષ ધારણ કરનાર. ૭. જંઘાવાળો. ૮. મોટા ડગલા ભરનાર. ૯. માળા, પાકાં ગણેશી.

દીસઈ ભુજ દોઉં અરગલા, કઠિણ હીયૌ જુ કમાડો રે;
મહિષ-કંધ માતૌ ઘણું, ભસમભરી ^૧સિર-આડો રે. ૧૪ કરિન૦

^૨ફારક વાંનર ફાલ યું, લાલ કીચે ^૩ચખલોલો રે;
^૪લકુટી એકણ કર લીયઈ, એકણ ખણ અમોલો રે. ૧૫ કરિન૦

‘એહ ચોર’ ઇણ ^૫આરેખે, કીધઉ ઇસૌ વિચારો રે;
તુરત તેહ આયૌ તિહાં, જહાં બેઠૌ રાજકુમાર રે. ૧૬ કરિન૦

જોગી પૂછઈ જુગતસુ, ‘કુણ બાબૂ? કિમ એથો રે?’;
કુમર કહઈ ^૬પિણ કેલવી, ‘કહિ નિરધન રહઈ કેથો રે?’. ૧૭ કરિન૦



૧. કપાળમાં કરવામાં આવતી રેખા. ૨. છુટો, મુક્ત. ૩. ચક્ષુનો ડોળો. ૪. લાકડી. ૫. આરસકે=રખેવાળો. ૬. દાવ.

ફૂંડા :

હું નિરધન છું બાપજી!, કોઈ નઈ આધાર;
ઈણ વનિ હું વિશ્રામ લ્યું એ, લે 'પુરિ અન્ન આહાર'. ૧

નિરધન મખટૂ પૂત જિંહા, જાયઈ જયોં તિહાં;
યું જોગી અવધૂત, કુણ બોલાવઈ? રહો કિંહા? ૨

સવઈયા :

આથ વિના મિલિ બાથ ન ઘઈ કોઉ સાથ ગહે ન કહે ન સગાઈ,
માત-પિતા-સુત-હીય સવારથ ચિત્રગ હોય તઉ હોય સુહાઈ,
ગાંઠ ગરત્થ થકઈ સિરદાર જુલાર ફિરઈ લખલોક લુગાઈ,
પુણ્યનિધાન પ્રમાણ તિકે જે જિકે ઘર સાહિબ માલ સવાઈ?. ૩

ઢાલ : ૬.

'મ કર ચીંત' જોગુ મુણૈ, 'તોડુ ઢાલદ્ર તુઝ રે,
કુમર કહઈ 'હિવ ચીંત સી?', મહાપુરુષ મિલ્યો મુઝ રે'. ૧

યત:

દેવાણ વરં સિદ્ધાણ, દરસણં ગુરુ-નરીંદ-સનમાનં ।
ગય ભૂમ દવ્વ નહા (?), પાયજૌ પુણ્ણ રેહાણ ॥૧॥

તિતરઈ સૂરજ આથમ્યૌ, પસયોં પ્રબલ અંધારો રે;
તિહાંથી ચોર જુ નીકલ્યૌ, લીધઉ કુમર જુ લારો રે. ૨

બેઉ તિહાથઈ બડગડ્યા, આયા નગર મઝારો રે;
એકણ ઘર ૨ઈસરતણઈ, દીન્હી ભીત ૩ઢરારો રે. ૩

- માલ ઘણઈ 'પઈ ભરી, તસકર કાઢી તાણો રે;
ઉત્તરસાધક કુંઅરનઈ, સુંપઈ 'નોણનું 'આણો રે. ૪
- રાજકુમર તવ ચીંતવઈ, 'પરતિખ તસકર એહો રે;
પ્રહણુ ખડગ પ્રહારસું?, જોઉ અથ રહઈ જેહો રે.' ૫
- કર ભરાણી બેઉ ઘિર્યા, તિણ વન આયા તેહો રે;
ચોર કહઈ 'સૂઆં ઈહાં, થાકા બહુ અમ દેહો રે'. ૬
- કપટ નીંદ સૂતા કનહઈ, બેઉ મન અવિસાસો રે;
એક-એકણ મારણ ભાણી, 'દૂઠ હૃદય દૂસાસો રે. ૭
- નિદ્રાભર તસકર હુઆૌ, પહુતઉ પાપ જ આયો રે;
તુરત કુંઅર ઉઠ્યઉ તિસઈ, જાય છિપ્યઉ તરુ-ઠાયો રે. ૮
- તિતરઈ તે પિણ ઉઠીયો, મારણ તસુ 'ધર 'મન્નો રે;
નિકટ તાસુ દેખઈ નહી, ઉઠી ક્રોધ અગન્નો રે. ૯
- ખડગ કાઢિ પૂઠઈ ખડ્યૌ, બકતઉ સુપ વિખવાદો રે;
સાહસ કુમર કીયઈ તિસઈ, સામ્હૌ કીધઉ સાદો રે. ૧૦
- આમ્હો આમ્હા બે જુટ્યા, બે જમદૂત જરૂર રે;
કુમરઈ ચોર પછાડીયો, કીધઉ પગ ચકચૂર રે. ૧૧



૧. પેટી. ૨. ની+અનમ્=નયનમ્=લઈ જવાની. ૩. આજ્ઞા. ૪. દુષ્ટ. ૫. ધરીને=વિચારીને. ૬. મનમાં.

ફૂંડા :

પડતઉ ચોર કહઇ ઇસો, 'સુણિ ઉત્તમ! મુઝ વઈણ;
ઇણિ વનમઈ ગૃહભુમિ છઈ, વસઈ તેથ મુઝ બૈન. ૧

માલ-મુલક પિણ બહુત છઈ, વિધિ-વિધિ રિધિ વિસતાર;
તે દીનહઉ મઈ તુઝનઈ, સહુ લેજો સંભાર'. ૨

ગયઉ તેણ ગૃહ કૂઅર, ખડકઉ કીયઉ કમાડ;
'સંચલ જાણે 'વીરનઉ, દીનહી સિલા ઊઘાડિ. ૩

તિણ તીય દેખે તાસુ પ્રતિ, પૂછઈ તામુ પ્રબંધ;
કુમર ચોર માર્યઈતાણઉ, કહયઉ સકલ સંબંધ. ૪

મુખ મીઠી જૂઠી થકી, વદઈ મધુર ઘરિ લાજ;
'સિર સદક ઇસો રાજરઈ, માહિ પધારઉ રાજ!'. ૫

ચોર હુસઈ સુમરા જિસઈ, ઇણમઈ કિસઉ વિચાર?;
સો વેલા જું ચોરની, યું એક ઘણીરી વાર. ૬

સખરી સેજ વિછાયદી, સૂંહાલી સુખ-જોગ;
'બઈસઉ લ્યાવું 'અરગજઉ, રાજ! લગાવા જોગ.' ૭

ઇમ કહી બાહર નીસરી, હીઅડઈ ખરી જ દૂઠ;
અવિસાસી અપ્રછનપણઈ, તે પિણ હૂઅઉ જુ પૂઠ. ૮

યત:

न विश्वसेत् पूर्वविरोधितस्य, शत्रोश्च मित्रत्वमुपागतस्य ।

दग्धां गुहां पश्य *उलूकपूर्णा, काकप्रणीतेन हुतासनेन ॥१॥ [पञ्चतन्त्र-૩/૧]

'સિલ કલિ ચાલવિ સેજ પરિ, નાખી મારણ કાજ;
માંચો ચકચૂરે હૂઅઉ, રાખ્યઉ કુઅર મહારાજ. ૯

૧. સંચાર. ૨. બાઈનો. ૩. આછા-પીળા રંગનુ અત્તર. ૪. પાકાં કુલૂક ૫. શિલા જેમાં ભરાવેલી છે તે કડી.

ચોટી ઝાલી ચોરટી, બકતઉ ઈમ મુખ બોલ;
'મુઝનઈ કુણ મારઈ સકઈ?', નીલજ! રંડ! નિટોલ!' ૧૦

બાંધે આણી રાયગૃહ, કહીવા તસ 'વદીત;
વસુધામાહે વિસતરી, 'પરતિ કૂઅર પ્રતિત. ૧૧

રાજા તસકર-ગૃહ હુંતી, હુંટે લીધઉ માલ;
સહુ લોકાંનઈ સુંપીયો, આપ-આપરઉ સંભાલ. ૧૨

દેખી કુમરતાણી કલા, સંતોષાણો રાય;
નિતપ્રતિ સુખ સંપદ મિલઈ, વિદ્યાતાણઈ પસાય. ૧૩

યત:

સૂરાશ્વ કૃતવિદ્યાશ્ચ, યા સ્ત્રી રૂપવતી ભવેત્।

યત્ર યત્ર ગમિષ્યન્તિ, તત્ર તત્ર કૃતાદરા: ॥૧॥ [અનુષ્ટુપ]

ઢાલ : ૭, સોહલા જાત.

૧ તૂઠઈનઈ રાજાજી દીનહી દીકરી રે, કુઅર ભાણી મન કોડ;
કમલસેના કમલાનન કૂઅરી રે, 'જુડતી દેખે જોડ. ૧ તૂઠઈનઈ૦

જોસીનઈ તેડાયો લગન-કૂંડાલીયો રે, ગ્રહ-દૂષણ સહુ ટાલ;
સુભ દિન કુમરી કુમરતાણઈ ગલઈ રે, ઘાલી વર વરમાલ. ૨ તૂઠઈનઈ૦

ઘરિ-ઘરિ તોરણ 'ગૂડી ઉછલી રે, વાજઈ ઢોલ નીસાણ;
ગોરી ગાવઈ 'સૂહવ સોહલી રે, મિલીયા રાણો-રાણ ૩. તૂઠઈનઈ૦

સોવનકલસે કેલીગૃહ રચ્યઉ રે, આણે નીલા વાસ;
ચોરીમઈ બઈઠા વર-'વીંદણી રે, યું રોહણ ચંદા પાસ. ૪ તૂઠઈનઈ૦

કૌર 'વસત્ર પહિર્યઈ નિજ લાડલી રે, કૂંકું અક્ષત ભાલ;
ખિહું હથ લેવઉ બાંભણ જોડીયો રે, લાગો રંગ રસાલ. ૫ તૂઠઈનઈ૦

૧. પાઠા૦ અવદાત. ૨. અભરૂ, પ્રતિષ્ઠા. ૩. ખૂશ થઈને. ૪. યથા યોગ્ય. ૫. નાની ધજા. ૬. સૌભાગ્યવતી. ૭. બીંદડી=વધૂ. ૮. વસ્ત્ર.

- દસહઝાર તુરી ^૧તઉ હાથીયા રે, સહસ ગામે સિરદાર;
લાખ પાયક બેટીનું રાજા દીયા રે, હથમુક લેવા વાર. ૬ તૂઠઈનઈં
- સંતોષ્યઉ સગલો હી સાજનો રે, દીયો જીમાડિ તંબોલ;
માંગત જન સહુ ^૨સમુ મીકાયા રે, હુયો સુજસ રંગરોલ. ૭ તૂઠઈનઈં
- બેઉ ^૩બરદલ ^૪આગર રુપરા રે, બેઉ ^૫ચંપા-વેલ;
બેઉ મિલીયા દીસઈ એહવા રે, યું સાગર-ગંગા મેલ. ૮ તૂઠઈનઈં
- ઈસડઉ સખરઉ લાઘઉ સાસરઉ રે, નવરંગ પરિણી નાર;
તઉ પિણ મનમઈ આમાણ-દૂમાણો રે, મદનમંજરી પ્યાર. ૯ તૂઠઈનઈં
- જે જણરઈ સાજન માનિ વસઈ રે, તે તિણસું રંગ-રાસ;
હંસઉ માનસરોવર ^૬રય ^૭કરઈ રે, કરહઉ થલીયાં વાસ. ૧૦ તૂઠઈનઈં
- તુયાં મન લાગૌ સહીયા માણસાં રે, તાં મિલીયાં સુખ હોય;
પ્યાસ જુ લાગી સહીયા પ્રેમકી રે, તે ન બુજઈ સીંચ્યા ^૮તોય. ૧૧ તૂઠઈનઈં
- મદનાતુર ચાતુર આતુર થકો રે, બૈકો જિસઉ રે ઉદાસ;
અગડદત્ત દૂતી ઈક તેહવઈ રે, આવત દીઠ ઉલાસ. ૧૨ તૂઠઈનઈં
- કુમર આદર દીન્હઉ બેસાણઉ રે, પૂછ્યઉ આપણ કામ;
'રાજ! લગઈ મુંકી છૈ ઈમ કહ્યૌ રે, મદનમંજરી નામ. ૧૩ તૂઠઈનઈં
- “રાજતાણઈ વિરહાગન હું જલિ રે, કહિ મુંકી ઈહ વઈણ;
“સંગમ-જલ સીતલિ કરિ સુંદરી રે, સાંભલિ સાચા ^૯સઈણ!. ૧૪ તૂઠઈનઈં
- તુઝ વિણ એકા ઘડીય ન આલગઈ રે, પલભર રહ્યૌ રે! ન જાય;
મદનમંજરી કહિરાયૌ પ્રીઉનઈ રે, પૂરાણ સુખ ઘૌ આય.” ૧૫ તૂઠઈનઈં

૧. પાઠાં સુઉ. ૨. પાઠાં સુમૂતા. ૩. પ્રખ્યાત, યશસ્વી. ૪. (રુપના) ભંડાર. ૫. ચંપા અને ચંપાનુંઝાડ તેના પર-વીંટળાયેલી વેલડી જેવા. ૬. અનુસ્કત, આસ્કત. ૭. ઊંટ. ૮. પાણી. ૯. સ્વજન.

દૂલ્હા :

- વલિ વિસેષ રીઝી ^૧સુણે, ગજ-તસકર અવદાત;
જણ-જણને મુખ જૂજૂઆ, સુજસ ઘણા સુપ્રભાત. ૧
- રાત-દિવસિ ઝુરતી રહઈ, વદન વદઈ તુઝ નામ;
આઠ પહુર ^૨તોમર મગન, બીજો કોય ન કામ. ૨
- દૂતીનુ રીઝવિ કુમર, દે તંબોલ સનમાન;
'કહિયો તુમ્હ તિણ પ્રતિ જઈ, મુઝ મુખ તઈ ઈહ ^૩વાન. ૩
- “જિણ વિધિ તુમ્હ હમ તિણિ વિધઈ, કહિજઈ કિસી ^૪જુવાણ;
વઈગી પૂરવલી કહી, કરસ્યાં વાત પ્રમાણ.” ૪
- ઈમ કહિનઈ તસુ સીખ દી, ગયા દિવસ દસ-બાર;
તિતરઈ માણસ તાતના, આયા બુલાવણહાર. ૫
- આલંગે આંસૂ સહિત, પૂછી પિત કુસલાત;
કુસલ-ખેમ કહિ ઈમ કહ્યો, ‘તેડાયા તુઝ તાત.’ ૬
- ^૫સુસરઈ હૂંતા સીખલે, સહુ સજ કીયા ખંધાર;
રાજા મુકલીવઉ કીયઉ, સીખ દેય સુવિચાર. ૭
- માત દેઈ બેટી ભણી, ભલી સીખ સુરીત;
‘પતિવ્રત નિતપ્રતિ પાલયે, વારુ હુવે વિનીત. ૮
- સાસૂ નઈ સુસરાતણી, કરે લાજ બહુકાણ;
પૂત વધારે લોકમઈ, પીહરતાણઉ વખાણ.’ ૯
- કમલસેના નિજ કામની નઈ, મદનમંજરી નાર;
રથિ બેસાડે બેઉ જણી, લે ચલીયો કુમાર. ૧૦

૧. સાંભળીને. ૨. તમારામાં. ૩. વાણી. ૪. જુવાન, પાઠાં નુવાણ. ૫. પાઠાં મુસરઈ.

ઢાલ : ૮, ચઢ્યઉ ચંડમઢોત રણ ઝૂઝવા- એહની.

ચાલીયૌ કુમર કરિ સેન નિજ દેસપ્રતિ, વાજતા સબલ નીસાણ વાજા;

૧ મજલ કિતરીક પહુંચાય પાછૌ વલ્યૌ, નયર વાણારસીતાણૌ રાજા. ૧ ચાલીયૌ

સેષ સિર સલસલઈ સમુદ્ર-જલ છલ-છલઈ, મેરધર ઘસક પાતાલ ધાયઈ;

સૂર ઝાંખઉ ઘણું ગયાણ-રજ ગૂગલઉ, રાતા-દિનતણી નવિ ખબર પાયઈ. ૨ ચાલીયૌ

નીર નદિ સોસવઈ ઘુંબસિર નદઈ વહઈ, ઝાડ પાહાડ મઈદાન ૨ઢાહઈ;

ચક્ર ચ્યારે ચકઈ વઈર હર ઔદ્રકઈ, હઈવરા હુબસ અસમાન ગાહઈ. ૩ ચાલીયૌ

લાંઘીયો આપ પરદેસ ઉતાવલઈ, એક વન ગુહિર વિચિમાહિ આયૌ;

ઘણા ઝાડ લુથાં બથે વાઘ-વાનર ઘણા, ઘણું રુદ્ર ૩અંધૂર વનરાય છાયો. ૪ ચાલીયૌ

ચાલીયો વન ઉસઈ મેઘ આયો તિસઈ, લુંબતરુ ઝુંબસું વીજ ચમકઈ;

ગડડ ગાજઈ ગયાણ કડક ભડડા કરઈ, કાયરાતાણા હીયા ૪કરલ કમકઈ. ૫ ચાલીયૌ

ભીલ કટક તિસઈ કુમરદલ ભેલીયઉ, નીકલે સકઈ નહી વીટીયો સાથ;

ઝૂઝ ૫માતૌ બિવૈ લોહ ઝડ ૬ઊપડ-ઊપડ, તીર ભાલાં ૬છરે આછટઈ હાથ. ૬ ચાલીયૌ

હીક નાર દહસઈ ડસણ જાયાણ ડસઈ, ગૃધ્રણી પંખ અસમાન ઊડઈ;

સીમ વિટકે પડે એક-એકણ અડઈ, રુહિર ખાલે વહી લોથ છૂડઈ. ૭ ચાલીયૌ

હૂઆ રુદ્ર બંબાલ રહિરીલ રજપૂત સહુ, છોડ પગ કુમરરઉ સાથ ભાગઉ;

કુમર મન ચીંતવઈ સાથ ભાગઉ સહુ, શત્રુદલ ૮સાબતઉ મૂહિ લાગઉ ૮ ચાલીયૌ

અગડ પગ માંડિ અસમાન લાગૌ હિવઈ, ચાલતઈ લોહ કર છોહ ૮વાહે;

એકલઈ કેસરસિંઘ ઊપાડનઈ, નાંખીયા શત્રુ ગજસુંડ ૧૦બાહે. ૯ ચાલીયૌ

કીયૌ બુદ્ધ પરપંચ તિણ ચોરનું જીપવા, ૧૧મહુર રથ મદનમંજર બેસાડી;

૧૨દૃષ્ટ દેખત સમૌ તુરત ચલચિત હૂયૌ, કુમર હાથા ૧૩રહ્યૌ ધનુષધારી. ૧૦ ચાલીયૌ

૧. એક દિવસની મુસાફરી. ૨. ઢંકઈ ગયા, પાઠા ૦ વહઈ. ૩. પાઠા ૦ સર. ૪. પાઠા ૦ કરણ. ૫. પાઠા ૦ માતેવિ. ૬. પાઠા ૦ ઉપડઈ. ૭. પાઠા ૦ છુટે. ૮. સાબદુ=તૈયાર, સજ્જ. ૯. પાઠા ૦ બાહે. ૧૦. પાઠા ૦ ગાહે. ૧૧. મોર=આગળ. ૧૨. દૃષ્ટિથી. ૧૩. પાઠા ૦ રહૂઉ.

ભીલ નાઠા બીયા તૂલ ^૧વંતૂલ યું, ભીલપતિ એક પગ માંડિ આયો;
બિવે ઝૂઝઈ કહર સાંથ તિણ સાંફલઈ, જીપ ન સકઈ કોઈ કીયઈ આગઈ. ૧૧ ચાલીયો૦

હુઈ જૈત રાજા નરિસોજી આરણ સહૂ, સાથ કિતરૌક લે આપ કેરૌ;
ચાલીયો તિહાંથકી તેહ વન લોપીયો, એક ગોવલ ^૨તઠઈ કીયો ^૩ઊરૌ. ૧૨ ચાલીયો૦

તેણ ગોવલથકી દોય નર આવીયા, અગડ આગે કહઈ મધુર સાદઈ,
'સંખપુર મ્હાં ભણી સાથ લે ચાલયો, કાટસ્યાં પંથ સો ^૪તુમ્હ પ્રસાદે.' ૧૩ ચાલીયો૦

ગિપડ્યો સાથ લે સાથ દોનુ જણા, ચાલતાં વીચ દો વાટ આઈ;
'ચોર-ગજ-સર્પ ^૫ભૌ સીહ જિમણી ગલી, ^૬દાહણી ^૭સખર' બિંહુ કહિ જણાઈ. ૧૪ ચાલીયો૦

ચાલીયો કુમર તિણ ભીમ મારગ કહે, 'સાથ મો થકઈ કિસૌ બીહ તુમનઈ?';
સબલ ^૮ગિવટ વહઈ સદા જગ રીત છઈ, નિબલ માણસ તિકૌ દીસઈ નમિનઈ. ૧૫ ચાલીયો૦

તિણ સમઈ એક કોઈ વેસ સન્યાસરઈ, કાન ^૯રુદ્રા જય-મુકટ સોહઈ;
કુમર પાસઈ તિકો આય ગિભો રહૌ, હરિ વિસન કહિ વિસન જગત મોહઈ. ૧૬ ચાલીયો૦



૧. વંટોળથી. ૨. ત્યાં. ૩. પડાવ. ૪. પાઠાં તુમ્હ. ૫. ભય. ૬. ડાબી બાજુની. ૭. સરસ, સુંદર. ૮. અવળા રસ્તે. ૯. રુદ્રાક્ષ.

દૂહા :

- કપટ સન્યાસી ઈમ કહઈ, 'સાંભલી નરપતિ રાજ!;
સાથ લેહુ લગિ સંખપુર, તીરથ દરસણ કાજ. ૧
- મુઝ પાસઈ દીનાર છે, તે રાખઉ તુમ્હ પાસ;
યું મારગ નિરભય સંચરું, રાજન! તુમ્હ વેસાસ.' ૨
- કીયૌ કુમર જિમ ઉણ કહયૌ, પૂરી તાસુ જગીસ;
સંન્યાસી સંતુષ્ટ હવે, દીધા કુમર આસીસ. ૩
- કપટ પાર નવિ કો લહઈ, જઈ કરિ જાણૌ કોઈ;
ભીતર 'પીતરહી ચલઈ, જો ઝલક કનક કીહેઈ. ૪

યત:

સુપ્રયુક્તસ્ય દમ્ભસ્ય, બ્રમ્હાપ્યન્તં ન ગચ્છતિ
કોલકો વિષ્ણુરુપેણ, રાજકન્યાં નિષેવતે. [પઞ્ચતન્ત્ર-૧/૨૧૮].

ઢાલ : ૯, મેઘ-મન કાંઈ ડમડોલઈ રે-એહની.

- કુમર તિહાંથી ચાલીયૌ રે, સાથી લે સન્યાસ;
ગતિ-^૧આકૃત તસુ દેખનઈ રે, ન ધરઈ મન વેસાસ. ૧
- કુમરજી તિહાથી ચાલઈ રે.

- ઈમ અનુક્રમ વહતાં ^૨થકાં રે, આયૌ ગોવાલ-વાસ;
તે કપટી બોલઈ તિસઈ રે, 'આજ રહૌ ઈહ વાસ. ૨ કુમરજી
- અ્યાર માસ ઈહાં ઝૂલીયૌ રે, તિણ છઈ મૂઝ ^૩પ્રસંગ;
ભગત કરુ હું તુમ્હતણી રે, બહુ ગોરસ મનરંગ.' ૩ કુમરજી

૧. પિત્તળ. ૨. આકૃતિ. ૩. પાઠાં તિહાં. ૪. અવસર.

- રાખ્યો કરિ હઠઓ ગયો રે, લેઆણ ગોરસ સાર;
પૂછઈ સાથ જુ પાલીયો રે, જાણે કપટ કુમાર. ૪ કુમરજી૦
- દૂધ-દહી માટા ભર્યા રે, આણ્યા કરિ વિષ જોગ;
પીયઉ ^૧સાથ બહુ ^૨વાલતાં રે, વિના કુમર વિધિ-યોગ. ૫ કુમરજી૦
- સરગ પહૂતો સાથ તે રે, રહ્યો કુમર નિજ ^૩હેક;
ચાઢિ ધનુષ આયઉ તિસઈ રે, મારણ કપટી-વેષ. ૬ કુમરજી૦
- ^૪મંડ્યો તે પિણ સામુહો રે, લીધઉ જોગી માર;
કુમરપ્રતઈ પડતઉ કહઈ રે, 'ઇક સુણિ વચન ઉદાર. ૭ કુમરજી૦
- દેખઉ ^૫ડાવી-પાખતી રે, ગિરવર દોઈ ^૬નય જેથ;
ઈક મનોહર તિણ વિચઈ રે, દેવલ છઈ ઈક તેથ. ૮ કુમરજી૦
- તિણ દેવલ પચ્છિમ દિસા રે, છઈ ઈક ગૃહ-પાતાલ;
તિણમઈ મુઝ મહિલા વસઈ રે, નવજોવન સુકમાલ. ૯ કુમરજી૦
- જઈતસરી નામઈ કરી રે, ઘણા દામ જસુ પાસ;
દીનહા મઈ સહુ તુઝ ભણી રે, ભોગવિ ભોગ વિલાસ.' ૧૦ કુમરજી૦
- તેણ મરણ-^૭ધ્રમ પામીયો રે, કહિ સગલી ઈહ વાત;
કાષ્ટ અગન તિણ 'તિણનઈ રે, કુમર હિવ તિણિ દિસ જાત. ૧૧ કુમરજી૦
- સાદ દીયો જાય બારણઈ રે, આવી તે પિણ બાર;
જાણે નાગ-દેવાંગના રે, ચમકત મુખ દીદાર. ૧૨ કુમરજી૦
- કોયલ સબદ બુલાવીયો રે, 'માહિ પધારો રાજ!';
કુમર નયણ તસુ નિરખનઈ રે, જાણ્યો 'ધન દિન આજ.' ૧૩ કુમરજી૦
- બોલ્યો કુમર સરાગીયો રે, દેખિ સકોમલ બાલ;
મદનમંજરી તિણ તિસઈ રે, ^૮દીયૂ ^{૧૦}સટ પતિ-ગાલ. ૧૪ કુમરજી૦

૧. સાથે આવેલાઓ. ૨. અટકાવવા છતાં. ૩. પાકાં ભેષ. ૪. પાકાં ડંડ્યો. ૫. ડાબી બાજુ. ૬. નઈ=નદી. ૭. ધર્મ. ૮. પાકાં તિણતઈ. ૯. પાકાં દીછ. ૧૦. ફટકો, લાકો.

- ‘માત-પિતા સહુ મઈ તજ્યા રે, બંધુ-વરગ નિજ ગામ;
મઈ મન દીનહઉ તુઝનઈ રે, તૂ તાકે ‘પરિ ઠામ.’ ૧૫ કુમરજી૦
- વયણ સુણી નિજ ‘તીયનારે, ઉઠ્યા તે ગૃહ છોડ;
રથ બૈસે બેઉ ચલ્યા રે, ઉણ મારગ ઉણ ‘ઠોડ. ૧૬ કુમરજી૦
- સુખસું મારગ ચાલતાં રે, ઈક વનમાંહિ વિસાલ;
દીઠા માણસ દોડતા રે, કરતા બુંબ-‘બરાલ. ૧૭ કુમરજી૦
- અગડ આપસ સંભ્રમ્યો રે, બઈઠો જિસઈ સંબાહિ;
લોકાં પૂઠિ પડ્યો તિસઈ રે, દીઠઉ ગજ ગજગાહ ૧૮ કુમરજી૦
- ચ્યાર દંત ઉંચો ઘણું રે, સગલૈ ડીલ ‘સપેદ;
મદ ઝરતઉ માતૌ ઘણું રે કરતઉ ‘ધુંધલ ખેદ. ૧૯ કુમરજી૦
- મદનમંજરી બીહની રે, દેખિ ઉસઉ વિકરાલ;
‘મકર ચીંત’ પતિ ઈમ કહઈ રે, સાહિસ સુવિધિ સુંડાલ. ૨૦ કુમરજી૦
- રથ ઊતર હઈવર ચઢ્યો રે, આયો દેખિ તિવાર;
પકડ્યો પહિલાની પરઈ રે, હાથી કુમર હુસ્યાર. ૨૧ કુમરજી૦



૧. બીજા. ૨. સ્ત્રીના. ૩. સ્થાન. ૪. બરાડા. ૫. સફેદ=ચેત. ૬. ધુંધળુ, ધૂળ ઉડાડીને અંધકાર.

ફૂલ :

- હાથી ખેલ ખેલાવીયો, કીધો પાડા પ્રાય;
હિવ તિહથી આગઈ ચલ્યો, અગડદત્ત નરરાય. ૧
- ઊઠ્યો તેહવઈ એહવો, સબલ પરાક્રમ સીહ;
ધરતી પૂછ પછાડતો, અરિ ડારતો અબીહ. ૨
- સામ્હો આયો સાંફલે, નરવરસું નહરાલ;
ગુહિરઈ સાદ ગડૂકતો, કરતઉ ^૧લોદ્ધ લંકાલ. ૩
- વાઘ ^૨વાઉ વાહણ હૂઆ, પગભર ખિસ્યા ન જાય;
ઉઠ્યઉ કુમર પરાક્રમી, મંડ્યો સામ્હો આય. ૪
- કુમર હાથ કસ કટિ રહ્યો, પાડ્યો ખડગ પ્રહાર;
કહર વાઘ બિવે ખસ્યાં, ^૩કેહરિરો જયકાર. ૫
- વિધન ^૪ખંડિ આગઈ ખડ્યો, મારગ વિચઈ ભુયંગ;
ઈતરઈ દીઠો એહવો, અતિ ^૫કામસ ^૬વ્રણ અંગ. ૬
- લપરક દોઈ જીહાં લસઈ, ધમઈ જેમ ધમંત;
ફણા ટોપ કીધઈ ફણી રે, ^૭રેલ જિસો ^૮રલકંત. ૭
- દેખિ સર્પ મનમઈ ડરી, મદનમંજરી નાર;
ગલિ વિલગી ગોરી કહઈ, 'વાહુમ! વાસગ વાર.' ૮
- કલા-બહુત્તર-નિધિ કુમર, છાંટ્યો રજ જપિ મંત;
હૂયો સાપ તે ^૯સીદરી, ખેલાયો એકંત. ૯
- નિરભય કરિ નિજ કામિની, સુખ સમાધ નરનાહ;
સંખઉર આયા સહર, કિતલાઈક દિનમાંહિ. ૧૦

૧. રોદ્ધ. ૨. વાઉલ=વ્યાકુળ, ઉન્મત્ત. ૩. સિંહનો. ૪. પાઠાં વહિ. ૫. કાળો. ૬. વર્ણ, પાઠાં વ્રન. ૭. પ્રવાહ. ૮. ભટકતો, આંટા મારતો. ૯. સીદરી=કાથીની દોરી.

સુણી અવાજ આવણતણી, સુતની સુંદર રાય;
પરમ પ્રમોદ જુ ઊપનૌ, હીયડઈ હરખ ન માય.

૧૧

ઢાલ : ૧૦, રાગ-ખંભાયતી.

કુમરતણૌ આગમ ભણી રે, બાપ કરઈ 'પેસારૌ રે;
પહિલૌ હુકમ કીયૌ ઈસૌ રે, 'મારગ જાય 'બુહારૌ રે'. ૧

કુમરજી આવઈ આડંબર એહવઈ રે.

કચરૌ દૂર કીયૌ કન્હઈ રે, 'મસકઈ મારગ છાંટૌ રે;
સગલૌ 'સહર કીયૌ ઈસૌ રે, ધૂડ ઊડણરઈ 'માટઈ રે. ૨ કુમરજી૦

ઊપર ફૂલ બિછાવીયા રે, 'ગોડાંલગિ પરિમાણઈ રે;
રાજવીયાંરી 'હંસ છે રે, તે રાજવી કરિ જાણઈ રે. ૩ કુમરજી૦

'ઠૌડ-ઠૌડ પ્રોલાં રચી રે, વિધિ-વિધિ રંગ બણાઈ રે;
સગલા હાટ સિણગારીયા રે, મખમલ નઈ દરીયાઈ રે. ૪ કુમરજી૦

સામ્હૌ બાપ પધારીયૌ રે, તેડણ બેટા કાજઈ રે;
'હૈવર-'ગૈવર પાખતી રે, ઢોલ-'દદામા ગાજઈ રે. ૫ કુમરજી૦

કુમર આવિ ચરણે નમ્યૌ રે, ઊંચૌ લીધૌ રાજા રે;
લે હીયડાસુ ભીડીયૌ રે, પ્રગટ્યા હરખ જુ પ્રાઝા રે. ૬ કુમરજી૦

હાથી ઉપર બે ચડ્યા રે, ઈંદ્ર-જયંત આણુહારઈ રે;
નગર પ્રવેસ કરઈ હિવઈ રે, સૌર નગરમઈ સારઈ રે. ૭ કુમરજી૦

ગોરી કલસ કીયઈ સિરઈ રે, સૂહવ સામ્હી આવઈ રે;
થારે ભરે-ભર મોતીયાં રે, પગ-પગ વેગ વધાવઈ રે. ૮ કુમરજી૦

૧. પ્રવેશ. ૨. સાફ કરો. ૩. પાણીની મશકથી. ૪. શહેર. ૫. માટે. ૬. ઘુંટણ સુધી. ૭. પાઠાં રંસ. ૮. સ્થળે-સ્થળે. ૯. ઘોડા.
૧૦. હાથી. ૧૧. પાઠાં દદામા.

- કુમર ^૧સામેલઉ જોયવા રે, અપછરની પરિ આવઈ રે;
ગોખે બૈઠી ગોરડી રે, સૂહવ સોહલા ગાવઈ રે. ૯ કુમરજી૦
- ઘરિ-ઘરિ ગુડી ઉછલી રે, ઘરિ-ઘરિ કુંકું હાથા રે;
દાન ઘણા માંગત જણાં રે, દીજઈ ભર-ભરી બાથા રે. ૧૦ કુમરજી૦
- લોકાં મન વ્યામોહતૌ રે, રાજ ભુવનમઈ પેઠૌ રે;
જણાણી-ગુજ્જણાનું નમી રે, વિનય સહિત કરિ બેઠૌ રે. ૧૧ કુમરજી૦
- સગલાં હી આણંદ હૂઆ રે, સગલાં હી રંગ રહિયૌ રે;
વીછડીયા સાજન મિલૌ રે, તૌ સ્યું સુખનૌ કહિવૌ રે?. ૧૨ કુમરજી૦
- ભગત હિવઈ ભોજનતાણી રે, સખર ^૨મેઠ્યાઈ સારી રે;
જીમૈ ^૩બેટૌ બાપસું રે, સાથ સકલ સુવિચારી રે. ૧૩ કુમરજી૦
- જીમાણ તિકે જુ વખાણસ્યઈ રે, જે જીમ્યા ઊણ પાંતઈ રે;
ફોકટ દાઢ ગલવીયઈ રે, સો કહિન ઈસ્યઈ વાતઈ રે. ૧૪ કુમરજી૦
- પુણ્યનિધાન પૂછઈ હિવઈ રે, રાજા વાંતા સગલી રે;
કુમર કહઈ પિણ માંડિનઈ રે, ચાલ્યાં આયાં વિચલી રે. ૧૫ કુમરજી૦



ફૂલ :

- હિવ રહતાં વહતાં સુખઈ, સખરસ લેતૌ સાઉ;
જન પ્રમોદ પ્રગટ્યૌ તિસઈ, રિતુ વસંત ^૧રિતિરાઉ. ૧
- વરસા લઈ પાણી કરી, સહુ સાડ્વલ વનરાય;
રિતુ વસંત પાણી વિગર, પ્રસવઈ તિણ રતિરાઉ. ૨
- સહુ ઉત્તપત પાણીતાણી, છઈ જિતરૌ સંસાર;
પાણી વિણ જે પાહ્લવઈ, તે વખાણી વર સંસાર. ૩

ઢાલ : ૧૧, કામકેલ રતિ હાસ નાદ વિનોદકી વઈરી- એહની.

- આયઉ માસ વસંત મૌર્યઉ, સખ તરુ વન રી;
ફૂલ રહે સહુ ફૂલ ભમર રહે રુણઝુણ રી. ૧
- અંબ-નિંબ-કદંબ ભાર, અઢારહ તરુવર;
ડાલ-પાન-ફલ-ફૂલ ગુહિર ભએ સખ ગુરવર. ૨

યતઃ સવૈયા :

- કુંજિત કોકિલ કાનન-કાનન ગુંજિત હૈ ભમરા ભમરી,
થિંહુ ઓર પ્રકાસ સુવાસ કુમોદની ફૂલહી તરુ-કંદ કરી;
અતિહી મનમત્થ ઉનત્થ વહૈ ઝુકિ આય રહે તરુ-પાનભરી,
સખહી વનરાય સંછાય ભઈ કવિ પૂરણ કંત વસંત કરી. ૩
- કુસુમ-કેતકી વાસ પિઉ વિન સાનહુ પસરી;
^૨ઓર કુસુમ સહુ જાત રહી વન-વન મહમહ રી. ૪
- કોયલ રહીય કહુક બોલે સુક તરુ ઝર રી;
ઓર પંખની જાત મગન ભએ મદ ભર રી. ૫

સબહુ મન ઉનમાદ આયો કામ કીયઈ રી;
 ૧કુસુમચાપ ગહિ હાથ રતિ-તીય સાથ લીયઈ રી. ૬

અગડદત્તસું રાય ઉણ વન ખેલણ આએ;
 રાજલોક પિણ સાથ અઉર સહર સબ ઘાએ. ૭

આપ આપણઈ રંગ આપ આપણી ટોલી;
 લેઈ લાલ ગુલાલ નાખઈ ભરિ-ભરિ ઝોલી. ૮

યત:-સવઈયા :

નીર અબીર ગુલાલ ઉડાવત ગાવત રાગ વસંત ગુની,
 ૨વાવત વીણ-મૃદંગ સુયંગ સુહાવત હઈ વિચિ ૩વંસ ઝુની;
 અલબેલીય ડોલત વાગિ નગિન સોલ સિંગાર સજે સજની,
 કવિ પુણ્ય નિધાન મહાગુણ જાણ રમઈ મિલિ બે ધનીઆની-ધની?. ૯

કરિ-કરિ કેસર ઘોલ ભરિ-ભરિ નીર પિયરકા,
 છોડઈ છિદ્ર છછોલ કરતા જાય કિયરકા. ૧૦

ચહબચ્યામૈ ઝાલ એક-એકનું પાડઈ,
 મૃગ મદ કીચદ વીચ ગલ ઘેલઈ ગહિ માડઈ. ૧૧

ગાવઈ રાગ વસંત, હાથ લીયઈ ડફ-વીણા,
 તાલ મૃદંગ ૪ઉપંગ રાગ કરઈ સુર ઝીણા. ૧૨

કીજઈ ગોહિ રસાલ પંચરંગ આણિ મિઠાઈ,
 લાડૂ વિધિ-વિધિ જાતિ મેવામાંહિ મિલાઈ. ૧૩

ખાય પીય મનરંગ, સાંઝ સમઈ સહકોઈ,
 પહુતા ઘરિ-ઘરિ બાહ બાહિર રદ્ધઉ નહુ કોઈ. ૧૪

૧. કામદેવ. ૨. વગાડે. ૩. પાકાલો સવે. ૪. વાદ્યવિશેષ.

- કુમર રહ્યો ઈક બાર મદનમંજરી સાથઈ,
કરતાં રંગ વિલાસ સાપ ડસી નિય હાથઈ. ૧૫
- પડ્યો રંગ વિચિ ભંગ લહર તાસુ લહરાણી,
પડી જાઈ પતિ-^૧અંક વેલિ જિસી ^૨કુમલાણી. ૧૬
- હૂઈ નિચેતન નારિ કંત વિલાપ કરઈ રી,
નયન-નીર અસરાલ પાવસ યું ઉલ્હરઈ રી. ૧૭
- કરતો મુખિ હાહાકાર જાણિ સ્વરુપ ^૩મડું રી,
ચિંતઈ 'હિવ એહ સંઘાત પાવકમાંહિ પડું રી. ૧૮
- જો જીવઈ મુઝ તીય તો મુજ જીવત હોઈ,
કાયા જીવ આધાર જીવિન કાય ન જોઈ. ૧૯
- આ મુઝ જીવન-પ્રાણ આ મુઝ જીવ-જડી રી,
ઈણ વિણ સ્યો જમવાર? ઈણિ વિણ અફલ ^૪ઘડી રી.' ૨૦
- દોય વિદ્યાધર તેથિ આય તિસઈ ઊતરઈ રી,
પૂછઈ કુમર સરુપ 'કાહે રુદન કરઈ રી?' ૨૧
- કહી કુમર તબ વાત સુણી સહુ શ્રવાણ ^૫ખગી રી,
કીધી ચેતન નારિ જાગી કિ નિદ્ર જાગી રી. ૨૨
- હૂયો કુમર આણંદ વિદ્યાધર પ્રણમ્યા રી,
દે જીવી જન દાન હિવ તિહથી ઉપડ્યા રી. ૨૩
- પુણ્યનિધાન વખાણ પાંચે દાન કહઈ રી,
પિણ છઈ પહિલો દાન તિણ સમ કો નહઈ રી. ૨૪

૧. ખોળામાં. ૨. કરમાણી. ૩. મડદુ, શબ. ૪. પાઠાં પડી. ૫. વિદ્યાધરે.

ફૂલ :

- હિવ તે દંપતી ^૧રચણ તિણ, પહુતા દેવલ જેથ,
આપ અગનિ લેવા ચલ્યઉ, તીય બઈસાડી તેથિ. ૧
- તિણ દેવલમઈ તેહવઈ, દીપક પંચ પુમાન,
પ્રગટ દેખિ લુબધા તીયઈ, પાંચે યોધ જુવાન. ૨
- ચિત ચુકઉ દેખિત ^૩સમાં, ચિત ચંચલ કહઈ રાય,
વલિ વિસેષ મહિલાતણઉ, ચિત ન રહઈ ઈક ઠાય. ૩
- લાજ છોડિ નિરલજપણઈ, કરઈ વિલંબી વાત,
પંચનકઉ ^૪લઘુ-જાત છઈ, તિણસું વલે વિખ્યાત. ૪
- ‘જો લે જાયે મો પ્રતિઈ, તઉ આવું તુમ્હ સાથિ’;
‘તઉ લેજાઆ’ તે કહઈ, ‘જો મારઈ નિજ પતિ હાથ.’ ૫
- ઈમ કહિં દીપક ઢાંકિયઉ, તે પિણ રહ્યા પ્રછન્ન;
લેઈ કુમર આયઉ ^૬તિતઈ, દીપક કરણ અગિન્ન. ૬
- દીવઉ દેવલ દેખિ કઈ, પૂછઈ કુમર જુ વાત;
ત્રીય ચરિત કરિ ઈમ કહઈ, સો ઝલકઉ તુમ્હ સાથ. ૭
- વાત સાચ માની સકલ, દીયઉ ખડગ તીય હાથ;
ફૂંકઈ આગ હોઈ ^૮ઉકડૂ, દેવ સૂધા પરિ હાથ. ૮
- પર-રત તેહવઈ પાપિણી, દીનહઉ ખડગ પ્રહાર;
તિણ પાંચે ટાલ્યઉ પ્રછન, દે પાંચે વિચિ ઢાલ. ૯
- ખડગ છિટક પડીઉ શિલા, વાજ્યઉ રણરણકાર;
પૂછઈ કુમર ^૯સસંભ્રમ્યો, ‘ખડગ પડ્યઉ કિમ? નારિ!’ ૧૦

૧. રાત. ૨. સમયે. ૩. નાનો ભાઈ. ૪. પાઠાં તિસઈ. ૫. ઉત્કટુક=ઉભડક પગે બેસીને. ૬. પાઠાં અસંભ્રમ્યો.

કરિ ચરિત્ર કામિની કહઈ, 'સુણિ સાહિબ! મુઝ વાય;
ખડગ હાથથી ઊગલ્યઉ', કુમર જુ માની સાચ. ૧૧

^૧અસ્ત્રી ચરિત્ર ન કો લહઈ, અસતી ચરિત્ર અપાર;
સુર-માનવ વસિ ત્રીય કીયા, પિણ હુઈ ન તિણ વસિ નારિ. ૧૨

નામઈ અબલા એ કહી, પિણ સબલા ઈસી ન કાય;
મન આવઈ સો યા કરઈ, નાવઈ સો ન કરાય. ૧૩

યત:

સકલ ક્ષિત્રિપતિ વસિ કીએ, અપને હી વસિ બાલ;
સબલા કું અબલા કહઈ, મૂરખિ લોક ^૨જમાલ?.

ઢાલ : ૧૨, ગઉડી ગિરુયૌ પાસ વિરાજઈ-એહની.

^૩અસ્ત્રી ચરિત્ર લખઈ નહી કોય, આગઈ-આગઈ જોઈ રે;
ઉમયા-જાંઘ વસઈ નર કોઈ, ઈસર ન લહઈ સોઈ રે. ૧ અસ્ત્રી૦

રાજા ભરથહરી ઘરિ નારી, પિંગલા ખરીય પીયારી રે;
^૪પીલવાણસું રમઈ સ ^૫દારી, સૂતઈ પતિ નિસિ સારી રે. ૨ અસ્ત્રી૦

^૬નેવરપંડિઆ આંકઉ વાલઈ, ત્રીય ચરિત્ર ઉજવાલઈ રે;
નિકસી ગાથા બિવથી ગાલઈ, વિંતર-ટાંગ વિચાલઈ રે. ૩ અસ્ત્રી૦

રાજા ભોજતણી પટરાણી, ભાનુમતી જગિ જાણી રે;
જાયઈ ^૭તપસીપઈ તરિ પાણી, જાતી કિણ હિ ન જાણી રે. ૪ અસ્ત્રી૦

ત્રીય ચરિત્ર લખિ બ્રાહ્મણ આયઉ, રાણાંહિ બુલાયો રે;
રાજા આગમ કહે ડરાયઉ, દ્વિજ મંજૂસ ઘલાયો રે. ૫ અસ્ત્રી૦

મૂંકયઉ સાંકલ તાલઉ મારી, કીય ન કાચી કારી રે;
રાજાનું કહઈ વાતાં સારી, હાસઈ વાત ઉચારી રે. ૬ અસ્ત્રી૦

૧. સ્ત્રી. ૨. ખૂબી. ૩. સ્ત્રી. ૪. મહાવત. ૫. દારા=સ્ત્રી. ૬. નુપુરપંડિતા. ૭. સન્યાસી પાસે.

એક તીય પતિસું ઘરી આવઈ, વિચિમઈ મિત્ર બુલાવઈ રે;
 ૧કસટીરઈ ૨મિસિ મિલાણ મિલાવઈ, વારુ ચરિત્ર ૩વાણાવઈ રે. ૭ અસ્ત્રી૦

કિતરાયક તીય-ચરિત કહી જઈ?, રજકણ કેમ ગિણીજઈ રે?;
 સાયર જલ કહિ કેમ ગિણીજઈ?, અંબર કેથ ગહીજઈ રે? ૮ અસ્ત્રી૦

બીજારી કહિ વાતા કેહી?, લંપટ સુરતીય તેહી રે;
 ચંદ્રતાણી નારી છઈ જેહી, સૂરિજતાણી સનેહી રે. ૯ અસ્ત્રી૦

થત:-સવૈયા :

ચપલા અતિ ૧નૈનન ૨વૈનનકી તનકી મનકી અતહી ચપલા,
 ઢિંગલાય કઈ નીચ હિ લોગનસું રહઈ ઢોરી લગાય ઢચઈ ઢપલા;
 વનિતા અતિ કામ-વિઆકુલ થઈ હોઈ વિહવલ કોટ કરઈ વિપલા,
 તીયકી ગતિ લાખ સુજાણ, કહઈ ૬છલ દેખિ અનેક કરઈ છપલા?. ૧૦

દુરગતિ જાતાં સાથ સહેલી, અસ્ત્રી વિષની વેલી રે;
 સંગતિ કરતાં ખરી સોહેલી, પિણ નિરવાણ દુહેલી રે. ૧૧ અસ્ત્રી૦

અસ્ત્રી સુરવર કદે ન કહીયઈ, જોં ગાઢી સીલસ લહીયઈ રે;
 તિણ કારણ દૂરઈ પરિહરીયઈ, યોગ-ધ્યામનમઈ લહીયઈ રે. ૧૨ અસ્ત્રી૦

કામિણિ કિણહિરઈ કસિ નાવઈ, આસંસાર પજાવઈ રે;
 દેવ-દેવતા જિકે કહાવઈ, ત્યાં નખ અગ્ર નચાવઈ રે. ૧૩ અસ્ત્રી૦

જે જન પડીયા જુવતી-રાગઈ, ત્યાં દુખ ઈહ ભવ આગઈ રે;
 કામ-સમાહિ વસંતાં વાગઈ, નિહચઈ કાલગ લાગઈ રે. ૧૪ અસ્ત્રી૦

હીયડઈ જુઠી મુંહડઈ મીઠી, કહઈ દીઠી આણદીઠી રે;
 પરિહર જઈ તસુ સંગ પરીઠી, એ ગુરુવાણ ગરીઠી રે. ૧૫ અસ્ત્રી૦

રાવણનું રઘુનાથ હરાયઉ, ઈંદ્રાદિક દૂખ પાયો રે;
ખાલમાંહિં લલતાંગ વહાયઉ, પગ એહી જ કહાયઉ રે.

૧૬ અસ્ત્રી૦

યત:-કવિત્ત :

આફલીયઉ તીય-હેત બ્રાતસું કોણિક ભૂપતિ,
કિતેરકેટે જુધિયો ઘસીત કારણસુ મહીપતિ;
નારિ દ્રોપદી-હેત થયઉ કીચકાં સંહારહ,
પકડિ પાઉ નાંખીયા ભીમ ચિતમાં ઝિઉ ઝાલહ;
અતિ કલહ કૂર દૂરગતિ કરણ ભરસમુદ્ધ ભર બોડવાણ,
સુજઝાણ સકલ સુર ઈંદ્ર નર એક તીય પરવસ કરણ?.

૧૭ અસ્ત્રી.

પુણ્યનિધાન કહઈ સુવિચારી, ચાતુર વચન વિચારી રે;
એહવું જાણિ તજઈ જે નારી, હું તિણરી બલિહારી રે.

૧૮ અસ્ત્રી.



દૂહા :

- હિવ તિહાં રાતિ સુખિઈ રહી, મદનમંજરી સંગ;
પહુતા પરભાતે પુરી, આપણ ઘરિ મનરંગ. ૧
- કુમરઈ કો જાણ્યઉ નહી, દારાતણઉ ^૧દુરોગ;
રાતિ-દિવસિ રસીયઉ હરઈ, ભામિણિ-રસ-સંભોગ. ૨
- એક દિવસિ તે ^૨રાય-તનય, ખેલઈ ચઉક-ચઉગાન;
તુરી ચપેટ્યઉ ^૩તાજણઈ, ઉડિ લાગઉ અસમાન. ૩
- યુ ખાંચઈ ત્યઉ ઊઘમઈ, વિપરીત-શિખ્ય ^૪વિડંગ;
ઢીલી વાગ કીયઈ તુરત, ઉભઉ રહયઉ મનરંગ. ૪
- કુમરઈ ગુણ આણજાણતઈ, આણ્યઉ તુરી અલંગ;
અટવીમઈ ઉભઉ રહયો, ઝાઝા જિહાં તરુ-ઝંગ. ૫
- તિણ વનમઈ ફિરતાં થકાં, દીઠઉ દેવલ એક;
ચારણ-શ્રમણ યતી તિહાં, બઈઠા તેથ અનેક. ૬
- સાહસગતિ નામઈ કરી, આચારિજ આણગાર;
ચારિત્ર પાત્ર મહંત ગુણ, સાધુ વેસ સિણગાર. ૭

ઢાલ : ૧ ૩, પુરઉનઈ સુહાગણ રૂડઉ સાથીયઉ- એહની ઢાલ

- સાધુ ગુણે કરિ સોભતા જી, સુમતિ-ગુપતિ ભંડાર રે;
પાંચે વસિ ઈંદ્રી કીયા રે, કિરિયાવંત ઉદાર રે. ૧
- સાધુ ગુણ કરિ સોભતઉ રે.

- ચિત ચોખઉ રાખઈ સદા, ન કરઈ કોઘ લગાર રે;
સમતારસમઈ ઝીલતા જી, પ્રવચનતણાં ભંડાર રે. ૨ સાધું

કૂર્મ-ગુપત-કાયા રહઈ જી, નહી મન લોભ લિગાર રે; માયા નઈ મમતાતણઉ રે, કીધઉ જિણે પરિહાર રે.	૩ સાધુ૦
તપ-તેજિઈ દિણયર જિસા રે, સોમ-દ્રષ્ટિ સોમ સમાન રે; સુરતરુ સુરગવિ સારિખા જી. ^૧ ધીરમ મેર પ્રમાણ રે.	૪ સાધુ૦
^૨ ડીલિ સશ્રૂષા નવિ કરઈ જી, અતિ મલિન વસ્ત્ર ધરઈ દેહ રે; પાલઈ પ્રવચન માતનઈ રે, નિતુ રાખઈ જિન ધ્રમ-નેહ રે.	૫ સાધુ૦
રન-વનમઈ ફિરતા રહઈ રે, સહઈ ઉપસર્ગ અનેક રે; સૂત્ર-વચન વાચઈ સદા રે, ધ્યાનઈ અરિહંત એક રે.	૬ સાધુ૦
દ્વિવિધ ધર્મ પ્રકાસતા રે, તીને તત્ત્વ રાખાણહાર રે; વારક ગતિ ચ્યારે તણા રે, પંચમી ગતિ સાધાણહાર રે.	૭ સાધુ૦
જે ષટકાય ન દૂહવઈ જી, જીપક સાતે ^૩ ધાડ રે; આઠે મદ અલગા કીયા જી, ભલ રાખઈ વલિ નવિ વાડ રે.	૮ સાધુ૦
દસવિધિ યતિધ્રમ દાખતા જી, વલિ અંગ અગ્યારઈ જાણ રે; બારૈ વલે ઉપાંગના જી નિતુ પ્રતિ કરઈ વખાણ રે.	૯ સાધુ૦
ચૂરક તેરઈ કાઠીયા જી, ^૪ ચવદહ વિદ્યા નિજજાણ રે; પનર ભેદ સિદ્ધિના સદા જી, કહિ બુઝવઈ સુઝાણ રે.	૧૦ સાધુ૦
સોલ કલા સસિની પરઈ જી, દીપક ગછના જાણ રે; સતર ભેદ પૂજાતાણા રે, ઉપદેસક અભિધાન રે.	૧૧ સાધુ૦
અઢાર ભાર વનસ્પતી જી, ઉગણીસ કાઉસગ દોષ રે; મનસુધિ કરિ ^૫ જે પરિહરૈ જી, ન કરઈ સંયમ દોષ રે.	૧૨ સાધુ૦
કુમર આય બઈઠૌ તિહાં રે, દેખિ ઈહવા આણગાર રે; પાપ-પડલ દૂરઈ ગયા રે, હૂયૌ પુણ્ય-અંકૂર પસાર રે.	૧૩ સાધુ૦

૧. ધીરમ=ધીરજમાં. ૨. શરીરની. ૩. ધાતુ. ૪. ચૌદ. ૫. પાઠાં તે.

પાંચ રિષ તિણમઈ સારિખા જી, સારીખા રૂપ નિધાન રે;
પૂછઈ એહવા દેખનઈ રે, કુમરજી પ્રસન પ્રધાન રે.

૧૪ સાધુ૦

‘નવલી સી દીક્ષા લીયઈ? જી, એ પ્રતિબૂધા કેમ રે?’,
‘પડઉતર હિવ પૂજજી રે, કહઈ સવિસ્તર એમ રે.

૧૫ સાધુ૦

પુણ્યનિધાન કહઈ ઈસૌ રે, ‘સાંભલયો સહુ સસનેહ રે;
ન્યાની વિણ ભાંજે ન કો રે, ભવીયાણ-મનતણૌ સંદેહ રે.’

૧૬ સાધુ૦



ઢાલ : ૧૪, થારી મહિમા ઘણી રે મંડોવર- એહની.

ભલાં કુમર ભાણી ગુસ્વર, ^૧કહઈ સાંભલિ સહુ સંબંધ રે;
પૂરવ વાત સવિસ્તરઈ, પાંચા રિષ પડબંધ રે. ૧

સદગુર ^૨સાંસઉ ભાંજીયૌ, અવિરલ વાણિ વિસાલ રે;
'ચમરી નામ વસુધા ઈણઈ, છઈ ચોરાંરી પાલ રે. ૨ સદ૦

ઘરણીઘર નામઈ એહવઈ, છઈ ભીલાંપતિ ભીલ રે;
મહઈવાસી મહા મારિકઉ, સાહસ સબલઉ ^૩ડીલ રે. ૩ સદ૦

તિણરઈ મારગ અન્યદા, ઈક આયઉ કુમર સસેન રે;
તે સેના તિણ મારલી, મંડે તસકર સેન રે. ૪ સદ૦

તિણસુ નરપતિ એકલઈ, લીધા માંકડ માર રે;
ઘરણીઘર પિણ મારીયૌ, તે નિજ ^૪તીય ઉપગાર રે. ૫ સદ૦

પરદલ જીપ કુમર ચલ્યૌ, તેહવઈ તિણ રહી પૂઠ રે;
પાંચે ભાઈ તેહના, ધાયા બાંધે મૂઠ રે. ૬ સદ૦

મારગિ મારિ સક્યૌ નહી, સંખપુર ગયૌ તેહ રે;
તે પિણ તક જોતાં ફિરઈ, નરપત મારણ ^૫નેહ રે. ૭ સદ૦

તે ઉપવન રમવા ગયૌ, રજની તે રહ્યૌ તેથ રે;
તે મારણ પાંચે તિહાં, બૈઠા દેવલ જેથ રે. ૮ સદ૦

નાગ-ડસી તસુ સુંદરી, ઉઠ્યૌ બલાણ કુમાર રે;
દોય ખેચર આયા તિસઈ, કીધ સજીવન નાર રે. ૯ સદ૦

જીવી દાન દે તે ગયા, હિવ તે દંપતિ દોય રે;
સૂનઈ દેવલ સંચર્યા, નિરભય ઠામ જુ જોય રે. ૧૦ સદ૦

૧. પાઠા૦ કરઈ. ૨. સંશય. ૩. શરીર. ૪. સ્ત્રીનો. ૫. પાઠા૦ તેહ.

તિહથી નૃપ પાછૌ વલ્યૌ, અગન લઈણ રે હેત રે;
તીય બેઠી દેખઈ તિસઈ, દીપક ચોર સમેત રે. ૧૧ સદ૦

લઘુ બંધવ તીયાં ચોરનઉ, અદભૂત રુપ જુવાન;
તે દેખી લાચિ પડી, ભૂલી સુધિ-બુધિ-સાન રે. ૧૨ સદ૦

“મુઝનઈ આદરી” મુખ કહ્યૌ, “હું મોહી તુઝ રૂપ રે;”
“આદર લ્યું જઉ” તે કહઈ, “મારઈ નિજ કરિ ભૂપ રે.” ૧૩ સદ૦

માની તે પિણ જે કહી, તે પરછન રહ્યા તેથ રે;
તિતરે તે નૃપ આવીયૌ, પૂછ્યૌ “ઝબકે કેથ રે?” ૧૪ સદ૦

સાચ કરી માન્યૌ સહૂ, તીયનું દી તરવાર રે;
આપ જગાવાણ જાગતૌ, નીચૌ હૂયૌ કુમાર રે. ૧૫ સદ૦

તેણ સમય ત્રીય પાપણી, કાઢ્યૌ ખડગ ચૌધાર રે;
મૂક્યૌ જેહવઈ હાથથી, પ્રીતમ કરણ પ્રહાર. ૧૬ સદ૦

કરુણા તિણ પાંચે કરી, નાખ્યૌ ખડગ ઉછાલ રે;
પ્રછનપણઈ પરપંચસું, દીની ઢાલ વિચાલ રે. ૧૭ સદ૦

ખડગ જાય સિલપટ પડ્યૌ, રણકે વાજ્યૌ સાર રે;
તીયનઈ પૂછ્યૌ “સ્યું હૂયૌ?”, “ઊઠ્યો ‘ઉઝકી કુમાર રે. ૧૮ સદ૦

“પડીયો મહારા હાથથી, ‘ઊગલ ‘ખેડૌ એહ રે;
અબલા સ્યું ઝાલે સકે?”, “સાચઉ માન્યઉ તેહ રે. ૧૯ સદ૦

દેખિ ચરિત્ર વનિતાતણૌ, પ્રતિબૂધા મનિ ‘સાંચ રે;
દીખ્યા લીધી મુઝ કન્હઈ, તે સાંપ્રતિ એ પાંચ રે’. ૨૦ સદ૦

પુણ્યનિધાન સદ્ગુર કહી, જાણી સહુ નિજ વાત રે;
કુમર થયૌ વૈરાગીયૌ ધિગ-ધિગ મહિલા જાત રે. ૨૧ સદ૦

ફૂલ :

- કુમર કહઇ 'સામી! સુણૌ, એ સહુ વીતક મૂઝ;
તાર-તાર સંસારથી, ચરણ ગ્રધા હિવ તૂઝ.' ૧
- કુમર હૂયૌ વૈરાગીયૌ, જાણ્યૌ સર્વ અસાર;
ધર્મ એક નિશ્ચલ અછઇ, ભવજલનિધિ નિસ્તાર. ૨
- ચઉનાણી વલિ ચતુર ગુર, દૈ પ્રતિબોધ સુચંગ;
પાસ્યૈ જાણૌ રંગીયૌ, લાગૌ બહુ તસુ રંગ. ૩

ઢાલ : ૧૫, જાત-ચુનડીરી.

- પ્રતિબુઝઉ સદ્ગુર ચું કહઇ, 'ઇહુ છઇ સંસાર અસાર રે;
કબહૂં કિણરો હી કો નહી, સબ સ્વારથ કૌ પરવાર રે. ૧ પ્રતિ૦
- ઇહુ તન-ધન-જોવન કારમઉ, લાગઇ નહીં જાતાં વાર રે;
જિમ પૂર નદી કૌ વહિ ચલઇ, ચપલા કહુ ચું ચમકાર રે. ૨ પ્રતિ૦
- દિન દસ રંગ પતંગકૌ, ચટકૌ દુનીયાં તિણ પ્રાય રે;
દીસત હી દીસઇ ભલઉ, પિણ હોય બદરંગ કઇ જાય રે. ૩ પ્રતિ૦
- કાયા-માયા કારમી રહ જઇ, તિણ ક્યું લપટાય રે?;
કો ઊંસાસ દેખિ 'મન વેસસઉ, ? ઇહ ચટક મટકમઇ જાય રે. ૪ પ્રતિ૦
- સુકૃત દુકૃત અપાણૌ કીયૌ, ભોગવઇ આપણપઇ તેહ રે;
વિહયાય ન કો જન 'સેસકઇ, તીય-માત-પિતા-સુત જેહ રે. ૫ પ્રતિ૦
- કામ પડઇ જબ જીવનઇ, તબ હૂઇ દ્રમ બેલી સાથ રે;
ધરમ વિના વનિ ઊવરઇ, અવર કરમકઇ હાથ રે. ૬ પ્રતિ૦
- કે ભવ ભમતૌ જીવડઉ, કે 'મુલકત દીનહી છોડ રે;
તઉ મેરૌ મેરૌ ક્યા કરઇ?, કિણરી કાહે કી ઠોડ રે? ૭ પ્રતિ૦

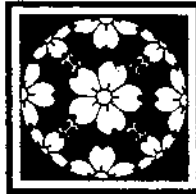
પર સ્વારથ કીધઈ ક્યા હુવઈ?, કરિ સ્વારથ અપણૌ જાણ રે;
દાન-સીલ-તપ-ભાવના આરે, ધરિ ધર્મ નિધાન રે. ૮ પ્રતિ૦

આર ધરમ ચૌગતિ હરઈ, પંચમી દઈ મુગત નિવાસ રે;
ફિરિ આવાગમણ ન કો હવઈ, પામઈ અવચલ આવાસ રે. ૯ પ્રતિ૦

ધરમના જે દીહડા જાયઈ, તે કિણહિ ન ગ્યાન રે;
જવહર-નાણાકી કોથલી, હારી ^૧જૂઆરી જાણ રે. ૧૦ પ્રતિ૦

મતિ ગરવૌ કે પામનઈ, ઇહુ રાજ-રિદ્ધિ-ભંડાર રે;
ધરમ વિના જે ^૨કર્મ છઈ તે, કર્મ ઉપાવણ હાર રે.' ૧૧ પ્રતિ૦

ચઉનાણી વાણી સુણી, જિણ લીધૌ સંયમ ભાર રે;
વિરતઉ સગલઈ હી સંગથી, ગૃહ છોડી હૂયૌ આણગાર રે. ૧૨ પ્રતિ૦



દૂહા :

- સૂરા પૂરા જે હુવઈ, જેથ તેથ તે દૂઠ;
ભોગ જોગ કાણ સમ્મુહા, ફિર ન દેખાવઈ પૂઠ. ૧
- હૂ બલિહારી તેહની, જે સારઈ બેઉં કામ;
જવાનપણઈ સુખ ભોગવઈ, અંત વસઈ આરામ. ૨
- એક તોઈ બૂઝઈ નહી, જઉ દીજઈ ઉપદેસ;
એક જુ ઇસા સભાગીયા, વૈરાગી લઘુ વેસ. ૩

ઢાલ : ૧૬, રાગ-ધન્યાસી.

- અગડગત મુનિ કીરતિ ઉજવાલી,
સીહ તણી પરિ દીક્ષા લીધી સીહ તણી પરિ પાલી-આંકણી.
- કિરિયાવંત મહંત મહાગુણ, ઉત્કૃષ્ટી વિધિ ઝાલી;
સાલભદ્ર-ધન્નાઋષની પરિ, જઈસઈ ગજસુકમાલી. ૧ અગડગત૦
- ^૧સંભ-પ્રજૂન મહારિષિ ઢંઢણ, તિમ કહિ જાલ-મયાલી;
જંબૂ-વઈરકુમારતાણૌ જસ, આવંતિસુકમાલી. ૨ અગડગત૦
- અભયકુમાર અચલ-વિજયાદિક, બલભદ્રમુનિ સુવિચારી;
ધરમસ્થી આણગાર ચલાતીક, અનંત અની ^૨આણહારી. ૩ અગડદત૦
- વીસે થાનક તપસ્યા તપતૌ, બાવીસ પરીસહ ધારી;
અનુક્રમ અણસણ પચખિ અનોપમ, પહુતા સરગ મઝારી. ૪ અગડદત૦
- સંવત ગુણ નામ મુનિ શૌશિ વરસઈ, વિજયદસમિ દિન રંગઈ;
અગડદત ચરિત્ર પરિપૂરણ, કીધઉ અતિ ઉછરંગઈ. ૫ અગડદત૦

૧. સાંભ અને પ્રધુમ્ન. ૨. આણહારી.

ઇણ પરિ ભાવિત જાગઈ જે જન, નિસદ્દિન તે સુવિચારી;
અગડદત્ત તિણની પરિ પાવઈ, સુખ-સંપતિ નર-નારી. ૬ અગડદત્ત૦

શ્રી ભાવહરખ ગુરુ અનંતહંસગણિ, વિમલઉદય સુખકારી;
પુણ્યનિધાન ^૧વાણારસ પભણઈ, તાસુ સીસ સુવિચારી. ૭ અગડદત્ત૦

વઈરાગર પુરવર ચઉમાસઈ, કીયઉ ચરિત્ર અનુકારી;
સુમતિનાથ સીતલ જિન સાનિધિ, શ્રાવક-ગુરુ સુખકારી. ૮ અગડદત્ત૦



૧. વાણરિઅ=વાચનાચાર્ય.

❀ C. ભીમ (શ્રાવક) કૃત અગડદત્તરાસ ❀

પ્રથમ ખંડ



કૂહા :

- પ્રથમ પ્રણમું સારદા, કવીઆણકેરી માય;
અવિચલપદ આપે સદા, તુઠી કરઈ પસાઉ. ૧
- તુ સમિણિ માતા-પિતા, તુ બંધવ તુ મિત્ત;
તુહ પયકમલ હિઈ ધરી, કહિશિ કથા સુપવિત્ત. ૨
- જે કવિયાણ વાણી ^૧કવઈ, તે તુઝ કરે પ્રણામ;
જઉ તુ માત! મયા કરે, તુ સીઝઈ સવિ કામ. ૩
- મુઝ મુરખ મન ઉપનઓ, ભાવ ભલો અતિસાર;
અગડદત્ત રષિરાયનું, રાસ રચિશિ વિસ્તારિ. ૪

ચુપઈ:

- કાસમીર મુખિ તું મંડણી, તું સરસતિ હંસાગામિણી;
દક્ષાણ કરિ તુઝ પુસ્તગ હોય, વામ કરિ વર વિણા સોઈ. ૫
- ^૨વિણા-દંડ શિરિ લહકઈ ઈસ્યુ, જાણે કૃષ્ણ ^૩ભૂઅંગમ જસ્યું;
મસ્તકે મનમોહન ^૪રાખડી, મણિ-^૫મુક્તાફલ-હીરે જડી. ૬
- વદન કમલિ પુનિમ સશી વસેં, અધર રંગિ પરવાલી હસઈ;
દેહ વાન ચંપક-પાંખડી, પંકજ-દલ જીપે આંખડી. ૭
- કાને કુંડલ ઝલકે ઈશા, ચંદ્ર-સૂર ભામંડલ જશા;
નાશા જેહવી ^૬તિલનું ફૂલ, ઊપરિ મોતિનું નહી મૂલ. ૮
- ધનુષાકારે ભમુહિ વાકુડી, જાણેં મયાણતાણી આકુડી;
દંત દાડિમ ફૂલી હુઈ જશી, વચન કલા કવિઆણ કહેં કિશી?. ૯

૧. વર્ણવી, રચી. ૨. વેણી. ૩. સર્પ. ૪. સ્ત્રીઓનું મસ્તક પર પહેરવાનું ઘરેણું. ૫. મોતી. ૬. તલના છોડનું ફૂલ.

- કમલનાલ બેહુ ભૂજ ચંગ, પીન પયોધર અતિ ઉત્તંગ;
કનકચૂડિ કર ખલકે ખરી, લંકિ હારિ માને કેસરી. ૧૦
- રાતા નખ રાતિ આંગલી, અમૃતવાણિ મુખિ બોલે વલી;
સરસતિ કરે શેત સાણગાર, કંઠે સોહે મુગતાફલ-હાર. ૧૧
- પાએ ^૧નેઉર વાદ ઝમઝમે, સુરવર ચરણ-કમલે તુઝ નમઈ;
બ્રમ્હા-વિષ્ણુ-મહેસ્વર જેહ, કરે ધ્યાન તુઝ માતા! તેહ. ૧૨
- અવર દેવ! કેતા હું કહું?, ગુણ ગંધર્વ વિદ્યાધર બહુ;
પ્રહિ ઉઠી તુઝ કરે પ્રણામ, તું સવિ સીઝે તેહના કામ. ૧૩
- તું વિદ્યા તું લખમિ સાર, તું કવિઆણ-જણનું આધાર;
તુહ પય-કમલ નમેં નર નારિ, તે પુનરપિ નાવે સંસાર. ૧૪
- ભવસાયર જે કવિ બૂંડતિ, તે તુઝ ^૨તુંબડિ કરી તરંત;
જેહનેં તું મોટા કરે માય!, તેહનેં મહિઅલિ માને રાઈ. ૧૫
- જેહ પુરષ તુઝથી વેગલા, તેહ દિન દિસે દૂબલા;
અંધ અરિસો ન લહે યમ્મ, પુન્નિ-પાપ નવિ જાણે તેમ્મ. ૧૬
- તુઝ પયકમલ હીયામાંહિ ઘરું, કથા એકનું નાટિક કરું;
મુઝ મૂરખ મનિ એહ મતિ સાઈ, રખે માત! ^૩માહારત હોય. ૧૭
- નગર એક રાજગૃહ સાર, સમોસરણ હોતું એકવાર;
શ્રેણિક હઈં હરખિઉ બહુ, વીર વંદન કરવા ગિઉં સહુ. ૧૮
- બેઠા તિહાં ગોચમ ગણધાર, આગલિ બેઠી પરષદા બાર;
તવ શ્રેણિકનૃપ પૂછેં હેવ, 'કથા એક મઝને કહો દેવ!'. ૧૯

૧. ઝંઝર. ૨. દિ. ખાટલાના ચાર પાચે તુંબડા બંધી ઊડી નદી ઉતરાતી હતી. ૩. મોટું કુઃખ, પીડા.

વિતરાગ તવ બોલે સાર, 'જે તુઝ હૈઅરે હુઈ વિચાર;
પુછિ કથા તુઝ મનમાંહિ જેહ, 'સપરિ કરી ભાંજૂ સંદેહ'. ૨૦

'સ્વામી! તુભે કહિયું મઝ 'સહવે, નારિ-ચરિત નવિ પ્રીછું અમ્હે;
એહ અપૂરવ અછઈ ચરિત્ર, કથા કોઈ મઝ કહો પવિત્ર.' ૨૧

વલતું બોલઈ વીર જિણંદ, 'શ્રેણિક! તું આણે આણંદ';
કથા એક તવ માંડી સોઈ, જોજન ભૂમિ સૂણે સહુ કોઈ. ૨૨

વસ્તુ:-

આદિ સરસતિ આદિ સરસતિ ચરણ વંદેવિ,
વિણા-પુસ્તક ધારણી, સ્મરુ માત મનિ ભક્તિ આણીય;
રાજગૃહિ જિન સમોસરિઆ, પુછં રાય મનિ ઊલટ આણીઅ,
દોય કર જોડી વીનવેં, ધર્મ ધોરંધર ધીર;
ભીમ ભાણે ભવિઆણ સુણઓ, વલતા બોલ્યા વીર. ૨૩

દૂહા:

વીતરાગ વલતું વદે, 'તું શ્રેણિક! સુણિ સોઈ;
કથા કહું કામિણિતણી, જે જગિ મઈલી હોય. ૨૪

જોતા જે જાઈ ઠગી, સુતાં જોઈ સાસ;
અગડદત્ત કુંઅર પ્રતિ, જેણી કીધો વિસાસ. ૨૫

કુણ કુંમર? તે કિંહા હવુ?, કિમ કીધા સત્કર્મ?;
ભૂજ બલિ બલીઓ કિમ હવઓ?, કિમ આદરીઉ ધર્મ?. ૨૬

ચોપઈ:-

ભરહ બેત્ર મહિઅલિ માણીઈ, ચંપાવઈ નયરી જાણીઈ;
વીરસેન નામે બલવંત, રાજા રાજ કરે જયવંત. ૨૭

- ગઢ-મઢ-મંદિર ઊંચા બહુ, પાલે ધર્મ નિત સુધો સહુ;
વારુ વણિક વ્યાપારી વસે, નિત ચઉખંડી કસોટી કસઈ. ૨૮
- રાજા ધર્મ ન છાંડે ^૧માગ, અન્યાઈને કરે બે ભાગ;
વીરમતી ઘરિ રાણિ ઈશી, રુપે રંભા જાણે ઉરવસી. ૨૯
- ઉદરે ગર્ભ અક હોઉ તાસ, જીવ હુઆ પૂરા દસ માસ;
જન્મ્યા કુંઅર કુલ આધાર, બંદિજન બોલે જય જયકાર. ૩૦
- નગરમાંહિ ^૨ગૂડી ઉચ્છલી, સાત પાંચ ^૩સોહાસિણિ મિલી;
સવી સસી-વયાણી પૂરી થાલ, હરખિ વધાવા આવે બાલ. ૩૧
- દીઠો બાલિક અતિ અભિરામ, અગડદત્ત તસ દીધુ નામ;
દિન-દિન વૃદ્ધિ કરે કુંઆર, શુકલ પક્ષિ ^૪યમ ^૫સસિહર સાર. ૩૨
- વરસ પાંચનો હુઓ જશઈ, પંડિત પ્રતે પાઠવીઓ તશઈ;
ભાણે નહી મને રામતિ ઘરે, બાલપણા રસિ ક્રીડા કરે. ૩૩
- વરસ બારનો હુઓ જામ, ^૬શરિ જોવન મદ પ્રગટિઉ તામ;
વિષયા રસે વાહિઓ પરવરે, પરનારી ઊપરિ મન કરે. ૩૪
- સાત વિસન પોષે દિન-રાતિ, લંપટપણે લજાવે જાત;
મદિં માતો મનિ ન ગણે કોઈ, હાહાકાર કરે સહુ કોય. ૩૫
- નગરમાંહિ જે નારી સતી, તે બાહિર નાવે બીહતી;
અબલ અનેરી જે પુરિ વસે, તેહને નિત-નિત કુંઅર કસે. ૩૬
- રુડા લોક ^૭રોલવીઆ ઘણા, સહૂ ચૂંટાવિઉ નાકે ચિણા;
માહાજન મિલી વિમાસે ઈસ્યું, 'કહો એહ 'પરતિ ચાલે કસ્યૂ?. ૩૭

૧. માર્ગ. ૨. નાની ધજાઓ. ૩. સૌભાગ્યવંતી સ્ત્રી. ૪. જેમ. ૫. ચંદ્ર. ૬. પ્રસર્પ. ૭. મુશ્કેલીમાં મૂક્યા, ગભરાવ્યા. ૮. તરફ, બાજુ.

જો આણબોલ્યા રહિસ્યું સહુ, તઓ એ કર્મ કરસ્યે બહુ;
સહુ મિલી આવઉ ^૧અધિવાસ, તો આપણ કીજે અરદાસ'. ૩૮

તુ માહાજન મિલી આવિઉ ^૨ગોટ, આગલિ કરી કુંચીની ^૩મોટ;
સહુ આવિઉ તવ રાજદૂઆરિ, રાજા બોલે કરી વિચાર. ૩૯

રાજા બોલે જોઈ ચાલ, 'કુણિ કારણિ પાડી હડતાલ?;
સહુ મિલી તમ્હે આવીઉ આજ, રાજ અમ્હારે લાગી લાજ.' ૪૦

બોલે માહાજન કરી જોહાર, 'સ્વામી કુટઉ તમ્મ કુમાર;
નગરમાંહિ સંતાપીઉ સહુ, સ્વામી કસ્યું કહિ જે બહુ?.'

તવ રાજા સરિ ઓઠી ઝાલ, રીસેં રૂપ થયો વિકરાલ;
મંત્રી પ્રતઈ ઈમ બોલે રાઉ, 'મારુકે છંડાવો ^૪ઠાઉ'. ૪૨

તવ મંત્રીસર ^૫આયસ ઘરઈ, કુમર પ્રત્યે ^૬દેસઉટઓ કરે;
કહે કુંમર 'એ નિર્ગુણ તાત, મુઝ પહિલી ન જણાવી વાત. ૪૩

જો મુઝ વાત જણાવત ઈશી, હું પર પીડા ન કરત કિશી;
બાલપણે હૂ છલીઓ આમ, હવે રાયનૂં ન લેઉ નામ. ૪૪

સેવું તે ઠાકુર તે ગામ, જિહાં રાયનૂં ન લેઈ નામ';
તજી રાજા ચાલિઓ કુઆર, નગરમાંહિ થીઓ સુખકાર. ૪૫

યત્ત:

ત્રયઃ સ્થાનાન્ન મુચ્ચન્તિ, કાકાઃ કાપુરુષાઃ મૃગાઃ।
અપમાને ત્રયો યાન્તિ, સિંહાઃ સત્પુરુષાઃ ગજાઃ ॥૧॥

મારગે ચિંતે અગડકુમાર, આજ એકલો થયો નિરધાર;
મનિ ચિંતે પુરષારથ તેહ, બાંહ આપણે કીજે ચેહ. ૪૬

ગ્રીષ્મ ગયુ રિતુ પાવસ ભયું, અતિ આકાસિ મેહ ઊનહું;
એકલમલ તવ ચાલિઓ હસી, મનિ નવિ આણે સંકા કિશી. ૪૭

૧. ઉપરનો વાસ. ૨. એકઠો થયેલો જ્ઞાતિ સમુદાય. ૩. ધન. પુંજી. ૪. સ્થાન. ૫. આદેસ. ૬. દેસોટન=દેશવટો.

બાલપણે બહુ બુદ્ધિનિધાન, કૂમિ-કૂમિ મૂકે ગિરવન-^૧રાન;
વાઘ-સિંઘ ફેતકારા કરે, કુંઅર કશી ન ^૨આરત ધરે. ૪૮

સાથિ લીયાં ^૩શરસીંગણિ જોડ, દીસે પંખી કોડા કોડિ;
રાતિ-દિવસ તે ^૪પાલુ પલે, પંથી કોઈ ન પંથે મિલે. ૪૯

વલી સાંભલે ઘરના સુખ, તિમ-તિમ હૈઅડે આણે દુખ;
વલી વલી કરે હાહાકાર, 'કિશા કર્મ કીધા? કિરતાર!'. ૫૦

ઈમ જાતા દૂખ દીઠાં જેહ, કહિઈ કવિતા ન કહવાઈ તેહ;
મૂકી પાલિ વન આઘો ગયો, માલવ ^૫મંડલે પુહતો થયો. ૫૧

કુઅર પૂછે 'આ કુણ ગામ? કેહુ દેશ? કુણ ઠાકુર-નામ?';
વદે વિપ્ર 'એ માલવદેસ, ઊજેણિ અધિપતિ નરેસ'. ૫૨

ફૂલા:-

કુઅર ભાણે 'આહાં જો રહું, તો માહરી જાઈ મામ;
હું એહની ^૬ઓલગ કરું, એ નો હિ માહરુ કામ. ૫૩

તવ તે તિહાથો સાંચર્યો, ભૂજબલતાણે આધાર;
કર્મ વિશેષે જઈ રહ્યો, મારુદેશ મઝાર. ૫૪

નગર નિવેસે જઈ રહ્યો, કીધો વિપ્ર પ્રણામ;
'કહુ પંડિત! અમ એતલૂ કુણ ઠાકુર? કુણ ગામ?. ૫૫

કિશા લોક વાશે વસે?, કરે કિશા વ્યાપાર?;
નિત-નિત સી પરિ સંભવે, કો કહિ દિઈ આધાર?. ૫૬

નગરતાણી ^૭પરિ છે કીશી? કેહવા ધર્મ વિચાર?;
દરસન કેતા માનીઈ? કહું જોશી! વિસ્તાર'. ૫૭

૧. જંગલ. ૨. ભય. ૩. બાણ અને ધનુષ. ૪. પગપાળા ચાલે. ૫. દેશે. ૬. સેવા. ૭. પરિસ્થિતિ.

ચોપઈ:-

ભણે વિપ્ર ‘સહુ કહિસ્યું અમ્હે, કિશે કાજે પૂછો છો તુલ્હે?;
પહિલા કહો તમારુ કામ, પછે કહૂ નરવર ને ગામ’.

૫૮

વસ્તુ:-

કુમર પભાણે કુમર પભાણે, સુણિને દ્વિજ-રાજ;
‘અમ્હે આવ્યા ઉજેણિથી, સુણિઅ ગામ મોટુઅ જાણીઅ;
પંથિ પલ્યા થાક્યા થયા, ઘણી બુદ્ધિ હૈયડે આણીઅ,
અમ્હે અતિ મારગિ ^૧ઊસના, જોઈઈ જમવા ઠામ;
તેણે કારણે અમ્હે પૂછીઉ, એહ અમ્હારુ કામ’.

૫૯

ચોપઈ:-

તે બ્રાહ્મણ બોલ્યો તેણી વાર, કનકાવતી નગર એ સાર;
ગઢ-મઢ-મંદિર દિસે ઓલિ, કનક કોસીસ ઝલકે પોલિ.

૬૦

મોટા મંદિર ને માલીઆ, પરિ-પરિના ઉપરિ જાલીઆ;
વસે વિવેકી વર્ણ અઢાર, તેહતણો નવિ લાભે પાર.

૬૧

નગરમાંહિ ^૨કોટીધજ સોઈ, કોડિમાંહિ તે બાહિરિ હોઈ;
વસે વિવહારી વારુ ઘણા, લખેસરીતણી નહી ^૩મણા.

૬૨

ધર્મ નીમ પાલે આચાર, પીડ્યા નર પીહર ^૪સાધાર;
એક સહસ રષિ તેણે પુરે રહે, પ્રહ ઊગમતે પૂજા લહે.

૬૩

વારુ વસ્ત્રતણા વ્યાપાર, થાનકે થાનકે ^૫શત્રૂકાર;
કરે પુણ્ય નિશ્ચલ નર-નારિ, આપ આપણે રહિ આચાર.

૬૪

જિનવર પૂજ કરે તે સહુ, જિવદયા જન પાલે બહુ;
ઉભયકાલ પડિકમણું હોય, જે સિદ્ધાંતે બોલ્યું સોહ.

૬૫

૧. ભ્રષ્ટ થયા, ભૂલા પડ્યા. ૨. કરોડપતિ. ૩. પ્રમાણ. ૪. આશ્રયસ્થાન, આધાર રુપ. ૫. દાનશાળા.

ઠામ-ઠામ જલ જયાણા કરે, શ્રી નવકાર નામ ઊચ્ચરે; પરમેશ્વર ઊપરિ મન ધરે, પાપકર્મથી અલગા ફિરે.	૬૬
દેહરે પોસાલે સહુ જાય, જૈ જિનવરને લાગે પાય; મન જાણે સંસાર અસાર, તેણે કરી વાઘે ભાવ અપાર.	૬૭
જિનસાસને છે એહ વિચાર, કહિતા કિમહી ન આવે પાર; કહે કવિતા આદરસ્યે જેહ, ભવ-બંધણથી છૂટે તેહ.	૬૮
બ્રાહ્મણ અહનિસિ પાલે બ્રહ્મ, ભણે વેદ સાધે ષટ કર્મ; મહેશ્રી નર દીસે બહુ, સુખે સમાધે વિલસે સહુ.	૬૯
ક્ષત્રી ક્ષત્રવટ પાલે સાર, કૌતિક કોડિ ન લાભે પાર; વિજયસિંહ નામે નરનાથ, સીમાડા જોડાવ્યા હાથ’.	૭૦

ફૂલા:-

નગર તણિ પરિ ઈમ સુણી, જંપે અગડકુમાર; ‘ઈહાં રહે ઘટ તું સહી, ધન-ધન એ આચાર’.	૭૧
‘ખેડામાહિથી કાઢીઉ, રત્ન અમુલિક એક; ‘લિઓ જોસી આ દક્ષણા’, વચને કીધ વિવેક.	૭૨
તવ તે બ્રાહ્મણ ચિંતવે, ‘એ કો કારણ રૂપ; એણે ‘અહિનાણિઈ ઓલખિઓ, એ નર નિશ્ચયે ભૂપ.	૭૩
કેતા નર ‘દમાણઉ દીઈ, તવ પેખે આકાશ; રયાણ અમુલિક મુઝ દીઉ, તેડૂ મુઝ આવાસ.	૭૪
એહથકી આગલિ અમ્હે, લહિસ્યૂં વિવિધ વિચાર; પૂરવ પૂન્યે પામીઓ, એહ અમ્હે આધાર’.	૭૫

- ‘હેલા મશિ હાથીઓ, જો નીચા મઈ ડાલ;
તોહિ ન પામે બોકડો, જો કુદે શત ફાલ. ૭૬
- બ્રહ્મણ તવ આગલિ થયો, પૂંછે પલે કુમાર;
મંદિર ગયા બેહુ તેહને, જોઈ ઘર આચાર. ૭૭
- ઈમ બાલક બોલે ઘણુ, વિદ્યા વચન વિલાસ;
તવ કુંઅર મનિ ચિંતવે, ‘એ નિશ્ચયે નેસાલ.’ ૭૮
- પંડિત પ્રત્યે ઈમ ઉચ્ચરે, ‘મજ્ઝ ભણાવો દેવ!;
વિદ્યા વિણ નર દૂખ સહે, ભૂલો ભમે સ્વમેવ. ૭૯
- જો મેં વિદ્યા નવિ ભણી, તો મેં છંડિઓ રાજ;
પરિ-પરિના દૂખ તો સહ્યા, લોપી પંડિત લાજ. ૮૦
- જસ વિદ્યા તસ ધન ઘણું, જસ વિદ્યા તસ રૂપ;
વિદ્યા વિણ તિમ જાણજ્યો, અંધ ન જાણે કૂપ. ૮૧
- પઢૂ ગણૂ હું અહાં રહુ’, ચિંતે અગડકુમાર;
‘કર્મતણિ ગતિ છે કીશી, જોઉ શાસ્ત્ર વિચાર.’ ૮૨

ચોપૈ:-

- દિન-દિન કુમર કરે અભ્યાસ, દિવસ-દિવસ પ્રતિ કરે વનવાસ;
પંડિત ૧વાંહણે જે પદ કહે, તેહનો ઉત્તર સાંઝે લહે. ૮૩
- ભણિઓ કુઅર ૨ભડવાના મર્મ, છત્તીસેં આયુધના ૩સર્મ;
નાટક-વિદ્યા ભણિ વિચિત્ત, ભણ્યા ઘણા બહુ પુન્ય ચરિત્ત. ૮૪
- ભરહ ભેદ પિંગલના લહ્યા, સીખ્યા રાગ સવે મનિ રહ્યા;
સકલ શાસ્ત્ર ઓણીપરિ ભણઉ, સ્ત્રીચરિત્ર ઉપર મન કરિઉ. ૮૫

૧. સહેલાઈથી, સરળતાથી. ૨. સવારે. ૩. ભડવું=યુદ્ધ કરવું, ભડવાના=યુદ્ધના. ૪. ભેદ.

કહે પંડિત 'ન ભણાઈ હેવ, નારિચરિત્ર ન જાણે દેવ;
આગે કોઈ ન ભણિઉ સોઈ, હવે પુરુષ નવિ ભણસ્યે કોઈ. ૮૬

એ નારી બહુ નર નમ્યા, કેતા ^૧નરયમાહે રડવડ્યા;
કેતા નર કીધા ^૨રેવણી, નારિ નઉ હિ કહે ને આપણી. ૮૭

શર સિંગશૂ માંડે વ્યાપ, પરિ-પરિ કરે ઘણેરા પાપ;
નર હત્યા લિઈ નિત-નિત ઘણી, તે સંગતિ સવિ નારીતાણી'. ૮૮

કુંઅર કહે 'અમ્હે ભણસ્યું હેવ, નારિચરિત્ર ભણાવો દેવ!';
વલી-વલી રઢિ કરે કુમાર, સ્ત્રીચરિત્ર માંડ્યૂ તેણી વાર. ૮૯

નારિચરિત્ર મંડાવ્યું જામ, તવ કુંઅર ચાલિઓ આરામ;
^૩નિવરે વને વિદ્યા અભ્યસે, રાતિં નગરમાહિ વાસો વસે. ૯૦

શેઠ ભલો એક શ્રીદત્ત નામ, વસે મહાજન તેણે ગામ;
કુમર એક તેહની વહૂ ભલી, ગોખ ઊપરિ બેઠી એકલી. ૯૧

દીઠો કુંઅર ભૂષણ પરિવરિઉ, કહે અનંગ અવની-અવતર્યો;
કમલ-પાંખડી નયન વિશાલ, દેખી મન ચિંતે તે બાલ. ૯૨

એકવાર સંધ્યાને સમે, કુમર આવતો દેખી ગમે;
એક વિચાર કરીઓ તે ખરો, કુમર પ્રતે નાખ્યો કાંકરો. ૯૩

તે કુમરીનુ કેહુ નામ?, કેણે કારણે તે બેઠી તામ?;
કુણ પિતા? તે ^૪કહેની બહૂ, કહે કવિઆણ તે કહિશૂં સહૂ. ૯૪

દૂહો:-

પાંચ ખંડ પોઢે કરી, રચીઓ એહ પ્રબંધ;
ભીમ ભણે ભવિઆણ સુણે, તો ધૂટે ભવ બંધ. ૯૫

૧. નરકમાં. ૨. દુર્દશા. ફજેતી. ૩. દિવસે(?). ૪. કથની.

દ્વિતીય ખંડ



દૂહા:-

- પુનરપિ વલી સરસતિતાણા, ચરણકમલ વંદેવિ;
જો મુઝ માત મયા કરે, તો કથા કહું સંખેવિ. ૧
- વિનયસિંહ રાજાતણેં, મતિસાગર પ્રધાન;
તસ ઘરિ ઘરણિ કહૂં કિસી, ચંદ્રવતી ઈસે નામિ. ૨
- તેહને પુત્રી ભલી, વિષયા તેહનુ નામ;
વરસ કેતલા કૂમી ગયા, જોવન ભરિ થઈ જામ. ૩
- વદન કમલે સશીહર વસે, વાને હરે ^૧હરીઆલ;
કહે કવિઆણ કેહવી ભાણુ, તે નવયૌવન બાલ?. ૪
- પિતાતણે મનિ અતિ ઘણી, ચિંતા વરની હોય;
શ્રીદત્ત સેઠ વ્યવહારીઓ, તસ બેટો વર સોય. ૫
- સેઠ જણાવ્યું તે વચન, હોઓ મન ઉલ્હાસ;
સેઠે નવિ સંભલાવિઉ, કુંઅર કુબડો તાસ. ૬
- વેગિ કરી વીવાહવો, ઘરિ આવ્યા તતકાલ;
જવ કન્યા વર પેખીઓ, મસ્તકે ઉઠી ઝાલ. ૭
- હા હા દૈવ! કિસૂં કરુ?, કુબ્જ લહિઓ ભતારિ;
શમણે સુખ નહી પામીઈ, અફલ થયો અવતાર. ૮
- વિષયાકુમરી તે ઈશી, બેઠી ગોખ નીવેશ;
દીઠો કુંઅર આવતો, મુરતિવંતો નરેસ. ૯
- કુમર રુપ દેખી કરી, વચન પ્રકાસે ઈમ;
ભાણે ભૂપ 'સુણિ ભામિની!', એહ કરવા અમ નીમ. ૧૦

૧. હરતાલ(સુવર્ણવણી).

એહતાણા ફલ ભોગવુ, હજી ન આવિઓ છેહ;
વિદ્યા ઘણી ભણી કરી, આપણ જાસ્યું બેય'. ૧૧

ચોપઈ:-

‘સત વચન તવ દીધ કુમાર, બોલ એટલો કહિઓ નિરધાર;
પંડિત પ્રતે કરી જુહાર, હય ^૧પદહાણિઓ થયો અસવાર. ૧૨

કુમર ચડિઓ ચહૂટાની વાટ, ^૨હલા પડી ^૩સાંઝરીઆ હાટ;
ઠામ-ઠામ બુંબારવ ^૪થોક, પાછૂ જોઈને નાસે લોક. ૧૩

એક ભણે ‘સહૂ નાસો આજ, જેહને હોઈ જીવિઈ કાજ;
માતો મયગલ માહા મદ ભયો, ઠામ તજી ચહૂટે સંચર્યો. ૧૪

પાડે ગઢ-મઢ-પોલ-પગાર, પ્રાણીતણો કો ન લહે પાર;
^૫સુંડાદંડ ઘરે પરચંડ, દંતુશલ જાણે યમદંડ. ૧૫

તેણે દીઠે ^૬દોસી ^૭દડવડા, ^૮દેઈ હાટ સેરીમાં સાંચર્યા;
ફોફલી આફડીઆ સોનાર, નાઠા લોક ન લાભે પાર. ૧૬

ઠામ-ઠામ થું નાસે સહૂ, કે નાઠા કે માર્યા બહૂ;
જે નર ^{૧૦}ધીંગ હતા ^{૧૧}છડ છોક, ગજ પુંઠે ઘાલું સઈ લોક. ૧૭

રાય સવાર થયો તતકાલ, સુભટ સહવે મ ન લાઓ વાર;
જે નર હૂતા અતિ બલવંત, તે સહૂ સજજ કરે ^{૧૨}રેવંત. ૧૮

પહરિ ^{૧૩}જીણ ^{૧૪}જીવખી સાર, ^{૧૫}ટાટર ^{૧૬}ટોપ ^{૧૭}રંગાઉલિ ભાર;
પગિ મોજા મોટેરા વંક, કાઢી ખડગ કરે નીકલંક. ૧૯

૧. શાતા. ૨. પલાણ સજજ કરીને. ૩. હલ્લો થયો. ૪. સાંઝના સમયે જેમ બંધ થાય તેમ બંધ થઈ(?). ૫. ઘણો. ૬. સુંઢ. ૭. કાપડના વેપારી. ૮. દોડ્યા, ભાગ્યા. ૯. બંધ કરીને. ૧૦. સમર્થ. ૧૧. જુસ્સાદાર. ૧૨. ઘોડા. ૧૩. ચર્મ બખતર. ૧૪. એક પ્રકારનું બખતર. ૧૫. ગરદનનું રક્ષણ કરતો-ઘાતુનો ટોપ. ૧૬. શિરસ્ત્રાણ, ટોપો. ૧૭. બખતરનો એક પ્રકાર.

- વાગે ^૧નફેરી-^૨નીસાહાણ, ^૩પાખરીઆ સવિ સરિખા ^૪સાહાણ;
દીસે ગજ અંધારો મેહ, જિહાં જાઈ તિહાં કાઢે છેહ. ૨૦
- રોસ ચડિઓ મયગલ મલપંતિ, કાયરના હૈયા કાપંતિ;
જે હૂતા ચઊદશિના જાણ્યા, તેહ ટાલી બીજા સહૂ હણ્યા. ૨૧
- ઉપરિ રહિ ^૫ઉપચારે રાય, તિમ-તિમ સહૂ અલગુ થૈ જાય;
રાય કહે ‘સવિ જાઈ ટલિઉ, ખીચડ ખાવા ટોલુ મલિઉ. ૨૨
- આપુ તે નર કનક ^૬કબાહિ, રત્ન બહિરખા બાંધુ બાહિ;
આપુ વાસે વસતુ ગામ, બંધે જે બલીઓ ગજ ઠામિ. ૨૩
- આપુ અંગતણો શિણગાર, આપુ સાહણ સોવિન ભાર’;
વલી-વલી આપે ઈમ રાય, સુભટ કોઈ નવી આધો થાઈ. ૨૪
- રીસે રાજા કરડે દંત, આપે સજ કીધો રેવંત;
ધરી બાણને ^૭સાધી મુઠિ, કુંજર ઉપરિ કીધી દ્રષ્ટિ. ૨૫
- એક દાતાર અનેકે વડો, કસ્તૂરી ગાયણ વડો;
સૂરવીર જે વિદ્યા ભણી, જાતિ જણાવે તે આપણી. ૨૬
- કુંઅર સર તવ ચડીઉ ‘સૂર, ‘જાણે ગજ ચોલી કરુ ચુર’;
હય છોડી મેલિહો તેણીવાર, નિશ્ચલ મને કાઢિઉ કરવાલ. ૨૭
- ભાણે લોક ‘થોડે જલે તરે, કાઈ લઈ આણખુટે મરે?’;
કુમર કહે ‘નાશી જાયસ્યું, તો માહરુ ‘માટીપાણૂ કસ્યૂ?’. ૨૮
- માટીપાણાનુ એહજ કામ, અવસર જાણી રાખે નામ’;
તવ કુંઅર બોલવિઉ કાલ, રણિ રાયંધૂ થઓ તતકાલ. ૨૯

૧. શરણાઈના પ્રકારનું મુખવાદ્ય. ૨. નોબત. ૩. યુદ્ધમાટે સજ્જ કરેલા ઘોડા. ૪. ઘોડા. ૫. એકત્ર કરે. ૬. જરીયન વસ્ત્રો અને અલંકારો. ૭. મૂઠ=એક તાંત્રિક-પ્રયોગ (પકડ). ૮. શૌર્ય. ૯. મદાનગી.

બાલક ભાણી જવ હાથી ઘસે, રાયતાણુ મન અતિ ઉલ્હસે;
કરી પ્રદક્ષણ ઊડિઉ જામ, કુંભસ્થલે જઈ બેઠો તામ. ૩૦

ખીજિઓ ગજ ઘૂંણે ઘર અંગ, વલી-વલી બોલાવે ચંગ;
રાજા મનિ નિશ્ચય આવીઓ, અંકુસ વસ કીધો હાથીઓ. ૩૧

લેઈ ચાલિઉ તવ નગરી બારિ, વૃક્ષ એક ઉંબર આકારિ;
ગજ બાંદ્વિઓ નવિ છાંડે ઠામ, જમ ચિત્રકે લખીઉ ચિત્રામ. ૩૨

રા ^૧આલ્યંધન દીઈ કુમાર, આપ અંગતાણો શિણગાર;
આપે સોવન સંકલ બહૂ, નગરમાહિ ^૨આસ્યર્જિઉ સહૂ. ૩૩

તવ નૃપ આવીઓ રાજ-દૂઆર, એ મોટો કો રાજકુમાર;
કહુ 'કુમર! તુમ્હે નિવસો કિહાં?, કેણે કાજે પધારિયા ઈહા?. ૩૪

દૂહા:-

પાન પદારથ સુગણનર, અણ-તોલ્યાવે કાઈ;
જિમ જાઈ પરદેસડે, તિમ-તિમ ^૩મહુગાં થાઈ. ૩૫

ચોપાઈ:-

કહે કુમર 'વિદેશી અમ્હે, કહિસ ખરુ જો પુછ્યુ તમ્હે;
ચંપાવઈ નગરી અવદાત, જે મહિયલમાહિ વિખ્યાત. ૩૬

વીરસેન રાજા માહરો તાત, વીરમતી નામે મુઝ માત;
એકવાર મુઝ કર્મ પસાઈ, વીરસેન તે રુઠો રાય. ૩૭

મંત્રી પાસે પાઠવિઓ બોલ, તો મે રાજ્ય ગણિઓ તૃણ તોલ;
ચડી રીસ ગહુવર રડવડિઉ, તો આવી તુમ નગરી ચડીઓ. ૩૮

જો મેં વિપ્ર કર્યો પ્રણામ, તો સવિ વિદ્યા પભણી તામ;
તું ભેટિઓ સવિ સરીયા કાજ, કલ્પવૃક્ષ મેં પામિઉ આજ.’ ૩૯

કહે રાજન ‘વર વંછિત માગિ’, મન ચિંતે ‘મુઝ ફલીઓ ભાગિ;
નવનિધિ લહિ આજ નિર્મલી, ^૧વાઈ આવી કોઈલ મિલી’. ૪૦

‘સ્વામી! જો તું પાલે વાચ, તો બ્રાહ્મણને કરિઅ ^૨જાય’;
બ્રાહ્મણને ઘરિ ભાંગી ભૂખ, નાહાઠા ^૩દૂરિ સરીસા દૂખ. ૪૧

દૂહા:-

તો રાજા વલતૂ વદે, ‘તુ સાંભલિ કુમાર!;
મનવંછિત મુઝ રાજમાં, માગિ જે હોઈ સાર’. ૪૨

ચોપાઈ:-

તો તે કુંઅર માગે એક, ‘સેનાની પદ આપિ વિવેક’;
તવ રાજાઈ આદર કીધ, સેનાની પદ કુંઅર દીધ. ૪૩

દિન-દિન કુંઅર કરે વિલાસ, રાતિં નિસાલે કરે વાસ;
નિત ઊઠી રાજ-ગૃહ જાય, વલી પુનરપી આવે તેણે ઠામ. ૪૪

ઈમ કરતા દિન કેતા ગયા, નગરલોક સહુ દુખીયા થયા;
મહાજન મિલી વિમાસે બહુ, કહે ‘કેણી પરે રહિસ્યૂં સહુ?’. ૪૫

આહાલૂ પાહલૂને પદમસી, માલુ મહીઉ મિલીઓ હશી;
આસડ-પાસડ-પુનડ શેઠ, માહાજન મિલીઉ માંડવ હેઠિ. ૪૬

શાહલુ-સંકર ને શીરાજ, ગાગુ-ગણપતિ ને ગણરાજ;
ધારુ-ધીરુ ને ધર્મસી, રાઈઓ રંગુ ને રાજપાલ. ૪૭

- નાઈઓ-નરબદ-નાકર સાહ, આસુ પાસુ પોઢા માહિ;
જાગો-જગુઓ ને જગમાલ, મહાદુ-ભાદુ ને ભીમસી. ૪૮
- કડુઓ-કેહ ને કર્મસી, દાદુ-દેધર તેડુ હસી;
વાછઓ વિરુઉ વીકમ તેડિ, આપુ આણંદ સરસું મેડિ. ૪૯
- હાસુ હરચંદ ને હરદાસ, જાણ ભણી તેડો જિણદાસ;
માંકુ-માંડણ-આઘાલીઓ, કરણ સરસું તેડુ કીઓ. ૫૦
- રાસો-રહિઓ ને ગજપાલ, નાથો-નરસી ને નરપાલ;
તાગીઓ-તેજુ ને તેજપાલ, હરખો-હાપુ ને હરપાલ. ૫૧
- ઠલક-ઠલકના લીધા નામ, સહૂ આપણ પરે આવીઉ તામ;
મિલિઉ મહાજન ચિંતે બહૂ, 'એક મુખિ બોલજયો સહૂ'. ૫૨
- તવ હાટે પાડી હડતાલ, માહાજન ચાલિઉ બાલ ગોપાલ;
રાજદ્વાર જઈ કાઢી ભાખ, કુંઅરને મન પેઠી ^૧ઝાંખ. ૫૩
- કર્મ આગલિ નવિ છૂટા હજી, માહાજન આવીઉ ચહુટું તજી;
ગિજાઈ આવીઉ સહૂ ગામ, રખે કોઈ લીઈ માહરુ નામ. ૫૪
- ભણે મહાજન કરી જૂહાર, 'અમ્હેને ^૨ચોલણ અછે અપાર;
જે જિહાં મુકિઉ તે તિહાં જાઈ, ઘણી વાત કુહુઈ કહિવાય?. ૫૫
- રાતે જે જિહાં સંતાઈ લોક, તે જોઈઈ તો ^૩વ્યાહાણે ફોક;
અમ્હે સ્વામી! તુભને કહ્યું, નગર મધ્યે સહૂ નિરધન થયું. ૫૬
- ખાત્ર ન દીસે એકું વાર, ઉપરિ નવિ ફાડે ઘરબાર;
તાલા દીઈ તે તિહાં રહે, જાઈ વિત્ત કોણ કહેને કહે?.' ૫૭

૧. વ્યાકુળતા. ૨. ચોરનાર. ૩. વિહાણે=સવારે.

રાય માહાજન ^૧માન્યૂ બહુ, આપો પરે સંતોષિઉ સહુ;
શ્રી મુખિ રાજા બોલે ઈમ, ‘એ ^૨રલીઆયત થાઈ કેમ?.’ ૫૮

ફૂલ:-

તો ^૩તલાર પ્રતે રાજા ભણે, ‘ઘરે રાખો છો ચોર;
ન્યાઈ સહુ મહાજન મલ્યૂ, કરજ્યો કર્મ કઠોર’. ૫૯

તવ તલ્હાર વલતુ વદે, ‘તું નરવર! અવધારિ;
ચોર નહિ કો માનવી, સિદ્ધ રૂપ સંસાર. ૬૦

રાતિ-દિવસ ચોકી કરુ, નવિ દેખું નર કોઈ;
કહોને દેવ! હું કિમ કરું, શો ^૪અન્યા મુઝ હોઈ.’ ૬૧

શ્રીમુખિ રાજા ઈમ કહે, ‘તસ્કર લ્યાવે જેહ;
બહુ સાહાણ સોવન્ન ઘણા, હું આપું નર તેહ.’ ૬૨

સૂભટ સવે હેઠૂ જોઈ, વચન કરે અપ્રમાણ;
કહો કિમ તસ્કર જડે?, નવિ લહિઈ ^૫અહેઠાણ. ૬૩

ચોપાઈ:-

વલી-વલી ભૂપતિ ઈમ ભણે, ‘કો છે સૂભટ આજ અભ્રતાણે?;
જે એ તસ્કર લ્યાવે આજ, તેહને આપુ ^૬અધિલૂ રાજ’, ૬૪

તવ કુમર મનિ ચિંતે ઈસ્યું, ‘ઘણે જીવીઈ તે હૂઈ કિસું?;
કહે એ ચોર જોઉં અહિઠાણ, કઈ હું નિશ્ચે છાંડૂ પ્રાણ’. ૬૫

કરી પ્રતિજ્ઞા બોલે વીર, હઈયડે આણી સાહસ ધીર;
ઊભો થઈ વીનવીઓ રાઉ, ‘રાજન! બીડુ કરો પસાઉ’. ૬૬

કહે રાજા ‘નહી તાહરુ ^૭લાગ, ઠામ નહી નવિ દીસે પાગ;
કુમર કરે પ્રતિજ્ઞા ઘણી, અશ્વર્યો કાઅંતી ઘણી. ૬૭

૧. બહુમાન આપ્યુ. ૨. આનંદિત. ૩. કોટવાળ. ૪. દોષ, વાંક. ૫. નિશાની. ૬. અર્ધુ. ૭. અવસર, તક.

‘સાત રાત્ર મુઝ આપો ^૧રાઉ!, નિશિ જોઉ તસ્કરનો ^૨ઠાઉ;
આણ્યાવે દિન વોલે આઠ, તો હું નિશ્યે ખાઉ કાઠ’.

૬૮

અગડદત્ત પ્રતિજ્ઞા કરે, માત-તાત ગરઢા પરિહરે;
‘જે નર મોડે નારી-^૩વ્યાપ, નવિ લ્યાવું તો તે મુઝ પાપ.

૬૯

ગુરુના જેહ ન પાલે વાય, સપનંતર નવિ બોલે સાય;
તેહનૂ પાપ હુઈ મુઝ આજ, જો તસ્કર નાણુ માહારાજ!.

૭૦

વિદ્યા ભણી વીસારે જેહ, અવસરિ આવ્યે આપે છેહ;
સ્વામી દ્રોહ તે જે નર કરે, તેહનુ પાપ કુમર શર ઘરે.

૭૧

જે નર થાપણિ ^૪મોસો કરે, ધન -કંચણ-સોવન અપહરે;
પાપ હુઈ પરનારી જેહ, નવિ મારુ તો હોયે તેહ.

૭૨

પર્વ દિવસ જે તપ નવિ કરે, બાહિર કપટપણું આદરે;
તે પાપે મુઝ લાગે પાપ, જો નવિ ટાલૂ એ સંતાપ.

૭૩

ક્ષત્રીસુત કરિ ^૫ખાંડુ વહે, તેહ તણે ગર્વે ગહિગહે;
તે રાઉ તરણે નાશે જેહ, નવિ સારુ તો પાતિક તેહ’.

૭૪

કરી પ્રતિજ્ઞા ઊભો વીર, બીડૂ માંગે સાહસ ધીર;
મન ચિંતે આણબોલ્યો રહું, તો મઝને કાયર કરે સહૂ.

૭૫

ફૂલો:-

પાય ખંડ પોઢે કરી, રચિઓ એહ પ્રબંધ;
ભિમ ભાણે ભવિયાણ સુણો, તો છૂટે ભવ બંધ.

૭૬

તૃતીય ખંડ

દ્વૈત:-

- રાજા હિયડે ચિંતવે, 'ઈણે મશિ મરે કુમાર;
રાંકતણે ઘરિ કિમ રહે?, રત્ન અમૂલિક સાર'. ૧
- તવ મહાજન મન ચિંતવે, 'આપણે કીધૂં એહ;
તે હત્યા કિમ છૂટસ્યૂ?, જે નર બલસ્યે એહ'. ૨
- હાહાકાર કરે ઘણુ, શ્રાવક અતિહિ સુજાણ;
બુધિવંત હુઈ વાણીઆ, પણિ આજ થયા અજાણ. ૩
- 'જાણત આપણ એવડૂ, એ નર કરસેં ઈમ;
તો સહૂ નાવત નૃપ [ક]ન્હે, કહો કરીસે કેમ?. ૪
- માત મોઈ તે ઘનતણી, ચોરે લીધુ બાપ;
આ અનરથ હૂઓ ઘણૂ, લાગુ ભાણે સહૂ પાપ. ૫
- એક કંથૂઆ કારણે, કીજે કોડિ ઉપાય;
તો આપણ કિમ જોઈસ્યૂં?, એહ બલંતો રાય.' ૬
- એક ભાણે 'વરિ આપીઈ, જેહની ચોરી જેહ;
પુણ્યથકી ઘન પામિસ્યૂં, ઉગારીજે એહ.' ૭

ચોપાઈ:-

- નૃપ પ્રતે શ્રાવક કહે વચન્ન, 'સ્વામી! મરસ્યે પુરુષ-રતન્ન;
જોઉ ચોર જોવરાવુ બહુ', માહાજન મિલીઓ બોલે સહૂ. ૮
- 'એહને મરવાનુ છે કોડ, પણિ તુમ લાગ મોટી ખોડિ';
'એહ વાત ખોટી મહારાજ!, બર બકરે નવિ સીઝે કાજ'. ૯
- કહે રાજા 'મયગલ લિઓ સાર, પાલા પાયકને અસવાર;
ચડો કટક સોધાવો વાટ, ઠામ-ઠામના રુંધો ઘાટ.' ૧૦

- કહે કુમર 'જો સેન્યા લેઉ, તો માહરું માટીપણુ કેહુ?;
જોતા આહાં તસ્કર આવસ્યે, પરમેશ્વર કરસ્યે તેહસ્યે.' ૧૧
- નમી ભૂપ તવ ચાલ્યો બાલ, સાથે હાથિ કર્યો કરવાલ;
ચોરતાણો તે ચિંતન કરે, નિશિ અંધારી દહદિશી ફિરે. ૧૨
- પહેલે દિન સોધ્યા બેવટા, ચર ^૧ચાચર સરસા ^૨ચુવટા;
સોધે દેહરા ને પોશાલ, પંડિત સવિ સોધી નેસાલ. ૧૩
- થાક્યો ભાગ્યો સંધ્યા પડી, મન ચિંતે 'જાસ્યે ^૩આખડી;
આજ સૂઈ દિન બહુલા છઈ, વરિ વ્યાહણે જાણીસ્યે પછે'. ૧૪
- તિથિ ષષ્ટિ સોહે સોમવાર, કુંઝર મનિ ચિંતા અપાર;
જૂ રમવાના જોઉં ઠામ, ઊઠો વીર મનિ ઘાલી હામ. ૧૫
- જૂઆરીનર દીઠા જેહ, ચિન્હ ચોરના ન હૂએ એહ;
મન ચિંતે મોટો ઉપાય, અગડદત્ત વેશ્યાધરે જાઈ. ૧૬
- તેણે ^૪નગે વેશ્યા-ઘર બહુ, એક-એક ^૫પઈ ચડતી સહુ;
દેખી કુમર કામાતુર થયો, વેશ્યાને ઘેર વાસો રહ્યો. ૧૭
- દિન ત્રીજે ચહુટાની વાટ, સેરી સરસાં સોધ્યા હાટ;
ચોથે દિન ચંચલ મ હોય, ચોરતાણી ^૬સુદ્ધિ ન કહે કોઈ. ૧૮
- કૂમિ વોલી સાત રાતિ, ચોરતાણી નવિ જાણી જાતિ;
ભાણે કુમર 'હવે શીપરિ કરુ?, માહરુ ^૭ડીલ અછે ^૮પરહરુ'. ૧૯
- તું મન ચિંતે અગડકુમાર, 'નગર બાહિર જોઉં એકવાર;
વન અંધારુ છે એક સાર', લોકમાહિ થઓ હાહાકાર. ૨૦

૧. યોગાન. ૨. ચાર વાટ=રસ્તા. ૩. નિયમ=પ્રતિજ્ઞા. ૪. સ્થાને. ૫. થી. ૬. બાતમી, ખબર. ૭. શરીર. ૮. ત્યાગ કરુ.

નગર બાહિર જવ કુંઅર ગયો, તવ દિનકર આથમતો થયો;
સોધે સર્વ સંધ્યાને સમે, નગર બાહરે સેનાપતિ ભમે. ૨૧

ચોરતણો નવિ જાણ્યો વાસ, તવ તેણે થાનકે થયો નિરાસ;
મન ચિંતે ‘મુઝ જીવ્યું ફોક, વ્યાહણે ઈહાં સ્યું ક[હે]સે લોક?’. ૨૨

પ્રથમ પ્રહર જવ રયાણી ગઈ, કુંઅરને મન ચિંતા થઈ;
‘સ્યું બેકો? હવે સોધુ ગામ, લોકમાહિ નીગમિઉ નામ’. ૨૩

તો પાછો વલીઓ કુમાર, નગર પોલ દીધી તેણિવાર;
નલિ નવી છિંડૂં દીસે કિસૂં, વલી વીર વિમાસે ઈસ્યૂં. ૨૪

ફૂલ:-

તવ કુંઅર મન ચિંતવી, લાકડ મેલે ભાર;
પંખેરી ^૧ચહ સજ કરી, ઘિગ - ઘિગ મુઝ અવતાર. ૨૫

વનિ વેશ્વાનર સોધવા, ચાલ્યો સાહસવંત;
તવ મારગિ કપટી મિલ્યો, અંધારે એકંત. ૨૬

કંઠિ ^૨કાંઠલા અતિ ઘણા, પહિયો ભગુવો વેસ;
તવ યોગી દેખી કરી, કુંઅર કરે આદેશ. ૨૭

‘કહો બાલા! કેણે કારણે, રાતિ ભમો આરામ?;
કુડે ચિંતેઈ એકલો, તેહ કહો અમ કામ?’. ૨૮

અગડદત્ત વલતુ વદે, ‘મુઝ દારિદ્રી નામ;
દિવસે અન્ન ન પામીઓ, રાતિ ભમૂ આરામ’. ૨૯

તો તે કપટી બોલીઓ, ‘જો મુઝ આવે સાથિ;
નગરમાંહિથી તુઝ દેઉં, હું અતિ બુહલી ^૩આથિ. ૩૦

૧. ચિંતા. ૨. ઘરેણાં. ૩. ધન, વેભવ.

કુંભર મન ચિંતે ઈસ્યું, ‘ હવે સવિ સિદ્ધા કાજ;
એ નિશ્ચે તસ્કર હૂઈ, લેઈ ભેટુ માહારાજ’. ૩૧

તવ કુંઅર પૂઠચે થયો, આગલિ હૂઓ તેહ;
મન ચિંતે ‘એહને વધૂં, ધર્મ ન હોઈ મુઝ એહ’. ૩૨

કાંઈક જો ‘બારું મિલે, તો સહૂ માને લોક;
વિણ ‘અહિનાણે જો હણુ, તો જન કહેસ્યે ફોક’. ૩૩

તવ તે પોલિ કનહે ગયા, તસ્કર બોલે ઈમ;
‘વલગિ રાંક! મુઝ ‘કાછડી, તિહાં અવાસે કેમ?’. ૩૪

અગડદત્ત મન સ્યું હસેં, અધિકુ બોલે એહ;
‘મુઝ માટીપણ તો ખરું, જો શિર વિણ કરુ દેહ’. ૩૫

તવ તે વલગો કાછડી, ચોર પલ્યો આકાસ;
જિહાં મોટા માહાજન વસે, આવ્યો તે ઘર પાસિ. ૩૬

બાહિરિ કુંઅર રાખીઓ, ચોર ગયો ઘર-‘મદ્દ;
મીચી આંખિ ઊઘાડતા, કાઢી બહુલી રિદ્ધિ. ૩૭

તેહ સિરે તે પેટી ઘરી, પોતે લીધી એક;
તવ ચાલ્યા બેહુ જણા, આવિઉ નગરી છેક. ૩૮

વન ગહવરમાહે ગયા, તસ્કર બોલે તામ;
‘ઘડી એક નીદ્રા કરુ, પછે તે જાઓ આરામ’. ૩૯

તેણે થાનકે બે પોઢીઆ, મલ્લ મિલો પ્રતિમલ્લ;
કુમર કહે ‘મુઝ મારસ્યે, એ જાસ્યે ‘એકિએલ્લ’. ૪૦

૧. બહાનુ, કારણ. ૨. નિશાનીએ. ૩. વળગીને, પકડીને. ૪. કછોટાએ. ૫. મધ્ય. ૬. એકલો.

- તવ ^૧મોડેસ્યું ઉઠીઓ, લાકડે વીટિઉ વસ્ત્ર;
આંબા થડે અલગો રહ્યો, સંભાલિઉ નિજ શસ્ત્ર. ૪૧
- ચોર ભુજંગમ ચિંતવે, 'એહ વિડારુ બાલ';
દીધો ઘાઓ લાકડે છબઓ, તવ શર ઊઠી ઝાલ. ૪૨
- કુંભર કહે 'બહુ દિન ગયા, હવે રાખૂ તુઝ ઠામિ;
માટીપણુ મન આણજે, સમરે તાહરો સ્વામ'. ૪૩
- તવ તસ્કર મન ચિંતવી, કરિ કાઢઉ કરવાલ;
પરગટ રૂપ કરી વઢ્યો, ચોર ભૂયંગમ બાલ. ૪૪
- તવ દક્ષણ કર છેદિઓ, ઢલો ચોર ધર છેક;
પડતો વયરી પ્રત્યે કહે, 'વાચા દિઓ મુઝ એક. ૪૫
- આઘેરુ અહાંથૂ અછે, વન વિરુઉ વિકરાલ;
તિહાં બહિન છે માહરી, તેહની કરે સંભાલ.' ૪૬

ચોપાઈ:-

- ચોર પ્રતે તવ વાચા દિધ, મનિ જાણે 'મે કારણ કિદ્ધ';
એ નિત રહઈ તુ લખમી ઘણી, જાઉ એહની ભગની ભણી. ૪૭
- લેઈ ખડગ ચાલ્યો કરી કામ, તવ આગલિ આવિઉ આરામ;
રંગફા એક દીઠી તવ સાર, જે ^૩ઠબકાવે રાજકુમાર. ૪૮
- શબ્દ સુણી તવ આવી નારિ, નવિ દીઠો તવ બંધવ ^૪બારિ;
કહે વચન તે જોઈ લાગ, 'ભલે પધાર્યા માહરુ ભાગ્ય.' ૪૯
- મન જાણી બંધવનો કાલ, કપટપણે રલીઆઅત બાલ;
^૫સહી ^૬બાંહુ બેસાર્યો ^૭ઢોલિ, 'કરિ આવું સ્વામી 'અંધોલ.' ૫૦

૧. મોડેથી. ૨. ગુફા. ૩. ખખડાવી. ૪. બારણે. ૫. પકડીને. ૬. હાથ. ૭. પલંગ પર. ૮. સ્નાન.

તવ કુંઅર મન ચિંતવે ઈસ્યું, 'મૂઈ બંધવે એ કારણ કિસું?;
આણી શેજ સુઆરસ્યે, છલ કરી મુઝને મારસ્યે'. ૫૧

^૧આંડણ ^૨ઊસીસૂ એક કિદ્ધ, ^૩આપણપે કરે ખાંડૂં સિદ્ધ;
અલગ જઈને ઊભો રહ્યો, કહે કામિનિ 'એ સુતો થયો.' ૫૨

શલા એક માંડી પરપંચિ, યમ ચંપાઈ તે નર સંચિ;
પડ્યો પાહણ નવિ મૂઓ કુમાર, અંધારે ઝલકિઉં કરવાલ. ૫૩

તવ તે નારિ ઝુંટે ઘરી, ચાલ્યો વીર મનિ ઉઘમ કરી
ચિંતે બીરદ રહ્યું મુઝ આજ, નારી લેઈ ભેટૂ મહારાજ. ૫૪

તવ આકારસ્યે પ્રગટ્યો સૂર, નાઠૂ અંધકારનૂ પૂર;
માહાજન કહે 'તે કેથઉ થયુ', કોઈ કહે 'નર ^૪નાહાસી ગયો. ૫૫

એ બાલકની કેહી માત્ત?, આજ પડ્યા પુરે પોઢા ખાત્ર;
એ લાજ્યો નવિ આવો ઈહાં, કહો બાલક રડવડસ્યેં કિહાં?.' ૫૬

તિહાં તે એહવી ઘટવટ કરે, કુંઅર ચોર ^૫શર હાથે ધરે;
એક હાથે નવયૌવન બાલ, ^૬લીહીઆલુ કરે કરવાલ. ૫૭

મસ્તક ઊપરે પેટી સાર, વ્યાહણે સૂર ઉગમતે વાર;
લોકે પેખીઓ રાજકુમાર, શર મેહલી નૃપ કરે જૂહાર. ૫૮

રાય ભણે ^૭ધિન 'ચીવઉં તુજઝ, તાહરી આશા નોહોતી મુજઝ';
માહાજન સહૂ રલીયાયત હોઈ, જય-જયકાર કરે સહૂ કોય. ૫૯

ઢાલ:-૧, તો ચઢીઓ ઘણ માણ ગજે-એ દેશી. [રાગ-ધન્યાશ્રી]

તવ તે ભૂપતિ હરખીઓ એ, નિરખીઓ અગડકુમાર તો;
માહાજન મન ઈમ ચિંતવે એ, 'બિરદ હુઓ એ સાર તો'. ૬૦

૧. ઢીચણિયું. ૨. ઓશીકું. ૩. પોતાનાં. ૪. નાશી=ભાગી. ૫. મસ્તક. ૬. મર્યાદાવાળી=મ્યાનમાં રાખી. ૭. ધન્ય. ૮. જીવતાં.

- ઘરિ-ઘરિ સહુ ઓચ્છવ કરે એ, મન્નિ ઘરે બહુ રંગ તો;
 ૧તલીઆ-તોરણ બાંદીઆ એ, ૨વાનર ૩વાલિ સુચંગ તો. ૬૧
- સેકતાણી સવિ સુંદરી એ, આવી રાજદૂઆરિ તો;
 કુમર કરે ઉવારણા એ, 'ધન-ધન એહ અવતાર તો.' ૬૨
- કહે કુંમર 'ચાલો સહી એ, રાજનસ્યું સહુ ગામિ તો';
 તેણે થાનકે લેઈ ગયો એ, દીઠૂ ભૂજંગમ ઠામ તો. ૬૩
- ગુફામાહિથૂ કાઢીઉ એ, જે જેહનુ હતૂ ધન તો;
 તે તેહને સહુ સૂંપીઉ એ, ધન-કંચન-સોવન્ન તો. ૬૪
- રાય આલ્યંધન હરખે દીઈ એ, દીઈ તે અધિલૂ રાજ્ય તો;
 'માહારે રાજે ભલૂં કર્યુ એ, ધન તુઝ જીવ્યું આજ તો.' ૬૫
- કહે કવિયાણ બહુ કિમ ૩કવું એ?, જો મુઝ થોડી બુદ્ધિ તો;
 ભીમ ભણે ભવીઆણ સુણો એ, જિહાં સાહસ તિહાં સિદ્ધિ તો. ૬૬

ફૂલ:-

- તવ કુંઅર પ્રતે ૪આઠવ્યૂ, રાઈ અધિલૂં રાજ;
 મન ચિંતે 'બેટી દેઉ, તો અહાં રહે માહારાજ.' ૬૭
- બેટી દેવા ઊપરિ, રાજા કરે વિચાર;
 તેડ્યા બ્રાહ્મણ જાણ જે, લગ્ન કર્યુ નિરધાર. ૬૮
- વૈશાખહ સ્યુદ્ધિ પંચમી, સોમવાર સુવિશાલ;
 એહ લગ્ન સોહામણું, મન હરખ્યો ભૂપાલ. ૬૯
- દાન દેઈ દ્વીજ વાલીયા, રાજા મન ઉચ્છાહ;
 ક્રમે-ક્રમે તે ૫ઘાહાડા હવા, આવીઓ દિન વિવાહ. ૭૦

૧. પાંદડા-ફૂલ સાથે કસબી તારથી બનાવેલું તોરણ. ૨. દ્વાર પર લટકાવાતી મંગલ સૂચક માલા. ૩. વર્ણન કરે. ૪. યોજનું, સ્થાપ્યું. ૫. દિવસ.

વેલા વરઘોડે ચડે, 'પાખરીઈ' રેકાણ;
વર વાર્ણન કવિજન કહે, સુણજ્યો જાણ સુજાણ. ૭૧

એક કહે 'કો દેવતા', 'વિદ્યાધર' કહે કોઈ;
એક કહે 'નરવર સહી', જન જોવે સહુકોઈ. ૭૨

ચોપાઈ:-

મસ્તકે મુગટ મનોહર જેહ, કનકરત્નમે જડીઓ તેહ;
કાને કુંડલ ઘરે વિશાલ, અંધારે તે કરે અજૂઆલ. ૭૩

કનક વાને સોહે કપોલ, તેલ ધાર નાશા રંગરોલ;
અંબુજ પત્રી જશી આંખડી, ધનુષાકારે ભમહિ વાંકડી. ૭૪

કોટે મણિ મુક્તાફલ હાર, બાંધે બાંધ્યા બહિરખા સાર;
લૂણ ઉતારે અણુઅરિ હશી, યમ વર દ્રષ્ટિ ન લાગે કિસી. ૭૫

તોરણે વરરાજા ગયો જામ, લગ્નકાલ તો હોઓ તામ;
વિનયસિંહ રાઈ હિત કરી, રાજ્ય અર્ધ સુંપી સુંદરી. ૭૬

યાચકજન ઘરિ ટલી 'આણાથિ, જન-જન આપી અઘકી આથિ;
બંદી જય-જય મુંખે ઊચ્યરે, દિન-દિન કુંઅર ક્રીડા કરે. ૭૭

કહે કવીઆણ એ વીષયા વલી, તે દિન-દિન થાઈ દૂબલી;
ચિંતે 'કુમર કિંહાં ભેટસ્યે?', એ મુઝને મૂકી જાયશે. ૭૮

નહી પાલે વાચા એહતાણી, એ હૂઓ નગરીનો ઘણી;
નહી પામું હૂ એહનો સાથ, કિહાં ગહિલી ને કિહાં સોમનાથ?. ૭૯

મંત્ર એક વિમાસ્યૂ ઈસ્યું, લેખ એક તવ લખીઓ કીસ્યું;
લેઈ આપ્યો તે દાસી હાથિ, 'તૂં જૈને આપે નરનાથ. ૮૦

કહે વચન તું કરી વિવેક, બોલ બાપ ન રહૂઈ એક;
તઈ વાટે જાતા જે કહ્યું, તેહ વચન કાં 'આલેં ગયૂં?'. ૮૧

તે દાસી ગૈઈ રાજદુઆરિ, તવ નૃપ બેઠો દીઠો બારિ;
વચન એક તે બોલી તામ, 'સ્વામી! વિષયા કહ્યો પ્રણામ.' ૮૨

આપ્યો લેખ રાજા પ્રત્યે જામ, અગડદત્ત નૃપ વાંચે તામ;
પહિલું આદે લિખિઓ પ્રણામ, પછે માહિ બોલ્યા ગુણ ગ્રામ. ૮૩

'તું બલિઓ તુહિ જ બલવંત, તું સુંદર તું સાહસવંત;
તું કરમી કંદર્પ અવતાર, તું કાં કરે અમહારી સાર?'. ૮૪

તઈ મઝ વાચા દીધી જેહ, સૂઘે ચિત્તે ન પાલી તેહ;
જો તુ મઝ વિણ છાંડસિ સીમ, અમને દેહ ધરેવા નિમ. ૮૫

બોલ કાજે એક બિરદ વહંત, બોલ કાજે વનમાંહિ ભમંત;
બોલ કાજે અકરા કર કરે, બોલ કાજે નર નિશ્ચે મરે. ૮૬

બોલ કાજે એક છંડે મિત્ર, ધન-કંચણ પરહરે કલત્ર;
તેં તે બોલ દીઉ મઝ હાથિ, "લેઈ જાઈશ સુંદરિ તુઝ સાથિ". ૮૭

તેહ બોલથી મે મન કર્યું, પતિ સરસ્યું સહૂકો પરહર્યું;
જો નવિ લેઈ ચાલે મુઝ સાથિ, તો હત્યા ^૧તુઓડે હાથ. ૮૮

ફૂલા:-

ઘણી-ઘણી પરિ સ્યૂં કહું?, તુ સાંભલિ નરનાહ!;
મદન દહે મન માહરુ, અંગ ઉપજે દાહ'. ૮૯

અગડદત્ત મનસ્યૂં હશી, દાશી પ્રતે બોલંત;
'તે ^૩કાયી વઈ બાપડા, જે વાચા ચૂકંત. ૯૦

રે દાસી! અહાંથી જઈ, તેહને કહેજે ઈમ;
“આગલિ જો તુહને કરુ, તો ^૧વલૂ આ ^૨શીમ”.

૯૧

તુ તે વચન નિશ્ચય કરી, વિષયા રહિ વિચારિ;
દિન-દિન ભોગ ભલા કરે, અગડદત્ત નર-નારિ.

૯૨

ચંપાવઈ નગરીતાણી, કહે કવિ વાત રસાલ;
અગડદત્ત ચાલ્યો સૂણી, આકંપઉ ભૂપાલ.

૯૩

જે જે દિન-દિન પ્રતિ ગમે, તે વરસાસૂ થાય;
એકવાર આસૂં ધરી, મંત્રી પ્રતે કહે રાય.

૯૪

થત:-

જે મતિ પૂઠે ઉપજે, સો મતિ પહેલી હોય;
કાજ ન વણસે આપણુ, દુર્જન હસે ન કોઈ.

૧

‘એક જ કુંઅર રુઅડો, હૂતો અમ ધરિ આજ;
તે ^૩પાખે કહો કિમ સરે?, કુણ કરેસ્યે રાજ્ય?’.

૯૫

તવ રાજા મંત્રી પ્રત્યે, વાત કહે મન સિદ્ધ;
‘દેસિ-વિદેશિ ખોલો તુઠ્ઠે, અહાથી લિઓ ઘણ રીદ્ધ’.

૯૬

શુભ મહૂરત જોઈ કરી, ટાલી લીધ તુખાર;
બહૂલી રીદ્ધ બાંધી કરી, મંત્રી થયો અસવાર.

૯૭

ચોપાઈ:-

માલવ પ્રત્યે સોધ્યો કુમાર, તોહે ન પામી તેહની સાર;
ગુજરાતિ સવિ સોધી ફિરી, ^૪મારુઆડ ઉપરિ મન કરી.

૯૮

ચાલ્યો ચિત વિભાસી સાર, નગર એક આવ્યું તેણીવાર;
લોક કન્હે પૂછિઉ મન બુધ, તિહાંથી લાધી કુંઅર શુદ્ધિ. ૯૯

અગડદત્ત નવ યૌવન વેસ, તવ ^૧ખેલાણે આવ્યો નરેસ;
દીઠો મંત્રી મનિ આણંદ ભયો, ભેટિ કુમર રલિયાયત થયો. ૧૦૦

ફૂલ:-

પાંચે ખંડે પોઢે કરી, રચિઓ એહ પ્રબંધ;
ભીમ ભણે ભવિયાણ સુણો, તો છુટે ભવ બંધ. ૧૦૧



ચતુર્થ ખંડ



દ્વંદ્વ:-

- સરસતિતણે પસાઉલે, કહુ કથા વૃત્તાંત;
આગલિ જે કૌતક કહું, તે સુણજ્યો એકંત. ૧
- રાઓ મંત્રી બે ભેટીયા, હોઓ હર્ષ અપાર;
કહે પ્રધાન 'તમને કહું, અમ ઠાકુરે જુહાર'. ૨
- વિનયસિંહ વલતું વઢે, 'તેહને સાત પ્રણામ;
તમ્હે કેણે કારણે આવીયા?', તે કહો અમ કામ.' ૩
- 'જેહ જમાઈ તમતાણો, તે અમ ઠાકુર એક;
તે લેવા હું આવીઓ, ભમીઓ દેશ અનેક'. ૪

ચોપાઈ:-

- સુણી વચન રાઉ અતિ દુખ ધરે, સાસર-વાસો પુત્રીને કરે;
ગજ-રથ-તુરી સહિત અસવાર, પાલા પાયક હયવર સાર. ૫
- આપે ^૧લાછિ અતિ ઘણ ભંડાર, આપે સોવન-સંકલ ભાર;
^૨મોકલાવી કુંમરી સાંચરે, માત-તાત બહુલા દુખ ધરે. ૬
- તિથી પંચમી સોહે ગુરુવાર, સિદ્ધિયોગનો સુણી વિચાર;
મોકલાવી ચાલે નર-નારિ, ડેરા દિધા નગરી બારિ. ૭
- કરી જુહાર બોલે નરનાથ, અગડદત્ત પ્રતે જોડી હાથ;
'હું અપરાધિ છું તૂમતાણો, કહે જુહાર રાને અમતાણો'. ૮
- મોકલાવીને ચાલ્યૂ સહૂ, અગડદત્ત મન ચિંતા બહૂ;
કટક ચાલતું આઘૂ કરી, રહ્યો વીર મનિ વાચા ધરી. ૯

૧. લચ્છી=લક્ષ્મી. ૨. વળીવીને.

‘નવિ આવૂ તો જાજ્યો તમ્હે, માલવમાહિ મિલસ્યું અમ્હે;’
સાંઝ સૂર આથમતી વાર, ‘સહટ કરી ચાલીઓ કુમાર. ૧૦

જે વિષયા પ્રતે બોલે સાર, બઈશ રથે લાગે વાર;
રથ ખેડ્યો બેસારી નારિ, ચાલે અશ્વ જમ ગંગા-વારિ. ૧૧

લેખ લખી પોલ્યે બાંદીઓ, રખે કોઈ કહે ‘વાહિ ગયો’;
‘કુમરી લેઈ જાઉ છું અમ્હે, સૂર હોઈ તે ધાયો સહવે’. ૧૨

લેખઉ પ્રતિ દીધુ શિર નામ, કુમરી વિણ તે દીકું ઠામ;
બૂંબ વાણીઆ પાડે બહૂ, રાજા આગલિ આવ્યૂ સહૂ. ૧૩

કહે રાજા ‘શી ચોરી વલી?’, કાં આવિઉ સહૂ માહાજન મિલી’;
‘સ્વામી તુજઝ જમાઈ જેહ, વિષયા હરાણ કરી ગયો તેહ’. ૧૪

સુણી વાત ધરણીતલિ ઢલ્યો, રીસે રાય થયો આકુલો;
કહે રાજા ‘ધાઓ હૂઈ જેહ, બીટી સરસુ મારો તેહ’. ૧૫

ધાયા જણ જે હૂતા સાર, સાવધાન હૂઆ અસવાર;
સહૂ ધાઓ મૂકી અભિમાન, પાલા પાયક ને પરધાન. ૧૬

સહૂ સોધીને પાછૂ વલે, દેખે કુંઅર નવિ કુંમરિ મિલે;
એ ઊખાણો સાચો થયો, કુમરી સરસુ કુંઅર ગયો. ૧૭

સહૂ સોધીને થયા નિરાસ, મન મુંકી વિષયાની આસ;
દિન કેતા વિસારિઉ નામ, આપ આપણે લાગા કામ. ૧૮

વાર્તા:-

-----;
હવે અગડદત વનમાહિ, બીજી વાટ્યે ભુલો પડ્યો. ૧૯

ચોપાઈ:-

વનમાહિ ભૂલો ભૂપાલ, અછે એકલો સાથે બાલ;
નવિ જાણે દિનકર છે કિહાં, અંધારુ વન આવ્યું તિહાં. ૨૦

ભીલ પાંચ તે વનમાંહિ ફિરે, દેહ કાલા મુખે કચપચ કરે;
માહોમાહિ તે કરે વિચાર, પુરુષ એકલો સાથે નારિ. ૨૧

પલ્લીપતિ ઠાકુર તેહતણો, તેહને જૈ કહે ‘સ્વામી! સુણો;
રથે બેઠો એક પુરુષરતન્ન, સાથે નારી મોહે મન્ન.’ ૨૨

પલ્લીપતી તવ ચિંતે ઈસ્યું, ‘આકડે મધ સૂ કિઈ કિસ્યું?;
ધર્યૂ ખડગ ને નાવે સંક, લેઉ રત્ન મારીને રંક. ૨૩

કરે યૂધ કુઅર નૃપ તેહ, વઢતા કિમે ન આવે છેહ;
વિમાશીને વિષયા હિતે, નચણબાણ મૂકે તેહ પ્રત્યે. ૨૪

તે દેખી તે વિહવલ થયો, કુમરે કાંધ સમાણો કીઓ;
પડતો પલ્લીપતિ ઈમ કહે, ‘કહૂ વાત સુણિ ઊભો રહે. ૨૫

ગર્વ મ આણિસ મન્ન મઝારિ, મચણબાણ મેહલ્યા તુઝ નારિ;
તેહ બાણ મેં સહ્યા ન જાય, જેણ્યે પાડ્યા પ્રથવીપતિ રાય. ૨૬

પાડ્યા સૂર-કિંનર-ગંધર્વ, પાડ્યા વર વિદ્યાધર સર્વ;
પાડ્યા મહીઅલિ મુનિવર પાત્ર, તુઝ શરખાની કેહી માત્ર?’. ૨૭

તો વદનિ તે વ્યાપિઉ ભૂપ, મચણબાણનૂ કહિઉં સ્વરુપ;
પલ્લીપતિ બે કટકો કર્યો, તવ રથ આવેરો સંચર્યો. ૨૮

ભિલ એક પ્રત્યે પૂછે ઈસ્યૂ, ‘બે વટ થૈ તે કારણ કિસ્યું?;
ભીલ કહે ‘અહાં છે ફેર, આ પગદંડો સરલો સેર. ૨૯

- એક ^૧અખતર મોટો અછે, ^૨શેરિ ^૩પલે તે નાવે ^૪પછે;
ભય ઘણા છે એણી વાટ, આગલિ છઈ પોઢા ત્રણિ ઘાટ. ૩૦
- ચોર એક છે સહૂનો કાલ, મત્ત ^૫ગયંદમ અતી રીસાલ;
ત્રીજો સાથ મોટો હડહડે, એ દેખે તે ધૂજી પડે.’ ૩૧
- તવ કુંઅર મન ચિંતે ઈસ્યું, ‘તેહ મુઝને કરસ્યે કિસ્યું?;
તેણે થાનકે હૂંતા ^૬વછિઆત, તેહ કુમરને ચાલ્યા સાથિ. ૩૨
- વન મધ્યે તે કુઅર પલ્યો, તવ આગલિ એક ^૭તપીઓ મિલ્યો;
અગડદત્તે જોઈ આકાર, કરિ સબલૂ સાહિઉ કરવાર. ૩૩
- કહે તપીઓ ‘કિહાં જાસ્યો તુમ્હે?, તમ સાથે આવિસૂં અમ્હે’;
યોગી કુમર વછિઆયત સહૂ, પંથે પલ્યા અતિ થાક્યા બહૂ. ૩૪
- કહે તપીઓ ‘ઈહાં રહેજ્યો તમ્હે, શીતલ ^૮ગ્રાસ લેઈ આવુ અમ્હે’;
લ્યાવીઓ દઘી તવ હોઈ ^૯ઘોલ, ભરી આપિઉ કુઅર કયોલ. ૩૫
- કુમર કહે ‘નવિ પીસ્યૂ અમ્હે, જેહ ^{૧૦}ખ્યાઈ તેહને દિઓ તમ્હે’;
તે વછિઆયત થાક્યા થકા, પીધૂ દહી ને સૂતા રહ્યા. ૩૬
- કુમરે દીઠૂ તે બહૂ પાપ, ‘રે પાપી! સંભાલે આપ’;
તવ દુર્યોધન તસ્કર કહે, ‘રે રાંક તડફડતો રહે.’ ૩૭
- હશી કુમરે સંભાલ્યૂ શસ્ત્ર, ઉચેરા સવિ ^{૧૧}કડછ્યા વસ્ત્ર;
‘તું કુણ-કુણ?’ મુખે ઉચ્યરે, અગડદત્ત સાહસ મન ધરે. ૩૮
- પહેલો ઘાઓ દુર્યોધને કીધ, અગડદત્તે તે ^{૧૨}ખેડિ લીધ;
તવ રીસે મૂકે કરવાલ, હણીઓ ચોર મન હરખી બાલ. ૩૯

૧. અનિષ્ટ. ૨. માર્ગે. ૩. જાય. ૪. પાછો. ૫. ગજેન્દ્ર. ૬. બહારગામથી ખરીદી કરવા આવનાર ખાતેદાર. ૭. તપસી=સાધુ. ૮. ભોજન. ૯. ઘટ્ટ દહી. ૧૦. ખાય. ૧૧. કસીને પહેર્યા. ૧૨. ઢાલ પર.

તેણે પડંતે માગીઉ 'માણ, માર્યો પણ નવી જાઈ પ્રાણ;
'ડુંગરમાહિ મુઝ નારી અછે, મુઝ મારી તિહાં જાઈ પછે.' ૪૦

બોલ દેઈ ચાલ્યો ભૂપાલ, આગલિ આવ્યૂ વન્ન વિશાલ;
ડુંગર ૨કડણે દીકું બાર, તવ ઠબકાવે રાજકુમાર. ૪૧

આવી નારી તસ જોયૂ રૂપ, ભામિનિ સરસો દીકો ભૂપ;
'મુઝ ભર્તાર એણે મારીઓ', કપટપણે બાંહે ૩સાહીઓ. ૪૨

તો વિષયા મનિ ચિંતે ઈસ્યું, 'સાહ્યો કંત એ કારણ કીસ્યું?';
ચોરતાણી ૪બઈઅર કહે 'નાથ!, સ્વામી! હું આવીસ તુઝ સાથિ.' ૪૩

મંત્રિસુતા તવ બોલી ઈસ્યું, 'સ્વામી! એવડી કરસ્યો કીસ્યું?;
અછે અમ્હે બિન્હે તુઝ નારિ, ભૂપતિ! ભોલપણુ નિવારિ'. ૪૪

તે વિલવંતી મૂંકી નારિ, રથે બેસી ચાલ્યા નર-નારિ;
આગલિ વન આવ્યૂ બહુ, દવ લાગ્યા વિણ બલીઉ સહુ. ૪૫

તવ મન ચિંતે અગડકુમાર, દ્રષ્ટિવિષનું એહજ ૬ઠાર;
તવ બિલ દીકું અતિ વિકરાલ, ૭ઉફરાટો જઈ રહિઓ ભૂપાલ. ૪૬

ફૂલા:-

ગારડવિદ્યા જે ભણી, પંડીત પ્રતે નેસાલ;
તે વિદ્યા મનમાંહે ધરી, તતક્ષણ ખીલ્યો કાલ. ૪૭

આઘેરો રથ ૮જો ગયો, તો વીસમો દીકો ૯થાટ;
ભીલ્લ એક તવ પેખીઓ, કુંઅર પૂછે વાટ. ૪૮

ભીલ ભણે 'રે બાપડા!, એ છે વિસમું શેર;
પેલી વાટે સ્યે ન ગયો?, કાં આણ્યો મન ફેર?'. ૪૯

૧. માન, ગર્વ. ૨. પર્વતના ચડાવ-ટૂંક પર. ૩. પકડ્યો. ૪. સાથી થયો. ૫. પત્ની. ૬. સ્થાન. ૭. ઉલટી દિશામાં, અવળો.
૮. જ્યારે. ૯. સમૂહ, ટોળુ.

- મયગલ માતો એક છે, તેહ કરે જન આહાર';
તવ કુંઅર મન ચિંતવી, કર કીધૂ હથીઆર. ૫૦
- અબલા પ્રતિ ઈમ ઉચ્ચરે, 'તુ કામિની! સાહા રાશિ;
મુજ માટીપાણૂ તો ખરુ, જો ગજ પાડૂ પાશિ.' ૫૧
- ઈમ ચિંતે તવ બે જણા, ગંધ લહી ગજરાજ;
ચિંતે 'માણસ કો મીલે, તો મુઝ શીઝે કાજ'. ૫૨
- વાત કરંતા વેગસ્યૂં, મયગલ માતો દીઠ;
આપણપે તે ઊતર્યો, રથે કામિની બઈઠ. ૫૩
- ધીર-ધીર ^૧ધીરટ ધર્યો, ગજ બોલાવ્યો તોય;
તવ મયગલ મદે ભર્યો, કુંઅર પ્રતે ધસે સોય. ૫૪

ચોપાઈ:-

- કુંઅરે ^૨ખાંડૂ એક કર લીધ, વનિતા પ્રત્યે એક વાચા દીધ;
જવ એ કુંજર ખહ સંસૂર, તવ રથ ખેડી જાએ દૂર. ૫૫
- ઈમ કરતા ગજ આવ્યો પાસ, તો વિષયા મેહલે નિશ્વાસ;
'કહો એહને કેણીપરે જીતસ્યે?', એ હાથી વશ કિમ આણસ્યે?'. ૫૬
- કુંજર કુમર પ્રદક્ષણ કરે, રથ ખેડી વિષયા સંચરે;
ફેરા દેતા ચિંતે ઈસ્યૂ, 'અણિપરિ હવડા થાકસ્યૂં'. ૫૭
- મન ચિંતે રથ ગયો વેગલો, કુંજર થાકી થયો આકુલો;
કુમર કહે 'છે વેલા એહ, ^૩જાના હાસૂ તો પામૂ છેહ'. ૫૮
- અગડદત્ત ઈમ ચિંતી ^૪પલ્યો, તે કુંજર નવિ આવી મિલ્યો;
તે બેઠો રથ ઉપર જઈ, વિષયા મનિ રલીયાયત થઈ. ૫૯

૧. ધૈર્ય. ૨. તલવાર. ૩. જાન=ગ્રાણ હશે. ૪. ગયો. નીકળ્યો.

નર-નારી હસતા પંથે જાઈ, તવ તે પોહતા માલવમાહિ;
મિલિઓ કટક સહૂ 'જય-જય' કરે, રાજકુમર મન ઉલટ ધરે. ૬૦

કટક બંધ કીધુ તિહાં રહી, આગલિ મંત્રી પાઠવીઉ સહી;
ચાલે કટક હણહણે કેકાણ, ઢોલ-દદામા ગહે નીસાહણ. ૬૧

આગલિ થા મયગલ મલપંત, પૂઠે થકા પાલા પુહયંત;
અગડદત્ત શિર ધરે છત્ર, વાજે પંચશબ્દ વાજીત્ર. ૬૨

બિહૂ પાસે ચામર ઢલકંત, બંદિજન બહૂ બલ બોલંત;
ચતુર સેન સહૂ સોહે સાર, પૂઠે પલ્યા આવે અસવાર. ૬૩

ક્રૂમિ-ક્રૂમિ આવ્યા નયર નિવેશ, સાહમો નૃપ આવીઓ સવિસેસ;
અગડદત્ત હયથો ઊત્તરે, તાત પ્રત્યે સાહમો સંચરે. ૬૪

કરી પ્રદક્ષિણા આવિઓ પાસ, રા આલ્યંધન દિઈ ઉલ્હાસ;
કહે 'સફલ હૂઓ સંસાર, મુઝને આજ મિલિઓ કુમાર'. ૬૫

વહૂઅર બિહૂઈ લાગે 'પાગ, રાય કહે 'મુઝ ફલીઉ ભાગિ';
રાજકુમરીના જોઈ 'પેર, કહે 'કમાલ મુઝ આવી ઘેર'. ૬૬

માતતાણે જઈ લાગ્યો પાય, હરખે આસ્યું પડે તેણે ઠાય;
યાચક ઘરે સવિ સિધ્યા કાજ, 'ભલે પધારિઓ એ માહારાજ'. ૬૭

દિન-દિન કુઅર કરે યુવરાજ, લોકતાણા સવિ સીજે કાજ;
ધર્મધ્યાન ઉપરિ મન ધરે, રાજકુમરીસ્યું ક્રીડા કરે. ૬૮

વિષયા મન વાહાલિ અપાર, તેહ વિણ ન રહે રાજકુમાર;
તે સૂઈ તો સૂઈ રાય, તેહ જમે તો જમવા જાઈ. ૬૯

તેહને દૂખે રાજા દુખીઓ, તેહને સૂખે રાજા સૂખીઓ;
વિષયારસે વિષયાસૂ રમે, દિન-દિન એણીપરે નિગમે. ૭૦

એકવાર મનિ રામતિ હોઈ, વિષયા સરસુ વાડી જાઈ;
વિવિધ પરિ વનિ ક્રીડા કરી, સાંઝ સમે નિદ્રા આદરી. ૭૧

કરી નીદ્રા તવ પોઢ્યો રાય, પ્રથમ પ્રહર તવ રચણી જાય;
તે તીવાર જેહવું વૃત્તંત, તે સાંભલજ્યો સહુ એકંત. ૭૨

દૂહા:-

પ્ર(ક)ર્મતણે જોગે કરી, કિહાંથો પ્રગટ્યો ^૧કાલ;
વિષયા ^૨વામાંગે ડશી, લાગે ^૩લહિર ^૪વિશાલ. ૭૩

વિષ સઘલુ ચાલ્યુ ઘણે, નીદ્રે નીદ્ર મિલંત;
નૃપ જાગ્યો વિષયા ^૫મોઈ, રાજા રુદન કરંત. ૭૪

‘હા હા દૈવ! કિસ્યું કર્યું?, કે સમાણૌ? કે સાચ?;
એહ ખૂટે હૂ સઈ મૂઓ, એહ આવી મુઝ વાચ’. ૭૫

કુમર કહે ‘રે બાપડી!, રીસાવી કાં આજ?;’
ઊઠી આલંધન દિઈ, ^૬મૃત્યૂને માહારાજ. ૭૬

ઊઠાડી બેઠી કરે, અંગે અંગ ભીડંત;
શબ સરસૂં સાઈ દીઈ, રાજા રુદન કરંત. ૭૭

કહે રાજા ‘સુણિ કામિની!, જે તુઝ કારણિ કીધ;
તે નર કો કરસ્યે નહી, કરસ્યે નહી પ્રસીધ’. ૭૮

તવ મન ચિંતી ઊઠીઓ, હીયડું હણીઉં હાથિ;
ચહે ખડકી ચિહ્ન પાખલે, ^૭ઘટ હોમૂ એ સાથિ. ૭૯

૧. કાળો સાય. ૨. સ્ત્રીના અંગે. ૩. મૂર્છા. ૪. ઘણી, ખુબ. ૫. મરી ગઈ. ૬. મૃતકને. ૭. શરીર.

- ચહે ઉપરિ જવ શબ ધરી, જવ પોતે પેસંત;
આકાસ્યે ઊડતા થકા, વિદ્યાધર બોલંત. ૮૦
- ‘રે મૂરખ! તે માનવી, કિસ્યું કરે છે કર્મ?;
નારી ઊપરિ નર બલે, એ કહીઈ અધર્મ’. ૮૧
- વલી-વલી વિદ્યાધર ભણે, ‘તું સાંભલ ભૂપાલ!
કહૂ કથા કામિણિતાણી, સુણ સુંદર! સુવિશાલ. ૮૨
- પાછલ એક રાજા હતો, શલ્ય ભણ્યો તસ નામ;
રાજ રિદ્ધિ હૂંતિ ઘણી, કરે રાજ અભિરામ. ૮૩
- એકવાર તે નૃપ ગયો, એકાકી વન મધ્ય;
‘ગોહ સર્પસ્યું રાગિણી, ફ્રીડા કરે મન શુદ્ધિ. ૮૪
- તે દેખી નૃપ ચિંતવે, હૈંડે કરે વિચાર;
“સાપણિ પરનરસ્યું રમે, ઘિગ્-ઘિગ્ એ સંસાર.” ૮૫
- તવ રાઈ ચાબકે કરી, મારિઆ બેહૂ તેહ;
સાપ ગયો બિલ સંચરિ, સાપણી ચિંતે એહ. ૮૬
- તે સાપિણિ પાતાલની, નાગતાણી ઘર નારિ;
મન ચિંતે “એ માનવી, એહ અમ્હેરી ચારિ”. ૮૭
- જઈ ભર્તાર પ્રત્યે કહ્યુ, “હું હૂંતી નરલોક;
શલ્ય નામે નૃપ એક છે, તેણે હૂં મારી ફોક”. ૮૮
- ક્રોધ સાપ શિર અતિ ચડ્યો, આવિઓ તેણ્યે ઠાય;
શેજ હેઠે શલકી રહ્યો, તો ઘરે આવ્યો રાય. ૮૯

- સાંઝ સમે વાલૂ કરી, રાજા સેજે બઈઠ;
કહે “કારણ સૂણિ કામિની!, એક અસંભમ દીઠ”. ૯૦
- મનિ ભૂયંગમ ચિંતવે, “વાત સુણું હૂં તેહ;
તેહ અસંભમ છે કિસ્યું?, પછે નર ^૧ડંકુ એહ”. ૯૧
- શલ્યરાય તવ બોલીઓ, “સુણિ કામિની! સુવિચાર;
વનમાહિ મેં પેખીઉં, નાગણિનૂ ^૨વિભચાર. ૯૨
- ગોહસર્પસ્યું નાગિણી, રમતી દીઠી જામ;
તવ મેં મનસ્યું ચિંતવી, ચાબક મારીઉં તામ.” ૯૩
- સુણિ સાપ હીયડે હસ્યો, “ફટ! ^૩ગોફારી નારિ;
મેં નરવર માર્યો હતો, કુડા વચન આધાર.” ૯૪
- તવ પ્રગટયો પાતાલસૂર, “માગિ-માગિ વર રાય!;
મનવંછિત હૂં તુઝ દેઉ, સાચું કરુ પસાય”. ૯૫
- તવ રાજા મન ચિંતવી, “પંખી મોર ચકોર;
બોકડ બોલે તે લહૂ, સાવજ સઘલા ઢોર”. ૯૬
- વર દેઈ સુરવર ચલ્યો, પણિ એક બોલો બોલ;
“બીજા કેહને જો કહીસ, તો તું મરશિ ^૪ટોલ.” ૯૭
- તવ ભૂપતિ મન હરખીઓ, મેં વર લાધ્યો સાર;
પંખી-બોલે તે લહે, મન આવે નિદ્ધરિ. ૯૮
- એકવાર ભોજન કરે, રાણી પૂરે થાલ;
કીડી કણ લેઈ વલી, મનિ હસીઓ ભૂપાલ. ૯૯

૧. કસું. ૨. વ્યભિચાર. ૩. પગની એડી જેવી. ૪. નક્કિ.

કીડીને ઘેર 'પરહુણઓ, આવ્યો હૂતો એક;
તેણે કારણે ભાજનતણી, બહુલી કરે વિવેક. ૧૦૦

તવ કીડીને મુખ થકું, ફૂર લીઈ મહારાજ;
કહે કીડી “ફટ પાપીયા!, બાલૂ તાહરુ રાજ્ય”. ૧૦૧

ચોપઈ:-

સુણી ગાલ ને હસીઓ ભૂપ, રાણી જાણ્યુ કિસ્યું વિરુપ?;
“કહો સ્વામી! કેણે કારણે સોઈ, વાંક અન્નમાહિ કેહવુ હોઈ.” ૧૦૨

કહે રાજા “કાંઈ નહી એહ”, વઢે નારિ “મુઝ છે સંદેહ;
એહ ન માને માહરુ મન્ન, કહેસ્યો તો પ્રીસિસ અન્ન”. ૧૦૩

પાંચ ખંડ પોઢે કરી, રચિઓ એહ પ્રબંધ;
ભીમ ભાણે ભવીઆણ! સુણો, તો છુટે ભવ બંધ. ૧૦૪



પંચમ ખંડ



ચોપઈ:-

- સરસતિ મતિ અતિ આપે સાર, તો આઘો કહૂ કથા વિચાર;
વાગ વાણી વર વંછિત લહુ, તો એ કથા કતૂહલ કહૂ. ૧
- તો રાણી લઢ લેઈ રહી, રાય કહે 'મેં કહિવું સહી;
જો હું એ ભાંજિસ સંદેહ, તો નિશ્ચે છાંડવો દેહ'. ૨
- રાય કહે 'હૂ કહિસ વિચાર, ચહે ખડકાવૂ નયર બાહાર';
મિલ્યા લોક સહૂ કૌતિક જોય, રાજવર્ગ સહૂઈ સકેં રોઈ. ૩
- સેન્યસહિત તવ ચાલ્યો રાય, અંતેઉર સહૂ પૂઠે જાઈ;
નગરબાહિર આવીઓ નરનાહ, અંતેઉર મન ઉપજે દાહ. ૪
- તવ બેઠો નૃપ આસન ધરી, આગલિ સવિ ઉભી સુંદરી;
તિણે સમે તિહાં 'છાલી ચરે, 'સુણિ બોકડ!' એમ છાલી ભાણે. ૫
- 'રાયતાણા જે ચરે તોખાર, તેહ ચાર મુઝ આપને સાર;
ગર્ભવતી છુ હું તાહરે, એ ઈચ્છા છે મન માહરે.' ૬
- તો વલતુ બોકડ ઈમ કહે, 'અરે રાંડ!લવ કરતી રહે;
જો મુઝ પાટૂ દિઈ તોખાર, કિશે કાજ તું આવે નારિ. ૭
- મુરખ રાજાનો હોઈ એહ, જે સ્ત્રી કારણે છંડે દેહ;
હુ છોડી કાઢીશ તુઝતાણી, માહરે મહિલા મલસે ઘણી. ૮
- સ્ત્રીનું કહિયુ કરે નર જેહ, આહાની પરે તે ચૂકે દેહ;
અલીઅ ન છાજે અમ ધરિ કિસું, વલી નારી ઘણીઈ પામસ્યું'. ૯
- તે સઘલૂ રાયે સાંભલ્યૂ, જે બોલ્યો તે સઘલૂ કલ્યૂ;
ફોકટ માટે મરીઈ કીસૂ, નારિ વલી ઘણીઈ પામિસૂ. ૧૦

રાણી પ્રતે રાજા ઈમ કહે, ‘અરે નારી! સ્યૂં કહે છે કહે?;
એહ વાત તુઝને ન કહાઈ, મન ગમે તો જા ચહેમાહિ’. ૧૧

તવ રાણી કહે ‘ચાલો ગામ, હવે સહુ મુઝ પોહતૂ સ્વામિ!;’
મુઝને એ ભાગ્યુ વૃત્તંત, તો રાજા જીવે જયવંત. ૧૨

કહે વિદ્યાધર ‘સુણિ મહારાજ!, નારી કસી ન આવે કાજિ;
નારી ઊપર જે નર મરે, તે ઊખાણો સાચો કરે’. ૧૩

અગડદત્ત ‘કહે સુણયો તમ્હે, એહ વિણ નવિ રહેવાઈ અમ્હે;
જો નવિ નારી જીવે એહ, તો હૂં નિશ્ચે છાંડૂ દેહ’. ૧૪

નિશ્ચલ મન જાણિઉ રાયનૂ, કાઢીઉ અમૃત ભલૂ સ્વર્ગનૂ;
વિષયા ‘છાંડી બેઠી થઈ, અગડદત્ત મનિ ચિંતા ગઈ. ૧૫

નર-નારી ચાલ્યા ઉલ્હાસ, બેહુજણ આવ્યા દેહરા પાસ;
કહે કુમર ‘અંધારુ અહીં, વૈશ્વાનર જોઉ હૂં ‘કહી’. ૧૬

કામિનિ કર આખૂં કરવાલ, તો દેહરામાહે ચાલી બાલ;
ત્રણ ચોર તિહાં ‘ખોટી સહી, તિહાં આવીને અબલા રહી. ૧૭

ચોર સાથે એક મોટો ઘડો, તે મહિથી કાઢૂ દીવડુ;
નારી રૂપ દેખી ગહગહે, વિષયા તેહ પ્રતિ વાચા કહે. ૧૮

દૂહા:-

‘મુઝ ભત્તાર ગયો અછે, છેટૂ અતિ ઘણૂ તેહ;
મુઝસ્યૂં ભોગ ભલા કરો, તમ મનવંછિત જેહ.’ ૧૯

ચોર કહે ‘જસ પતિ હૂઈ, તેહસ્યૂં ન કરુ કર્મ’;
‘અભિયાય જોવા ભણી, બોલઓ મોટો મર્મ. ૨૦

‘એહ વાત છે પાધરી, મારુ મુઝ ભરતાર;
જો પછે મને આદરો, વાચા દિઓ નિરધાર’.

૨૧

વીર કહે શ્રેણિક સુણે, એ નારીનો નેહ;
એહ કારણિ ત્યજતો હૂતો, અગડદત્ત નિજ દેહ.

૨૨

તો શ્રેણિક રાજા કહે, ‘કથા ચલાવો દેવ!;
યે નારી નરને નડે, જાણૂ હું હેવ.’

૨૩

વીર વદે ‘વસદે લેઈ, આવિઓ અગડકુમાર;
કહે કામિણી ‘દિવો કરો, વેગે મ લાવો વાર’.

૨૪

દીપ કાજે હેકો થઈ, ફૂંક દીઈ તે જામ;
વિષયા મનસૂં ચંતવી, ખડ્ગ ઊપાડ્યૂ તામ.

૨૫

ચોરે આડી લાકડી, દીધી મનિ ચિંતેહ;
દીધો ઘાઓ તેણે છબ્યો, ઠબકો વાગ્યો તેહ.

૨૬

તવ કરવાલ હેઠૂ પડ્યૂ, કુમર પભાણે ઈમ;
કહે કુમર ‘સુણિ કામિની!, ખડ્ગ પડ્યૂ એ કેમ?.’

૨૭

ચોપાઈ:-

વિષયા કહે ‘સુણિ સ્વામી! સાચ, અંધારે બીહની માહારાજ!;
ધૂજીઓ હાથ પડિઉ કરવાલ’, કુમર કહે ‘એ અબલા બાલ’.

૨૮

ક્યો દીપ તવ સૂતા તેહ, કહે ચોર ‘નર મારત એહ;
જેહથી રાજ કરે નિશદિશ, તેહ પુરુષનૂ છેદતી સીસ.’

૨૯

કહે ચોર ‘ધિગ્-ધિગ સંસાર, જો નારી મારે ભર્તાર;
એ અબલા કહેછે અજાણ, અબલા છલીઆ જાણ સુજાણ.

૩૦

- તો એક માયા કુડી ફોક, માયા-કાદવે ખૂંચે લોક;
માયા-પાસે નર બાંધ્યા બહુ, માયાથી ^૧વિગૂંવે સહુ. ૩૧
- માયાથી નવિ થાઈ ધર્મ, માયાથી બંધાઈ કર્મ;
જીવ ન ચેતે મન્ન મઝારિ, માયા બાંધ્યો ભમે સંસાર. ૩૨
- કેહેનુ ઘર? કેહેનો પરિવાર?, કહેના મોટા મંદિર સાર?;
કહેનુ ધન? સુત કહેના એહ?, સાથિ ન આવે એકું તેહ. ૩૩
- ધર્મ-પાપ બેહુ સાથે હોય, બીજુ અવર ન કહેનૂ કોય;
કર્મબંધથી પડીઓ પાસ, વલી-વલી આવે ગર્ભાવાસ. ૩૪
- ગર્ભાવાસે જે દૂખ સહે, તે કવીઆણ જણ કેતા કહે?;
ઊંધે મુખે દસ માસ જ રહે, તિહાં મનસ્યૂં પ્રાણી ઈમ કહે. ૩૫
- ‘જો છુટુ ઈહાથી એકવાર, તો વલી નાવૂ આણે ઠાર;
જાણ્યો પુત્ર સહુ “જય-જય” કરે, “હું આહાં આહાં” બાલક કહે. ૩૬
- પ્રથમ દસકે નવિ જાણે તેહ, બાલપણા રસે વિલસે તેહ;
બીજે દસકે યૌવન ઘરે, કામિનિ સરસી ફ્રીડા કરે. ૩૭
- ત્રીજે દસકે ધન કેડે ઘાઈ, ધર્મ કાજ એકુ ન કરાય;
મન ચિંતે ‘જવ ગરઢો હોઈ, તવ તપ-ધર્મ કરસૂં સોઈ’. ૩૮
- ચોથે પુત્ર કલત્ર પરવર્યો, મોહજાલસ્યૂં બાંધી ધર્યો;
પંચાસે જવ આવી પલી, તોયે ન ચેતે મૂરખ વલી. ૩૯
- સાઠિ પછી સરલુ ફીટંતિ, મુખિ મોટા માલા ચાવંત;
સિતેરનો જવ હોવો સોઈ, કહિઉં કરે નવિ તેહનુ કોઈ. ૪૦

- પછે ધર્મ ઉપરિ મન થાઈ, દેહરે-^૧પોશાલે ન જવાય;
પર્વ દિવસે ઉપવાસ ન હોય, ભૂખે ફેર પડે નર સોઈ. ૪૧
- ઈમ ચિંતવતુ કાલે મરે, પુણ્ય કાજ એકું નવિ કરે;
કર્મ બંધાઈ વારોવાર, ફેરાફેરિ કરે સંસાર. ૪૨
- તેહ ભાણી માયા પરહરો, કહે ચોર ‘સંયમ આદરુ;
એ દ્રષ્ટાંત લહિઉ છે આજ, હવે કરુ નિજ પ્રાણી! કાજ.’ ૪૩
- તેહ જ વન ને તેહ જ ઠામ, રિષિ એક દીઠો અભિરામ;
કર્મબંધ ખમ(પા)વી કરી, ત્રિહૂં ચોરે દીક્ષા આદરી. ૪૪
- અગડદત્ત વિષયાસ્યું રમે, દિવસ કેત એણીપરે ગમે;
એકવાર રામતિને હામિ, તો તે કુંઅર ગઓ આરામ. ૪૫
- તવ મુનિવર એક મોટો દીઠ, નમી ભૂપ તસ પાસે બેઠ;
ચેલા ત્રણિ દીઠા કુમાર, રુપવંત રૂડા સંસાર. ૪૬
- તવ મનિ ચિંતે કારણ લહી, ‘કાં એણે દીક્ષા સંગ્રહી?;’
‘કહો ભગવન! મુઝ એક સ્વરુપ, આ કુણ નર? કહો કિહાના ભૂપ?. ૪૭
- કેણે કારણે સંયમ આદર્યો?, પુત્ર-કલત્ર-ધન શઈ પરહર્યો?;
કહે મુનિસ્વર ‘ઈમ ન કિહાઈ, એ સંબંધ વડો છે રાય!. ૪૮
- પાલિમાં નર વસતા એહ, ભાઈ ચ્યારમાહિ ભલો સનેહ;
એકવાર કો નર આવીઓ, વડો ભાઈ તેણે એ મારીઓ. ૪૯
- એ ત્રણિ ^૨નુ ^૩હૂતા ઘર બારિ, ભોજાઈ બોલિ સવિચાર;
“તમ બંધવ નરિ માર્યો જેહ, ભામિની ^૪સરસું જાઈ તેહ.” ૫૦

૧. પૌષધશાળા. ૨. એ સમયે. ૩. હતા. ૪. સાથે.

- તે પૂઠે થ્યા ત્રિણિ એહ, “જિહાં જાઈ તિહાં મારુ તેહ”;
આણે નગરે તે નર આવીઓ, એણે રાજકુમર જાણીઓ. ૫૧
- ‘છોછું કિહાં ન પામે વાહિ, એ આવી રહે દેહરામાહિ;
રાજકુમર વનમાહિ ફિરે, કામિણી સરસું ક્રીડા કરે. ૫૨
- સાંઝ સમે તિહાં સૂતો રાય, એ ત્રિણિ ગયા તેણે ઠાય:
રાજાને મન એ અતિ વસી, તે સુંદરી શરિ સાપેં ડસી. ૫૩
- તે તવ રુદન કરે ભૂપાલ, હીયા સરસી ચાંપી બાલ;
મેલ્યા કાષ્ટ કરવા દેહ-અંત, વિદ્યાધર એક કહિઉ વૃત્તંત. ૫૪
- તે નવિ માનિઉ રાજકુમાર, તેણે તે જીવાડી નારિ;
એ ત્રિણે તવ ચિંતે ઈસ્યું, “હવે આપણ એહને મારસ્યું. ૫૫
- આગલ ૨થા દેહરામાહિ ગયા, ત્રિણે મન રલીઆયત થયા;
તવ બિન્હૂ જણ આવ્યા તિહાં, વૈશ્રવાનર લેવા ગિઓ જિહાં. ૫૬
- અબલા કરે આપિઉ કરવાલ, તો દેહરામાહિ ચાલી બાલ;
ત્રિણિ દીકા મન મોગ, કહે કામિનિ “કરો મુઝસ્યું ભોગ”. ૫૭
- એણે કલ્હૂ “તાહરો ભત્તારિ, મારે તો માહૂં વિભચાર”;
તવ વસદે લેઈ આવિઓ રાય, પરગટ કરવા હેઠો થાય. ૫૮
- મૂક્યું ખડગ મનસૂં આદરી, આણે આડી લાકડી ધરી;
કુમર કહે ‘રે! એ સ્યૂ? બાલ!’, “ધૂજિઓ હાથ પડિઉ કરવાલ.” ૫૯
- તે મૂરખ મન માન્યૂ સહી, નારિતણુ નિશ્ચય સંગ્રહી;
દેહરામાહિ દીવો કર્યો, વલી ભોગ નવો આદર્યો. ૬૦

તો એ ત્રણે કર્યો વિચાર, મન વૈરાગ્ય ધર્યો અપાર;
તો આદરીઓ સંયમભાર, જાણી એ સંસાર અસાર'. ૬૧

ફૂલ:-

કુમર કહે 'તે હું સહી, મેં તે કીધા કર્મ;
માયા-મોહ મે આદર્યું, એહ ન જાણ્યો મર્મ. ૬૨

એ મુઝ સાથે નિકલી, ^૧તિજી પોતાનો નાહ;
તવ મે ઈમ્મ જાણીઉ, મુઝને દેતી દાહ. ૬૩

મૂહ પાહિઈ તસ્કર ભલા, હું ઉગાર્યો જેણિ;
પલ્લીપતિ મેં મારીઓ, એહને કારણ તેણ. ૬૪

એહને કારણ મે ઘણા, કીધા અનેક અધર્મ;
પરિ-પરિના પરિભવ સદ્યા, બાંધ્યા બહુલા કર્મ.' ૬૫

અગડદત્ત મનિ ચિંતવે, 'મેં મન આણી નારિ;
હવે તેહ મત આદરુ, જમ નાવૂ સંસાર'. ૬૬

મુનિવર પ્રતે ઈમ બોલીઓ, 'આપો સંયમભાર;
બાર-બાર હું ભવ ભમ્યો, ^૨જમ નાવૂ આદાર'. ૬૭

વૈરાગે તે મુનિ કન્હે, લીધો સંયમભાર;
દિન-દિન તપ અધિકો કરે, અગડદત્ત રિષિ સાર. ૬૮

તેણે જમ મોહ મુંકીઓ, તિમ જે મુકે આસ;
ભીમ ભણે તે ભવ તરે, વલી નાવે ગર્ભાવાસ. ૬૯

કેતે કેતે ^૩દ્યાહડલે, સોસી તેણે કાય;
શિવરમણી હેલા વરી, અગડદત્ત રિષિરાય. ૭૦

૧. ત્યજી. ૨. જેમ. ૩. દિવસે.

એ કથા કિહાંથી કથી?, કિમ જાણ્યો સંબંધ?;
કહે કવિ તે મે કિહા સુણી?, કિમ કીધો પ્રબંધ?. ૭૧

ચોપાઈ:-

નગર ભલું નડીયાદઈ ચંગ, ગઢ-મઢ-મંદિર અતિ ઉત્તંગ;
વસે વ્યવહારી માહાજન બહુ, એક-એક ^૧પહે ચડતા સહુ. ૭૨

તીરથ ઘણા છે એ પુરમાહિ, શાંતિનાથ નામે દુખ જાઈ;
નગર શિરોમણિ પુરવર એહ, કહેતા કિમહી ન આવે છેહ. ૭૩

કહે કવિ તા સ્યું વખાણી એ?, મહિલા વારૂ મહિઅલિ જાણીઈ;
ધર્મ નીમ પાલે આચાર, પીડ્યા નર પીહર સાધાર. ૭૪

દાન પુણ્ય તપ બહુલા કરે, સાત વ્યસન સહુકો પરહરે;
તે ફોઈની પૂંગી આસ, જેણે નામ દીધૂ જિણદાસ. ૭૫

ઘણ-કણ-કંચણ તેહ ધરિ બહુ, કહે કવિતા તે કેતા કહૂ?;
અધીક પુણ્ય કરે દિન-દિન, જસ ઘરે બેટા પુરુષ-રતન. ૭૬

જે ગુરુ કહે તે સાચ, સહિગુરુતણી ન લોપે વાચ;
પુણ્ય કાજ સાધે એકલું, પાપકર્મથી રહે વેગલૂ. ૭૭

કોઈ રાજકુલ મંડણ હોય, જસ ગુણ પાર ન પામે કોય;
જીવદયા નિતું પાલે ઘણી, વાચ ન લોપે શ્રીગુરુતણી. ૭૮

જૂવરાજ જગમાહિ ચંદ્ર, કરિ અવની અવતરીઉ ઈંદ્ર;
ધર્મ કરે જલિ જયણા સાર, ધરિ મંડાવે ^૨શત્રૂકાર. ૭૯

જાવડ જગમાહિ સુપ્રસિદ્ધ, જેણે પુણ્ય અતિ બહુલા કીદ્ધ;
સુખે સમાધિ વિલસે ઘણુ, પુણ્યતણુ ફલ લે અતિ ઘણું. ૮૦

રુપવંત રુપા સા જેહ, અવનિ અનંગ અવતરીઓ તેહ;
તાસ સાથે સોહે હરચંદ, પુણ્ય કાજે જેહને આણંદ. ૮૧

નાગરવંશતાણો શિણગાર, સામલ સામલ-વન્નઉ સાર;
સાહા સાણા સુત નાકર જેહ, અહનિશિ પુણ્ય કરે નર તેહ. ૮૨

શ્રાવક અવર ઘણા છે બહૂ, પુણ્ય કાજે સામર્થી સહૂ;
ત્રણિ કાલ સહૂ વંદે દેવ, અહનિશિ સાધે સહિગુરુ સેવ. ૮૩

સયલ સંઘ બેઠો એકવાર, હુઈ કથા તવ ધર્મ વિચાર;
તપગણ હેમવિમલ સૂરિ રાય, જસ નામે બહૂ પાતિક જાય. ૮૪

તાસ પાટે અતિ ઘણી જગીસ, શ્રી સૌભાગ્યહર્ષ સૂરીસ;
તસ ગચ્છિ હર્ષ જઈ પંડીત સાર, કરિ અભિનવ ગૌતમ અવતાર. ૮૫

તે પાણ્યાસ તિહાં ચુમાસિ, સયલ સંઘ બેઠો ઉલ્હાસિ;
કરે વખાણ તે ^૧અતિસ પવિત્ર, અગડદત્તનુ કહિઉ ચરિત્ર. ૮૬

તેહ વચન્ન મે શ્રવણે સુણિઉ, સરસતિ-ચરણકમલ મન ધરિઉ;
આણંદ આપી કહે હરચંદ, તિહાંયું મુઝ ઊપનુ આણંદ. ૮૭

એહ રાસ રચિઓ ચુસાલ, કુણ સંવત? તે કહુ કાલ;
પંનર શત ચુરાશી જેહ, આષાડ વદિ સોહે તેહ. ૮૮

તિથૌ ચૌદસિ સોહે સપવિત્ર, વાર શનૈશ્ચર પુષ્યનક્ષત્ર;
રચિઓ રાસ સઘલો એકત્ર, અગડદત્તનું કહિઉ ચરિત્ર. ૮૯

ફૂલા:-

પઢે ગુણે જે સાંભલે, નર-નારી ઉલ્હાસ;
અગડદત્ત કેરી કથા, તે નાવે ગર્ભાવાસિ. ૯૦

પાંચ ખંડે પોઢે કરી, રચિઓ એહ પ્રબંધ;
ભિમ ભણે ભવીઆણ! સુણો, તો છુટે ભવ બંધ. ૯૧

❁ ૧૦. માન/મહિમાસિંહજી કૃત અગડદતરાસ ❁

કુહા :

- જિનવર ચોવીસે નમી, સરસતી દેવ પસાય;
અગડદત્ત ઋષિ ગાઈ યઈ, પ્રણમિય સદ્ગુરુ પાય. ૧
- શ્રી ઉત્તરાધ્યયનઈ એ કલ્પો, એ ચોથઈ અધિકાર;
જે અધ્યયન અસંખીયો, નિદ્રા ભેદ વિચાર. ૨
- દ્રવ્ય-ભાવ ભેદે કરી, જે જાગે નર-નારી;
તે ઈણભવી-પરભવિ, સૂખી થાયઈ લઘૂ-સંસારિ. ૩
- તે સૂર-નર પૂજા લહે, જે જાગતો હોઈ;
સૂતા સો વિગુતા સહી, વાત ન પૂછઈ કોય. ૪
- બહુ નિદ્રા અવગુણ ઘણા, હોઈ પ્રમાદી જીવ;
નીદ્રાવસી પૂરવ ભણી, મુનિ ^૧નિગોદ કરે ^૨રીવ. ૫
- પહિલો ^૩દ્રવ્યત જાગીયો, ટલિઓ મરણ દુખખાણિ;
ભાવ ધરી જાગ્યો પછે, ગ્રહિ સંજમ ગુણખાણિ. ૬
- શ્રી શિવનિધાન વાયક ચરણ, પ્રણમિય વંછિત દાન;
તે સંબંધ સહસ કહે, કર જોડિ મુનિ માન. ૭

ચોપઈ

- જંબૂદ્વિપ સકલ ગુણખાણ, ભરત ^૪ખેત તસૂ મધ્ય વખાણિ;
તિહાં વર સંખપૂર શ્રીકાર, ગઢ-મઢ-મંદિર-પોલિ ઉદાર. ૮

૧. નિગોદમાં. ૨. પોકાર. ૩. દ્રવ્યથી. ૪. ક્ષેત્ર.

વન-વાડિ-પરિમલ સૂવિશાલ, વાવિ-સરોવર-કૂપ રસાલ;
જિનમંદિર શીવમંદિર ^૧ઓલિ, ઘરિ-ઘરિ તોરણ મંડિત ^૨પોલિ. ૯

દાનસાલા જિહાં દિજે દાન, પંથિ-અતિથી લહેં બહુ માન;
ભોગી ભમર ચતુર નર વૂંદ, ગુણ-ગ્રાહક બહુ-ધન આનંદ. ૧૦

તિહાં રાજા ગુણવંત સૂજાણ, ^૩તેગ ત્યાગ નીરમલ સુવિહાણ;
^૪કાછ વાય નિકલંક સૂધિર, સૂંદર નામ મહા રણવિર. ૧૧

તસ ઘર-ઘરણી બહૂં ગુણભરી, સીલ-રૂપ રંભા અવતરી;
રાણિ સુલસા નામઈ ભલી, પતિ-ભગતિ બિહુ ગુણ નિરમલિ. ૧૨

તાસ ઉદર માનસરૌવર હંસ, અગડદત્ત ગુણ સૂપ્રસંસ;
અનુક્રમે જોવન પુહતો સોઈ, અન્યાઈ મદઅંધો હોઈ. ૧૩

ધર્મ રહિત કરુણા તજિ ^૫પાસિ, વિનય રહિત ઝૂઠિ વાત ^૬પ્રકાસ;
નીલજ નગરઈ ભમઈ નિસ્સંક, પરઘર પરરમાણી ગ્રહિ અંક. ૧૪

ઈચ્છાચારિ જૂવટઈ રમઈ, મધ-મંસ ભક્ષણ મનિ ગમઈ;
નટ-વિટ-વેશ્યા સંગઈ સદા, સેવઈ સાત વસન સર્વદા. ૧૫

રાજપુત્ર જોવન મદ ભયો, રાત દિવસ મન નીર્ભય કર્યો;
માત-તાત પણિ અવગુણઈ, તેહ કરઈ જે મન આપણઈ. ૧૬

પુરુષરત્ન અત ઉતુમ લોઈ, એક ^૭ખોડિ તિણિમાહિ હોઈ;
ચંદ કલંકિ સાગર ખાર, કેતકિ કંટા ^૮દિવ વિકાર. ૧૭

પંડિત નિર્ધન કૃપણ નરેસ, અતિ સૂંદર ^૯દોભાગિ-વેસ;
હોઈ વિજોગ ઘણી જીહા પ્રિત, કામદેવ વિણુ દેહ કુરીતિ. ૧૮

સજન-ઘરિ દારિદ્ર વિચારી, મૃગ લોચન દીધા કિરતાર;
નાગર વેલિ નિફલ સંસાર, ચંદન ફલ વિણ ફૂલ સુધાર. ૧૯

૧. શ્રેણી. ૨. પોળ=દ્વાર. ૩. શમસેરી તલવાર. ૪. કાયા. ૫. પક્ષ. ૬. પ્રકાસે - બોલે. ૭. ખોટ. ૮. દેવલોક. ૯. દુર્ભાગી.

કવિત્ત:

સશિ ન કિયો નિકલંક, કાયા ન હું દિધી મયણા,
સયાણા દિધ દરીદ, ^૧લછિલે દિધિ ^૨કિવિણા;

લોયણ દિધ કુરંગ, હીણ-લોયણા કિય નારિ,
નાગર વેલ કીય નિફલ, કિય સફલ તૂંબડિ વધારી;

સોરભ હિણ સોવન્ન કીય, સયલ લોય વિબ્ભમ ભયો,
હા હા! દેવ! કારણ કવાણ?, ઠાઈ-ઠાઈ વલ્લભ ઠાયો?.

૨૦



દૂહા :

^૧સાહિ ^૨સાયાણપ સબ ગઈ, જબ તનિ પ્રગટ્યો પ્રેમ;
લાજ તજી નિર્ભય ભએ, મનસા વાચા નેમ. ૨૧

મન ^૩ગયંદ માને નહિ, મદન મસ્ત ગંભીર;
દુહરી તિહરી ચોહરી, પરી પ્રેમ જંજિર. ૨૨

રાજકુમર અતિ લાડિલો, લીલા રંગ ભૂવાલ;
સો વંછિત કિમ નવિ લહઈ, જાસ પિતા ભૂપાલ?. ૨૩

ઢાલ : ૧, એક દિવસ કોઈ માગધ આયૌ પૂરંદર પાસિ - એ દેશી.

[રાગ: કેદારો ગોડી]

તિણિ અવસરી સબ મલિય, મહાજન કરઈ વિચાર,
'રાજકુમાર પરવસિ મદ, પીવઈ ફિરઈ આચાર;
કાજ-અકાજ ન જોવઈ, જોવન-મદ અહંકાર,
નટ-વિટ સંગ કુસંગઈ મિલીઓ, કુણ કરઈ પૂકાર?. ૨૪

ભૂપતિ તાત કર્યો ન કરઈ, નહિ સંક ^૪લિગાર,
લાજ તજી નિર્ભય મન, વિચરઈ નગર મઝારિ;
જિમ ^૫મયંગલ મદ ઝરતો, મદ મોકલ અતાર,
વિણુ અંકુશ ઇચ્છાચારી, તિમ એહુ કુમાર. ૨૫

જિણ દિસી મન માનઈ, તિણિ દિસી પેઈસઈ ગેહ,
ધન-પરિજનો ^૬વણસાડે, કામ વસઈ નિસનેહ;
લોક ગરીબ કહૈ, કિમ તિણસૂં ફેરી વાચ?,
નગર ખરાબ કીયૌ, નવિ જાણઈ ભૂપ સાચ. ૨૬

૧. શેઠાઈ. ૨. શાણપણું=ચતુરાઈ. ૩. ગજેન્દ્ર. ૪. લગાર, જરા પણ. ૫. હાથી. ૬. વિણસાડે=નાશ કરે.

આગી જલ્યા નર, સરણઈ અગનિતાણઈ,
ફિરિ હોઈ તો છૂટઈ સબ કષ્ટ, ન દૂજો કારણ કોઈ;
ચાલહુ સર્વ મિલિ માહાજન ભૂપતિ પાસિ,
'કઈ નિજ કુમર નિવારો, કઈ સબ છોડાં વાસ.'

૨૭

ઇમ ધીરજ ધરિ ચલ્યો, મહાજન 'મેલિ વૃંદ,
ભેટિ ધરિ ભેટ્યો, નરપતિ સુખ-વૃંદ;
પૂછઈ ભૂપતિ 'સુખઈ, રહો હમ વાસી,
કિણિ કારણી મિલિ આયા, આદરસૂં હમ પાસિ?'

૨૮

તબ કર જોડિ ય બોલઈ એ, 'કવડો તિહા વાણિ,
'તુમ રાજઈ સબ લોક સૂખી, રહઈ તા હિત જાણિ;
સાહિબ! સંભલિ વીનતી એક, પ્રજા માય-બાપ,
અગડદત્ત તુમ કુમર નગર, બહૂં કરઈ સંતાપ.

૨૯

ખમ્યો ઘણા દિન ઉપદ્રવ, કોડિ વિણાસ,
ભૂપતિ-સૂત જાણિ નવિ, બોલ્યા ઇણિ પુરિ વાસ;
હિવઈ અકારજ કરઈ ફિરતો, નીસદિન તૂં રાખિ.
ઇણિ વચને રાજાનઈ, દીધી સગલે 'સાખિ.

૩૦

ભૂપતિ સંભલિ વચન, મહાજનનઈ દેઈ માન,
'તુમ પૂહ્યો હુ રાજકુ[મ]રનઈ કહુ 'નિદાન;
ઇમ કહિ સર્વ માહાજન, ધરિ મૂક્યો તણિવાર.
રાજા રાજસભા તજિ, તેડ્યો રાજકુમાર.

૩૧



ફૂલ :

રાજા કોપઈ ધમધમ્યો, જિમ ઘૂત અગન મઝરી;
સૂતો સાપ જગાવિયો, તિમ સોચઈ ન વિચાર. ૩૨

લોચન લાલ કરી તિહાં, ભૂકુટિ ચાઢિ 'નાલાડિ;
અધર ડસી દોઈ કર દાસી, ભૂપ ભાણઈ નિર્ધાડિ. ૩૩

ઢાલ : ૨, લે ચલી રે વાલેરઈ - એહની.

કહઈ ભૂપતિ નિજ સૂત ભણિ, 'તૂં મૂઝ વંસ કુઠાર લલના;
કુલ-કલંક તૂં અવતર્યો, કુલહ ઉડાઈ 'છાર લલના.' ૩૪

કુમર સૂણઈ ભૂપતિ કહે, અગડદત્ત અદીણ લલના;
નિજ અવગુણ જાણિ ઘણા, બોલઈ વચન ન લિણ લલના. ૩૫ કુમર૦

'જિણ કુલી હય-ગય-રથ ઘણા, પાયક બહુ પરિવાર લલના;
અંતેઊર સુંદર ઘણા, તિ કિમ ફિરઈ ગમાર? લલના.' ૩૬ કુમર૦

'સોઈ સોનો કીજઈ કિસો?, જિણિનઈ તૂટઈ કાન લલના;
ખિર-ખાંડ કિણિ કામનો? ફૂંટઈ પેટ નિદાન લલના. ૩૭ કુમર૦

વદ્ધભ સોનાની છૂરી, પેટ ન મારઈ કોય લલના;
પૂત કપુત ન રાખિયો, જિણ કુલ-અપજસ હોય લલના. ૩૮ કુમર૦

તેઈ અપરાધ ઘણા કીયા, તેહ સહ્યા સૂત જાણિ લલના;
હિવ સૂપૂ પ્રજાસૂ પુકારતી, વાસ તજઈ દુખ આણિ' લલના. ૩૯ કુમર૦

પ્રજા ગઈ રાજા ગયો, પૂચો પાંચે હોઈ લલના;
ઠાકુર કુડ સારિખો, જો ધન લોક ન કોઈ લલના. ૪૦ કુમર૦

ઉચ સંગી તજી નીચસૂં, માડે નેહ અપાર લલના;
 ૧વિસની અન્યાઈ સદા, માત ઉદર રહ્યો બહુ ભાર લલના. ૪૧ કુમર૦

નારિ કુનારી કુભૂપતિ, અને પૂત ૨કુમિત લલના;
 ઇણિ સંગતિ દુખ પાઈયે, દિન પ્રતિ હોઈ વિપરીત લલના. ૪૨ કુમર૦

ધન-ધન સાગર સ લહિયે, જે રાખે વિચિ આગિ લલના;
 જેમ ૩સનીસર રવિ-ઘરઈ, તિમ તૂ નહિ મૂઝ લાગિ લલના. ૪૩ કુમર૦

જિમ જલ સિચ્યો લાકડો, નવિ જલ બોલે તાસ લલના;
 તિમ મુઝ તિમ સુત તૂં અવગુણી, કિમ મારુ નિજ પાસિ?' લલના. ૪૪ કુમર૦

તીન પાન બીડો દીયઓ, હુંઉઅ ૪પૂઠો રાય લલના;
 કુમર આંખી તબ ઊઘડી, ૫દેશોટો દીયો રાય લલના. ૪૫ કુમર૦

મદ ઉન્માદ ભૂલી ગયો, ચેતિઓ ૬હીયઈ વિચાર લલના;
 જનની પગિ લાગિ, બોલઈ તિહાં કુમાર લલના. ૪૬ કુમર૦

‘માત! તાત! તીરથ તુમે, હું તૂમ બાલ અજાણ લલના;
 તુમ સીરી હું ખેલ્યો ઘણો, ખમેજ્યો અવગુણ ઠાણ લલના. ૪૭ કુમર૦

માત-તાત વિહડે નહી, જો કપૂત સૂત હોઈ લલના;
 એહ ઉખાણો વહિ ગયો, હિવઈ કરમ પરખ્યા હોઈ’ લલના. ૪૮ કુમર૦

શ્લોક :

કવિરકવિ: પટુરપટુર્ધીરો ભીરુશ્ચ કુલજ:।

કુલેન હિનો ભવતિ પુમાન્ નરપતે: કોપાત્ ॥૧॥

ફૂલ :

ભમરાએ દિન કઠિન હિ, સહિ અપાણે સરીર;
જબ લગી વીકસે કેતકિ, તબ લગી બઈસઈ કરીર. ૪૯

કંત ભમંત ન લજીયઈ રે, વઈરી ^૧અસમસ્થ;
ના જાણું કોઈ મિલઈ, તારણ-તરણ સમત્થ. ૫૦

બપયૌ ત જલ પીયઈ, જંઘણઉ નવિ દેઈ;
માણ વિહૂંણૌ ધરણિ તલિ, મરઈ ન ચૂંચ ભરેઈ. ૫૧

કવિત્ત :

કિણિ કાલ વર તુરીય ચંપિ આસણ બઈસીજઈ,
કિણિ હી કાલિ ^૨પાણહિ પાયા ન હુ ^૩પૈહિરણ પુજઈ;

કિણ હિ કાલ કપૂર સરસ તંબોલ ન ભાવઈ,
કિણિ કાલી ^૪ખલિ-ડલિય ^૫ટુક મંગતા ન પાવે;

કિણિ કાલિ વર કામની, ભત્ત ન ભાવઈ ઘી સરસ,
જિણિ ^૬છંદ દેવ વાવઈ, પડઈ તિણિ છંદ નાયઈ પુરસ. ૫૨

નિજ અવગુણ જાણી કરી, છોડઈ કુમરઉ દેસ;
સબ સાથિ નિજ ઘરી રહ્યા, દુખમાંહિ સાથિ ન લેસ. ૫૩

ઢાલ : ૩, રાગ-મારુ.

કુમર ચાલ્યો ધરિ સાહસી એકલો રે, બીજો ખડગ સહાય;
ગામ-નગર-પુર છોડતો રે, કરમ કથા ન કહાય. ૫૪ કુમર૦

પુર-પુર અદભૂત અચરીજ દેખતો, લંઘ્યા દેશ અનેક;
વાણારશિ પુર પુહતો સાહસી રે, દેખે નગર વિવેકે. ૫૫ કુમર૦

જૂથ ભ્રષ્ટ જિમ પુર વિચરઈ રે, ફિરઈ અગડદત્ત ઠામિ;
મન 'અમરસ વિણીહી સો બોલે નહિ રે, પર-ઉપગારી ઠામ. ૫૬ કુમર૦

ભાવ 'લખઈ પર પુરુષ મિલતાં રે, વિદ્યા ચઉદ નિધાન;
કરુણાનીધી દેખી તસ પાએ નમે રે, રાજકુમર સુપ્રધાન. ૫૭ કુમર૦

ફૂલ :

તિણિ દેસઈ ન જાઈયઈ, જિહાં અપણો ન કોઈ;
સેરિ-સેરી હિડતાં, વાત ન પુછઈ કોય. ૫૮

સેઉ સબ જૂગમિત કરી, બરનઈ કિહિ ઠોર;
સબ જૂગમિત કરી સકઈ, તો એક મિત ઈક ગામ. ૫૯

ઢાલ :

કલાચાર્જ પૂછેં તિહાં કુમરને રે, 'કુણ તૂં? કુમર! પ્રકાસિ';
અગડદત્ત એ સહૂં સાચો કહિઉ રે, સાભલિ 'સગુરુ ઉલાસિ. ૬૦ કુમર૦

કલાચાર્જ કહે 'સૂખેં ઇહાં રહો રે, સીખો કલા અભ્યાસ;
હય-ગય-રથ-ધન-પરીજન તાહરઈ રે, ગુપત ન કહિજ્યો નિવાસ.' ૬૧ કુમર૦

કલાચાર્જ નારીસું ભાખિયો રે, 'મૂઝ બંધવ સુત એહ;
સુખઈ રહે તિહાં નિજ ઘરી સારીખો રે, સીખઈ કલા સસનેહ'. ૬૨ કુમર૦

હય-ગય-રથ-હથિયાર કલા સદા રે, સીખઈ સગુરુ પસાય;
કલા 'બતરી સીખ્યો વિનયસ્યું રે, વિસન તજિ દુખદાય. ૬૩ કુમર૦

ગુરુ-ઘર પૂઠઈ વિસ્તર બાગમઈ રે, કરે કલા અભ્યાસ;
દિવસ-સમઈ સહૂં એ વંછિત મિલે રે, દિન-દિન લીલ વિલાસ. ૬૪ કુમર૦

૧. અમર્ષ. ૨. ઓળખે. ૩. સદગુરુ. ૪. બાવતરી=બહુંતેર.

દૂહા :

- ઇણિ અવસરી તિણિ નગરનો, સેઠ બંધુદત્ત નામ;
તાસિ મહલ વન પાસઈ, તિહાં જિહાં કુમર વિશ્રામ. ૬૫
- તસૂ બેટિ અતિ વદ્ધભા, મદનમંજરી નામ;
‘મહોલિ ગોખી બઈકિ તિહાં, પેખઈ કુમરસૂ તામ. ૬૬
- અદભૂત રુપ કલાનિલો, દેખિ રાજકુમાર;
રાગ ધરી કુમરી તિહાં, મિલવા પ્રિતિ અપાર. ૬૭
- ગઉખિ ચઢી ફલ-ફૂલ બહૂં, નાખઈ કુમરી તેમ;
કુમર કલા-રસિ નવિ ગિણઈ, સુખ તજિ વિદ્યા-પ્રેમ. ૬૮
- કામાતુર અતિ સુંદરી, મદનમંજરી આઈ;
એક દિવસ મારે દડો, કુમર પૂકિ કુસુમાય. ૬૯
- તબઈ કુમર ચિત આપણઈ, ચિંતઈ ‘કવાણ સુબાલ?;
કુસમ ગુછ મારઈ ઇહાં, ફિરી દેખઈ તતકાલ.’ ૭૦

ઢાલ : ૪, સૂગુણ સનેહિ મેરો લાલા - એહની. [રાગ: કેદારો ગોડી.]

- દેખઈ કુમર મહૂંલ દિસિ બારી, અદભૂત દેખી સુંદર નારી;
રુપ અનોપમ નાગકુમારી, આપ વિદાતા હાથી ^૨સમારી. ૭૧
- નખસિખ ભૂષણ-જડિત તસૂં દેહા, માનું કામ-વધૂ રતિ એહા;
હાવ ભાવિ વિભ્રમ સુવિલાસ, કામિજન-મન પૂરણ આસ. ૭૨
- જિણ દીકઈ તાપસ તપ ચૂકઈ, માહાદેવ પણિ તાલિ મૂકે;
ચિતઈ કુંમર ચિત્રામ વણાઈ, અથવા પરતખિ અપછર આઈ. ૭૩

કુમર આનંદિઓ મનહિ વિમાસઈ, પૂછઉ ‘કવણ? કિહાં તુમ વાસઈ?;
કવણ કાજિ ઇણ ઠામિ?, કુસમ-દડઉ માર્યો કીણી કામઈ?’ ૭૪

પૂછઈ કુમર ‘કવણ તું બાલા?, ઇહાં ઊભી કિણિ કામિ રસાલા?;
વિદ્યારથી કલા અભ્યાસઈ, કરતાં કાંઈ ખોભઈ સુવિલાસઈ?’ ૭૫

એમ સૂણિ કુમરી ફિરી ભાસઈ, વદનિ દંત-વર-કુસુમ વિકાસઈ;
‘બંધુદત્ત પુર સેઠ કહાવઈ, તાસ સૂતા હું રુપ સુભાવઈ. ૭૬

મદનમંજરી નામ વિચારી, ચઉસઠી કલા ચતુર વર નારી;
હું પરણી ઇણ નગર મઝારી, તું દિઠો હિવ દાસી તુંહારી. ૭૭

જિણિદિન સુંદર રૂપ સૂકામા, તૂ દિઠઉ સ્વામિ અભિરામા;
તિણિ દિન થઈ મૂઝ ચિંત ન ઠામ, નીસ-દિન જપૂં તુહારો નામ. ૭૮

દૂહા :

ગંધ કસોટિ નાસિકા, શ્રવણ કસોટિ વચણ;
જીભ કસોટિ સ્વાદ હઈ, રુપ કસોટિ નચણ. ૭૯

તબ લગિ કુરઈ વિવેક, ચિત્ત ગ્યાન ધ્યાન ગુણ ગાન;
પ્રિય સંગતિ જબ લગી ન હુવૈ, લાજ ^૧કાન કહિ માન. ૮૦

ઢાલ :

જો મૂઝ કહ્યો ન કરે કુમાર, તો મૂઝ જિવ કવણ આધાર?;
જબ લગિ મિત ન કિજે કોય, તબ લગિ આત્મ સૂખિયા હોઈ. ૮૧

મેં તુમસૂં હિત પ્રિત વણાઈ, ^૨સંગટ ઘાલ્યો જિવ લગાઈ;’
ઈણિ વચને કુમર તિહાં વિચારઈ, ‘મૂઝ વિણ નારી મરે ^૩નરધારેઈ. ૮૨

દસે અવસ્થા કામિ પાવેં, ભારથ ગ્રંથ કહિયો કવિ ભાવે;
પહેંલિ ચિંતા સંગમ ચાહઈ, તો મનિ સૂધો પ્રેમ નિવાહેં. ૮૩

૧. શરમ. ૨. સંકટ. ૩. નિરધાર=નક્કિ.

દૂહા :

ચંતા સંગમ-મન સહી, ^૧તતું ^૨તાતો ^૩જુર હોઈ;
દાજઈ તનૂ ભોજન અરુચિ, મૂરછા ^૪સતિમ હોઈ. ૮૪

તનૂ ઉનમાદસૂ આઠમી, નવમી પ્રાણ-સંદેહ;
કામાતુર દસમિ મરઈ, દસે અવસ્થા હોઈ. ૮૫

ઢાલ :

ઇમ જાણિ ધરિ અધિક સનેહ બોલઈ કુમર ચતુર ગુણગેહ;
સંખપુ[ર] સુંદરનૃપ સૂજાત, અગડદત્ત હુ કુમર વિખ્યાત . ૮૬

સિખાણ સકલ કલા ઇહાં આયો, હિવે હુ કરી અભ્યાસ સિખાયો;
તબ લગ ઘરે રહો પ્રિત ઘરેઈ, ^૫ઇહાંતે ચાલિસી તુમને લેઈ'. ૮૭

ઇમ કહિ પ્રિતિ વચન સમઝાઈ, મદનમંજરી ઘર પહુંચાઈ;
કુમર મગન મન વિદ્યા ધારઈ, જે વિદ્યા મનવંછિત સારઈ. ૮૮



કાવ્યં

વિદ્યા નામ નરસ્ય રુપમધિકં, પ્રચ્છન્નગુપ્તં ધનં,
 વિદ્યા ભોગકરી ય સસરવૂ? કરી વિદ્યા ગુરુણાં ગુરુઃ।
 વિદ્યા બન્ધુજનો વિદેશગમને વિદ્યા પરં દેવતા,
 વિદ્યા રાજસપૂજતે ન હિ ધનં, વિદ્યા વિહિનઃ પશુઃ॥ ૧ ॥

દૂહા :

અગડદત્ત વિદ્યાનિલો, આપ હૂઉં ^૧અસવાર;
 નગર ફરતે સાંભલ્યો, કોલાહલ વિસ્તાર.

૮૯

ઢાલ : ૫, સરવણિયાનિ. [અથવા સરવર ખારો હે નીર-એ દેશી.]

કોલાહલ સંભલે કુમાર, જાણે સમુદ્ર કલોલ અપાર;
 અગનદાહ જિમ બહૂં જિણ બોલ, અથવા વેરી-^૨કટક હલોલ.

૯૦

હાકો હાકિ કરઈ જિણ ઘણા, દેખઈ કુમર લોક પુરતાણા;
 દિઠો ગજ છુઠો જમ કાલ, પગ-સાંકલી વિણ ^૩મેઠ ^૪કરાલ.

૯૧

મદ મોકલ બંધન તોડતો, ધાવે પુર-ઘર-તરુ મોડતો;
 સૂંડાડંડ કરઈ જણ ધાય, દેખિ કુમર તણિ દસિ ધાય.

૯૨

ધાયો ગજ દેખિ અસવાર, તવ પુર લોક કહઈ તણિવાર;
 'રે! રે! સુભટ જૂવાન કુમાર!, ગજ મુખ છોડિ જાઈ ગમાર.'

૯૩

અગડદત્ત ચિંતે ઇણ ઠાઈ, 'ખત્રિ સંકટિ કિમ ટલિ જાઈ?;
 સૂર સુભટ વંછઈ સંગ્રામ, જો મરીયે તો અવિચલ નામ.'

૯૪

૧. ઘોડેસવાર થયો. ૨. સૈન્ય. ૩. મહાવત. ૪. વિકરાલ. ૫. ક્ષત્રીય.

કવિત્ત :

સૂક્ત વિણ જ કિજિયઈ હાનિ જસ હોય મૂલમહિ,
 સૂક્ત દાન મધિઈ આસ પૂંજઈ ન જાસ પહિ સોઈ;
 ગુરકત સેવિયેઈ પરમ તંત, નહિ જાણઈ,
 સૂક્ત કામ કિજિયઈ પંચ જસૂ ભલો ન માનઈ;
 ભણિ જોધ સ બોલ ન બોલિયઈ સજન સૂણ તન ઉદ્ધસઈ,
 કરવાલ સૂક્ત ઘહિડ બિઈ જાણણિ દોસ દુજણ હસે. ૯૫

ઢાલ :

૧સીકૃત ઘોડઈ ચઢીઓ કુમાર, જો ભાજેં લાજેં હથીઆર;
 આપો આપાસ બાહિ કરી, બોલાયો ગજ નિર્ભય કરી. ૯૬

મદઝરતો એરાવાણ જેમ, કોપઈ સૂડ ઉલાલે તેમ;
 જાણે પર્વત ધાયો જાય, મઈગલ કુમર મિલ્યા બેહુ આય. ૯૭

તબઈ કુમર નિજ વસ્ત્ર ઉછાલિં, નાખઈ ગજ આગલિ તિણિ તાલ;
 ગજ જાણ્યો એ પુરસ મહંત, રીસઈ ધમ-ધમતો દેઈ દંત. ૯૮

કુમર તબઈ ગજ પૂઠઈ જાઈ, મારઈ પ્રબલ મર્મના ધાય;
 જિમ-જિમ કુમર ફિરઈ ગજ પાસિ, તિમ-તિમ ધાવઈ રીસ નિવાસ. ૯૯

૨ખીજે ગજ તિમ મૂકે ઘાઉ, કુમર રમેં બાજિગર દાઉ;
 ઘૂમે મઈગલ કરી સારસી, ૩મૂદ મૂકિ થાકો ધસમસિ. ૧૦૦

વસિ આણો જાણો ગજ બંધી, કુદિ ચડ્યો તદિ ૪મેંગલ-બંધિ;
 એરાવાણ જિમ બૈસઈ ઈંદ, અગડદત્ત તિમ ધરઈ આણંદ. ૧૦૧

તિણિ અવસરી નિજ મહોલ મઝારી, દેખે નૃપ અંતેઉર નારી;
 પૂછઈ તબ સેવકનઈ રાય, 'કવાણ જૂવાણ? શુભટ કહેવાય. ૧૦૨

અતિ સૂંદર ગુણ-મંદિર દોઈહ, જાવઉ 'નરતિ કરઉ કુણ એહ?';
 કુમર ભેદ નવિ જાણે કોય, એક પુરુષ તબ બોલે જોય. ૧૦૩

‘સામિ! કલાચાર્ય ઘરી એહ, સીખઈ સર્વકલા ગુણગેહ’;
રાય બોલાયઉ તે ગુરુરાય, પવનચંડનઈ પૂછે ભાય. ૧૦૪

‘કહો ગુરજી! કવાણ એ જાણ?, હય-ગય સાધક ચતુર સૂજાણ;
‘સાહસીખ અતિ સૂર સંગ્રામ, કવાણ જાતિ? કુણ? કેહનઉ નામ?’ ૧૦૫

અભયદાન માગિ રાય પાસિ, કુમર સુરુપ કહ્યો સૂપ્રકાસિ;
સંભલિ પૂરવ ચરીત વિસાલ, મન સૂધી આનંદિઉ ભૂપાલ. ૧૦૬

કવિત્ત :

ચંદ્રણ જિણિ વની હોય, સોઈ વન કહૂં એક દિસઈ,
સો પન્નગ કહું ઇક જાસૂ, નિર્મલ મણિ સીસઈ;
‘મૂતાહલ જિણિ સીસ સોઈ, ગજ કહું ઇક પાવઈ,
જિણિ ઘરિ હિરા ખાણી, હોત સોઈ ગિર કહું ગાવઈ;
કહી માન દાન ઉપાગાર જિય ‘પરતિય થઈ તન-મન અટલ,
મહિ પુરુષ કેઈ સીહ અલપ હંસ તુછ બહુ કાક કલિ. ૧૦૭

મુકિઉ ભૂપતિ પૂરષ ‘પહાણ, તેડઉ કુમર ચતુર ગુણ જાણ;
‘રાજકુમર! વીનવીઉ રાય, રાય બોલાવે સભા મઝાર.’ ૧૦૮

ચાલ્યો કુમર હિયે સાવધાન, ગજબંધિ ભેટ્યો રાજાન;
અગડદત્ત પગ લાગે જામ, ભૂપતિ હિયે લગાયો તામ. ૧૦૯

અતિ આદર આસન-તંબોલ, આપઈ ભૂપતિ ઘરિ કલોલ;
ઉતમને નાદૈ આદરમાન, ઉત[મ]પુરુષ મહોત સુખ-દાન. ૧૧૦

દૂહા :

આવ નહે આદર નહિ, નેહ નાહઈ નરખત;
સૂજન તિહાં ન જાઈયે, જો કંચન વરખત. ૧૧૧

દેખત વદન [ન] ઉલસઈ, ઉઠત ન મલે ધાઈ;
આદર માન વિવેક વિણ, અપત અપતે કો જાયે. ૧૧૨

આય આવન બસણો, નેણ નમે મેલે તાર;
આણપુછ્યો ઉતર ભયો, સમજત જ્ઞાનાહિ ગમાર. ૧૧૩

ઢાલ :

રાજા આદર પામિ કુમાર, બેઠો ^૧વનઈ કરી તિણવાર;
રાજા રાજસૂત્રા નિરખંત, દેખી ^૨સૂયાણ નયાણ વિકસંત. ૧૧૪

‘અહો-અહો! ઉત્તમ નર એહ, ખત્રિયવંસ અમોલક દેહ;
સીહ ^૩તણેજામે સીહ, ગજ-ગંજણ અરી-દમણ અભિહ. ૧૧૫

ઉતમને ઘરી ઉતમ હોઈ, આંબે તોરણ બાંધઈ કોઈ’;
અદ્ભૂત રુપ વિનય ^૪ગુણઘેહ, રંજિયો રાજા ચિત વિસેષ. ૧૧૬

ગાહા :

કો ચિત્તેઈ મયૂરં?, ગઈં ચ કો કુણઈ રાજહંસાણં ? ।
કો કુવલયાણ ગંધં?, વિનયં ચ કુલપ્પસૂયાણં ॥૧॥

વિણઓ મૂલં પુરીસત્તણસ્સ, મૂલં સીરીએ વવસાઓ ।
ધમ્મો સૂહાણ મૂલં, દપ્પો મૂલં વિણાસસ્સ ॥૨॥

રાજા પુછઈ આદર દેઈ, ‘વિઘા કવાણ ભણ્યા તુમ ભેઈ?’;
તવ સીર નિયો કિયો કુમાર, ઉત[મ] લક્ષણ એ સંસાર. ૧૧૭

વિષધર ચાલેં નિયેં સીસ, વિહુ ઉચે પુઠે રીસ;
^૫ઠાલો નેવર વાજેં ન્યાય, ઉત્તમ નિજ ગુણ કહણ ન જાઈ. ૧૧૮

૧. વિનય. ૨. સુજન=સજ્જન. ૩. તનય=બચ્ચુ. ૪. ગુણઘેહ. ૫. ખાલી.

પવનચંડ ગુરુ બોલે તામ, 'કલા બહોતરી જાણે સામિ!;
ઉતમ વિદ્યા ગુણ ભંડાર, ઉતમ કુલ ઉપનો કુમાર. ૧૧૯

હય-ગય-રથના જાણે મર્મ, ધનૂષ-બાણ-હથિઆર સુકર્મ;
છલ-બલ કોતક જાણે સર્વ, પાણિ લવલેસ ન આણે ગર્વ. ૧૨૦

રાજા રાજસૂભા ગુણી સૂણી, ચક્રિત રહ્યા દેખિ અધિપતિ ગુણી;
ગજ છાલ્યૌ કર સારસી, કર કંકણ કેહિ આરસી? ૧૨૧



ફૂલ :

- કંસાસુર કોરવ કરણ, રતિ-પતિ રાવાણ રાણ;
ગર્વ પ્રમાણ ^૧ગમાડિયા, રાજ-રીઘ મંડાણ. ૧૨૨
- આપો ઘણો ન માનિયેં, પર નંદિયે ન કોયે;
અજ હું સલંબા દિહડા, ક્યા જાણુ ક્યું હોઈ?. ૧૨૩
- ઈણિ અવ[સ]ર તિહાં આવિયો, ભેટ ફૂલ-ફલ લેઈ;
સકલ લોક વિવહારીયા, વિનતિ એક કરેઈ. ૧૨૪
- ‘સામી! સંભલ તૂ ઘણિ, ઈણિ નગરી રખવાલ;
પણિ હવેં નિરધન સખ હૂઆ, ^૨હરય ચોર વિકરાલ. ૧૨૫
- ઈદ્રપુરી નગરી હુતિ, બહુ ધન લખમી-વાસ;
હિવેં દરદ્ર નગરી હુઈ, રક્ષા હોઈ ન તાસ. ૧૨૬
- દુષ્ટ ચોર નિર્ભય ફરે, વિદ્યા ચોર પ્રચાર;
ખાત્ર ખણિ ધન હરે, કરિયઈ ભૂપતિ! સાર.’ ૧૨૭
- કોટવાલ તેડ્યો તિહાં, કોપ ધરી ભૂપાલ;
‘કાઈ રે! દુષ્ટ નગર રહ્યો?, તુ કેહો રખવાલ? ૧૨૮
- પુત્ર સરીખી મૂઝ પ્રજા, ચોર દુષ્ટ હરિ જાઈ;
જિવતા મૂઆ તુમે, જો રક્ષા ન કરાઈ.’ ૧૨૯
- કોટવાલ ફિર વિનવે, ‘હુ ભાગો પુર જોઈ;
રાતી-દિવશિ મે દુખ સહ્યા, હાથિ ન આવે સોઈ.’ ૧૩૦

ઢાલ : ૬, જય-જય સજન સાહસી - એ દેશી.

- તિણિ અવસર બોલ્યો તિહાં, અગડદત્ત બલધારી રે;
‘ચોર-^૩સોર વારુ સહી, જો હોવે સિખ તુમારી રે.’ ૧૩૧

૧. ખોઈ બેઠા. ૨. હરણ કરે છે=લૂંટી લે છે. ૩. પોકાર.

- જય-જય સાહસ સીધિ લહિજિ રે;
રાજ કાજ ધન સંપદા, સાહસ લિલ કરીજે રે.
- રાજા લોકસભા સહુ, હરખિત વદન વધાવે રે;
પુરજણ સયલ વિદા કરી, ભૂપતિ કુમર શિખાવે રે. ૧૩૨ જય૦
- ‘દુષ્ટ દમન વછ! દોહિલો, કરજ્યો સાહસ સાચઉ રે;
પરવત ખણવો નખ કરી, કામ નહિ ઇહા કાચો રે.’ ૧૩૩ જય૦
- કુમર કહે કર જોડીને, ‘ભૂપક! સૂણો મૂઝ વાણિ રે;
સાત દિવસમહિ હણાં, દુષ્ટ ચોર બલ પ્રાણિ રે. ૧૩૪ જય૦
- જઉ ન લહુ દિન સાતમે, તો કરુ અગનિ પ્રવેસો રે;
એ પ્રતિગન્યા માહરી, ટાલૂ નગર કલેસો રે.’ ૧૩૫ જય૦
- સભામાહિ પેરાવિઉ, ભૂપતિ દેઈ ‘સેબાસો રે;
ભેટ ફૂલ ફલ-દિયા, ‘સૂભ આસીસ’ ‘સૂભાસિ રે. ૧૩૬ જય૦
- કુમર પ્રણામ કરી તિહાં, કલાચાર્ય પગે લાગે રે;
હાથ જોડિ ઉભો હુંઓ, તુરત સીખ તિહાં માગઈ રે. ૧૩૭ જય૦
- ખડગ સહાઈ કર લિઓ, સાચો સાહસ ધાયો રે;
વેસ્યા-કંદોઈ ઘરે, ચોરઠામ સૂવિચારો રે. ૧૩૮ જય૦
- ‘ઘર-કલાલ પાણિઘટઈ, જૂવાઘરમાંહિ જોવઈ રે;
મઢ સૂના દેવલ ભમઈ, પર્વ હાટ છપિ સોવઈ રે. ૧૩૯ જય૦
- રાતિ ચઉક્ક ચચરઈ ફીરઈ, ‘ગુપતિ વેષ ધરી સૂવે રે;
ઈમ કરતાં છઠઈ દિનઈ, ચોર ન લલ્હો ‘આલોચઈ રે. ૧૪૦ જય૦
- દિવસ સાતમઈ ચિતવઈ, ‘ચિંતાતર મન સોચે રે;
‘હિવઈ નિજ દેશઈ જાઈયઈ, તાત પાસી જાવો વ્યાપઈ રે. ૧૪૧ જય૦

અથવા વનવાસી હોઉ, આજ ચોર જો નાવે રે’;
વલિ ચિંતે ‘સાહસ ધરઈ, વંછિત કરીજઈ પાવઈ રે.

૧૪૨ જય૦

શ્લોક :

રાજ્યં યાતુ શ્રિયો યાન્તુ, યાતુ પ્રાણોઽતિદુર્લભઃ ।
યા મયા સ્વયમેવોક્તા, વાચા મા યાતુ શાશ્વતી ॥૧॥

ગાહા :

કિંતુ ન જૂતં એયં, નિમ્મલકુલસંભવાણં પુરીસાણં ।
જં કિત્તીયં જીહાએ, પઢિવન્નં ન અન્નહા હોઈ ॥૨॥
છિજ્જહ સીસં, તહ હોહ બંધણં, ચયહ સવ્વહા લચ્છી ।
પઢિવન્ન-પાલણેસું, સુપુરીસાણં જં હોઈ તં હોહ ॥૩॥

દૂહા :

વચન કહિઓ પાલઈ ખરો, પુરષ તેહનો નામ;
હાહ ભાર બીજા ફિરઈ, ઉપરી બાંધ્યો ચામ’.

૧૪૩

ઢાલ :

ઈમ ચિંતા વસિ ^૧આણમણો, ભમ્યો સકલ પુર આસઈ રે;
નગર છાંડિ બાહિર વનઈ, જાઈ બઈઠો તરુ પાસઈ રે.

૧૪૪ જય૦

છાંહ સીખર સહકારની, સીતલ પવન સૂવાવઈ રે;
^૨ગલહથો નીચું જોવઈ, ચિહુદિસિ દીણ સભાવઈ રે.

૧૪૫ જય૦

એણ સમય તિહા આવિઉ, સિન્યાસી શિર-મૂંડે રે;
લાલ વસ્ત્ર ફુંડી કરી, ચમર ગણૈત્રી ડૈ રે.

૧૪૬ જય૦

રક્ત નયન બિહામણા, કઠિન કેસ કર લંબૈ રે;
લઘુ જંઘા વિસ્તર હિયઈ, દૂઢ શરીર મુનિ તૂંબૈ રે.

૧૪૭ જય૦

મુખિ બુડ-બુડતો તુદતો, આયો છાંહ સૂઠામૈ રે;
કુમર દિઠો ઘિર મનઈ, 'ચોર સહિ એ નામૈ રે.' ૧૪૮ જય૦

કહે સન્યાસી કુમરનૈ, 'કિમ વછ! ચિંતા દિસૈ રે?;
કિણ કામઈ ઇહાં આય રે?,' સા પુરુષ વિસવાવિસૈ રે. ૧૪૯ જય૦

^૧લખ્યૌ ભાવ કુમરેં તિહાં, બોલૈ વાત ^૨વાણાઈ રે;
'હુ દારિદ્રિ નિરધનિ, તિણિ સોચૂં ઇહાં આઈયો રે. ૧૫૦ જય૦

હીણકર્મ જે માંગિવો, તે તુમ પાસૈ કિજઈ રે;
તુમસા પુરીસ મહાબલિ, મૂજ માંગ્યો ધન દિજઈ રે.' ૧૫૧ જય૦

કવિત્ત:

નહી કછૂ કઠિન સંગ્રામ, નહિ કછૂ અટવિ ગાહન,
સિંહ ચોટ નહિ કઠિન, કઠિન નહિ પાવક દાહન;

પન્નગ મુખ નહી કઠિન, શૃંગ પર્વત તૈય રીતઈ,
પંથ ચલાણ નહિ કઠિન, છાંડિ પ્રિતમ નિજ ઘરતઈ;

કહિ માન ટેક ભંજન મહા લઘુતા કારણ નૂર હર,
સબ લોક નિંદ ગાતિ મતિ હરણ, કઠિન મગન સબ અવર. ૧૫૨ જય૦

તબ સન્યાસી તિહાં કહે, 'હું તુઝ વંછિત દાઈ રે;
દાલિદ્ર ભંજૂ ધન કરી, મૂજ પૂઠઈ તૂં આઈ રે.' ૧૫૩ જય૦

'તુમ પ્રસાદ ધન હું લહું, તો મુઝ દાલીદ્ર ભંજો રે';
કુમર કહે 'હુ બાલકો, તુ મુઝ ગુરુ કહાવૈ રે.' ૧૫૪ જય૦

સન્યાસી ઇમ સીખવિ, ખિણમાહિ વનમૈ ધાવૈ રે;
કુમર ન દેખૈ ચોરનૈ, રાતિ હુઈ ફિર આવૈ રે. ૧૫૫ જય૦

આય કુમર પાસે કહૈ, જલહલતૈ કરવાલૈ રે;
ઠારુણ ફરસી કર ધરી, લક્ષણ ચોર સંભારૈ રે. ૧૫૬ જય૦

‘ઉઠ પુરુષ માહાબલિ, હિવઈ તુઝ ઠાલિદ્ર ભંજૂ રે;
મૂજ પૂઠે નીરભય ચલે, જિમ તુઝ મન હૂ રંઝુ રે’. ૧૫૭ જય૦

કુમર ખડગ નિજ કર ગ્રહ્યૌ, સયલ હથિઆર સંભાલૈ રે;
ઉઠ્યૌ કેસરી સીંઘ જયું, નિજ કારજ મન ચાહૈ રે. ૧૫૮ જય૦

સીંઘનાદ કરી કલકલિ, પગ દાદ રીધક ચાલૈ રે;
આગૈ ચોર કુમર પાછૈ રે, ધનવંત ઘેહ સંભાલૈ રે. ૧૫૯ જય૦

તુરત નગર પહુતા બેહુ, એક ઈસ્વર ઘર દેખિ રે;
ખાત્ર ખણ્યો નિર્ભય તિહાં, ધન કાઢ્યૌ બહુ પેખિ રે. ૧૬૦ જય૦

કાઢિ પેટિ ધન ભરી, ધૂરત પાપિ ચોરૈ રે;
સર્વ ભલાઈઓ કુમરનૈ, આપ વલિ બલ ફોરૈ રે. ૧૬૧ જય૦

જાય ધરમસાલા જિહાં, સૂતા મલિ ભીખારી રે;
દેઈ ઠોકર તે જગાવિયા, ‘ઉઠઓ દિઉ ધન ભારી રે.’ ૧૬૨ જય૦

ભિક્ષાયર આગઈ કરી, જિહાં કુમર તિહાં આવૈ રે;
તણિ માથઈ પેટિ ધરી, ચાલ્યૌ લેઈ સૂહાવઈ રે. ૧૬૩ જય૦

હાકો હાકિ કરૈ ઘણો, મૂખ બોલૈ બલ ધારી રે;
‘જો મૂજ મૂખ કોઈ આવસ્યૈ, સોઈ સૂર નિરધારી રે’. ૧૬૪ જય૦

ચિંતે કુમર ‘ઇહા હણું, તો ઇણ ઠામ ના પાવૈ રે;
કિણ કારણ એ ધન હરૈ?, દેખૂ કિહાં લે જાવૈ રે?’. ૧૬૫ જય૦

કાઢિ ખડગ મારુ ઇહાં, તો છલ ભેદ કહાવૈ રે;
સૂર છલે મારે નહૈ, મારેસી ખત્રિ-દાવૈ રે. ૧૬૬ જય૦

દેખૂ ધન કેતો હર્યો?, કિણ ઠામ લેઈ જાવે રે?; ચરિત નવા કેતા કરે?, મારીસ પછે બોલાઈ રે.'	૧૬૭ જય૦
નગર તજિ બાહિર ગયા, થાકો બહુ ધન ભારિ રે; રાત પાછલિ પુર-વનૈ, સાસ લિયો ઉતારે રે.	૧૬૮ જય૦
ચોર કહે 'સૂઈ રહો, રાતિ ઘણિ હવે દિસે રે;' પુરખ મજૂર સહુ સૂતા, મૂકિ ભારઓ સિસે રે.	૧૬૯ જય૦
જાણે ચોર 'કુમર હણૂ,' કુમર તાકે 'ચોર ઢાહુ' રે; સંકા કપટ ર(સ)હિત બેહું, સૂતા છલ બલ બેહુ રે.	૧૭૦ જય૦
ઉઠે ચોર ખડગ લિયે, સહુ મજૂર જાઈ મારે રે; કુમર ઠામ તજિ મુલગો, અવર વૃક્ષતલિ ધાવે રે.	૧૭૧ જય૦
દુષ્ટ ચોર તે નર હણી, કુમર ઠામ તિહાં આવે રે; જાણ્યો કુમરઈ અણિ હવે, હાકિ ચોર બોલાવે રે.	૧૭૨ જય૦

કવિત્ત:

માન દાન અવસરે અવસર હોત વિદ્યા બલ; અવસર રિપૂ ગંજિયે રાય રંજીયે અવસર છલ; અવસર મીઠે વચણ સચણ અવસર સુખદાઈ, અવસર ભોજન મિત ધન અવસર કહિ નાઈ; અપાણે અપાણે જગતમે અવસર કામ ન આવ હૈ, કહિ માન વિના અવસરી જલધિ તૂઠો કો ન સૂહાવે.	૧૭૩
‘દુષ્ટગ્રહા! પાપિઅ! રૈ!, બહોત દિવસ પુર લુટ્યો રે; પાપ પહૂયે હિવે તાહરો, કિહાં જાઈસ છુંટો રે?.	૧૭૪ જય૦
હું ખત્રી તોનૈ હણૂ, હવે આપ તુ ‘સંબાહૈ રે’; હાક વચને બંધ છુટા, ચોર ખડગ તવ સાહૈ રે.	૧૭૫ જય૦

- કુમર છછોહો સાહસી, કાઢિ ખડગ તવ ધાયો રે;
એક ધાય બેહું પગ ઝડ્યા, ચોર સબલથી ધાયઉ રે. ૧૭૬ જય૦
- ચોર પ્રાણ જાયઈ નહિઈ, ‘તુ કુણ જિણ હું પાડ્યો રે?’;
‘રાજકુમર હું સંભલૈ, સિહૈ ગઈંદ પછાડ્યો રે’. ૧૭૭ જય૦
- ચોર કહૈ તવ કુમરને, ‘ધન પુરુષ અવધારી રે;
પાપ પહુંચઈ હિવઈ માહરો, સાંભલ વાત હમારી રે. ૧૭૮ જય૦
- ચક્ર હણ્યો તિમ તરુ પડે, તિમ હું તઈ હિવઈ પાડ્યો રે;
રાજપુરુષ વિણ કુંણ હણે?, એક ધાવ નિરધાડ્યો રે. ૧૭૯ જય૦
- ખડગ લેહિ તૂ માહરો, હુ તોહુ બલવંતો રે;
નામ ભૂજંગમ ^૧પરગડો, ફરતો નગર ^૨દલંતો રે. ૧૮૦ જય૦
- લાખ પુરુષનૈ નિરદલ્યા, તૈ માર્યો એકલૈઈ રે;
^૩ખય પાપિ હોયૈઈ ધરમ જય, સૂર તકે જડ જે ઝેલૈ રે. ૧૮૧ જય૦
- લેઈ ખડગ મસાણમૈ, વડ-તલ સબદ કરેઈ રે;
વિવર તિહાં મુઝ બઈનડી, તુઝનૈ તુરત વરેઈ રે. ૧૮૨ જય૦
- ભોમિ-ધરે સૂંદરી રહઈ, વિરમતિ ગુણવંતિ રે;
તે પરણિ ધન સંગ્રહૈઈ, રહિજ્યો જોડિ નિયંતિ રે.’ ૧૮૩ જય૦
- ઈમ કહિ ચોર મુઓ તિહાં, નિજ કરણિ ફલ પાવઈ રે;
ચોર ખડગ કુમર લિઉ, તિણ મસાણ વડ આવૈ રે. ૧૮૪ જય૦
- વડતલી આઈ સબદ કિઓ, વિવર બાર તિહાં ખોલૈ રે;
વિરમતિ આવિ તિહાં, દિઠો કુંમર ના બોલિ રે. ૧૮૫ જય૦
- કુમર કહૈઈ ‘સૂંણ સૂંદરી!, મૈ તુઝ બંધવ માર્યો રે;
લેઈ નિસાણિ ખડગકિ, સકલ નગર દુખ વાર્યો રે.’ ૧૮૬ જય૦

વજ સમાન વચન સૂણિ, વિરમતિ વિલખાણિ રે;
મૂખ મિઠિ હિયૈઈ દોપડી, બોલૈ અમૃત વાણિ રે. ૧૮૭ જય૦

દૂહાં :

^૧ધૂતા હોઈ સલખાણા, અસતિ હોઈ સલજ;
ખારા પાણિ ^૨સિઅલા, બહુ ફલા અકજ. ૧૮૮

મિઠાં બોલા માણસા, કેમ પતિજણ જાઈ?;
^૩નિલકંઠ મધુરો લવૈ, સરસ ભોયંગમ ખાઈ. ૧૮૯

દુજણ ખિરાકો મિલાણ, કહત વાત દોઈ વિન;
કહા ભવા ઉપર મિલ્યા, ભિતર કાપૈ તિન. ૧૯૦

હાર હસ્યા તો ક્યા ભયા?, હિઆ કસૂધા જાહ;
^૪આહેડિ ^૫વિમણો નમઈ, હિરણા મારતાહ. ૧૯૧

વિરમતિ કહે કુમરને, ‘હુ હિવૈ દાસ તિહારી રે;
ભલો કિઓ બંધવ હણ્યૌ, તુ સાહિબ હું નારિ રે’. ૧૯૨ જય૦

હાથ ઝાલીને લે ચલિ, ભૂમી ઘરે તિણવારૈ રે;
ખડગ ઉઘાડૈ તિહાં ગયો, કુમર આપ હુંસીઆરી રે. ૧૯૩ જય૦

પલીંગ વીછાઓ અતિ ભલો, તિહાં કુમરને રાખ્યો રે;
આપ ગઈ ઊપર તબૈ, કુમરજી મનસૂ ભાખે રે. ૧૯૪ જય૦

‘દુષ્ટ ચોર મૈ મારીઓ, સો એહનો વર ભાઈ રે;
જો ગાફિલ હું ઇહા રહ્યૌ, તો મૂઝનઈ મારૈ ધાઈ રે’. ૧૯૫ જય૦

દૂહાં :

છલ-બલ જે સાહસ ધરૈ, બહું મતિમંત સદિવ;
તે પેસૈ ^૬પરમંદરૈ, બિજો ખોવઈ જિવ. ૧૯૬

૧. ધૂત લોકો. ૨. શીતલ. ૩. મોર. ૪. આખેટક=શિકારી. ૫. બમણો. ૬. શત્રુના ઘરમાં.

રાજાઘરમૈ ચોરઘર, રહિયૈ રીપુઘર જોય; ઇહાં વિશ્વાસ ન કિજિયૈ, પ્રાણહરણ ઇહાં હોઇ.	૧૮૭
ચંદણ લેવા એ ગઇ, કુડ-કપટ ધરનાર; નારી વચન જે કરૈ, તે બૂડે સંસાર.	૧૮૮
માયા-સાહસ-લોભ બહું, મૂરખ જૂટ અસોચ; નિરદય દુષણ નારીના, સહજૈ નિચ આલોચ.	૧૮૯

ઢાલ :

કુમર આપ મતિ ચિંતવિ, પલિંગ તજિ જાઇ દુરૈ રે; તબે 'સલા તિહાં ખડહડિ, પડિ પલિંગ તબ ચુરૈ રે.	૨૦૦ જય૦
તવ બોલિ સા ભામની, 'પાપિ સૂતો મૂઓ રે; મુઝ બંધવ મારી સૂવૈ, તેહનો એ ફલ હુઓ રે'.	૨૦૧ જય૦
કુમર તબે હકઇ નારી, સિહ ગુફા જિમ બોલઇ રે; પરછ-છકિ જાગઇ જિકે, આપ છકિ કિમ ડોલઇ રે?.	૨૦૨ જય૦
કાડી ખડગ તેહને ધયો, ચોટિ ઝાલિ પછાડઇ રે; 'પાપિષ્ઠી! તુઝનૈ હણુ, સૂર-નર કુણ મઝ પાડે રે?.'	૨૦૩ જય૦
નાક કાટિ ચોટિ ગ્રહિ, કુમરૈ બાહિર કાઢી રે; ભોમિ ગુફા ઢાંકિ કરી, લે ચાલ્યો ગાઢિ માધિ રે.	૨૦૪ જય૦
કુમર નગરમૈ આવિઓ, દેખઇ પુરજિન લોઇ રે; 'ધન-ધન' એ સહું કહૈ, રાજા દેઇ વધાઇ રે.	૨૦૫ જય૦

કવિત :

ઝલહલ લે કરી ખગ, રામ એકલ અતુલિબલ,
બંધુ એક પિતા સેન સત્રૂ રાવાણ;

સાચર જલ લંકા ગઢ રણ ચુક સકલ રાક્ષસ સિંધારૈ,
ગ્રસે રાહુ વિણુ દેહ સૂર સસી કહો કવાણ વિચારૈ?;

રથ ચક્ર એક સારથી અપંગુતાઈ સુર ગાહઈ મયાણા,
ખોટઓ કહિ માન જિનહિ સાહસ ઘર્યો તિનરિ સિધિ કાહા બલ વયાણ. ૨૦૬

રાજસૂભા લે ગયો, રાજાનેઈ પગ લાગઈ રે;
સકલ સૂભા જય-જય કરે, સૂર સૂભટ બલ જાગઈ રે. ૨૦૭ જય૦

કુમર કહે 'સામિ! સૂણો, ચોર હણ્યો નિસ જોરઈ રે;
એ બૈહિન તેહનિ ગ્રહો, સો દેખો પુર ઘાઈ રે.' ૨૦૮ જય૦

રાજા રાજસૂભા લેઈ, દેખો ચોર-સરીરો રે;
ગુફ દેખાઈ ધન લેઈ, નિજ ઘરી આઉ ધિરો રે. ૨૦૯ જય૦

સહું સંભાલિ ધન દઉ, નગર લોક સહું બોલાઈ રે;
નગર-કષ્ટ ટાલ્યો ઘણો, કુમર ગ્રીહિ ભલાઈ રે. ૨૧૦ જય૦

સેવા તરુ સહકારનિ, કુસમ છાંહ ફલ હોઈ રે;
જે અબલ તરુ સેવિયઈ, ત્રિહુંમાહે એક ન હોય રે. ૨૧૧ જય૦

ઉતમ સંગતિ સૂખ લહે, ગુણ સંપતિ અભિરામ રે;
પારસ સંગતિ લોહ, જિમ પાવે કંચન નામ રે. ૨૧૨ જય૦



દૂહા :

રાજા મન આણંદિઉ, ઉતમ પુરુષ નિહાલ; નિજ પુત્રી દિધિ તિહાં, કમલસેના સંભાર.	૨૧૩
પરણાવિ અતિ ઓછવે, નિજ કુમરી ભૂપાલ; મનવંછિત દેઈ 'ડાઈયો, મોટી રીત સંભાલી.	૨૧૪
ગામ સહસ દસસહસ હય, સો ગજ ધન ભંડાર; રથ બહુવિધ દિયા, પરણે રાજકુમાર.	૨૧૫
દેવતાણા સૂખ ભોગવે, નરપતિ ઘરે સૂખ વૃંદ; અગડદત્ત નિજ પુન્ય કરે, દિન-દિન અધિક આનંદ.	૨૧૬
સિહગુફા સેવ્યા લહે, ભલ મોતિ ગજદંત; 'કુકર ઘર સેવા થકી, ચલકે 'ચમહ લહંત.	૨૧૭

ઢાલ : ૭, મઈદિની વસંતમૈ.

ભુવનપાલ ભૂપતિ ઘરે જી, કુમર કરે કિલોલ; મદનમંજરી મનિ વસે જી, કામ દહે જબ બોલ.	૨૧૮
સંજોગી કુરમર તિહાં રહે જી, જિમ તિમ નારી લીઉ સાથ. આંકણી.	
ઇણ અવસર એક સૂંદરી જી, આવિ કુમરને પાસિ; આદર દેઈ આસણ દિઉ જી, એ ઉતમ ગુણ ભાસ.	૨૧૯ સંજોગી૦
'કહો કિણ કારણ આવિયા જી?', પુછે કુમર ઇસું; તવ બોલિ સા સૂંદરી જી, નેહ વચન સૂખદાઈ.	૨૨૦ સંજોગી૦
'મદનમંજરી કુઅરી જી, તિણ મૂંકિ તુમ પાસિ; વિરહ સંદેસા દેણકુંજી, સંબલ કુમર ઉલાસ.	૨૨૧ સંજોગી૦

૧. દાયજો=દહેજ. ૨. કુતરાનું. ૩. ચામડું.

- “ખબરા સૂણિ ગજ ^૧વિસ ક્રિયઓ જી, ચોર હણ્યો બલવંત;
તાસ બિહૈન ^૨ગ્રીહી ધન લિઉ જી, ભૂપ ^૩પસાઉ મહંત. ૨૨૨ સંજોગીં
- મન આણંદિ સબ સૂણિ જી, અબ મિલણા કબ હોઈ?;
તુમ વિણ પ્રિતમ! હું હિવૈ જી, વિરહણ અતિ દુખ જોઈ. ૨૨૩ સંજોગીં
- તે ^૪ખિણ તે દિન ઘડી જી, તે સંગ તે રંગ પિઊ!;
પ્રિત મિલણ તે દેખણિ જી, ખિણ નાહિ વિસરૈ જીઉ. ૨૨૪ સંજોગીં
- તુમ વિણ પ્રિતમ! મઈ સહિ જી, નયાણ ગમાયા રોઈ;
મૂઝ હાથે છાલા પડ્યા જી, ચિર નિચોઈ નિચોઈ. ૨૨૫ સંજોગીં
- પ્રિતમ! પ્રિત તો કિજીઈ જી, જેસી કેસ કરાય;
કૈ કાલૈ કૈ ઉજલૈ જી, જબ તબ સરસૂં જાઈ. ૨૨૬ સંજોગીં
- જબ તૈ પ્રભતઈ પરહરી જી, મઈ છોડ્યા સહ બોલ;
ખાણા-પિણા-ખેલણા જી, કાજલ-તિલક-તંબોલ. ૨૨૭ સંજોગીં
- પ્રિતમ! પ્રિત ના કિજીઈ જી, કિણહિસું મન લાઈ;
જેતા સૂખ સંજોગકા જી, તેયિ ફરી દુખ હોઈ. ૨૨૮ સંજોગીં
- ચુઆ ચંદણ કુંકમા જી, કુસૂમ સેજ ન સૂહાઈ;
સહુ ^૫સીગાર અંગાર છઈ જી, તેહ અગન દુખ મુલ. ૨૨૯ સંજોગીં
- તપ-જપ-સંજમ મતિ ભલિ જી, ગ્યાન-ધ્યાન-વ્રત નેમ;
લાજ-કાજ કિરત ઘટઈજી, જો કિહાં લાગતિ પ્રેમ.” ૨૩૦ સંજોગીં
- મદનમંજરી ઈમ કહ્યો જી, સરવ કહિઉ સંદેસ;’
સંભલિ કુમર મન હુઉ જી, સબલ કરૈ ^૬અંદેસ. ૨૩૧ સંજોગીં
- કહૈ કુમર સુણ ‘સૂંદરી! જી, કરજ્યો મૂઝ અરદાસ;
એક ઘડી નવિ વિસરઈ જી, પણિ અવસર સૂખવાસ. ૨૩૨ સંજોગીં

૧. વસ. ૨. પકડી. ૩. પ્રસાદ=કૃપા. ૪. જાણ. ૫. શૃંગાર=શણગાર. ૬. વિચાર.

કોઈક દિન ધિરજ ધરૈ જી, ચલતા લેસ્પૂ સાથ’;
ઇમ કહિ નારી મોકલી જી, બોલ દિઉ તસૂ હાથ.

૨૩૩ સંજોગી૦

તિહાંથિ નારી ગઈ તિસઈ જી, મદનમંજરી પાસ;
‘કુમર દાસ છે તાહરો જી, ચાલતે સાથ સૂવાસ’.

૨૩૪ સંજોગી૦

શ્રી સિવનિધાન વાયક જયો જી, તાસ સિસ સૂવિચાર;
મહિમાસિંહ કહે મુદા જી, એ પહિલો અધિકાર.

૨૩૫ સંજોગી૦



દૂહા :

ઇણ અવસર માતા-પિતા કુમરતાણા મન ખંત;	
પુત્ર વિરહ દુખિયા હુંઆ, ખિણ-ખિણ ઘરિ ઝૂરંત.	૨૩૬
માત-પિતા અતિ જો કુપઈ, તો પાણ અમૃત- ^૧ બીંદ;	
ઉનૈ પાણિ ઘર કિમ જલૈ?, અવિહડ નેહસૂં ફંદ.	૨૩૭
મુક્યા માણસ દેખવા, કુમર કાજ બહુ દેસ;	
તેહ પુરખ તિહાં આવિયા, દીઠો કુમર સૂવેસ.	૨૩૮
કુમરઈ દેખ્યા નિજ પુરખ, રોવંતો મિલિયો ^૨ ધાય;	
સમાચાર સહું ઘરતાણા જ, પુછૈ દુખ ભરાય.	૨૩૯
માત-પિતા-ઘર-દેસના, કહિ પુરખ સમાચાર;	
‘ચાલહું કુમર ન ખિણ રહો, ઝુરઈ તુમ પરીવાર.’	૨૪૦
કુમર ઊમાઘૌ ઘર ભાણિ, લસકર સજ કરેઈ;	
માત-પિતા મિલવો સૂણિ, ચાલૈ ^૩ ચત ધરેઈ.	૨૪૧

ગાહા :

હર હરણા સર સારસાં, જામો પત નરાંહ ।
વિફ ગયંદા મારુ કરહલા, વિસરસ્યૈ હેમુ આહ ॥૧॥

ગાહા :

જણણી ય જમ્મભૂમિ યસ્ય મનિ દાય ।
અભિનવ પ્રેમ સજન જણાણ ગુઠિ પંચવિ દુખેહહ મૂચંતિ ॥૨॥

આપ સજન હિવૈ કયો, હય-ગય-રથ-પરીવાર;
કુમર રાયનઈ પુછવા, આવઈ એ ^૪વીવહાર.

ઢાલ : ૮, શ્રી જિન વઢન નિવાસનિ - ઁહની. [રાગ: જયતસિરિ.]

પુછઈ કુમર ચરણ નમિ, 'મૂઝ ઘરિ માણસ આયો રે;
દેહુ હુકમ ભૂપતિ! હિવૈ, હું નિજ તાત બોલાયઉ રે.' ૨૪૩

ચાલઈ કુમર આણંદસૂં, વાત હુઈ પુરમાહિ રે;
પુરખરતન જગિ પરગડો, દઈ આસિસ ઉછાહો રે. ૨૪૪ ચાલઈં

સૂણ ભૂપતિ હરખિત હુંઉ, કુમર તિહાં પહિરાવઈ રે;
કરીય 'સઝાઈ' ચલાણેકિ, મૂખ ભાખે મુજ ભાવૈ રે. ૨૪૫ ચાલઈં

નિજ કુંઅરી 'ગ્રહણૈ ભરી, સાથૈ ભૂપ ચલાવૈ રે;
માત-પિતા મલિ 'આવજ્યો', ઈમ કહિ કુમર વઘાવૈ રે. ૨૪૬ ચાલઈં

વિદા હુઆ રાજ-લોક 'ધિરે, ચલૈ નિસાણ વજાઈ રે;
નગર લોક દેઈ ભેટણો, ઘન્ય પુરખ વરદાઈ રે. ૨૪૭ ચાલઈં

સર્વ સાથ આગઈ કિઉ, આપ રઘૌ પુરમાહિ રે;
દુત મુકયૌ ઘર નારીનઈ, ખબર કરો નિજ બાહિ રે. ૨૪૮ ચાલઈં

મદનમંજરી ઘર ગયો, કુમરતાણો નર આગૈ રે;
કહે 'કુમર તુઝ કારણૈ, રથ ચઢિ ઓભો 'માગઈ રે.' ૨૪૯ ચાલઈં

પહર ઁક રજનિ ગઈ, મદનમંજરી આઈ રે;
બાહુ ગ્રહિ કુમરઈ તિહાં, લેઈ નિજ રથ બઈસારી રે. ૨૫૦ ચાલઈં

અસ્વ રતન 'હાક્યા તવૈ, ચાલ્યા વેગ ઘરેઈ રે;
આપ કટક આવિ મિલ્યો, છોડી નગર જસ લેઈ રે. ૨૫૧ ચાલઈં

કુમર ઉતાવલ કરૈ તિહા, ગમન નિસાણ વજાવૈ રે;
ચાલ્યૌ કટક સજી 'સવઈ, નિરભય સૂભટ સૂભાવૈ રે. ૨૫૨ ચાલઈં

૧. સજાવટ, તેયારી. ૨. જવાની. ૩. ઘરેણાંધી. ૪. ઘરે. ૫. માર્ગમાં. ૬. દોડાલ્યા. ૭. સર્વ.

તુરત ^૧પ્રિયાણ સદા કરી, ભુપતિ સીમ છોડાવે રે;
રાતિ સમઈ પહુતા સહુ, અટવિ મુખ મલિ ભાવઈ રે. ૨૫૩ ચાલઈ૦

‘રે રે લોક! સૂણો સવે, ઈણ અટવિ દુખ ભારી રે;
ચૌર-સિહ-ગજ-સાપનિ, કરજયો સહુ હુંસિઆરી રે.’ ૨૫૪ ચાલઈ૦

ઈમ સૂણિ સજ હુઆ સવે, ^૨સંબાવે હથિઆરો રે;
મદનમંજરી રથમાહિ, તેણ રથ આય કુમારો રે. ૨૫૫ ચાલઈ૦

સિહનાદ કરી ^૩સૂબલિઆ, ^૪કેતેકે મારગ આયા રે;
^૫વિગટ ચોર-પલિ તિહાં, સબલ ચોર ઉઠિ ધાયા રે. ૨૫૬ ચાલઈ૦

સીહનાદ કરી કલકલિ, કાઢિ ખડગ હથિઆર રે;
એક વાર તુટિ ધાયો, જૂઘ મચિયો સંગ્રારઈ રે. ૨૫૭ ચાલઈ૦

સબલ ચોર દલ ઘસમસ્યો, હાકોહાક પુકારઈ રે;
રુડ મૂડ લથબથ હુઆ, સૂરજ ઝડ-ઝડ મારઈ રે. ૨૫૮ ચાલઈ૦

કોલાહલ હલોલમૈ, ખબર નહિ અંધકારઈ રે;
‘મારી-મારી’ બોલેઈ તિહો, કર્યો ધમલ હલકારૈ રે. ૨૫૯ ચાલઈ૦

કુમર કટક નાસે ગયો, સુર વિના કુણ થંભે રે?;
^૬ખત્રિ ખેતાણ રાણ તજઈ રે, મરઈ કુલ જસ લોભે રે. ૨૬૦ ચાલઈ૦

દૂહા :

તિર-તુબક ચિહુ દિસિ ચલે, વિગરી જાહી જહા ચામ;
^૭મદૂકે મૈદાનમઈ, કાયર કા ક્યા કામ?. ૨૬૧

તુંટઈ વરત આકાસ તઈ, કુણ સકે જડ ઝેલ?;
સાધૂ સતિ અરી ^૮સસૂરીમા, ^૯આણી-ઉપરીલા ખેલ. ૨૬૨

૧. પ્રયાણ. ૨. સમારે=સજજ કરે. ૩. સબળ. ૪. કેટલોક. ૫. વિકટ. ૬. શત્રિય. ૭. મદના. ૮. શૂરવીરતા. ૯. આણી ઉપરના.

અતિ એક તિહાં ઠાહરઈ, જિત કે મનમઈ સાચ; દેખાણ હરઈ કિઉ સહૈ, દુસહ અગનકિ ^૧ આંચ.	૨૬૩
એકે મરીવો મન વસિઈ, દુજિ જિય ન કોઈ; સામિ કામ્હુ સુરમા, પરઈ પતંગા હોઈ.	૨૬૪
માર પડે દિસ હું દિસા, સાર ^૨ ઝડે જિઉ ફૂલ; મદ્દુકે મૈદાનમઈ, કાયર રહે ન મૂલ.	૨૬૫
ખાડા ખયરો હાથ લૈ, કાયર વહૈ ન બોઝ; કામ પડિ ભડિજાહિ ગઈ, જિમ જંગલ કે રોઝ.	૨૬૬
ઘડતઈ સીસ ઉતારી, કે ડાલિ દેહું જવું ડેલ; સૂભટ નહિ ક્યો સંભવે?, ઘર-જાણે કા ખેલ.	૨૬૭
ઉટ ન પકડઈ ^૪ કોટડી, સ્વામિ કામ કિ લાજ; ચોડઈ નિકસિ ચપેટ ઘઈ, જિમ તિતરકું બાજ.	૨૬૮
સામી સારા ચ્યાર કરી, પરીહરી કાયર સઠિ; વાકે વિસમય ઉપનૈ, તે ચ્યારે ચોસઠિ.	૨૬૯

ઢાલ :

આપ કટક ભાગો જાણિ, રથ ઉતરૈ કુમાર રે; પલિપતિસ્યું જઈ જૂડ્યો, બરસઈ બાણ દોધાર રે.	૨૭૦ ચાલઈ૦
થાકો કુંમર માહારણૌ, તવે બુધ મન ધારી રે; મદનમંજરીને કહે, બાહિર બેઠિ સિણગારી રે.	૨૭૧ ચાલઈ૦
કરીય સિગાર અનોપમ, રથિ મૂખ બઈઠી નારી રે; પલિપત દેખિ તવઈ, ચૂકિ નજર વિકારી રે.	૨૭૨ ચાલઈ૦
મદનમંજરી દેખનઈ, પલિપત રણ વારઈ રે; કાઢિ ખડગ બહુ બલ તવઈ, કુમર ચોરનૈ મારઈ રે.	૨૭૩ ચાલઈ૦

૧. ગરમી. ૨. ઝડ પર. ૩. ઢેફું. ૪. કારાગૃહ.

મરતો પલિપતિ તિહાં 'તઈ, ન હણ્યો કુમાર! રે;
મદનમંજરી હું માર્યો, 'બોઉ નારી સંસાર રે.'

૨૭૪ ચાલઈં

કવિત્ત :

ઈન હિ નારી નચીઉ એસ આગઈ નાગો કરી,
તિન ભૂવનમાં નારદ મેલિ તિહાં હાસ વિવહ પરી;

વૃંદાવન નચિઉ રાસમંડલ હરી રંગે,
દયૈત તાલ કંસાલ રાગ રંજિઉ વિવહ પરી;

સૂર નાગલોક સવૈ નિરખ નારી ભૂલૈ પ્રચલ,
કહિ માન સોઈ સોઈ જૂંગત ન રખ નારી તન-મન અટલ. ૨૭૫ ચાલઈં

છલ-બલ કરી પલિપતઈ, માર્યો સબલ કુમાર રે;
મદનમંજરી લેં ચલ્યો, રથ હાક્યો તિણવાર રે. ૨૭૬ ચાલઈં

'આપણ સાથ ના દેખઈ, હય-ગય-રથ-પરિવારો રે;
નાસે ગયા કાયર છંડિ', કુમર ઉદાસ વિચારઈ રે. ૨૭૭ ચાલઈં

ઘરી સાહસ રથઉ એકલો, હાક્યા અસ્વરતન તુરતો રે;
માહાદુષ્ટ વન લંઘતો, ગોકલ એક પહૂતો રે. ૨૭૮ ચાલઈં

સાસ લીઉ કુમરૈ તિહાં, તિહાં દોઈ નર આવૈ રે;
પૂછે 'સૂભટ! કિહાં જાસ્યો?' મધૂર વચન કહિ ભાવૈ રૈ. ૨૭૯ ચાલઈં

'સુખપુર જાસ્યાં સહિ', કુમર કહે તિણ આગઈ રે;
તે બોલ્યા 'તબ હમ સાથિ, આવા જો કહો લાગઈ રે'. ૨૮૦ ચાલઈં

કુમર હુકમ સાથે હુંઓ, અવર લોક મીલિ આવઈ રે;
તબઈ ચલાઉ રથ આગઈ, 'સહસ 'સિધી કહાવઈ રે. ૨૮૧ ચાલઈં

દૂહા :

- સાથિ સબ મીલિ વીનવે, 'સૂણ કુમર! અરદાસ;
અટવિ કઠિણ માહા સબલ, નિબલ સાથ તુમ પાસ. ૨૮૨
- ચોર ઇહાં અતિ દુષ્ટ બલ, દુર્જોધન ઇણ નામ;
એકલ ^૧મલમાતો ^૨માહા, સિહ સબલ ઇણ ઠામ. ૨૮૩
- દ્રષ્ટિવિષ એક સાપ હૈ, ઇતના ભય ઇણ મારગૈ;
સાવચેત હોઈ ચાલજ્યો, નહિ દિલરો લાગિ. ૨૮૪
- સૂભટ સિવે ઇણ મારગઈ, ^૩વિગન હરંતો જોઈ;
બિજા પસૂ-પંખિ ઘણા, દુખદાયક ઇણ ઠાય.' ૨૮૫

ઢાલ : ૯, જલાલીયાની [રાગ-વેરાડી.]

- ભાખઈ રે કુમર માહાબલિ રે, 'કાંઈ ભય મની ઘરો કોઈ રે પંથિડા;
સુખ રે ^૪સરીજા પામીઈ રે, કાંઈ ^૫કરતા કરૈ સો હોય રે પંથિડા. ૨૮૬
- નિરભય રે ચાલો ઇણ મારગઈ રે, કાંઈ મનમૈ ઘરજ્યો ઘિર રે પંથિડા;
ભજન રે કરજ્યો માહારાજનો રે, જિમ સૂખ હોઈ સરીર રે પંથિડા. ૨૮૭ નિરભય૦
- સાથિ રે સૂખિયા લિલસૂ રે, કરતા બહુ કિલોલ રે' પંથિડા;
દેખિઉ રે સીન્યાસી સીર જટા રે, કાંઈ ભસ્મ સરીર અમોલ રે પંથિડા. ૨૮૮ નિરભય૦
- માથે રે ચક્ર ત્રિસૂલસૂં રે, કાંઈ સાથે બહુ પરીવાર રે પંથિડા;
રાતા રે નયણ બિહામણા રે, કાંઈ લાલ વજ્ર ન ડંડ ઘાર રે પંથિડા. ૨૮૯ નિરભય૦
- છોટા રે પગ કર અતિ વડા રે, કાંઈ લખાણ પુરા ચોર રે પંથિડા;
ચાલૈ રે પવન બરાબરી રે, કાંઈ દુષ્ટ સરીર કઠોર રે પંથિડા. ૨૯૦ નિરભય૦
- આવિ રે કુમર પાસૈ રહ્યો રે, કાંઈ બોલૈ મૂખ મધુરી વાણિ રે પંથિડા;
'હું પાણ રે સંખપુર આવસ્યું રે, કાંઈ તિરથ કરવા જાણિ રે પંથિડા. ૨૯૧ નિરભય૦

૧. મદોન્મત. ૨. મોટો. ૩. વિદન. ૪. સર્જેલુ. ૫. કર્તા=ભગવાન.

માહરૈ રે પાસૈ ધન-^૧વાસણિ રે, કાંઈ દિધિ ધનવંત ધરમને કાજૈ રે પંથિડા;
 તે ધન રે રાખો રથ તુમે ચઢ્યા રે, જિમ સુખ વંછિત સાજ રે' પંથિડા. ૨૯૨ નિરભય૦

દેઈ રે આસીસ સૂહામણિ રે, કાંઈ વાસણી રથ પાસૈ રે પંથિડા;
 કુમર રે જાણ્યૌ દુષ્ટ મહાબલી રે, રથ ખેડ્યૌ આગઈ સૂવિસાલ રે પંથિડા. ૨૯૩ નિરભય૦

આગઈ રે આઈ સન્યાસી કહૈ રે, 'કાંઈ આણું મુંઝ ગોવલિ વિશ્રામ રે પંથિડા;
 સાથઈ રે કુમર તિહાં રહો રે, કાંઈ કરુ ^૨પ્રાહણાગતિ ઠામિ રે પંથિડા. ૨૯૪ નિરભય૦

ગોરસે રે તુરત તિહાં ઘણો રે, કાંઈ જાએ આણું તુમ કાજ રે પંથિડા;
 તા લગિ રે રહિજ્યો ઇણિ વનૈ સુખિ રૈ, કાંઈ લોક રહ્યા ધરી લાજ' રે પંથિડા. ૨૯૫ નિરભય૦



૧. પૈસા ભરીને કમરે બાંધવાની કોથળી. ૨. મહેમાનગતિ.

ફૂલ :

કુમર તિવારૈ તિહાં રહિ, હઠ કરી રાખ્યો સાથ; સન્યાસી આવી કહે, 'હમ તુમ અવિહડ સાથ.	૨૯૬
ચામાસૌ ^૧ પૈહૈલો કિઉ, ઇણ ગોકલ હમ સામ; તિણ ગોરસ ^૨ પ્રાહુણ ભણી, દેસ્યૈ સહુ હમ નામ.'	૨૯૭
કુમર કહે 'હું રાજપુત્ર, તુ ભિખ્યાચર આપ; તુમ ભોજન કલપઈ નહિ, મ કરીસ ઘણો સંતાપ'.	૨૯૮
તો પણ સન્યાસિ ગયો, લાયો ગોરસ મેલ; દુધ-દહિ ^૩ ભાંડા ભર્યા, હલાહલ વિષ ઘોલ.	૨૯૯
કુમરૈ લીધો હઠ ઘણઈ, ઘાયા સાથથિ તામ; આપસૈ નિવારઈ કુમર, 'મતિ પિવો વિષ ઠામ'.	૩૦૦

ઢાલ : ૧૦, પ્રાણ પિઆરા ક્યું તજિ - એહની.

[અથવા સિમંધર સ્વામી ઉપદિશે-એ દેશી.]

સાથિ સબ ગોરસ લિઓ, વારઈ કુંમર મન ન માનઈ રે; પિઘા પેટભરિ કરિ, પ્રાણ ગયા તિણ ^૪ પાનઈ રે.	૩૦૧
^૫ દઈખહું પૂન્ય પુરષ ^૬ ચરિ, પગિ-પગિ સુખ-દુખ પામઈ રે; કરમ પરીક્ષા એ સહિ, જો ફિરૈ વિષ મિઠારેમૈ રે.	૩૦૨ દઈ૦
વાટ વટાગિ સાથિયા, ચેતન રહિત સરીરો રે; દેખી કુમર ચઢિયૌ રથૈ, ચાલ્યો સાહસ ધિરો રે.	૩૦૩ દઈ૦
તિણિ અવસર સર વરસતો, હાથિ ગ્રહિ કરવાલો રે; સન્યાસિ મારણ ભણિ, ઘાયો કાલ ^૭ કરાલો રે.	૩૦૪ દઈ૦

૧. પહેલા. ૨. મહેમાન. ૩. વાસણો. ૪. પીવાથી. ૫. દેખો=જુઓ. ૬. ચરિત્ર. ૭. વિકરાલ.

ઉઠિઓ કુમર ખડગ ગ્રહી, 'કેહરી જિમ ગજ દેખિ રે; સહસ સારિખો એકલો, 'ઝૂંઝે પ્રબલ 'વિસેખિ રે.	૩૦૫ દઈ૦
એક ઘાવ ઢાહિઉ તવઈ, દુર્જોધન સન્યાસી રે; વજ્ર-ઘાયે પરબત જિમ, દુષ્ટ ચોર અવ નાસિ રે.	૩૦૬ દઈ૦
મરતો બોલે કુમરને, 'લાખ 'જોધ હું એકલો રે; કિણૈ ન માર્યો તૈ હણ્યો, અદભુત તાહરી ટેકો રે.	૩૦૭ દઈ૦
એક વચન સૂણિ માહરો, પર્બત 'વામૈ પાસૈ રે; દોઈ નદિ વિચૈ દેવલૈ, તિહાં તું જાઈ પ્રકાસૈ રે.	૩૦૮ દઈ૦
તિણ દેવલ પસ્યમ દીસૈ, સિલા સબલ વલ પેલિ રે; તું પઈસિ નિરભય તિહાં, તિહાં મુઝ નારી અકેલી રે.	૩૦૯ દઈ૦
બહુ ધન નારી સંગ્રહૈ, જોવન ગુણ-મણિ ખાણી રે; નામે જયશ્રી અતિ વિનય, રુપૈ રંભા સમાણિ રે.	૩૧૦ દઈ૦
મૂઝ જિવિત થોડી હીવૈ, 'દાગ દેઈ મુઝ જાઈ રે'; ઈમ કહિ ચોર તુરત મૂઓ, કુમરઈ 'દાગ્યો ઘાઈ રે.	૩૧૧ દઈ૦
રથ ચઢિ તિણિ દેવલ ગયો, ખોલ્યો બારણો કમારૈ રે; દેખ્યો ધન સૂંદર નારી, દ્રષ્ટી મિલિ સૂવિકારૈ રે.	૩૧૨ દઈ૦
ચોર-નારી કહે 'સ્વામિજી!', મધુરી કોકિલ-વાણિ રે; 'એ ધન હું પણી તાહરી રે, તુ મૂઝ જીવન 'પ્રાણિ રે.'	૩૧૩ દઈ૦
હાવ-ભાવ વિભ્રમ કરી, રંજ્યો કુમર તિવારૈ રે; મદનમંજરી કુમરને, અવલૈ હાથે મારૈ રે.	૩૧૪ દઈ૦
'નિલજ! મૈ તુઝ કારણૈ રે, માત-પિતા-સખી છોડી રે; દેશ-નગર નિજ ઘરઘણી, તિણસૂં માયા ત્રોડી રે.	૩૧૫ દઈ૦

૧. સિંહ. ૨. યુદ્ધ કરે. ૩. વિશેષ રીતે. ૪. યોદ્ધા. ૫. ડાખી બાજુ. ૬. દાહ. ૭. દાહ દીધો. ૮. પ્રાણ. ૯. નિર્લજ.

અવર નાર તું કિમ ગ્રહઈ?', તબ લાજૈ સૂકુમારો રે; બહું ધન નારિ તિહાં તજિ, રથ ચઢિ ચલ્યો સવારો રે.	૩૧૬ દઈ૦
અટવિ અનુક્રમઈ લંઘતાં, કોલાહલ વલિ ઊઠઈ રે; ઘણા જીવ નાઠા આવૈ, મયમત મયગલ પૂઠૈ રે.	૩૧૭ દઈ૦
ઘવલ મેઘ જિમ ધાવતો, મદઝરતો તરુ ^૧ ઢાહૈ રે; કુમરૈ દીઠો આવતો, વન પ્રાણિ તન ગાહૈ રે.	૩૧૮ દઈ૦
મદનમંજરી ભય ધરઈ, કુમર કહૈ 'મત બોલૈ રે; દેખિ માહાગજ વસિ કરું, જે અટવિ બલ ડોલૈ રે.'	૩૧૯ દઈ૦
જિમ પહિલો ગજ વસિ કીયો, એ પણી તિમ વસિ આણૈ રે; રથ બૈસી આગઈ ચાલૈ, દેખ્યો સિંહ વિનાણૈ રે.	૩૨૦ દઈ૦
મારગ વિચિ બેઠો ઘસી, કેસરી ખંધ કરાલો રે; કુંડલ પુવિ રસૈ રે, મુખ ફાટો અસરાલૈ રે.	૩૨૧ દઈ૦
જિભ કાઢિ યમ- ^૨ દઢ જસી, તિખિ ડાઢ ડરાવૈ રે; નિર્ભય ઘાલિ નલિ ધૂમાવૈ, દેખિ કુમરને ધાવૈ રે.	૩૨૨ દઈ૦
કુમર ભૂજા લપેટને, દોડિ સીહ-મુખ ઘાલૈ રે; ^૩ ડહિણ હાથ કટારીયૈ, ઘાવ નિસંક સંભાલૈ રે.	૩૨૩ દઈ૦
ગાઢ પ્રહાર હણ્યો તિહાં, ધરણિ પડ્યો ધૂસકારૈ રે; રથ ચઢિ કુમર ચલ્યો, વલિ સહસ સૂભટ અસવારો રે.	૩૨૪ દઈ૦
લંઘઈ કુમર માહા રણ, તિહાં ^૪ ભૂજંગમ અતિ ધોર રે; કાજલ-ભમર જિસો કાલો, ફણમણિ કિરણ કઠોરો રે.	૩૨૫ દઈ૦
રક્તનયન દોડી જિભસૂં, ધમધમાય બહુ ^૫ સાસો રે; મુખ પસારી મારગ રહિઉ, પરતીખ કાલ નિવાસો રે.	૩૨૬ દઈ૦

૧. તોડતો. ૨. દાઢ. ૩. દશિણ=જમણા. ૪. સર્પ. ૫. શ્વાસ.

મદનમંજરી દેખિનૈ, ભય મન કંપઈ ^૧ દિહા રે; લાગી ^૨ કંટ કુમાર રે, નારી ચરીત નહી છેહા રે.	૩૨૭ દઈ૦
નારી સંતોષિ ઉતર્યો, સાપ પાસ તિહાં જાઈ રે; મુખ થંભ્યો મંત્રે કરી, ગારુડ જિમ ખેલાવઈ રે.	૩૨૮ દઈ૦
નિર્વષ કરી પન્નગ તજ્યો, દાંત તોડી કરી દૂરઈ રે; રથ બૈસી ચલ્યો તવૈ, નિજ મની આનંદપૂરે રે.	૩૨૯ દઈ૦
અગડદત્તકુમરૈ તિહાં, અટવિ ^૩ સંગટ ટાલ્યો રે; ચોર દોય-ગજ-કેસરી હણિ, પંથ સૂખઈ ચાલ્યો રે.	૩૩૦ દઈ૦
અટવિ લંધિ દુખ ઘણૈ, સાહસ ધરમ પ્રમાણૈ રે; સંખનગર દીઠો તવૈ, આનંદ નયાણસૂં જાણૈ રે.	૩૩૧ દઈ૦
કુમરકટક-નૃપસુંદરી, આગઈ પુહતિ આઈ રે; તિણ ભૂપતિ અટવિ મુખઈ, મૂંક્યા સૂભટ સુભાવિ રે.	૩૩૨ દઈ૦
પુરષ જાઈ ભૂપતિ ભણિ, આગૈ દેઈ વધાઈ રે; ^૪ સુણ સુંદર ભૂપતિ પિતા, આનંદ અંગ ન માઈ રે.	૩૩૩ દઈ૦
સાથ સજિ નરપતિ, સબલ નિસાણ વજાવૈ રે; નગર સીંગાર્યો બહૂ પરૈ, હય-ગય-રથિ સજિ આગૈ રે.	૩૩૪ દઈ૦
કુમરૈ દિઠો ભૂપતિ, લાગ્યો ચરણે ધાઈ રે; સૂત ભિડ્યો ભૂપતિ હિવૈ, વિરહ દુખ સખ જાઈ રે.	૩૩૫ દઈ૦
દુખ ગયો સુખ ઉલટ્યો, માત-પિતા વિકસાઈ રે; સૂત દરસણ જગી દોહિલો, વલિ વિછડ્યો મિલાઈ રે.	૩૩૬ દઈ૦
માત-પિતા આદર કરી, સમાચાર પરદેસિ રે; પુછે 'કિણવિધ કિહાં રહ્યા?', સુખ-દુખ સયાણ સંદેસા રે.	૩૩૭ દઈ૦

જિમ હુંઆ તે તિમ કહ્યા, તિણ દિવસ લગિ વાત રે;
માત-પિતા હરખ્યા હિયે, કરમ પરમ પરીખ્યા જાત રે.

૩૩૮ દઇ૦

નગર લોક હરખિત હુઆ, પુરવ દોષ ખમાવે રે;
કુમર કહે પુરલોકને, 'તુમ ઉપગાર કહાવે રે.'

૩૩૯ દઇ૦



દૂહા :

- સજન મીલ્યા ^૧ધ્રત હુઈ, હરખ્યા સબ પુરલોઈ;
રાજા-રાણિ-કુમર મલી, દિન-દિન આણંદ હોઈ. ૩૪૦
- રાજલિલા સૂખ ભોગવે, પૂરવ પુન્ય પ્રમાણ;
મનવંછિત સૂખ સંપજે, જો સાહસ તો પ્રાણ. ૩૪૧
- ઈણ અવસર આવ્યો તિહાં, માસ વસંત સૂરંગ;
જિહાં કામિજન મન-નયાણ, વંછિત ભોગ અભંગ. ૩૪૨
- પુત્ર મિલાણ મન ઉલસ્યો, મેલિ સકલ પરીવાર;
ભોગ પુરુષ ભૂપતિ સહિત, અગડદત્ત કુમાર. ૩૪૩

ઢાલ : ૧૧, રામચંદ કે બાગી ચંપો મોરી રહ્યો સૂરી-એહની. [રાગ=ગોડી.]

- રાજા મન આણંદ, સાથિ કુમર પરીવાર,
રાજલોક સિંગાર, ખેલે સજાઈ ધારે;
આવે વન મઝાર જિહાં, તરુવર ધન છાયા,
ફૂલ્યા અંબ-કદંબ, પરીમલ વાસ સવાયા. ૩૪૪
- સૈબલ વેતસ ખેર, ^૨પન્નસ-પલાસ વિરાજે,
જામણિ-ઉંબર-પીલૂં, તબ નારંગ સૂછાજે;
રક્તમાલ કણવિર, કુંટવૃક્ષ ^૩નમાલા,
ચંદન-બદરી-અસોક-નાલેરી તરુ ડાલા. ૩૪૫
- સોપારી-સાલૂર-દ્રાખ-કરીર વિકાસા,
નાગ-પુનાગ-પ્રિયંગુ, પાડલ સોહૈ માસા;
કુંર મૂક તિલક અમોલ, નાગરવેલ સૂરંગી,
શ્રીતમાલિ કિંકેલિ, ચંપક મરુક અનંગી. ૩૪૬

૧. ધૃતિ. ૨. ફણસનું ઝાડ. ૩. નમેલા.

સમવાણા મયકુંદ, કુસમ કેતકી જૂહી,
રામ ચંપા રાયવેલી, જાય માલતિ મુંહિ;
સંવંત્રી દેવદારુ, ચારોલિ મલયાગરી
સરલ આંબલિ મલી, ચંબેલી સૂખ આગર. ૩૪૭

રાયસેણી ગિરકીણા, સિંદુવાર મંદાર,
આઉલિ ટિંબર નીલ, આકુંલ તરુ ક્યનાર;
વંસ બકાંયાણ રુખ, મહૂંયા નેફર વાસા,
લીસોડા સકલાર, રોહિડા સૂપ્રકાસા. ૩૪૮

^૧કોલ ચઢિ સહકાર, ફૂહું ફૂહું કરી કરી બોલઈ,
કુસમ સૂવાસ અનેક, ગુંજત ભ[મ]રા ડોલૈ;
સૂક બોલઈ જયકાર, મોર કિંગાર કરઈ રી,
મલયાચલ કો ^૨પઉન, બાગ સૂવાસ ઘરઈ રી. ૩૪૯

ઠામિ-ઠામિ સર નીર, કમલ સૂવાસ વિલાસૈ,
સારસ-હંસ-ચકોર, કેલ કરૈ તસૂં પાસૈ;
ગયો ^૩સસીર બહું સિત, સબ વનરાય ફલિ રી,
આયો માસ વસંત, દેખત સકલ લરી રી. ૩૫૦

ભૂપતિ લેઈ ગુલાલ, કુમર સહિત મલિ ખેલૈ,
કેસરી સૂરભી ગુલાલ, ચૂઆ ચંદન ભેલૈ;
કુંસમ અબિર કપૂર, ^૪મૃગમદ વાસ કુમકુમા,
છાંટે માહોમાહિ ભરી, પિચકા ^૫સમસમા. ૩૫૧

તાલ-મૃદંગ-ઉપંગ, વીણા-વેણુ લીયઈ રી,
વાજૈ ^૬ડફ મૂહ ચંગ, અમૃતી સાજ કીચૈ રી;
સર મમલ સૂરબાબ, જંત્ર પીનાક સજૈ રી,
કિનરી રાગ સૂરંગ, ^૭ડંડારસ સૂગંજૈ રી. ૩૫૨

૧. કોયલ. ૨. પવન. ૩. શિશિર ઋતુ. ૪. કસ્તુરી. ૫. સામો સામે. ૬. ડફલી. ૭. ડંડિયારાસ.

તાન-માન ધરી નાદ, મગન મન મોહૈ,
કુસમ કેલિ ફલ લે, જલ કીડા સૂખ સોહૈ;
તાલી હાથોહાથી દેઈ, ધમાલ કહૈ રી,
બોલઈ અમૃતવાણિ, ગુણિજન દાન લહૈ રી.

૩૫૩

કરી આનંદ વિનોદ, સારો 'દિઉસ તિહાં રી,
સાંઝ સમૈ રાય આપ, આવઈ નગર તિહા રી;
અગડદત્ત સૂકુંમાર, આપણ સાજ કરૈ રી,
આવૈ નગર મઝારી સહું, જિણ આગૈ ઘરઈ રી.

૩૫૪

સકલ લોક ધરી આપ, પુહતા કુમરતણા રી,
મદનમંજરી સાથ લે, તિહાંથી ચલણા રી;
રથી બૈસઈ જિણ કાલી, મદનમંજરી નારી,
સાપ ડસી તતકાલ, સાંજ સમૈ અંધારી.

૩૫૫

માડયા કુમર ઉપાય, મંત્ર-જંત્ર બહુતેરા,
ઈતનૈ હુઈ અચેત, વિષ વ્યાપૈ અધકેરા;
'મતિ બિહૈ મૂઝ પ્રાણ, સાપ ઉતારુ આજ',
.....

૩૫૬

'હા હા' કરીય પુકાર, 'સર્પ ડસી હું' કહી રી,
ધસકિ પડૈ તિણવાર, કુમર ઉછંગ લહિ રી;
ભાખૈ કુમર સૂજાણ, મદનમંજરી કાજૈ,
સીતલ હૂઓ સરીર, દેખતા મૂરછાણિ.

૩૫૭

જિવ રહિત તબ જાણ, કુમર વિલાપ કરે રી,
'હા હા દેવ! વિજોગ, નારી કાલ હરૈ રી;
'ચંતામણિ સમ એહ, હાથથકી જૂં ગઈ રી',
દેહ પછાડૈ ભૂમ, ધૂણૈ સીસ જઈ રી.

૩૫૮

‘રાજ રીઘ કિણ કામ?, પ્રિતમ નારી વિના રી,
 ઈણિ કારણ પરદેશ, મેં દુખ સહ્યા ઘણા રી;
 ચોર-સીહ-ગજ સાખી, તિહાં મેં નિરભય આણી,
 હિવૈ રુઠો મુઠ દૈવ, હું પણ પાપી પ્રાણી.’

૩૫૯

ઇમ ^૧નિસ્સય મન આણી, કુમરૈ ^૨ચતા રચિ રી,
 કાસ્ટ આણી બહુ આપ, નારી તીહાં સીચિ રી;
 બલસ્યું નારી સાથ, વિદ્યાધર દોઈ ભાઈ,
^૩મહતુમય ગુણવંત સંઘ મીલ્યા તિહા રી.

૩૬૦

દેખિ કુમર વિલાપ, પર-દુખ ભંજણ કામૈ,
 આયા ભૂપતિ પાસી, કુમર રહિઓ તિણકામૈ;

.....

.....

૩૬૧

ગાહા :

વિરલા જાણંતિ ગુણા, વિરલા પાલંતિ નિઘણા નેહા;
 વિરલા પરકજકરા, પરદુખએ દુખિઆ વિરલા.

૩૬૨

ફૂલા :

કરણિ દેખ કપાસકી, જેસી તનકિ ધાર;
 દુખ સહૈ સીર આપણૈ, ઢાકૈ પરહ સરીરી.

૩૬૩

સૂખ સંપતિ પ્રિતમ ઘણ્યા, મલિ-મલિ બૈસૈ છાહ;
 સ્વારથ વિણ પાસૈ રહૈ, તે વિરલા ^૪કલિમાહિ.

૩૬૪

સજન વિરચૈ પરખીઈ, ઉતમ-^૫જિન જે હૂંત;
 તેતા રાતા ના કરૈ, જેતા વિરચિ કરંત.

૩૬૫

૧. નિશ્ચય. ૨. ચિન્તા. ૩. મહાનતામય. ૪. કલિકાલમાં. ૫. જન

ગણિ ટેક સો ના તજૈ, જિભ ચાંચ જરી જાત;
મીઠા કહા અંગારમઈ, તાહિ ચૂગત ચકોર. ૩૬૬

સજન સંપદ પાય કરી, ઢૂંઢઈ દુખીયા લોઈ;
જો દુખીયાં દુખ ભંજિયૈ, તો ઉપગારી હોય. ૩૬૭

માન વિઘાતા વિવરો, સૂખી ન કીર્ને લોગ;
આણ્યાહત સંજોગ નિત, ચાહત હોત વિજોગ. ૩૬૮

માન વિઘાતા જગ મથ્યો, કાઢે આઠ રતન્ન;
સજન નારી રાગ જલ કવિ ધન પાવક અન્ન. ૩૬૯

ઢાલ :

કહૈ વિદ્યાધર દોઈ, ‘કાંઈ કુમર દુખ ધારૈ?,
પૈસૈ કાંહ અગનિ?, મૂરખ! કદૂ ન વિચારૈ;
નારી સર્પ વિષ દુરી, કરસ્યાં ખિણ ઇંકમાહિ,
ચિંતા ન કરૌ વિવેક, ધરી દેખો ઇંણ ઠાંહી.’ ૩૭૦

વિદ્યાધર જલ મંત્રી, છાંટિ નિર્વિષ નારી;
ઉઠિ ગયા તતકાલ, દેખૈ ચિતા સવારી;
કુમર કહી સહૂં વાત, હરખિત વદન હિયા રી.
વિદ્યાધર ઉપગાર, કરી આકાસ ગયા રી. ૩૭૧

કવિત્ત :

અદ્ભુત પંકજ વાસ કમલ કઈ કામિ નાવૈ,
રયાણાયર બહૂ રયાણ આપ ભૂષણ ન કરાવૈ;

ચંદન સરવર નીર વૃક્ષફલ મેઘ વિચારીયે,
કરત સૂર ઉઘોત એહ સબ જગ ઉપગારી;

કહિ માન લહિ સજન ઘરહિ આપ તુછ પરકજજ બહૂં,
તિણી એક છોડિ સજન પુરષ અવર સમ કિજૈ ન કહું. ૩૭૨

ભાખૈ કુમર તિવારઈ, ‘રજની અંધારી,
પાસૈ દેવલ માઝી, ચાલો સુંદર નારી!;’
દેવલ ગયો કુમાર, સુંદર તિહાં કરી રાખૈ,
અગની કાજ ગયો કુમર, આપ નિજ નારીસૂ ભાખી. ૩૭૩

દૂરી થકી લેઈ આપ, જબ લગી કુમર આવૈ,
દેવલમાહિ ઉઘોત, દેખિ મુખ વિલખાવૈ;
આયો તખહિ કુમાર, વલિ તિહાં હૂઓ અંધારો,
આય પૂછઈ નિજ નારી, ‘કિસો ઉઘોત વિચારો?.’ ૩૭૪

મદનમંજરી બોલ, બોલિ મધૂરી વાણી,
‘પ્રીતમ! તુમ કરી આગિ, તસૂ ઝાલા ન પિછાણી’;
કુમરૈ વાત માની સરલ, સહું સમ આણૈ,
પણિ સૂર-નર ઘર ઘાલૈ, નારી ચરીત ન જાણૈ. ૩૭૫

આણિ અગનિ તિવાર, આપૈ ફૂંકણ લાગો,
ગોડા ભૂમિ લગાય, સિર નિચૈ કર આગૈ;
મદનમંજરી હાથિ, ખડગ દીયો તિણી વેલા,
‘નગન ખડગ પડ્યો, ભૂમિ દિઠો કુમરે હેલા. ૩૭૬

પૂછે ફિરીય કુમાર, ‘ખડગ પડ્યો કિહાં નાગો?,
માયો હુંતો મૂઢ હોઈ, સચેતન જાગ્યો’;
તબ બોલિ તિહા નારી ‘તુમ મુખ દેખત ભૂલિ,
ઓગલ્યો ખડગ પડંત, નેહ સીથલ અગ ભૂલી.’

૩૭૭

માન્યો સરલ કુમાર, ચ્યાર પુહર તિહાં જાગ્યો,
મન ભય સંકા આણતો, જીવ પાયો માગો;
રાતિ ગઈ સૂપ્રભાતિ, રાજપૂરષ સબ આયા,
લે નિજ નારી સાથ, કુમર આનંદ સવાયા.

૩૭૮

આયો મહુલી મઝારી, રજની વાત સૂભાખિ,
માત-પિતા મિલી લીલ, રાજ કરે જગ સાખી;
જિણને રાખે દેવ, મારી સકઈ નહીં કોઈ,
વાલઉ વાકાં હોઈ, જો જાગ વઘરી હોવે.

૩૭૯



દૂહા :

કુમર સદા લીલા કરે, પરધલ પુન્ય પંડૂર; મનવંછિત સૂખ ભૂપ-ધરી, દિન-દિન વાધઈ નૂર.	૩૮૦
પરદેશી કેઈ આવીયા, અશ્વરતન બહુ લેઈ; રાજા ચરણ-કમલ નમી, આગે ભેટ કરેઈ.	૩૮૧
હય-ગય-રથ વલ્લભ હુવૈ, સબલ રાજનૈ કાજિ; અશ્વ લિયા રાજા તિહાં, દેખિ અદભુત સાજ.	૩૮૨
અશ્વપરીક્ષા કારણે, રાજા આજ્ઞા લેઈ; અગડદત્ત ઘોડે ચઢ્યો, પુર બાહિર ફેરેઈ.	૩૮૩
એક અશ્વ અતિ સુંદરુ, પેખિ ચઢીઉ કુમાર; તે ^૧ વાકો-સિખ્યો હતો, લે ચાલ્યો અસવાર.	૩૮૪
જિમ-જિમ ખાચૈ ^૨ વાગ વલિ, તિમ-તિમ વેગ પવન; અટવિ દૂરૈ ગયો તુરત, થાકો કુમર-રતન.	૩૮૫
વાગ મૂકિ ઘોડો રહ્યો, તાપસ આશ્રમ પાસિ; કુમર તિહાં ફિરતો ગયો, દેઠો ^૩ જિન-આવાસ.	૩૮૬
ચારણમુનિ દીઠો તિહા, બહું મુનિવર પરીવાર; પગી લાગો બેઠો કુમર, ઉત્તમ કુલ આચાર.	૩૮૭

ઢાલ : ૧૨, ઉપસમ તરુછાયા તસૂ (રસ) લિજૈ - એહની.

ચારણસમાણ બહુ પરીવારૈ, ખમ-દમ ગુણ હિ ગંભીર જી; પંચમાહાવ્રતધર શ્રુતસાગર, મમતારહિત શરીર જી.	૩૮૮
મુનિવર-ચરણકમલ વંદિજૈ, લહિઈ ભવદુખ પાર જી; તારણ-તરણ જગત જોગીસર, નિરમલ ધરમ આધાર જી.	૩૮૯ મુનિવર૦

૧. વૃક્ષશિખિત. ૨. લગામ. ૩. જિનાલય.

- વિસય-કસાય અંગ જિત મુનિવર, નખ્યત્રમાહિ ચંદ જી;
જિમ તરુમાંહિ સુરુતરુ કહીઈ, દેવમાંહિ જિમ ઈંદ જી. ૩૯૦ મુનિવર૦
- ભવીયાણ જીણ તિમર દીવાકર, ચ્યાર નાણ ધરૈ તેહ જી;
.....,..... ૩૯૧ મુનિવર૦
- મુનીવર દેખૈ કુમર વદન છબિ, ભાખે ધરમ વિચાર જી;
જલધર જિમ સમ-વિસમ ન જોવૈ, ઝરૈ અખંડિત ધાર જી. ૩૯૨ મુનિવર૦
- સૂણિ દેશના કુમર આનંદૈ, વંદી પ્રભુના પાય જી;
ધર્મલાભ દીધો તિહાં મુનિવર, તારણ-તરણ સહાય જી. ૩૯૩ મુનિવર૦
- વિનયવંત કરજોડિ મૂનિવર, ભાખૈ તિહાં કુમાર જી;
'પ્રશ્ન કરુ સામિ! એક તુમનૈ, મૂજ સંદેહ અપાર જી.' ૩૯૪ મુનિવર૦
- લાહિ આદેસ કુમર તબ બોલ્યો, 'તુમ પાસૈ મુનિ પાંચ જી;
જોવનવય સૂંદર અતિ કોમલ, ^૧નવદક્ષત નિરવંચ જી. ૩૯૫ મુનિવર૦
- દેહ સૂખિ ઘર સૂખિ કિમ છોડઈ?, કુણ કારણ વૈરાગ જી?;
તન-મન-ઈંદ્રી દમિ વ્રત લીધો, તે ભાખો મુઝ લાગ જી.' ૩૯૬ મુનિવર૦
- ^૨નાન પ્રમાણ લાભ બહુ જાણી, બોલૈ સાધુ મહંત જી;
^૩સાંભલિ સાહસીક રાજાસૂત, અગડદત્ત ગુણવંત જી. ૩૯૭ મુનિવર૦
- ઈણ દેસ અટવી વીચિ મોટી, ભીલસાલિં ગંભિર જી;
ચમરી નામૈ તસ પતિ કહિઈ, ધરણીધર અતિ ધીર જી. ૩૯૮ મુનિવર૦
- ચમરી પાલિમાંહિ બલવંતજી, દેશ ^૪વિધંસૈ હાથ જી;
ધરણીધર લખ જોધા તસકર, ધન લૂટૈ બહું સાથ જી. ૩૯૯ મુનિવર૦
- એક સમૈ કોઈ સૂભટ કુમર વર, હય-ગય-રથ-પરીવાર જી;
મારગ આવંતો સાહસબલિ, પહુંતો પાલિ મઝાર જી. ૪૦૦ મુનિવર૦

૧. નવદક્ષિત. ૨. જ્ઞાન. ૩. સાંભળે છે. ૪. વિધ્વંસ=નાશ કરે છે.

- પક્ષિપતિ દિઠો તે લશકર, ધાયો સૂભટ સંજોડિ જી;
કુમર કટક હત-પ્રહત કરીઉ સબ, ^૧ભાજ ગયા સબ છોડી જી. ૪૦૧ મુનિવર૦
- આપ કુમર પગ માંડિ ઝૂઝે, તો પણિ છલે ન ચોર જી;
તબ કુમરઈ નિજ બુધી વિચારી, વધ વવાહર કાજ જી. ૪૦૨ મુનિવર૦
- રથે બેઠી નિજ નારી બુલાઈ, કહિ “તું કરીય સિંગાર જી”;
બેઠિ ઉઘાડે રથ-મૂખિ ઊપરી, જીમ જીપૈ રીપુ ભાર જી. ૪૦૩ મુનિવર૦
- નારી સિંગાર કરી રથી બેઠી, વદન ઉઘાડે આય જી;
ઘરણીઘર પક્ષિપતિ દીઠી, વિકલ હૂંઓ સબલ જાય જી. ૪૦૪ મુનિવર૦
- નારી દરસ સૂર-નર જોગીસર, ભૂલિ પડે સંસાર જી;
ચોર છોડી સંગ્રામ મગન તિહાં, મારૈ તુરત કુમાર જી. ૪૦૫ મુનિવર૦
- મારી ઘરણઘર પક્ષીપતિ, રથ ચઢિ ચલ્યો કુમાર જી;
પુરષ પાંચ તેહના તે ભાઈ, આયા તિહાં તિવાર જી. ૪૦૬ મુનિવર૦
- દાંત પીસિ હથીયાર સબલ વહી, વધ વવાહર કાજ જી;
ચાલ્યા રથ મારગ અતુલિબલ, પવનવેગ કરી ગાજ જી. ૪૦૭ મુનિવર૦
- પહુચિ સક્યા નહી મારગ પાંચે, સૂખઈ નગર તબ જાઈ જી;
દીઠો કુમર સૂભટ બહું વીટ્યો, પામૈ કોઈ ન દાય જી. ૪૦૮ મુનિવર૦
- નિજ બંધવ મૂઉ તિહાં દીઠી, સબલૈ બાણ પ્રહાર જી;
રીસમૈ ભરી પાંચે ઘડઘડતા, હાથ ઘસૈ બલ ધાર જી. ૪૦૯ મુનિવર૦
- રાતિ-દિવસ પાંચે છલ દેખે, હાથી ચઢે ન કુમાર જી;
એક દિવસ વન માસ વસંતઈ, દીઠો વિણ પરીવાર જી. ૪૧૦ મુનિવર૦
- નારી સહિત એકાકી જાણી, મારણ પાંચે ધાય જી;
ઈણિ સમૈ તસૂ નારી ડસી તિહાં, કાલૈ સાપસૂ ભાય જી. ૪૧૧ મુનિવર૦

જીવ રહીત કુમરૈ તિહા દીઠી, ચિતા રચૈ તસૂ કાજૈ જી;
નારી વિના ઉપરી ધરી ચિતૈ, હીવૈ કીજૈ નીજ તાત જી. ૪૧૨ મુનિવર૦

દીધી આગી ચિતા બહું દુખ ધરી, આપ ^૧જલાણને થાય જી;
તબ દોઈ વિદ્યાધર તિહાં આયા, રાખ્યૌ કુમર બોલાય જી. ૪૧૩ મુનિવર૦

મંત્રજલૈ નારી ^૨ઓઠાડી, કરીય ગયા ઉપગાર જી;
વિણૂ સ્વાસ્થ ઉપગાર માહાબલ, સ્વાસ્થ સયલ સંસાર જી. ૪૧૪ મુનિવર૦

નારીસહિત કુમરૈ વન છોડ્યો, ગયા દેવલ નીસ પાસ જી;
દેવલ નારી મૂકિ ચાલ્યો, ^૩આગિ કાજ સૂપ્રકાસ જી. ૪૧૫ મુનિવર૦

અંધારી નીશી કાઈ ન સૂઝૈ, કુમર ગયો તબ જાણી જી;
પંચે બંધવ દેવલ પેઠા, મારણ છલિ અહિનાણ જી. ૪૧૬ મુનિવર૦

રોસભરી ^૪બંધ-વહ દુખ પિડા, પાંચે લે હથીયાર જી;
કુમર મારવા પરછન ખૂણૈ, ગયા દેવલ સૂવિચાર જી. ૪૧૭ મુનિવર૦

સંપુટમાઠૈ ^૫સથૈ દીવો, ખબરી કરાણને કાજ જી;
કુમર ગયો તબ દીપ ઉઘાડ્યો, લઘૂ બંધવ રીપુરાજ જી. ૪૧૮ મુનિવર૦

તેણ નારી દીઠો લઘુ બંધવ, રુપૈ દેવકુમાર જી;
રાગ ઉપન્નો નિચ નારીનૈ, દેખૈ દ્રષ્ટી વિકાર જી. ૪૧૯ મુનિવર૦

લઘુબંધવ પ્રતિ સા બોલિ, “હોઈસ મુઝ ભરતાર જી;
હું તુઝ દાસી તું મુઝ સાહિબ”, ધિગ્-ધિગ્ નારી વિચાર જી. ૪૨૦ મુનિવર૦

“સૂખ ભોગવસ્યાં આપણ બેઊ, હું નારી તૂં મૂઝ સ્વામી જી;
અવર નારી જો મનમાહી આણી, તો તુઝ મારીસી ઠામ જી”. ૪૨૧ મુનિવર૦

લઘુબંધવ બોલૈ “સૂણી સુંદરી!, આપણ વિષમ સંજોગ જી;
જઉ જાણૈ તુઝ પતી અતુલીબલ, તો મારૈ ધરી સોગ જી”. ૪૨૨ મુનિવર

૧. બળવા માટે તૈયાર થયો. ૨. જાગૃત કરી. ૩. અગ્નિ. ૪. ભાઈના વધના. ૫. સાથે.

તબ બોલી ભામીની રસરાતી, “હું મારું ભરતાર જ;
તુઝ આગલી દેખતાં ઢાહું”, દીવો ઢાંક ગમાર જ. ૪૨૩ મુનિવર૦

ખિણિ ઇંક તિહાં હિવ વિરચી નારી, રાચી દેખી ચોર જ;
વચરાણ હુઇ કુંમરને વાઘણ, નારીચરિત અઘોર જ. ૪૨૪ મુનિવર૦

દીવો ઢાંકિઉ કુમર પધાર્યો, પૂછે નારી કાજ જ;
“કિસો ઉઘોત હૂઓ મૂઝ પૂઠઈ?, કહિ સાચો તજિ લાજ જ”. ૪૨૫ મુનિવર૦

નારીચરીત ચતુર તવ બોલી, “પ્રીય! તુમ હાથે આગ જ;
‘ઝાલા પડછાંહિ તેઈ દેઉલી, તુમ પૂઠે જિણી લાજ જ.” ૪૨૬ મુનિવર૦

સાંભલિ ખડગ સૂધ્યો કુંમરે, નારી હાથ વિશ્વાસ જ;
ફૂકે આગિ કુંમર સીસ નીચે, અંધારે ન પ્રકાસ જ. ૪૨૭ મુનિવર૦

કાઢિ ખડગ નારી હત્યારી, મૂંકે કુંમરને સીસ જ;
ખડગ પડ્યો ચોર હણઉ ‘અવહાથે, તસૂં રાખે જગદીસ જ. ૪૨૮ મુનિવર૦

નારી ચરીત [દેખી] કરુણારસ, ઉઠિઉ ચોર તિવાર જ;
અવહથ મારી નારી હાથે, ખડગ પડ્યો ભૂય ભાર જ. ૪૨૯ મુનિવર૦

પૂછે કુંમર ખડગ નિજ દેખી, “કેમ પડ્યો? કહિ નાર! જ”;
“ખડગ સબલ નીબલી હું સ્વામી!, તિણ પડ્યો નિરધાર જ”. ૪૩૦ મુનિવર૦

ખડગ ગ્રહિઉ કુંમરે નિજ હાથે, કવણ હણે સિરદાર જ;
અગની તજી રાખ્યો અંધારો, જાગીઓ રાતિ કુમાર જ. ૪૩૧ મુનિવર૦

બંધવ પાંચે અનરથ દેખી, નારીચરીત અથાહ જ;
માહોમાહિ મિલિ ‘આલોચે, “તજીયે પાપ પ્રવાહ જ. ૪૩૨ મુનિવર૦

ઇણ કૂમરે નારીને કાજે, પહિલા દુખ સહિ લાખ જ;
આપ કાય હોમતો રાખ્યો, વિદ્યાધર હમ સાખિ જ. ૪૩૩ મુનિવર૦

- વંછિત લિલ કરી ઇણ નારી, રાજકુમાર સૂપસાય જી;
વિણુ અપરાધ હુઈ તસૂં વૈરણિ, દેખો નારી સૂભાય જી. ૪૩૪ મુનિવર૦
- આપણ ચોર કઠિન અતિ પાપી, વનવાસી ધન હીણ જી;
તિણસૂં રાગ ધર્યો ઇણ નારી, છોડી કુમરૈ કુલીણ જી''. ૪૩૫ મુનિવર૦
- મારણ ભણી કુમરને આયા, તે જાણ્યા ઇણી નાર જી;
નીજ પતિ વૈરી દુખ ના આણ્યો, ધિગ સંસાર અસાર જી. ૪૩૬ મુનિવર૦
- દેવલ છોડ્યો તિણીવેલા, કુમર દેખી પરીહાર જી;
બંધવ દુખ વિશાર્યો તતખિણ, નિજ કરણી ફલ સાર જી. ૪૩૭ મુનિવર૦
- એકેમના મિલી બંધવ પાંચે, ધર્મ જાણી સુખકાર જી;
મુઝ પાસે એ પાંચે મૂનીવર, ભાવિ હૂંઆ આણગાર જી. ૪૩૮ મુનિવર૦
- નવદક્ષિત તિણી કારણિ મૂનિવર, પાંચે એહ પ્રધાન જી;
સાધુ ગુણે જૂગત જોગેશ્વર, સંભલિ પ્રશ્ન નિદાન જી'. ૪૩૯ મુનિવર૦



દૂહા :

- અગડદત્ત સંભલિ ^૧ચરી, આપ વિચારૈ ચીતી;
‘એ મુઝ વીતક મુનિ કહિ, ધિગ મૂઝ નારી-પ્રીતી. ૪૪૦
- એ ચોર મુઝ વચરી હુંતા, બંધવ વૈર સંભારી;
મૂઝ મારણ આયા થકા, વિરતા દેખી નારી. ૪૪૧
- હું દેવલ જાગ્યો રયાણ, ચોર સકયા નહી મારી;
એ પટંતર પાધરો, સમઝૈ સહું સંસાર. ૪૪૨
- દૂવ્ય જાગ્યઓ હું તિહા, અમર હુંઓ તિણિ રાતી;
ભાવ ધરી જો જાગીયો, તો વંછિત બહું ભાંતિ.’ ૪૪૩

ઢાલ : ૧૩, ભમરાની. [અથવા મન ભમરાની.]

- શ્રી મુનિવર ભાષિત સૂણિ વચરાગી રે, સાચો વીતક આપ કુમર વચરાગી રે;
.....વચરાગી રે, નારીચરીત સંતાપ કુમર૦. ૪૪૪
- ગહન ગાફિલ સાચર તરયા વચરાગી રે, તોલૈ મેર ગિરંદ કુમર૦;
કુણ વેલું ગણતી કરૈ વચરાગી રે, થંભૈ પવન ^૨જોગેંદ કુમર૦. ૪૪૫
- સેસનાગ જિમ વસિ કરૈ વચરાગી રે, વરતય જા ^૩ખવાર કુમર૦;
જલમાંહિ ચરણ મીન લહે વચરાગી રે, પંખિ ગગનિ વિચારી કુમર૦. ૪૪૬
- ઇંતલા બોલ લહે ગુણી વચરાગી રે, બુધિ કરી ઉપચાર કુમર૦;
પણિ નારી ચરીતાંતણો વચરાગી રે, કોઈ ન જાણૈ પાર કુમર૦. ૪૪૭
- એક આંખિ રોવૈ સહી વચરાગી રે, બીજી આંખિ હસંત કુમર૦;
કપટ દ્રોહ અહનિસી કરૈ વચરાગી રે, ઝૂઠો સાચ દહંત કુમર૦. ૪૪૮

કપટૈ વિષ ભક્ષણ કરૈ વયરાગી રે, મરઈ ન તજૈ સૂભાવ કુમર૦;
રાતિ અમૃતવેલડી વયરાગી રે, વિરતી કાલ ઉપાવ કુમાર૦. ૪૪૯

ખિણ રાયૈ વિરયૈ ખિણૈ વયરાગી રે, ખિણ હસી રોવૈ પ્રાણ કુમર૦;
હીયૈ અવર મૂખી આરસી વયરાગી રે, કરૈ અવર મની જાણી કુમર૦. ૪૫૦

ચંચલ વિજલની પરૈ વયરાગી રે, ખિણ-ખિણ ફેરઈ રંગ કુમર;
માત-તાત-સૂત-પતિ હણૈ વયરાગી રે, ચૂલાણી ^૧દીરઘ તુછ રંગ કુમર૦. ૪૫૧

અનરથૈ ઘણો વયરાગી રે, રંગપતંગ કઠોર કુમર૦;
સુઘઈ મારગી ઢહીડૈ વયરાગી રે, ગગન ચઢૈ બલ ફોર કુમર૦. ૪૫૨

ફૂલ માલ દેખી ડરૈ વયરાગી રે, ઘરૈ ઉસીસૈ સાપ કુમર૦;
જંત્ર-મંત્ર કરતી રહૈ વયરાગી રે, કલંક અવર દે આપ કુમર૦. ૪૫૩

કારણિ કલહ કલેસનો વયરાગી રે, વિષવેલિ નિરયવાસ કુમર૦;
નિજ સ્વારથ દીસી હોવૈ વયરાગી રે, રસ વિણુ તજૈ નિરાસ કુમર૦. ૪૫૪

નારી કાજ ^૨કંદલ ઘણા વયરાગી રે, કીચક રાવાણ જોઈ કુમર૦;
ઋષભણિ કારણ કૃષ્ણજી વયરાગી રે, મુંજ રાજ જિમ હોઈ કુમર૦. ૪૫૫

સોવનગુલિકા કારણૈ વયરાગી રે, હુંઆ અનરથ ઘણા કુમર૦;
નરકૈ જાતા દીપ એ વયરાગી રે, સદગતિ ભાંજૈ ટેકા કુમર૦. ૪૫૬

ઉંદર દેખિ ખલભલૈ વયરાગી રે, ^૩વસીહૈ કેસરી સીંહ કુમર૦;
નિજ સાહસ પાવક જલૈ વયરાગી રે, કાજ-અકાજ અબીહ કુમર૦. ૪૫૭

તાપસ જોગી તપ ટલૈ વયરાગી રે, દેખી નારી દેહ કુમર૦;
જિમઈ સરવન ભીલડી વયરાગી રે, દેખિ ચાલ્યૌ તપ નેહ કુમર૦. ૪૫૮

અગડદત મની ચીંતવૈ વયરાગી રે, 'હું પણિ બુઘઈ હીણ કુમર૦;
મદનમંજરી કારણૈ વયરાગી રે, કુલ ભંડ્યૌ બુધ હિણ કુમર૦. ૪૫૯

અપજસ લોકતાણો તજી વયરાગી રે, લાજ વિવેક ન કીધ કુમર૦;
 તે મૂઝ મારણ તકે વયરાગી રે, મૂરખ હું વિષ પિધ કુમર૦ ૪૬૦

ધિગ-ધિગ એ સંસારને વયરાગી રે, કો કેહનૈ નહિ સંગ કુમર૦;
 અથિર પ્રેમ ઘરી નારીનો વયરાગી રે, જેસો ^૧રંગપતંગ કુમર૦. ૪૬૧

તન-ધન-જોવન-આઉખો વયરાગી રે, માત-પિતા વેરાગ (પરિવાર) કુમર૦;
 અથિર એ સર્વ જીવને વયરાગી રે, ^૨વિઘટ્ટે વારોવાર કુમર૦. ૪૬૨

તો કિણિ કારણિ મીલૂ? વયરાગી રે, માત-પિતા ઘરી જાઈ કુમર૦;
 કાલ ગ્રહૈ રાખણ મનૈ વયરાગી રે, કરીય ધર્મ ઉપાય કુમર૦. ૪૬૩

ઈંદ્રીય પરવસિ જીવડા વયરાગી રે, સૂખ જાણૈ સંસાર કુમર૦;
 તસૂ ફલ દુરગતિ પાઈયઈ વયરાગી રે, સમઝિ જીવ ઈણીવાર કુમર૦. ૪૬૪

અડિત્ય :

ગાફિલ રહઈ તઈ વૈર કહો કિયઓ વણત તહૈ.
 યા માણસ કેસા સૂંજઉ રાગણ તહૈ;
 જાગી લાગી હરી નાઉ કહાં લૂગૂ સોઈ હઈ?,
 પુરીહાં ચાકિ કે મૂહ પયોં મૈદો હોત હૈ. ૪૬૫

ઘડી-ઘડી બાલ પૂકારી કહતા હૈ,
 બહુત ગઈહઈ આઉ અલપ હી રહત હૈ;
 સોવઈ કાહા જગિ જપિ પિઉ રે,
 પરીહા ચલિ હૈ આજ કિ કાઢિ વટાઝિ જીવ રે. ૪૬૬

કાલિ ફિરત હૈ નાલિયરણી દિન લોચ રે,
 હણૈ રંક અરુ રાવ ગીણૈ નહી કોઈ રે;
 યા દુનીયા બાજી દવાટ કોઈ બહૈ,
 પરીહૈ પાણિ પહૈલિ પાલિ બંધઈ તો ખૂભ હૈ. ૪૬૭

૧. પત્રંગનામના ઝાડનો રંગ. ૨. નાશ પામે.

અપ સિર દુખ પરવસી સહેગો,
 તૃષા ભૂખ પરવસી વિપતિ કહાં ગહેગો;
 કર્મઉદય સંતાપ પાપ જબ હોઈ હૈ,
 પરિહા તબઈ માન ગુણ જાણ ન સરણઈ કોઈ હઈ. ૪૬૮

દેવલિ હું જાગ્યો નીસી વયરાગી રે, રાખિઉ જીવિત આપ કુમર૦;
 તો હિવ સાચો જાગિચ્યો વયરાગી રે, છોડિ રાજ સંતાપ' કુમર૦. ૪૬૯

તિણિ વેલા મૂનિસૂં કહે વયરાગી રે, 'દ્યો મુઝ સંજમભાર' કુમર૦;
 મુનિ દિધિ દિક્ષા તિહાં વયરાગી રે, કુમર હુઉ અણગાર કુમર૦. ૪૭૦

પાલિ મારગ સાધુનો વયરાગી રે, તપ-જપ-સંજમ લિલ કુમર૦;
 વિનય મૂલ ચારીત ઘરી વયરાગી રે, પામી સદગત લીલ કુમર૦. ૪૭૧

ધન-ધન સાધુ માહાવ્રતિ વયરાગી રે, અગડદત્ત અણગાર કુમર૦;
 ઝૂઝ્યો પણિ બૂઝ્યો સહિ વયરાગી રે, સોઈ પામ્યો સૂખસાર કુમર૦. ૪૭૨



ઢાલ : ૧૪, રાગ-ધન્યાસી, ગીતા છંદ.

ધન-ધન મુનિવર ગાઈયઈ, તારણતર[ણ] જિહાજ,
ઉત્તમ સદગુરુ દાખીયૌ પામ્યૌ સદગતિ રાજ;
પામીયૌ સદગતિ સાધૂ મારગ પાલિ સૂધો જિન કહ્યૌ,
જાગીજ્યૌ મન સૂધી ભાવ નિરમલ ધરમ અવિચલ સરદહો;
શ્રી અગડદત્ત કુમારી રીષિવર તાસુ ચરીત સૂધ્યાઈયઈ,
કર જોડિ મહિમસિંહ પ્રભાણે સાધુના ગુણ ગાઈયૈ.

૪૭૩

શ્રી જિનવર નિજ મૂખિ કહે ધરમહુ ચ્યાર પ્રકાર,
દાન-શીયલ-તપ-ભાવના જે એણિ તરીયૈ સંસાર;
સંસાર દુખ ભંડાર તરીયૈ શુદ્ધ કરીયૈ આતમા,
ગતિ ચ્યાર ભૂમણ નિવાર્યૌ તપતિ મરણના દુખ નવિ સમા;
જિમ અગડદત્ત કુમાર ચેત્યૌ તજિ પ્રમાદ સૂજસ લહે,
કરી ધર્મ અવીચલ સૂખ પામઈ શ્રી જિનવર નિજ મૂખિ કહે.

૪૭૪

શ્રી ખરતરગછ રાજિયૌ જુગવર જિનસિંહ પાટ,
અવિચલ તખત વખત વલિ સોહે મુનિવર થાટ;
સોહે ભવીય મોહે સુધ આગમ આગલા,
ગુરુરાજ શ્રી જીનરાજસૂરી ગુરુ દિનપ્રતે ચઢતિ કલા;
તસૂ રાજ ભવિયાણ કાજી હિતકરી એ પ્રબંધસૂ જાગીજ્યૌ,
મુનિ માન પભાણે સુખદાયક શ્રી ખરતર ગછ રાજિયૌ.

૪૭૫

અવિચલ સૂજસ સૂહામાણો આગમ અરથભંડાર,
શ્રી શિવનિધાન ગુરુ ચિરંજયો વાયક પદવિ ધાર;
પદવિ સૂસોભિત ભવિકજન મન કમલ બોધક દિનકરો,
ચારીત્ર પાત્ર વિચિત્ર ગુણ મણિ રોહિણા ચલ સૂરતરો;
તસૂ સિસ મહિમાસિંહ પભાણે અંગી ઉલાટિ અતિ ઘણૌ,
લહિ સગુરુ ચરણ પ્રસાદ-અભિનવ સદા સૂજસ સૂહામાણૌ.

૪૭૬

સોલૈસૈ પંચોતરઈ આસુ વદિ રવિવાર તેરીસી રસીક ચતુર ભણી,
કોટડાનગર મઝારિ દિન-દિન રલિ રંગ વધામણી;
શ્રી સંઘ મંગલકાર સંભવનાથ સાનીધી લહિ ઘણા,

.....;

શ્રી અગડદત્ત સૂસાધૂ સુરુતરુ ગાવંતાં ઓછવ ધરઈ,
મનરંગી મહિમાંસિંહ પભણઈ સોલઈ સઈ પંચોતરઈ.

૪૭૭



❁ ૧૧. શાંતસૌભાગ્યજી કૃત અગડદતરાસ ❁

પ્રથમ ખંડ



કુહા :

- શ્રી મહિમા જગ વિસ્તરઈ, નીત જપતા જસ નામ;
તે જિન પાસનઈ પ્રણમીઈ, લહિઈ વંછિત કામ. ૧
- શેષ સકલ જીણવર નમુ, નમુ તે ^૧સીદ્ધી ભગવાન;
અનંત ચતુષ્ટય અનુભવે, પરમ^૨જોત પ્રધાન. ૨
- સવિ ગણધર મુણીવર નમું, નમું સુરાસુર ઇષ્ટ;
જે જીણ આણા સીર વહે, ગુણીઈ તેહ ગરીષ્ટ. ૩
- જય-જય તું જગદિસ્વરી, જગદંબા તુ માય;
શ્રીમુખ પંકજવાસની, સારદમાત કહાય. ૪
- નિજ ગુરુ ચરણાંબુજ નમું, જેણે ^૩કીદો ઉપગાર;
જ્ઞાન ઉપાયક ગુણનીધિ, મુગતીતણા દાતાર. ૫
- શ્રી વીતરાગ મુખ વદે, ધર્મહ ચાર પ્રકાર;
દાન-સીયલ-તપ-ભાવણા, વિવિધ ભેદ વિસ્તાર. ૬
- અગડદત મુનીવર ભલો, પામ્યો ભવાણો પાર;
નારી-ચરિત્ર વિલોકીને, અથર જાણી સંસાર. ૭

ઢાલ : ૧, અલબેલાણી-દેસી.

- જંબુદ્વિપ સોહામાણો રે લાલ, લાખ જોયાણ પરિમાન મન મોહું રે;
ભરતખેત્ર તેહમાં ભલો રે લાલ, ભલા ભલા ખેત્ર વખાણ મન મોહું રે. ૧

‘સાંભલજો શ્રોતા! સહુ રે લાલ, ‘ચિરીત્ર નારીના તેહ મન મોહું રે;
 અગડદત્ત પેખીઈ રે લાલ, સમજો મનમાં એહ’ મન મોહું રે. ૨ સાંભલજો

કવાણ સ્થાણક નીપાણો રે લાલ?, કિમ લહો ભવાણો પાર? મન મોહું રે;
 ફેર થકા માંડીને કહુ રે લાલ, ગામ-ઠામ ઉદાર મન મોહું રે. ૩ સાંભલજો

સકલ દેસમાં સોભતો રે લાલ, જાહાં રૂડાં જીણપ્રસાદ મન મોહું રે;
 ‘નેજા જીનમંદીર ચઢે રે લાલ, ગગણસ્યું માંડ્યો વાદ મન મોહું રે. ૪ સાંભલજો

‘દુંદાલા સોભે ઘણા રે લાલ, વેપારિની જાત મન મોહું રે;
 હાટ-શ્રેણિ દિપે ભલી રે લાલ, જહાં રૂડા ધર્મી વીખ્યાત મન મોહું રે. ૫ સાંભલજો

‘સત્રુસાલા ‘મંડણી રે લાલ, દિસે ગઢ-મંદર-પોલ મન મોહું રે;
 છયલ-છબીલા વસેં તીહાં રે લાલ, કરતા રંગ જ ‘રોલ મન મોહું રે. ૬ સાંભલજો

સુખીયા લોક વસેં તીહાં રે લાલ, દુખીઓ ના દીસે કોય મન મોહું રે;
 સત્યવાદિ સહુકો વસે રે લાલ, અધિમી કાઢ્યા જોય મન મોહું રે. ૭ સાંભલજો

વસંતપુર નામે ભલો રે લાલ, નગર અનુપમ સાક્ષાત મન મોહું રે;
 રીઢ-સમૃદ્ધ કરી પુરિઓ રે લાલ, ધનદત્ત મ સો અવદાત મન મોહું રે. ૮ સાંભલજો

તેહ નગરનો રાજીઓ રે લાલ, પ્રાક્રમેં માહા બલવંત મન મોહું રે;
 સત્રુનેં વલી જીપવા રે લાલ, કેસરીની પરે ગાજંત મન મોહું રે. ૯ સાંભલજો

ભીમસેન નામે ભલો રે લાલ, રાજ કરે છેં તાહી મન મોહું રે;
 એક સહસ્ર ‘ઉતેઉરી રે લાલ, લખમી લીલા જાહ મન મોહું રે. ૧૦ સાંભલજો

પટ્ટરાણી દીપે ભલી રે લાલ, રુપતાણો ભંડાર મન મોહું રે;
 ગજ-ગજ ચાલે ચમકતી રે લાલ, નેઉરનો ઠમકાર મન મોહું રે. ૧૧ સાંભલજો

૧. ચરિત્ર. ૨. ધ્વજ. ૩. ફાંદવાળા. ૪. દાનશાળા. ૫. શોભતી. ૬. આનંદ, મસ્તી. ૭. અંત:પુરી=રાણીઓ.

સોહગસુંદરી દિપતી રે લાલ, 'અછર જીપે જેહ મન મોહું રે;
 ચઉસઠ કલા સોભતી રે લાલ, પ્રીઉ ચીત ચાલે તેહ મન મોહું રે. ૧૨ સાંભલજોં

શીયલ-આભુષણ સોભતી રે લાલ, ઘરતી પ્રીઉ ગુણ ચીત મન મોહું રે;
 ધરમ લાહો લેયતી રે લાલ, દાન દેતી વીત મન મોહું રે. ૧૩ સાંભલજોં

૨પ્રધ્યાન તેહણો સોભતો રે લાલ, મુરસોણ ઇણે નામ મન મોહું રે;
 રાજાણું પાણ હીત ઘણું રે લાલ, સારે ઉતમ કામ મન મોહું રે. ૧૪ સાંભલજોં

લખમી કરીને પુરીઓ રે લાલ, બલવંત દીસે જોર મન મોહું રે;
 બુધ ચાર પ્રકારણી રે લાલ, સરસતિ જાણે ઠોર મન મોહું રે. ૧૫ સાંભલજોં

આગલ છે રસ વાતડી રે લાલ, 'સાંભલો બાલ ગોપાલ મન મોહું રે;
 પહિલી ઢાલ એ વર્ણવી રે લાલ, શાંત કહે ઉજમાલ' મન મોહું રે. ૧૬ સાંભલજોં



કુહા:

- છત્રીસ આયુદ્ધે કરી, સોભે નૃપ પરિવાર;
ગજ-તુરંગ ^૧ગહે-ગહે, નૃપતાણે દરબાર. ૧
- માતા મદઝરતા ઘણા, સોહે રાજ દરબાર;
ચતુરંગ દક્ષ દિસે ઘણો, ^૨પાય સંખ્યાને પાર. ૨
- સહસ્ર સુભટ ભંજે એકલો, ભારથસેણા તસ નામ;
અગડદત કુમર તેહણે, રુપ આણોપમ કામ. ૩

ઢાલ: ૨, હમીરીયા-દેસી.

- ભીમસેણ રાજા તીહાં, પાલે નીરમલ રાજ સનેહી;
સુરસેણ મંત્રીસરુ, સારે અપણો કાજ સનેહી. ૧
- જોરાવર એક-એકથી, દીસે મહિયલમાહે સનેહી;
ઈણે અવસર એક ગામથી, સુભટ આવ્યો ત્યાહે સનેહી. ૨ જોરાવર૦
- અહંકારે કરી ગાજતો, છાજતો બલવંત ધીર સનેહી;
માન ધરી બહુ ગર્વ ચઢ્યો, કો નથી ^૩બાવનવીર સનેહી. ૩ જોરાવર૦
- આવો વસંતપુર નયરમાં, ધરતો મન અભીમાણ સનેહી;
રાજાને તે પ્રાણમીઓ, ‘હો જો કોડ કલ્યાણ’ સનેહી. ૪ જોરાવર૦
- આસિસ દેઈ આગઈ ખડો, બોલે ઈણીપરે વાણ સનેહી;
‘સહસ સુભટસું એકલો, જુદ્ધ કરુ બલવાણ’ સનેહી. ૫ જોરાવર૦
- તેહ સુભટ કહે રાયને, ‘આવ્યો છું તેણે કામ સનેહી;
સુરસેણ મંત્રીસરુ, તેડો ઈણે કામ સનેહી. ૬ જોરાવર૦

૧. આનંદ-કિલોલ કરતા હતા. ૨. સૈન્ય, પાયદળ. ૩. અતી બળીયો, વીરપુરુષ.

- ભંજે એક સહસ એકલો, 'પાણ રાખે છે એહ સનેહી;
તેડાવો વલી તેહણે, પારખુ જોવા તેહ' સનેહી. ૭ જોરાવર૦
- વાત વીગત એહવી કરે, ઉભો નરપતિ પાસ સનેહી;
એહવે અનુચર આવિને, ઉભો કરે અરદાસ સનેહી. ૮ જોરાવર૦
- સુરસેણ મંત્રી આવીઓ, વાજંતે રણતુર સનેહી;
મજરો કરવાણે આવીઓ, 'હકમ ઘો કરુ હજુર' સનેહી. ૯ જોરાવર૦
- હકમ થયો જબ રાયાણો, સુરસેણ તેડ્યો તામ સનેહી;
સભા સહીત પ્રણામી કરી, બેઠો આસણ ઠામ સનેહી. ૧૦ જોરાવર૦
- આદર માણ દીધો ઘણો, બોલાવે તેણીવાર સનેહી;
'પાણી રાખો તમે 'આણુંઆ', ચઢીઓ અહંકાર સનેહી. ૧૧ જોરાવર૦
- 'સહસ સુભટ ભંજે એકલો, એહવો છે બલવંત સનેહી;
મુઝ તોલે 'અવિ કો નહે', ગવે એહ ચઢંત સનેહી. ૧૨ જોરાવર૦
- સુરસેણ સાંભલી બોલીઓ, 'ફોકટ ગર્વ ધરંત સનેહી;
ગર્વ ઉતારુ જો એહણો, તો ખરો તાહરો સામંત' સનેહી. ૧૩ જોરાવર૦
- બે સુભટ કોધે પુરિઆ, કેસરી ખીજીયા તામ સનેહી;
ગો-ઘૃત-અમૃત સીંચીઈ, વાધે અગણી જામ સનેહી. ૧૪ જોરાવર૦
- સાંભલજો તમે વારતા, આગળ 'જુઘ કહેવાય સનેહી;
શાંત કહે બીજી ઢાલમાં, આગલ સું હવે થાય? સનેહી. ૧૫ જોરાવર૦



કુહા:

- હાર-જીત પરઠે તીહા, રાજા સહીત સમુદાય;
 'જે જેણ હારે તેહણા, લખમી 'ખાલસઈ થાય'. ૧
- એહવી હોડ 'પ્રકી તીહાં, કરતા મોટો જંગ;
 સભા સહુ કો તમે સાંભલો, મન ધરિ ઉછરંગ. ૨

ઢાલ: ૩, રાગ- બંગાલૌ.

- આયુધ સજીને થયા હુંસીયાર, કરવા જુદા માંડો તીણી વાર જોદા બે લહે;
 હાકો-હાક કરીને તામ, સમરી 'જોગમાયા કેરુ નામ જોદાં. ૧
- હાક કરીને ઘાઓ વીર, મલજુદ કરે સાહસ ધીર જોદાં;
 મુષ્ટી-પ્રહાર પડે અનેક, આથડીયા બે મલ વીવેક જોદાં. ૨
- સુરસેણ કર ધરી તતકાલ, નયણે કીદા અતિ વીકરાલ જોદાં;
 વાગા ફડાકા કરે મુખ સોર, ઘરણી 'ડચોલવા લાગી જોર જોદાં. ૩
- લાલ પછેડા દીલઈ 'લપેટ, તે બે થયા ભેટા ભેટ જોદાં;
 બાથો બાથે પડીઆ તેહ, સાકર દુધ જીમ 'ભીલીઈં બેહ જોદાં. ૪
- અલગા ના કરિ સકે કોઈ, જોરાવર ના દિસે કોઈ જોદાં;
 મલજુદ કરી રહા તણીવાર, માંડે જુદા હવે હથીઆર જોદાં. ૫
- બાંધિ કરવાલને આગલ લીદા, હાકોટા વલી મુખથે કીદા જોદાં;
 બાણનો વરસાવે મેહ અપાર, જું તુટ્યો હોઈ નવસર હાર જોદાં. ૬
- એક એકને નાખે વલી ઘાવ, ખેલવે જોવો પડે દાવ જોદાં;
 ઈમ કરતા જુદા પ્રહાર, સુરસેણ હારો તે તણીવાર જોદાં. ૭

૧. જમ થાય. ૨. નક્કી કરી. ૩. પાર્વતી, દુર્ગા. ૪. ડોલવા. ૫. વીટી દીધો. ૬. ભળી ગયા.

અવસર જોઈ કીલ્લો પ્રહાર, મર્મ સ્થાણક દિલ્લો તણિવાર જોલ્લાં;
ઘરણી પડ્યો સુરસેણ તણીવાર, તે પોહતો જમનાપુરિ દરબાર જોલ્લાં. ૮

મૃતક પામ્યો સુરસેણ તણીવાર, દેખી રાજા કરે વીચાર જોલ્લાં;
સુરસેણનો ધન રાજાઈ લીલ્લ, આધો આલ્લ સુભટને દીલ્લ જોલ્લાં. ૯

અભંગસેન તસ દીધુ નામ, લોકમાંહે સબલી વધારી 'મામ જોલ્લાં;
સુરસેણ ઘરણી ધારણી જેહ, લોક મુખે સુણી વાત જે તેહ જોલ્લાં. ૧૦

કંતાણું મૃત-કારજ કીલ્લ, ધન સઘલું પરદેસીને દીલ્લ જોલ્લાં;
તે દુખ 'સાલેં ચીત મઝાર, રૂદન કરે તે બેઠી નાર જોલ્લાં. ૧૧

'સુત 'પાખે કુણ લેસે સંભાલ?, સુત પાખે જન્મારો 'આલ જોલ્લાં;
સુત વીણી ધન 'ગુરું વલી આજ, સુત વીણા કુણ રાખે લાજ જોલ્લાં. ૧૨

ધિગ્-ધિગ્ મુઝતાણો અવતાર, સુત પાખે એ સુણો સંસાર જોલ્લાં;
સુતનો દુખ મા હોજો કોઈ,' ઈમ ધારણી મુખ જંપે રોઈ જોલ્લાં. ૧૩

સુત વિના દુખ પડીઓ આજ, રોતા કાંઈ ના પામીઈ રાજ જોલ્લાં;
ત્રીજી ઢાલ મેં ભાખી જોઈ, શાંત કહે આગલ સ્યું હોઈ? જોલ્લાં. ૧૪



કુહા:

- ધારણી ઇમ વિચારીને, જેષ્ટતાણો જે પૂત્ર;
પાલીઈ જો તેહણે, તો રાખે ઘર સુત્ર. ૧
- પુત્ર પ્રતે લેઈને, આવિ પીહરમાંહ;
દીન-દીન વેલ જીમ વ્યાધતી, અગડદત્ત વાધે તાહ. ૨

ઢાલ: ૪, તમે પિબર પેરી જી દેશી.

- પીહરમાંહે રહતા જી, બહુ દીવસ થયા;
ઘરનું કામ કરતા જી, આઠ વરસ થયા. ૧
- અગડદત્ત કુમાર જી, આઠ વરસનો થઓ;
ભણવાને તણીવાર જી, જેષ્ટજીને કહ્યો. ૨
- સુભ મુર્હી[ત] સુભ વેલા જી, ભણવા મુર્હુત લીધું;
સજન કીદ્ધા ભેલા જી, ભોજણીયાં કીધું. ૩
- નેસાલે મુક્યાવ્યો જી, સજન હરખીત હુયાં;
^૧અધ્યારુ-આગલ આવો જી, ઉચ્છવ બહુ હુયા. ૪
- ભણવા કાજે જાતો જી, કુમર દીન પ્રતે;
પ્રદેશઈ સાંભલી વાતો જી, મનમાં ઇમ ચિંતે. ૫
- ‘ભણસે એ કુમાર જી, મુઝ ^૨રીપુ વાધસે;
મામ વાધી નગર મઝાર જી, કીરતી ભાંજસે.’ ૬
- ઇમ વિચારી મનમાંહિ જી, સુભટ તે તીહાં ગયો;
પંડ્યા પાસે તાહે જી, મુખથી ઇમ કહ્યો. ૭

૧. અધ્યાપક પાસે. ૨. શત્રુ.

‘સુરસેશનો પુત્ર જી, ભણેવા તમ પાસે;
તમે ના દેસો ચિત જી, મનણે ઉલાસે’.

૮

‘દ્રવ આપુ વલી તેહણે જી, લાલચ બહુ કરાવે;
‘સીખવસો માં એહણે જી, દામ તે મન્ન ચલાવે.’

૯

દામે સું સું નવિ થાઈ જી?, જગમાં દામ મોટો;
ટીપું ના પાણી પાઈ જી, નાં આલે લોટો.’

૧૦

દામે કરી વસ કીદ્ધો જી, સુભટે તેહણે;
લાખ સોવણીયા દીધા જી, સુભટ તે વિપ્રણે.

૧૧

કુયર ભણવા આવ્યો જી, વિપ્ર તે ઇમ બોલે;
‘એહણે મત પઠાવ્યો જી, એ મુરખ તોલે.’

૧૨

બેસવ્યા કુયરને ના દીદ્ધો જી, છોકરે તણે મલી;
ઉઠી પ્રણમત્યે કીદ્ધો જી, ઘર જાઈ ‘રૂલી.

૧૩

માતાણે વાત સુણાવી જી, કુમર કહે રોઈ;
‘હગીગત સઘલી ‘વાણાવી જી, વિપ્રે કહી જોઈ.

૧૪

મુક્યો બીજે ઠામે જી, કુમર વલી તેહણે;
આવ્યો વારવ્યા કામે જી, સુભટ તે વિપ્રણે.

૧૫

આગલ વાત કહેવાઈ જી, સાંભલો ચિત લાઈ;
ચોથી ઢાલ એ થાઈ જી, શાંતિસૌભાગ્યે ગાઈ.

૧૬



દુહા: સોરઠા:

- ણેસાલે મુંકે તેહ, ભણવા કુમરણે જ્યાહે
આવિ વારે તેહ, 'મત ભણાવો એહણે.' ૧
- વૈરિ વિસહર મોકલાડું, ક્યા કરે વિણાસ?;
એ જો રાખે સંકડા, જો ^૧જીવ્યાણી કરે આસ. ૨

ઢાલ: ૫, જોવાણીયાણો લટકો દીહડા ચા-દેશી.

- હાં રે કાંઈ ભણવા ન દીદ્ધો સુભટે કુમરણે તામ જો,
વારિ રે આવે સુભટ બોલી તેહણે રે લો;
હાં રે કાંઈ દૂર્વ્ય આપિ મન પલટાવે તામ જો,
'મત ભણાવ્યો ભ(પં)ડ્યા! તુમ એહણે' રે લો. ૧
- હાં રે કાંઈ રમતો ફરે અગડદત્ત કુમાર જો,
ધારણી રે મનમાં દુખ બહુ ધરે રે લો;
હાં રે કાંઈ ભોજણ કાજે ઘેર આવે કુમાર જો,
ત્યારે રે આગે ધારણી તીહાં રૂદન કરે રે લો. ૨
- હાં રે દીન પ્રતે સાદ્ધે ધારણી એહવો ^૨જોગ જો,
ત્યાહરે પુછે કુમર ધારણી પ્રતે રે લો;
હાં રે વીનીતા બોલે ગદ-ગદ કંઠથી તામ જો.
પુર્વનું દુખ સાભલું વીનીતા પ્રતે રે લો. ૩
- હાં રે 'તુ લઘુ પુત્ર લહતો નથી કાંઈ વાત જો,
તાહરે રે ખાધે-પીધે દીવાલડી રે લો;
હાં રે તુઝ પીતાનો ધન ભોગવે છે અભંગસેણ જો,
ઈણે રે આપણી વાત સઘલી ^૩વનાસી લડી રે લો. ૪

૧. જીવવાની. ૨.યોગ, સંયોગ. ૩.વિનાશી.

હાં રે તુ મુરખ છે વિદ્યા બલવંત હીન જો,
 દુખનું કારણ પુત્રજી! મે તો એ કહ્યું રે લો;
 હાં રે વેરે વલે તુમ પીતાનું વલી કેમ જો?,
 દુસમન રે ગાજે છાજે એ દુખ કિમ સહ્યું રે લો? ૫

હાં રે પરદેસે જાઓ ભણવાને કાજે કુમાર! જો,
 આલસ રે છંડી અલગો વલગો પંડીતણે રે લો;
 હાં રે એ વાતે આપણને કાઈ લાજ જો,
 ઘણુ-ઘણુ રે સું 'કહ્યું પુત્રજી! તુમણે' રે લો. ૬

હાં રે સાંભલી વાત ને ચંતે કુમર તામ જો,
 'સાચલી રે વાત તો માતાઈ કહી રે લો';
 હાં રે ચટપટી લાગી કુમરને ભણવાને કાજ જો,
 'જાવું રે ભણવા વિદેસમાં સહી રે લો.' ૭

હાં રે માતા બોલે 'સાંભલ પુત્રજી! વાત જો,
 નગરી રે ચંપાપુરમાંહે વસે રે લો;
 હાં રે સોમદત્ત વિપ્ર તુઝ પીતાનો મીત્ર જો,
 સુખ ઘણા રે વલી સાસ્ર અભ્યસે રે લો. ૮

હાં રે અમે રહાંતાં તો તેહણે ગામમાં કેતા ંદિહ જો,
 તુમ પીતાને તે વિપ્રે ઇમ કહ્યું રે લો;
 "હાં રે તુમ પુત્ર હોવે જો મીત્રજી! એક જો,
 તેહણે રે મીત્રજી! અમે ભણાવસું રે લો." ૯

હાં રે કોલ દીદ્ધો માંહોમાહે એમ જો,
 તે માટે પુત્ર! જોઉ તમે સહી રે લો;
 હાં રે તુમણે ભણાવસે સોમદત્ત નીરધાર જો,
 વાત તો એ તુમણેઈ મે નીશ્ચ કહી રે લો'. ૧૦

‘હાં રે સાંભલજો તમે આગલ ભવિયણ! વાત જો,
ભાગ્ય ઉદય રે કુમરનું તીહાં થસે રે લો;
હા રે કર્મતણા તુમે જો જો સા છે ખેલ? જો,
પુરી રે પાયમી ઢાલે એ શાંતિ ઉલસે રે લો.

૧૧



કુહા:

કુમર કહે માતા પ્રતે, 'સાંભલ મોરી વાત;
હકમ દો હવે માતજી!, હું ચાલુ પ્રભાત.' ૧

નામ-ઠામ ^૧પુછુ વલી, ચાલાણ થઓ કુમાર;
હીત-સીખ્યામણ માતા દીઈ, કુમરને તીની વાર. ૨

'^૨વાણય કરજો ગુરુતણો, લોપીસ માં વયાણ લગાર;
વીઘાવંત જે નર હોઈ, ના મુકે કુલ આચાર.' ૩

ઢાલ: ૬, સોનારડાની દેશી.

માતા સીખ્યામણ ઇમ દીઈ હો રાજ, કે 'પુત્રજી! થજો ઘણું ^૩સાવધ્યાણ;
તુમણે સું કહ્યુ હો રાજ, કે ^૪રાજણ પાએ લાગો ત્યાહે- આંચલી
વિદ્યા ગ્રહીને પધારજો હો રાજ, કે પુત્રજી! હોજો કોડ કલ્યાણ તુમણે. ૧

અનુક્રમે ચાલો તિહાં થકી હો રાજ, કે હિયડે થઈ ઉજમાલ કે તુમણે;
કે ગામ-^૫ણગુર-પુર જોવતો હો રાજ, કે દેખે-દેખે નવ-નવ ^૬ખાલ કે તુમણે. ૨

ચંપાપુરની વાટ પુછતો હો રાજ, કે ધરતો વિદ્યાનું ધ્યાન કે તુમણે;
અનુક્રમે ચંપાપુરી હો રાજ, કે પોહતો વન ઉદ્યાન કે તુમણે. ૩

નગર પ્રવેસ કરતા થકા હો રાજ, કે સન્મુખ છીક તે હોય કે તુમણે;
'રીદ્ધ મલે આણચીંતવી હો રાજ, કે વીનીતા મલે કોઈ કે તુમણે. ૪

ઇમ ચિંતી ડગલું ભરે હો રાજ, કે વાયસ બોલે તામ કે તુમણે;
દક્ષણ દેશે જોયતો હો રાજ, કે કુમર ચિંતે તેણે ઠામ કે તુમણે. ૫

'વાયસ શબ્દ જે ઉચરે હો રાજ, કે પામું નૃપનું માણ કે તુમણે;
ઉપજેસે કષ્ટ એક મોટકો હો રાજ, કે સંકટ પ્રાણ સમાણ કે તુમણે. ૬

૧.પૂછ્યા. ૨.વિનય. ૩.સાવધાન. ૪.રાજના પગે લાગજો. ૫.નગર. ૬.નદીની ખાડીઓ.

સોમદત્તનું ઘર પુછતો હો રાજ, કે આવ્યો બેઠો છે જ્યાંહ કે તુમણે૦;
અનુસારે વિપ્રણે ઓલખો હો રાજ, કે પાણપ્રત્ય કીધો ત્યાહ કે તુમણે૦. ૭

આદર માણ દીધો ઘણો હો રાજ, કે બોલાવો બહુમાણ કે તુમણે૦;
કુમરણે વિપ્રે પુછીઉ હો રાજ, કે ‘ઘર છે કુસલ કલ્યાણ કે તુમણે૦. ૮

કુણ દેસથી તુમ આવિઆ? હો રાજ, કે વાસો કીહે ગામ કે? તુમણે૦;
જાત-ભાત કહો તુમતાણા હો રાજ, કે ભાખ્યો આપણું નામ કે’ તુમણે૦. ૯

કુમર વલતો બોલીઓ હો રાજ, કે ‘રહવા વસંતપુર ગામ કે તુમણે૦;
ક્ષત્રીવંસ અમતાણા હો રાજ, કે અગડદત્ત મુઝ નામ કે’ તુમણે૦. ૧૦

સોમદત્ત એહવું સાંભલી હો રાજ, કે ચિંતે મનમાં તામ કે તુમણે૦;
‘મારો મીત્ર તીહાં વસે’ હો રાજ, કે આંસુ આવ્યા જામ કે તુમણે૦. ૧૧

કુમર પુછે વિપ્રણે હો રાજ, કે ‘રુદ્ધન કરો છો કેમ? કે તુમણે૦;
કુણ તુમણે સાંભલી?’ હો રાજ, કે ભાખઈ કુમર એમ કે તુમણે૦. ૧૨

વિપ્ર પાછુ બોલીઓ હો રાજ, કે નીસાસો નાખી તામ કે તુમણે૦;
‘સુરસેણ મીત્ર મુઝતાણો હો રાજ, કે રહેતો તુમારે ગામ કે તુમણે૦. ૧૩

વાલેસરી મુઝને સાંભરો હો રાજ, કે હીયડુ ભરાનું તામ કે તુમણે૦;
તેહણે અમારે ‘હીત ઘણા હો રાજ, કે કેહતા નાવે કામ કે તુમણે૦. ૧૪

સો જોયાણ વાલા ગીયા હો રાજ, કે ઉપર વલી પંચાસ કે તુમણે૦;
તોહી હીયડુ ઉલસે હો રાજ, કે મન ના મુકે આસ કે તુમણે૦. ૧૫

કુમર એહવું સાંભલી હો રાજ, કે બોલસે હવે મહીપાલ કે તુમણે૦;
છઠી ઢાલ ઢલકતી હો રાજ, કે શાંત કહે ઉજમાલ કે તુમણે૦. ૧૬

કુહા:

- કુમર વલતો બોલીઓ, કર જોડી કહે તામ;
‘સુરસેણ પીતા મુઝ તો, હું પુત્ર તેહણો સ્વામ!’ ૧
- વિપ્ર વલતો બોલીઓ, ‘ખબર કહો મુઝ આજ;
કુસલ-ખેમ છે મીત્રને, સું કરે છે કાજ?’ ૨
- કુમર વલતો બોલીઓ, નયાણે આસું ભરાઈ;
‘મુઝ પીતાણી વાતડી, મુઝ મુખે કહી ન જાઈ.’ ૩
- દુખ ભર છાતિ ફાટતી, ‘વચ-વચ નાખે નીસાસ;
પીતાતણી જે વાતડી, ભાખે વિપ્રણે તાસ. ૪

ઢાલ: ૭, હું વારિ રંગ ઢોલણી-દેશી.

- કુમર કહે ‘સુણો વિપ્રજી! હો રાજ્ય, મુઝ પીતા કેરી વાત ગુરુજી મોરા સાંભલો;
સુભટ સહસ ભંજે એકલો હો રાજ્ય, પણ ધરાવતો વીખ્યાત ગુરુજી. ૧
- તેહસું જુદા માંડ્યો વલી હો રાજ્ય, રાજાઈ હકમ વલી દીધ ગુરુજી;
જુદા કરાતાં તેહસું હો રાજ્ય, મર્મનો ઘા તેણે કીદ ગુરુજી. ૨
- ધન સઘલું વલી તેહણે હો રાજ્ય, આપુ મુઝ પીતાતણું તેહ ગુરુજી;
એહ સમાચાર પ્રવત્ય છે હો રાજ્ય, મુઝ પીતા વલી એહ ગુરુજી. ૩
- વિદ્યા ગ્રહવા તુમ કણે હો રાજ્ય, આવ્યો છું માહારાજ! ગુરુજી;
આસ્યા કરીને હું આવિઓ હો રાજ્ય, બાહ ‘ગ્રહેકી લાજ’ ગુરુજી. ૪
- ધીરજ દીધી વિપ્રે વલી હો રાજ્ય, ‘ચિંતા મ કરો કુમાર ગુરુજી;
ઇહાં સુખ હોસે તમને વલી હો રાજ્ય, હવે તુઠા કિરતાર’ ગુરુજી. ૫

૧. વચ્ચે-વચ્ચે. ૨. પ્રવત્યા છે, ફેલાયા છે. ૩. પકડ્યાની.

‘દ્રવ નથી સ્વામી મુઝ કણે હો રાજ્ય, એહણો સો કરવો વિચાર? ગુરુજી૦;
સેવ્યા કરું હું તમારડી હો રાજ્ય, રા(મા)ઈ મઈ મોકલો તુમ દરબાર’ ગુરુજી૦. ૬

વિપ્ર સુણી ઈમ ચિંતવે હો રાજ્ય, કર્મતાણી ગત જોય ગુરુજી૦;
કર્મ તે કો નવિ છુંટીઈ હો રાજ્ય, રાણા તે રંક જ હોય ગુરુજી૦. ૭

કુમરણે તે વિપ્ર લેઈ કરી હો રાજ્ય, ચાલા તે નગર મુઝાર ગુરુજી૦;
ધનદત્ત સેઠ તીહાં વસે હો રાજ્ય, આવ્યા તેહણે દરબાર ગુરુજી૦. ૮

સેઠ પ્રતે કહે વીપ્રજી હો રાજ્ય, ‘એક વચન અવધાર ગુરુજી૦;
ક્ષત્રીવંસ એહણો સહી હો રાજ્ય, એ છે ઉતમ કુમાર ગુરુજી૦. ૯

ભાણવાણે કાજે આવિઉ હો રાજ્ય, વસંતપુર એહણો કામ ગુરુજી૦;
ભોજણ વસ્ર એહણે સહી હો રાજ્ય, એતલુ કરો મુઝ કામ’ ગુરુજી૦. ૧૦

નંદ વઢે ‘સુણો વિપ્રજી! હો રાજ્ય, મુઝ પુત્ર છે વલી ચાર ગુરુજી૦;
તેહણુ ખરચ પુરું પડે હો રાજ્ય, તમ વલી પાંચમો એ કુમાર ગુરુજી૦. ૧૧

અસાણાદિક અમે આપસ્યું હો રાજ્ય, વસાદિક વલી એહ ગુરુજી૦;
વિદ્યા ભાણસે જીહાં લગે હો રાજ્ય, પુરુ પાડીસ્યું અમે બેહ’ ગુરુજી૦. ૧૨

ઈમ સુણી ઘરે આવિયા હો રાજ્ય, વિપ્ર ને તેહ કુમાર ગુરુજી૦;
સુભ મુર્હુતસુભ દીન-ઘડી હો રાજ્ય, ભાણવા માંડ્યો તણિવાર ગુરુજી૦. ૧૩

કુમર ભાણે ઉઘમ કરી હો રાજ્ય, આલસ અલગો છોડ ગુરુજી૦;
સુણી અર્થને હીયડે ઘરે હો રાજ્ય, આઠ મદ માણસ મોડ ગુરુજી૦. ૧૪

થોડા દીવસમાંહે તે ભાણી હો રાજ્ય, કલા બહુત્તર જેહ ગુરુજી૦;
મતિ જાગી જેહણી શાસ્રમેં હો રાજ્ય, વાર ણ લાગે તેહ ગુરુજી૦. ૧૫

ઉઘડેસે ભાગ્ય કુમારનું હો રાજ્ય, સાંભલજો વલી વાત ગુરુજી૦;
શાંતિ કહે ઢાલ સાતમી હો રાજ્ય, હવું કહુ આગલ વિખ્યાત ગુરુજી૦. ૧૬

કુહા :

- એક દીન સોમદત ઉચરે, 'સાંભલ રાજકુમાર!;
બાલ કીડા ઇહાં બહુ કરે, વિદ્યા નાવે લગાર. ૧
- ઘર ^૧પુઠલ વાડી અછે, સજ કરો તુમે જાઈ;
એકાંતે બેસીને, સર્વ છાત્રને પઠાઈ. ૨
- આગણા માંગી ગુરુતની, સજ કરી તાણીવાર;
વાડીમે બેસી કરી, આયુધ સીખો તુમ્હે કુમાર.' ૩

ઢાલ: ૮, થારો નગર ભલો- એ દેસી.

- આયુધસાલા માંડી રાજંદા, સીખે કુમર તીહાં વલી જ;
ધનુષકલા સીખી રાજંદા, એહવી કલા બહુતર લહી જ. ૧
- દોર બાંધીને તેહ રાજંદા, બાણ મારે ^૨નીરદ્રર રહે જ;
એહવી કલા તસ હાથ રાજંદા, જહાં જાઈ તાહાં જસ લહે જ. ૨
- ^૩છીત્રીસ આયુધ હાથ રાજંદા, ફરી-ફરી તે વલી ચાલવે જ;
વલી ગીત-નૃત-તાન રાજંદા, છત્રીસ રાગ વલી આલવે જ. ૩
- એહવી કલા તસ હાથ રાજંદા, કુમર કલાધર સમ થઓ જ;
'હવે સુણજો વલી વાત રાજંદા, કૌતુક એક ઇહાં થઓ જ. ૪
- ઇણી અવસર વાડીમાંહે રાજંદા, સાગરસેઠણી ગોખ પડેજ;
ગોખે બેહે બાલ રાજંદા, કુમરી નીજરે કુમર ચઢે જ. ૫
- રુપ અનોપમા દેખી રાજંદા, સુંદર સુરત દેખી કરી જ;
ભર જોવનમે આવિ રાજંદા, દેખી કુમર નયણા ઠરી જ. ૬

સાયર તેહણો કંત રાજંદા, ચઢ્યા બાર વરસ થયા જી;
તેહણી ^૧સુદ્ધ નથી કાઈ રાજંદા, ^૨આસ્યાઈ કરીને દીન ગયા જી. ૭

મયાણમંજરી તસ નામ રાજંદા, કામેબાણ પીડી ઘણી જી;
પીતાઈ આલો છે ^૩મોહલ રાજંદા, રાખે જતને બહુ ઘણી જી. ૮

તે પાસે કોઈ ના જાવે રાજંદા, ઘાવ એકલીડી આવે સહી જી;
પુરુષ ^૪પ્રસંગ ના કોઈ રાજંદા, નયરે કોઈ દીઠો નહી જી. ૯

તેણે કારણ રાખી બાલ રાજંદા, ^૫આલ ના ચઢ્યાવે કોઈ તેહને જી;
નજરે પડીઓ કુમાર રાજંદા, વિરહ જાગ્યો દેખી એહણે જી. ૧૦

મયાણમંજરી ચિંતે એમ રાજંદા, ‘કિમ હોવે એ પ્રીતમ માહરો જી?;
^૬પ્રવસ પડી છું હું આજ રાજંદા, જોગ કિમ મળે તાહરો જી?.’ ૧૧

અકલ વિચારી તામ રાજંદા, કુસુમ ^૭પુફ માંગાવીને જી;
^૮ગંડુડ બણાવે તામ રાજંદા, મોહલ ઉપર તે આવિને જી. ૧૨

કુમરની સમો નાખે રાજંદા, કુસુમ દડો કુમર ભણી જી;
દેખી ચીંતે કુમાર રાજંદા, ‘કીહાંથી એ આવ્યો મુઝ ભણી જી?.’ ૧૩

ઉંચુ નીહાલી જોઈ રાજંદા, મયાણમંજરી દેખી તદા જી;
‘એહવી અપછરા નારી રાજંદા, મે તો દીઠી નહી કદા જી. ૧૪

કીરતારે ઘડી છે હાથ રાજંદા, આપો-આપ તુંઠા સહી જી;
ઘન તે પુરુષ અવતાર રાજંદા, ઘન-ઘન તે ઘરણી રહી જી’. ૧૫

દેખી કુમરીનું સરુપ રાજંદા, મોહ પામ્યો રે દેખી કરી જી;
નયાણા નાખ્યા બાણ રાજંદા, એહવી તે દેખી સુંદરી જી. ૧૬

૧. સમાચાર, ખબર. ૨. આશા. ૩. મહેલ. ૪. નો સમાગમ, મેળાપ. ૫. આળ, કલંક. ૬. પરવસ. ૭. પુષ્પ. ૮. ગેંદુક=દડો.

માહામાહે લાગી પ્રીત રાજંદા, વાત-વીગત કરી નવી સકે જ;
મનમાં પામે ^૧ભીત રાજંદા, રખે વાતને કોઈ ^૨ચકે જ.

૧૭

^૩અવિહડ પાલે છે પ્રીત રાજંદા, ઉતમથી લાગી સહી જ;
પુરી એ આઠમી ઢાલ રાજંદા, સાંતસૌભાગ્ય ઇમ કહી જ.

૧૮



કુહા:

- ઇણી પરે પ્રીત પાલે સહી, ન કહે કોઈને વાત;
મનમાં બીહતા તે રહે, ^૧નખે થાઝે વિખ્યાત. ૧
- એક દિવસ કુમાર વિશ્રામ, કરીને સુતો તીહાં;
વૃક્ષતણી છાંહડી, નીલુ વસ્ર ઉઠી જાહે. ૨
- અવસર પામી નાર, ચંતે મયણમંજરી;
લાગ પામી છે આજ, વૃક્ષ ડાલ વલગી ઉતરી. ૩

ઢાલ: ૯, નીંદરડીની- એ દેશી.

- અંગુકો મોડી ગજાવત, 'જાગો-જાગો હો ^૨ણનદીના વીર!;
નીંદરડી નાહની વારીઈ, ^૩બલવાતા હો તુમો સાહસ ધીર. ૧ નીંદરડી૦
- આ વેલા કિમ પોઢિઆ?, નીદ્રા મુકો હો થઓ સાવધાણ';
પાસે ઉભી ઇમ કહે, વસ્ર તાણે હો ^૪પીડી ^૫વીરહણી બાણ. ૨ નીંદરડી૦
- સખ્દ સુણી કુચર જાગીઓ, જબ જુએ હો ઉભી દીઠી નાર;
અચરીજ પામી ચંતવે, 'કિમ આવિ હો છોડી દરબાર?.' ૩ નીંદરડી૦
- નારી કહે 'સુંણા સાહબા!, મુઝ મનનો હો સંભલો વીરતંત;
જે દીનથી તુમે ચિત ચઢ્યા, તે દીનથી હો મે કીઉ નીશ્ચંત. ૪ નીંદરડી૦
- “પરણો પતિ સાચર ચઢ્યો, મે ધારો હો સ્વામી તુમને આજ;
અંગીકાર કરો સાહબા!, ^૬નેતો પ્રાણ હો કરીસું તાજ.’ ૫ નીંદરડી૦
- વલતો કુમર બોલીઓ, 'વાત સાંભલ હો મોરી તુ આજ;
ગામ છોડીને ^૬નેસરો, હું આવિઓ હો ઇહાં ભણવાને કાજ. ૬ નીંદરડી૦

૧. અંશમાત્ર. ૨. નાણંદના. ૩. બલવંત. ૪. પીડાઈ. ૫. વિરહના. ૬. નહી તો. ૭. નીકળ્યો.

ગુરુજી જાણે જો 'વાડી, તો માફું હો લાગે ચિત મઝાર;
'ચુંપ કરી ભણાવે નહી, નવી બેસે હો 'માયા લગાર.' ૭ નીંદરડી૦

નારી કહે 'સુણો કંતજી!, લેઈ ચાલો હો તુમે મુઝને પરદેસ;
નહી લેઈ ચાલો જો મુઝ ભણી, તુમ ઉપર હો હું પ્રાણ તજેસ. ૮ નીંદરડી૦

શ્રી હત્યા તુમ લાગસે, એ પાતક હો છુટસો એ કેમ?;
પ્રીત બાંધી જે આપણી, તે ત્રોડો હો ના તુછે પ્રેમ.' ૯ નીંદરડી૦

'નીશ્વ મન જાણી તેહનું, 'હું ચાલીસ હો તણે લેઈ સંગ;
'હવડુ તો વિદ્યા ગ્રહુ, તુ પાલીજે હો અવિહડ રંગ.' ૧૦ નીંદરડી૦

કુમરે કોલ દિધો તીહાં, હરખ પામી હો વીનીતા તણિવાર;
બોલ દેઈ વલી આપણો, તેણે કીધો હો કુમરને જુહાર. ૧૧ નીંદરડી૦

વૃક્ષણી વડવાઈ 'સાહીને, તે પોહતી હો નીજ મંદ[ર]માંહે;
વિશ્રામ લીધો તીહાં જઈ, 'ધાવ આવે હો મનમાં ઉછાહે. ૧૨ નીંદરડી૦

'ધ્યાવણે પાએ લાગી કરી, ઇમ બોલે હો મયાણમંજરી વાણ;
'વાત સુણો એક માવડી!, તુ સાંભલ હો 'ઠામ રાખીને 'કાણ. ૧૩ નીંદરડી૦

કંતણી વાત જાણો સહી, હું આવિ હો ભરજોવાણ પુર;
મન રાખુ હવે નવી રહે, મુઝ વાલમ હો રહો અતિ દુર. ૧૪ નીંદરડી૦

તે માટે તુમને કહુ, મે આદરો હો અગડદત્ત કુમાર;
ઉતમ વંસનો ઉપનો, દેહી સુંદર હો દીસે દેદાર.' ૧૫ નીંદરડી૦

પુત્રીની વાત સાંભલી, હરખ પામી હો મનમાં તણીવાર;
'વાત રખે જણાવતા, છાની રાખજો હો તુમો આપ આચાર.' ૧૬ નીંદરડી૦

આગલ સુણજો વાતડી, તુમો જો જો હો એ કર્મના ખ્યાલ;
પંડીત પ્રેમસૌભાગ્યનો, શાંતિ બોલે હો એ નવમી ઢાલ. ૧૭ નીંદરડી૦

૧. વાત. ૨. સ્નેહપૂર્વક. ૩. સ્નેહ, લાગણી. ૪. નિશ્ચય. ૫. હમણાં. ૬. પકડીને. ૭. ધાવમાતા. ૮. ધાવમાતાને. ૯. સ્થાને. ૧૦. કાન.

કુહા:

ગોખે બેઠી તે રહે, દીન-દીન પ્રતે તીણીવાર;
કુમર સાસ્ર તે અભ્યસે, તે દેખે સુવિચાર. ૧

સકલ સાસ્ર સીખીઓ, કુમર કલાનો ^૧ગેહ;
સીખી કરી ^૨પોદ્ધયો થઓ, સરસતી સમવડ એહ. ૨

ઢાલ: ૧૦, માફુ કરુ રે તમે કંતજી- દેસી.

હા રે કુમર કહે 'સુણો વીપ્રજી!, મુઝ અરજ સુણીજે;
વિદ્યા સીખ્યો હુ તમ કણે, મુઝ સીખડી દેજે. ૧

સીખ દીઉ હવે મુઝ ભણી, પુહયુ મુઝ ઘેર;
ઉમેદ મનમાં અહવો, વાલુ પીતાનું વૈર. ૨ સીખ૦

કે વાટ જોતિ હસે માવડી, ઘણા દીવસ વહીયા;
સુખ પામ્યો હુ તમથકી, ઉતમ સંગ ^૩સહીયા.' ૩ સીખ૦

હા રે સોમદત મનમાં ચિંતવે, હી[રા]ખ્યો કલા અભ્યાસે;
સીખ્યા કલા પોદ્ધયો થઉ, પાણ ધન વીણા જાસે. ૪ સીખ૦

ધન વિના જો મોકલુ, તો માફુ દીસે રાય પાસે;
.....જો મેલવુ, તો પોહયે જગીસે. ૫ સીખ૦

ઇમ વીમાસીને ચાલીઉ, સાથે કુમરને લીધો;
રાજસભામાં બે આવિઆ, નૃપણે ^૪પ્રણપત્ય કીધો. ૬ સીખ૦

હા રે રાજા કહે 'એ કુણ અછે, સુંદર સુકમાલ?;
કાહાંથકી એ આવીઓ?, કાહનો છે એ બાલ?' ૭ સીખ૦

- ‘વસંતપુર વાસે વસે, સુરસેણનો નંદ;
પીતા એહણો દીપતો, જીમ દીપે દીનંદ.’ ૮ સીખ૦
- વાત સુણી રાજા ઇસી, મનમાં હરખ પાવે;
અગડદત્ત કુમારણે, વલી પાસે તેડાવે. ૧૦ સીખ૦
- માન મહોત દીધો ઘણો, લાખ પસાય આપે;
કિરતાર તુઠે રાજા વીણા, દારિદ્ર કુણ કાપે?. ૧૧ સીખ૦
- કુયર વિપ્ર બે હરખીયા, રાજાઈ દીધા માણ;
‘કર્મ ફરતા સુહ ફરે,’ ઇમ લોક કહે વાણ. ૧૨ સીખ૦
- હા રે એહવે માહાજન્ન થયુ એકકુ, આવે રાજાને પાસે;
મજરો કરીને ઉભા, સહુ કરે અરદાસે. ૧૩ સીખ૦
- માહાજન કહે ‘સુણો સાહબા!, મુઝ અરજ સુણીજે;
વસવાણે એક જાયગા, અમને પ્રભુ! દીજે. ૧૪ સીખ૦
- તહારે એ ઘર-બાર તુમારડા, ખપ નથી અમારે;
સીખ દીઓ હવે સાહબા!, ‘કાર્જ નથિ તુમહારે.’ ૧૫ સીખ૦
- હા રે ‘સા માટે?’ રાજા કહે, ‘એહવા વચન ના બોલો;
નીર વાકાં મોજડા, આગલથી કાં ખોલો. ૧૬ સીખ૦
- હા રે ડંડ નથી કોઈનું, તો સા માટે રીસાવો?;
જે કહો તે હું કરુ, વાંક વગર ના જાવો’ ૧૭ સીખ૦
- માહાજન હવે બોલસે, સાંભલો ચિત લાઈ;
દસમી ઢાલ પુરિ થઈ, સાંતે ઇમ બાણાઈ. ૧૮ સીખ૦

કુહા:

- માહાજન વલતો બોલીયા, 'સાંભલો માહારાય!;
દંડ નથી કોઈ ઉપરે, રાજનીત કહવાઈ. ૧
- તરકર સ્વામી મોટકો, 'કોહથી પકડો ન જાઈ;
આકુલ-વ્યાકુલ તે કરે, ચોર તે પકડો ન જાઈ. ૨
- તે માટે તુમને કહુ, સાર કરો મહારાય!;
ચોરણી 'તજ-વીજ કરો, નહી તો ઠામ 'વતાય.' ૩
- કોટપાલને તેડીને, પુછે રાજા તામ;
'ચોકી કીમ કરતો નથી?, મુઝ સાથે છે કામ.' ૪

ઢાલ: ૧૧, એહવા ધુતારા વસે છે - દેસી.

- રાજાણી ઇમ સાંભલી વાણી, કોટપાલ બોલો અવસર જાણી
સાહબા! સાંભલો કહું છું સહુને સમજાવી;
ચોકી કરું છું સ્વામી! જોર, 'ઓડા બાંધુ છુ ચહુપખે 'ઠોર સાહબાં. ૧
- ચ્યાર પહોર રજાણી ફરું છું, 'વાહણે વાઈ હુ નીદ્રા કરુ છું સાહબાં;
એહવી ચોકી કરુ છુ સારી, 'ઓલગ નીત કરુ તમારી સાહબાં. ૨
- તો પાણ તો ચોર તે વસ નાવે, કસી 'અકલ મત ચોર ણાં ફાવે સાહબાં;
મન માણે તમ સ્વામી! કરો તમે, ચોરથકી થાકા છુ બહુ અમે' સાહબાં. ૩
- રાજા વિચારે મનમા એમ, 'વિષમ કામ થાસે કહો કેમ?' સાહબાં;
રાજાઈ પાનનુ બીડુ લીધુ, મુખથી એહવું વચાણ સ કીધુ સાહબાં. ૪

૧. કોઈથી. ૨. તપાસ, યુક્તિ, બંદોબસ્ત. ૩. બતાવો. ૪. અટકાયત કરું છું. ૫. સ્થાન. ૬. સવાર પડતા. ૭. સેવા, ચાકરી.
૮. ન સમજાય એવું.

- ‘જે કોઈ ચોરણે પકડી લાવે, લાખ સોવણીયા તેહ જ પાવે’ સાહબાં;
 સભા સન્મુખ રાજાઈ જોઈ, બીડુ ન ^૧છુબું નરણા કોઈ સાહબાં. ૫
- રાજા મનમાં તવ વલખાણો, આભમાહે જીમ ચંદ્ર ઝંપાણો સાહબાં;
 સભા સહુ મુખ તવ વલખીઓ, તેતલે અગડદત્ત બોલીઓ સાહબાં. ૬
- ઉઠી કરીને પ્રણામત્ય કીદ્ધો, કુમરે તે પાનનો બીડો લીદ્ધો સાહબાં;
 ‘સાત દિવસની આપ્યો અમને, ચોર તે પકડી આપુ તમાણે સાહબાં. ૭
- વિપ્ર ચિંતે મનમાં એમ, ‘વિષમ કામ થાસે કુચર કેમ? સાહબાં;
 કુમર કહે ‘ચિંતા મ કરો ચિતમે, જોગમાયા જસ આપસે તમને સાહબાં. ૮
- ^૨મજરો કરીને ઘેર તે આવે, ^૩ચઉઠે ^૪ચાચર તે જોવરાવે સાહબાં;
 વેશ્યાઘરે જાવે કુમાર, ^૫ઈશ્વ ઉમ્હાણા જોયા દરબાર સાહબાં. ૯
- ઈમ કરતા ખજટ દીન વહિઆ, કુમરણે ચિત પડીત હઈઆ સાહબાં;
 તસ્કરનો ઠેકાનો ના જડીઓ, ઝાખો કુમર મનમાં પડીઓ સાહબાં. ૧૦
- લોક તે કુમરણી હાસી કરે છે, સાહસવંત લજા મન ઘરે છે સાહબાં;
 ઈમ વિચારી મનમા તામ, ઉઠો લેઈ જોગમાયાનુ નામ સાહબાં. ૧૧
- ઉઘાણમાં કુમર વલી જાવે, મનમાં ઘણુ પસ્તાવે સાહબાં;
 તસ્કર જોતા લાગી ઘણી વાર, સુરજ આથમી થઓ હુસીયાર સાહબાં. ૧૨
- સાંઝ પડી તવ રહો વનમાહે, સાંભલજો ચોર મલસે ત્યાંહે સાહબાં;
 એ ઈગ્યારમી ઢાલ થાઈ, શાંતિ કહે આગલ સું કહેવાઈ? સાહબાં. ૧૩

૧. છબું=અડબું. ૨. મુજરો, પ્રણામ. ૩. બજાર, શેરી. ૪. ચાર રસ્તા ભેગા થતા હોય તે. ૫. ઈશ્વર=ધનાદૃષ્ટ. ૬. ઠેકાણું.

કુહા:

સાંઝ પડી વણમાં રહો, એકાકી પાણ કુમાર;
હીયડે ધીર આણી કરી, મન સરી કીરતાર. ૧

રૂપ કરી મજુરણું, બેઠો તરૂવર હેઠ;
‘વેલુમાં ખડગ મુકીને, જોતો ચઉદસે ટ્રેઠ. ૨

ઢાલ: ૧૨, તુ મુઝ પ્રાણ આધાર- દેશી.

રૂપ રચું મજુરણું રે, અગડદત્ત કુમાર;
જીરણા વસ પેહેરણે રે, સામ વરણ દીદાર. ૧

સુગુણનર! જો જો કીદ્ર સો રૂંદ.

એહવે જોગી આવતો રે, દુરથી દીઠો તામ;
સીદ્ર પાણ વલી ચાલતો રે, દીદાર દીસઈ ‘સામ. ૨ સુગુણનર૦

સમીપે આવો જેતલે રે, ઉભો રહો તરૂવર ડાલ;
જોગીઈ ડાલ મોડને, ચઢી બેઠા તતકાલ. ૩ સુગુણનર૦

કુમર દેખી ચિંતવે રે, ‘દીસે, જોગી અવધુત;
હીયડે જીવદયા નથી રે, એ દિસે કોઈ ધુર્ત. ૪ સુગુણનર૦

વેષ લેઈને એ ફરે રે, ‘જીવદાય નથી કોઈ;
વગર દયા વેષ કીસો રે?, ‘નીશ્ચ તસ્કર હોય. ૫ સુગુણનર૦

કાલવર્ણ અતિ કુબડો રે, નયણ અતિ વિકરાલ’;
ઇમ ચિંતીને બોલાવીઓ રે, કુમરે તે તતકાલ. ૬ સુગુણનર૦

જોગી કહે ‘તુ કુણ છે રે?, કવણ તુમારુ નામ?;
કુણ ઠામે વાસો વસો રે?, ઇહાં આવો સે તુમો કામ?’ ૭ સુગુણનર૦

૧. રેતીમાં. ૨. દ્રષ્ટિ, નજર. ૩. બનાવ્યું. ૪. જાળ. ૫. શ્યામ, કાળો. ૬. જીવદયા, ૭. નિશ્ચે, નક્કિ.

- અગડદત્ત હવે બોલીઓ રે, કપટ કરી તણીવાર;
કપટ વીણા સીદ્ધ ના હોવે રે, કપટ ભરો સંસાર. ૮ સુગુણનર૦
- કપટ રજનિ બોલીઓ રે, 'સાંભલો પ્રભુ! મુઝ વાત;
ધન-વિહુનો હું ફરુ રે, જન્મ-દરિદ્રી હું વિખ્યાત. ૯ સુગુણનર૦
- અપલક્ષણ એક મોટકુ રે, તેણે ધન સઘલુ જાયે;
૧દુતકીડા હું નીત્યે કરુ રે, તેણે નીર્ધન થાઈ. ૧૦ સુગુણનર૦
- રાયથકી હું નાઠો ફરુ રે, ૨દીન સેવુ વનરાય;
સાંઝ પડે તવ નયરમાં રે, ચોરિ કરવાને જાય. ૧૧ સુગુણનર૦
- ધન લેઈ ચલી પારકુ રે, દુતકીડા કરુ તામ;
કીડા કરતા હારીઈ રે, એ કરુ નીત્ય હું કામ' ૧૨ સુગુણનર૦
- જોગીઈ વાત સાચી લહી રે, જુઠ નહી લગાર;
આપવતિ એ સાચી કહી રે, એહમા ૩ફેર મા ફાર' ૧૩ સુગુણનર૦
- જોગી કહે 'સુણ બાલકા! રે, ચિંતા કસી મ કરેસ;
સુગુરુકી દયાસું ખુબ હોવે રે', ઇમ કહે જોગી આદેસ. ૧૪ સુગુણનર૦
- 'દરિદ્રને હવે દુરે કરુ રે, તુ મુઝને મલીઓ આય;
ઉતમની સેવા કીજીઈ રે, કાઈક ૪ફલ-પત થાઈ.' ૧૫ સુગુણનર૦
- કુમર કહે 'સુણો સ્વામીજી! રે, હું છું તમારો બાલ;
કૃપા કરીને રાખીઈ રે, વચન હવે પ્રતિપાલ' ૧૬ સુગુણનર૦
- શ્રોતા! સુણજો વાતડી રે, આગલ સું હવે કહવાય;
સાંતિ વઢે તુમો સાંભલો રે, બારમી ઢાલ એ થાય. ૧૭ સુગુણનર૦

૧. છુત=જુગાર. ૨. ગરીબ. ૩. ફેર-ફાર નથી. ૪. ફલની પ્રાપ્તિ.

કુહા:

કુમર કર જોડી કહે, 'તું બંધવ મુઝ માય;
તુ સાહીબ જગતનાથ, તુ 'તુલકો માહારાય. ૧

તુમ તુકો મુઝ આજ, દારિદ્ર દુરે કરેસ;
સાહિબ સંગ જો મુઝ મલી, હવે હું કેમ તજેસ?.' ૨

ઢાલ: ૧૩, ગણધર દસ પુરવ- દેશી.

કુમર કહે 'સુણો જોગીરાય!, પુરવ ભાગ્ય મે પાયા બે;
ભાગ્ય ઉદયે તુહિ જ મલીઓ, દારિદ્ર દુરે ગમાયા બે. ૧ કુમર૦

તુમ દરીસાણથી પાવણ થઓ, આજ તુમણે મે દીકો બે;
તૃષાવંતણે નીરમલ જમે (લ), લાગે અતિ હે 'મેકો બે. ૨ કુમર૦

ઇમ હું સ્વામી! તુમણે ચીતો, આજ તે સ્વામી મલીયા બે;
ભવ-ભવના મુઝ દારિદ્ર નાઠા, હવે મુઝ દાહાડો વલીઓ બે.' ૩ કુમર૦

ઇમ કરંતા પ્રહર નીગમ્યો, તયાર જોગી થાવે બે;
સાંભલજો તુમે જોગીની વાત, નવો વેસ બનાવે બે. ૪ કુમર૦

ભગુયા વસ્ર ઉતારિ મુક્યા, ચરમતણા વસ્ર પહેરે બે;
તસ્કરના હથીરડા ભીડા, કુમર બેકો 'હેરે બે. ૫ કુમર૦

ખાત્ર ખણવાને હથીયાર જ લીધા, સજ-થઈ તણીવાર બે;
કુમરણે કહે 'ચાલો જઈઈ, આલસ અલગો નીવાર બે'. ૬ કુમર૦

કુમરે કપટ કરીને વાલો, ખડગ સંગે લીદ્ધો બે;
જોગીઈ ન જાને 'તમ કર લીદ્ધો, કુમર કારજ સીદ્ધો બે. ૭ કુમર૦

૧. તુહયો. ૨. મીકો. ૩. નીરખે. ૪. તેમ હાથમાં.

- ^૧ઉજમ ભર બે નર ચાલે, આવ્યા ચંપાપુર બાહરે બે;
ઘૂટ્ય કરી દરવાજા સઘલા, પ્રગટ કલા કરે ત્યાહરે બે. ૮ કુમર૦
- મંત્ર ભણી તવ કાંકરો નાખ્યો, જંભ સઘલા ^૨વછુટે બે;
કુમર દેખી વિસ્મય પામ્યો, બંધ તે સઘલા તુટે બે. ૯ કુમર૦
- મારગમાં મંત્ર પઢતો જાઈ, લોક તે નીદ્ર વસ થાઈ બે;
ફરે નીસંક પાણ નગરમાહે, ^૩ભીતા મનમાં નાવઈ બે. ૧૦ કુમર૦
- મંત્રને સક્તીઈ કો નવિ દેખે, તસ્કર લોકને દેખે બે;
લોક તે ચોર નવિ જાને, કુમર અચિરીજ પેખે બે. ૧૧ કુમર૦
- જોતા હાટને બાજારમાહે, વિચાર કરે છે ત્યાહે બે;
સાગરસેઠને હાટે આવ્યા, કુમર તસ્કર ત્યાહે બે. ૧૨ કુમર૦
- તીહા બેસીને ખાત્ર જ દીધુ, ઘરમાં પેટી બેહુ ઉરે બે;
પેઈ આભરણની કાઢી, કાઢિ રીઢ અનેરી બે. ૧૩ કુમર૦
- લેઈ એક ઠામે ઢગલો કીધો, અસંખી નઈ વસ માણ બે;
તે દેખી મન ચંચલ હોવે, મુકી દે વલી ધ્યાણ બે. ૧૪ કુમર૦
- ચોર પ્રતે હવે કુમર બોલે, ‘સાંભલો બાલ ગોપાલ બે;
શાંત કહે ઢાલ એ તેરમી. આગલ સ્યું થાઈ ખ્યાલ બે. ૧૫ કુમર૦



કુહા:

- કુમર કહે તસ્કર પ્રતે, 'વાત સુણો માહારાય!;
ભાર અસંખીત એહમા, આપણથી ગ્રહો ન જાય. ૧
- તે માટે તુમને કહુ, મજુરને લાવો ચ્યાર;
તેહણે સીર દેઈ કરી, નાખીઈ આપણને દરબાર.' ૨

ઢાલ: ૧૪, વેલની- દેશી.

- ચાર મજુરને તે બોલાવે, ભાર ચઢાવ્યો માથે જ;
દ્રવ લેઈને મજુર ચાલા, કુમર તસ્કર સાથે જ. ૧
- સુણજો ભવિ! તમે ધુર્તને ધુતે, અચરીજ વાલી વાત જ;
મુર્ખ હોય તે ધુર્તો જાયે, ચતુર ના ધુતાઈ જાત જ. ૨ સુણજો
- ચંપાપુર બાહર નીસરા, આવ્યા ગાઉ તામ જ;
અગડદત કહે તસ્કર પ્રતે, 'ઇહાં લીજે વિશ્રામ જ. ૩ સુણજો
- આપણે ભીતા નથી કોઈની, નીશ્વતપણે રહીઈ જ;
વિસામો મજુરણે દીજે, આપણ નીદ્ર લહીઈ જ. ૪ સુણજો
- તસ્કરે કુમરની વાત જ માણી, કપટે કોહો હુંકારો જ;
મુજુરણે કહો 'વિસામો તમે, સીરથી ભાર ઉતારો જ. ૫ સુણજો
- ચાર મજુરણે તે વલી ચોર, નીંદ્ર કરે વલી તામ જ;
કુમર મનમાં એમ વિચારે, 'ઉઘાનું નથી કામ જ. ૬ સુણજો
- ઉઘે તે તો નીશ્ચે મરે, જાગણ કાજો ઇહાં જ';
જો જો શ્રોતા સું કરે છે?, ^૧અકસઉ થાવે ત્યાહે જ. ૭ સુણજો

૧. ઉઘવાનું=સુવાનું. ૨. આકસ્મિક.

- કપટે નીદ્ર કુમરે લીધી, વીસાસો તીનીવાર જી;
ચોર-મજુર નીદ્ર વસ પડીયા, હલુઈ સું ઉઠો કુમાર જી. ૮ સુણજો
- આપણને ઠામે વેલુ આકારે, કીધો એહ પ્રમાણ જી;
વસ્ર તે ઉપર વલી ઢાંકું, કુમર તે ચતુર સુજાણ જી. ૯ સુણજો
- કુમરે તે ખડગ ગ્રહીને, છપી રહો કુમાર જી;
વડનું ઓઢું કરીને રહીઓ, હીયડે ધીરજ ધાર જી. ૧૦ સુણજો
- જાગો એહવે ચોર વિકરાલ, ચિંતે મનમાં એમ જી;
‘ખંડવ માણસણે ખપાડું, જીવતા ના રાખીઈ કેમ જી?.’ ૧૧ સુણજો
- ઈમ વિચારીને તસ્કર ઉઠો, ઝાલી તને કરવાલ જી;
મજુરણો તેણે સંહાર કરો, કુમર દેખી ખ્યાલ જી. ૧૨ સુણજો
- કુમર ભણી તેણે ઘાઓ નાખ્યો, કરવાલ પડી વેલુમાહે જી;
વિસ્મે પામો તસ્કર મનમાં, ચલે તે વલી ત્યાહે જી. ૧૩ સુણજો
- એ સહી કોઈક ઉતમ પુરુષ, આવ્યો તે કરવા ઝેડ જી;
દરિદ્રનો તણે વેસ કરીને, રહીઓ છે વન વેડ જી. ૧૪ સુણજો
- હુંસ ઘરે છે એ મનમાંહે, પકડીસ ચોરને આજ જી;
સીખ્યા દેઉં હું વલી એહણે, આણુ એહણે વાજ જી. ૧૫ સુણજો
- અરહો-પરહો તસ્કર જોવે, પ્રહાર કરવા કુમાર જી;
તરવર-તલે દીઠો તેહણે, હડી દીઢી તણીવાર જી. ૧૬ સુણજો
- ચોરણે કુમર આવતો દીઠો, નાઠો કુમર તતકાલ જી;
શાંતિ કહે વલી આગલ હોયે, પુરી એ ચોદમી ઢાલ જી. ૧૭ સુણજો

૧. નાર્મદ, બાયલા. ૨. માડુ. ૩. પીછો. ૪. તેણે. ૫. વગડામાં. ૬. ત્રાસ. ૭. આગળ-પાછળ, આમ-તેમ. ૮. હાંક.

કુહા:

- નાઠો કુમર તીહાથકી, ^૧વાસે પડીઓ ચોર;
કેતી ભુમી દોડીઓ, કુમર કરતો સોર. ૧
- કુમર ^૨અર્બુઓ જગાતણા, ન જાણે કીસો વિચાર?;
દોડતા એક આવિઓ, પાષાણ થંભો સાર. ૨
- તે પુઠલ જઈ રહો, કુમરે ^૩ઉઠો લીદ્ધ;
દુરથી તસ્કર આવિને, થંભે ^૪ધાઓ જ દીદ્ધ. ૩
- તસ ખંડ હુયા થંભાતણા, પાછો વલીઓ ચો[ર];
અહંકારે કરી ગાજતો, જીમ છાજે ઘણ મોર. ૪
- કુમરે પુઠલથી આવીને, ચોરણે કરે પ્રહાર;
મર્મસ્થાનકે લાગીઓ, મોહક મ(?) દીદ્ધ કુમાર. ૫

ઢાલ:- ૧૫, સેવક હે અમે સીંહ નૃપના.

- ચોર તે ધરણી તડફડતો દીઠો, કુમર થઓ ખુસીયાલ જ;
આઘો જઈને તેહનુ લીધુ, કુમરે તે કરવાલ જ. ૧
- સાયુ બોલોજી, નન્હા બાલુડા તુ હી.

- કુમર પ્રતે તે ચોર વદે ઇમ, 'સાંભલો મોરી વાત જ;
નામ-ઠામ વલી તુમે ભાખો જ, ભાખો કુલ ને જાત જ. ૨ સાયુ૦
- વાત કહો તમે સ્વામી! મુઝને, જીમ જીવ મ્હારો નીકસે જ;
જાત-ભાત સાભલીને તુમ્હારી, જીમ હીયડું અમ વીકસે જ'. ૩ સાયુ૦
- વલતો તે કુમર બોલે, 'ક્ષત્રીવંશ અમારો જ';
તસ્કર સંભલી ઇની પરે બોલે, 'વીનતડી અવધારો જ. ૪ સાયુ૦

૧. પાછળ. ૨ અજાણ. ૩. ઓઠીકણ, આશરો. ૪. ઘા, પ્રહાર.

- વાત કહું તે ચિત માણો, કથન કરો અમારો જી;
 'ગુંઝ વાત હું તુમને કહુ છું, દીજે કોલ તુમારો જી'. ૫ સાયુ૦
- કુમરે તીહાં કોલ જ દિધો, ચોર પ્રતે તે એમ જી;
 'અંતરજામી! તુ હી જ મલીઓ, 'પટંતર રાખુ કેમ? જી. ૬ સાયુ૦
- પૂર્વ સન્મુખ પર્વત દીસે, તેહમાં છે મુજ ગેહજી;
 તેહમાં મારી ભગણી રહે છે, તુઝણે કહુ એહ જી. ૭ સાયુ૦
- માહરુ ખડગ ગ્રહીને જાજો, દ્વારે ઉભા રહજો જી;
 'ઘૂડ કમાડ હોસે ગુફાના, જઈને તાલી ત્રણ દેજો જી. ૮ સાયુ૦
- સબદ સુણી તેહી જ આવે, દ્વાર ઉઘાડસે તેહ જી;
 ભગનીઈ પ્રીતીજ્ઞા એહ કીધી છે, સાંભલો ભાખુ તેહ જી. ૯ સાયુ૦
- “બંધવ મારણ હોસે બલીઓ, તેહને પતી કરવો જી;
 તેહણે એહવુ 'નીઆ બાધુ, 'અનત કોઈ ન ધરવો જી” ૧૦ સાયુ૦
- તે માટે હું તમણે કહુ છું, પરણજો ભગણી અમારી જી;
 અસંખીત તે દૂર્વ ભરો છે, ધન એ રીદ્ધી તમારી જી. ૧૧ સાયુ૦
- વીરમતિ એ મારી ભગણી, મેં આપી છે તમને જી;
 ગુફા માહે જા જો સ્વામી!, હુંકારો કહો અમને જી ૧૨ સાયુ૦
- હવે સહી જાગ્યો ભાગ્ય તમારું, જાજો તણે ઠામ જી;
 મયા કરીને પરણજો ભગણી, થાસે તમારુ કામ જી'. ૧૩ સાયુ૦
- હુંકારો તીહાં દીધો કુમરે, ચોરે સાચો માણ જી;
 બોલ કોલ તેહને દીધા, છુટા ચોરણા પ્રાણ જી. ૧૪ સાયુ૦
- મૃતક પામ્યો ચોર તીવારે, લાકડ ભેલો કીદ્ધોજી;
 કૌતુક જોવાણે તેહી જ ચાલો, સંગે કરવાલ લીદ્ધોજી. ૧૫ સાયુ૦

પુર્વ દીસે કુમર ચાલો, તસ્કરે ઠામ બતાવો જી;
મનમાંહે ઉજમાલ થઈને, કુમર ત્યાંહિ જ આવો જી.

૧૬ સાચું

જઈ ઉભો રહ્યો પેપર-હેઠે, કુમર હવે બોલાવે જી;
શાંતસૌભાગ્ય પનરમી ઢાલે, આગે સું હવે થાવે?જી.

૧૭ સાચું



કુહા:

- ઉભો રહે ગુફા બારણે, સાદ કરે કુમાર;
તરકરે જીમ સીખવું, ઠબકા દીયા ત્રણ વાર. ૧
- સબદ સુણી આવિ તીહાં, વીરમતિ તણીવાર;
સીઘ્રપણે આવિ તીહાં, ઉઘાડે તસ દ્વાર. ૨
- નીજ બંધવ નીરખે નહી, દીઠો પુરુષ કોઈ;
ખડગ દીકું બંધવતનુ, મનમા વિસ્મય હોઈ. ૩
- નીજ બંધવણી વાતડી, પુછે તે વરતંત;
‘ખડગ સહી બંધવ નહી?’, સાંભલી કુમર બોલંત. ૪

ઢાલ: ૧૬, આંગણે મોતી રે લો- દેસી.

- ‘સાંભલ મોરિ વાત, બંધવની હુઈ વિખ્યાત,
આજ હો તે તો રે બંધવ, આજ મે મારિઓ રે લો;
તેણે આ ઠામ બતાવ, તેણે હું ઇહાં કણે આવ,
આજ હો તે તો રે તુઝને, ખબર કરવા હુ આવિઓ રે લો. ૧
- કરવાલ મુઝને દીઘ, વાત એ તહકીક કીઘ,
આજ હો વાતો રે એ મે, તુમણે ખરી કહી રે લો;
નારિ સાંભલી વાણ, બોલી સાહ સુજાણ,
‘આજ હો માહરી રે, પ્રતિજ્ઞણા પુરિ થઈ રે લો. ૨
- વીનતડી અર્વાધાર, આવો મોહલ મઝાર,
આજ હો દાસી રે તુમને, એણીપરે વેણવે રે લો;
તુ છે દીનદયાલ, મુઝ વન પ્રતિપાલ,
આજ હો મુઝણે રે સ્વામી!, તુમો પરણો હવે રે લો. ૩

તેડો સદણ મઝાર, વીરમતિ તણિવાર,
આજ હો કુમર રે રીદ્ધ, પડી દેખે ઘણી રે લો;
માણક દીસે એક ઠોરે, હીરા પડીયા ઓર,
આજ હો ઘરમે રે કમી, નથી સોવનતણી રે લો. ૪

ઈંદ્રપુરિ અવતાર, એહવો મોહલ આકાર,
આજ હો સુર રે રમાણીક, જાયગા દિસે રૂયડી રે લો;
દેખે તે કુમાર, સુંદર ^૧સેજ ^૨શ્રીકાર,
આજ હો તેણે રે બહુ મુલ, ઘણે રત્ને જડી રે લો. ૫

વીનીતા કહે તામ, ‘સજાઈ કરો વિશ્રામ,
આજ હો ધન રે સવિ પ્રીતમ! એ તુમતનુ રે લો;
હુ છુ તુમારિ દાસ, ભરો મનાણી આસ,
આજ હો વચન રે માનો વાલમ! મુઝતનુ રે લો. ૬

મોદક લાવુ ચ્યાર’, ^૩સજ્યાઈ ઇમ બેસાર,
આજ હો ઇમ રે કહીને, નારિ ઉપર ચઢિ રે લો;
‘વૈરિ બંધવ એહ, સીખ્યા આપું તેહ,’
આજ હો ઇમ રે વિચારિ, મને રીસુ ચઢી રે લો. ૭

^૪સજ્યાતને પ્રમાણ, સદ્ધા જાણ ^૫ખાણ,
આજ હો ^૬દુઠ રે નારિ, જોવો સુ કરે રે લો?;
કુમર ચિંતે તામ, ‘વૈરીનો એ ઠામ’,
આજ હો ઉઠી રે કુમર, તીહાથી ડગ ભરે રે લો. ૮

‘ન કરિઈ વિસ્વાસ નાર, અને વલી રાજદ્વાર,
આજ હો મે તો રે એહનો, બંધવ મારિઓ રે લો’;
ચિંતી એમ કુમાર, અલગો જઈ એક ^૭ઠાર,
આજ હો કુમર રે પોતાનો, જીવ ઉગારીઓ રે લો. ૯

૧. શય્યા, પલંગ. ૨. શોભાયુક્ત. ૩. શય્યા=પલંગ પર. ૪. શય્યાના પ્રમાણની શિલા હતી. ૫. (નીચે) કુવો (હતો). ૬. દુષ્ટ. ૭. સ્થાન.

વીનીતાનું જોજો કામ, પડતી મુંકે તેણે કામ,
 આજ હો મનમાં રે ઘણુ, હરખ પામી કહતી રે લો;
 ‘બંધવ! જાણજો વાત, વૈરિ વાલુ તુમ ભ્રાત!,
 આજ હો હું તો રે ખરિ, ભગણી વીરમતી તુમતાણી રે લો.’ ૧૦

ઇણી પરે કરે વિચાર, મનમાં હરખ અપાર,
 આજ હો સજાના રે તો, સત ખંડ તે થયા રે લો;
 દેખે તેહ કુમાર, સમરે મન કીરતાર,
 આજ હો એહવો રે કોતુક, દેખી ચમકીયા રે લો. ૧૧

હસુતિ આવે એહ, ભોગી પરણો તેહ,
 આજ હો એહવે રે ઘરમાં, આવે ઘસમસી રે લો;
 સોલમી ઢાલ એ થાય, પંડીત પ્રેમ પસાય.,
 આજ હો શાંતે રે કુતુક, કુમર મનવસી રે લો. ૧૨



કુહા:

- ગુફામાં આવિ જસે, કુમર કહે તીણીવાર;
 'રે મુરખ! તું રંડીની, સીખ્યામણ દુ તુઝ સાર. ૧
- તુઝ બંધવ મે મારિ હુ તો, બલવંત અપાર;
 'તેર સખા મે રોલીઓ, તુ કુણ માત્ર ગમાર?. ૨
- કાઢિ મુસક ^૨બેંધીને, ^૩આલ કુમર કીઢ;
 ગુફાતણે બારણે, આડી ^૪સલા દીઢ. ૩

ઢાલ: ૧૭, સાંભલ રાજકુમાર કહુ ન તુઝને-દેસી.

- લેઈ વિનીતા સંગ કુમર આવે હવે હો લાલ,
 મનમાં હરખ અપાર કે પંથે તે વહે હો લાલ;
 આવ્યા નગર મુઝાર કે નારી દેખીને હો લાલ,
 લોક વઢે મુખ ઈમ ચતુરાઈ પેખીને હો લાલ. ૧
- રાજસભામાં કુમર કે ઁહવે આવિઓ હો લાલ,
 નારિને પ્રણપ્રત્ય કે રાજાણે કરાવિઓ હો લાલ;
 જોવા મલીયા લોક રાજસભામાં વલી હો લાલ,
 પુછે રાજા વાત કે કુમર પ્રતે ^૨રુલી હો લાલ. ૨
- 'સાંભલો સ્વામી! વાત કે કહુ ચોરણી હો લાલ,
 ફરતો જોગીણે વેસ કે મહા છે ગુણી હો લાલ;
 રજણીઈ લોકને તામ કે ઘણું સંતાપતો હો લાલ,
 વિઘાને બલ તામુ કે નગરમાં આવતો હો લાલ. ૩

૧. તારો ભાઈ. ૨. બાંધીને. ૩. યુક્તિ. ૪. શિલા. ૫. આનંદપૂર્વક.

જંત્રકે ત્રોડે તેહ કે વિધાને બલે હો લાલ,
 નીદ્રા મુકે તામ નવિ કોઈ 'સલસલે હો લાલ;
 સારા નગર મઝાર કે ફરતો તે રહે હો લાલ,
 વિધાને બલ એહ કે કોઈ નવિ લહે હો લાલ. ૪

ચોરણી ભગણી એહ કે સ્વામી! જાણજો હો લાલ,
 બોલે કુમર તામ કે મજરો માણજો' હો લાલ;
 'ઘાતિ 'ખોડામાહે કે વીરમતિને સહી હો લાલ,
 મુલગો કહો વીરતંત અમ આગલ રહી હો લાલ. ૫

રાજા પ્રતે કુમાર કે મુખથી ઇંમ ભણે હો લાલ,
 'ખાત્ર દિધુ આજ સાગરસેઠણે હો લાલ;
 સુતાતા ચોકીદાર કે તે જાણે નહે હો લાલ.
 લીધા તેહણા હાથીઆર કે કોઈ જાણે નહે' હો લાલ. ૬

રાજા આગલી વાત કે વેલુ સંબંધ કહો હો લાલ,
 સારા નગર મઝાર કે કુમરે જસ લહો હો લાલ;
 'ચાલો તસ્કરને ઠામ કે કહો તે કીહાં રહે?' હો લાલ,
 જોવાણે ચાલા લોક કે પંથે તે વહે હો લાલ. ૭

આવ્યા ગુફાને બાર કે તણે દીઠી સલા હો લાલ,
 દેખી ચમક્યા લોક કે 'જોવો કુમરની કલા' હો લાલ;
 પેઠે સદન મઝાર કે માહાજન ઘસમસો હો લાલ,
 દેખી અચંભ લોક કે ઇંદ્રપુરિ જસો હો લાલ. ૮

ધનનો નહી પાર કે તણે 'અનગલ ભરુ હો લાલ,
 રાજાઈ પુછી તામ કે સહુનુ નામુ કરુ હો લાલ;
 'સાત વરસણી રીઢ કે ચોરે મેલવી હો લાલ,
 ધન છો તુમને કુમાર! કે એહવી મત કેલવી' હો લાલ. ૯

રાજાઈ મુખ તામ કે આજ્ઞાણા ઈમ દીઈ હો લાલ,
 ‘આપણનો ધન એહ કે ઓલખી લીઈ હો લાલ;
 રીદ્ધ લે એક ઠામ કે ઢગલો તણે કીઓ હો લાલ,
 આપે આપણનો માલ કે ઓલખીને લીઓ’ હો લાલ. ૧૦

પડો દેખી માલ કે પરદેસીતણો હો લાલ,
 રાજા જંપે એહ કે ‘કુમરજી! એ તુમતાણો’ હો લાલ;
 હકમ થયો જબ રાય કે કુમરે લીઈ સહી હો લાલ,
 આપ આપણે ઠામ કે લોક આવ્યા વહી હો લાલ. ૧૧

કુમરણો જસ ત્યાહે કે નગરમાં વિસ્તરો હો લાલ,
 ‘વા વા કુમર સુજાણ કે એ તો ગુણ ભરો’ હો લાલ;
 ગુરુને લાગો પાય કે કુમર આવિયા હો લાલ,
 ‘તુમ પ્રસાદે સ્વામી! કે જિત નીસાણ વજાવિયા’ હો લાલ. ૧૨

ચોથો હીસો તેહ કે ગુરુણે આલીઓ હો લાલ,
 લોકાને મન તેહ કે કુમર ભાવિઓ હો લાલ;
 સાંભલી વાત તેહ કે મયાણસુંદરી હો લાલ,
 ચતુર જાણી તેહ કે પ્રીતડી મન ધરી હો લાલ. ૧૩

બીજે દીન કુમાર કે વાડીમાં આવિઆ હો લાલ,
 મયાણમંજરી તામ કે ઝરુખે આવીયા હો લાલ;
 સાંભલજો તુમો વાત કે આગલ સું હોયસે હો લાલ,
 સતરમી ઢાલ કે કોતુક હોયસે હો લાલ. ૧૪



કુહા:

- બીજે દીન કુમાર, બેઠો કુયર વાગમે;
સાસ કરે ^૧અસાભાસ, ક્રીડા કરે મોજમે. ૧
- મયણસુંદરી કહે તામ, ‘જોગ હોસે કીહા આપણો?;
એહવો કરો પ્રપંચ, મેલો હોઈ તુમણો.’ ૨
- સાંભલી કહે કુમાર, ‘ઉતાવલ [ન] કીજે કામણી!;
ધીરા હોસે કામ, ધીરજ ધરો મનતાણી.’ ૩

ઢાલ: ૧૮, દલ લગ્ગા રે પાસજી મોરા- દેસી.

- કમરી કહે વાત જ સુણી, તુમહણે કહુ છુ સ્વામી!;
જીમ જોગી કોઈ ધ્યાન ધરે, તમ અહાણીસી અંતરજામી. ૧
હવે જોજો રે કોતુક થાસે, સાંભલતા ચતુરાઈ ^૨આસે.
- નામ જપુ હુ નીત્ય તમારુ, ચિતમાં ના ચ્યાહુ ઓર;
મેઘાડંબર દેખી નાચે, કંકર નાચે મોર. ૨ હવે૦
- તુમ દેદાર દેખીને સ્વામી!, વિલસીત હીયડું થાવે;
જીમ પંથીને છાહડી ચાહે, પામી હરખ પાવે. ૩ હવે૦
- ‘તુમે સ્વામી! મુઝ અંતરજામી, હુ છું તુમ ઘર-નારિ;
તુઝ મુઝ મેલો કિરતારે ઘડીઓ, પ્રીતડી પાલજો સારી.’ ૪ હવે૦
- ઈણે અવસર મયમદ ઝરતો, બંધનસાલાથી છુટો;
નગરમાહે તેહ વિફરાણો, ઘર ઉપર તામ તુઠો. ૫ હવે૦
- પાડે હાટ ણે માણસ મારે, કરતો અતિ ઉનમાદ;
છુટો હાથી ઉનમદ આવો, કોઈ ના મોડે તેહસું વાદ. ૬ હવે૦

- કોલાહલ તવ નગરમાં પડીઓ, લોક તે આકુલ્યા થાઈ;
બાલ ગોપાલ ઇણે પીરે જંપે, મયગલ 'સાહો ન જાઈ. ૭ હવે૦
- ઝાલી ન સકે કોઈ તેહણે, માડો અતિ ઉતપાત;
બુંબડી પાડતો આવો અનુચર, રાજાને કહે વાત. ૮ હવે૦
- કરે વિચાર રાજા મનમાં, 'એ હસ્તિ વશ્ય કીમ નાવે?';
સુરા વીરા તે સવિ હારા, સામો કોઈ ન થાવે. ૯ હવે૦
- પડો વજાવે નગર મઝાર, 'હાથિને કો વસ નાવે;
તેહણો ઉપગાર માણસું અમે, લાખ પસાય તે પાવે.' ૧૦ હવે૦
- પડહો વજાવતો આવો તે હવે, કુમર આવો ધાઈ;
લોક દેખીને કુમર બોલે, 'એ સ્યું છે ? કહો તુમે ભાઈ!'. ૧૧ હવે૦
- 'ગજ છુટો છે કિમ વસ નાવે, કારણ એહ જ ભાઈ!;
એહવો બલીઓ કો નથી દીકો, ગજણે પકડે જે ધાઈ.' ૧૨ હવે૦
- કુમર કહે 'ખબર કરો નૃપાણે, વશ્ય કરુ હુ ગજરાજ';
લોક કહે 'ભાઈ તુ હી જ બલીઓ, 'પરજાનુ દુખ કરો 'તાજ'. ૧૩ હવે૦
- કુમર 'ઓઠો વિણા ગ્રહીને, આવો બાજારમાહે;
હાથિ ઉભો મોહલને હેઠે, સામ્યો જાઈ ત્યાહે. ૧૪ હવે૦
- હાથિને હલકારો રે કુમરે, બેસીને વૈણ વજાડી;
સબદ સુણીને થંભ્યો હાથિ, સાંભલ 'કણ જ માડી. ૧૫ હવે૦
- વાઉ રે રાગ કેદારો મારુ, 'પરજીઓ મધુરે ટેપે;
જીમ બુંદુ સુધારસ છુટે, એક એક ટેખે ટેપે. ૧૬ હવે૦

જેહવી વીણ વજાડી, તેહવો ગાઓ ઉંચે સાદે;
મદ ઝરતો ઉનમાદ કરતો, મોહો તેહણે નાદે.

૧૭ હવે૦

જીમ ગારુડી માણીધર ડોલે, મયગલ ડોલો તેમ;
ઝરુખે બેઠી છે રાજકુયરી, કલા દેખી એમ.

૧૮ હવે૦

કુમરનુ રુપ નીહાલી કુમરી, દેખી એહવી ચતુરાઈ;
એ અઢારમી ઢાલ ઝીલતા, શાંતિ સોભાગ્યે ગાઈ.

૧૯ હવે૦



દુહા:

રાજકુમરી પ્રતીજ્ઞા કરે, ‘આ ભવ એ ભરતાર;
બીજા વીર સમોવડે, બીજો કે કીરતાર.’ ૧

ગજ નીચું મસ્તક કરી, બેસારો કુમાર;
આયુધસાલાઈ બાંધિઓ, હુઓ તે જય-જય કાર. ૨

રાજકુલી હરખી સહુ, હરખા માહાજન અપાર;
‘ધન-ધન તુમ કુલ-જાતણે, ધન તુમારો અવતાર.’ ૩

ઢાલ: ૧૯, જોસીડો જોતક જાણે છે - દેસી.

ઉઠે કુમરી તાહાંચકી, માતાને કહેવા મનવકી,
ભાખે મનણી ઇમ વાતડી એ;
‘માતાજી! એક વાત સુણો, તુમાણે કહું છું અતિ ઘણો,
ચતુરાઈ એ કુમરણી ચીત ચઢી એ. ૧

તે માટે તુમાણે કહું, માતા! એ વર હું લહું,
તુમાણે કહું મુઝ મન રુલી એ;
આ ભવે એ મે વરો, બીજો કુણ કેરતાર ધરો?,
કે જાણુ વીર સમાણ, બીજા વલી એ.’ ૨

વીનીતાઈ રાજાને કહું, પુત્રી સરુપ તેણે લહું,
તે રાજા હરખો ચિતમે ઘણુ એ;
સોમદત્તને તેડાવઓ, વિપ્ર મોહોલમાં આવિઓ,
રાજા કહે ‘કામ કરો અમતાણુ એ. ૩

કુમરણી જાત ભાખીઈ, મનમાં વાત જ રાખીઈ.

કુમરીઈ પ્રતિજ્ઞા એહવી કરી એ;

આ ભવ એ કુમારણે, નહીતર અગ્રી ^૧પિહારણે,

નિશ્ચે કુમરીઈ તો એ કરી એ.’

૪

વિપ્ર તિહાં બોલીઓ, હીયડુ તાહાં ખોલીઉ,

‘નામ ઠામ તુમાણે કહુ એ;

ખત્રીવંશ એહણો, પુત્ર તો સુરસેણણો.

એ વાત મે તો હુ લહુ’ એ.

૫

રાજા સુણી વારતા, નામ-ઠામ-કુલ જાણતા,

ઉછવ રાય હવે માડીઓ એ;

સુર્ભ મુર્હુતે લગણ થાપુ, વિપ્રાણુ દારિદ્ર દ્રવ કાપુ,

ગણપતિ આંગણે બેસાડીઓ એ.

૬

વરણી સામગ્રી કરે, મનમા સહુ હરખ ધરે,

સુંદર દેખી રૂપ કુમારણે એ;

નીસાણ વલી વાજતે, મેઘાડંબર જીમ ગાજતે,

અનુક્રમે આવે તોરણ બારણે એ.

૭

મોતિઈ થાલ ભરા વલી, સાસુ વધાવે મન રૂલી,

ગોત્રજ આગે બેસારિયા એ;

છેડા તિહાં બાંધિયા, સહુને હરખ વાધિયા,

ચોરિમાહે પધરાવીયા એ.

૮

હાથ મેલાવાણ આપિયા, દરિદ્ર તેહના કાપીયા,

સુત મયગલ તેજી તુરંગમ આપીયા એ;

બીજો દાયજો બહુ દિધો, રાજાઈ તાહાં જસ લીધો.

પંચ [દે] સનો અધિપતિ થાપિઓ એ.

૯

દીધા નવ-નવ જાયગા, ઉઘડ્યુ કુમરનું ^૧ભાયગા,
 શાત ભુમિ મોહલ કરાવિયા એ;
 સુખ ભોગવે કુમર તીહાં, પાસે રાજાને તીહાં,
 લોકાને મને કુમર ભાવિઓ એ.

૧૦

પેહલો ખંડ પુરો થયો, કુમરે તીહાં સુખ લલ્લો,
 પુણ્યથી સુખ-સંપદા કહે એ;
 પંડિત વીરસૌભાગ્યનો, પ્રેમસૌભાગ્ય ગુરૂ હિત ઘણો.
 ઢાલ ઓગાણીસમી શાંતિ કહે એ.

૧૧

પ્રથમ ખણ્ડ: સમાપ્ત:



દ્વિતીય ખંડ



કુહા:

બીજો ખંડ હવ રયું, પામી ગુરુ પસાય;
સાનીધ કરજો સીખ્યને, ^૧મેહર કરો ગુરુરાય. ૧

બ્રમ્હાણી બ્રમ્હાસુતા, હંસ વાહણ સરસતિ;
બે કર જોડીને વે[ન]વુ, આખ્યો અવિચલ મત્તી. ૨

શ્રોતા! સહુ સાંભલો, આગે હવે અધિકાર;
પુરવ પુન્ય ^૨પસાઉલે, પરણો રાજકુમાર. ૩

ઢાલ: ૧, કહે જીણ વીરજી- એ દેસી.

કુમર બેઠો મોહલમાં રે, મનમાં કરે વિચાર;
‘પુન્ય પસાઈ હું પામીઓ રે, સુખ અનંત સંસારો રે. ૧
કુમર ચેતવે-આંકણી.

આ મંદર આ માલીયા રે, એ પુન્યતણે પ્રમાણ;
સદનથી ^૩જાહરે નીકલો રે, વસ રહીત જાણ રે. ૨ કુમર૦

ભોજન કરતો હું પારકુ રે, તે વલી વિપ્ર [પ]સાય;
પુન્ય પ્રગટુ વલી આપનુ રે, ^૪તાહરે નવ-નીલ થાય રે. ૩ કુમર૦

અનર્થિતવી લખમી મલી રે, પરણો ^૫રાજકુમાર;
“દીન ફરતા સહુ ફરે રે,” ઈમ જંપે સંસારો રે’. ૪ કુમર૦

કુમર તિહાં સુખ ભોગવે રે, રહીઓ રાયણે પાસ;
દેસ-વિદેસે વિસ્તરી રે, કુમરણો સુજસ વાસ રે. ૫ કુમર૦

એક દિન મોહલાણે બારણે રે, બેઠો છે કુમાર;
કર જોડી અનુચર ખડા રે, સજન બહુ પરિવાર રે. ૬ કુમર૦

૧. મેહર. ૨. પસાયથી. ૩. જ્યારે. ૪. ત્યારે. ૫. રાજકુમારી.

- એહવે ગરદી ડોકરી રે, આવિ ઓભી રહી દ્વાર;
સાંઝ સમે વલી આવિને રે, સાન કરે છે કુમારો રે. ૭ કુમર૦
- ઉઠી કુમર પાસે ગયો રે, પુછે 'કુણ તુ નારિ?;
સે કારણ તુમો આવિયા રે?, મુઝને કહો વિચાર રે'. ૮ કુમર૦
- કુમર પ્રતે નારિ ભાણે રે, 'સાંભલો મોરી તમે વાત;
હુ છુ મયાણમંજરીતાણી રે, હુ છુ ધાવ જ માત રે. ૯ કુમર૦
- તે માટે તુમને કેહવા રે, મોકલી છું માહારાય!;
પરણા છો તમે કુયરી રે, ^૧ઠાપણો કોલ ન જાય રે. ૧૦ કુમર૦
- ^૨બોલી દીધો જે મુઝ ભાણી રે, તેહણો સો છે વીચાર?;
તે માટે તુમને પુછવા રે, હીયડુ ખોલો કુમાર! રે'. ૧૧ કુમર૦
- વલતો કુમર બોલીઓ રે, 'સાંભલ મોરી રે વાત;
^૩બોલ દીજે ^૪બાપણો રે, પાલીસ છું ક્ષત્રી જાત રે. ૧૨ કુમર૦
- ચાલી ઇહાંથી હું સહી રે, ખબર કરીસ તુમ દરબાર;
હીયડે ધીરજ રાખજો રે, નહિ મુકું વીસાર રે'. ૧૩ કુમર૦
- ઇમ કહીને આપીઓ રે, કુમરે નવલાખ હાર;
'કુમરીને જઇ ભાખીજો રે, માહરો તેહણે જુહાર રે. ૧૪ કુમર૦
- મુઝ હીયડામાહે વસી રે, કુમરી એ ગુણવંત;
વીસારી નવી વીસરો રે, મે કીધો છે નીશ્વંત રે. ૧૫ કુમર૦
- તુમે જઇણો ભાખજો રે, મુઝની વાત જ એહ;
ચતુરણે ઘણુ સું કહુ રે, પાલુ અવિહડ નેહ રે'. ૧૬ કુમર૦
- બીજા ખંડની એ કહી રે, ઢાલ પહલી એ થાય;
પંડીત પ્રેમસૌભાગ્યનો રે, શાંતિ કહે સું હવે થાય?. ૧૭ કુમર૦

કુહા:

- સીખ દિધી ડોસી પ્રતે, કુમરે તે તણીવાર;
તાહાં જઈ ડોસી કહે, કુમરતણા વીચાર. ૧
- એક દિન બેઠો મોહોલમાં, ફ્રીડા કરે કુમાર;
વસંતપુરથી આવીઓ, તેડણ તે તેણીવાર. ૨
- પ્રધ્યાણ આવિ ઇમ કહે, 'મેહેર કરો મહારાય!;
ઘરે પધારો રાજ્યા!, વાટ જુઈ તમ માય. ૩
- તેડણ આયા છુ [અમ્હે], સજ થાવો માહારાય!';
કુમર તીહાંથિ ઉઠીને, સુસરા પાસે જાય. ૪

ઢાલ: ૨, સદામાણા ગીતણી.

- નરપતિજી રે સભા સમસ્ત નૃપ પ્રણમીઓ રે સાહીબા, દીઘો આદરમાણ
૧વૈયેણ માનો સૈયાણ ૨વારુ;
કુમરજી રે ૩અસણ બેઠો '૪માય કરો રે' સાહીબા, રાય બોલે ઇમ વાણ વૈયેણ૦. ૧
- 'કુમરજી રે ઇહાં લગે કિમ ફ્રીપા કરી? સાહીબા, ભાખો જે હોવે તુમ કામ' વૈયેણ૦;
કુમરજી રે રાજાના સુણી બોલડા રે સાહીબા, ઉઠીને કરે સલામ વૈયેણ૦. ૨
- 'નરપતિજી રે સીખ દીઉ હવે મુઝ ભણી રે સાહીબા, જઈઈ અમારે જીમ ગેહ વૈયેણ૦;
નરપતિજી રે તેડણ આયો છે અમ ભણી રે સાહીબા, વાતનુ કારણ એહ વૈયેણ૦. ૩
- નરપતિજી રે ઘર-ઘર મુકો બહુ દાન સાહીબા, તાહડા થઈ રહા જીમ પોસ વૈયેણ૦;
નરપતિજી રે માતા ૫જુહવે વાતડી રે સાહીબા, પુછતા હોસે વલી જોસ વૈયેણ૦. ૪
- નરપતિજી રે ઇહા અમે સાતા પામીયા રે સાહીબા, તુમ પાસે રહીયા એહ વૈયેણ૦;
નરપતિજી રે થોડામાહે ઘણુ જાણજો રે સાહીબા, ભાખ્યુ ધરીને નેહ' વૈયેણ૦. ૫

- કુમરજી રે રાજા વલતુ બોલીઓ રે સાહીબા, 'એ સ્યું કહો મુખ વાત? વૈયેણં;
કુમરજી રે ચાલવુ કીસ્યું વલી તમે ભણી રે? સાહીબા, કામ ન આવે વાત વૈયેણં. ૬
- કુમરજી રે ચાલુ-ચાલુ મુખસ્યુ કહો રે સાહીબા, કહતા ના આવતિ તુમ લાજ વૈયેણં;
કુમરજી રે ઇહાં રહો આ રંગ મોહોલમાં રે સાહીબા, માણો 'ગરીબનીવાજ વૈયેણં. ૭
- કુમરજી રે પ્રીત ભલી પંખીયાતણી રે સાહીબા, ભુંડા વીદેસી મીત્ર વૈયેણં;
કુમરજી રે ઉઠીને જાઈ પંખીની પરે રે સાહીબા, ખીણ-ખીણ દાઝે વળી ચીત વૈયેણં. ૮
- કુમરજી રે પ્રીત જાણી અમે તુમતાણી રે સાહીબા, ઉઠી ચાલો છે એમ વૈયેણં;
કુમરજી રે તુમથી તો ભલા પંખી નીજ દેસના રે સાહીબા, સાંઝ સમે મલે એમ વૈયેણં. ૯
- કુમરજી રે ફરિ-ફરિ તુમ મુખ કીહાં [થ]કી રે? સાહીબા, રહો ઇણે તુમો આવાસ વૈયેણં;
કુમરજી રે એતલા દિન તુમો કિમ રહા રે? સાહીબા, જીમસો તમ પંચાસ વૈયેણં. ૧૦
- કુમરજી રે ઘણુ-ઘણુ તુમને સું કહુ રે? સાહીબા, માનો અમારા બોલ વૈયેણં;
કુમરજી રે મોટાણે ઘણુ સું કહી રે? સાહીબા, 'હા' કહો હીયડુ ખોલ વૈયેણં. ૧૧
- કુમરજી રે અમે ચાહુ તુમ દરીસણ કીહા થકી રે? સાહીબા, માણુ છુ અમે દેવ સમાણ વૈયેણં;
કુમરજી રે તુમ-અમ મેલો કિંહા થકી રે? સાહીબા, મલીઓ તુ સાહ સુજાણ' વૈયેણં. ૧૨
- નરપતિજી રે કુમર કહે 'સુણો સાહબા! સાહીબા, વાત કહી તુમ સાચી વલી એહ વૈયેણં;
નરપતિજી રે માતા છે તિહાં એકલી રે સાહીબા, વૃદ્ધાવસ્તા છે તેહ વૈયેણં. ૧૩
- નરપતિજી રે તે માટે તુમને કહુ રે સાહીબા, સીખ દીઓ માહારાય! વૈયેણં;
નરપતિજી રે ચાલુ નીશ્ચંતપણે થઈ રે સાહીબા, હકમ કરો તુમે પસાય' વૈયેણં. ૧૪
- નરપતિજી રે વચણ સુણી એહ કુમારણા સાહીબા, વીચારણ પડીઓ મહીપાલ વૈયેણં;
ભવિયાણજી રે બીજા ખંડણી એ લહકતી રે સાહીબા, શાંતિ કહે બીજી ઢાલ વૈયેણં. ૧૫

કુહા:

- કુમર વીચારે ચીતમે, 'ચાલાણને દે એહ;
ના ના કરતા જો ચાલીઈ, તો વાધે અધિ[ક] સનેહ. ૧
- વિછડીયા બહુ દીન થયા, હવે મુઝ રહો ન જાઈ;
રાજા મુઝ રહવાતણી, મત કો વાત કાહાઈ'. ૨
- રાઈ હઠ કીઓ ઘણો, વાત ણા માને કુમાર;
'થરતા મન નહી તેહણો, ચાલાણ થયો તયાર. ૩

ઢાલ: ૩, કસીયા તંબુ ખડાકી-દેસી.

- કસીયાણે તંબુ અગડદત્ત રાઈ ખડા કીયા રે મારા સાહબા, વસંત ભણી જાવો રે તામ;
ઉછક થઈઓ સુસરે કિહીઓ આતી ઘણો રે મારાં, ઉઠીને કીદ્ધા રે કુમરે સલામ. ૧ કસીયાણેં
- ઉછવ માંડે વાજીત્ર વજાડે અતિ ઘણો રે મારાં, રાજન્ન કેરે રે વચન્ન;
હાટ શ્રેણિ લખમી વેણી સોભતા રે મારાં, વિલસીત પંકચ રીતુ વન્ન. ૨ કસીયાણેં
- મયગલ આલે મદ્દરતા તાહા અતિ ઘણા રે મારાં, સુંડાલા સોહે રે નવરંગ;
તેજમતુરી અતિ સનુરી તે ઘણા રે મારાં, કેસરીયા ઘણુ રે સોહંત. ૩ કસીયાણેં
- રથ વાહણ આલા સોવણ સાજણા અતિ ઘણા રે મારાં, દિધા કુમરણે તીવાર;
કટક દલ આલુ હાલે વસંતપુર ભાણી રે મારાં સીખ દીઈ રે કુમાર. ૪ કસીયાણેં
- સુરસુંદરને માતાઈ બહુલો દીદ્ધો દાયજો રે મારાં, દીધા નવા-નવા રે વેસ;
દીધા આભુષણ રતને જડા બહુ મુલાણા રે મારાં, પંચ દસ આલા રે વલી દેસ. ૫ કસીયાણેં
- એહવી રીદ્ધ લેઈ સીખ દેઈ કુમરને સસરો રે મારાં, ઉતરીઓ સરોવરની રે પાલ;
સૈન દલસુ રે પાણીને પુરે પરવરો રે મારાં, જીમ જલ છંડે રે પાલ. ૬ કસીયાણેં

એહવી સજાઈ સુણો ચીત લાઈ વાતડી રે મારાં, વોલાવી પાછા વલીયા રે તેહ;
કુમર ભાખે વિનિતા પ્રતે તે એહવુ રે મારાં, ‘સાંભલ તુમ સરે નેહ. ૭ કસીયાણેં

સેન સહીત રહજો ‘વેહ તો એણે પંથડે રે મારાં, હુ જઈ આવુ રે નગર મઝાર;
વાટ મ જો જો અમની તમને કહુ છું ઘણુ રે મારાં, જઈસુ હુ ગુરુજીણે રે દરબાર.’ ૮ કસીયાણેં

ઈમ કહી હાલો ચાલો કુમર તીહાંચકી રે મારાં, સાઝ સમે આવો રે કુમાર;
ગુરુકણે આવો પાએ લાગે અતિઘણુ રે મારાં, કુમર કરે રે મનુહાર. ૯ કસીયાણેં

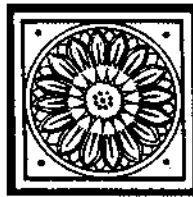
‘તુમથી હું પામો ગુરુજી આ એ રદ્ધડિ રે મારાં, તે તુમ ચરણ રે પસાય’;
ગુરુ પાસેથી અલવેથી કુમર ઉઠીઓ રે મારાં, ઉઠીને બાહર રે જાય. ૧૦ કસીયાણેં

અનુચર તેડી તેહણે ભાખે કુમર વાતડી રે મારાં, ‘ધાવણે તુ તેડી રે લાવ;
વાત એક તેહથી કરવી છે મન ગુઝણી રે મારાં, ઈહાં સુધિ તેડી તુ રે આવ.’ ૧૧ કસીયાણેં

અનુચર જઈને ખબર કીદ્દી તેહણે રે મારાં, ‘તુઝને કુમર રે બોલાવ;’
ડોકર સુણીને સમઝી મનમાંહે વાતડી રે મારાં, દોડતી ડોકરી રે આવ. ૧૨ કસીયાણેં

કુમર ભાખે ‘થાઓ હવે તુમે ઉતાવલા રે મારાં, પછે તુમો કરસો મુઝ ઉપર રોસ;
કટકદલ હાલુ ચાલુ વસંતપુર ભણી રે મારાં, તાઢા થાયો છો જીમ મહીનો પોસ. ૧૩ કસીયાણેં

આગલ સુણજો જો ભવિયણ! તુમે વાતડી રે મારાં, વિનીતાને કુમર લેઈ રે જાય;
બીજા ખંડણી મંડણી ત્રીજી ઢાલ એ લહકતી રે મારાં, શાંત કહે આગલ સું હવે થાઈ?. ૧૪ કસીયાણેં



કુહા:

ધાવ પ્રતે કુમાર કહે, 'સીઘ થાઉ તમે આજ;
રેહવાનું કામ નથી, મોહલ કરો તમે 'તાજ.' ૧

વસ-આભુષણ લે[ઈ]ણે, આવે કુમરી તણીવાર;
રથમાંહે બેસારીને, ખેડે હવે કુમાર. ૨

ઢાલ: ૪, એક પુરુષ મે નયણે દીઠો- દેશી.

કુમરીને રથમે બેસારી, ચાલો તેહ કુમાર;
‘પ્રસ્નપણે વલી એ ઇમ કરિ, કહેતો આવો ચઉટા મઝાર રે. ૧
ભવિયાણ! સુણજો કાન ઉઘાડી. આંકણી.

‘સાગર સેઠણી તનયા સ્ત્રી, તેહણે અપહરિ લુ છું;
કેસે જે મનમાંહે એ બીહણો, સહુને સંભલાવિ કહુ છું રે. ૨ ભવિયાણ૦

તે માટે તમે ‘વાર જ કરજો, પુઠે આવજો રે ‘ઘાઈ;
બલવંતા જે હોય તે આવ, બેઠા રહજો ભાઈ રે’. ૩ ભવિયાણ૦

નગરમાંહે તે ‘વાકો ચાલો, કુમરીને અપહરી જાય;
સેર સુઠ નથિ ખાધી તેહણી, પાછવાડે કોઈ ના ધાય રે. ૪ ભવિયાણ૦

સેઠ સુણીને રલીયાત થઉ, ‘ભલે એ કુમર મલીઓ;
સહજે સાકલ ઉતરી આપણી, જુગતો જોડો મલીઓ રે. ૫ ભવિયાણ૦

ભર-જોવનમાં કુમરી આવિ, કલંક ‘ચઢ્યાવોત કુલમાંહે;
નીચ સંઘાતે પ્રીત જો બાંધત, ‘હેલાણી થાઓત ઇહા રે. ૬ ભવિયાણ૦

મોટાણે વલગી છે બાંહડી, કહી ને સકસે રે કોઈ;
વાર કરે હવે સુ હોસે?, કર્મ લખ્યુ તે હોઈ રે.’ ૭ ભવિયાણ૦

૧. ત્યાગ. ૨. છુપીરીતે. ૩. હુમલો. ૪. દોડી. ૫. વિરુદ્ધ, સામે થઈને. ૬. ચઢાવ્યું હોત. ૭. હિલના.

નગર બાહર કુમર આવો, ^૧રજણીપતિ તાણીવાર;
^૨ચઉદસે તેહણો ^૩અમલ પોચો, વ્યાપો ઘોર અંધાર રે. ૮ ભવિયાણ૦

મારગ સુઝે નહી કુમાર, રથમાં બેઠો બેહ;
 મારગણા ^૪અભુઓ કુમર, ભુલા પડીયા તેહ રે. ૯ ભવિયાણ૦

ચ્યાર પોહર તાહાં વાટડી, વેહતા થાકો તે કુમાર;
 વીનીતા કહે ‘તુમો સાંભલો, પ્રીઉડા! ભમાં ઘણીવાર રે’. ૧૦ ભવિયાણ૦

એહવે પ્રાસમે તીહાં પ્રગટ્યો, પામ્યા સરોવર પાલ;
 પાણી પીવાણે ગોધન આવે, તે સાથે ગોવાલ રે. ૧૧ ભવિયાણ૦

વાતડી પૂછે કુમર તેહણે, ‘સાચ કહો તમે ભાઈ!;
 સૈન્ય તુમને કે દેસ મલીયું?, અમને મારગ બતાઈ રે’. ૧૨ ભવિયાણ૦

પસુપાલક ઇણીપરે બોલે, ‘ચાલો વસંતપુર રાઈ!;
 તમારે તેહણે અંતર પડીઓ, છોટો બહુલો થાઈ રે’. ૧૩ ભવિયાણ૦

કુમર સુણીને ચંતાઈ પડીઓ, વિચારે મનમાં એમ;
 ‘લસ્કરને બહુ છોટો પડીઉ, પોચાસે કહો કેમ રે?’. ૧૪ ભવિયાણ૦

ગોવાલ કહે ‘સુણ રે ભાઈ!, ભય મોટા વલી ચાર;
 કુસલખેમે અટવી ઉતરસો, પોચસો તમે દરબાર રે’. ૧૫ ભવિયાણ૦

કુમર કહે, ‘ભીતા તે કેહણી?, મુઝને વાત જ ભાખો;
 આ અટવીમાંહે તુહી જ મલીઉ, અંતર કા ન રાખો રે. ૧૬ ભવિયાણ૦

“જાણ્યો ગ્રહ તે નવિ કરે પીડા,” લોકણો એહ ઉખાણો;
 તે માટે તુમ્હો ઇહાણા વસીયા, વાત સઘલી તુમો જાણો રે’. ૧૭ ભવિયાણ૦

ગોવાલીઓ હવે તે બોલસે, સાંભલસે મહીપાલ;
 બીજા ખંડણી એ મે ભાખી, શાંતિ કહે ચોથી ઢાલ રે. ૧૮ ભવિયાણ૦

કુહા:

પસુપાલ વલતુ કહે, ‘સાંભલ મોરિ [વાત];
ચ્યાર ભય મોટા અછે, તુઝને કહુ વિખ્યાત.’

૧

ઢાલ: ૫, આત્મ તત્વ નીહાલીઈ- દેસી.

‘પહિલો ભય એ મોટકો, નદિ ‘માહા વિકરાલી રે;
વિકટ ‘આરા તેહણા, કોઈની ન ટલે ટીલી રે.

૧ સાંભલ મોરિ વારત.

ઉન્મત મયંદ ગાજતો, કોઈથી વસ્ય નાવે રે;
અટવીમાહે કેસરી, મારગ કોઈ ના જાવે રે.

૨ સાંભલ૦

તસ્કર ‘પાલ છે અતિ ભલી, મારગ વલી લુંટે રે;
દ્રવ લીઈ વલી તસ્કરા, સામો થાઈ તેહણે કુટે રે.

૩ સાંભલ૦

આગલ ‘દ્રિષ્ટી એક સર્પ રહે, જાણે પુર્વનું પાપ રે;
જંત્ર-મંત્રે નવિ ટલે, વીકટ છે એ સાપ રે’.

૪ સાંભલ૦

કુમર સાંભલી એહવા, પાંચ ભયાણી વાત રે;
બીહીનો નહે કુમર તદા, લખીઓ હોસે ‘વિધાત રે.

૫ સાંભલ૦

મયાણસુંદરી ચંતવે, ‘માહરે કાજે એ રહીઓ રે;
સાથ સંઘાતે ઇણે છોડીઓ,’ પ્રીઉ પ્રતે ઇમ કહીઓ રે.

૬ સાંભલ૦

‘બીજો મારગ તુમો ગ્રહો સ્વામી!, મુકો આ વાટ રે;
સંગ નહી લસ્કરતાણો, વિષમ આ ઘાટ રે’.

૭ સાંભલ૦

કુમર વલતો બોલીઓ, ‘મનમાં મત બીહો રે;
‘ભો નહે તલમાત્રણો, આપણ આનંદ જાહો રે.

૮ સાંભલ૦

ત્રીજંચનું સું છે ગજુ, મદને આગલ એહ રે;
કેસરી આગલ ‘જંબુકતાણો, જોરણા ચાલે તેહ રે’.

૯ સાંભલ૦

૧. મહા. ૨. કિનારા. ૩. પછી. ૪. દ્રષ્ટિવિષ. ૫. વિધાતાએ. ૬. ભય. ૭. શિયાળ.

- સરોવર પાલે જઈ કરી, સ્નાન કરૂં કુમાર રે;
પુઠલ થકી એહવે, વેવહારિયા ચાર રે. ૧૦ સાંભલ૦
- કુમરને તે પ્રાણમીયા, દીધો આદર-માણ રે;
વાણીક પ્રતે કુમર કહે, 'કહી જાસો સ્થાણ રે?' ૧૧ સાંભલ૦
- 'વાસો વસીઈ વસંતપુરે, આવ્યાતા ચંપા ગામ રે;
કામ કરી પાછા વલા, જઈસું અમારે ઠામ રે. ૧૨ સાંભલ૦
- સાથ કરો અમે તુમતાણો, લસ્કર આગે વહીઓ રે;
ખબર ન પડી અમને, અમે પુઠલ રહીયા રે'. ૧૩ સાંભલ૦
- કુમર વલતો બોલીઓ, 'આછે વિષમ વાટ રે;
લસ્કરને તુમો જઈ મલો, સુખે ઉતર્યો જીમ ઘાટ રે'. ૧૪ સાંભલ૦
- વલતા વણિક બોલીઆ, 'સાંભલ રાજકુમાર! રે;
છેટુ પડુ લસ્કરતાણુ, રસ્તો ન જાણુ લગાર રે. ૧૫ સાંભલ૦
- તુમ સંઘાત અમે ગ્રહો, તુમો ગુણવંતા સ્વામી! રે;
તુમ ^૧સાત ન છોડીઈ, કહીઈ છે સીરનામી રે. ૧૬ સાંભલ૦
- વહલા પધારો નંદજી!, રહજો તુમો સાવધાણ રે;
^૨પરમેસ જો પોચાડસે, તો જઈસું આપણા સ્થાણ રે'. ૧૭ સાંભલ૦
- તસ્કર મારો જે કુમરે, તેહણી વીરમતિ છે ભગણી રે;
'કુમર ચાલો' તે સાંભલી, ^૩ચડવડી ચાલી છે રજણી રે. ૧૮ સાંભલ૦
- તેહણા સગા તીહાં રહે છે, અટવીમાંહે ઠામ રે;
અગડદત ઉતરો અછે, પાસે છે તેહનું ગામ રે. ૧૯ સાંભલ૦

ચોર પ્રચંડ અતિ તાહાં રહે, વીરમતિઈ જઈ કહીઉ રે;
‘તુમ બંધવનો જે રિપુ, મારગ એકલો રહીઓ રે’.

૨૦ સાંભલ૦

આગલ સુણજો વાતડી, જો જો સું હવે થાય? રે;
બીજા ખંડણી પાંચમી, ઢાલ પૂરિ એ થાય રે.

૨૧ સાંભલ૦



કુહા:

તે માટે તુમને કહુ, અવસર મલીઓ આજ;
બંધવનું વૈર વાલીઈ, આપનુ કીજે કાજ. ૧

ભગણીની સુણી વારતા, સજ થીયા તણીવાર;
વાલહા-વૈરી એકત્ર મલે, કીજે તેહણે જુહાર. ૨

ઢાલ: ૬, સુધો ચારિત્ર પાલો- દેસી.

જોગીનો વેસ બાણાવે તસ્કર, અટવિમાહે આવે રે ધુર્તને ધુર્ત મલે છે;
તેઆરે જોગી આવે, હવે વાણીક પ્રતે તે બોલાવે રે ધુર્તને. ૧

‘બાબુ! તમે સાચા કહાઈ, તમો કાહાં જાસો ભાઈ! રે?’ ધુર્તને;
‘કુસલ-ખેમે જો પાસુ અમે, વસંતપુર નયરી જાસુ રે’ ધુર્તને. ૨

જોગી કહે ‘સુણ બે વાત, કુમરનો સો કરવો સંઘાત રે? ધુર્તને;
અટવી છે ઉજાડ વલી, ‘મજી બેઠા હોસે ઘાડ રે ધુર્તને. ૩

એ સાથે તો લુટાસુ તાહા રે, આપણા દુખ પાસુ રે ધુર્તને;
આવિ રહો અમ પાસે, એ ટેંટોડીનો સો વીસ્વાસ રે? ધુર્તને. ૪

આપ જાસુ વસતિ જે વાટ, જીમ ભાજસે મનના ઉચાટ રે’ ધુર્તને;
સન્યાસી ઇણીપરે ભાખે, વવહારિઆ ઘર કરી રાખે રે ધુર્તને. ૫

વવહારિયા ઇણી પરે બોલે, ‘એ સમવડ કોઈ ન તોલે રે ધુર્તને;
બલવંત એ સાહસ ધીર, એ તો ત્રેપણમો છે વીર રે ધુર્તને. ૬

એ નર બલવંત સોઈ, એ સાથે ભય નથી કોઈ રે ધુર્તને;
એ ક્ષત્રી સુરો જાત, તે માટે કરો અમે સંઘાત રે’ ધુર્તને. ૭

- યોગી કહે ‘ધન મુઝ પાસે, સંગત કરુ હુ વિસ્વાસ રે’ ધુર્તને૦; કોથલીમાહે પાખાણ, તે દેખાડે નીરવાણ રે ધુર્તને૦. ૮
- નંદજી વીસ્મય પડીયા, ‘બહુ દ્રવે જોગી ભરિયા રે’ ધુર્તને૦; ઇંમ વીચારિને ચીત, વવહારીઈ દેખાડુ વીત રે ધુર્તને૦. ૯
- તસ્કરની નજજરે પાડુ, ધન સઘલુ તને દેખાડુ રે ધુર્તને૦; ચોર તે દેખીને ચિંતે, ‘પાંચે દાહેડે એ આપણુ વિત્ત રે ધુર્તને૦. ૧૦
- આવો તો આપણે પાસે, હવે કિહાં નાસી જાસે રે?’ ધુર્તને૦; કુમર કહે ‘સુણો વાત, એ ધુત દીસે છે જાત રે ધુર્તને૦. ૧૧
- સન્યાસી વેસ છે એહણો, તુમે વિસ્વાસ ન કરસો તેહણો રે ધુર્તને૦; તુમણે વાત હુ કહુ છું, હીત-સીખામણ દીઉ છુ રે ધુર્તને૦. ૧૨
- નંદ તે ‘વારા ન રહીયા, જોગી કેડે પડીયા રે’ ધુર્તને૦; ત્રીજો દીન થઓ જાંહ રે, એક ગોકલ મલીઉ તાંહ રે ધુર્તને૦. ૧૩
- દીઠી સરોવરણી પાલ, સુંદર જાયગા નીહાલ રે ધુર્તને૦; કુમર તાહાં ઉતરીયા, ગોકુલે સર્વ ²નુતરીયા રે ધુર્તને૦. ૧૪
- ‘વરસ પહિલો આવાસે, હુ ગોકલ રહ્યો ચુમાસે રે ધુર્તને૦; એ ભગત છે માહરા, ભોજન કરાવુ વ્રતધારિ રે ધુર્તને૦. ૧૫
- દુધ-દહીને રસાલ, ભોજન કરાવુ કહી પ્રતીપાલ રે’ ધુર્તને૦; સન્યાસીઈ કહ્યો હુંકારો, ગોકલઈ તવ હર્ષ વધારો રે ધુર્તને૦. ૧૬
- બીજો ખંડ રસાલ, એ તો પૂરી છઠ્ઠિ ઢાલ રે ધુર્તને૦; શાંત કહે સું હવે થાઈ?, આગલ વા[ત] ³કેવાઈ રે ધુર્તને૦. ૧૭

કુહા:-

ગોકલ ઠામે જઈ કરી, [૨]સુવતિ કરે તયાર;
ગોરસમાંહે ભેલીઉ, તાલકુટ વિસ સાલ. ૧

નંદ પ્રતે આવિ કહે 'ગોરસ લો તુમે એહ';
કુમરને અણપૂછતા, ગોરસ લીઢો તેહ. ૨

ઢાલ:- ૭, પંચિડા રે મારો વાલમ- દેસી.

કુમરણો વિણ કહા થકી રાજ, લીધો ગોરસ તેહ;
ખાવા બેઠા ચહુંજણા રાજ, નજરે પડીઓ તેહ. ૧
ભાઈ જો જો રે વાટ વણીકઓ! કપટણી જાત.

કુમર પૂછે તેહણે રાજ, 'સાચ કહો મુઝ વાત';
તે કહે 'સન્યાસિઈ આપીઓ રાજ, તે આપણ સંઘાત. ૨ ભાઈ૦

કુમર કહે 'મત એહણે રાજ, અસન કરસ્યો મા એહ';
તાલકુટ વિષ કેલવુ રાજ, ફાસીયા છે વલી એહ. ૩ ભાઈ૦

કુમરણા કહાથિ ઉપરે રાજ, વણિકે અસન કીઢા;
સુંદર લાગુ પાર તા રાજ, સઘલુ ભખ્યાણ કીઢ. ૪ ભાઈ૦

ખાઈ કરિ સુતા સહુ રાજ, નીદ્રા કરે તીણીવાર;
ભોજ[ન] સહુની 'પાઈલા રાજ, જગાડે હવે કુમાર. ૫ ભાઈ૦

સાદ કરી કુમરે ઘણા રાજ, નવી બોલ્યા લગાર;
કુમર આવી તાહાં જુઈ રાજ, તે 'પાહતો જમ દાર. ૬ ભાઈ૦

કુમર દેખી ચમકીઓ રાજ, જો જો ધુર્તના કામ;
ઘણુ સાવધાન કુમર થઓ રાજ, કોતુક દેખી તણે ઠામ. ૭ ભાઈ૦

- દ્રવ હતો જે વણિકણો રાજ, કુમરે સઘલો લીઢ;
વણિકપુત્ર જાણીને રાજ, કાષ્ટ ભેલા તે કીઢ. ૮ ભાઈ૦
- કુમર તિ[હા]થી ચાલીઓ રાજ, આવ્યો તે અટવીમાહે;
સન્યાસી ઉન્માર્ગથી રાજ, આડા આવે તાંહે. ૯ ભાઈ૦
- આયુધ સજી આકરા રાજ, બોલાવ્યો કુમાર;
'ભાઈનું વૈર વાલવા રાજ, થાજે હવે તુ તયાર. ૧૦ ભાઈ૦
- ભુજંગ ચોર તે મારીઓ રાજ, અમ બંધવ થાય;
અવસર આજનો એ મલો રાજ, અવસર કેમ ચુકાય?. ૧૧ ભાઈ૦
- અવસર નારી ઘર રહે રાજ, અવસર વાજા વજાઈ;
અવસર મીત જ પરિખીઈ રાજ, અવસર ગીત ગવાય. ૧૨ ભાઈ૦
- સીંગાર કામણી અવસરે રાજ, અવસર બોલો જાય;
અવસર ચુક્યો મુઢ તે રાજ, ઘણુ-ઘણુ તે પસ્તાય. ૧૩ ભાઈ૦
- તે માટે તુમણે કહુ રાજ, થજો ઘણુ સાવધાણ;
પારખુ જો જો આપણુ રાજ, મલી છે મર્દ જુવાણ.' ૧૪ ભાઈ૦
- કુમર હસીણે બોલીઓ રાજ, 'સાંભલ મુઢ! ગમાર!;
કેસરી નીઢ વસ હુઈ રાજ, હરણ ચરે તસ દ્વાર. ૧૫ ભાઈ૦
- તે માટે તુમણે કહુ રાજ, પધારો તુમો વૈર;
વીનીતા વાટ જોતી હોસે રાજ, પોહતુ બંધવનું વૈર.' ૧૬ ભાઈ૦
- ચતુર તે સમઝે ચીતમે રાજ, જડ કેમ 'ઝોવો ન જાય;
લડવાને કુમર સંગથી રાજ, તસ્કર આકલા થાય. ૧૭ ભાઈ૦
- હવે મુણજો વલી વાતડી રાજ, આગલ સું હવે થાય?;
શાંતિ કહે કુમર જીતસે રાજ, સાતમી ઢાલ કહેવાય. ૧૮ ભાઈ૦

કુહા:

- ઉછલતા ચહુદસે ફરે, હથીઆરડા લપેટ;
હાક મારી ઉઠો જદા, કુમર-તસ્કર ભેટા-ભેટ. ૧
- કુમરે બાણ સાથે તીહાં, લાગુ તસ્કર આય;
મર્મ સ્થાણક વાગુ તદા, ચોર તે ધરાણી પડાય. ૨

ઢાલ: ૮, ગોડી પારસ દરસણ દો માહારાય- દેસી.

- તસ્કર ધરાણીઈ પડ્યો, લાગો મર્મનો બાણ;
નીર વીણા જીમ માછલો રે, તડપડે ચોરતણે ઠામ રે. ૧
- ભાઈ! તુ બલવંતો કોઈ આવો બલવંત ણા જાણીઓ રે તુજ સમ અવર ના કોઈ
- કુમર પ્રતે તસ્કર કહે રે, 'વાત સુણો મુઝ ભાઈ!;
કામ છે એક તુમ સારીખુ રે, તે કરજો ચિત લાઈ રે. ૨ ભાઈ૦
- સામો પર્વત જે અછે રે, ડાવે પાસે જોઈ;
તેહમાં ગુફા છે માહરી રે, વાત ન જાણે કોઈ રે. ૩ ભાઈ૦
- તેહ પુત્રી છે માહરી રે, રુપ અનોપમ કામ;
કૃપા કરી તે ઉપરે રે, પરણજો કહુ છું સ્વામ! રે. ૪ ભાઈ૦
- બીજો ગરથ છે ઘણો રે, તે તમાણે મે દીઢ;
કોલ દીજે એક વાતાણો રે, તે કામ તહકીક કીઢ રે. ૫ ભાઈ૦
- કૃપા કરી મુઝ ઉપરે રે, મુઝને દેજો દાગ;
મૃતક પામ્યો હુ તુમ હાથથી રે, માહરો પુરણ ભાગ રે'. ૬ ભાઈ૦

પ્રાણ છુટા તસ્કરતાણા રે, 'વિધ કીલ્લી 'તાણ ઠાય; રથ જોતરી તિહાં થકા રે, કુમર તે ગુફા ભણી જાય રે.	૭ ભાઈ૦
મયાણમંજરી કહે કંતાણે રે, 'જાવાડ્યૌ તેણે ઠામ; આપણુ કારજ કીજીઈ રે, પોચીઈ આપણને ગામ રે'.	૮ ભાઈ૦
કુમર કહે વીનીતા પ્રતે, 'કોતુક જોઈ તેહ; બાલીકા તેહની હાલીઈ રે, જોઈઈ તેહ ગેહ રે'.	૯ ભાઈ૦
પર્વત સાહ્યો આવિઓ રે, ગુફા દિઠી તણીવાર; ઉભા રહી બારણે રે, સાદ કરે છે કુમાર રે.	૧૦ ભાઈ૦
સલા ઉઘાડી તેહની રે, તસ્કર પુત્રી તેહ; રુપે રંભા સારખી રે, અપરધરા હારે જેહ રે.	૧૧ ભાઈ૦
રુપ દેખી તેહનું રે, વિહવલ થઓ કુમાર; જાણે 'કરુ અંતેઉરી રે, રાખુ એહણે ઘરબારે રે.'	૧૨ ભાઈ૦
ફરિ-ફરિ સન્મુખ જુઈ, લપટાણો તે કુમાર; ભમર મોઢ્યો માલતી રે, કુમર મોઢ્યો નારિ રે.	૧૩ ભાઈ૦
મયાણમંજરી ચીત ચંતવે રે, 'મોહ પામ્યો ભરતાર; નારિણાણને આગલે રે, ટકી ન સકે સંસાર રે.	૧૪ ભાઈ૦
એક નારી ને આંબલી રે, માણસાણે મેલે 'ધુટી; ઢગલાવે દુરથી રે, મારે નયાણ-ત્રસુલ રે.	૧૫ ભાઈ૦
કંત પ્રતે હવે વારવા રે, બોલી મંજરી તામ; 'લપટ ના થિઈ સાહીબા! રે, મન રાખો નીજ ઠામ રે.	૧૬ ભાઈ૦
વીરમતિની વારતા, સું વીસરી ગઈ તુમ તેહ?; પ્રેમ પસાયથી એ કહી, ઢાલ આઠમી પુરિ એહ રે.	૧૭ ભાઈ૦

કુહા:

‘વીરમતિની વારતા, આણ્યો ચિત મઝાર;
પીતા એહનો તુમો મારિઓ, કેમ ^૧પેટા ^૨સુદણ મઝાર?.

૧

વિસ્વાસ ન કીજે એહનો, એ છે તસ્કર જાત;
એ વરણથી ચેતા રહે, લક્ષણ ચતુર સુજાત’.

૨

માન્યુ વયાણ નારિતનુ, મન ફેરવે કુમાર;
રત્ન અમુલક ^૩આતે ઘણા, લીધા ગુફા મઝાર.

૩

બહુલો લીદ્ધો દાયજો, રથ ભરિઓ તેણે થાણ;
હાર સર્મખ્યો તનુ ભણી, કુમરે લીદ્ધ કબાણ.

૪

ઢાલ: ૯, ખ્યારો લાગે રે સાહિબા- દેશી.

હા રે લાલા કુમરે રથ ખેડીઉ, આવ્યા અટવીમાહે રે;
પુન્યવંત નર પદ ધરે, દ્રવ મલે બહુ તાહે રે લાલ.

૧

સુણજો ભવિયાણ! વાતડી.

અટવીમાહે આવીઉ, મયગલ માહા વીકરાલ રે;
સુંડ પ્રયંડ કરીને આકરો, મોડતો તરુવર ડાલ રે લાલ.

૨ સુણજો

શુંગલ ગણવી ગાજતો, એ તો ^૪છાજતો મદ-ઉન્માદ રે;
ધાતો ^૫ધિંગડ ધસમસી, વન ગજાવે કરિ નાદ રે લાલ.

૩ સુણજો

ગલલાટ કરતો અતિ ઘણો, કોપે ધરિને ધ્યાવ રે;
રોસે ભરાણો અતિ ઘણો, અતિ ^૬ઉજાતો આવ રે લાલ.

૪ સુણજો

રથ પેખી ચઢ્યો કોખને, મારણ ધ્યાઓ કાજ રે;
મયાણમંજરીઈ દીઠો તદા, ‘સ્વામી! આવે છે ગજરાજ રે’ લાલ.

૫ સુણજો

૧. પેટા. ૨. ઘર. ૩. અતિ. ૪. ભયંકર. ૫. શોભતો. ૬. મોટો, જબરદસ્ત, પુષ્ટ. ૭. દોડતો.

- મયગલ દીઠો આવતો, કુમર થઓ સાવધ્યાણ રે;
ડીયડે ધીરજ રાખીને, તીહાં સજ કીદ્ધો કબાણ રે લાલ. ૬ સુણજો
- સીદ્ધપણે રથ ખેડીઓ, મયગલ ધાઓ તામ રે;
રીસ ભરાણો અતિ ઘણો, ઘાઉ હણવાણે કામ રે લાલ. ૭ સુણજો
- સમીપે ગજ આવીઓ, તવ કુમર કરે અભ્યાસ રે;
બાણ સાધુ તીહાં થકી, વાગુ કુંભસ્થલ ઠામ રે લાલ. ૮ સુણજો
- મર્મનો બાણ જે વાગીઓ, મયગલ પાડી ચીસ રે;
વેદના ઉપણી અતિ ઘણી, પછડે વલી સીસ રે લાલ. ૯ સુણજો
- ઘરણી પડો મયગલ તદા, જીમ 'શૃંગલ તુટે તામ રે;
ઉન્મદ મયગલ ભાગીઉ, ઘરણી પડો તેણે ઠામ રે લાલ. ૧૦ સુણજો
- કુમરે દીઠો ગજ પડો, આગલ ચાલે બેહ રે;
કોસ બે ચાર આવ્યા જસે, એહવે 'ટટણી નીરખે તેહ રે લાલ. ૧૧ સુણજો
- વિષમ દિઠી જાયગા, દીસંતી માહા વીકરાલ રે;
બહુ પુરે કરિ ગાજતિ, એ છાજતિ મદ ભર બાલ રે લાલ. ૧૨ સુણજો
- એહવી ટટણી દેખીને, મંજરી બોલે તામ રે;
'મયગલને તુમો વસ્ય કરો, પણ નદિ ઉત[ર]સ્યો કેમ? રે' લાલ. ૧૩ સુણજો
- કુમર કહે 'સુણ કામણી!, ચંતા મ કરો કોઈ રે;
કોઈક અકલ 'બનાસું, ઉતરસું આપણ સોય રે' લાલ. ૧૪ સુણજો
- અકલ જો જો કુમારણી, કિમ ઉતરસે વલી એહ રે;
શાંત વદે બીજા ખંડણી, નવમી ઢાલ હુઈ એહ રે લાલ. ૧૫ સુણજો

૧. સાકળ. ૨. તટિની=નદી. ૩. બનાવીશું, ચલાવીશું.

કુહા:

તટણીઈ તરુવર અછે, દીસે મુસલ પ્રમાણ;
દોર બાંધી તણે ડાલથી, કુમર તે સાહ સુજાણ. ૧

દોર ગ્રહીણે ઉતરે, નદિ જોવા કુમાર;
પાણિ ચાલાણ કરી, ઉતરીઓ પેલી પાર. ૨

વનીતા ઉતારી તીહાં, રથ ઉતારીઓ તેહ;
અકલ કરી જુંગતસ્યુ, સુખે ઉતરીયા બેહ. ૩

ઢાલ: ૧૦, આ છે લાલ- દેશી.

રથ જોતરીઓ તણીવાર, ચાલે હવે કુમાર, આ છે લાલ, નદિ ઓલંધી આધા સંચરે જ;
પામ્યા સરોવર પાલ, સુંદર તરુવર ડાલ, આ છે લાલ, ભોજણ કાજે કુમર ઉતરે જ. ૧

‘નીપજાવા વલી ²ભાત, પડી ગઈ તીહા રાત, આ છે લાલ, વનમાં વાસો કુમર તીહાં કરે જ;
કેસરી વનહ મઝાર, સાંભલે રાજકુમાર, આ છે લાલ, ઉન્મદ કરી નાદ તીહાં ઉચરે જ. ૨

વીનીતા કહે તામ, ‘હવે સું કરસ્યો? સ્વામ!, આ છે લાલ, એ કેસરી ગાજે ઘણો જ;
અકલ કીજે સ્વામ!, આપણુ સીઝે કામ, આ છે લાલ, ભય ટલે એ આપણો’ જ. ૩

ચક્રમક પાડે તામ, ³વણિ કરો તણે ઠામ, આ છે લાલ, ⁴વણેણે આધારે બેઠા તીહાં જ;
કેસરી કરતો નાદ, મદ ઝરતો ઉન્માદ, આ છે લાલ, ⁵ચોપખે પેરા મારે તીહાં જ. ૪

અવસર પામી કુમાર, ખેચે બાણ તીનીવાર, આ છે લાલ, પહલે બાણે કેસરી હણો જ;
હાથ ઠરો મુજ તેહ, મૃતક પામ્યો એહ, આ છે લાલ, ભય નીવારો આપણો જ. ૫

પ્રભાત હુઓ તામ, આગલ ખેડે તામ, આ છે લાલ, આગલ તિહાંથી ચાલીઓ જ;
દેખે દ્વિષ્ટ સાપ, જાણે પુર્વનું પાપ, આ છે લાલ, ઝાલા નાખતો આવિઓ જ. ૬

૧. બનાવતા. ૨. ભોજન. ૩. અણિ કર્યો. ૪. અણિને. ૫. ચારે બાજુ આંટા લગાવે.

લબકાવે દો જીહ, જણ જીતી વલી બાહ, આ છે લાલ, લોચણ તસ વિકરાલડા જી;
કાલી-વરણી દેહ, જીમ અંધારો મેહ, આ છે આ લાલ, સીદ્રપણે તે આવતો જી. ૭

મસ્તક ધરતો ટોપ મનમાં અતિહે કોપ, આ છે લાલ, કુમર સામો આવી ધસી જી;
ધનુષ સારંગ બાણ, સાધે સાહ સુજાણ, આ છે લાલ, અર્ધ બાણ ખેચે કસી જી. ૮

ફણ છેદી તીણીવાર, વેદણ હુઈ અપાર, આ છે લાલ, નાગ તે મરણ પામીઓ જી;
તીહાંથી ખેડે કુમાર, પ્રાક્રમ દેખે જાર, આ છે લાલ, તીહાંથી આઘા સંચરે જી. ૯

અટવી ઉલંઘી તેહ, આવ્યા સમી સેઢે બેહ, આ છે લાલ, ભોજન કાજે તીહાં ઉતરે જી;
..... ૧૦

તસ્કરનું છે ગામ, ચોર પલી તણે [ઠામ], આ છે લાલ, અર્જુન પતિ પલ્લી ધણી જી;
ચહુ દસે પર્વત તેહ, મારગ ચાલે તેહ, આ છે લાલ, ડુંગરા વચે મારગ ભણી જી. ૧૧

વિષમ છે તે ઘાટ, તીહાં નેસરે વાટ, આ છે લાલ, તસ્કર વસે તીહાં ભલભલા જી;
દસમી એ કહી ઢાલ, આગલ સૌ છે ખાલ?, આ છે લાલ, શાંત કહે જો જો કુમરણી કલા જી. ૧૨



કુહા:

સન્યાસી રુપે તસ્કરા, વાંસે પડા તી ચાર;
તેહ ભગણી તીહાં આવિને, બંધવને કહે વિચાર.

૧

‘તુમ વૈરી બંધવતાણો, ‘છોછે છે પરિવાર;
ધન લીધો તુમ બંધવતાણો, લેઈ કરે છે વીહાર.

૨

તે માટે તુમને કહુ, માટિપણુ કરો તુમો આજ;
વૈર લીજે બંધવતાણુ, ઉઠો ગરીબનીવાજ’.

૩

અર્જુનપતિ તવ સાંભલી, કોપો તે તણીવાર;
‘સજાઈ એકઠી કરે, સજ કરો પરિવાર.

૪

ઢાલ:- ૧૧, ઘોડિ આઈ તારા દેસમાં- દેશી.

ચોરણો એકઠા મેલવે તસ્કરજી, જોવરાવે તિણીવાર હો અર્જનપતિ ઇમ બોલીઓ તસ્કરજી;
‘વાત સુણો એક માહરી તસ્કરજી, આણો રુદય મઝાર હો અર્જનપતિં.

૧

ભલા થજો ‘માટિ તુમો તસ્કરજી, નેકલજો જોધ જુવાણ હો અર્જનપતિં;
માટીપણુ તુમ્હારડુ તસ્કરજી, ‘ઠકરાણા વલી જાણ હો અર્જનપતિં.

૨

ચોરે બેઠા કુલતા તસ્કરજી, કામ પડીઉ છે આજ’ હો અર્જનપતિં;
તસ્કર વલુતુ બોલીયા તસ્કરજી, ‘સાંભલો ગરીબનીવાજ!
હો અર્જનપતિ સાંભલો ઠાકુરજી.

૩

તસ્કર ગયા છે ખાટવા ઠાકુરજી, એવડો નથી પરિવાર હો અર્જનપતિં;
કહો તે હકમ ‘વજાવિઈ ઠાકુરજી, આ ઉભો છે પરિવાર’ હો અર્જનપતિં.

૪

૧. ઓછે. ૨. સામગ્રી. ૩. મદ, બહાદૂર. ૪. મોટાઈના રોકવાળા. ૫. બજાવીએ, પાલન કરીએ.

- છોછે પરિવાર લેઈને તસ્કરજી, આવે અટવિમાહે હો અર્જનપતિ૦;
 'ધુંધર-ઘટા વાજે તીહાં તસ્કરજી, સાંભલીયા તસ્કર ત્યાહે હો અર્જનપતિ૦. ૫
- વીનીતાઈ દેખી કરી તસ્કરજી, ચિંતે રુદય મઝાર હો;
 'આ સંકટ એ મોટકો' તસ્કરજી, રુદન કરે તીનીવાર હો. ૬
- કુમર કહે વિનીતા પ્રતે તસ્કરજી, 'કીસે વિચારે રોય? હો;
 સુ દુખ તુઝને સાંભરુ? તસ્કરજી, હયડે સાંભરુ કોય?' હો. ૭
- ઉંચુ જોને ભાખીઈ ભામણીજી, મુખથી વચન બોલ હો;
 સાચી ભાખો વાતડી ભામણીજી, કપટ હીયડાનો ખોલ' હો. ૮
- વીનીતા કહે 'તુમો સાંભલો સાહીબજી!, સું પૂછો છો વાત? હો;
 તસ્કર આવ્યા બહુ મલી સાહીબજી, એ ચંતા મુઝ જાત હો. ૯
- કેસરી-નાગ નીવારીઉ સાહીબજી, મારિઉ મયમત તેહ હો
 તમો જાતે છો એકલા સાહીબજી, એ બહુ મલીયા છે એહ' હો. ૧૦
- 'ઉપાય કરીસું એહવો ભામણીજી, જીતીસું એહ પરિવાર' હો;
 કુમરે મતસી કેલવી તસ્કરજી, 'તુમો સજો સોલ શુંગાર' હો. ૧૧
- આભુખણ રતાણે જડા સાહીબજી, પેહરાવા તીણીવાર હો;
 અદભુત વજ્ર પેહરાવીઈ તસ્કરજી, દીપે 'અચ્છરી નાર હો. ૧૨
- રથ આગળ બેસારીને સાહીબજી, પૂઠે બેઠો કુમાર હો;
 ધનુષબાણ મુઠે ગ્રહી કુમરજી, મન સમરી કિરતાર હો. ૧૩
- રથ સમિપે તે આવિઆ તસ્કરજી, દીઠી નારિ તેહ હો;
 જાણી સુંદરી અપચ્છરા તસ્કરજી, વિષયનો લાલચિ તેહ હો. ૧૪

- સકલ સેનને ઇમ કહે તસ્કરજી, 'સાંભલો મોરી તમે વાત હો;
જોઇ વીચારીને નાખજો તસ્કરજી, 'રેખા કરતા સ્ત્રીની ધાત હો અર્જનપતિ૦ ૧૫
- અકલ કરીસુ એહવી તસ્કરજી, હણીસું એહ કુમાર હો;
એ રમણી અમે રાખસું તસ્કરજી, કરીસું ઘરની નાર' હો અર્જનપતિ૦ ૧૬
- સુણાજો ભવિ! તુમો વાતડી તસ્કરજી, કુમર લહે મંગલમાલ હો;
શાંતસોભાગ્ય કહે પૂનથી તસ્કરજી, એ કહી ઇગ્યારમી ઢાલ હો અર્જનપતિ૦ ૧૭



કુહા:

- ‘મત હણો વીનીતા પ્રતે, હણજો એહસું કુમાર;
ચાલવાણી કરજો તીરણી, કહુ છું એહ વીચાર.’ ૧
- ‘ચોપટ મલ્લ ૨ચૌ દસે ફરે, રથ સમીપે આય;
કર ધરી કરવાલસું, બાણનો ૩મેહુ વરસાય. ૨

ઢાલ:- ૧૨, આપદી ચાંદલીયાની- દેસી.

- કોલી ચઉ દસે ૪તરવરીયા, સસ્ત્ર બાંધિ ઢાલ આગલ ધરિયા;
રથ પછ વડિ ફરીયા હો ભવીયાણ. ૧
- તસ્કરે દિઠી વીનીતા એમ, વાધ્યો વિરહણે લાગો પ્રેમ;
‘બાણ હુ નાખુ કેમ?’ હો ભવીયાણ. ૨
- ઈણી પરે પતિ કરે વીચાર, અવસર પામ્યો તેહ કુમાર;
ખીચે બાણ તીનીવાર હો ભવીયાણ. ૩
- અર્જુનપતિને વાગે તામ, ધરણી પડો તે તેણે કામ;
મુછા પામો અસરામ હો ભવીયાણ. ૪
- ધરણી પડો તસ્કર તીનીવાર, હાક મારિ ઉઠો કુમાર;
તસ્કર હણીયા અપાર હો ભવીયાણ. ૫
- કોલી ભાગા ચહુ દસે જાય, જીત નીસાણ તીહા વજાય;
પુન્યથી સવ સુખ થાય હો ભવીયાણ. ૬
- જત:- વને રાણે સતુ૦....**
- કુમર પોહો વસંતપુર વાટ, ઓલંઘો સબલો વિષમ ઘાટ;
સુખે વેહે છે બે વાટ હો ભવિયાણ. ૭

હવે પરાણી જે રાજકુમારી, વાત સુણજો તે સુવીચારિ;
પંથ વહે સુવિચારી હો ભવીયાણ. ૮

કુમરતાણી તે જુઈ છે વાટ, સ્વામી વીના તે કર ઉચાટ;
પંથ વહે છે ^૧દલ ^૨ઘાટ હો ભવીયાણ. ૯

વસંતપુર પોહતો જાણી વાર, ખબર પોહતી રાજદુઆર;
હરખી ધારણી નાર હો ભવીયાણ. ૧૦

વાજીત્ર નીસાણ વજડાવે, ઉછવ તીહાં રાજ કરાવે;
કુમરણે સામો આવે હો ભવીયાણ. ૧૧

ઉછવ સહીત રાજા આવે, કુમર ના દિકો નજર ન આવે;
તવ દલનાયકને બોલાવે હો ભવીયાણ. ૧૨

કટક દીસે અતિ સનુર, ચાલતુ દીસે પાણીને પુર;
કુમર ના દીસે સૂર હો ભવીયાણ. ૧૩

‘કુમરનું મુખડુ દેખાવો, ગોપવી રહ્યો તીહાંથી તેડાવો;
સીધપણે તમો જાવો’ હો ભવીયાણ. ૧૪

રાજાની ઇમ સાંભલી વાણી, ^૩દલનાયક બોલો અવસર જાણી;
‘સાંભલ તુ ગુણ ખાણી હો રાજા. ૧૫

સીખ દીઢી સસરે તીણીવાર, દેશ દિઢા ચંપાપુર બાર;
તીહાં સુધી હતા કુમાર હો રાજા. ૧૬

“હું જાઈસ નગર મઝાર, એકાકી પાણે ખેડા કુમાર;
હું જાઈસ ગુરુને દરબાર” હો રાજા. ૧૭

ઇમ કહીને ચાલા કુમાર, અમે કીદ્ધો તીહાંથી વીહાર;
પછે ના જાનુ વીચાર' હો રાજા.

૧૮

ઢાલ બારમી પુરી થાયે, કુમારણો સંબંધ કહવાયે;
સાંતસૌભાગ્ય ગુણ ગાવે હો ભવીયાણ.

૧૯



કુહા:

દલનાયકની સુણી વારતા, રાજાઈ કરી વીચાર;
કુમરની ખબર જોયવા, રાયે મુકો અશ્વવાર. ૧

રાજકુમરી લેઈ કરી, આવ્યા નગર મઝાર;
પાય પ્રણમી સાસુતાણા, દીઢો ગરથ અપાર. ૨

ઢાલ:- ૧૩, રાગ-મારુણી.

રાજા મન ઉચાટ રે કુમર નીરખવા, કુમર તણી કોઈ સુદ્ધ કહે એ;
એ પુત્રતાણો વીજોગ રે માતાને મન ઘણો, કુમર તણી વાટ જોઈ રહે એ. ૧

લોકતાણે પુછે વાતડી રે કુમરની, કોઈ લહે ઉપગાર માની સહુ તેહણો એ;
આપુ લાખ 'પસાય રે સોવન દીઉ, જીભડી દારીદ્ર દુર કરુ હુ તેહણો એ. ૨

એક કહે 'ભુલો પંથ રે રથ ખેડીઓ, અટવીમાહે આવિઓ એ;
એક કહે અટવીમાહે રે ભય મોટા સહી, કુમરણે જીવ વીણાસીઓ એ. ૩

એક કહે કેસરી તાંહે રે વનમહિ રહે, તે કીહાંથી આવી સકે? એ;
વલી રહે છે વનમાહે મયમત્ત મોટકો, તે આગલ ચસકી નવી સકે' એ. ૪

ઈમ સહુ કો કરે વીચાર રે રાત-દીવસ, વલી વનમાહે જોતા ફરે એ;
વિસ્તરી વાત વીસેષ રે દેસ-વિદેસમાં, કુમરણી ખબર તે કરે એ. ૫

ઈણે અવસર રથ એક રે દીકો, આવતો સીધપણે આવે વહી એ;
સરવર કેરી પાલ આવિ ઉતરીઓ, ઓલાખો કુમરણે સહી એ. ૬

રાય ભુવનમાંહ તેહ દોડતા આવિયા, વધામણી ખીઢી રાજા ભણી એ;
'અગડદત્ત કુમાર પ્રભુજી! આવીયા', ખબર પામ્યા 'જસનતણી એ. ૭

આપ્યા લાખ પસાય રે ઉલટ અતિ ઘણો, મુગટ રહીત વસ્ત્ર આપીયા એ;
દારિદ્ર કીઢુ દુર રે રાજાઈ તેહણો, સજન સહુ હરખીયા એ. ૮

ધારણી સાંભલી વાત આવાગમન પુત્રણો વીલસીત અંગ જ તેહણો એ;
સન્મુખ આયો રાય સકલ સૈન્ય પરવરો, ઉછવ કીધો અતિ ઘણો એ. ૯

સુભ મુર્તુ તામ નગર પ્રવેસ કીયો, જાયકને દાન આપીઉ એ;
રાય દીઢો માન કુમરણે ઘણો, ગ્રાસ પીતાણો આપીઉ એ. ૧૦

માતાના પ્રણમે પાય રે ઉલટ અતિ ઘણો, હય-ગય બારણે ગહગહે એ;
દેખી રીઢ અપાર રે દેખી કુમરતણી, ધારણી માતા ઈમ કહે એ. ૧૧

‘કીહાંથી પામો તુ રીઢી? વાત સહુ કહી, સાંભલી વાતણે હરખીયા એ;
વ્યવહારિયા ચાર વાટે જે મરણ ગયા, ગરથ જે આપે ઉગારિયા એ. ૧૨

વાંસલી ભરી જેહ રે સોવન તેહણી, પુત્ર તેહણા તેડાવીયા એ;
તે આગલ વાત રે માંડીને તે કહી, દામ ગણીને આપીયા એ.’ ૧૩

વણીક સાંભલી તામ રે પીતાની વારતા, ‘ધન-ધન’ કુમરને કહે એ;
કહિ એ તેરમી ઢાલ રે શાંતસૌભાગ્ય કહે, પુન્યથી સીવસુખ લહે એ. ૧૪



દુહા:-

પુન્યથી સીવસુખ લહે, પુન્યે લિલ-વીલાસ;
પુન્યે મનવંછિત ફલે, પુન્યે પાપ વિનાસ. ૧

પુન્ય કરો તમે પ્રાણીયા, પામ્યો સુખ સંપત;
અલીય વીધન દુરે ટલે, આરાધ્યો એક ચીત. ૨

ઢાલ:- ૧૪, પેસારો પુરમે કીઓ-દેસી.

કુમર કહે રાજા પ્રતે, 'સ્વામી! વચન અવધાર;
માણ મોહોત મુઝ આપીઈ, કહુ છું કરી મનોહાર. ૧
ગુમાણ ન ધારો પ્રાણીયા! રે આંકણી.

મુઝ પીતાતણો વૈરી રહે, તેડાવો તમે સ્વામ!;
વૈર લીજે પીતાતનું, એટલું કીજે કામ.' ૨ ગુમાણ૦

સભા સમક્ષ બોલે તીહા, 'એ કહી જુગતી વાત';
રાય વીચારી ઈમ કહે, 'આવજો તુમો પ્રભાત'. ૩ ગુમાણ૦

રાયે અનુચર મોકલો, અભંગસેને તીવાર;
'વૈર લેવાને જાગીઓ, એ અગડદત્તકુમાર. ૪ ગુમાણ૦

તે માટે સજ થઈ તુમો, આવજો વેહલા કાલ';
અભંગસેન તવ સાંભલી, પેટમા પડી તવ ફાલ. ૫ ગુમાણ૦

અભંગસેન આવે તીહાં, આયુધ સજી તણી[વાર];
સભા સમસ્ત પ્રાણમી કરી, નૃપણે કીધો જુહાર. ૬ ગુમાણ૦

અગડદત્ત કુમર આવો વહી, સમરી નીજ દેવી નામ;
આયુદ્ધ પુરી કસકસી, નૃપણે કીધી સલામ. ૭ ગુમાણ૦

- કૌતુકા ય જોવા ભલો, લાખ ગમે તીણીવાર;
લોક મુખથી ઇંમ કહે, 'એ છે લઘુ કુમાર. ૮ ગુમાણ૦
- અભંગસેન પ્રચંડ અછે, કુમર છે સુકમાલ';
એક કહે 'ગજ મોટકો, કેસરી નાનુ બાલ. ૯ ગુમાણ૦
- સહજ ગમે જો મૃગલા, આવિ મલે તણે ઠામ;
કેસરી નાદ વજાવીને, હુઈ સમરથ જામ.' ૧૦ ગુમાણ૦
- એ દેસી છે મોટકો, બલવંત હીન ગમાર;
કલાવંત દસિ મોટકો, અગડદત્ત કુમાર. ૧૧ ગુમાણ૦
- મલ્લજુદ્ધની પરે આથડે, ભૃગુટી ભાલ ચઢાય;
મુષ્ટી પ્રહાર એક-એકણે, દીઈ ધાય ચુકાય. ૧૨ ગુમાણ૦
- અભંગસેન કર ધરી, નાખે સાહમી કુમાર;
ઢાલ ઉપરે તે આથડે, ચુકવીઈ કુમાર. ૧૩ ગુમાણ૦
- રીસ ભરી નાખે તદા, અગડદત્તકુમાર;
અભંગસેન ન મારીઉ, દીધો મર્મનો પ્રહાર. ૧૪ ગુમાણ૦
- રીદ્ધ હતી જે અભંગની, રાઈ કુમરને દીદ્ધ;
પીતાતનું વૈર વાલીઉ, જગમાં બહુલો જસ લીદ્ધ. ૧૫ ગુમાણ૦
- ઢોલ-^૧દદામે વાજતે, કુમર આવ્યો ઘેરે;
માવડી વધાવે મોતીડે, વાલી આવ્યો વૈર. ૧૬ ગુમાણ૦
- પીતાતણી જે પદવી, લીદ્ધી રાજકુમાર;
ચોઉદમી ઢાલે પામીઓ, શાંતે જય જયકાર. ૧૭ ગુમાણ૦

કુહા:-

સુખ ભોગવે કુમર તીહાં, પામી પુન્ય પસાય;
જીમ વંધ્યાયચલ હાથીએ, કેલ કરે વન રાય. ૧

રાજકુંયરી સાસુ ઘરે, ભગત કરે ચિત લાય;
મયાણમંજરીસુ ^૧લબધો રહે, ભમરો માલતી લપટાય. ૨

ઢાલ:- ૧૫, સુરતી

અગડદત્ત તીહાં સુખ ભોગવે પામી પુરણ પસાય,
મયાણમંજરીસુ લુબધો રહે નવિ જાણે દીન-રાય;
ઉદય કર્મ જવ જાગીય ^૨ભીયી ^૩ભીક જાય,
પ્રગટે પુન્ય પોતાતનુ તાહરે નવ-નીદ્ર થાય. ૧

જત:- સકલજન્મવિભુતં.....

એક દિન ઇન્દ્ર મોહોછવ હોસે તે વનમાહે,
નગર પડહો વાજાવીયો 'ફ્રીડા કરજો ત્યાહે;
નર-નારી! સહુકો મલી જાજો વનહ મઝાર,
અસનાદિક ^૪નીપાવજો નવી રહજો ઘર-બાર. ૨

સાંઝ સમીપે આવજો રહજો દીન સુદ્ધિ ત્યાંહ,'
લોક તે સાંભલીને ચાલીઓ આવીઓ તે વન્યમાહે;
રાજાદિક પરિવારસું આવ્યો વનહ મઝાર,
મયાણમંજરી આવિઓ અગડદત્તકુમાર. ૩

વિવિધ ફ્રીડા કરે ભાતસુ ચિતસું લોક તે વનમાહે,
એહવે રવી ^૫થલ આવીઓ આથમીને તાહે;
માહાજન પ્રતે રાજા કહે 'સાંભલો મોરી વાત,
બહુ વેલા વનમાહે રહા ચાલો આપણને સાત.' ૪

૧. લુબ્ધ. ૨. નિશ્ચે, નક્કિ. ૩. ભીખ માંગવા જવું પડે. ૪. તૈયાર કરજો. ૫. સ્થળે, અસ્તાચલ પર.

વનમાહેથી આવીયા લોક તે નગર મઝાર,
રાજાદીક પણ આવિઆ પોતાનો લેઈ પરીવાર;
ધારણી કહે કુમર પ્રતે ‘ચાલો નગર મઝાર’.
વચણ એહવું સાંભલી બોલીઓ અગડદત્તકુમાર.

૫

‘તુમો પધારો માતજી! લેઈ સુરસુંદરી નાર,
પછવાડેથી હુ આવસું વચન માનો સુવિચાર’;
સીખ દીદ્ધી માતા પ્રતે કુમરે તે તણીવાર,
વનમાહે કુમર રહ્યો સાથે મંજરી નારી.

૬

ડાલે બાંધિ હિચોલડો હિચે સ્ત્રી-ભરતાર,
ઈણે અવસર કૌતુક તીહાં તે સુણજો સુવીચાર;
ઈણે અવસર વિદ્યાધર આવે આકાસે સોય,
સંગ લીદ્ધી વનીતા પ્રતે ઉદ્યાન સુંદર જોય.

૭

વીનીતા તેહની સારી ‘અપચારિ ઘણુ તેહ,
ખેચર મનમાહે જાણિને છટકી દે છે ‘છેહ;
‘કાંઈ જાણે એહણે ‘ફેડુ એહણો નામ,
રીસ કરે પીતા મુઝ પ્રતે “એ સું કીધુ કામ?.”

૮

દીન-વચન કરી ભાખતી કંત પ્રતે તીણીવાર,
‘અબલા ઉપર કૃપા કરો મુઝ વચન અવધાર;
વાંક પડો સ્વામી! મુઝતાણો ‘બગસો ગરીબનીવાજ!,
હુ છુ અબલા તુમ તણી બાંહ ગ્રહે કી લાજ.

૯

ચાકર ચુકે ચાકરી સ્વામી ના ચુકો જાય,
અ[વ]ગુણ ખમજો મુઝતાણો માનો તુમો માહારાય!;’
ખેચર મનમાંહે વિચારીને કુસમ કરે સમુદાય,
ચુરણમાહે ભેલીને ગુંડકડો બનાય.

૧૦

૧. વ્યભિચારી. ૨. વિશ્વાસમાં રાખી મારી નાખવું, અંત આણવો. ૩. નાશ કરી નાખું, મટાડું. ૪. માફ કરો.

કુલતાણો તાણે ગુથીઓ દડો ખેચરી તામ,
 નાનડો સાપ બનાવીયો ખેચર નારીને કામ;
 પનરમી ઢાલે ભાખીયો રાખીઓ કુમર વનમાંહે,
 સાંતસોભાગ્ય કહે તુમો સાંભલો કોતુક થાસે ત્યાહે.

૧૧



કુહા:-

- ખેચર દડો કર ગ્રહી, આપે નારીને તામ;
વીનીતાઈ કર પસારીને, લીઉ કુસમદડો તણે ઠામ. ૧
- ક્ષણ એક નારી કર ગ્રહી, નાખે મહિઅલ હેઠ;
દંપતી ^૧કૂડા તીહાં કરે, કુમરણી પીડઓ દ્રેઠ. ૨

ઢાલ:- ૧૬, મારુ મન મોહો રે વિપ્રા નંદસુ-દેસી.

- અંબરથી પડીઉ રે કુસમદડો સહી રે, અગડદત્ત દીઠો કુમાર;
વિસ્મય પામી રે મનમાહે ચિંતવે રે, મનમા પડીઉ વિચાર. ૧
- ભવિ! તુમો સુણજો રે કર્મ વિડંબના રે, કર્મ ના છુટે કોય;
કુણ રંક રાણો રે જગમાં જે અવતરો? રે, તીર્થકર પાણ જોય. ૨ ભવિં
- કર્મના જોગે રે કુમર તે કર ગ્રહી રે, સુંદર દીઠો તેહ;
પરિમલ મહકે રે કુસમ સોભા ઘણી રે, વીવીધ પ્રકાર ગુંથેહ. ૩ ભવિં
- સુંદર દીઠો નારિને આપીઓ રે, લીધો વીનીતાઈ તામ;
નાકે અડાડે રે વીનીતા જેતલે રે, સર્પ ડસી તણે ઠામ. ૪ ભવિં
- ચીસ પાડીને રે વીનીતા ખોલે પડી રે, અચેત થઈ તણીવાર;
શૂગલ તુટે રે ઘરણી તે પડી રે, દેખે અગડદત્તકુમાર. ૫ ભવિં
- કુમર તે દેખી રે ‘હા!હા!હા!’ કરે રે, ચીંતાઈ પડીઉ તામ;
કુસમ ફીટી રે ^૨સાર્પ તે નેકલો રે, કુમર દેખે તેણે ઠામ. ૬
- કુમર ઝુરે રે વિરહ વીજોગીઓ રે.
- મંત્રણે ^૩તભ રે કુમરે બહુ કરા રે, વિષ ણ ખસે ત્રલ માત;
મૃતક જાણી રે કુમર ટલવલે રે, સંભારે પૂર્વની વાત. ૭ કુમરં

૧. કૂડા. ૨. સાપ. ૩. તબ-ત્યારે.

- આંખડીયા રોઈ રે હોવે રાતડી રે, વલી-વલી કરે વીલાપ;
મસ્તક કુટે રે નૃપસુત આહણે રે, તન વ્યાપો તન તાપ. ૮ કુમર૦
- ‘નયણસુલાણી! રે મેલો આપી રે, તુઝ મુખ-ચંદ દેખાડ;
જીમ સુખ પામે રે નયણ કચોરડા રે, પુરવ પ્રીત સંભાલ. ૯ કુમર૦
- અને ગુણવંતી! રે ગુણને દોરડે રે, બાંધ્યો મુઝ ^૧મન ^૨સાહ;
બીજે ઠામે તે જઈ નવિ સકે રે, નીસદીન રહે તુઝ ^૩સાહે. ૧૦ કુમર૦
- વાત ના સુહાવે રે મુઝને કોહણી રે, ના સુહાઈ ગુણ ગીત;
હીયામાહે રે વસી રહી ગોરડી રે, વીસરે નહી મુઝ પ્રીત. ૧૧ કુમર૦
- મે મનમાંહે જાણુ ઘર થાયસે રે, તરણા ઉપર ^૪ત્રેહ;
દૈવ અગરો દેખી નવિ સકે રે, સગુણ માણસ સનેહ. ૧૨ કુમર૦
- અગની વીજોગે મુઝ તન પરજલે રે, ‘સંચે દીરીસાણ તેહ;
‘તાઢિક પામેઉ નવ પછ હુવે રે, વાધે અધિક સનેહ’. ૧૩ કુમર૦
- મોહણે કર્મ રે કુમર ટસવલે રે, મૃતક પડી છે નાર;
ણગરની પોલિ રે બંધ સવે કરી રે, ચઉ દેસે ફરીઉ કુમાર. ૧૪ કુમર૦
- મૃતક ખંધે રે કુમર લેઈ ફરે રે, ‘મોહણી અંધા તેહ;
આય ઉપાય રે કુમરે બહુ કરી રે, વિષ ન વલે તેહ. ૧૫ કુમર૦
- ‘એહને સાથે રે હુ પાણ નિશ્ચ મરુ રે,’ ઈણી પરે કરે વિચાર;
એકઠા મેલા રે લાકડા તેણે સહી રે, બલવા તેહ કુમાર. ૧૬ કુમર૦
- ‘ચેતણે ખડકી રે કુમરે બે જાણા રે, મોહણી મોટી જંજાલ;
સોલમી થઈ રે કુમરને ઝુરતા રે, શાંત કહે પુરિ ઢાલ. ૧૭ કુમર૦

૧. મનને. ૨. પકડીને. ૩. સાથે. ૪. અસ્વસ્થપણુ, બેચેની. ૫. સિંચે. ૬. ટાઢક, શીતલતા. ૭. મોહનીયથી. ૮. ચિતાનો.

કુહા:-

- કાષ્ટ ચઉ દસે ^૧ભલા કીયા, પેકો વીનીતા લેઇ;
અગની લગાડે ચહુદસે, વિદ્યાધર દેખે તેહ. ૧
- વિદ્યાધર મન ચિંતવે, ‘અકારજ કરે છે એહ’;
ગગણથી હેકો ઉતરે, સીખામણ દેવા તેહ. ૨

ઢાલ:- ૧૭, ઝીનામારુ કલહડી ઝીકાર હો-દેશી.

- વિદ્યાધર તીહાં આવીઓ રાજેંદ્ર મોરા, ભાખે કુમરણે તામ હો;
‘ચતુર થઇ ને સું કરે? રાજેંદ્ર મોરા, એ અકારજ કામ હો. ૧
- તુઝને કહુ છું વાત જ લહુ છુ સ્ત્રીતાણી રાજેંદ્ર મોરા, ના મર નારીને કાજ હો.
- નારિઈ કેઈ નર છેતરા રાજેંદ્રમોરા, કેહતા નાવે પાર હો;
ઈંદ્રાદિક પણ સારીખા રાજેંદ્રમોરા, તેહણે ભોલવે નાર હો. ૨ તુઝને૦
- તે માટે તુઝને કહુ રાજેંદ્રમોરા, નેકલ તુ હવે બાર’ હો;
કુમર વદે ખેચર પ્રતે રાજેંદ્રમોરા, ‘સ્ત્રી સાથે સ્નેહ અપાર હો. ૩ તુઝને૦
- “વીનીતા ઉઠે જો ઈહાં થકી રાજેંદ્રમોરા, હુ ઉઠુ તો” ^૨નરધાર હો;
મરવુ વીનીતા સંગતી રાજેંદ્રમોરા, ભાખે ઈમ કુમાર હો. ૪ તુઝને૦
- ખેચરે જીવતી તીહાં કરી રાજેંદ્રમોરા, મયાણમંજરી તામ હો;
રલીયાયત કુમર થઓ રાજેંદ્રમોરા, ઉઠીને કીદ્દી સલામ હો. ૫ તુઝને૦
- વીદ્યાધર વલતુ કહે રાજેંદ્રમોરા, ‘એવડો પ્રેમ અપાર હો;
નારિઈ મોહો જે રહે રાજેંદ્રમોરા, તે રડવડે સંસાર હો. ૬ તુઝને૦
- નારિ [ની]કુર ^૩જાતે હોવે રાજેંદ્રમોરા, સાચિ માણજે વાત હો;
પુરવ વાત નારિતાણી રાજેંદ્રમોરા, ભાખ્યો ^૪તણે અવદાત હો. ૭ તુઝને૦

૧. ભેગા કર્યા=એકઠા કર્યા. ૨. નિર્ધાર. ૩. જાતથી, સ્વભાવથી. ૪. તેણે.

તે માટે તુમને કહુ રાજેંદ્રમોરા, નારીનો સો વિસાસ? હો;
કેતા નર રમાડીયા રાજેંદ્રમોરા, કેતા ગયા નીરાસ' હો. ૮ તુઝને૦

જત:- એકકુ ધાવત ઉરકુ વે૦

'તુઝને કહુ વારતા રાજેંદ્રમોરા, સાંભલ દેઈ કાન હો;
હીયડા માહે ધારજે રાજેંદ્રમોરા, હીયડામાં આણજે જ્ઞાન હો. ૯ તુઝને૦
બંગ દેસ સોહામણો રાજેંદ્રમોરા, ભુજબલ નામે રાય હો;
પ્રધ્યાન તેહનો સ્યડો રાજેંદ્રમોરા, ત્રીકમ નામ કેહવાય હો. ૧૦ તુઝને૦

ઘર જાઈ ત્રીકમ વલી રાજેંદ્રમોરા, રાયા ભાખે તામ હો;
'નારી ચરીત્ર જનાવવા રાજેંદ્રમોરા, 'ગાહ કહે તણે ઠામ હો. ૧૧ તુઝને૦

દુહો:-

ત્રીકમ 'ત્રીયા ન ઘિરીઈ, 'સોસર છંડે દેહ;
નદી 'કનારે 'રુખડા, કદી સેવે કદિ 'સમૂલ લેહ.
ત્રીકમ વલતો ઈમ કહે રાજેંદ્રમોરા, 'એસા ભાખો વયાણ હો;
આરિસા બંબ દેખીઉ રાજેંદ્રમોરા, ત્રીજો ના દીઠો સૈણ' હો. ૧૨ તુઝને૦
રાજા શ્રવાણે ઈમ સુણી રાજેંદ્રમોરા, પારખુ કરવા નાર હો;
સોગઠા પાસા મગાવીયા રાજેંદ્રમોરા, ફ્રીડા કરવા સાર હો. ૧૩ તુઝને૦
'હાર-જીત 'પરઠીહા રાજેંદ્રમોરા, ગમે તે માંગો રાય!' હો;
'પરઠી બેઠા ફ્રીડવા રાજેંદ્રમોરા, ત્રીકમ સુખે લે રાય હો. ૧૪ તુઝને૦
ત્રીકમ હારો રાયસું રાજેંદ્રમોરા, વિચારિ માગે રાય હો;
'ઇહાં બેઠા વિનીતા તનુ રાજેંદ્રમોરા, મસ્તક ઇહાં મગાય હો. ૧૫ તુઝને૦

૧. ગાથા. ૨. સ્ત્રીઓ. ૩. ચિંતા, વલવલાટ. ૪. કિનારે. ૫. વૃક્ષો. ૬. મૂલ સહિત. ૭. નિશ્ચિત કરી, સ્થાપિત કરી. ૮. શરત કરીને.

રાજાનું વચન સુણી રાજેંદ્રમોરા, વિચારે ત્રીકમ તામ હો;
 ‘રાઈના મુખથકી રાજેંદ્રમોરા, કેમ રહસે મુઝ મામ?’ હો. ૧૬ તુઝને૦

અનુચર ત્રીકમ મોકલે રાજેંદ્રમોરા, ‘કહજો એહ વિચાર હો;
 ક્રીડતા નૃપસું હારીઓ રાજેંદ્રમોરા, મસ્તક માંગુ નાર’ હો. ૧૭ તુઝને૦

અનુચર તીહાંથી અવિઓ રાજેંદ્રમોરા, પ્રણમી તેહણા પાય હો;
 શાંત કહે એ ઢાલમાં રાજેંદ્રમોરા, એ સતરમી કહેવાય હો. ૧૮ તુઝને૦



કુહા:-

- અનુચર આવિ ઇમ કહો, ભાખો સવિ વરતંત;
‘તુમ સીસ આલો મુઝ પ્રતે, માંગે છે તુમ કંત. ૧
- તે માટે સીઘ થઈ તુમો, મુઝને કરો ^૧વિદાય;
વાટ જુઈ સ્વામી મુઝતાણી, જઈ પ્રણામ પાય.’ ૨

ઢાલ:- ૧૮, વીણીતા વેષ્ટિને વેનવે-દેસી.

- નારિ વીચારે ચિતમાં, આણી આણી મન સંદેહ રે;
‘સે કારણ હોડ પડી?, કારણ કાઈક એહો’ રે. ૧
- વિનીતા જાતે રે કપટણી, નવિ લહો તાસ ચરીતો રે;
મીઠા બોલી રે પદમણી, કપટ ભરી છે ચીતો રે. ૨ વિનીતા૦
- ‘પારખુ જોવા રે મુઝતનુ, માંગો છો મુઝ સીસો રે;
પારખુ દેખાડુ રે કંતને, ભલુ કરસે જગદીસો’ રે. ૩ વિનીતા૦
- ઇમ વીચારીને તે કરે હાથમાં, લીધો કરવાલો રે;
મસ્ત[ક] ^૨છેદીન તે કરે, મુકી-મુકી સોવનથાલો રે. ૪ વિનીતા૦
- અનુચર આવીને આપીયો, ત્રીકમને વલી તામ રે;
રાયને આગલ મુકીયો, ત્રીકમે કીલ્દી સલામ રે. ૫ વિનીતા૦
- ત્રીકમ ઘરે પધારીયા, આવો આવો રાજાઈ તામ રે;
સીસ ઠામ બેસારીને, પ્રગટ કરે તેણે ઠામ રે. ૬ વિનીતા૦
- ^૩કબી ^૪કણયરીની મારી, આ બેઠી થઈ તવ નારો રે;
ત્રીકમ દેખી ચમકીઓ, રાય આવ્યો દરબારો રે. ૭ વિનીતા૦

૧. વિદાય. ૨. છેદીને. ૩. કાંબી- સોટી. ૪. કણેરની.

ત્રીકમ કહે નારિને, 'સબલી રાખી તે મામ, પ્રીત ખરી મઠ 'અટકલી, જગમાં રાખુ તે નામ' રે.	૮ વિનીતા૦
ઇમ કરતા કેટલા દીન, નીગમીયા ત્યાહે રે; ત્રીકમ-ત્રીયા રે ખેલવા, 'અન પુરુષસુ જાહે રે.	૯ વિનીતા૦
જાર-પુરુષસુ તે રમે, નવિ જાણે ત્રીકમ વાત રે; 'ચડસ લાગો તેહણે, વીનીતા કપટણી જાત રે.	૧૦ વિનીતા૦
રોગ ઉપનો પુરુષને, કીદ્દા બહુલા ઉપાય રે; ઓષધ-વેષધ બહુ કરા, રોગ તે કીસે ન જાય રે.	૧૧ વિનીતા૦
વૈદ્ય કહે 'સાંભલો તુમો, લોહી ત્રીકમનુ આવે રે; ચોપડો લાવીને એહણો, તો રોગ એહનો જાવે' રે.	૧૨ વિનીતા૦
સાંભલી વાત જ તેહણી, વાત રીદયમાંહે રાખી રે; જોવાને આવે ત્રીકમ-ત્રીયા, વાત સઘલી તેને ભાખી રે.	૧૩ વિનીતા૦
'એ વાત જ કેતલી? કરુ-કરુ હુ એ કામ'રે; વિનીતા ઘેર આવીને, રુદય વીચારે તામ રે.	૧૪ વિનીતા૦
'જીવતી કીદ્દી મુઝ પ્રતે, જીવતો કરસે વલી એહ રે; 'હાડ કુસલ એ વાતને,' ઇમ વીચારે તેહ રે.	૧૫ વિનીતા૦
સજાઈ સુતો ત્રીકમો, આવી આવી વીનીતા નારો રે; કટોરો હાથમાં તે ગ્રહી, ઘાત કીદ્દો ભરતારો રે.	૧૬ વિનીતા૦
વિસાસ નારીનો જે કરે, વડો-વડો તેહ ગમારો રે; ઢાલ અઠારમી એ કહી, શાંત કહે ઇમ વીચારો રે.	૧૭ વિનીતા૦

કુહા:-

- ઘાત કરી ભરતારનો, આવિ મીત્રને પાસ;
રુધીર લો ભરતારનુ, લાવી છુ સુવિલ્લાસ. ૧
- પાછિ ફરી આવિ ઘરે, ત્રીકમણી કરે સંભાલ;
કુડ-કપટની કોથલી, સોર કરિ] તતકાલ. ૨

ઢાલ:- ૧૯, હો મતવાલે સાજણ-દેશી.

- ‘ઈંદ માંડો વીનીતાઈ ઇસો, ‘ધાઓ-ધાઓ વારમાં લાવો રે;
ચોર ગ્રહો મુઝ ભરતારણો, નૃપાણે ખબર કરાવો’ રે. ૧
- ઈંદ જો જો નારિતણો, કોઈ ન લહે પાર રે;
વાત જે નગરમાં વીસ્તરી, પોહતી રાજ-‘દુહા(વા)ર રે. ૨ ઈંદ૦
- રાજા સુણીને આવિઓ, આવિઓ માહાજણ સારો રે;
રાજા પ્રતિ માહાજણ કહે, ‘કરુણા કરી કષ્ટ નીવારો’ રે. ૩ ઈંદ૦
- ઘડ ઉપર સીસ માડીઓ, રાયે કીદ્ધો ઉપાયો રે;
અવધ હતિ સવા પોહરણી, જીવતો એ નવી થાયો રે. ૪ ઈંદ૦
- કોલાહલ થોયો સેહમરાં, ‘વિદ્યાવંત તેડાયો રે;
દ્રવ આપુ વલી તેહણે, જે કોઈ એહણે જીવાયો’રે. ૫ ઈંદ૦
- નારિ કહે ‘સુણો રાજયા! બલવુ પ્રીતમ સાથે રે;
જગમાં નહે પ્રીતમ કોઈને, તે ‘જીવુ અનાથ’રે. ૬ ઈંદ૦
- ચાલી ‘સુરી થવાને કાજે, ચારીત્ર પોતાનું જાણે રે;
વચન ભાખા લોકે ઘણા, તે પણ કોઈ ના માણે રે. ૭ ઈંદ૦

- રાજા પુછે વાતડી, 'તીહા તો છે તેમ રે;
ઇહાતો જુગત આકરી, એ વાતનું કહો કેમ રે?.'
- ૮ ફંદ૦
- નારિ કહે 'સુણો રાજ્યા! ગાંગલી માલણ નામે રે;
વાતણો સંદેહ ભાંજસે, જજો તેહણે ઠામે' રે.
- ૯ ફંદ૦
- બલી મુઈ નારિ તીહાં, માહાજણ સહુ ઘરે આવે રે;
રાજાને માણ સંદેહ પડીઓ, માલણણે ઘરે જાવે રે.
- ૧૦ ફંદ૦
- તીહાં આવિ રાજા કહે, 'ભાંગ્યો મુઝ સંદેહ રે;
ત્રીકમ-ત્રીયા કેમ બલી મુઈ? કારણ ભાખો તેહ'રે.
- ૧૧ ફંદ૦
- માલણ કહે 'સુણો નરપતિ!, રાજ ફાયદો નથી એહ રે;
ચેડો ન લીજે નારિતણો, જાઓ પોતાને ગેહ'રે.
- ૧૨ ફંદ૦
- રાઈ હઠ લીધો અતિ ઘણો, 'નારિ ચરિત્ર દેખાવો' રે;
૧ અવિધ કરી દીન સાતણી, રાજા મોહતમા આવે રે.
- ૧૩ ફંદ૦
- પટ્ટરાણી રાજાની કહી, રમે છે માલણ હાથે રે;
૨ કુફાદિક માલણ પોચાડે, ખેલે છે બીજા સાથે રે.
- ૧૪ ફંદ૦
- અવધ થઈ દીન સાતણી, પુરી રાજાને ચટપટી લાગી રે;
દીન આથમે એણે સમે, સંધ્યા સમે તે બાગી રે.
- ૧૫ ફંદ૦
- રાજા મોહલમાં આવીઓ, વાત જ રાણીને ભાખે રે;
'૩ સકારુ રમવાણો અમે જાસું,' કપટ હીયામાંહે રાખે રે.
- ૧૬ ફંદ૦
- ઢાલ થઈ ઓગણસમી પુરી, વાત જે આગલ થાઈ રે;
સાંતસૌભાગ્ય કહે એક ચતે, સાંભલો વાત કહેવાઈ રે.
- ૧૭ ફંદ૦

કુહા:-

‘હુ જાઈસ રમવા ભણી, વાટ મ જોસો કોઈ’;
ઈમ કહી રાજા નેસરો, ચારીત્ર જોવા સોઈ. ૧

એકાકી રાજા નીસરો, આવે માલાણ ઘેરે;
ઘરમાં રાયાણે લેઈણે, સી કરે હવે ‘પેરે?’. ૨

ઢાલ:- ૨૦, કૃષ્ણજી ગામ પધારીયાને-દેસી.

માલાણ કહે રાજા પ્રતે, ‘પેહરો સ્ત્રીનો વેસો રે;
માલાણ વીધ સીખવી, નરપતી તમ કરેસો રે. ૧ નારીચરીત્ર જોવો હવે.

‘દલવાણે આપુ રાજા પ્રતે, ઘંટીઈ બેસારો તામ રે;
રાણી નીશ્ચંતપણે નીકલી, રમવાણે તે કામો રે. ૨ નારી૦

માલા[ણ]ને પાસે આવીને, રાણી ભાખે તામ રે;
‘આજનો દહાડો નીશ્ચંતપણે, ભય નથી મુઝ સ્વામ’રે. ૩ નારી૦

કુલ લેવાણે આવીઓ, માલાણ ઘેરે તામ રે;
‘કુલ ગુંથી દો મુઝ પ્રતે, આગલથી લો દામ રે. ૪ નારી૦

છાબડી ભરી કુલડે, આલો તુમો સ્વામ! રે;
કુણ ઉપાડે માહ રે? પોચાડો તાણે કામ’રે. ૫ નારી૦

‘માહરે તો ઘરે કામ છે, નવરુ નથી કોઈ રે;
મારી ભગણી આંધલી, તેડી જાઓ સોઈ રે. ૬ નારી૦

કાને તો બેહરી અછે, મુંગી છે વલી એહો રે;
પોચાડો પાછી તુમે, તેડી જાઓ તુમ ગેહ’રે. ૭ નારી૦

- આધુ ઉઢાઢુ રાજા પ્રતે, છાબડી હાથમાં દીઢ્ઢ રે;
કપટ રચાવીને એહવું, દોરી સંગે લીઢ્ઢો રે. ૮ નારી૦
- જાર પુરુષ આગે થયો, જીમ સુરદાસને દોરે રે;
રાજાને તમ દોરીને, આવો પોતાને ઘેરે રે. ૯ નારી૦
- મોહલમાં પેઢો જેતલે, દીઢી પોતાની નારી રે;
પલંક ઉપરે બેઢી થકી, અપચ્છરાણે અવતારો રે. ૧૦ નારી૦
- પલંગ ઉપર જઈ કરી, છાબડી મુકી તામ;
રાજાને દોરી કરી, બેસારો એક ઠામ રે. ૧૧ નારી૦
- રાણી કહે ‘એ કુણ છે ? કાઢો એહણે બારો’ રે;
જાર પુરુષ વલતો કહે, ‘આંધલી એ છે નાર રે. ૧૨ નારી૦
- સર્વ લક્ષણ પુરિ અછે, એહની સંકા ન આણો રે;
મુંગીને વલી બોબડી, એહણા ફુટા છે કાણ’રે. ૧૩ નારી૦
- વીનીતા ક્રીડા તાંહા કરે, દેખે છે મહીપાલો રે;
જીમ-જીમ દેખે રાજવી, હીયડે ઉઢે ઝાલો રે. ૧૪ નારી૦
- સોગઠા પાસા મગાવીયા, રમવાણે તોણે ઠામ;
સોગઠા માંડા સ્યડા, હોડ પરઢે તામ રે. ૧૫ નારી૦
- ‘હું હારુ જો તુમ થકી, હુંડી છે મુઝ સાથે રે;
ગણી કરી તુમો મારજો, દસ ઠાકર તસ માથે રે. ૧૬ નારી૦
- તુમો હારો જો મુઝ થકી, તુમ સાથે માલણ તેહ;
દસ ઠાટ કરતાણી સીસમાં, આપણે હોડ છે એહ’રે. ૧૭ નારી૦
- આગલ સુણજો વાતડી, નારિતાણા વીચારો રે;
વીસમી ઢાલ પુરી થઈ, શાંત કહે ઠગનારો રે. ૧૮ નારી૦

કુહા:-

હાર-જીત પરઠી એહવી, રમવા બેઠા બેહ;

નારિ-ચરીત્ર નરખવા, રાજા નરખે તેહ.

૧

ઢાલ:- ૨૧, કે રાયજી અમને હીડુ આ રાજગરાસી- દેશી.

કે રાણીજી પરઠી હોડ એમ કે રમવા બે બેઠા રે લો,
કે રાણીજી સોના-રૂપાના તેહ કે માંડા સોગઠા રે લો;
કે રાણીજી ચાલવાણી કરે તેહ કે પાસા રણઝણે રે લો,
કે રાણીજી ખેલે છે વલી એહ કે ઉલટ અતિ ઘણે રે લો.

૧

કે રાણીજી પૂરો થઓ દાવ કે રાણી જીતી સાહા રે લો,
કે રાણીજી જંપે રાણી ઇમ કે 'જે હોડ તમે કહી રે લો;
કે રાણીજી લાવો માલણને ઇહ કે દસ ઠાકર વડુ રે લો,
કે રાણીજી નહિતર તુમ સાથે કે હું નીત્ય વડુ' રે લો.

૨

કે રાણીજી ઉઠીને લાવો તેહ કે માલણ આગે ધરી રે લો,
કે રાણીજી રાણી મારે સીસ કે દસ ટાકર ગણી કરી રે લો;
કે રાણીજી આધુ ઉઠી તામ કે સીસ ધરી રહ્યો રે લો,
કે રાણીજી મુખથી ન જંપે તેહ કે નારિચરિત્ર લહ્યો રે લો.

૩

કે રાણીજી વેદના ખમે તેહ કે આંખ ચાંપી રહ્યો રે લો,
કે રાણીજી હાથ સાહીને તેહ કે નૃપણે પરો કરો રે લો;
કે રાણીજી રાણી જંપે એમ કે, 'આજ્ઞા દો મને રે લો,
કે રાણીજી ઘણી વેલા આજ કે થઈ મુઝને રે લો.

૪

કે રાણીજી પોચાડ્યો ઇણે ઘેરે કે બાપડી એહણે રે લો,
 કે રાણીજી આંધલી નારિ એહ કે એહને કો નહે' રે લો;
 કે રાણીજી રાણીજી ઉઠીને કીદ્દા સલામ કે ઘર જાયવા રે લો,
 કે રાણીજી 'દોરી ચાલો તેહ કે ઘેર પોચાડવો રે લો. ૫

કે રાણીજી મુખ આવો ઘેરે કે માલણ ભણી'રે લો.
 કે રાણીજી માલણ પુછે વાત કે 'દિઠી સ્ત્રીતણી'રે લો;
 કે રાણીજી રાજા જંપે એમ કે પાછો ઉતર દીઇ રે લો,
 કે રાણીજી 'દેખુ ચરીત્ર નાર કે દાઝુ છે હીઇ'રે લો. ૬

કે રાણીજી માલણ જંપે એમ કે 'તતૌ તમ કહી રે લો,
 કે રાણીજી ચરિત્ર વીના જે નાર કે જગમાં કો નહી રે લો;
 કે રાણીજી હીયડામાંહે વાત કે પ્રભજી! રાખજો રે લો,
 કે રાણીજી પેખાણુ લક્ષણ એહ કે મત કોણે ભાખજો' રે લો. ૭

કે રાણીજી રાજા આવો ઘેર કે 'નેપાઇણે રે લો,
 કે રાણીજી સ્નાન કરવાણે તામ કે તેલ મગાઇણે રે લો;
 કે રાણીજી રાજા તેડાવે તામ કે રાણીને તાહાં રે લો,
 કે રાણીજી 'મોહલથી ઉતરો આજ કે તુમો આવો ઇહાં' રે લો. ૮

કે રાણીજી રાણી મન સંદેહ કે પડીઉ તવ સહી રે લો,
 કે રાણીજી ત્રીજો હકમ થઇ તામ કે રાણી આવ્યા વહી રે લો;
 કે રાણીજી હાથ ભરીને તામ કે તેલમર્દન કરે રે લો,
 કે રાણીજી રાણીજી મસ્તક ચોલો તેલ કે વેદના બહુ કરે રે લો. ૯

કે રાણીજી રાણી સાંભલી તામ કે લાજા બહુ કરી રે લો,
 કે રાણીજી સામવદન કરી તામ કે રાણી પાછી ફરી રે લો;
 કે રાણીજી અપહરી વલી તામ કે દેસવટો દીઉ રે લો,
 કે રાણીજી જેહ જેહણે વલી તેહ કે ફલ તે દીઓ' રે લો. ૧૦

કે રાણીજી વિદ્યાધર કહે વાત કે કુમરને પ્રતે રે લો,
 કે રાણીજી 'સાંભલીને એ વાત કે ધારજો ચિતે રે લો;
 કે રાણીજી નીકુર નારીની જાત કે ભાખે તુમો જાણજો રે લો,
 કે રાણીજી સત વચન કરી એહ કે તુમો માણજો' રે લો.

૧૧

કે રાણીજી વલતુ બોલો કુમાર કે 'એ તમે સત કહો રે લો,
 કે રાણીજી સઘલી સરખી નાર કે એહવી કો નહે રે લો;
 કે રાણીજી તુ બંધવ મુઝ આજ કે ઉપગાર તમે કરો રે લો,
 કે રાણીજી જીવત દીધુ દાન કે તમે જસ વરો રે લો.

૧૨

કે રાણીજી વીનીતા લુબધા જેહ કે દુખ તે લહે' રે લો,
 કે રાણીજી ઇણી પરે ભાખે વાત કે વિદ્યાધર કહે રે લો;
 કે રાણીજી એ ઝિલંતી ઢાલ કે એકવીસમી થઈ રે લો,
 કે રાણીજી શાંતસૌભાગ્ય ઇમ કે કુમરની ચંતા ગઈ રે લો.

૧૩



કુહા:-

ઇણીપરે ભાખે કુમર પ્રતે, વિદ્યાધર ચીત લાય;
સીખ માંગી કુમર પ્રતે, વિદ્યાધર ઘેરે જાય. ૧

વીનીતાઈ જાણી વાતડી, 'મુઝ કારણ ભરતાર;
જીવે આગ મત્તો એહણો, મરવા હું છું તયાર.' ૨

કંત પ્રતે વિનીતા 'કે, 'રાત અંધારી એહ;
'અનત ઠામ જઈ રહ્યો, તુમને કહુ છું તેહ.' ૩

ઢાલ:- ૨૨, વિનય કરો રે સીદ્ધનાથનો-દેસી.

નારિ વચન એહવુ સાંભલી, ઉઠો-ઉઠો તીહાંથી કુમાર રે;
વીનીતા પ્રતે તે લેઈને, આવો-આવો દેશ મઝાર રે. ૧

મ મ કરો માયા એ નારીથી, કુડી-કુડી સ્ત્રીની જાત છે રે;
મીઠું તે મુખથી રે બોલતી, કુડી-કુડી કરે છે વાત રે. ૨ મમ૦

નારિને કાજે જીવ આગમો, તે જાણે સહુ કોય રે;
સાંભલો ભવિ! તમે વાતડી, આગલ સું વલી હોય રે. ૩ મમ૦

કુમર નીકલો 'વની સોઘવા, વીનીતા મુકી દેહરામાહે રે;
કુમર તીહાંથી નીસરો, પછવાડે સું થાઈ તાહે? રે. ૪ મમ૦

એક ઠામે નર તીહાં બોલતા, સાંભલી મયાણમંજરી નાર રે;
'ઇહાં બોલે છે તે કુણ હોસે?,' બોલાવે તીણીવાર રે. ૫ મમ૦

નારી કહે 'તુમો જાતે કુણ છો? બોલો બોલો સાચની વાત' રે;
પુનરપી પાછો તે ઉચરે, 'અમે છુ કોલીની જાત' રે. ૬ મમ૦

‘સે કારણ તુમો ઇહાં છપી રહા?, ભાખો-ભાખો મુઝને તે કામ’રે;
તસ્કર સાંભલી વલતુ બોલીયા, ‘સાંભલ વિનીતા! સુકામ રે. ૭ મમ૦

ચોર ભુજંગ જે મારિઓ, હુંતા ભાઈ તેહના ચાર રે;
ત્રણ તો તેહણે મારિયા, એકલો હું રહો નીરધાર રે. ૮ મમ૦

વૈર લેવાને ^૧વાસે હુ ફરુ, લાગણી પડો તે ^૨કાહે રે;
ચાર વરસ થયા જોવતા, લાગ પડો તો વનમાંહે રે. ૯ મમ૦

આજ હણીસુ કુમર પ્રતે, એહવો રાખો તો ધાપ રે;
ઇણે અવસર વલી એહવે, તુઝને કરડો સાર્પ રે. ૧૦ મમ૦

તુ અચેતન થઈ પડી, મરવાને હુઉ કુમાર રે;
તાંહ રે અમે એહને નવિ હણો, ચંતો એમ મન વિચાર રે. ૧૧ મમ૦

“સહજે સાંકલ પરિ ઉતરે, કુણ કરે વલી ઘાત?” રે;
એહવે વિદ્યાધર આવો તીહાં, સાજી કરી તુઝને જાત રે. ૧૨ મમ૦

તે માટે અમે સજ થયા, મારિસું એહ કુમાર રે;
વાત એ ભાખી અમે તુઝ ભનિ, ^૩સાંભલી મંજરી નારિ રે. ૧૩ મમ૦

કર્મજોગે ^૪મત ફરી નારીની, ભાખે-ભાખે એહવા વચન રે;
‘કોલ આપજો તુમો મુઝ ભણી, આપો તુમારો જો તન રે. ૧૪ મમ૦

કંતને મારી તુમ સાથે નેકલુ, વાત જો કરો તમે કબુલ રે;
તો એ વાત જ હુ આદરુ, એહવો કરો ^૫પ્રતિ ‘કુલ’ રે. ૧૫ મમ૦

તસ્કર જાણે કુડી વારતા, ‘એ કેમ કરસે અકાજ? રે;
પારખુ જોવાને કારણે, આપણ કોલ છે આજ’ રે. ૧૬ મમ૦

સુણજો ભવિ! તમો બાવીસમી, થાય જો વાત રે;
શાંતસૌભાગ્ય કહે એ સહી, નીકુર સ્ત્રીની જાત રે. ૧૭ મમ૦

૧. વાસ્તે=માટે. ૨. ક્યારેય. ૩. મતિ. ૪. સામો. ૫. કોલ.

કુહા:-

પારખુ જોવા સ્ત્રીતનુ, કોલ દિધો તણીવાર;
'એ અકરાજ કેમ કરે? કેમ મારશે ભરતાર?.' ૧

'વીની માંગો તસ્કર કણે, રુપ જોવા તણીવાર;
ચક્રમક તસ્કર પાડીઉ, દીપક કીદ્ધો નાર.' ૨

ગુપ્ત રાખો દીવો તીહાં, કંત ન જાણે તેમ;
સભા! સહુકો તુમો સાંભલો, ઘાત કરે હવે કેમ?.' ૩

ઢાલ:- ૨૩, બેલડે ભાર ઘણો છે રાજ-દેસી.

ચોર વિચારે છે ચીતમા, 'કેમ કરસે એ ઘાત?;
નીસનેહી ને નીકુર હોઈ, હોઈ 'અસ્ત્રીની એ જાત.' ૧
એવડો પ્રેમ દસે છે રાજ, નારીની કુડી માયા.

દીવો ઢાંકીને મૂકો, કુમર એહવે આવે;
વનિ લેઈ દેરામાં પેઠો, નારી તવ બોલાવે. ૨ એવડો

કુમર કહે વીનીતા પ્રતે, 'અજુઆલુ કેમ મેં દીકું?;
સંદેહ પડો મુઝને મનમાં, બોલ જ બોલો મીકું.' ૩ એવડો

વીનીતા વલતો ઉત્તર આલે, મુખથી બોલે મીકું;
'પવને કરીને વની પ્રજલો, તમે તે અજુઆલુ દીકું, ૪ એવડો

વાયરાને જોગે કરીને, અજુઆસ પડો ભેતી;
બીજુ તો ઇહાં કોઈ નથી, માણજો સાચુ ચીતે.' ૫ એવડો

ખડગ આલુ નારિ હાથે, વીશ્વાનર મુકો હેઠો;
દીપક કરવાને કાજે, કુમર હેઠો બેઠો. ૬ એવડો

કુંકવા બેઠો કુમાર તાંહે, ઉભી થઈ તવ નારિ;
ખડગ ^૧સમારી લીધુ હાથમેં, કરવા પ્રીઉ સંહાર. ૭ એવડો

મુષ્ટિ ^૨ભરીને નાખુ અબલા, ભારવટે જઈ અડીઓ;
વીનીતાના હાથમાંથી ^૩વછુટ્ટુ, ખડગ તે ભુઈ પડીઓ. ૮ એવડો

કુમર પુછે ‘એ સું થયું?’, વીનીતા ઉત્તર આલે;
‘ઉંધુ ખડગ મે તે ઝાલુ,’ ઇણી પરે ઉતર વાલે. ૯ એવડો

ઇણી પરે પ્રીઉને ઉતર આલો, પ્રીઉને કીદ્ધો રાજી;
શ્રી વાતો જે નર મા[ન]સે, તે નર નહી પણ પ્રાજી. ૧૦ એવડો

તસ્કર દેખી મનમાહે બીહણા, વાત જ દેખી ^૪વીસ્ડી;
‘કુમર માયા અધિકી રાખે, નારિની માયા કુડી. ૧૧ એવડો

ધિગ-ધિગ એ સંસારમાંહે, નારીની માયા જોડસે;
તે નરનો અવતાર જ એલે, માનવ ભવ જ ખોસે. ૧૨ એવડો

સગો નહી સંસારમાં કોઈ, સ્વારથના સહુ કો સગા;
સ્વારથ પુરો ન પડે તાહરે, ઉભા રહે જઈને અલગા. ૧૩ એવડો

એહ પુરુષ નારિને કાજે, મરતો નીશ્ચે આજ;
તે નારિ જુઉ તમો પ્રીઉને, મારવા કીઉ કાજ. ૧૪ એવડો

મોહણીકર્મ જે વસ પડીય, સંસારે રડવડીયા;
કુણ રાણો? કુણ રંક? જુ, જુઓ નારકીમાંહે પડીયા’. ૧૫ એવડો

જત:- એ એ મોહણીદરકી રાજધાણી જગગ

ચોર વિચારે ઇમ મનમાં, ‘સજાનુ એ કામ;
ધન-ધન જે નર નારિ મુકે, તેહણે કરુ પ્રણામ.’ ૧૬ એવડો

૧. સરખુ કરીને, સીધુ કરીને. ૨. થી પકડીને. ૩. વછુટ્ટું, છુટી ગયું. ૪. અનિષ્ટ, હલકી.

વૈરાગદસા મનમા જાગી, ભાવઠ ભવણી ભાંગી;
નારિયરિત્ર તેણે એહવા જાણી, ઉતમ સુભ મત જાગી.

૧૭ એવડોં

ઇમ જાણી બુઝે જે પ્રાણી, તે તરશે ભવ-સંસાર;
‘આવાગણ તે ના પામે, હુસે એકાવતારિ.

૧૮ એવડોં

દેખી ચોરણુ મન વલીઓ, ત્રૈવિસમી એ ઢાલ;
સાંતસૌભાગ્ય કહે સાંભલી, પ્રાણી! થજો તમે ઉજમાલ.

૧૯ એવડોં



કુહા:-

મન વિચારી ચો[ર]ટા, પાછા વલી તેહ;
વનમાંહે આવી કરી, સંયમ લે ગુણગેહ.

૧

ઢાલ:- ૨૪, વિષ મ રાયો રે પ્રાણીઆ- દેશી.

ઇમ મન જાણિને સંજમ આદરુ, લીલ્લો સંજમ ભારો જ;
કુઆ પાલે રે અતી મન સંવરી, ઉતરસે ભવ પારો જ.

૧

નારિ સાથે રે નેહ નિવારજો.

પાંચણે પાલે પાંચણે સોદ્ધતો, બેને જીપે રે વિશેખ જ;
જે ચારિત્ર પાલે નીર-દુષણ સહી, અવગુણ નહી રેખ જ.

૨ નારિ૦

દુસમાણ ચોરણે તે વલી વસી કરા, છએ પાલક સોય જ;
સાતાણે ભય તેહ નીવારિઇ, તે જગ સોહલો રે હોય જ.

૩ નારિ૦

અષ્ટકર્મ રે જેહણે છોડવા, નવનો કીલ્લો પ્રતિબંધ જ;
ઢસવીધ પાલે રે ખરા મન સુદ્ધો, તેરણે કીલ્લા છે રદ્ધ જ.

૪ નારિ૦

ઇંગ્યારે પાઠે બાર વલી, સીખીઆ ધરિ મન સનેહજ;
ઉગ્ર વિહાર રે મુનીવર તે કરે, પાવણ કીલ્લી છે દેહ જ.

૫ નારિ૦

હવે વલી સુણજો રે વાત કુમારની, ચ્યાર પોહોર રહા તેણે ઠામ જ;
સુર ઉગમતે રે તે વલી ચાલીઓ, આવો પોતાણે ગામ જ.

૬ નારિ૦

પુર્વની વાત રે સઘલી ભાખીઓ, સંબંધ નારીનો તેહ જ;
સાંભલી વારતા સહુ ચમકીયા, 'ધન-ધન તુમ સનેહ' જ.

૭ નારિ૦

સુખ ભોગવે રે તે સંસારણા, પામી નારિને દોય જ;
પુન્યવંત પ્રાણી રે સુખ-સંપદ લહે, સુખ ભોગવે વલી સોય જ.

૮ નારિ૦

અંગજ જાયા રે અતિ સોહામણા, પોહતી મન જગીસો જી;
ઉચ્છવ મોછવ તેણે બહુ કરા, તુઠા શ્રી જગદીસો જી. ૯ નારિ૦

ચોર ઋષીન્ધર વીચરતા આવીયા, આવ્યા વસંતપુર ઠામો જી;
પરિવાર લેઈ રમવા નેસરો, આવે રમવાને કામો જી. ૧૦ નારિ૦

ઈણી અવસરે કુમરે દેખીયા, કુમરે પેખા તામ જી;
કુમર હેઠો અથ ઉતરો, મુનીને કીદ્ધી સલામો જી. ૧૧ નારિ૦

પુછે કુમર, 'વૈરાગી કીમ થયા?, કારણ કહો મુનીરાયો!' જી;
કષ્ટ સહો છો સે તુમે કારણે, વાત કહો ચીત લાયો' જી. ૧૨ નારિ૦

વલતુ સાધુ ઈણી પરે બોલીયા, 'સાંભલ રાજકુમારો! જી;
આજાણતા રે સાધુ બોલીયા, 'અગડદત્તાનો ઉપગારો' જી. ૧૩ નારિ૦

સાંભલી વારતા કુમર ચમકીયો, પુછે ફેરીને તામ જી;
'તુમણે તેહણો સંબંધ કેહણો?, કેમ પડીઓ તેહસું કામો?' જી. ૧૪ નારિ૦

'ભુજંગચોર તેહણે મારીઓ, હુતાં બંધવ ચારો જી;
ત્રણ 'ખપાડા રે કુમરે તેહણે, હુ રહ્યો એકલો સારો જી. ૧૫ નારિ૦

વૈર લેવા છાણો હું ફરુ, લાગણ પામુ રે કાહે જી;
ચાર વર્[ર]સ રે મુઝને થઈ ગયા, અવ[સ]ર લીધો વનમાંહે જી. ૧૬ નારિ૦

એહવે નારિને સાર્પે તેણે ડસી, મરવા હુઉ કુમારો જી;
'અમારુ કારજ સહેજે નીપજે,' ઇમ કરો વીચારો જી. ૧૭ નારિ૦

ઉપગાર કીદ્ધો વિદ્યાધર તાહાં, આવ્યા દેહરા મઝારો જી;
વીની લેવાને કુમર નેસરો, અમે બોલાવે તેણી નારો જી. ૧૮ નારિ૦

અમને પૂછુ રે “સેં કામે છપી રહા?,” અમે ભાખો વીરતંત જ;
 “મુઝને સાથે રે લેઈ તુમો ચાલજો, તો મારુ મુઝ કંત”જ. ૧૯ નારિં

દીપક કીધો રે અમે વલી તીહાં, ઢાંકી રાખો રે તામ જ;
 ઇણી અવસરે કુમર આવીઓ, આવ્યા તુમો સ્વામ જ. ૨૦ નારિં

ખડગ આપુ રે સ્ત્રીના હાથમાં, માંડો દીવા ઉપાયો” જ;
 શાંતસૌભાગ્ય રે ઇણીપરે ઉપદેસે, ઢાલ ચોવીસમી થાયો જ. ૨૧ નારિં



દુહા:-

- ‘દીપક કરવા કારણે, કુમર બેઠો તામ;
ખડગ સમારિ નાખે તીહાં, વીનીતા કરે ^૧કુકામ. ૧
- ખડગ વાગો ભારવટે, પડીઉ ઘરણી મઝાર;
કુમર પૂછે “એ સું થયું?,” ઉતર આપે નાર. ૨
- “અવલુ ખડગ મે ગ્રહુ”, સમઝાવો તીણીવાર;
તેહ ચરિત્ર અમે દેખીને, અથર જાણ્યો સંસાર. ૩
- વિનીતા કેરે કારણે, મરતો તો કુમાર;
નારિ તો તે તણી પરે કરે, એ અગડદત્તનો ઉપગાર.’ ૪

ઢાલ:- ૨૫, મનમોહન મનમોહન પાવન દેહડી જી-દેશી.

- ઇમ સાંભલી ઇમ સાંભલી કુમર તેહજી,
ઉઠી પ્રણમે ઉઠી પ્રણમે ઋષિના પાય હો;
‘ઘણુ પ્યારો ઘણુ પ્યારો સાધુજી! તુમને જી. આંકાણી.
‘તમે ભાખી તમે ભાખી સાધુજી! વાતડી જી,
સત્ય બોલો સત્ય બોલો ઋષિજી રાય હો ઘણું. ૧
- તે તો કુમર તે તો કુમર માહરુ નામ જી,
મે તો હણીયા મે તો હણીયા તુમચા ભાઈ હો ઘણું;
તમે ખમજો તમે ખમજો એ અપરાધ જી,
તુમને કહુ તુમને કહુ ચીત લાઈ’ હો ઘણું. ૨
- ઋષિ ચંતે ઋષી ચંતે એ મનમાંહે જી,
‘અમે ભાખી અમે ભાખી વાત અજાણ હો ઘણું;
તે એ કુમર તે એ કુમર આગલ ભાખીઓ જી,
આપવતિ આપવતિ કરવાને પચખાણ’ હો ઘણું. ૩

કુમર ચંતે કુમર ચંતે એ મનમાંહી જ,
 ‘ધિગ્ પડો ધિગ્ પડો એણે સંસાર હો ઘણું;
 મોહને પાસે મોહને પાસે વેટાણો જીવડો જ,
 તે તો પડીયા તે તો પડીયા નારકી દુદ્ધાર હો ઘણું. ૪

મારો સ્નેહ મારો સ્નેહ વિનીતા ઉપર ઘણો જ,
 તાણે કારણ તાણે કારણ નવિ ગણી લાજ હો ઘણું;
 તેણે કારણ તેણે કારણ જીવ ખોતો સહી જ,
 મે તો માંડો મે તો માંડો એ અકારજ હો ઘણું. ૫

તો સી માયા તો સી માયા? નારિને સાથ જ,
 મને ભાખી મને ભાખી વિદ્યાધરે તાંહે હો ઘણું;
 નવિ કીજે નવિ કીજે નારિ વિસ્વાસ જ,
 નવિ આણો નવિ આણો ^૧ભરુસો મનમાંહે હો ઘણું. ૬

નવી જાણી નવિ જાણી કુડી નાર જ,
 મુઝ ઉપર મુઝ ઉપર ઇણે કીદ્ધો ઘાત હો ઘણું;
 ઇણે ચલવુ ઇણે ચલવુ હીયડુ અગાધ જ,
 નામ રાખ્યુ નામ રાખ્યુ જગમાં વિખ્યાત’ હો ઘણું. ૭

ઇમ ચંતે ઇમ ચંતે કુમર મનમાંહે જ,
 ‘મને તારો મને તારો ગરીબનીવાજ? હો ઘણું;
 હુ તો પડીઓ હુ તો પડીઓ નારકીમાંહે જ,
 હવે સારો હવે સારો આતમ કાજ હો ઘણું. ૮

હવે ^૨જાગો હવે જાગો સમકીત વાસના જ,
 મુઝ દીજે મુઝ દીજે સમકીત દાન હો ઘણું;
 હવે ^૩જાણો હવે જાણો અથર સંસાર જ,
 ઉપસમાણે ઉપસમાણે હવે વખાણ હો ઘણું. ૯

૧. ભરોસો. ૨. જાગી. ૩ જાણ્યો.

તુમો રહજો તુમો રહજો ઇણે ઠામ જી,
 ઘેર જીને ઘેર જીને પુત્રને પાસ હો ઘણું;
 તીણી આજ્ઞા તીણી આજ્ઞા માગી લાવીઈ જી,
 વ્રત લેસુ વ્રત લેસુ તુમ પાસ' હો ઘણું. ૧૦

ઘરે આવે ઘરે આવે કુમર મલપતો જી,
 પુત્રને પૂછે પુત્રને પૂછે વાતડી તામ હો ઘણું;
 'મુઝ આલો મુઝ આલો [આ]જ્ઞા પુત્ર! જી,
 જીમ સારુ જીમ સારુ આતમાનુ કામ' હો ઘણું. ૧૧

પુત્ર બોલે પુત્ર બોલે 'ભાખી સી વાતડી જી?,
 કેમ પલસે કેમ પલસે? એ આચાર હો ઘણું;
 સંજમ દોહલો સંજમ દોહલો છે ઘણુ તાત જી!',
 વલતી બોલી વલતી બોલી મંજરી નાર હો ઘણું. ૧૨

'કેમ ત્રોડો કેમ ત્રોડો? પૂર્વનો નેહ જી,
 હવડા પરખો હવડા પરખો માસ છ માસ હો ઘણું;
 ચોથી વયને ચોથી વયને સંજમ લીજીઈ જી,
 હવડા કીજે હવડા કીજે વીનીતા વીલાસ' હો ઘણું. ૧૩

કુમર બોલે કુમર બોલે 'સાંભલ કામણી જી!,
 કુણ 'કેહણે કુણ કેહણે રાખે પાસ? હો ઘણું;
 સ્વારથ સગા સ્વારથ સગા જગમાં જાણીઈ જી,
 જાસે એકલો જાસે એકલો જીવ નીરાસ હો ઘણું. ૧૪

“સંસાર ભમીઓ સંસાર ભમીઓ વાર અનંતજી,
 સગપણ સગપણ 'કોહથી ના રાખો હો ઘણું;
 આપ કરણી આપ કરણી સહુઈ તરે જી,”
 ઇમ ભાખે ઇમ ભાખે સાચાણી સાખે હો ઘણું. ૧૫

અનુમતિ આલો અનુમતિ આલો સંજમ આદરુ જ,
જમ સારુ જમ સારુ આત્માનુ કામ હો ઘણું;
ઘણુ તુમને ઘણુ તુમને મુખથી સું કહું જ?,
જમ પામુ જમ પામુ 'મુગતનો ઠામ' હો ઘણું.

૧૬

હવે લેસે હવે લેસે કુમર વ્રત સહી જ,
વલી કરસે વલી કરસે ઉતમ કામ હો ઘણું;
શાંત કહે શાંત કહે પચીસમી એ કહી જ,
ઇમ છડે ઇમ છડે તેહણે પ્રણામ હો ઘણું.

૧૭



કુહા:-

- વીનીતાઈ વચન કહા ઘણા, નવિ માને કુમાર;
સંજમ લેવા કુમર થયો, મુકો ઘરણો ભાર. ૧
- સમતા ખડગ અનુસરી, આવે ઋષીને પાસ;
ઘાત વસ્તુ પરેહરે, સંજમ લે ઉલાસ. ૨

ઢાલ:- ૨૬, રાગ-ધનાસી.

- અગડદત્ત ઋષીરાયા સંજમ વ્રત ગ્રહીય હે સુણ સસનેહિ! ભવીયાણ!;
ગુરુ પાસે આવી સંજમ લીદ્ધો, આપનું કારજ કીદ્ધો હે સુણ૦. ૧
- સતર ભેદે સંજમ પાલે, જ્ઞાન ક્રીયા અજુઆલે હે સુણ૦;
જીન મારગ સુદ્ધો નીહાલે, સંકા દુષણ ટાલે હે સુણ૦. ૨
- જીવદયા મન સુદ્ધી પાલે, સમકીત દાન આલે હે સુણ૦;
ઉગ્રહ તપ કીદ્ધો છે જેહને, કર્મ 'કટા છે તેહને હે સુણ૦. ૩
- અનુક્રમે ભણા ઇગ્યારઈ અંગ, પાલે ચારીત્ર મન રંગ હે સુણ૦;
અંત સમે સંલેખાણ કરી, ગુરુ મુખે આણસાણ ઉચરી હે સુણ૦. ૪
- અંત સમે સુભ ધ્યાન જ ધરિઉ, નવમે ગ્રૈવક જઈ અવતરીઉ હે સુણ૦;
તીહાંથી ચવીને અવર તરસે, સંજમવ્રત લેસે હે સુણ૦. ૫
- ઘણા જીવણે તે પ્રતીબોધ દેસે, મુગતપુરીમાહે રહસે હે સુણ૦;
એહવા ચરીત્ર જે નારિના જાણી, અલગા રહજો તુમો પ્રાણી! હે સુણ૦. ૬
- મેતો કીદ્ધી છે બાલક્રીડા, હુ સું જોડી જાણુ? હે સુણ૦;
ગુરુને પસાઈ કરીને જાણુ, અગડદત્ત ઋષી વખાણુ હે સુણ૦. ૭

- રાજસાગર સૂરીશ્વર સીખ્ય, સકલ પંડીતમાહે દક્ષ હે સુણ૦;
વૃધ કરી નામે વૃધસાગર સૂરીજી, એ જ્ઞાનમા ^૧મત જેહણી પુરી હે સુણ૦. ૮
- લક્ષ્મીસાગર સૂરિશ્વર પટ્ટરાયા, કલ્યાણસાગર પદ પાયા હે સુણ૦;
વાચકમાંહે સીરોમણી જાણો, સત્યસૌભાગ્ય વખાણો હે સુણ૦. ૯
- વાચક ઈંદ્રસૌભાગ્ય ગુરુરાયા, વીરસૌભાગ્ય પદ પાયા હે સુણ૦;
તસ પાટે ગુરુ એહ વીરાજે, જ્ઞાને કરીને ગાજે હે સુણ૦. ૧૦
- પ્રેમસૌભાગ્ય ગુરુ સુપસાયથી, શાંતસૌભાગ્ય ગુણ ગાયા હે સુણ૦;
ઓછો-અધિકો જે મે કીલ્લો, મીરછા મી દુકડં મે દીધો હે સુણ૦. ૧૧
- પાટણમાહે એ ગુણ ગાયા, જીત નીસાણ વજાયા હે સુણ૦;
નંદિસુત્રમાં એ તુમો જાણો, તીહાંથી એ મે આણો હે સુણ૦. ૧૨
- ^૨સંવત -- સંજમ માણ આણો, નાગપંચમ જાણો હે સુણ૦;
છવીસમી એ કહી ઢાલ, હોજો મંગલમાલ હે સુણ૦. ૧૩

॥ इति श्री अगडदत्तचरित्रे द्वितीय खण्ड संपूर्ण : ॥



૧. મતિ. ૨. દિઠ- અહિં વચ્ચેનું પદ ખૂટે છે. પરંતુ જૈ.ગુ.ક. પ્રમાણે ૨.સં. ૧૭૮૭ આપી છે.

❀ પરિશિષ્ટ ❀

રાસાન્તર્ગત સંસ્કૃત-ગ્રાહ્યત સુભાષિતો - અકારાદિ ક્રમે

	રાસ ક્રમાંક	કડી ક્રમાંક
અગ્નિકુણ્ડસમા નારી૦	૭	૧૨/૫
અનભ્યાસે વિષં શાસ્ત્રં૦	૪	૫૨
અર્થનાશં મનસ્તાપં૦	૪	૪૪
અવ્યયે વ્યયમાયાતિ૦	૪	૫૧
ઉદ્યમં સાહસં ધૈર્યં૦	૬	૧૧૦
કવિરકવિઃ પટુરપટુ૦	૧૦	૪૮
કિં કરોતિ નરઃ પ્રાજ્ઞઃ૦	૬	૭૦
કિંતુ ન જુત્તં એયં૦	૧૦	૧૪૧
કુગ્રામવાસઃ કુનરેન્દ્રસેવા૦	૬	૪૨
કુડિલં મહિલા-લલિયં૦	૨	૪
કો ચિત્તેઙ્ મઝરં૦	૪	૧૧૪
	૫	૪/૧૪
	૧૦	૧૧૫
ચક્કવટ્ટી ય કેસવા૦	૭	૧૧/૧૦
ચત્તારિ અયં પુરિસા૦	૭	૧૨/૬.૩
છિજ્જત સીસં તહ હોતં૦	૪	૧૩૯
	૧૦	૧૪૧
જળણી ય જમ્મભોમિ૦	૧૦	૨૪૦
જરા જાવ ન પીડેઙ્૦	૭	૧૩/૬.૧
તાવધિય હોઙ્ સુહં૦	૪	૬૯
તાવત્પૂજ્યપદસ્થિતિઃ૦	૮	૩/૨૪
ત્યજેદેકં કુલસ્યાર્થે૦	૬	૨૭૧
ત્રયઃ સ્થાનાન્ન મુચ્ચન્તિ૦	૯	૧૪૫

૧. અહીં જે જે રાસમાં સળંગ ક્રમાંક આપ્યા છે તે રાસના માત્ર કડી ક્રમાંક છે અને જે જે રાસમાં ઢાળ દીઠ જુદા જુદા ક્રમાંક છે ત્યાં પ્રથમ અંક ઢાળનો અને પછીનો અંક કડીનો છે. આપેલા ક્રમાંકો પછીનું પદ નિર્દિષ્ટ સુભાષિત છે.

	રાસ ક્રમાંક	કડી ક્રમાંક
દર્શન હરતે ચિત્તં	૭	૧૨/૫
દીસઙ વિવિહ-ચરિયં	૬	૧૧૨
દુર્જનઃ સર્પમાતુલ્યં	૭	૧૧/૬.૨
દેવાણ વરં સિદ્ધાણ દરસણં	૮	૬/૧
ધનકજ્જં ઇત્થિકજ્જં	૭	૧૫/૧૦
નદીનાં ચ નારીનાં ચ	૬	૩૧૦
ન વિશ્વસેત્ પૂર્વવિરોધિતસ્ય	૮	૭/૬.૮
નિયગરુયપયાવપસંસણે	૪	૧૨૦
પણ્ડિતોઽપિ વરં શત્રુર્ન	૭	૧૫/૭
પગિ પગિ	૬	૧૨૧
પરિભમ્મઙ સંસારે	૭	૭/૪
ભોજનં ઘૃતસારં	૭	૮/૮
મળોવિયાર બદ્ધઙ	૭	૧૦/૬
માતા કસ્ય પિતા કસ્ય	૭	૧૧/૬.૪
માયા અલિયં લોહો	૪	૧૭૮
મિત્રદ્રોહ-કૃતઘ્નસ્ય	૬	૨૮૨
રાજ્યં યાતુ શ્રિયો	૧૦	૧૪૧
વસુધાભરણં પુરુષઃ	૮	૧/૩
વિદ્યા નામ નરસ્ય	૧૦	૮૭
વિણઓ મૂલં પુરિસત્તણસ્સ	૪	૧૧૩
	૫	૪/૧૪
	૧૦	૧૧૫
વેસાણ મન્દિરેસુ	૫	૫/૪
સાલી ભરેણ તોણ	૪	૧૧૬
સુપ્રયુક્તસ્ય દમ્ભસ્ય	૮	૮/૬.૪
સુરાશ્ચ કૃતવિદ્યાશ્ચ	૮	૭/૬.૧૩
સ્થાનભ્રષ્ટા ન શોભન્તિ	૬	૧૪૧
સ્વામ્યમાત્યસુહૃત્કોશો	૮	૨/૩
હંસાઃ રજ્યન્તે સરે	૬	૧૩૫

શબ્દકોશ

અંકતુલ	— આંકડામાંથી નીકળતું રૂ (?)	અગરો	— સારા દિવસો (?)
અંકિ	— ખોળામાં	અગલ્યઉ	— નીકળી ગયું, ઊંધું વળી ગયું
અંગણ	— આંગણું	અગાધિ	— અગાધ
અંગદ	— દવા	અગિ	— આગ, અગ્નિ
અંગિત	— ઈંગિત = સંકેત, ચેષ્ટા, રીતભાત	અગ્યા	— આજ્ઞા
અંગીઠું	— સગડી	અઘોર	— ભયંકર
અંધોલ	— સ્નાન	અચંભ/અચંભો	— આશ્ચર્યકારી
અંતર	— ખબર, જાણકારી	અચંભમ	— અચંબો, આશ્ચર્ય
અંદેસ	— ચિંતા, વિચાર	અચ્છા	— સ્વચ્છ
અંદોહ	— ચિંતા	અચ્છિન	— અવિરત
અંધૂર	— અંધારું	અછર્છ	— છો, છે
અંબર	— વસ્ત્ર	અછર	— અપ્સરા
અંબુ	— પાણી	અછરાણ	— નૃત્ય
અઈસઉ	— આવો	અછેહ	— છેડા વગરની, ખૂબ
અઉ	— અતઃ, આથી	અજ	— આજે
અઉગુણ	— અવગુણ	અજિર્યઈ	— અજીર્ણમાં
અઉર	— અવર, બીજું	અજી	— હજુ
અકરા	— આકરા	અજજ	— આજે, આર્ય
અકસઉ	— આકસ્મિક	અટક	— ખતરો, નડતર, ટેક પ્રતિજ્ઞા
અકામ	— અકાર્ય	અટકલી	— નક્કી કરી
અકાર	— આકાર	અટાલ	— અટારી, અગાસી
અખતર	— અનિષ્ટ, વિઘ્ન, નિંદકાર્ય	અડિંગ	— દંઢ, મજબૂત
અખલનઈ	— અખંડ, દંઢ, મજબૂત	અઢાલી	— મેડી
અગડ	— કૂવો	અણંગ	— અનંગ, કામદેવ
		અણખુટે	— આયુષ્ય ખૂટ્યા પહેલા

અણપ્રીછિઉં	— ઓળખ વિના, સમજણ વિના	અનુશાર	— સમાન
અણમણો	— ઉદાસ	અનુસારઈ	— સરખાપણું
અણાથિ	— અન્ + આથી = નિર્ધનતા	અનુહારા	— સમાન
અણીયાલા	— અણીદાર, તીક્ષ્ણ	અનેથ/અનેથિ	— અન્યત્ર, બીજે
અણુઅરિ	— કુંવારી કન્યા	અન્ન	— અન્ય
અણૂરત	— ઉણપ	અન્યા	— દોષ, વાંક
અણ્યઉ	— લઈ આવ્યો	અનત	— અન્ય, બીજો
અતાર	— કેફ ચડેલ, એકચિત્ત ન હોવું તે	અપ-હસ્તિ	— અપર = ડાબા હાથથી
અતિસ	— અતિશય	અપચારિ	— વ્યભિચારી
અતિસાર	— અતિશય, ઘણું સારું	અપછર	— અપ્સરા
અત્યાહ	— અથાગ	અપસર	— દૂર હટી જા
અત્થિ	— અર્થે, માટે	અપહરી	— દૂર કરી
અથાહ	— અગાધ, ગીચ	અપ્પનઈ	— પોતાનું
અથાહિ	— અથાગ	અપ્પિઉ	— આપ્યું
અદૂસ	— નિર્દોષ	અપ્રમાણ	— નિષ્ફળ
અધસસતો	— અડધા શ્વાસ લેતો	અબીર	— અબીલ = એક પ્રકારનું સુગંધદાર સફેદ ચૂર્ણ
અધિલૂ	— અર્ધું	અબીહ	— નિર્ભય, નીડર
અધિવાસ	— ઉપરનો વાસ	અભિયાય	— અભિપ્રાય
અધુર	— અધર, હોઠ	અભિયોગી	— ઉપાય, પેરવી
અન	— અન્ય, બીજું	અભિરામ	— સુંદર
અનગલ	— પુષ્કળ	અભીર	— નીડર
અનગારા	— અણગાર	અભુઓ	— અજાણ
અનમિષ	— અનિમેષ, અપલક	અમરસ/અમરસિ	— અમર્ષ, ક્રોધ, રીસ
અનવસરઈ	— અવસર વગર	અમલ	— અસર, પ્રભાવ
અનિ	— અન્ય, અને	અમાં	— અમને
અનુકાર	— સમાન	અમુલિક	— અમૂલ્ય, અણમોલ
		અમૃતી	— કોઈ વાજીંત્ર
		અમ્હયાં	— અમારા

અમ્હો	— અમે
અયાણ	— અજાણ
અરગજઉ	— આછા-પીળા રંગનું અત્તર
અરગલા	— આગળીયો, ભોગળ (અર્ગલા)
અરણી	— સૂકું લાકડું
અરધ	— અર્ધ, અડધું
અરસનઈ	— આકાશને
અરહટ	— અરધટ્ટ, રેંટ
અરાધુ	— આરાધક
અર્બુઓ	— અજાણ
અલંગ	— સવારી
અલગો	— આધો, દૂર
અલજુ	— ઉત્કંઠા, ઝંખના
અલજો	— આતુરતા
અલપ	— અકાળ મરણ
અલપ	— અલ્પ, થોડું
અલવેથી	— હળવેથી
અલિ	— અલીક, અસત્ય, ખોટું
અલેષો	— સમગ્ર
અવગાહિઉ	— ડહોળી નાખ્યું, ખુંદી નાખ્યું
અવચૂલ	— ચામર
અવત્યા	— અવસ્થા
અવદાત	— યશસ્વી વૃત્તાંત, ચારિત્ર દેદીપ્યમાન
અવધાન	— એકાગ્રતા
અવધારિયઈ	— અવધારો, સ્વીકારો

અવધિ	— અવધિ, મર્યાદા
અવધૂત	— યોગી
અવર	— અવળા = ઊંધા મુખવાળી
અવર	— બીજાને
અવરાઈ	— અટકાવ્યો
અવસ	— અવશ્ય
અવહાથે	— હાથા હાથે
અવાસ	— આવાસ, ઘર
અવિઘટ	— અતૂટ, અવિયુક્ત
અવિચલ	— શાશ્વત
અવિરલ	— અસ્ખલિત રીતે, અખંડપણે
અવિહડ	— અખંડ, અતૂટ
અવેસાસ	— અવિશ્વાસ
અશુચ્ય	— અશુચિ
અસંખી	— નીડર (યોગી ?)
અસંજમ	— અસમંજસ
અસંભમ	— અસંભવ, અશક્ય
અસણ	— આસન
અસરાલ	— અત્યંત, પુષ્કળ, પૂર્ણ
અસરાલ	— લગાતાર, સતત
અસરીખી	— અસદૃશ, અસમાન
અસવાર	— અશ્વવાર, ઘોડેસવાર
અસહાસ	— સાહસ
અસાભાસ	— અભ્યાસ
અસિ	— તલવાર
અસુર	— મોડું
અસેસ	— સમગ્ર, બધું

અસ્ત્રી	— સ્ત્રી
અહાં	— અહીં
અહાણીસી	— અહોનિશ, રાત-દિવસ
અહિઠાણો	— આધાર
અહિના	— સાપથી
અહિનાણ	— અભિજ્ઞાન, નિશાની
અહિનાણઈ	— નિશાની મુજબ
અહિનાણી	— નિશાની
અહેઠાણ	— સ્થાન, નિશાની
આથઈ	— ધનથી, પૂંજીથી
આંક	— અપરાધ, ગુનો
આંચ	— ગરમી
આંડણ	— ઢીંચણીયું
આંધે	— આંધળો
આઈ	— માતા
આઈ	— આવી, આવીને
આઈ પર્યંત	— આવી પડ્યો
આઉ	— આવ્યો
આક	— આકડો
આકલી	— આકુળ
આકુડી	— આકૃતિ, રૂપ
આકૃત	— ચહેરો, મુખ
આખઈ	— કહે છે
આખડઈ	— લહે છે
આખડી	— નિયમ, પ્રતિજ્ઞા
આખુડઈ	— અફડાય છે
આગઉ	— આગળ
આગણા	— આજ્ઞા
આગમિ	— આગમનથી

આગમો	— ઉત્પત્તિ, જન્મ
આગરા	— ભંડાર
આગરુ	— ભંડાર
આગિ	— અગ્નિ
આઘા	— દૂર, નજીક
આઘો	— આગળ
આછટ નાખ્યો	— પછાડ્યો
આછટઈ	— પછાડવું, ખંખેરવું, પ્રહાર કરવો
આછી	— સુંદર
આણ	— આજ્ઞા
આણઉ	— આણ્યો, લઈ આવ્યો
આણી	— લાવી
આણુ	— લઈ આવું
આતે	— અતિ
આથણી	— ગોરસ. દૂધ-દહીં (?)
આથિ	— ધન, વૈભવ
આદ	— આદિ
આદાર	— બંધન
આધાન	— ગર્ભાધાન
આધુ	— અર્ધ, અડધું
આધુ	— અર્ધ સુધી
આધોઆદ્ર	— અડધોઅડધ (પૂરેપૂરું ?)
આનંદા	— ખુશ થયા
આપ	— પોતાને
આપ	— પોતે, જાતે, સ્વયં
આપણઈ	— પોતાનું
આપણપઈ	— જાતે, પોતે
આપણા	— પોતાના

આપમતિ	— પોતાની બુદ્ધિથી
આપોઆપ	— આપબુશીથી, સહજતાથી
આપોહ	— અપોહ = વિચાર
આફલઈ	— અથડાય છે
આફલીયઉ	— આફળ્યો, યુદ્ધ કર્યું
આફાલ્યઉ	— અફડાવી, પછાડી
આભા	— વાદળ
આભાણક	— કહેવત
આમ્હો-આમ્હા	— સામ-સામા
આય	— આવીને
આય-ઉપાય	— ઉપાય
આયસ	— આદેશ
આયસ	— લોહાનો
આરખ	— સમાન
આરણ	— સૈન્યની પ્રથમ હરોળ
આરા	— કિનારા
આરામ	— બગીચો
આરામિક	— માળી
આરામુખ	— અણીદાર મુખવાળું લોહાનું અસ્ત્ર
આરિ	— એક જાતનું હથિયાર
આરખે	— આરક્ષકે = રખેવાળે
આરુહિ	— આરૂઢ થઈને
આલ	— ફોગટ, વ્યર્થ
આલ	— યુક્તિ
આલંગે	— આલિંગન આપ્યું
આલવિ	— આલાપ કરે, ગાય, વગાડે

આલાછંદ	— છબ્બકપટ
આલિ	— વ્યર્થ, નક્કામું
આલેં	— વ્યર્થ ગપું
આલ્યંઘન	— આલિંગન
આવાગણ	— આવાગમન, પુનર્જન્મ
આવ્યા ધસી	— ધસી આવ્યા = જલદી- જલ્દી નીકળ્યા
આસંક	— આસંકા, ડર, ગભરાટ
આસંગ	— દર્દ
આસતા	— આસ્થા, શ્રદ્ધા
આસનિ	— નજીક
આસન્નતરુ	— એકદમ નજીકના, અત્યંત સમીપના
આસાસઈ	— આશ્વાસન આપે છે
આસિ	— આશાવાન
આસી	— આવશે
આસુ	— આસો મહિનાના
આસ્યર્જિઉ	— આશ્ચર્યચકિત થયા
આસ્યા	— આશા
આહાં	— અહીં
આહું	— આવા પ્રકારનો
ઈખુવાડ	— ઈશુવાટ, શેરડીની વાડી
ઈછ્યા	— ઈચ્છા
ઈક્ટ	— ઈષ્ટ
ઈસા	— એવા
ઈહ	— ઈચ્છા
ઈહાંતે	— અહીંથી
ઈ	— તેની
ઈણિ	— આ

ઈણિકઈ	— આની
ઈત-ઊત	— આમ-તેમ
ઈભ્ય	— શ્રેષ્ઠિપુત્ર
ઈર્થ	— ઈશ્વર = ધનાઢ્ય
ઈશ્વર	— ધનવંત
ઈસ	— આ રીતે
ઈસઉ	— એવું
ઈસકર	— આથી કરીને
ઈસર	— ઈશ્વર, ધનાઢ્ય, શંકર
ઈસિઉ	— એવું
ઈસૂર	— ઈશ્વર
ઈહણ	— યાચક
ઉંધાનું	— ઊંધવાનું = સુવાનું
ઉતેઉરી	— અંતઃપુરી = રાણીઓ
ઉંબર	— ઉંબરાનું ઝાડ
ઉકડૂ હુઈ	— ઉત્કટુક = ઉભડક પગે બેસીને
ઉકલી	— ઉછાળીને
ઉખાણો	— કહેવત
ઉઘડી	— ખુલી
ઉચરિ	— કહે
ઉચાટ	— અકળામણ, દુઃખ, શોક, ચિંતા
ઉચ્છંગ	— ખોળામાં
ઉચ્છક	— ઉત્સુક
ઉછરંગ	— ઉત્સાહ, આનંદ
ઉછાહ	— ઉત્સાહ
ઉછાહિ	— ઉત્સાહી
ઉછી	— ઓછી

ઉજઉ	— ઉપાધ્યાય
ઉજમ	— ઉદમ, ઉમંગ
ઉજાતો	— દોડતો
ઉઝકી	— ઉછળી
ઉઝા	— ઉપાધ્યાય
ઉઠ	— સાડા ત્રણ
ઉઠો	— ઓઠીંગણ, આશરો
ઉઢણા	— ઓઢવાના વસ્ત્ર
ઉણઈ	— તેણે
ઉતરીય	— ઉપરના ભાગે પહેરવાનું વસ્ત્ર
ઉતારી	— ઉતારો
ઉત્તપત	— દુઃખી (?)
ઉત્પત્તીનઈ	— ઉડીને
ઉદમ	— ઉદમ
ઉદાર	— અતિશય
ઉદારુ	— વિશાળ
ઉદાલઈ	— ઉડાડે છે
ઉધડનો	— ઉન્માદી, ગાંડપણવાળા
ઉનમીલ	— ખીલેલું
ઉપ	— નજીક
ઉપચારે	— એકત્ર કરે
ઉપચિત	— મજબૂત
ઉપન્ન	— ઉત્પન્ન
ઉપહિરો	— ચડીયાતો
ઉપાઈયઈ	— ઉત્પન્ન કરે
ઉપાયઈ	— ધરી, ભેટ આપી
ઉપાયુ	— ઉપજાવ્યું, ઉત્પન્ન કર્યું
ઉપાયો	— ઉપજાવો

ઉબારો	— ઉગારો, બચાવો
ઉભગઉ	— ઉદ્વિગ્ન થયો, અરુચિ થઈ
ઉભગા	— ઉદ્વિગ્ન થયા
ઉભજ્યો	— ઉમંગથી
ઉભલા	— ઊભા રહ્યા
ઉમયા	— ઉમિયા, પાર્વતી
ઉમહઈઓ	— ઉમંગ થયો, ઉત્સાહિત થયો
ઉમહિઓ	— ઉત્સાહિત થયો
ઉમ્મગ્ગિ	— ઉન્માર્ગમાં
ઉમ્હા	— ?
ઉયારણાં	— ઓવારણાં
ઉર	— ની તરફ
ઉરઈ-પરઈ	— આમ-તેમ
ઉરડી	— ઓરડી
ઉરસ્થિલિ	— છાતીએ
ઉર્ગ	— ઉગ્ર
ઉલંભ	— મહેણાં
ઉલટ	— આનંદ, ઉમંગ, હોંશ, ઉત્સાહ
ઉલલતઉ	— ઉછળતો
ઉલાલતઉ	— ઉલાળતો, ઉછાળતો
ઉલિ/ઉલી	— શ્રેણી
ઉલ્ટયો	— પાછું આવ્યું, ફરીથી આવ્યું
ઉલ્હરઈ	— છલકાય છે
ઉલ્હસે	— ગભરાય (?)
ઉવંગ	— એક જાતનું વાજું

ઉવલેખી	— ઉપેક્ષા કરીને, છોડીને
ઉવાદીઠી	— જોઈ
ઉવાલઈ	— ઉતાર્યો, ઓળવ્યું, છુપાવ્યું
ઉસસી	— આવેશપૂર્વક
ઉસુંખલ	— ઉચ્છ્રંખલ
ઉગટણઉ	— સુગંધી વિલેપન
ઉગલ	— ફેંકાઈ ગઈ
ઉણિમ	— ઉણપ, ઓછપ
ઉનહુ	— ઊંચે ચડ્યો
ઉનાડ	— તોફાની
ઉફરાટો	— ઉલ્ટી દિશામાં, અવળો
ઉમાહ	— ઉમંગ, ઉત્સાહ, હોંશ
ઉલટી	— ઊભરાય છે
ઉલટી	— ઊમટી, ઉલ્લસિત થઈ
ઉવરઈ	— બાકી રહે
ઉસના	— ભ્રષ્ટ થયા, ભૂલા પડ્યા
ઉસીસૂ	— ઓશીકું
એક	— એકલી, એકાકી
એકઠા	— સ્થિર
એકતાણ	— એકતાન
એકલડઈ	— એકલાએ
એકલમલ	— એકલવિહારી
એકિએલ્લ	— એકલો
એગ	— એક
એતઉ	— એટલું
એતી	— એટલી
એથિ	— એથી, એટલા માટે
ઓગલ્યો	— નીકળી ગઈ

ઓઝઉ	— ઓજઝાય = ઉવજઝાય = ઉપાધ્યાય	કટક	— સૈન્ય
ઓઠાડી	— ઉઠાડી, જાગૃત કરી	કડછચા	— કસીને પહેર્યા
ઓઠી	— ઊઠી	કડણે	— પર્વતના ચડાવ-ટૂંક પર
ઓડા	— અટકાયત કરું છું	કડિલી	— નાનુ કડું
ઓપઈ	— દીપે છે, શોભે છે	કડી	— કડો
ઓભો	— ઊભો	કણ	— ભિક્ષાન્ન
ઓલગ	— સેવા, ચાકરી	કણયર	— કણેર
ઓલિ	— આવલી, શ્રેણી	કણયરી	— કણેર
ઓસર	— અપસર, દૂર હટ	કણવિર	— કણેર
ઓસરઈ	— દૂર હટ્યો	કણા	— કાન
ઔદ્રકઈ	— ?	કણીયા	— કરીયાણાના વેપારી
કંકર	— કોઈ પક્ષી (?)	કતોહલ	— કુતૂહલ, વિનોદ
કંકલોહ	— મજબૂત લોહું	કથી	— કહી
કંચુક	— દ્વારપાળ, અંગત સેવક	કનારે	— કિનારે
કંટ	— કંઠે	કપાટ	— કમાડ = દરવાજો
કંટા	— કાંટા	કપાલી	— સંન્યાસી
કંત	— કાંત, મનોહર	કપોલ	— ગંડસ્થળ
કંતાર	— વન, જંગલ	કફા	— ગુફા
કંતિ	— કાંતિ, આભા	કબરી	— ચોટલો
કંદલ	— ઝઘડા	કબાહિ	— જરીયન વસ્ત્રો અને અલંકારો
કંબ	— કાંબી, નેતરની પટ્ટી	કબી	— કાંબી-સોટી
કંબા	— કાંબી = સોટી, પટ્ટી	કમકઈ	— ધૂજવા લાગ્યા
કંસાલ	— કાંસલા, મંજીરા	કમલસેન	— વિષ્ણુ
કઉણ	— કોણ	કમારૈ	— કુમારે
કચપચ	— ન સમજાય તેવો અવાજ	કમી	— ખામી
કચોલ	— પ્યાલા, કંકાવટી	કર	— પામીને
કચોલી	— ફૂલદાની	કરઈ	— હાથમાં
કજજ	— કાર્ય	કરણ	— કર્ણની

કરતા	— કર્તા = ભગવાન	કસ્યું	— કેવું
કરતાર	— કિરતાર, પરમાત્મા	કહર	— મોત
કરભિ	— ઊંટ પર	કહિનાઈ	— કહેવાય
કરમી	— ભાગ્યવાન	કહી	— ક્યાંય
કરલ	— વાળ, વાળનો ગુચ્છો	કહુઓ	— કહ્યો
કરવાલ	— તલવાર	કહેની	— કથની
કરસુંડા	— હાથીની સૂંઢ	કાંઠલા	— ઘરેણાં
કરહા	— ઊંટ	કાંપ	— કંપા = દયા
કરીય	— કરીને	કાછ	— કછોટો, કાયા
કરુર	— કૂર	કાછડી	— કછોટાએ
કલિ	— કળિકાળ	કાછેલા	— કચ્છના
કલી	— ઓળખી	કાઠયંત્રે	— કાજથી બનાવેલ યંત્રમાં
કલીયઉ	— અતિ પીડા પામ્યો	કાઠી	— કષ્ટપૂર્વક = મજબૂત
કલોલ	— આનંદ	કાઠો	— કઠણ, મજબૂત
કલ્યુ	— કળ્યું, જાણ્યું	કાણ	— કાન
કલ્હાર	— સફેદ સુગંધી કમળ	કાણઈ	— બાણથી
કવઈ	— વર્ણવી, રચી	કાતા	— કારતક માસ
કવડો	— કડવો	કાતી	— તીક્ષ્ણ ધારવાળી છરી, નાની તલવાર
કવણ	— કોણ	કાથ	— જીવતર
કવલિ	— પુસ્તક વીંટવાનું વાંસની પટ્ટી અને કપડાનું બનાવેલું બંધન	કાપડ	— સંન્યાસ-વેષ ધારણ કરનાર
કષાંબર	— ભગવા રંગનું વસ્ત્ર	કાપડી	— કાર્પટિક = સાધુ
કસઈ	— અજમાવે, કેળવે	કામડુ	— કામદુલ = કામધેનુના
કસટીરઈ	— પીડાના	કામસ	— કાળો
કસમસિ	— કીસમીસ	કાયી	— કાયર
કસૂધા	— ?	કાર/કારી	— આજ્ઞા, પ્રયત્ન, યુક્તિ, આબરુ, શરમ, લાજ
કસે	— પીડે, ક્લેશ આપે	કારણ	— કરનાર
કસોટી	— પરીક્ષા, લક્ષણ		

કારમિઉ	— કારમું = વ્યર્થ	કુંચી	— ચાવી
કારા	— આજ્ઞા	કુંભિ	— હાથી
કાર્ણ	— કારણ	કુઆ	— વિશુદ્ધ (?)
કાલ	— કાળ સર્પ, મૃત્યુ, યમરાજ	કુછ	— કાંઈક
કાસ	— નડતર, આડખીલી	કુડ	— દુષ્ટ, કપટી
કાહે	— ક્યારેય	કુડઆગાર	— કપટનું ઘર
કિઉં	— શું	કુડી	— ખોટી
કિચરકા	— કાદવ-કીચડ	કુઢી	— શોક કરી-કરીને
કિતલઉઈક	— કેટલાક	કુતિ	— કૌતુક
કિતેરકેટે	— કોઈ રાજાએ (?)	કુતિગિ	— કૌતુકથી
કિરતઉ	— કેટલોક	કુદ્ધ	— ક્રોધે ભરાયેલ
કિરાડ	— શિયાળ	કુમલાણી	— કરમાણી
કિરાત	— ભીલ, આદિવાસી	કુમિત	— કુમિત્ર
કિરાલ	— વિકરાલ, ભયંકર	કુયડો	— ફૂડું, ખોટું
કિલેસ	— કલેશ	કુર	— ભાત, ભોજન
કિવિણા	— કૃપણતા	કુરના	— કરુણા
કિસલય	— કુંપણ	કુરે	— આર્કંદ કરે
કિસિઉં	— કેવું, ક્યું	કુર્ણા	— કરુણા
કિહિની	— કોઈની	કુલ	— કોલ
કીચદ	— કીચડ	કુલજાકું	— કુલવાનને
કીદો	— કીધો = ક્યો	કુવિષણ	— કુવ્યસની
કીધું	— બોલી	કુવિષ્ણ	— કુવ્યસન
કીચઈ	— કરાવ્યું	કુસંભ	— કસુંબો, અફીણ
કીર	— કલીબ, નપુંસક	કુસમ	— કુસુમ, પુષ્પ
કીરો	— કિરાત = ભીલ	કુસલાત	— કુશળ-ક્ષેમ
કીલા	— ખીલ્લા	કુસલામણા	— તંદુરસ્તી, સુખ
કુંકમરોલ	— કંકુનો છંટકાવ	કુહું	— કહે
કુંચી	— ?(ભેટણાં, નજરાણાં ?)	કૂપ-મીંડક	— દેડકો
		કૂર	— અનાજની કણકી

કૃપણ	— દીન, ગરીબ
કેકાણ	— ઘોડા
કેડ	— પીછો
કેડઈ	— પાછળ
કેડિ	— કેડે, પાછળ, પીછો, તપાસ
કેડે	— પાછળ
કેત	— કેટલા
કેતા	— કેટલાક
કેતુ	— કેટલું
કેતેકે	— કેટલોક
કેથિ	— ક્યાંથી
કેરઉ/કેરું/કેરો/કેરી/કેરા	— નું, નો, ની, ના (ષષ્ઠીદર્શક પ્રત્યય)
કેરડો/કેરડું/કેરડી/કેરડા	— નો, નું, ની, ના (ષષ્ઠીના પ્રત્યય)
કેરતાર	— કિરતાર, કર્તા, પ્રભુ
કેલઉ	— કીડા કરતો
કેલહરઈ	— કીડાગૃહમાં
કેલિ	— કીડા
કેવિ	— કેટલાક
કેસ	— કેશ, વાળ
કેહણે	— કોને
કેહરિલંકી	— કેસરી = સિંહ જેવા કમરના વળાંકવાળી
કૈતવી	— શઠતાથી
કોઈલ	— કોયલ
કોઈલહ	— કોયલ
કોટડી	— કારાગૃહ

કોટીધજ	— કરોડાધિપતિ
કોઠાર	— ધનભંડાર, ખજાનો
કોડી	— કોડ, ઇચ્છા
કોણઈ	— ખૂણામાં
કોતિગ	— કૌતુક
કોર	— બાજુ
કોરડા	— કોરા મનવાળા
કોલ	— કોયલ
કોશ	— સોનારૂપાના દાગીના
કોસીસ/કોસીસા	— કોશીર્ષ = કાંગરા
કોહઈ	— પર્વત સમાન (?)
કોહથી	— કોઈથી
કોહો	— ક્યો
કૌર	— કિંમતી (?)
કડા	— કીડા
કયા	— ક્રિયા
ક્ષત્તરિ	— ક્ષત્રિય
ક્ષત્રચાર	— ખાતર પાડીને ચોરી કરવી
ખંડ	— ખાંડીને = કચડીને
ખંડિ	— તોડીને
ખંડીઓ	— મારી નાખ્યો
ખંતિ	— હોંશ
ખંધાર	— છાવણી, શિબિર
ખંધે	— સ્કંધ પર
ખંપણ	— કલંક
ખગ	— ખડગ, તલવાર
ખગી	— વિદ્યાધરે
ખગ્ગ	— ખડગ, તલવાર

ખચ	— ખડગ, તલવાર	ખાંડુ	— તલવાર
ખચર	— ખેચર, વિદ્યાધર	ખાંડૂ	— ખડગ, તલવાર
ખચરિંદો	— ખેચરન્દ્રે, વિદ્યાધર રાજા	ખાંતિ	— ખંત, ઉદમ
ખડકકઉ	— ખખડાવ્યું	ખાંતિયા	— ખાંત = લાલસા
ખડકી	— એક પર એક ચડાવીને	ખાંધી	— સાથી, મદદગાર, ધૈર્યવાન
ખડહડિઓ	— લડથડ્યો	ખાઉ કાઠ	— ચિતામાં પ્રવેશીને બળી મરવું
ખડોખલી/ખડોકલી	— હોજ, કીડા માટેની નાની વાવ, નાનો કુંડ	ખાગ	— ખડગ, તલવાર
ખડ્યો	— ચાલ્યો, દોડ્યો	ખાડઈ	— ખાડામાં
ખત્રી	— ક્ષત્રિય	ખાડા	— ખાંડા = તલવાર
ખદ્ર	— કરડેલ	ખાણ	— કૂવો
ખપ	— પ્રયત્ન	ખાત	— ખાતર
ખપાડું	— મારુ, મારી નાખું	ખાગ ત્યાગ	— શૂરવીર
ખમો	— ક્ષમા કરો	ખાત્ર ખણી	— ખાતર પાડીને
ખમ્યઉ	— ખમ્યો	ખાધી	— ડંખ માર્યો
ખચરા	— ખેર = તરત જ (?)	ખાન	— લશ્કરી અમલદાર, ઉપરી
ખરઉ	— ખરો, સાચો	ખાર	— આકોશપૂર્વક
ખરચાઈ	— વપરાય	ખાલ	— નદીની ખાડીઓ
ખરમાંસેવ	— એક જાતની મિઠાઈ	ખાલડી	— ચામડી
ખરમુહી	— કાહલા, રણશિંગુ	ખાલસઈ	— જપ્ત થાય
ખરવરઈ	— રીઠો થાય છે	ખાલે	— ખાળમાં
ખલક	— પ્રજા, લોકો	ખાસો ખતા	— ગફલતમાં રહેશો, નુકશાન થશે
ખલાઈ	— સ્ખલિત કરે	ખિંખની	— ઘુઘરી
ખલિ-ડલિય	— પુરી-ધાળ	ખિતિ	— હિંમતપૂર્વક
ખવાર	— દુઃખી	ખિણ	— ક્ષણ
ખસોટે	— ખેંચે	ખિત્ત	— ક્ષિપ્ત, ફેંકી દીધો
ખહ સંસૂર	— ?		
ખાંચિ/ખાંચી	— અડચણ કરી, ખેંચી		
ખાંચિયા	— ખેંચી		

ખિન	— ક્ષણ
ખિમાવંત	— ક્ષમાવાન
ખિરા	— ખરા, સાચા, સજ્જન
ખિવંતઉ	— ફેંકતો
ખિવઈ	— નાખે છે
ખીજઈ	— પ્રણયજન્ય રોષ પામે
ખીઢી	— કીધી, દીધી
ખીરોદક	— દૂધ અને પાણી જેવા રંગનું સ્ત્રીઓને પહેરવાનું રેશમી વસ્ત્ર
ખુરસાણહ	— ખુરસાન દેશના
ખૂંટ-ખરડ	— ઉલ્લંઠ અને ખરાબ માણસો
ખૂંપ	— પાઘડીએ બાંધવામાં આવડું આભૂષણ = કલગી
ખૂટે	— વિખૂટે = વિયોગ થયે
ખૂભ	— ખૂબ
ખૂભાવઈ	— ક્ષોભ પમાડે છે
ખૂર	— ખો-ખો કરવું, ઉધરસ ખાવી
ખેડા	— કેડ, કમર
ખેડાં	— ગેંડાના ચામડાની ઢાલ
ખેડિ	— ઢાલ પર
ખેડૌ	— તલવાર
ખેત	— અંત, મૃત્યુ (?)
ખેત	— ક્ષેત્ર
ખેત	— યોદ્ધો, લડવૈયો
ખેમ	— ક્ષેમ

ખેમિ	— ક્ષેમપૂર્વક
ખેલ	— કામક્રીડા, વિષય- વિલાસ
ખેવે	— ઉવેખે, ધૂપ ધરે
ખેસ્યા	— ખસેડ્યા
ખોટી	— વાટ જોતા હતા
ખોડામાહે	— હાથકડીમાં
ખોડિ	— ખોટ
ખોણી	— ક્ષોણી, પૃથ્વી
ખોભઈ	— ક્ષોભ પમાડે
ખોભવી	— ક્ષોભ પમાડે
ખોલિ	— ખોળામાં, ગોદમાં
ખોલો	— ખોળો, ગોતો
ખોસકે	— પડાવી
ખોહઈ	— ક્ષોભ પમાડ્યો
ખ્યાઈ	— ખાય
ખ્યાલ	— પ્રસંગ (?)
ગંજિયઉ	— પરાભવ કર્યો, હરાવ્યો
ગંજિયૈ	— જીત્યો
ગંઠડી	— પોટલું
ગંડુક	— ગેંદુક = દડો
ગંડૂક	— દડો
ગઈવર	— ગજવર, હાથી
ગઉ	— ગયો
ગઉખ	— ગોખ, ઝરૂખો
ગજ	— હાથી
ગડૂકતૌ	— ગર્જના કરતો
ગણોત્રિકા	— માળા
ગણોત્રી	— માળા

ગત	— ગતિ, રીત
ગદ	— રોગ, પીડા
ગમાડિયા	— ખોઈ બેઠા
ગમારા	— અણસમજુ, મૂર્ખ
ગય-ઘડા	— ગજ-ઘટા, હાથીઓનો સમૂહ
ગયંદ	— ગજેન્દ્ર, હાથી
ગયંદમ	— ગજેન્દ્ર
ગયઉ	— ગયો
ગયા મુયા	— મરી ગયા
ગરઉ	— અતિશય, ઘણું
ગરઢી	— ઘરડી
ગરથ	— ધન
ગરહિંણા	— ઘરેણાં
ગરો	— ઢગલો
ગર્જિ	— ગર્જના કરી
ગરુઆ	— ગરવા, મોટા
ગલ	— ?
ગલ	— ગળેથી, કંઠથી
ગલઈ	— ઓગળી જાય, પીગળી જાય
ગલલાટ	— ગર્જના
ગલવીયઈ	— બગાડવી
ગલહથો	— ગાલે હાથ રાખેલો
ગલિયા	— ગલી, શેરી
ગહ	— ગ્રહ
ગહકતો	— આનંદ પામતો
ગહગટ્ટઈ	— આનંદ કરે છે
ગહગઢ્યો	— હર્ષથી ભરાઈ ગયો, ખૂબ આનંદ પામ્યો

ગહવરી	— ગંભીર થયો
ગહવી	— ભયંકર
ગહિ-ગહિ	— આનંદ પામે, હર્ષ પામે
ગહિલી	— ઘેલી, ગાંડી
ગહે-ગહે	— આનંદ-કિલ્લોલ કરે
ગહેલો	— ઘેલો
ગાઈ	— ગાય
ગાજ	— ગર્જના, ગડગડાટ
ગાજી	— મરણિયો, લડવૈયો
ગાઢઉ	— ખૂબ, અધિક
ગામાગર	— ગ્રામાકર = ગામડાઓ
ગામાતકઈ	— ગામડાના
ગાલ	— ગાળ
ગાવડી	— ગાત્ર, શરીર
ગાહ	— ગાથા
ગાહઈ	— ભાસે (?)
ગાહન	— ગહન, ગીય, ભયંકર.
ગિણી	— ગણીને
ગિરીસ	— ગણીશ (?)
ગિરુયા	— ગરવા, ઉત્તમ
ગિલિ	— ગળામાં
ગુંજ/ગુંજાફલ	— ચણોટી
ગુંજારવ	— ગર્જના
ગુજણી	— ગુપ્ત
ગુજઝ	— હૃદયની દુષ્ટી વાત
ગુડી	— નાની ધજા, પતાકા
ગુડીયા	— સજ્જ કરેલા, શણગારેલા

ગુપ્ત	— ગુપ્ત
ગુપિલ	— ગહેરી, ગાઢ
ગુપિલઈ	— ગહન
ગુપ્તી	— છાનું-છુપું
ગુમાનઉ	— ગુમાન, અભિમાન
ગુયું	— ગયું
ગુરજી	— ગુરુજી, કલાચાર્યજી
ગુલ	— ગોળ
ગુસાંઈ	— ગુસ્સાપૂર્વક
ગુહવર	— ગુફા
ગુહિર	— ગંભીર
ગુહિરઈ	— ઘેરા, ગંભીર
ગુહ્ય	— ગુપ્ત વાત, રહસ્ય
ગૂંથ	— ગ્રંથને
ગૂગલઉ	— ગંભીર ગર્જનાથી ભરાઈ ગયું
ગૂઝ	— રહસ્ય, છૂપી વાત, મર્મ
ગૈરક	— ભગવા વસ્ત્રધારી પરિવ્રાજક, સંન્યાસી
ગૈવર	— હાથી
ગોઉલા	— ગોવાળીયા
ગોકલ	— ગોકુળ
ગોકલ	— ગોવાડણ
ગોકુલી	— ગોવાડણ
ગોટ	— એકઠો થયેલો જ્ઞાતિ સમુદાય
ગોઠી	— ગોષ્ઠી
ગોડાં લગિ	— ઘુંટણ સુધી
ગોફારી	— પગની એડી જેવી

ગોબગામ	— ગોપગામ, ગોકુલ
ગોરવ	— ગૌરવ માટે
ગોરસ	— પાંચે ઈન્દ્રિયનો રસ
ગોસામિ	— સૂર્ય
ગોહ	— ઘો, ચંદન ઘો
ગોહિ	— ગોઠડી, ગોળ ફરતે જમવા બેસવું તે (?)
ગ્રથિલ	— દિડ્મૂઢ, ગાંડો થયેલ
ગ્રહણ	— ઘરેણાં
ગ્રહણૈ	— ઘરેણાંથી
ગ્રાસ	— ગરાસ, પગાર, રોજગાર
ગ્રાસથિ	— રાજ્યકર્તાના કુટુંબીઓને પગાર માટે અપાતી રકમ
ગ્રીહી	— પકડી
ઘ(વ)રસાલઉ	— ચાતુર્મસિમાં
ઘંઘર	— નાની ઘંટડી
ઘંટા	— ટેકરીઓ વચ્ચેનો રસ્તો
ઘટ	— શરીર
ઘટવટ	— વાટાઘાટ, વાતચીત
ઘટી	— જેમાં ધૂપસળી રાખવામાં આવે તે, ધૂપદાની
ઘન	— મેઘ
ઘનઘોરિ	— ભયંકર વરસાદ
ઘર-કલાલ	— દારુની દુકાન
ઘરિણિસું	— ગૃહિણીને
ઘરિવઈ	— ઘરમાં
ઘાઈ	— ઘા = પ્રહાર કરીને

ઘાઉ	— ઘાત, પ્રહાર
ઘાટ	— સમૂહ, સીમાડા, પ્રદેશ
ઘાટ	— જીઓનું રેશમી વસ્ત્ર, બાંધણીની ઓઢણી
ઘાઢઉ	— સારી રીતે
ઘાત	— અવસ્થા, રીત
ઘાતિ	— મારનાર, ખૂની
ઘાતી	— ઘાલી, નાખી
ઘાતો	— નડતર, અડચણો
ઘાત્યઉ	— માર્યો
ધુંદુ	— ગટગટાવું
ધુરઈ	— વાગે
ધુરહર	— ધમધમે
ધૂધર	— પશુના ગળે બંધાતી ધુધરી
ધેહ	— ગૃહ, સ્થાન
ધોણા	— નસકોરા
ધોર	— ગાઢ
ધોલઈ	— ઘેરાય છે
ધોલા	— ઘટ્ટ દહીં, રગડો
ધોલુ	— ઘટ્ટ, જાટો રસ
ચંગ	— મનોહર, સુંદર
ચંડ	— પ્રચંડ
ચંદ્રાણુ	— ચાંદરણું = જાંખો પ્રકાશ
ચંદ્રોપક	— ચંદરવો
ચંપક	— લોહચુંબક
ચંપાઈ	— દબાઈ જાય, ચીબાઈ જાય
ચઈહ	— ચેહ, ચિતા

ચઉકઈ	— ચોક, યોગાન
ચઉકઈ	— અંગ મરોડે
ચઉગાન	— ખુલ્લા મેદાનમાં
ચઉઠે	— બજાર, શેર
ચઉસાલ	— ચાર વિદ્યામાં પારંગત
ચઉસાલ	— ચોકની ચારે બાજુ મકાન આવે અને ઓરડાની ગોઠવણી એક સરખી હોય એવી બાંધણીની રચના
ચકઈ	— ?
ચકહિ	— શોભા પામે (સં. ચક્)
ચક	— જાણી જાય
ચચ્યરિ	— ચાર રસ્તા ભેગા થતા હોય તે સ્થળ, ચૌદું
ચટકઉ	— ચટકો, રીસ
ચટકાલા	— ચતુર
ચટ્ટ	— છોકરા
ચડવડી	— ઝડપથી
ચડસ	— ચસકો, લત, વ્યસન
ચઢિચ્યઈ	— ચઢશે
ચત	— ચિત્ત
ચતુ	— ચતુર
ચપલા	— વીજળી
ચમક	— લોહચુંબક
ચમર	— ચર્મ
ચમહ	— ચામડું
ચર	— દૂત
ચરણા	— ચણીયા, પગલા

ચરી	— આચરણ, ચરિત્ર
ચરીયઉ	— ચડ્યો
ચર્ણ	— ચરણ
ચલકૈ	— ચળકે
ચલન	— ચરણ
ચલના	— ચુલની નામની રાણી
ચલાતીક	— ચિલાતી
ચષલોલો	— ચક્ષુનો ડોળો
ચહબચ્યામૈ	— ?
ચહસી	— બળશે
ચાક	— ચાકડો, ચકરાવે
ચાચર	— ચાર રસ્તા ભેગા થતા હોય તે સ્થળ
ચાચરિ	— ચોક
ચાડિઉ	— ચડાવ્યો
ચાતરિ	— ચતુરાઈથી
ચાર	— સંચાર
ચારણશ્રમણ	— ગગનગામિની વિદ્યાવંત મુનિ
ચારિ	— ચારિત્ર, આચાર
ચાવા	— પ્રસિદ્ધ
ચાવી	— ઉત્કંઠાથી
ચાસ(ર)	— ચાર = ધણા, અનેક
ચાહ	— ઈચ્છા
ચાહઈ	— જુએ છે, ગોતે છે
ચિંતાતર	— ચિંતાતુર
ચિખા	— ચિતા
ચિડકલી	— ચકલી
ચિણા	— ઓળખ (?)

ચિતિ	— ચિત્તમાં
ચિતુ	— ચિત્તમાં
ચિત્રામ	— ચિત્ર
ચિરીત્ર	— ચરિત્ર
ચિહી	— ચિતા
ચીંતારઈ	— ચિંતારત
ચીખલિ	— કાદવમાં
ચીન	— ઓળખે, જાણે
ચીહલે	— ચીલે = ગાડાને રસ્તે
ચુંપ	— સ્નેહપૂર્વક
ચુણીયા	— ચણ્યા
ચુથઉ	— ચોથો, ચતુર્થ
ચુસાલ	— વિશાળ
ચૂંચ	— ચાંચ
ચૂંટાવિઉ	— પસંદ કર્યું
ચૂઆ ચંદન	— મિશ્રણયુક્ત ગંધ દ્રવ્ય
ચૂકઈ	— ચૂકે, ભૂલે
ચેટી	— દાસી
ચેડો	— ખબર, દોષ, છિદ્ર
ચેત	— નદીકાંઠો (?), પૂર્વસ્થળ (?)
ચેતણે	— ચિતા
ચેહ	— ચિતા
ચોકસી	— ચોકસાઈ
ચોપખે પેરા મારે	— ચારે બાજુ આંટા લગાવે
ચોપટ	— સંપૂર્ણપણે, ખુલ્લી રીતે
ચોપટ્ટ	— ચોગાન
ચોયા	— પ્રેર્યા
ચોલણ	— ચોરનાર

ચોલિં	— બખર
ચોવટઈ	— ચાર રસ્તા ભેગા થાય તે સ્થળ
ચોસાલ	— ચારે બાજુથી
ચૌધાર	— ચારે બાજુથી ધારદાર
ચ્યાંહઈ	— શોધે છે
ચ્યાર	— ઘણું, સંગે, સાથે
છંદ	— ઈચ્છા
છછોહ	— સ્ફૂર્તિપૂર્વક, જલ્દીથી
છડ	— જુસ્સાદાર
છડીયા	— છડીદાર
છત્રછાયે	— છત્રછાયામાં
છત્રી	— ક્ષત્રિય
છપિ	— છુપાઈને
છવિ	— કાન્તિ
છાંડી	— છાંટી
છાગ	— બોકડો
છાડી	— નદીનો કાંઠો
છાતઉ	— ઘેરું
છાતિ	— છત
છાના	— છુપાયેલા
છાના રહ્યા	— છુપાઈને રહ્યા
છાનો	— ગુપ્ત, છાનોમાનો
છાર	— ઘૂળ, રાખ
છાલી	— બકરી
છાલ્યો	— વશ કર્યો (?)
છાહડી	— છાંયો
છિંદું	— છિદ્ર, કાણું
છિપિ	— છુપાઈ

છીજઈ	— નાશ પામે, બગડે
છુબું	— છબ્યું = અડ્યું
છૂટઉ	— છૂટો પડેલો
છૂટિવઉ	— છૂટવું
છૂતઉ	— છૂટ્યો
છોક	— છોડો, અંત
છેત્રાઈ	— છેતરાય, ઠગાય
છેહ	— છોડો, સીમા, અંત
છેહ	— વિશ્વાસમાં રાખી મારી નાંખવું, અંત આણવો
છેહા	— વિશ્વાસભંગ, ત્યાગ
છોછું	— અસહાય
છોછે	— ઓછે
છોડી કાઢીશ	— છોડી દઈશ, હાંકી કાઢીશ
છોત	— નાની, ક્ષુદ્ર
છોરિ-છોરિ	— છોડ-છોડ
છોરી	— (?)
છોહ	— ક્રોધ, વ્યાકુળતા, શૂરાતન, પ્રક્ષોભ
છૌલ	— કિનારો
જંગ	— જંગી, ઘણું
જંગમ	— લાંબા વાળ અને પગે પાતળી સાંકળ બાંધી હોય એવાં એક જાતનો ફકીર
જંગા	— જંગી, મોટા
જંઘાલો	— જંઘાવાળો
જંબુક	— શિયાળ

જંભ	— જંભણી = તંત્રવિદ્યા
જઈ	— જય, જિત
જગતિ	— કિલ્લો
જગીસ	— આશા, હોંશ, પ્રસન્નતા
જટાએ	— વાળથી
જટી	— જટાધારી
જડ	— ઝટ, જલ્દી
જડી	— બંધ થઈ ગઈ
જમવાર	— ભોજન
જમાલ	— ખૂબી
જમ્મ	— જન્મ
જયંતકુમાર	— ઈન્દ્રનો પુત્ર
જયત્રહં	— વિજયના
જયો	— જય પામો
જલણ	— અગ્નિ
જવાસા	— એક જાતનો કાંટાળો છોડ
જવિહરી	— ઝવેરી
જસઈ	— જેટલામાં
જસન	— ઉત્સવ, આનંદ
જસિં	— જ્યારે
જસુ	— જેના
જાઈ	— જન્મી
જાઈન	— જઈને
જાય	— એવું, જેવું
જાયા	— ઊંચી જાતિના, ઉત્તમ
જાયો/જાયી	— ઉત્તમ
જાણ	— યાન, રથ
જાત	— થઈ

જાત	— પુત્ર
જાના હાસૂ	— પ્રાણ હશે
જામ	— જ્યારે
જામ	— યામ, પ્રહર
જામણ	— જન્મ
જામણિ	— કોઈ વૃક્ષ
જામલા	— જોડકા, યુગલ
જામિણિ	— યામિની, રાત્રિ
જામિની	— રાત્રિ
જાયવો	— જવું
જાર	— પરસીસેવી, વ્યભિચારી પુરુષ
જારી	— વ્યભિચાર
જારું	— બાળું
જાલી	— પ્રગટાવી, જલાવી
જાસિ	— જશે
જાસૂ	— તેમાંથી
જાહરે	— જ્યારે
જાહો	— જાઓ
જિઉકું	— જીવને
જિકા / જિકો	— જે કોઈ
જિન	— જેણે
જિન-આવાસ	— જિનાલય
જિમ	— જમ = યમ
જિમ	— જે સમયે
જિહા કિણિ	— જયાં કને, જયાં
જીઉ	— જીવ, જીવોને
જીણ	— ચર્મ-બક્ષર
જીત	— જીત્યો

જીને	— જઈને
જીપ	— જીતી
જીવ	— ઈચ્છા, ભાવ
જીવ	— જ્યારે
જીવખી	— એક પ્રકારનું બખ્તર
જીવદાય	— જીવદયા
જીવલિ	— પ્રાણવાન
જીવી	— જીવતર, જીવન
જીહ્વ	— જીભ
જુગત/જુગતઉ	— યુક્ત, યોગ્ય
જુજુયા	— જુદા-જુદા
જુટ્યા	— લડવા માટે આવ્યા
જુડતી	— યથાયોગ્ય
જુર	— જવર, તાવ
જુવટઈ	— જુગારખાનું
જુહવે	— જોવે
જુહાર	— નમસ્કાર
જૂ	— જુગાર
જૂંગત	— યુક્ત, યોગ્ય
જૂગ	— જોડે, સાથે
જૂજૂઆ	— જુદા-જુદા, અલગ-અલગ
જૂટ	— જૂઠું, અસત્ય
જૂઠઉ	— ડસ્કો
જૂવ-પદવી	— યુવરાજપદ
જેઠ	— જ્યેષ્ઠ
જેઠી	— મોટા મલ્લ
જેતલઈ	— જેટલામાં
જૈત	— જિત, વિજય

જૈને	— જઈને
જોગમાયા	— પાર્વતી, દુર્ગા
જોગુ	— સંન્યાસી
જોડિલી	— જોડી
જોતર્યું	— રથ વગેરેમાં ઘોડા વગેરે પશુને જોડવા
જોવના	— યુવાન
જાન	— ગાન
જયોગ્ય	— યોગ્ય
ઝંગ	— સમૂહ (?)
ઝંપાણો	— ઝાંખો થયો
ઝકઝોલી	— ભરપૂર, તરબોળ
ઝડ	— વૃષ્ટિ
ઝડે	— ઝાડ પર
ઝડ્યા	— ભાંગી નાખ્યા
ઝતિ	— ઝટિતિ =તુરંત
ઝલકાર	— ઝળહળતા, ઝગમગતા
ઝલકો	— તેજનું પ્રતિબિંબ
ઝલફલી	— પરોઢિયે
ઝલ્લરિ	— ઢોલ
ઝાંખ	— વ્યાકુળતા
ઝાલ	— અંતરની બળતરા
ઝાલણ	— પકડવા માટે
ઝાલા	— જવાલા
ઝુંટિઈ	— ચોટલેથી
ઝુઝ	— યુદ્ધ
ઝુઝણા	— જુજ, બહુ ઓછા
ઝૂઝ	— યુદ્ધ
ઝૂની	— ધ્વનિ

ઝોલી	— ઘેલી, કોથળી
ઝોવો	— માર્યો
ટટણી	— તટિની = નદી
ટાકર	— પ્રહાર
ટાટર	— ગરદનનું રક્ષણ કરતો ધાતુનો ટોપ
ટાઢી	— ઠંડી
ટાલઈ	— દૂર કરે
ટિક-રસા	— ટેકીલાં
ટિકઈ	— ટકે, લાંબુ ચાલે
ટીટા	— ગરાસીયાની ખીજવણ, ટુંટું, નિઃસત્ત્વ, નમાલો
ટીલિ	— ચાંદલો
ટીલી	— ?
ટુક	— ટુકડો
ટુંટોડી	— ટીંટોડી જેવા
ટેકા	— નક્કી, નિયમ
ટેકો	— નિશ્ચલતા
ટેખે	— (?)
ટેપે	— ટીપે
ટેપે	— રીતે
ટોપ	— શિરજાણ, ટોપો
ટોલ	— નક્કી
ઠકઠોલી	— ?
ઠકરાણા	— મોટાઈના રોકવાળા
ઠબકાવે	— ખખડાવી
ઠબકો	— અથડાવાથી થતો અવાજ
ઠલક-ઠલક	— વિવિધ જાતના (?)

ઠલકતી	— તબડક-તબડક કરતાં (?)
ઠલ્યઉ	— ધકેલાયો, હડસેલાયો
ઠાઉ	— સ્થાન
ઠાકર	— પ્રહાર
ઠાટા	— સ્થિત
ઠાપણો	— સ્થાપેલ
ઠામ	— ઠામડાં, વાસણ
ઠામ	— સ્થાન
ઠાય	— સ્થાન
ઠાયઉ	— સ્થાપ્યા
ઠાર	— સ્થાન
ઠાલો	— ખાલી
ઠાવા	— પ્રસિદ્ધ, મુખ્ય
ઠાહરઈ	— સ્થળે
ઠેલ	— ખસેડી, હડસેલી
ઠેલીઉ	— ઠેલ્યો, ધક્કો માર્યો
ઠોક	— પ્રહાર
ઠોર	— મંગલ અવાજ
ઠોર	— વિવેક રહિત
ઠોડ	— સ્થાન
ઠંક	— ઠંખ, દંશ
ઠંકુ	— ડસુ
ઠંડારસ	— ઠાંડિયારાસ
ઠંબર	— આઠંબર
ઠજિઝ	— બાળીને
ઠવાડોલ	— ઠમાડોળ
ઠસણ	— ઠાંત
ઠસી	— ઠાબીને

ડહિણ	— દક્ષિણ = જમણું
ડાઈચો	— દાયજો, દહેજ
ડારતો	— પાછા પાડતો
ડાવઈ	— ડાબી બાજુએ
ડાહા	— ડાહ્યા
ડીલ	— શરીર
ડીલિ	— શરીરની
ડુંબ	— ચંડાલ
ડુમને	— દુર્મનથી, ખરાબ ભાવથી
ડેરઈ	— પડાવ, સ્થાન
ડેરા દીધ	— તંબુ તાણ્યા
ડેલ	— ઢેફું
ડોરી	— દોરી
ડોલઈ	— ચૂકવું / સૂવું (?)
ડોલતો	— ભમતો
ડોલા	— આંખના ડોળા
ઢમઢેલ	— ઢમઢોલ = આફરે ચડેલ
ઢલકતી	— રીઝાવે એવી
ઢહીડે	— વેઠ ઉતારે
ઢાલા	— ?
ઢાહઈ	— ઢંકાઈ ગયા
ઢાહિ	— દિવાલ
ઢાહુ	— ઢાળી દઉં, મારી નાખું
ઢિલરો	— વિલંબનો, કાચા-પોચાનું
ઢુક્કી	— નજીક પહોંચીને
ઢૂકડો	— નજીક
ઢૂકી	— પહોંચ્યો

ઢેરી	— ઢગલી
ઢોકે	— ભેટણું ધરે = સુખડી વગેરે ચડાવે
ઢોલિ	— પલંગ પર
ઢોવઈ	— આપે છે
ઢોવણા	— ભેટણાં
ણ	— નહિ
ણગુર	— નગર
ણનદી	— નણંદ
ણે	— અને
તંતી	— તંગી, વીણા
તઉ	— તો, છતાં
તઉ હી	— તો પણ
તખત	— ઉત્તમ સ્થાન, સિંહાસન
તખિણ	— તત્ક્ષણે
તઠઈ	— ત્યાં
તણે	— તેણે
તણોજા	— તનય = બચ્ચું
તતુ	— તતઃ, ત્યાર પછી
તનિ	— શરીરે
તપતઉ	— તપતો
તપતિ	— તાપ, અગ્નિ
તપીઓ	— તપસી = સાધુ
તભ	— તબ = ત્યારે
તમ	— અંધકાર
તમાસઉ	— અનોખી વાત, વિનોદ, આનંદ
તમાસા	— મનોરંજક દ્રશ્ય, વિલાસ
તરજીયો	— તર્જના કરી

તરણા	— તૃણ, ધાસ
તરણિ	— નૌકા, હોડી, સૂર્ય
તરણી	— સૂર્ય
તરણે	— ?
તરલ	— વિશાળ
તરવરીયા	— ઊભરાયા, ટોળે મળ્યા
તર્કસ	— બાણનું ભાથું
તરુણ	— પ્રફુલ્લિત, કોમળ
તલઈ	— તળે, નીચે
તલયર	— ફોજદાર
તલાઈ	— ગાદલા પર
તલાર	— કોટવાળ
તલિણ	— પાતળી
તલીઆ તોરણ	— પાંદડા-ફૂલ સાથે કસબીતારથી બનાવેલું તોરણ
તલ્હાર	— કોટવાળ
તસઈ	— તેટલામાં
તસિ	— ત્યારે
તહકીક	— નક્કી, વાસ્તવિકતા
તા	— ત્યારે
તા વિચિ	— તે વચ્ચે, તેટલામાં
તાં	— તાવતૂ, ત્યાં સુધી
તાઉ	— તાવ
તાકઈ	— તાકે, નિશાન લે
તાકૈ	— ખૂબ લક્ષ્ય રાખે
તાજ	— ત્યાગ
તાજ	— નાશ
તાજણઉ	— ચાબુક

તાતો	— તપ્ત, તપેલ
તામ	— ત્યારે
તામસ	— અંધકાર
તાર	— તારા
તારો	— તૈયાર
તાલ	— સમયે, અવસરે
તાલિ	— લગની, ધ્યાન
તાવડો	— તડકો, તાપ
તાહડા	— ટાઢા, ઠંડા
તાહરે	— ત્યારે
તિજી	— ત્યજી, ત્યાગી
તિણ પરઈ	— તેવી રીતે
તિણ વેલઈ	— તે વેળાએ, તે સમયે
તિતલઈ	— તેટલામાં
તિથે	— ત્યાંથી
તિન	— તેથી
તિમરી	— તમરા
તિયાં	— ત્યાં
તિરિયા	— સ્ત્રીઓ
તિવટુ	— ત્રેવડો, ત્રણ વળ વાળીને
તિવાર	— ત્યારે
તિસઈ	— તેટલામાં
તિસિં	— ત્યારે
તિહુયણ	— ત્રિભુવન
તી	— તેના
તીય	— તુર્ય = ચતુર્થ
તીય	— તેણે
તીયાં	— સ્ત્રી, ત્યાં

તીહ ભુઈ	— તે ભૂમિ
તુ	— તો
તુંડઈ	— મોઢેથી
તુંબર	— તુંબળ = તુમુલ, ઘોર, ભયાનક
તુઓડે	— તારે
તુઠઉ	— તુઠ્યો, પ્રસન્ન થયો
તુદતો	— બોલતો
તુબકા	— તોબ = બંદૂક
તુબકા	— બંદૂકની ગોળી
તુમ્હચી	— તમારી
તુરી	— તુરગ, અશ્વ, ઘોડો
તુરીય	— ગતિવાન્
તુરીય	— ઘોડેસવાર
તુલઠો	— તુઠ્યો, પ્રસન્ન થયો
તુસઈ	— સંતોષથી
તુહઈ	— તો પણ
તુહાં	— તારું
તૂલ	— રૂ
તેખ	— રોષ
તેગ	— શમસેરી તલવાર
તેજી	— અશ્વ
તેડા	— તેડુ, આમંત્રણ
તેડો	— આમંત્રણ આપો
તેતલઈ	— તેટલામાં
તેર	— તારો
તૈય રીતઈ	— તેવી જ રીતે
તોઈ	— તારું
તોખાર	— ઘોડા

તોમર	— તમારામાં
તોય	— પાણી
તોયઈ	— પાણીથી
તોરડા	— તારા
ત્યાર	— તૈયાર
ત્રસ	— તૃષા
ત્રાઠા	— ત્રાસેલા, ધ્રુજતા, થરથરતા
ત્રીજંચ	— તિર્યંચ
ત્રુટિ	— તૂટવું
ત્રેવડ	— તજવીજ, ગોઠવણ
ત્રેહ	— ભીનાશ, ભેજ
ત્રોટો	— તોટો
થકુ	— થકી, થી
થરતા	— સ્થિરતા
થલ	— સ્થળે, અસ્તાચલ પર
થા	— થઈને
થાકઈ	— બાકી
થાગ	— તાગ, તળીયું
થાટ	— સમૂહ, ઠઠ
થાટ	— સમૂહ, પરંપરા
થાનકિ	— ઠેકાણું
થાપ	— નિર્ણય
થાપોટઈ	— ધક્કો માર્યો, હડસેલ્યો
થારઈ	— તારા
થારો	— તારો
થાલાકાર	— થાળના આકારનો
થિકઉ	— થકી, થી
થોક	— ખૂબ, ઘણું

થોક	— ઢગલો, સમૂહ
થોભ	— ટેકો
દંડત્રિ	— ત્રિદંડ
દંતાવલો	— હાથી
દંતૂસલ	— દંતશૂળ, હાથીદાંત
દંદ	— ઉપાધિ, કલેશ
દઈખડૂં	— દેખો = જુઓ
દકખો	— દક્ષ
દક્ષત	— દીક્ષિત
દક્ષિણિ	— જમણી બાજુએ
દખ્ખણ	— દક્ષિણ
દગધ	— દગ્ધ, દાઝેલ
દઢ	— દાઢ
દદામા	— નગારું
દપટ્યો	— પ્રગટાવ્યો
દપ્પિયઉ	— અભિમાનથી
દમણઉ	— દ્રમ્મ = નાણું, પૈસા
દમનો	— ડમરો
દર-દર	— દરવાજે-દરવાજે
દરારો	— ચીરો, કાણું, બાકોરું
દરીયાઈ	— ?
દર્વ	— દ્રવ્ય
દલ	— સૈન્ય
દલંતો	— ભાંગતો
દલનાયક	— સેનાપતિ
દલિદ્રી	— દરિદ્ર
દશી	— ડસાઈ
દસતાસને હોઠ	— દાંત વચ્ચે હોઠ ભીડાવ્યા
દહ	— દશની સંખ્યા

દહન	— અગ્નિ
દહું દિસિ	— દશે દિશાએ, બધી દિશામાં
દાઉ	— દાવ, મોકો
દાઓ	— દાવ
દાક્ષિન	— દાક્ષિણ્ય, શરમ
દાખીયૌ	— બતાવ્યો, દર્શાવ્યો
દાગ	— દાહ
દાગ્યો	— દાહ દીધો
દાઘ	— અગ્નિદાહ
દાદ	— પ્રતિકાર, વખાણ, દાવો હક, શાંતિ
દાદરી	— કાંકરા, રેતીવાળી જમીન
દાધઉ	— બળી ગયો
દામિની	— વીજળી
દાય	— અવસર, લાગ
દાયવો	— દાયજો
દાર	— દારા, પત્ની
દાર	— લાકડું
દારદેસિ	— દાર પાસે, દરવાજે
દારી	— દારા = સ્ત્રી
દારુ	— લાકડું
દાલદ્ર	— દરિદ્રતા
દાલિ	— દાળ, ડાળ
દાવઈ	— દેખાય
દાહણી	— સરસ, સુંદર
દાહિણ	— દક્ષિણ, જમણું
દાહિણસંખ	— દક્ષિણાવર્ત શંખ

દિઉસ	— દિવસ
દિખ્યા	— દીક્ષા
દિદાર	— દર્શન
દિનકાર	— સૂર્ય
દિવ	— દેવલોક
દિવાજા	— શોભા
દિવાજા	— હાંસી, મશ્કરી
દિવારીયઈ	— દેવડાવે છે
દિવાવે	— વગડાવે
દિષ્ટિ	— દષ્ટિ
દિસિ	— જોઈ
દિહા	— દેહ
દીખ	— દીક્ષા
દીઠ	— જોયો
દીતિઈ	— દીપ્તિથી, કાંતિથી
દીનંદ	— દિનેન્દ્ર, સૂર્ય
દીપતઉ	— દીપતો, શોભતો
દીપીયો	— દીવો
દીરીસાણ	— દર્શન
દીવ	— દ્વીપ
દીવદાઈ	— દીપદાની
દીવાનમઈ	— રાજસભામાં
દીસ	— દિવસ
દીસઈ	— દેખાય
દીહ	— દિવસ
દુઈ	— બે
દુતકીડા	— ઘુત = જુગાર, કીડા = રમત
દુતી	— દૂત

દુભર	— પેટ
દુયાર	— દ્વાર, બારણું
દુયો	— આશિષ, દુવા
દુરોગ	— દુરાચાર
દુવારઈ	— દ્વારે
દુસ્ત	— દુઃખી
દુહવઈ	— દુઃખ આપે
દુહિલઉ	— દુઃખદાયક
દુહેલી	— આપત્તિરૂપ
દૂંદાલ	— ફાંદવાળા
દૂઉ	— દુઃખી થયો
દૂઠ	— દુષ્ટ
દૂડી	— ?
દૂથિયા	— દુઃસ્થિતો, ગરીબો
દૂનઉ	— દુભાણું, દુઃખી થયું
દૂનુ	— દુઃખી થયો
દૂમી	— દુઃખી થઈ
દૂરિ	— દુરિત = પાપ
દૂવારિ	— દ્વારે
દૂસાસો	— દુઃસાહસ
દૂહવી	— દુભાવી, દુઃખી કરી
દૂહાણી	— દુઃખ પામી
દેગ	— દષ્ટિ, આંખ
દેશઈ	— દષ્ટિથી
દે	— દઈને
દેઈ	— દઈ, આપી
દેઈ	— બંધ કરીને
દેઉલ	— દેવળ, મંદિર
દેઠો	— દીઠો, જોયો

(૭૫૫)

દેણકું	— દેવા માટે, આપવા માટે
દેવ	— દેવ, ભાગ્ય
દેવાણુપ્રિય	— દેવ જેવું બહાલું
દેસણ	— દેશના
દેસાટન	— દસ દિવસનો મહોચ્છવ
દેહી	— દેહમાં
દોટ	— ઉલ્લંઘન / ચઢાઈ, આક્રમણ
દોતડિ	— દોતટી = નદી
દોધાર	— બરછી, કટાર
દોપડી	— દુપટ્ટી = બે બાજુ વર્તનારી
દોભાગિ	— દુર્ભાગી
દોરણી	— દોરી
દોવારિક	— દ્વારિક, દરવાન, દ્વારપાળ
દોષનઈ	— રાત્રિના
દોસી	— કપડના વેપારી
દોહિલઉ	— દુર્લભ
દોહિલો	— દુઃખદાયક. કપરો
ઘાહાડલે	— દિવસે
ઘાહાડા	— દિવસો
દ્રવ	— દ્રવ્ય, ધન
દ્રવ્યત	— દ્રવ્યથી
દ્રામ	— દ્રમ્મ = ધન
દ્રિષ્ટી	— દષ્ટિવિષ
દ્રીહી	— દષ્ટિ, નજર (?)
દ્રેઢિ	— દષ્ટિ
દ્વિરદ	— હાથી

દડવડા	— દોડ્યા, ભાગ્ય
ધંતૂર	— ધતુરો
ધક	— જોશ, ત્વરા, હોંશ
ધજ	— ધ્વજ
ધહહહઈ	— ધડધડે, કંપે
ધનીયાની	— ધણીયાણી, પત્ની
ધન્ન	— ધાન્ય
ધન્ન	— ધન, સંપત્તિ
ધમ્મિય	— ધાર્મિક
ધર	— ધરીને = વિચારીને
ધરણિ-ભવન	— ભોંયરું
ધરી	— ધરા પર, પૃથ્વી પર
ધવલંગ	— બગલો
ધવલિત	— ધોળેલા, સાફ કરેલ
ધાઈ	— દોડતો
ધાઈ	— દોડીને
ધાઈ	— દોડે છે
ધાઈ	— ધાંખ = ઝંખના
ધાઉ	— દોડ્યો
ધાએ	— ગયા
ધાઓ	— દોડ્યો
ધાડ	— ધાતુ
ધાડી	— ધાડ, આક્રમણ
ધાત	— અવસ્થા, રીત
ધાત	— સુવર્ણાદિ
ધાતિ	— ધાટિ = ટેવ, આદત
ધાતી	— રીત, અવસ્થા
ધાતુરતા	— ગેરુથી રંગેલા = ભગવા
ધાન	— ગર્ભ

ધાબલીયાલો વેસ — ઉનના વચ્ચનો બનેલ
પહેરવેશ

ધાવિ	— ધાવમાતા
ધાવી	— ઉતાવળે-જલદીથી ચાલી
ધિંગડ	— મોટો, જબરદસ્ત
ધિન	— ધાન્ય
ધિરકાર	— ધિક્કાર
ધીંગ	— સમર્થ
ધીઠો	— નિર્લજ્જ
ધીરટ	— ધૈર્ય
ધીરપ	— ધીરજ
ધીરિમ	— ધીરજ, ધૈર્ય
ધીવર	— માછીમાર
ધુંધલ	— ધુંધળું, ધૂળ ઉડાડવાથી થતો અંધકાર
ધુંબસિર	— ?
ધુડી	— ધુળમાં
ધુનક	— ધનુષ્ય
ધુયા	— દીકરી
ધુરિથી	— શરૂઆતથી
ધૂંઆ / ધૂઅ	— પુત્રી
ધૂણ્યઉ	— ધૂણાવ્યો
ધૂતા	— ધૂર્ત લોકો
ધૂનિ	— ધ્વનિ, અવાજ
ધૂરતપણઈ	— ધૂર્તપણે
ધૂસકારૌ	— ધસૂ એવો અવાજ
ધૃડ	— દૃઢ
ધ્યાયા	— ધાવમાતાથી
ધ્યાવ	— ધાવમાતા

ધ્રત	— ધૃતિ
ધ્રમ	— ધર્મ
નંદજી	— વાણિયા, વેપારી
નઈ	— નહિ
નઈ	— ને, અને
નઉ	— નહિ
નઉલ	— કમરે બાંધવાની પૈસા ભરવાની સાંકળી થેલી
નઉલી	— રૂપિયા રાખવાની થેલી
નખે	— અંશમાત્ર
નગ	— સૂર્ય
નગે	— સ્થાને
નટુઈ	— નટડી, નટકન્યા
નટુઈ	— નટની
નફેરી	— એક જાતનું વાદ્ય
નમાલા	— નમેલા
નય	— નદી
નરગિં	— નરકમાં
નરતિ	— ઉકેલ, તપાસ
નરધાર	— નિર્ધાર, નક્કી
નરધારેઈ	— નિર્ધાર, નક્કી
નરવઈ	— નરપતિ, રાજા
નરસર	— નરેશ્વર, ઉત્તમ મનુષ્ય
નલિ	— સ્થાન
નવ	— નવાં, નવું
નવરંગ	— સ્વરૂપવાન, મોહક
નવલઉ	— નવલો, નવો
નવલખા	— નવ લાખની કિંમતના
નાકે	— આબરૂ

નાગર	— નગરજન
નાગિલી	— સર્પાકાર કુંડલ
નાટઉ	— ભાગ્યો, નાસી ગયો
નાદ	— તોર = મદ
નાન	— જ્ઞાન
નાનહડું	— નાનકડું
નાના	— વિવિધ
નામિઈ	— નમીને
નામી	— નમાવે
નાલાડિ	— ભાલમાં
નાલિ	— તોપ
નાવઈ	— ન આવે
નાવી	— નાવ = પતિ, ધણી
નાહ	— નહિ
નાહ	— નાથ
નાહાસી	— નાશી = ભાગી
નાહીયઈ	— નાસી ગયા
નિ	— અને
નિંગોદ	— પોતાના ખોળામાં
નિંદા	— નિદ્રા
નિઊ	— નિજ, પોતાનું
નિકેત	— મંદિર
નિચિંત	— નિશ્ચિંત
નિચ્યંત	— નિશ્ચિંત
નિટોલ	— નક્કી
નિહુર	— નિજુર
નિદાન	— અવશ્ય
નિદિ	— નિદ્રા
નિધડક	— નિર્ભય, નીડર

નિપટ	— અતિશય
નિબિડ	— ગાઢ
નિબોલી	— લીંબોળી
નિમો	— નમ્યો
નિયડઈ	— નિકટના
નિરઉ	— નીરનો, પાણીનો
નિરજામક	— નિર્ધામક
નિરતો	— આસક્ત, ચોંટી ગયેલું નિરધાર - નિરાધાર, આધાર વિનાનું, નિર્ણય, નિશ્ચય
નિરબીહ	— નીડર
નિરમાખિઉ	— માખી વિનાનું
નિરવંચ	— સરળ
નિરવજજ	— નિરવધ
નિરવાંણિ	— મૃત્યુ આવે તો પણ
નિરવાણ	— છોડતા
નિરવાહ	— નિર્વાહ
નિરેહણ	— નિરેજન = નિશ્ચલ, અડગ
નિલઉ	— નિલય, આવાસ, ઘર
નિલકંઠ	— મોર
નિલજ	— નિર્લજજ
નિલવટિ	— ભાલમાં
નિવરે	— દિવસે (?)
નિવાહેં	— નિર્ણય
નિવેશ	— પ્રવેશદ્વાર
નિવેસ	— છાવણી, પડાવ
નિર્ધંદ	— હલન-ચલન રહિત

નિસરો	— નીકળ્યો
નિસિઈ	— નિશાએ, રાત્રિમાં
નિસ્કામો	— નકામી
નિસ્સય	— નિશ્ચય
નિહયઈ	— ?
નિહાલ	— ન્યાલ
નીઆ	— નિયાણું
નીકઈ	— સારી રીતે
નીગમઈ	— દૂર કરે
નીગુસ	— ?
નીટોલિ	— સંપૂર્ણપણે
નીકુર	— નિજુર
નીઠો	— નક્કી
નીતર	— નહિતર
નીપણો	— બન્યો
નીમ	— નિયમ
નીરતી	— નિશ્ચિતપણે, સ્પષ્ટતયા
નીરદ્વર	— ઉપર
નીરવાણ	— નક્કી, ખરેખર
નીશ્વ	— નિશ્વે, નક્કી
નીસતા	— કાયર
નીસરિ	— નીકળીને
નીસર્યઈ	— બહાર નીકળ્યો
નીસર્યા	— નીકળ્યા
નીસાણ	— નોબત
નીસેરી	— નીસરણી
નુ	— એ સમયે
નુતરીયા	— નોતર્યા, આમંત્ર્યા

નુતે	— નમતાં
નુર	— તેજ, માન
નૃભઈ	— નિર્ભય (?)
નેઊર	— નુપૂર = ઝાંઝર
નેજા	— ધ્વજ
નેજા	— નાની ધજાઓ
નેણ	— લઈ જવાની
નેતો	— નહિ તો
નેપાઈણે	— નીપજાવીને
નેમ	— નિયમ, ટેક
નેરઉ	— નગરનું
નેરીયા	— નરકના જીવો
નેસ	— જંગલમાં આવેલું ભરવાડોનું નિવાસ સ્થાન
નેસરો	— નીકળ્યો
નેસાલ	— નિશાળ, પાઠશાળા
ન્યાત	— જ્ઞાત = ઉદાહરણ, દૃષ્ટાંત
ન્યાન	— જ્ઞાન
પંક	— દોષિત
પંખેરી	— પખરી = બાજુમાં (?)
પંચબાણ	— કામદેવ
પંચાયતી	— પંચ, સત્ય માણસોનો સમૂહ
પંચાયન	— પંચાનન, સિંહ
પંડવ	— નામદ, બાયલા
પંડીયા	— પંડિત

પંડૂયા	— પંડિત, અધ્યાપક
પંડૂર	— પડૂર = પ્રચૂર, ખૂબ
પંથીજન	— મુસાફર
પઈઠા	— પેઠા = પ્રવેશ્યા
પઈ	— થી
પઈ	— પદ, સ્થાન
પઈદલ	— પાયદળ, સૈનિક
પઈસઈ	— પેસ્યા, પ્રવેશ્યા
પઈસવઉ	— પેસવું, પ્રવેશ કરવો
પઈસિઈ	— પ્રવેશી જઈશ
પઈસુ	— પ્રવેશ્યો, અંદર ગયો
પઉઢાડી	— પોઢાડીને, સુવડાવીને
પઉન	— પવન
પઉહર	— પ્રહર
પકખો	— પક્ષ
પખિઈ	— બાજુએ
પખેર	— બાજુ
પગ	— છાપ, સ્વભાવ
પગાર	— પ્રાકાર, કિલ્લો
પગિ	— સ્થાને
પગિ-પગિ	— પદે-પદે, ઠેકઠેકાણે
પગેરઉ	— પગેરું, શોધ
પચરક	— ધાતુની ખીચકારી
પછે	— પાછો
પટંતર	— પડદો, ભેદ, રહસ્ય
પટકઉ	— પટક્યો, નીચે નાખ્યો
પઠાવઈ	— મોકલે છે
પડઉતર	— પ્રત્યુત્તર

પડબંધ	— પ્રબંધ, વૃત્તાંત
પડવડો	— પ્રગટ, વ્યક્ત, સ્પષ્ટ
પડિ	— પઢીને = ભણીને
પડિયા	— હલ્લો કર્યો, આક્રમણ કર્યું
પડિવજયઉ	— સ્વીકાર્યું
પડિવનઉ	— પ્રતિજ્ઞા કરેલ, સ્વીકારેલ
પડિવનૂ	— સ્વીકારેલ
પડિહાર	— પ્રતિહાર, દરવાન, છડીદાર
પડીત	— પીડિત
પડૂર	— પ્રચૂર, ખૂબ
પડો	— પડહ, ઢોલ વગડાવવો
પડ્યઉ પાનું	— પનારો પડ્યો
પણ	— પ્રતિજ્ઞા, કરાર
પણંગણા	— પન્યાંગના, વેશ્યા
પણમઈ	— પ્રજ્ઞામ કરે છે
પતંગ	— કાચો રંગ, પતંગિયું
પતંગા	— પતંગવૃક્ષ, ચંદનવૃક્ષ
પતિજ	— વિશ્વાસ
પતિભાહા	— પ્રતિભાવાન
પત્ત	— પ્રાપ્ત કર્યું, પડ્યા
પન્નસ	— ફણસનું ઝાડ
પન્ના	— પ્રજ્ઞા
પયંતિ	— પ્રાંતે, અંતે, છેડે
પયંપઈ	— બોલે
પયઠઉ	— પેઠો, પ્રવેશ્યો
પયોહર	— પયોધર, સ્તન

પરઈ	— રીતે, પ્રકારે
પરખ્યા	— પરીક્ષા
પરઘલ	— પુષ્કળ, ભરપૂર
પરજલી	— પ્રજવલિત થઈ
પરજા	— પ્રજા
પરજીઓ	— રાગવિશેષ
પરઠીહા	— નિશ્ચિત કરી, સ્થાપિત કરી
પરતકખ	— પ્રત્યક્ષ, સામે
પરતિ	— આબરૂ, પ્રતિષ્ઠા
પરતિ	— પ્રતિ, તરફ
પરતિય	— પ્રતીતિ
પરભાવતી	— પ્રભાવથી
પરભાસો	— પ્રકાશો, કહો
પરમંદરૈ	— શત્રુના ધરમાં
પરમત્થ	— પરમાર્થ
પરમાણ	— સાર્થક, ચરિતાર્થ
પરમાણિ	— યુક્ત
પરમાદ	— પ્રમાદ
પરમેસ	— પરમેશ્વર
પરમોષણ	— ચોર
પરવરો	— ચાલ્યો (?)
પરવાર	— પરિવાર
પરવાહ	— ઉત્સવ
પરસરઈ	— પરિસરમાં
પરહા	— દૂર
પરહાર	— પ્રહાર
પરહું	— દૂર

પરાણ	— પ્રાણ
પરાણ	— જોર, બળ, બળજબરી
પરિ	— પરિસ્થિતિ
પરિ	— બીજા
પરિકર	— પરિવાર
પરિગડા	— તત્પર, પ્રગટ
પરિઠઉ	— નક્કી કર્યું, નિશ્ચિત કર્યું
પરિપત્ત	— સ્વામી
પરિયઉ	— પડ્યો
પરિયણ	— પરિજન, સ્વજન
પરિવત્ત	— ભમ્યો, ચારે બાજુ ફર્યો
પરિહરઉ	— દૂર કરો
પરિહરઉ	— પરિહરો, ત્યાગ કરો
પરિહરું	— ત્યાગ કરું
પરી	— દૂર, અળગી
પરી	— પડી, લાગી
પરીઠી	— ધારણ કરેલા / વ્યવહાર, નિશ્ચિત કરેલ
પરુષ	— કઠોર
પહી	— દૂર
પલીંગ	— પલંગ, શય્યા
પલ્યંક	— શય્યા
પલ્યા	— ચાલ્યા
પલ્લિ	— આક્રમણ
પલ્હાણિઓ	— પલાણ સજ્જ કરીને
પસત્તા	— પ્રસક્ત, આસક્ત
પસત્થ	— પ્રશસ્ત = સુંદર
પસરિઉ	— પ્રસર્યું, ફેલાયું

પસાઈ	— પ્રસાદ, કૃપા
પસાઉલે	— પસાયથી, કૃપાથી
પસાય	— ભેટ-સોગાદ, કૃપાદાન
પહઈ	— પથ
પહરો	— દૂર જઈ
પહાણ	— પ્રધાન
પહીયાં	— પૈયા, પૈડા
પહુંતી	— પહોંચી, પૂર્ણ થઈ
પહુતઉ	— પહોંચ્યો
પહૂત	— પહોંચ્યાં
પહે	— થી
પાઈ	— પગમાં
પાઈલા	— પાયા
પાઉધરઉ	— પધારો
પાખઈ	— વિના
પાખર	— પલાણ
પાખરીયા	— સજ્જ કરેલા ઘોડા
પાગ	— પગ, ચરણ
પાગ	— પગેરું, નિશાની
પાગી	— પગી, પગેરું શોધનાર
પાડઈ	— પડાવે છે
પાડલ	— ગુલાબ
પાડે	— મહોલ્લામાં, શેરીમાં
પાઢતો	— પાડતો
પાણહિ	— જોડા
પાણી	— હાથ
પાતકી	— પાપી
પાતિગ	— પાપ

પાત્યઉ	— પાડ્યો
પાધરઉ	— પાધરું, સીધું
પાધરી	— કૂડ-કપટ વિનાની, સીધી
પાધરું	— પ્રગટ
પાનાગાર	— દારૂનું પીઠું
પાયકઈ	— પામીને
પાર	— પ્યાર
પારઉ	— પારો
પારિપંથિક	— ચોર
પાલ	— પલ્લી
પાલખઈ	— ચારે બાજુ
પાલજુ	— પારજ = સુવર્ણ
પાલનો	— પારણું, ઘોડીયું
પાલા	— પાયદળ, પગે ચાલનાર સૈનિકો
પાલિ	— પલ્લી
પાલિ	— પલ્લી, ચોરોનું ગામ
પાલિવઉ	— પાળવું, પાલન કરવું
પાલુ પલે	— પગપાળા ચાલે
પાવક	— અગ્નિ
પાવસ	— પ્રાવૃષ = વર્ષા
પાવસ	— વર્ષા
પાશિ	— જાળ, પ્રપંચમાં
પાસઈ	— પાસે, બાજુએ
પાસા	— પાર્શ્વ, આજુ-બાજુ
પાસા	— પાશ, ફાંસો
પાસા	— પાશા, સોગઠા
પાસિ	— પક્ષ

પાસો	— ફાંસો
પાહતો	— પહોંચ્યો
પાહાણ	— પાષાણ, પથ્થર
પાહિ	— પાસેથી
પિંગલ	— પીળું
પિંડી	— ઘૂંટી અને ઢીંચણના સાંધાની નાની ગોળ હાડકી
પિછાણ્યઉ	— પિછાણ્યો, ઓળખ્યો
પિણ	— દાવ
પિતૃવનિ	— સ્મશાનમાં
પિહરલા	— પહેલા
પિહરી	— પહેરી
પિહારણો	— પહેરી લે, પરિધાન કરે
પિહિરો	— પહેરો
પીડવર્ધ	— પીડા આપે
પીડી	— પીડા પામી
પીતરહી	— પિત્તળ
પીર	— પીડા, દુઃખ
પીલવાણ	— મહાવત
પીસારો	— પ્રવેશ
પીહર	— આશ્રયસ્થાન
પુંતાર	— મહાવત
પુંતારીયઉ	— પુંતાર = મહાવત પુંતારીયઉ = મહાવત જેવો બન્યો
પુંહરિ	— પહોર
પુગી	— પહોંચી, પામી

પુઠલ	— પાછળ
પુઢી	— મોટી
પુન્ન	— પૂર્ણ
પુરવલી	— પૂર્વની જેમ
પુરહૂત	— ઈન્દ્ર
પુરાસ્યઈ	— પુરાશે પૂરા થશે
પુરિસાણ	— પુરુષોને
પુલઈ	— જાય છે
પુલી	— પડે
પુલ્યા	— નાસ્યા, પલાયન થઈ ગયા
પુવિ	— ?
પુહવઈ	— પૃથ્વી
પુહુર	— પ્રહર, પહોર
પૂગઈ	— પૂગે = પૂર્ણ થાય
પૂગી	— પૂર્ણ થઈ
પૂચો	— ?
પૂજજી	— પૂજયજી, પૂજનીય
પૂઠવી	— પાઠવી = કહી
પૂઠિ	— પાછળ
પૂઠિં	— પાછળ, કેડે
પૂઠિઈ	— પાછળ
પૂઠો	— ઉલટો ફરી ગયો
પૂત	— પુત્રી
પૂનિમજો	— પૂનમનો
પેંપર	— પીપળો
પેઈ	— ચામડાની પેટી, પેટી
પેખુ	— જોઉં, નિહાળું

પેટક	— સમૂહ, ઘણાં
પેઠા	— પેઠા, પ્રવેશ્યા
પેમિલ	— પ્રેમ
પેર	— રીત
પેરાવિઉ	— સન્માન કર્યું, બોલાવ્યો (?)
પેરે	— યુક્તિ, રીત, તરકીબ
પેલિ	— પ્રેરવી, ધક્કો મારવો
પેસકસી	— ખંડણી
પેસારૌ	— પ્રવેશ
પેહેલો	— પહેલા
પૈહિરણ	— પહેરણ, વસ્ત્ર
પોયુ	— પહોંચું
પોટક	— પોટકી, પોટલી
પોઠા	— પ્રોઠ, મજબૂત
પોઠે	— ભવ્ય, મહાન, મોટું
પોઢ્યો	— નિપુણ, ચતુર
પોત	— પુત્ર
પોરસ	— પૌરુષ
પોરિસ	— પૌરુષ, પુરુષાર્થ, બળ
પોલિ	— પોળ = દ્વાર
પોલિ	— પ્રવેશદ્વાર
પોશાલે	— પૌષધશાળાએ
પોસ	— પોષ મહિનો
પોહો	— પહોંચ્યો
પ્રઘટ	— પ્રકટ
પ્રચાર	— વિસ્તાર, વર્તણૂંક
પ્રજ	— પ્રજા

પ્રઠી	— નક્કી કરી
પ્રણપ્રત્યે	— પ્રણિપાત, નમસ્કાર
પ્રણામ	— પરિણામ
પ્રણાવી	— પરણાવી
પ્રતિ	— સામો
પ્રતિચારક	— સેવકોથી
પ્રતિન્યા	— પ્રતિજ્ઞા
પ્રતિપન્ન	— સ્વીકારેલ
પ્રદેશ	— પરદેશ
પ્રધન	— પરધનને
પ્રધાન	— પ્રસિદ્ધ, શ્રેષ્ઠ
પ્રનારિ	— પરનારી
પ્રપંચ	— ગોઠવણ
પ્રભણી	— કહ્યું
પ્રભવ	— પરભવ
પ્રભવર્ધ	— ઉત્પન્ન થાય
પ્રભાવિવ	— પ્રભાવવાળી, પ્રભાવયુક્ત
પ્રમદા	— સ્ત્રી
પ્રમાધામી	— પરમાધામી
પ્રમાર્થ	— પરમાર્થ
પ્રમુખ	— વગેરે
પ્રરઠી	— શરત કરીને
પ્રલંબ	— દીર્ઘ
પ્રવત્ય	— પ્રવત્યા, ફેલાયા
પ્રવરાસન	— શ્રેષ્ઠ આસન
પ્રવસ	— પરવસ
પ્રવીત	— પવિત્ર
પ્રસંગ	— પરિચય

પ્રસંગ	— સંગ, સોબત, મેળાપ	ફરસઈ	— સ્પર્શથી
પ્રસંત	— પ્રશાંત	ફલ-પત	— ફલની પ્રાપ્તિ
પ્રસન	— પ્રશ્ન	ફસ	— સ્પર્શ (ફલ ?)
પ્રસ્તાવ	— અવસર	ફાગ	— હોળીના રંગની રમત
પ્રસ્નપણે	— છુપી રીતે	ફાડે	— તોડે, ખાતર પાડે
પ્રહ	— પરોઢ	ફારક	— છૂટો, મુક્ત
પ્રહીત	— પુરોહિત	ફાસીયા	— જાળમાં પકડાઈ ગયા
પ્રહુણાઈ	— મહેમાનગતિ	ફીટી	— મટીને
પ્રાકમ	— પરાકમ	ફુફાટિક	— પુષ્પાટિક
પ્રાઝા	— પ્રાજય, અત્યંત, અતિશય	ફેકાર	— ફુંકાડા
પ્રાણિ	— પરાણે, બળજબરીથી	ફેકારી	— સાપ
પ્રાસમે	— પ્રા = પ્રહ, પરોઢિયે, સવારના સમયે	ફેડુ	— નાશ કરી નાખું, મટાડું
પ્રાહુણાવટિ	— પરોણાગતિ, મહેમાનગતિ	ફેર મા ફાર	— ફેર-ફાર નથી
પ્રિયાણક	— પ્રયાણ	ફોક	— ફોગટ, વ્યર્થ, વિના કારણે
પ્રીયા	— સ્ત્રી	ફોફલી	— સોપારી વેચનાર (?)
પ્રેતભૂમી	— સ્મશાન	ફોર	— યશ, કીર્તિ, આબરૂ
પ્રોણિ	— જાડી વડવાઈ	બંધ	— બંધવ, ભાઈ
પ્રોલાં	— પ્રોલ = દરવાજા (માંચડા ?)	બંધાન	— રચના, જોડાણ
ફંદ	— જાળ બિછાવીને કરાતો શિકાર	બંધુર	— સુંદર
ફંદ	— ઢોંગ, દુઃખ, મુશ્કેલી	બંબાલ	— પ્રચંડ
ફકીર	— બાવો	બંભણ	— બ્રાહ્મણ
ફટિક	— સ્ફટિક	બઈઅર	— બૈરી, પત્ની
ફણી	— સર્પ	બઈનડી	— બહેન
		બઈર	— બૈરી, પત્ની
		બઈસાણી	— બેસાડી
		બઈસારી	— બેસાડીને
		બગતર/બગતરી	— બખ્તર

બગસો	— માફ કરો
બચ્ચામૈ	— વચમાં (?)
બડગડ્યા	— નીકળ્યા
બતરી	— બાવતરી = બહુંતેર
બથે	— બે હાથ પહોળા કરતા સમાય તેટલું
બનાસું	— બનાવીશું, ચલાવીશું
બર	— વ્યભિચારી પુરુષ (?)
બરછી	— નાનો ભાલો
બરદલ	— પ્રખ્યાત, યશસ્વી
બરબકરે	— ઉતાવળે (?)
બરાલ	— બરાડા
બલ	— પ્રતાપ, સામર્થ્ય
બલંબ	— બલવાન, મજબૂત
બલપાઈ	— ?
બલવાતા	— બલવંત
બલિસ્યઈ	— બળશે
બહિ	— બે
બહિરખા	— બેરખા, બાજુબંધ
બહુ	— વહુ
બહુતર	— ઘણી
બહુતેરા	— બહુતર = ઘણા બધા
બહુતેરા	— શૂરવીર
બહુલ / બહુલું	— ઘણું
બાયડો	— બચ્ચો
બાથા	— ખોબા
બાપહતણી	— પિતાની
બાપીયડા	— બપૈયા, ચાતક, કપિંજલ

બાર	— બારણું, દ્વાર
બાર-બાર	— વારંવાર, ખૂબ
બારિ	— દ્વારે
બારું	— બહાનું, કારણ
બાલ-તૃણ	— કુમળું ઘાસ
બાવનવીર	— શૂરવીર, સાહસિક
બાહે	— બાથમાં, અંદર (?)
બિઉણો	— દ્વિગુણો
બિદા	— વિદાય
બિમણઉ	— બમણો
બિવથી	— દ્વિ-અર્થી
બિહિનિ	— બહેન
બિહિરણ	— વહોરવા માટે
બીજઉ	— બીજું, અન્ય
બીજુલી	— વીજળી
બીડઉ ઝાલી	— બીડું ઝડપીને, સાહસભર્યું કામ માથે લઈને
બીહની	— ડરી ગઈ
બીહય	— ડરે, બીએ
બુંદુ	— બિંદુ
બુજઝ	— બુદ્ધ, સમજદાર
બુઝણા	— બોધ પામેલા
બુઝવઈ	— બોધ આપે
બુહારૌ	— સાફ કરો
બૂડા	— ડૂબ્યા
બેધીને	— બાંધીને
બેહે	— બેસે

બોઉ	— ઉતારી નાખ્યો
બોટો	— હીન
બોડવણ	— ડૂબાવનાર
બોલ	— વચન
બ્યાહી	— વિવાહિત
ભંડ	— ભાંગી
ભંડ	— ભૂંડુ, જેવું-તેવું
ભંડયૌ	— ભ્રષ્ટ કર્યું
ભખી	— ડંશ દીધો
ભખખણ	— ભક્ષણ
ભજજા	— ભાર્યા, પત્ની
ભજજુ	— ભાગી ગયા
ભટ્ટ	— ભાટ-ચારણ
ભડ	— સુભટ, યોદ્ધો
ભડઈ	— લડે, યુદ્ધ કરે
ભડવાના	— ભડવું = યુદ્ધ કરવું ભડવાના = યુદ્ધના
ભણી	— પ્રતિ, ને, તરફ
ભણેવઉ	— ભણવું, કહેવું
ભત્તિ	— ભક્તિ
ભદ્ર	— ભદ્ર
ભમરિ	— ગોળ-ગોળ ફેરવ્યો
ભમહિ	— ભુકુટી, ભવાં
ભરીને	— થી પકડીને
ભર્તાર	— પતિ, સ્વામી
ભલ	— ભલા, સારા
ભલા કીયા	— ભેગા કર્યા = એકઠા કર્યા

ભવ	— ભવ્ય
ભવઈ	— હતી
ભાંડા	— વાસણો
ભાખ	— વાણી
ભાખડી	— ભાષા
ભાગ	— ભાગ્ય
ભાગિ	— ભાગ્યે, ભાગ્યથી
ભાગો	— ભાંગ્યો, થાક્યો
ભાણ	— સૂર્ય
ભાણઉ	— ભાણું, વાસણ
ભાતાં	— દુકાનો (?)
ભાથડા	— બાણ રાખવાનું ભાથું
ભાર	— જવાબદારી
ભાર અઢાર	— બધા પ્રકારની
ભારજા	— ભાર્યા, પત્ની
ભારથ	— મહાભારત
ભારવટ	— મોભ, પાટડો, અભરાઈ
ભાલડી	— કુહાડી
ભાલિ	— ધારીને, ધ્યાન દઈને
ભાવઈ	— ગમે છે
ભાવઈ	— જોવું, દેખાવું
ભાવત	— ભાવથી
ભાવતઉ	— ભાવતો
ભાવિત	— ભાવથી
ભાવુક	— બનેલીનો, ભાઈનો
ભિંજા	— ભીંજાયા
ભિડઈ	— દબાયા, સકંજામાં આવ્યા

ભિડિયા	— લડવા
ભીખણ	— ભયાનક, ભીષણ
ભીત	— ભીતિ, ભય
ભીતિ	— ભીંત
ભીયી	— લુબ્ધ
ભુંઈ	— ભૂમિ
ભુંગલ	— લાંબી શરણાઈ, લાંબી નળીનું વાદ્ય
ભુંહરો	— ભોંયરું
ભુઈ	— ભૂમિ
ભુધણી	— પૃથ્વીપતિ, રાજા
ભુમિયાં	— ભોમિયા
ભૂંડા	— ખરાબ, દુર્જન
ભૂઈ	— ભૂમિ પર
ભૂઈહરઈ	— ભૂમિધરને, ભોંયરાને
ભૂતરઈ	— ભૂતલ પર
ભૂમ	— એક (?)
ભૂયંગ	— ભુજંગ, સર્પ
ભૂરિ	— ઘણું, અતિશય
ભૂષા	— શોભા
ભેઈ	— ભાઈ
ભેલીઓ	— ભેઘો
ભેલીયઉ	— ભેળું થયું, ટકરાયું
ભો	— ભય
ભોમિ	— ભૂમિ
ભોર	— સવાર
ભોરી	— ઘણી, બહુ
ભૌ	— ભય

બ્રષ્ટામે	— ભઠ્ઠીમાં
મંજુસ	— મંજૂષા =પેટી
મંડણી	— શોભતી
મંડલ	— દેશ
મંડાણ	— શરૂઆત, પ્રારંભ, રચના
મંડાણી	— આરંભ, રચના, શોભા
મંત્રિ	— મંત્રીને, મંત્રમુખ કરીને
મંસાસિ	— માંસભક્ષી
મઈ	— મેં
મઉરી	— મહોરી, ખીલી
મકરંદ	— કામદેવ
મગ્ગિ	— માર્ગમાં
મછરાલ	— મત્સરયુક્ત
મજરો	— મુજરો, પ્રણામ
મજલ	— એક દિવસની મુસાફરી
મજિવઉ	— ડૂબવું
મજ્ઞ	— મધ્યમાં
મજ્જણ	— સ્નાન
મજ્ઞ ભાગઈ	— મધ્યભાગમાં
મજ્ઞિ	— મધ્યમાં
મજ્ઞિમ	— મધ્ય
મઝ	— મારું
મઝું	— મડદું, શબ
મઢ	— સંન્યાસીનું નિવાસસ્થાન
મણા	— માન, પ્રમાણ, ઉણપ
મણિધર	— સર્પ
મતંગ	— હાથી

મતવાલઉ	— નશાખોર
મતિ	— મત = ન, નહિ
મત્થિ	— માથે, ઉપર
મદ	— મદ્ય, મદિરા
મદંધ	— મદાંધ, મદોન્મત્ત
મદનઈ	— કામદેવે
મદલ	— મૃદંગ
મદ્ધ	— મધ્ય
મન-રસિઈ	— મુક્ત થઈને, છૂટા પડીને
મનભાઈ	— મનગમતી
મનલારી	— મનને અનુસરનારી
મનસા	— ઈચ્છા
મનહ	— મનની
મનીષા	— ઈચ્છા
મનુહારણિ	— મનોહર
મનુહારિ	— મનોહર
મન્નત	— વિનંતી
મમરિમ	— મમરા જેવા (?) અવમ (?)
મયંગલ	— હાથી
મયગલ	— મત્તહાથી
મયઘટા	— મદ = હાથી, ઘટા = સમૂહ
મયલીયઉ	— મલિન કર્યું
મયા	— દયા, કૃપા
મરજાદા	— મર્યાદા
મરમઈ	— મર્મ સ્થાનમાં

મરાજ	— મહારાજ
મદૂકે	— મદના
મરુક	— એકજાતનું ખળ-ધાન્ય
મલમાતો	— મદોન્મત્ત
મલ્હપતા	— અભિમાનપૂર્વક ચાલતા
મહઈ	— મહેંકે છે
મહલ્લો	— મહલ્લય = મોટો
મહારણી	— મહાયોદ્ધો
મહિતઈ	— મંત્રી, પ્રધાન
મહિમુર	— અતિશય
મહિયમહિ	— પૃથ્વી પર
મહિયલ	— પૃથ્વીતલ
મહી	— દહીં, પૃથ્વી
મહુંત	— મોટાઈ
મહુગાં	— મોંઘા
મહુર	— મહુલુ = મોવડી, અગ્રેસર વ્યક્તિ
મહુર	— મોર = આગળ
મહુર	— મોરવેલ
મહુરા	— મહુડાનું વૃક્ષ
મહુરાં	— સોનામહોર
મહુરી	— મધુરી, મીઠી
મહેશ્રી	— ખૂબ ધનવાન
મહોત	— મોટાઈ, મહત્ત્વ
માંચી	— ચામડાથી મઢેલી પેટી
માંચો	— પલંગ
માઈ	— માતા
માખડિ	— માથાનું ઘરેણું

માગ	— માર્ગ, રસ્તો
માગી	— માર્ગમાં
માગ્ર	— માર્ગ
માઝી	— જૂનું
માટ	— માટલા / માટલી
માટિ	— મર્દ, બહાદૂર
માટી	— માટે
માટીપણૂ	— મર્દાનગી
માડું	— માંડુ, જોડુ
માડ્યા	— મોડ્યા, તોડ્યા
માણ	— પાણી ભરેલ કોઠીથી
માણસ	— માનસ, મન
માતિ	— માત્ર
માતી	— રાગી
માતો	— આનંદિત થયેલ, મત્ત, ઘેલો
માધિ	— ?
માન	— યશ, કીર્તિ, મોભો, આદર
માનનીક	— માનનીય, પૂજ્ય
માપ	— માફ
મામ	— આબરૂ, કીર્તિ, પ્રતિષ્ઠા ગૌરવ, સ્વમાન મોભો
માય	— મયા, મહેર
માર	— કામદેવ
મારુઆડ	— મારવાડ
માલ	— સંપત્તિ, ધન
માલા ચાવંત	— બડાઈ મારવી, ફાંકા મારવા

માલ્હતુ	— મહાલતો, સ્વચ્છંદપણે ધુમતો
માવઈ	— સમાય છે
માવીતાં	— માતા-પિતા
માહવ	— ઉત્સવ
માહારત	— મોટું દુઃખ, પીડા
માહિરેઈ	— મારું
માહિરુઉ	— મારું
મિ	— મે
મિંઠ	— મહાવત
મિઠઈ	— મહાવતે
મિઠ્યાસ	— ?
મિણી	— તુલનામાં
મિત	— મૈત્રી, દોસ્તી
મિત્ત	— મિત્ર
મિષ	— બહાનું
મિસિ	— બહાને
મી	— મારી સામે, મારી આગળ
મીઠ	— મીઠું, મધુર, મીઠો, ધૂર્ત, લુચ્ચો
મું	— મારા
મુકલીવઉ	— વિદાય
મુઠિ	— મુષ્ટિ, ચોરી
મુણ-મુણતો	— બોલતો
મુણઈ	— જાણે
મુણૈ	— બોલ્યો, કહ્યું
મુદા	— આનંદથી

મુદાય	— આનંદ માટેનો
મુદ્ર	— મુગ્ધ
મુરઝાણી	— મોહાઈ
મુલકત	— મિલકત
મુષા	— ઉંદર
મુસતો	— ચોરતો
મુસિ	— ચોરીને
મુસ્યુ	— ચોર્યું
મુહરા	— વિષહર ફળ
મુહલ	— મહેલ
મુહવડિ	— મોખરે, આગળ
મુહિલિ	— મહેલમાં
મૂં	— મને
મૂંઠિ	— નિશાન (?)
મૂંદરડી	— મુદ્રિકા, વીંટી
મૂઆ	— મરી ગયા
મૂઠિ	— ? (કોઈ માપ)
મૂડ	— મુંડ = મસ્તક
મૂતાહલ	— મોતી
મૂલગી	— પ્રથમ
મૃગંદ	— મૃગેન્દ્ર, સિંહ
મૃત્યુ	— મૃતક, મડદું, શબ
મેટઈ	— મિટાવી શકે, દૂર કરી શકે
મેટિ	— મિટાવીને, ભૂલીને
મેઠ	— મહાવત
મેઠો	— મીઠો
મેઠચાઈ	— મીઠાઈ

મેલવી	— ભેગા કરીને
મેલિ	— ભેગા મળીને
મેલી	— એકઠા કરી, ભેગા કરી
મેલ્હઈ	— મૂકી, મૂકે છે
મેષિ	— મેષ રાશિમાં
મેહર	— મહેર
મેહલી	— મૂકી, જોરથી પાડી
મેહિલો	— મેલ્યો, મૂક્યો
મેહુ	— મેઘ, વરસાદ
મો ભણી	— મારા પ્રતિ, મને
મોઈ	— મરી ગઈ
મોકલામણ	— છેલ્લા સલામ, પ્રણામ, આવજો
મોકલાવ્યો	— મળ્યો
મોગ	— મોદ-આનંદ (?)
મોગર	— હથોડા જેવું નાનું ઓજાર, મુદ્ગર
મોટ	— ગાંસડી
મોટ	— ધન, પુંજી
મોટિમ	— મોટાઈ
મોદ	— આનંદ
મોરડો	— મારો
મોરુત	— દંતશૂલથી હુમલો કરનાર હાથી
મોલી	— મારો
મોલી	— મૂલ્ય, મૂલ્યવાન
મોલુ	— મૂલ્યવાન
મોસો	— ચોરી

મોહણી	— મોહનીય
મોહનઈ	— મુજને
મોહની	— મોહ પમાડનારી સ્ત્રી
મોહલ	— મહેલ
મોહિયા	— મોહ પામેલા
મોહોત	— આદર, સત્કાર, માન
મ્રજાદ	— મર્યાદા
મહે	— અમે
યમ	— જેમ
યીવઉં	— જીવતા
યુગતી	— યુક્તિપૂર્વક, વિવેકથી
યૂગતૂં	— યોગ્ય
યૂપ	— વિજયસ્તંભ
યોયન	— યોજન
રંગ	— આનંદ, ઉમંગ, વિલાસ
રંગપતંગ	— પતંગ નામના ઝાડનો રંગ
રંગરોલ	— બેહદ ખુશાલી, અતિ આનંદ
રંગાઉલિ	— બખ્તરનો એક પ્રકાર
રંજસઈ	— રીઝશે, ખુશ થશે
રંજિવઈ	— રાજી કરે
રંજ્યા	— પ્રસન્ન કર્યા
રંભા	— કેળ
રંભા-ધુનિ	— ગાયનો ભાંભરવાનો અવાજ
રઈ/રી/રઉ/રો	— ની, નું, નો(ષ્ટીના પ્રત્યય)

રગત	— રક્ત, લાલ
રડવડ્યા	— અથડાયા, કુટાયા રખડ્યા, રઝળ્યા
રણ	— યુદ્ધ
રણતુર	— યુદ્ધ માટેનું વાજિત્ર
રતી	— રતીભાર, તદ્દન થોડું
રત	— રાતા, લાલ
રત	— હૃષ્ટ-પુષ્ટ
રદ્દડિ	— રીદ્ધિ
રન	— જંગલ
રનમઈ	— રણમાં, જંગલમાં
રમણીયઈ	— સ્ત્રીએ
રમલિ	— રમત, કીડા
રમ્મ	— રમ્ય, મનોહર, સુંદર
રય	— અનુરક્ત, આસક્ત
રયન	— રાત
રયવાડી	— રાજસવારી
રલકંત	— ભટકતો, આંટા મારતો
રલિયા	— રળીયામણા, મનોહર
રલિયાયત	— આનંદિત
રલી	— આનંદ, પ્રસન્નતા, ખુશી,
રલીઆત	— આનંદિત, ખુશ
રલીઆયત	— પ્રસન્ન, ખુશ
રષિ	— ઋષિ, સંન્યાસી, બાવા
રસ	— કમાણી
રસા	— જીભ
રહઈ	— રથ પર

રહસિ	— એકાંતમાં
રહિવર્ધરઉ	— રહેવાનું
રા	— રાજા
રાઈ	— મત, અભિપ્રાય
રાખડી	— માથાનું ઘરેણું
રાખડી	— સ્ત્રીઓનું મસ્તક પર પહેરવાનું ઘરેણું
રાખણરઉ	— રાખવાનો
રાગિણી	— સ્વેચ્છાચારિણી, કુલટા
રાચી	— રાગી થઈ, રુચી, ગમી
રાજકુમાર	— રાજકુમારી
રાજવીયારી	— રાજવીઓની
રાજિત	— શોભિત, શોભતા
રાતઉ	— રક્ત, રત, રાગી
રાતી / રાતો	— રક્ત, રાગી
રાન	— જંગલ, રણ
રામ	— અશોક વૃક્ષ
રામતિ	— કીડા
રાયંધૂ	— ?
રાલિ	— રાડ, બૂમ, શોર
રાવ	— સહાયતા માટે આજીજી
રાશિ	— લગામ
રાસ	— ચારિત્ર
રિતુ	— ઋતુ
રિષ	— ઋષિ
રીવ	— પોકાર
રીસાણઉ	— ગુસ્સે ભરાયો
રીસાલ	— રોબીલો, કોધીલો

રીસી	— રીસાઈને, નારાજ થઈને
રુઆ	— રૂપ
રુઈ	— રોવે
રુખડા	— વૃક્ષો
રુચિર	— મનોહર
રુડ	— રુંડ = મસ્તક વિનાનું ધડ, કબંધ
રુપડો	— રૂપવાન, સુંદર
રુપડાં	— રૂડા, મનોહર
રુપડી	— રૂડી, ઉત્તમ
રુલી	— આનંદપૂર્વક
રુવઈ	— રોવડાવે
રુવિ	— રવિ, સૂર્ય
રુહિર	— રુધિર, લોહી,
રુહિરીલ	— રુધિરવાળા, લોહીવાળા
રૂડઉ	— રૂડું, સારું
રૂંતી	— રહેતી
રૂલી	— રડતો
રેખઈ	— બહાને
રેખા	— રખે
રેણુ	— રેતી
રેતી	— રીત
રેલ	— પ્રવાહ
રેવણી	— દુર્દશા, ફજેતી
રેવા	— ગંગા
રેસો	— રાહ, વાટ
રેહ	— રેખા, મર્યાદા
રેહકું	— સીમા, મર્યાદા
રેહી	— કીર્તિ, પ્રતિષ્ઠા

રોજ	— ?
રોમહરી	— રોમરાજી, રુંવાટી
રોર	— ગરીબ, ભિખારી
રોલ	— પ્રવાહી મિશ્રણ, લેપ, છાંટણા
રોલવીઆ	— મુશ્કેલીમાં મૂક્યા, ગભરાવ્યા
લંગૂલ	— પૂંછડી
લંઘઈ	— ઓળંગે છે
લંઘેસઈ	— ઓળંગશે
લંઠ	— ધૂર્ત, ઠગ
લકુટી	— લાકડી
લક્ષ	— લાખો
લખઈ	— ઓળખે
લખાઈ	— ઓળખાય
લખી	— ઓળખી
લખીઉ	— દોરેલ
લખ્યણ	— લક્ષણ
લગઈ	— લગી, સુધી
લગન	— મુહૂર્ત
લગ્ગ	— લગાવીને, ટેકવીને
લગ્ન	— લગાર
લચકઈ	— નમે, વળે, મરડાય
લચ્છી	— લક્ષ્મી
લછિ	— લક્ષ્મી
લછિલે	— લક્ષ્મીવાનને
લપરક	— લખ-લખતી. લખકારા મારતી

લપેટ	— વીંટી દીધો
લવ	— લવારો
લવઈ	— બોલે છે, કહે છે
લવી	— બોલે
લસઈ	— ધારણ કરે
લસણીયા	— વૈદુર્યમણિ
લહકઈ	— ઝુલે, શોભે
લહકતી	— શોભતી
લહતો	— જાણતો
લહર	— મદદ
લહલહી	— ધીમે-ધીમે આંદોલિત થાય છે, ઝુલે છે
લહાયઈ	— મેળવે છે, પામે છે
લહિર	— મૂર્છા
લહિવો	— પકડવા, પકડી પાડવા
લહુડા	— લધુ, નાના
લહું	— જલ્દી
લાંઘાલો	— મોટા ડગલા ભરનાર
લાંઘી	— ઓળંગી
લાઈ	— ચિત્ત લગાડી
લાકડી	— અગ્નિદાહ
લાગ	— અવસર, તક, મોકો
લાગિ	— અનુકૂળ, માફક (?)
લાચિ	— પ્રેમમાં
લાછિ	— લક્ષ્મી
લાજિ	— શરમથી
લાજી	— શરમાઈ
લાજીયઉ	— શરમાયો

લાડકવાહિઉ	— લાડકવાયો	લેસ્યાં	— લેશું
લાધઉ	— મળ્યું, મેળવ્યું	લોઈ	— લોકમાં
લાધુ	— મળ્યું	લોઈ	— વિચારી
લાભઈ	— પામે	લોક	— જોઈ
લાભઈ	— મળતો, પ્રાપ્ત થતો	લોકારઈ	— લોકોની
લામી	— લાંબી, હલકી, પ્રતિકૂળ	લોકે	— જુએ છે
લાર	— સાથે	લોટઈ	— આળોટે
લારા	— પાછળ	લોથ	— શબ, મડદા
લાલણ	— પિયુ, પ્રિય	લોદ્ર	— રૌદ્ર
લાવન	— લાવણ્ય	લોયા	— લોકો
લિખમી	— લક્ષ્મી	લોલ	— ભપકો
લિખી	— ઓળખી	લોહઅંકુડા	— માછલીને ફસાવવાનો કાંટો
લિહવા	— જોવા, જાણવા, ઓળખવા માટે	લ્યઈ	— લે છે
લીણા	— લીન	વંક	— ધોળા રંગનું સુતરાઉ વસ્ત્ર
લીમ	— લીમડો	વંકા	— વાંકુ
લીલ	— લીલા, આનંદ	વંછતઉ	— વાંછા કરતો, ઈચ્છતો
લીહ	— હદ, સીમા	વંછું	— ઈચ્છું
લીહીઆલુ	— મર્યાદાવાલી = મ્યાનમાં રાખી	વંતૂલ	— વંટોળથી
લુંડી	— લાકડી	વઈ	— પઈ = પ્રતિ, માં
લુકી/લુકિ	— છુપાઈને	વઈરી	— વૈરી, શત્રુ
લુગાઈ	— પત્ની	વઉલઈ	— પસાર કરે છે
લુથાં	— ?	વઉલાવી	— વળાવીને
લુબધી	— લુબ્ધ, આસક્ત	વઉલિઆ	— પસાર થયા
લુલિત	— મિલન	વઉલી	— પસાર થઈ
લૂસિઉ	— લૂટ્યું	વઉલુ	— પસાર કરો
લેસ	— લેશ, થોડો	વકી	— ઉમેદ, આશા

વખાણ	— વ્યાખ્યાન
વખાણસિઉ	— ઉપદેશ કરીશું
વખાણી	— ગવાણી, પ્રશંસા પામી
વચ-વચ	— વચ્ચે-વચ્ચે
વચ્છ	— વાછરડા
વચ્છર	— વર્ષ
વછિઆત	— બહારગામથી ખરીદી કરવા આવનાર ખાતેદાર
વછુટે	— સ્ફોટપૂર્વક ઉઘડી પડ્યા, છૂટા પડ્યા
વજાવિઈ	— બજાવીએ, પાલન કરીએ
વજજાવઈ	— પજવે છે, પરેશાન કરે છે
વટ	— વાટ, માર્ગ
વટાઉ	— વટેમાર્ગુ, મુસાફર
વડ	— મોટા
વડઉ	— વડો, મોટો
વડીય	— ઘણી
વડુ	— ચડીયાતું
વડુ	— તકરાર કરું
વઢાણઉ	— વધ્યો, મોટો થયો
વણય	— વિનય
વણરિષ	— વનપાલક
વણસાડે	— વિણસાડે = વિનાશ કરે
વણસે	— વિણસે, બગડે
વણાઈ	— બનાવીને = બનાવટ કરીને

વણારસ	— વાચનાચાર્ય
વણાવઈ	— બનાવે
વણિ	— અગ્નિ કર્યો
વણીયા	— બનાવ્યા
વતંત	— વૃત્તાંત
વત્ત	— વાત
વત્તા	— વાર્તા, વાત
વદીત	— પ્રસિદ્ધ
વદીતઉ	— બોલાય, ગણાય
વદામણી	— વધામણી
વધાઉ	— વધામણી
વધામણા	— મંગલગીત
વધાવા	— ઉત્સવ
વધેરઈ	— વધારે છે
વનઈ	— વિનય
વનિ	— વક્તિ, અગ્નિ
વન્ન	— વર્ણ, રંગ
વયણ	— વદન, વચન
વયણીયઈ	— શય્યામાં, પથારીમાં
વરઉ	— શ્રેષ્ઠ, ઉત્તમ
વરજિ	— વર્જી, છોડી
વરવા	— પરણવા, લગ્ન કરવા
વરસાલો	— વર્ષાળ, ચોમાસું
વરસિઉં	— વરશું, પરણશું
વરિ	— વાળી, ચૂકવી
વરૂઅઉ	— વરવું, ખરાબ
વરુઅઈ	— સારું
વરુઈ	— વરવી, ખરાબ

વલ	— ગોળાકાર
વલવલઈ	— વલોપાત કરે, બોલબોલ કરે
વલાઉલ	— સમુદ્ર
વવહાર	— વિવાદ, મામલો
વસ	— મોહ, મુગ્ધ
વસઈ	— ને કારણે
વસત	— વસ
વસત્ર	— વસ
વસદે	— બળતણ, અગ્નિ (?)
વસાણું	— માનવો, ગણવો
વસીહે	— વસ કરે
વહ	— વધ
વહિ	— નીકળવું
વહિઆ	— નીકળ્યા, ચાલ્યા
વહિલઉ	— વહેલો, જલ્દી
વહિલડી	— વહેલી
વહીં	— જાય છે
વહીં	— ધારણ કરીને, પકડીને
વહીયો	— ચાલ્યો
વહેઈ	— ધારણ કરે
વાંક	— ખોટ, ખામી
વાંસઈ	— પાછળથી
વાંસણી	— કેડ ફરતી બાંધવાની રૂપિયા ભરેલી થેલી
વાંહણે	— સવારે
વાઈ	— થેલછા
વાઈ	— વાયુથી

વાકો	— વિરુદ્ધ, સામે થઈને
વાગ	— લગામ
વાગ	— વાગુરા, લગામ
વાગીયા	— શૂરવીર
વાચ	— વચન
વાચક	— ઉપાધ્યાય. અધ્યાપક
વાચા	— વચન, કોલ
વાચાલ	— છટાદાર વાણી બોલનાર
વાજ	— તોબા, પીડા, ત્રાસ
વાજતઈ	— વાજતે-ગાજતે
વાજી	— વીંઝી
વાજીયા	— હરાવ્યા છે
વાટ	— માર્ગ, રસ્તો
વાટ	— રાહ, પ્રતીક્ષા
વાટલઉ	— વાટકો
વાટિ	— માર્ગમાં
વાડી	— વાત
વાઢિ	— વાડ, અંતરાય
વાણહી	— મોજડી
વાણાવી	— વર્ણવી, કહી
વાત	— નાટ્યકલાના ૧૮માંનો એક રૂપક
વાત	— પવન
વાત	— સામર્થ્ય
વાતડી	— વાટડી, રાહ
વાતાયન	— બારી
વાધિલો	— વધ્યો
વાન	— વસ્તુ

વાન	— વાણી
વાનરવાલિ	— દ્વાર પર લટકાવતી મંગળસૂચકમાળા
વાય	— વચન
વાયર્થ	— વાયુથી
વાર	— મદદ, હુમલો
વારર્થ	— અટકાવ્યો
વારણ	— હાથી
વારનકે	— વારણ = હાથીના
વારા	— વાર્યા
વારુ	— સુંદર, રૂડો
વારુ	— ચારુ, સુંદર
વાલંભ/વાલિંભ	— પ્રિયતમ
વાવડો	— વાવડ, સમાચાર, માહિતી
વાવત	— વગાડે
વાવરર્થ	— વાપરે છે
વાવરી	— વાપરી, પીને
વાસગ	— સર્પ
વાસણિ	— પૈસા ભરીને કમરે બાંધવાની કોથળી
વાસે	— પાછળ
વાસે	— વાસ્તે = માટે
વાહર્થ	— લઈ ગયો, ચલાવ્યો
વાહર્થ	— વીંઝે છે
વાહણે વાઈ	— સવાર પડતા
વાહની	— અશ્વની
વાહિ ગયો	— ઉપાડી ગયો, હરણ કરી ગયો

વાહિયઉ	— મગ્ન હતો
વાહિયાલીયર્થ	— તબેલામાંથી
વાહિર	— વહાર, મદદ
વાહીય	— પ્રહાર
વાહી	— વગાડે છે
વિઉલાવીનઈ	— વોળાવીને, પાછા મોકલીને
વિકસ્યઈ	— વિકસિત
વિકાર	— લાગણી, આવેશ
વિખવાદ	— વિષાદ, દુઃખ
વિખ્યાત	— વખણાયેલ, પ્રશંસા પામેલ
વિગટ	— વિકટ
વિગન	— વિઘ્ન
વિગરી	— ?
વિગોવઈ	— વિડંબના કરે / પામે, દુઃખી થાય
વિગ્ધ	— વિઘ્ન
વિઘાત	— વિઘ્ન
વિચઈ	— વચ્ચે
વિચખ્યણ	— વિચક્ષણ
વિચાલ	— વચ્ચે
વિછડ્યો	— વિખૂટો પડ્યો
વિછોટઓ	— છૂટો પડ્યો
વિછોહ	— વિયોગ
વિજુત	— વિયુક્ત, છૂટું પાડેલ
વિટ	— હલકો માણસ
વિડંગ	— અશ્વ

વિડારુ	— હણું, મારી નાખું
વિણજ	— વાણિજ્ય, વેપાર
વિણા	— વેણી
વિતાનં	— ફેલાવો
વિતીત	— વ્યતીત થયેલ
વિથાર	— વિસ્તાર
વિદારીવા	— નાશ કરવા
વિદાય	— વિદાય
વિદ્યારથી	— વિદ્યાર્થી, વિદ્યાનો અર્થ
વિધંસે	— વિધ્વંસ = નાશ કરે
વિનડઈ	— કનડે
વિનાશ	— વિજ્ઞાન
વિનિપાતો	— વધ, હત્યા
વિપરહિ	— વિપરીત
વિભ્રમ	— વિભ્રમ
વિભચાર	— વ્યભિચાર
વિભલ	— વિહ્વલ
વિભાસુ	— તેજસ્વી, ચળકતું
વિમના	— ઉદ્વિગ્ન, ખિન્ન મનવાળા
વિમાસઈ	— વિચારે છે
વિમાસણ	— ઊંડો વિચાર
વિમાસિ	— ધ્યાન આપજે
વિરંગ	— ફીક્કો, નિર્બળ
વિરંચિ	— બ્રહ્મા
વિરચઈ	— કંટાળવું
વિરચી	— યુક્તિસર ગોઠવ્યું
વિરત	— વિરક્ત, વૈરાગી

વિરતંત	— વૃત્તાંત
વિરતઉ	— વિરાગી
વિરતી	— વિરક્ત
વિરલાય	— વિખરાય
વિરહની	— વિરહિણી સ્ત્રી
વિરિતંત	— વૃત્તાંત
વિલંબી	— પ્રગટ/ઢીલી (?)
વિલગી	— વળગી પડી
વિલવલે	— વલોપાત કરે
વિલવિલતી	— વિલાપ કરતી
વિલસીઈ	— વિલાસ કરે છે
વિલસીત	— વૃત્તાંત
વિલાસા	— મોજ-મજા
વિલિ	— વળી
વિલુદ્ધ	— વિલુબ્ધ
વિલુધઉ	— લુબ્ધ
વિલોપઈ	— તોડે, નાશ કરે
વિવર	— ગુફા
વિવહારીયા	— વેપારીઓ
વિષમઉ	— વિષમ
વિસ	— વશ
વિસખંતિ	— ?
વિસન	— વિદ્યાવાન (?)
વિસન	— વસ
વિસને	— વ્યસનમાં
વિસન્ન	— વ્યસન, ખિન્ન = દુઃખી
વિસરજીયુ	— પાછા મોકલ્યા, રજા આપી

વિસાનર	— વૈશ્વાનર, અગ્નિ
વિસાસ	— વિશ્વાસ
વિસિક્ક	— વિશિષ્ઠ
વિહંડી	— વિનાશ કરનાર
વિહડે	— છોડે
વિહાણી	— નષ્ટ થઈ, વીતી ગઈ
વિહિ	— વિધિ, ભાગ્ય
વિહૂંણો	— છૂટો, અળગો, દૂર
વિક્તિ	— અગ્નિ
વીંદણી	— બીંદડી = વધૂ
વીચિ	— પરંપરા, પંક્તિ
વીચિ	— વચ્ચે
વીછડીયા	— વિખૂટા પડેલા
વીણી	— વેણી, ચોટલો
વીત	— વિત્ત, ધન
વીનવીઉ	— વિનંતી કરી
વીની	— વક્તિ, અગ્નિ
વીરુડી	— અનિષ્ટ, હલકી
વીવી	— બીક (દે. વિવ્વ) ફાળ (?)
વીસઈ	— વિશ્વાસ કરવો
વુઠિ	— વૃષ્ટિ
વુત	— બોલે છે
વુલી જઈ	— પસાર થાય
વૂંદ	— વૂંદ
વૃષ્ય	— વૃક્ષ
વેઉ	— વડવાઈ
વેગલો	— દૂર, થોડો દૂર

વેગિ	— વેગથી, જલ્દીથી
વેટાણો	— વીંટાયો, ફસાયો
વેડ / વેડિ	— વન, વગડો, વગડામાં
વેણવે	— વિનવે, વિનંતી કરે
વેણિ	— ચોટલો
વેતસ	— નેતર
વેતી	— વાત
વેધ	— આસક્તિ / દ્વેષ
વેધીઉ	— વીંધાયો
વેરા	— વીરડો, નાનો ફૂવો
વેલુ	— રેતી
વેવઈ	— કપાય
વેવિ	— તીવ્ર ઈચ્છા છે
વેસા	— વેશ્યા
વેસાસ	— વિશ્વાસ
વેહ	— નાકે, જાંપે, પાદરે
વૈણી	— ચોટલો
વૈયેણ	— વચન
વૈશ્વાનર	— અગ્નિ
વ્યાપ	— વ્યવહાર, પ્રવૃત્તિ
વ્યાહાણો	— વિહાણો = સવારે
વ્રજે	— ગોકુળમાં
વ્રણ	— છિદ્ર
વ્રણ	— વર્ણ
વ્રતી	— સંન્યાસી
વ્રધમાન	— વર્ધમાન
શત્રુકાર/શત્રૂકાર	— અન્ન-દાનશાળા
શબર	— ભીલ

શબરી	— ભીલડી
શર	— શિર, મસ્તક
શર-સીંગણિ	— બાણ અને ધનુષ
શરિ	— પ્રસર્યું
શલકી	— છુપાઈને
શલા	— શિલા
શાત	— સાત (સંખ્યા)
શામા	— શ્યામા, સ્ત્રી
શાર્દૂલ	— ચિત્તો
શાલ	— ઉત્તમ
શિખા	— શિક્ષા
શિખ્ય	— શિક્ષિત
શિબિર	— છાવણી
શિરદાર	— સરદાર, સ્વામી, નાયક
શિલુ	— (ઝેરીલું ?), પંરપરા (સિલસિલા ?)
શીર્ષ	— મસ્તક
શુચિ	— સોય
શેર / શેરિ	— માર્ગ, રસ્તો
શ્રવણિ	— કાનમાં
શ્રીકાર	— શોભાયુક્ત
સંખ	— સંખ્યા
સંખિ	— સંખ્યા
સંગટ	— સંકટ
સંગાત	— સંગાથ
સંઘાત	— સંગાથ, સોબત
સંઘોડિ	— સંઘાડો = સંગાથ
સંચ	— ગુપ્ત કરામત, છળ, ગોઠવણ, યુક્તિ

સંચ	— પરિચય
સંચઈ	— યુક્તિથી, ઉપાયથી
સંચર	— સંચર્યો
સંચરઈ	— સંચરે છે, ફરે છે
સંચલ	— સંચાર, હલચલ
સંચે	— સિંચે
સંઝ	— સાંજ, સંધ્યા
સંઠવઈ	— સ્થાપિત કરે, ઊભો રાખે
સંડ	— નપુંસક
સંત	— સજ્જન
સંતાવઈ	— સંતાપે છે
સંઠનિ	— રથમાં
સંનિવેસ	— લોકોને ફરવાનું નગર નજીકનું સ્થળ
સંપત્ત	— સંપ્રાપ્ત કર્યું, પહોંચ્યો
સંપન્ન	— યુક્ત
સંપુન્ના	— સંપૂર્ણ
સંપ્રેડો	— વળાવવાની વિધિ
સંબર	— ભીલપતિ
સંબલ	— મદદ / બળવાન (?)
સંબાવે	— સમારે = સજ્જ કરે
સંબાહિ	— સંભાળીને
સંબાહે	— સંભાળ
સંબાહે	— સંભાળી લે
સંભ-પ્રજૂન	— સાંબ અને પ્રદુમ્ન
સંભલાવિઉ	— જણાવ્યું

સંભાલ	— સંભાર = પરિગ્રહ
સંમુદા	— આનંદપૂર્વક
સંમુહિઉ	— સન્મુખ
સંયમ	— સ્વયં
સંલીન	— એકાગ્રતા
સંવરિ	— જલ્દી, સત્ત્વર
સંવાદ	— તકરાર, મતભેદ
સંસા	— શંકા
સંસો	— સંશય
સઈ હથિ	— પોતાને હાથે
સઈ	— સ્વયં, પોતાનું
સઈદેસી	— સ્વદેશી
સઉ	— સો
સઉડિ	— સૂડી, શસ્ત્ર
સક	— શક
સકજા	— સારુ, સુંદર
સકતિ	— શક્તિ
સકાર	— સહકાર, સહાય
સકાસ	— સવારે, નજીક
સખરઈ	— સુંદર
સખાઈ	— મિત્ર, સાથીદાર, સહાયક
સગલઉ	— સઘળું, સમગ્ર
સગલાં	— સઘળાં, બધાં
સગુરુ	— સદ્ગુરુ
સજાઈ	— સજજ કરીને
સજાઈ	— સામગ્રી
સજજાઈ	— સાજસજજા, સજાવટ

સજજાયઈ	— શય્યા પર
સજજીઉ	— તૈયાર કર્યો
સજજુ	— સજજ
સઝાઈ	— સજાવટ, તૈયારી
સઝી સમુઝી	— તૈયાર થઈને
સટ	— ફટકો, લાફો
સણીજા	— સ્વજન
સત	— શાતા
સત	— સત્ત્વ, સત્ય
સતવાદી	— સત્યવાદી
સતિમ	— સાતમી
સત્ત	— સત્ત્વ
સથે	— સાથે
સદક	— (?)
સદેસ	— સ્વદેશ
સદ્દ	— શબ્દ
સધરજલઈ	— ધારાબદ્ધ મેઘથી
સધીર	— સબળ
સનકારી	— પલકારામાં
સનધ-બધ થઈ	— બખ્તર પહેરીને
સનબંધ	— સંબંધમાં
સનમુક	— સન્મુખ, સામે
સનીસર	— શનિગ્રહ
સનુરો	— જોશભર્યો, તેજસ્વી
સન્યાયીઈ	— સંજ્ઞાથી = ઈશારાથી
સપરાણ	— સબળ, શ્રેષ્ઠ
સપરાણઉ	— જોરાવર, બળવાન
સપરિ	— સુપેરે, સારી રીતે

સપેદ	— સફેદ = શ્વેત
સબદ	— શબ્દ, અવાજ
સબલ	— સબળું
સબલઈ	— પરાણે
સભ જાણ	— બધું જાણનાર
સમણી	— શમણું, સ્વપ્ન
સમરંગણિ	— યુદ્ધભૂમિમાં
સમરઈ	— સમરે છે
સમવડિ	— બાજુના
સમા	— યોગ્ય
સમાં	— સમયે
સમાણી	— સમાન
સમાદિસઈ	— સારી રીતે કહો, ફરમાવો
સમારી	— શણગારી
સમારી	— સરખું કરીને, સીધું કરીને
સમાઈઈ	— સમાધિથી, નિશ્ચિતપણે
સમિરિય	— સ્મરીને, સ્મરણ કરીને
સમી	— સંધ્યાકાળ
સમી સેઢે	— ?
સમુપ્યો	— સમર્પ્યો, આપ્યો
સમેટી	— ભેગું કરી, એકઠું કરી
સમો	— સમય
સમોવડિ	— સમાન
સયણ	— સ્વજન, સજજન
સયણા	— સ્વજનો
સરઈ	— તીરથી, બાણથી

સરઈ	— સ્વરે
સરખ	— સમાન
સરગ	— સ્વર્ગ
સરજીઉ	— સર્જન થયેલું હોય, બનવાનું હોય
સરદહઈ	— શ્રદ્ધા કરે
સરસું	— સાથે
સરસૂં	— સરખું
સરાહી	— પ્રશંસા
સરિસી / સરિસુ / સરિસો	— સાથે
સરી	— શ્રી, સમરી
સર્મ	— ભેદ
સલંડારો	— પથ્થરનો થાંભલો
સલંબા	— સલમ = શાંતિ
સલવ્યઉ	— સજજ થયો, તત્પર થયો
સવછી	— વાછરડા સહિત
સ-વારી	— તે વારે, તે સમયે
સવિતા	— સૂર્ય
સસંક	— શંકાશીલ
સસિહર	— ચંદ્ર
સસીર	— શિશિરઋતુ
સસૂરીમા	— શૂરવીરતા
સહ	— સહુ, સર્વ
સહટ	— ઝટ, જલ્દી
સહર	— શહેર
સહસનયન	— ઈન્દ્ર
સહસા	— જલ્દી
સહાઈ	— સાથી

સહિગુરુ	— શુભગુરુ, સદ્ગુરુ
સહિયા	— સખીઓ
સહીયા	— સહિત
સહ્વે	— સર્વ
સાંઈ	— આલિંગન
સાંચ	— સાચે-સાચ
સાંચરઈ	— સંચરે છે, ફરે છે
સાંચલા	— સાચા, ખરા
સાંઝરીઆ હાટ	— દુકાનો સાંઝના સમયે જેમ બંધ થાય તેમ બંધ થઈ (?)
સાંફલે	— (?)
સાંમટા	— એક સાથે
સાંસઈજો	— ધૈર્ય રાખજો, સ્વીકારી લેજો
સાંસઉ	— સંશય
સાંસહી	— સહન કરી
સાઈ	— આલિંગન
સાખઈ	— સાખે, સાક્ષીએ
સાખિ	— સાક્ષી
સાખ્યાત	— સાક્ષાત્
સાગવન	— પત્ની સાથે બળી મરવું તે
સાજ	— શણગાર, શોભા
સાજિ	— સાજ, સજાવટ
સાઠી	— એકઠા
સાડ્વલ	— લીલુંછમ, લીલાધાસવાળું

સાત	— શાતા, સાથ
સાથ	— સાર્થ, કાફલો
સાથરુ	— પથારી
સાધાર	— આધારરૂપ
સાધી	— તાકીને
સાધી મુઠિ	— મૂઠ = એક તાંત્રિક પ્રયોગ (પકડ)
સાન	— સંકેત
સાનિધિ	— સાન્નિધ્ય
સાપ	— ઘો (?)
સાપ	— વિષ (?)
સાબતઉ	— સાબદુ = તૈયાર, સજ્જ
સામ	— શ્યામ, કાળો
સામલઉ	— શ્યામલ, કાળો
સામહી	— સન્મુખ
સાયાણપ	— શાણપણું = ચતુરાઈ
સાર	— ભાળ, સંભાળ, લાભ, મદદ
સાર	— સુંદર, શ્રેષ્ઠ
સારઈ	— પાર પાડે, સિદ્ધ કરે
સાલ	— દુઃખ, પીડાદાયક, દાહક
સાલિ	— ભાત
સાલિં	— સમૂહ / પલ્લિ (?)
સાલી	— સાલે, ખૂંચે
સાવકી	— સાબદી, મજબૂત
સાવજ	— સિંહ
સાસ	— શ્વાસ, સાહસ

સાહ	— વેપારી
સાહમર્થ	— સામેના
સાહસીખ	— સાહસિક
સાહાણ	— ઘોડા
સાહામહર્થ	— સામૈયું
સાહિ	— નવ
સાહિ	— પકડીને
સાહિ	— શેઠાઈ
સાહુ	— સામ-સામે
સાહે	— સાથે
સાહેસિ	— સાહસ
સાહ્યો	— સાથી થયો
સિંગ	— શૃંગ, શિખર
સિંગાર	— શણગાર
સિંઘારે	— સંહાર કરે
સિંદુવાર	— નગોડ, એક જાતનો છોડ
સિંધુર	— હાથી
સિઉં	— સાથે
સિકદાર	— સાહસવીર
સિખ	— રજા, વિદાય
સિઘ	— શીઘ્ર
સિચી	— શયી, ઈન્દ્રાણી
સિજઉ	— સિદ્ધ થાય, પૂર્ણ થાય
સિટ્ટી	— શ્રેષ્ઠી
સિતા	— સાકર
સિપ્ર	— જલ્દીથી
સિમરણી	— માળા

સિર	— ઉપરનો ભાગ
સિર-આડો	— કપાળમાં કરવામાં આવતી રેખા
સિરઈ	— ટોચનો, શ્રેષ્ઠ
સિરી	— શ્રી, લક્ષ્મી
સિરોજા	— વાળ
સિલ	— શિલા
સિલકલિ	— શિલા જેમાં ભરાવેલી હોય તે કડી
સિલવટિ	— શિલાપટ્ટે, અભરાઈમાં
સી	— સર્વે
સી	— સહી, ખરેખર
સીકૃત	— શીઘ્ર
સીખ	— જરૂર (?)
સીખ	— વિદાય, રજા, અનુમતિ
સીખર	— સરસ, સુંદર
સીગાર	— શૃંગાર = શણગાર
સીદરી	— સીંદરી = કાથીની દોરી
સીમ	— સીમા, મર્યાદા હદ, છોડો
સીમાડા	— સીમાડાના રાજાઓ
સીર	— હળ
સીરી	— સાથે
સીસિ	— મસ્તકે
સુંડા-દંડ	— સૂંઢ
સુંડાગો	— હાથી
સુંડાલ	— હાથી
સુંદેસો	— સંદેશો

સુઈવઉ	— શયન કરવું, સૂવું
સુથિ	— પવિત્ર
સુજાણ	— સુજ્ઞાની
સુદણ	— ધર
સુદામ	— સુંદર માળા
સુદ્ર	— શુદ્ધિ, ભાળ
સુધા	— શુદ્ધ
સુધાભિત્તિ	— ચૂનાથી ધોળેલી ભીંત
સુધિ	— શુદ્ધિપૂર્વક
સુધી	— ખબર
સુનઉ	— સાંભળ
સુનાઈ	— સંભળાવ્યું, કહ્યું
સુન્ન	— શૂન્ય, શૂન્યગૃહ
સુપ	— અતિશય/ભયંકર (?)
સુપત્ત	— સુપ્રાપ્ત
સુપરિસઉ	— સુપેરે, સારી રીતે
સુપસાઉલઈ	— કૃપા, પ્રસાદથી
સુમરા	— ક્ષત્રિયની એક જાત
સુરંગ	— એ નામની જાતનો ઘોડો
સુરંગ	— સુંદર, સરસ
સુરધર	— દેવાલય, મંદિર
સુરતટની	— ગંગા
સુરતાણ	— સુલતાન = સ્વામી
સુરતીય	— દેવાંગના
સુરભી	— ગાય
સુરમા	— શૂરવીર
સુરા	— સૂર્ય
સુરી	— સતી

સુરુપ	— સ્વરૂપ
સુલઈ	— બચાવ, રક્ષા
સુલતાન	— સુબો
સુવદિત	— સુવિદિત
સુવાન	— સુંદર વર્ણવાળા
સુવિધિ	— ?
સુવિલાસ	— અતિ આનંદદાયક
સુહડ	— સુભટ
સુહાણઉ	— સુખદાયક
સુહાણઉ	— સોહામણું
સુહાણી	— સુખ આપનારી થઈ
સુહાવિયઉ	— શોભાવ્યું
સુહાસણી	— સૌભાગ્યવંતી
સૂંગડઈ	— સુંગો = દીવાનું ઢાકવા છુપાવવાનું સાધન (?)
સૂંહાલી	— સુંવાળી
સૂજન	— સજ્જન
સૂધઈ	— શુદ્ધ
સૂધાં	— શુદ્ધ રીતે
સૂબલિઆ	— સબળ
સૂભા	— સભા
સૂભાસિ	— બોલ્યો
સૂયણ	— સુજન = સજ્જન
સૂર	— શૌર્ય
સૂર	— સૂર્ય
સૂરઉ	— શૂરવીર
સૂરપણ	— શૂરવીરતા
સૂરબાબ	— ?

સૂવાવઈ	— સારો વા'તો હતો
સેજ	— શય્યા
સેતી	— ?
સેતી	— સાથે
સેબાસો	— શાબાસી
સેલોત	— જમીનદાર, વસુલાત ધરાવનાર માણસ
સેષ	— શેષનાગ
સેસકઈ	— જરા, થોડું, સંબંધી, સગા
સેસિ	— શેષનાગે
સેહમરા	— (સેહરમાં ?) શહેરમાં
સેહરઉ	— મુગટ, શિખર
સૈઠા	— શ્રેષ્ઠ
સૈબલ	— સેવલી = એકજાતનો વેલો
સોઈ	— તે
સોઈ	— સૂઈ
સોઈસોનો	— કાનનું સુવર્ણનું આભૂષણ (?)
સોગ	— દુઃખ, શોક
સોચા	— શોક
સોદર	— ભાઈ
સોમ	— સૌમ્ય
સોય	— તે
સોર	— શોર, અવાજ, બુમાબુમ, -ત્રાહિ- ત્રાહિ પોકાર કરાવવો, ત્રાસ પમાડવો

સોવન	— સુવર્ણના
સોવનપાલી	— સોનાની છરી
સોસ	— કૃશતા, સૂકાવાપણું
સોસ	— પ્રતિજ્ઞા
સોસર	— ચિંતા, વલવલાટ
સોહ	— શોભા
સોહગ	— સૌભાગ્ય
સોહલુ	— સુંદર, ઉત્સવ
સોહાસિણી	— સૌભાગ્યવંતી સ્ત્રી
સૌર	— કોલાહલ
સ્નાનાવન	— સ્નાનાદિ
સ્ફુટિક	— સ્ફટિક
સ્યઉ	— શું, કયો
સ્યામ / સ્યામા	— શ્યામા, સ્ત્રી
સ્વેત	— ઉજ્જવળ, ચોખ્ખી
હઈઆ	— હૈયું
હઈવર	— ઘોડો
હકકારઈ	— બોલાવે છે
હક્કી	— હાંક, પડકાર
હગીગત	— હકીકત
હજૂર	— સામે
હડી	— હાંક
હત	— (અવ્યય) ખરેખર
હથમુક	— હસ્તમેળાપ
હથીરડા	— હથિયાર
હમાનઈ	— અમને
હર	— અશ્વ
હરઈ	— ઘરમાં

હરઈ	— હરણ કરે
હરખઈ	— હર્ષથી
હરય	— હરણ કરે છે = લૂંટી લે છે
હરામ	— બદમાશ
હરિ	— સર્પ
હરિ	— સિંહ
હરી	— હરણ, અપહરણ
હરીઆલ	— હરતાલ (સુવર્ણવર્ણી)
હરે	— હરાવે
હલકી	— શોભા
હલન	— જવલન, બળવું
હલા	— હલ્લો થયો
હલાહલ	— અતિતીવ્ર
હલિગલી	— ઉલ્લાસભર
હલુઈ	— હળવે, ધીરે
હલે	— સખીને સંબોધન
હલોલ	— હલ્લો, હુમલો
હવઈ	— હવે
હવડાં / હવડું	— હમણાં
હવણ	— હમણાં
હવા	— થયા, પસાર થયા
હસમ	— સૈન્ય
હસુતિ	— હસતી
હાટ	— ગર્જના
હાટ	— દુકાન
હાડ	— ઘણું જ
હાડ	— હાડકા, શરીર

હાથ મુંકાવણ	— કરમોચન સમયે
હાથિ / હાથી	— હાથમાં, હાથથી
હામિ	— હામ, ઈચ્છા
હાલઈ	— ચાલે છે
હાલરો	— હાલરડું
હિતુઅઉ	— હિતકારક
હિયઈ	— હૈયામાં
હિયાડા	— હૈયાવાળા
હિવ	— હવે
હિવડાં	— હમણાં
હિવિણ	— હમણાં
હીંડઈ	— ચાલે, પ્રવૃત્ત થાય
હીઈ	— હૈયે
હીક	— ભીડ, મુંઝારો
હીચોલે	— હીંડોળે, હીંચકામાં
હીડઈ	— હૈયે
હીણો	— હીન
હીત	— હેત
હીયો	— હૈયું
હીર	— મૂલ્યવાન
હીલ	— હરકત, મુશીબત
હીસઈ	— હર્ષ થાય, આનંદ થાય
હુંસિઆરી	— સાવધાની
હુઉ	— થયો
હુકરો	— હુંકારો, હોંકારો
હુતવહ	— હુતાવહ = અગ્નિ
હુબસ	— હબસી લોકો, કાળા માણસો

હુસઈ	— થશે
હૂઈ	— હોય
હૂતા	— હતા
હૂય	— હોય
હેક	— ટેક (?)
હેજ	— હેત, પ્રીત, આનંદ
હેથિ	— હેઠે, નીચે
હેરાવાં	— છૂપી તપાસ
હેરીઓ	— નીરખવું, જોવું
હેરે	— નીરખે
હેલઈ	— આનંદથી, ઉમંગથી

હેલણી	— હિલના, નિંદા, બેઆબરૂ
હેલા	— સહેલાઈથી
હેલી	— સરળતાથી
હેવ	— ચોક્કસ
હેઈ	— હૃદયથી
હેવર	— ધોડા
હોડિ	— તુલનામાં
હોડિ	— સ્પર્ધામાં
હ્વલન	— અગ્નિ

વિશેષ નોંધ



અપ્રમતતા
અને સાહસવંતતા જેવા
ગરીષ્ઠ ગુણોનું ઉદ્દગાન જે કથાના
પ્રત્યેક ઘટકોમાં સમાયેલું છે, એ
‘અગસ્ટત કથા...’

વસુદેવહિંદી અને ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રની ટીકાઓથી
શરૂથયેલી આ કથાને મધ્યકાલિન ગુર્જર ભાષાના
૧૨ રાસાઓમાં કવિવર્યોએ ઢાળી છે. આજ સુધીના
અપ્રકાશિત આ સર્વ રાસાઓનું તુલનાત્મક
સંપ્રેક્ષણ આદિ સાથેનું આ સંપાદન
અભ્યાસુઓમાં એ ગુણોનો પ્રાદુર્ભાવ
કરે એ જ ભાવના...

